

குடி அரசு

1932-1

பெரியாரின் எழுத்தும் பேச்சும்

தொகுதி 14

பெரியார் திராவிடர் கழகம்

29 இதழியலாளர் குடியிருப்பு

திருவள்ளூர் நகர் - திருவான்மியூர்

சென்னை - 600 041

நூல் விளக்கம்

நூலின் பெயர்	:	குடி அரசு 1932-1
பொருள்	:	பெரியாரின் எழுத்தும் பேச்சும்
மொழி	:	தமிழ்
பதிப்பாளர்	:	கொளத்தூர் தா.செ.மணி
பதிப்பு	:	2008
உரிமை	:	பதிப்பாளருக்கு
தாள் வகை	:	நேச்சுரல் ஷேட்
நூல் அளவு	:	1/8 டெம்மி
எழுத்து அளவு	:	11 புள்ளி
பக்கங்கள்	:	246
அட்டை வடிவமைப்பு	:	ட்ராப்ட்ஸ்கி மருது, செம்பட்டி இராசா
கணினியாக்கம்	:	அசுரன் ஊடகம், திண்டுக்கல்
விலை	:	உரு. 200 / -
வெளியீடு	:	பெரியார் திராவிடர் கழகம் 29 இதழியலாளர் குடியிருப்பு திருவள்ளூர் நகர் - திருவான்மியூர் சென்னை - 600 041

தலைவிரித்தாடிய சாதிவெறி

பெரியார் ஐரோப்பிய பயணம் மேற்கொண்ட இக்காலகட்டத்தில் அவர் இல்லாத நிலையிலும் குடி அரசும் சுயமரியாதை இயக்கமும் தளராமல் எழுச்சிநடை போட்டன.

என்.சிவராஜ் சட்டமன்ற உறுப்பினராகவும் வழக்கறிஞராகவும் இருந்தும் கூட தாழ்த்தப்பட்ட சமுதாயத்தில் பிறந்த காரணத்தால் சென்னை காஸ்மோபாலிட்டன் கிளப்பில் உறுப்பினராக மறுக்கப்பட்டார். குடி அரசு கண்டித்தது. பால்ய விவாகத்தைத் தடைசெய்யும் சாரதா தடைச்சட்டம் அமுலுக்கு வந்தபிறகும் கூட அந்த சட்டம் தங்களைக் கட்டுப்படுத்தாது என்று தனது மகளான சிறுமிக்கு திருமணம் செய்கிறார் ஒரு தந்தை. மாவட்ட நீதிமன்றம் அவரைத் தண்டிக்கிறது. கல்கத்தா உயர்நீதிமன்றமோ அவரை விடுதலை செய்கிறது. இந்து, முகமதிய குடும்பங்களில் நடைபெறும் காரியங்களை இங்கிலாந்து சட்டங்களே தடுக்கமுடியாது என்று 1780, 1797 ஆம் ஆண்டுகளில் கிழக்கிந்தியக் கம்பெனி இயற்றிய சட்டத்தை உயர்நீதிமன்றம் எடுத்துக்காட்டியது. அந்தச் சட்டங்களை ரத்து செய்ய வேண்டுமென்று குடி அரசு குரல் கொடுத்தது.

தாழ்த்தப்பட்ட பெண்கள் ரவிக்கை அணிந்தால் அவர்கள் மார்புகள் அறுக்கப்படும். வெள்ளை வேட்டி கட்டக்கூடாது. கிராப் வைக்கக்கூடாது என்று சேலம் மாவட்டம் தாத்தையங்கார்பட்டியில் ஆதிக்க சாதியினர் விதித்த கட்டுப்பாடுகளை குடி அரசு தட்டிக்கேட்டது. தாழ்த்தப்பட்டோர் தனித் தொகுதி முறையை முதலில் ஆதரித்த எம்.கிராஜா பிறகு காந்தியார் பக்கம் சாய்ந்து வேறு குரலில் பேசியது குடி அரசு விமர்சனம் செய்யத் தயங்க வில்லை. கோயிலுக்கு நுழையவே அனுமதி மறுக்கப்பட்ட நாடார் சமூகத்தைச் சார்ந்த வி.வி.இராமசாமி இராமநாதபுரம் மாவட்ட தேவஸ்தானக் கமிட்டித் தலைவராகத் தேர்வுசெய்யப்பட்டபோது குடி அரசு பாராட்டி மகிழ்ந்தது. மன்னார்குடியில் நடந்த சுயமரியாதை இயக்க மாநாட்டில் பேசிய குஞ்சிதம் குருசாமி அந்நிய ஆட்சி அந்நிய பாஷைகளை எதிர்க்கும் காங்கிரசாரைப் பார்த்து ஒரு கேள்வியை எழுப்பினார். ஆங்கிலேயர் அந்நியர் என்றால் ஆரியர் யார்? ஆங்கிலம் அந்நிய பாஷை என்றால் சமஸ்கிருதம் எந்த பாட்டன் வீட்டு பாஷை?

யோகாவை மதத்தோடு இணைத்து தெய்வீக மூலாம்பூசம் முயற்சிகள் இப்போது நடப்பதைப் போலவே அந்தக் காலத்திலும் நடந்ததை யோகாப் புரட்டு என்ற கட்டுரையில் குடி அரசு சுட்டிக்காட்டுகிறது.

- பதிப்பாளர்

யொருளடக்கம்

1.	தலைநகரும் பிடிபட்டது	11
2.	காலஞ்சென்ற மாணிக்க நாயக்கர்	19
3.	மீண்டும் தொல்லை	20
4.	சூழ்ச்சி வெளிப்பட்டது	25
5.	பகிஷ்கார யோசனை	28
6.	சமஸ்கிருத சனியன்	29
7.	சுயராஜ்யம்! சுயராஜ்யம்!!	32
8.	ஜாதி மகாநாடுகள்	37
9.	திரு. வல்லத்தரசு	42
10.	பெண் போலீஸ்	44
11.	ஈ. வெ. ராமசாமியின் ஈஜிப்ட் கடிதம்	46
12.	சமதர்மப் போர்	50
13.	வெண்ணெயை வைத்துக் கொண்டு?	54
14.	பூனைக்கும்? பாலுக்கும்?	60
15.	கிறிஸ்துவ மதத்தில் ஜாதியுண்டா?	62
16.	ஈ. வெ. இராமசாமியின் “கெய்ரோ” கடிதம்	64
17.	வைதீக வெறி	70
18.	நான்கையும் பாருங்கள்	75
19.	மலேயா தமிழர்கள்	80
20.	உணர்ச்சி வீண் போகாது	81
21.	இரண்டு மசோதாக்களின் கதி	85
22.	சட்டசபையில் வைதீகர்	88

23.	தீண்டாதார் துன்பம்	94
24.	தனித் தொகுதியா? பொதுத் தொகுதியா?	97
25.	மத உரிமையின் ஆபத்து	104
26.	பாராட்டுகிறோம்	110
27.	தேசியப் பைத்தியம்	111
28.	திரு. மாளவியாவின் புரோகிதம்	118
29.	சர். ரெட்டி நாயுடு அவர்கள்	120
30.	ஏ. பி. சி. வைதீகம்	122
31.	வாக்குரிமை	126
32.	கீதைக் கூட்டமா? காங்கிரஸ் கூட்டமா?	132
33.	பாழாகிறது 12000 கும்பகோணக் கொள்ளை	134
34.	தீண்டாமையே இந்துமதம்	139
35.	சுதேசிப் பிரசாரம்	146
36.	ஹிந்திக் கொள்ளை	151
37.	யோகப்புரட்டு	154
38.	சட்டசபைநாடகம்	156
39.	இத்தகைய கோயில்கள் ஏன்?	161
40.	கவியும் பண்டிதரும்	163
41.	மீண்டும் குழந்தை மணம்	168
42.	ஐக்கிய திட்டத்தின் அலங்கோலம்	171
43.	வக்கீல்களின் ஜாதி ஆணவம்	177
44.	சுயமரியாதையும் காங்கிரசும்	179
45.	எட்டாவதாண்டு	182
46.	கோயில் நுழைவும் தீண்டாமையும்	188
47.	காலித்தனமா? அஹிம்சையா?	192
48.	சேலம் சுயமரியாதை மகாநாடு	195
49.	திருச்சி பார்ப்பனரல்லாதார் மகாநாடு	199
50.	இந்து முஸ்லிம் கலகம்	201
51.	எதிரிகளின் விஷமப்பிரசாரம்	206

52.	விபசாரம் ஒழியுமா?	209
53.	சீர்திருத்த அரசியல் சிங்கம்	214
54.	இளைஞர்களும் சுயமரியாதையும்	216
55.	தற்கொலை தெய்வீகமா?	221
56.	சிறுபிள்ளைத்தனம்	223
57.	சத்தியாக்கிரகம் வீண்	228
58.	சிறுபான்மையோர் ஒப்பந்தம்	231
59.	அரசாங்கமும், சமூக சீர்திருத்தமும்	235
60.	பாராட்டுகின்றோம்	237
61.	மன்னார்குடி மகாநாடு	238
62.	வைதீகர்களின் முட்டுக்கட்டை	241
63.	அருஞ்சொல் பொருள்	246

குடி அரசு

சுடி அரசு முகப்பை - ரூ. 3-0
சுடி அரசு - ரூ. 1-32
சுடி அரசு - ரூ. 3-0

சுடி அரசு முகப்பை - ரூ. 3-0

சுடி அரசு முகப்பை - ரூ. 3-0
சுடி அரசு - ரூ. 1-32
சுடி அரசு - ரூ. 3-0

பக்க 7

சுடி அரசு முகப்பை - ரூ. 3-0

பக்க 86

சுடி அரசு முகப்பை - ரூ. 3-0

பலமுள்ளவிர்ப்புருடனாக,

இது தான் மேன்மையான
கேள்வி என்னென்று

தங்கிப் பஸ்பம்.

சுடி அரசு முகப்பை - ரூ. 3-0

மா தர்களுக்கு

இது தான் மேன்மையான
கேள்வி என்னென்று

சுடி அரசு முகப்பை - ரூ. 3-0

சுடி அரசு முகப்பை - ரூ. 3-0

சுடி அரசு முகப்பை - ரூ. 3-0

சுடி அரசு முகப்பை - ரூ. 3-0

சுடி அரசு முகப்பை - ரூ. 3-0

சுடி அரசு முகப்பை - ரூ. 3-0

சுடி அரசு முகப்பை - ரூ. 3-0

சுடி அரசு முகப்பை - ரூ. 3-0

சுடி அரசு முகப்பை - ரூ. 3-0

சுடி அரசு முகப்பை - ரூ. 3-0

சுடி அரசு முகப்பை - ரூ. 3-0

சுடி அரசு முகப்பை - ரூ. 3-0

சுடி அரசு முகப்பை - ரூ. 3-0

சுடி அரசு முகப்பை - ரூ. 3-0

சுடி அரசு முகப்பை - ரூ. 3-0

சுடி அரசு முகப்பை - ரூ. 3-0

சுடி அரசு முகப்பை - ரூ. 3-0

சுடி அரசு முகப்பை - ரூ. 3-0

சுடி அரசு முகப்பை - ரூ. 3-0

சுடி அரசு முகப்பை - ரூ. 3-0

சுடி அரசு முகப்பை - ரூ. 3-0

சுடி அரசு முகப்பை - ரூ. 3-0

சுடி அரசு முகப்பை - ரூ. 3-0

தலைநகரும் பிழய்ப்பது

ஒரு நாட்டு மக்களைச் சீர்திருத்த வேண்டுமானால் - அவர்களிடமுள்ள மூடப்பழக்கவழக்கங்களை ஒழிக்க வேண்டுமானால் - அவர்களிடமுள்ள சாதிசமய பேதங்களை ஒழித்து சகோதரர்களாக ஒற்றுமையுடன் வாழச் செய்ய வேண்டுமானால் தைரியமாக அவர்களிடம் குடி கொண்டிருக்கும் குற்றங்களை எடுத்துக்காட்ட வேண்டும் - இவ்வாறு தேச மக்களிடம் படிந்து கிடக்கும் குற்றங்களை அவர்களுடைய எதிர்ப்பையும், வெறுப்பையும் எதிர்பாராமல் எடுத்துக்காட்டுவதன் மூலந்தான் அவர்களைச் சீர்திருத்தஞ்செய்ய முடியும். தேசத்தின் நன்மைக்கு மக்களுடைய சீர்திருத்தத்திற்கு எந்தெந்தக் காரியங்களை ஒழிக்க வேண்டும், எந்தெந்தக் காரியங்களைக் கைக்கொள்ள வேண்டும் என்னும் விஷயங்களைப் பகுத்தறிவுடன் ஆராய்ந்துத் தன் மனத்திற்கு பட்டதை தைரியமாக ஜன சமூகத்திற்கு எடுத்துக் கூறும் தலைவர்களால்தான் - இயக்கங்களால்தான் எந்த தேசமும் முன்னேற்றமடைய முடியும்.

இவ்வாறில்லாமல், மக்களுடைய பழக்க வழக்கங்களுக்கு அவர்களுடைய பழய கொள்கைகளுக்கு விரோதமான அபிப்பிராயங்களை வெளியிட்டால் பொதுஜனங்கள் நம்மை எதிர்ப்பார்கள்; அவர்களிடம் நாம் தலைவர்களாக விளங்கமுடியாது; பொதுஜனங்களால் நாம் தூஷிக்கப்படுவோம் என்று பயந்து கொண்டு அவர்கள் அனுசரித்து வரும் மூடப்பழக்கவழக்கங்களுக்கு ஆதரவளித்துக் கொண்டே சீர்திருத்தஞ்செய்ய முயலும் தலைவர்களாலும், இயக்கங்களாலும் ஒரு சீர்திருத்தமும் செய்ய முடியாது என்பது சீர்திருத்தவாதிகளின் முடிவான அபிப்பிராயமாகும்.

இந்த அபிப்பிராயத்துடன் நமது நாட்டில் உள்ள தலைவர்களின் போக்கையும், இயக்கங்களின் நடத்தைகளையும் கவனித்தால் அநேகமாக எல்லாத் தலைவர்களும், எல்லா இயக்கங்களும் பாமர மக்களின் மூடப்பழக்கவழக்கங்களுக்கு விரோதமான பிரசாரத்தைத் தாராளமாகவும் அஞ்சாமலும் செய்வதில்லை என்பது விளங்கும். ஆனால், தேசமக்களின் முன்னேற்றத்திற்கு காலநிலையை அனுசரித்து எந்தக் காரியங்களைச் செய்வது சரியென்று படுகிறதோ அந்தக் காரியங்களை யாருடைய தயவுக்கும்,

தாட்சண்யத்திற்கும் கட்டுப்படாமல், இது வரையிலும் பகுத்தறிவுக்குப் பொருத்தமான - பொது ஜனங்களின் மூடப் பழக்க வழக்கங்களுக்கு விரோதமான - சிறந்த கொள்கைகளை ஆண்மையுடன் வெளியிட்டு வருவது நமது இயக்கம் ஒன்றேயாகும்; நமது இயக்கத் தோழர்களே யாவார்கள்; என்பது நமது நாட்டு மக்கள் எல்லோருக்கும் தெரிந்த விஷயமாகும்,

இம்மாதிரியான சீர்திருத்த அபிப்பிராயங்களைப் பாமர மக்களிடம் பரப்பிவருவதனால் அவர்களை இது வரையிலும், ஏமாற்றிக் கொண்டிருந்த எல்லா கூட்டத்தாருக்கும் நமது இயக்கத்தின் மேலும், நமது இயக்கத் தோழர்களின் மேலும், குரோதமும் பொறாமையும் ஏற்பட்டு நமது இயக்கத்தைப் பற்றியும், நமது இயக்கத் தோழர்களைப் பற்றியும் பலவகையான தப்புப் பிரசாரங்கள் செய்து வருகின்ற விஷயம் குடி அரசு வாசகர்களுக்கெல்லாம் நன்றாய்த் தெரிந்த செய்தியாகும்.

முக்கியமாக நமது இயக்கத்தின்மேல் துவேஷத்தைக் கற்பித்துப் பொதுஜனங்களிடத்தில் பிரசாரம் பண்ணுகிறவர்கள் பிச்சை வாங்கும் புரோகிதக் கூட்டத்தாராகிய பார்ப்பனர்களும், அவர்களுடைய வார்த்தைகளையும், அவர்களுடைய பிழைப்புக்கு ஆதாரமாக ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கும் மதம், வேதம், புராணம், சுவர்க்கம், நரகம், கடவுள், மோட்சம் என்னும் புரட்டுக்களின் மேல் நம்பிக்கை கொண்டிருக்கும் பகுத்தறிவற்ற ஏமாந்த சோணகிரிகளாகிய சில பார்ப்பனரல்லாதார்களும், கூலிக்கு மாரடிக்கும் சில காலிகளுமே ஆவார்கள்.

பார்ப்பனர்களின் ஆதிக்கம் பெற்று விளங்கும் தேசியப் பத்திரிகைகள் என்பனவும், வயிற்றுப் பிழைப்புக்காக ஏற்பட்ட மற்றும் சில கூலிப் பிரசாரக் குட்டிப்பத்திரிகைகளும், நமது இயக்கத்தின் பேரிலும், தோழர்களின் மேலும், பல ஆதாரமற்ற அற்புத்தமான அபாண்டமான பழிகளைச் சுமத்திப் பாமர மக்களிடம் பொய்ப்பிரசாரம் பண்ணிக் கொண்டிருக்கின்றன என்பதும் வாசகர்களுக்குத் தெரியாத செய்தி அல்ல.

நம்மைப் பற்றி சுயநலக்காரர்களும், மோசக்காரர்களும், கூலிக் காரர்களும், அயோக்கியர்களும் அவதூறுப் பிரசாரம் பண்ணிக் கொண்டிருந்தாலும் நமது இயக்கம், நாளுக்கு நாள் பொதுஜனங்களின் மனத்தில் ஆழமாக ஊன்றி அவர்களைத் தட்டி எழுப்பி உற்சாகப்படுத்தி வருகின்றன என்பதை எந்த எதிரிகளும் மறுக்கமுடியாது.

இதற்கு உதாரணம் அடுத்தடுத்து பல இடங்களில் ஜில்லா மகாநாடுகளும், மாகாண மகாநாடுகளும், தாலூகா மகாநாடுகளும் நடந்து வருவதைக் கொண்டே அறியலாம். சென்ற 1931-ம் வருஷத்தில் தூத்துக்குடியில் ஒரு மகாநாடும், காரைக்குடியில் ஒரு மகாநாடும், பொறையாற்றில் ஒரு மகாநாடும், நன்னிலத்தில் ஒரு மகாநாடும், வாலுகுடியில் இரண்டு மகாநாடுகளும்.

விருதுநகரில் பல மகாநாடுகள் சேர்ந்த ஒரு மாகாண மகாநாடும், திருவாரூரில் ஒரு மகாநாடும், சென்னையில் பல மகாநாடுகள் சேர்ந்த ஒரு மகாநாடும், ஆக 9 மகாநாடுகள் நடந்திருக்கின்றன. கணக்கிடமுடியாத பொதுக்கூட்டங்களும் நடந்திருக்கின்றன. இந்த மகாநாடுகளெல்லாம் மந்திரிகளுடைய தயவைக் கொண்டோ, ஸ்தலஸ்தாபனத் தலைவர்களின் தயவைக் கொண்டோ, ஜமீன் தாரர்களுடைய தயவைக் கொண்டோ, பெரிய பணக்காரர்களுடைய தயவைக் கொண்டோ நடைபெறவில்லை என்பது எல்லோருக்கும் தெரியும். இதைக் கொண்டு நம்மை அரசாங்கத்தின் தயவை நாடுகிறவர்களென்றும், உத்தியோகஸ்தர்களின் தாசர்களென்றும், நமது எதிரிகள் பிதற்றித்திரிவது வீண்புரட்டு என்பதை உணரலாம். ஆனால் பொது ஜனங்களின் ஊக்கத்தினாலும், வாலிபர்களின் முயற்சியாலுமே மேற்கூறிய நமது மகாநாடுகள் யாவும் நடைபெற்றன என்பது குறிப்பிடத்தகுந்ததாகும். இந்த மாதிரி வேறு எந்த இயக்க மகாநாடுகளும் நடந்ததில்லை, நடப்பதில்லை என்று தைரியமாகச் சொல்லுவோம். இந்த மகாநாடுகளில் சென்ற 26, 27-12-31-ந் தேதி சனி, ஞாயிறுகளில், சென்னை பச்சையப்பன் கல்லூரி மண்டபத்தில் நடைபெற்ற நமது சுயமரியாதை மகாநாட்டைப் பற்றி இப்பொழுது கவனிப்போம். மற்ற மகாநாடுகளைப் பற்றிய விஷயங்களை அவ்வப்போது நமது பத்திரிகையில் எழுதிவந்ததைப் படித்திருப்பீர்கள்.

நமது மாகாணத்தின் தலைநகரமாகிய சென்னையில் நமது இயக்கம் ஆரம்பித்த நாள் முதல் இதுவரையிலும் நமது இயக்க சம்மபந்தமாக ஆங்காங்கே பல சமயங்களில் பல பொதுக்கூட்டங்கள் நடந்ததைத் தவிர சுயமரியாதை இயக்கத்தின் பேரால் ஒரு மகாநாடேனும் நடந்ததில்லை., இதற்குக் காரணம் நமது இயக்கப் பிரசாரம், அங்கு சரிவர நடத்தப் படாததும், நமது இயக்கத்தின் உண்மையான கொள்கைகள் பொது ஜனங்களுக்குத் தெரியாததும், இக்காரணங்களால் சென்னை நகரப் பொது ஜனங்களின் எண்ணம் நமது இயக்கத்தில் திரும்பாததுமே ஆகும் என்பதை நாம் தாராளமாக மறைக்காமல் ஒப்புக்கொள்ளுகிறோம்.

சென்னை நகர மக்களிடம் ஆங்கில நாகரிகம் எவ்வளவு குடி கொண்டிருக்கிறதோ அதைவிடப் பதினாயிரம் மடங்கு அதிகமாக மூடப் பழக்கவழக்கங்கள் அவர்கள் இரத்தத்தில் ஊறிப் போயிருக்கின்றன என்பதைச் சென்னை நகரத்தில் சிறிது அனுபவமுடையவர்களும் அறிவார்கள். அவர்கள் கொண்டாடாத பண்டிகைகளும், கும்பிடாத சாமிகளும், செய்து கொள்ளாத பிரார்த்தனைகளும், அநுஷ்டிக்காத விரதங்களும், நம்பாத மூட நம்பிக்கைகளும், செய்யாத புரோகிதச் சடங்குகளும், தரித்துக் கொள்ளாத மத வேஷங்களும், நமது மாகாணத்தில் வேறு எந்த பாகத்திலும் இல்லவே இல்லை. சர்வகலாசாலைப் பட்டங்கள் பெற்றவர்கள் முதல், எழுத்து வாசனை அறியாத பாமரர்கள் வரையில் இந்நிலைமையில் கொஞ்சமும் வித்தியாசம் இல்லாதவர்கள். அரசாங்க மந்திரிகள் முதல் தெருக் கூட்டும் தோட்டிகள்

வரையில் எல்லோரும் இந்த நிலைமையிலேயே இருக்கிறார்கள். உதாரணமாக ஒன்றே ஒன்று சொல்லுகிறோம். கால்சட்டை, மேல்சட்டை, கழுத்துச் சுருக்கு, காலில் பூட்சு முதலியவைகளை நாகரிகமாக அணிந்திருப்பதோடுங் கூட காதில் வயிரக் கடுக்கன்களும், கைகளில் காப்பு கொலுசுகளும், நெற்றியில் பட்டைநாமங்களும், கழுத்தில் அங்கவஸ்திரமும் அணிந்திருக்கும் வைதீக நாகரீகஸ்தர்களைச் சென்னை நகரில்தான் காணலாம். இந்த அலங்கோலமுள்ள நாகரீகத்தை வேறு எந்த இடத்திலும் காண முடியாது. இத்தகைய மக்கள் நிறைந்த இடத்தில் பொது ஜனங்களின் பெரிய தாராளமான ஆதரவாலும் முயற்சியாலும் பெண்கள் மகாநாடு, தொண்டர் மகாநாடு இவற்றுடன் கூடிய ஒரு சுயமரியாதை மகாநாடு நடப்பதென்றால் நமது இயக்கம் பொது ஜனங்களின் கவனத்தை எவ்வளவு தூரம் கவர்ந்திருக்கிற தென்பதை யோசித்துப் பாருங்கள். இனி அம்மகாநாட்டின் நிகழ்ச்சிகளைச் சிறிது கவனிப்போம்.

மகாநாடு நடந்த இரண்டு தினங்களிலும், நமது இயக்கத் தோழர்கள் செய்த ஒவ்வொரு பிரசங்கங்களையும் மண்டபங் கொள்ளாமல் கூடியிருந்த ஆயிரக்கணக்கான மக்களும், அளவற்ற சந்தோஷத்தோடும், ஊக்கத் தோடும், மூட பழக்கங்களை ஒழிக்க வேண்டும் என்னும் ஆவேசத்துடனும் அப்படியே ஏற்றுக் கொண்டது குறிப்பிடத்தகுந்ததாகும். மகாநாட்டில் தலைமை வகித்தவர்களும், பேசியவர்களுமான ஒவ்வொரு தோழர்களும் நமது இயக்கக் கொள்கைகளை சென்னை நகர மக்களின் கண்கள் திறக்கும் படி விளக்கமாக அஞ்சாமல் ஆண்மையோடும், ஊக்கத்தோடும் எடுத்துக் காட்டியிருக்கிறார்கள்.

நமது இயக்கம், நமது மக்களாகிய ஆண், பெண்கள் அனைவரும் சம சுதந்தரம் பெற்று உலக வாழ்வில் உயர்வு தாழ்வில்லாத இன்பத்தை அனுபவித்து வரவேண்டுமென்பதற்காகவே பாடுபடுகின்றது என்னும் விஷயம் சுயமரியாதை இயக்கத்தின் உண்மையை அறிந்தவர்களுக் கெல்லாம் தெரிந்த செய்தியாகும். இதற்குத் தடையாக இருப்பவைகளான பார்ப்பன ஆதிக்கம், புரோகிதப்புரட்டு, வேத புராண இதிகாச சாஸ்திரங்கள், அவைகள் மேல் உள்ள நம்பிக்கை, தெய்வ நம்பிக்கை, கடவுள் நம்பிக்கை, இவற்றுக்கெல்லாம் காரணமான ஆத்மா நம்பிக்கை ஆகியவைகள் அடியோடு ஒழியவேண்டும் என்று கூறுகின்றோம். இந்த விஷயங்களை அஸ்திவாரமாகக் கொண்டு கட்டப்பட்ட எல்லா மதங்களும் வேரோடு, அடியோடு, கிளையோடு வீழ்ந்து மாள வேண்டும் என்று சொல்லுகின்றோம்.

மதங்கள் ஒழிந்தால் சாதிகள் ஒழியும்; மூடநம்பிக்கைகள் யாவும் ஒழியும்; எல்லோரும் அரசியலில் சமத்துவம் பெறலாம்; ஏழைகள் துயரம் நீங்கும்; ஏழைகளுக்கும் பணக்காரர்களுக்கும் உள்ள மலைக்கும் மடுவுக்கும் போன்ற வித்தியாசம் ஒழியும் என்று சொல்லி வருகின்றோம். நமது மக்களின்

உயர்வு தாழ்வுக்கும், ஒற்றுமைக் குறைவுக்கும் காரணமாயிருப்பவைகளை யெல்லாம் ஒழிக்காமல் அவற்றைப் பாதுகாத்து நிலைநிறுத்தப் பாடுபடும் காங்கிரஸ் முதலிய இயக்கங்களை ஒழிக்க வேண்டுமெனக் கூறுகின்றோம். இவ்விஷயங்களையெல்லாம் சுயமரியாதை மகாநாட்டைத் திறந்து வைத்த தோழர் சிங்காரவேலு அவர்கள் பிரசங்கத்திலும், வரவேற்புத் தலைவர் தோழர் லட்சுமி நரசு அவர்கள் பிரசங்கத்திலும், தலைவர் தோழர் பார்த்தசாரதி அவர்கள் பிரசங்கத்திலும், பெண்கள் மகாநாட்டைத் திறந்து வைத்த சகோதரி கிரிஜாதேவி அவர்கள் பிரசங்கத்திலும், வரவேற்புத் தலைவர் சகோதரி குஞ்சிதம் அவர்கள் பிரசங்கத்திலும், தலைவர் சகோதரி அன்னபூரணி அவர்கள் பிரசங்கத்திலும், தொண்டர் மகாநாட்டு வரவேற்புத் தலைவர் சகோதரி சகுந்தலா அவர்கள் பிரசங்கத்திலும், தலைவர் சகோதரி இந்திராணி பாலசுப்ரமணியம் அவர்கள் பிரசங்கத்திலும் தெளிவாக விளக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இந்த மகாநாட்டினால் சென்னை வாசிகள் அனைவரும், காங்கிரஸ் மக்களின் சாதி, மத, பழக்கவழக்கக் கொடுமைகளைப் போக்கி அவர்களை உண்மையான சுதந்தர முடையவர்களாகச் செய்யக்கூடிய ஸ்தாபனம் அல்ல வென்றும், இத்தகைய விடுதலையைத் தருவது சுயமரியாதை இயக்கமே என்றும் தெளிவாக உணர்ந்து கொண்டார்கள் என்று கூறலாம். “காங்கிரஸ் ஒன்றே விடுதலையளிக்கும் ஸ்தாபனமாகும். ஆகையால் எல்லோரும் காங்கிரசிலேயே சேர வேண்டும். இனி பார்ப்பனரல்லாதார் கட்சி, சுயமரியாதைக் கட்சி முதலியவைகள் நமது நாட்டிற்குத் தேவையல்ல” என்று பலர் பிரசாரம் பண்ணியதன் புரட்டையும் சென்னைவாசிகள் அறிந்து கொண்டார்கள் என்றே சொல்லுவோம்.

சென்னை மகாநாட்டில் இப்பிரசங்கங்களில் தோழர் சிங்காரவேலு அவர்களின் பிரசங்கத்தில் உள்ள இரண்டொரு விஷயங்கள் மாத்திரம் நாம் ஒப்புக்கொள்ள முடியாதவை என்பதை இச்சமயத்தில் கூறாமல் இருப்பதற்கில்லை என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறோம். இதற்கு உதாரணமாக ஒரு விஷயத்தை மாத்திரம் எடுத்துக்காட்ட விரும்புகிறோம்.

நமது இயக்கக் கொள்கைகளில், ஜாதிகளையும், மதங்களையும், சடங்குகளையும் ஒழிக்கக் கலப்புமணம் அவசியமானது என்பதும் முக்கியமானதொன்றாகும். இவ்விஷயம் சீர்திருத்தவாதிகள் எல்லோராலும் ஒப்புக் கொள்ளப்பட்ட ஒரு விஷயமும் ஆகும். ஆனால், தோழர். சிங்காரவேலு அவர்கள் தமது பிரசங்கத்தில், “நமது தேச ஜாதி கலப்பு மணத்தால் ஒழியும் என்று சிலர் கருதுகின்றார்கள். ஆனால் கலப்பு மணம் செய்து கொண்டவர்கள் தனிப்பட்ட ஒரு ஜாதியாகின்றார்கள். இந்த விதங்களால் இன்னும் ஜாதிகள் வளர்ந்து வருகின்றன” என்று கூறியிருப்பதை நாம் ஒப்புக்கொள்ளமுடியாது. தற்போது கலப்பு மணம் செய்து கொள்ளுகின்றவர்கள் குறைவாயிருப்பதனாலும் கலப்பு மணஞ் செய்து கொள்ளுவதனால் பாதகம் இல்லை என்ற எண்ணம் நமது மக்களிடம் உண்டாகாததனாலும், இவர்கள் தனி

ஜாதியாக இருப்பதைப்போல காணப்படுகின்றார்களே யொழிய உண்மையில் இவர்கள் தனி ஜாதியாராக இல்லை. கலப்பு மணம் அதிகப்பட அதிகப்பட, ஜாதியென்னும் பாரை தூள் தூளாகச் சிதறி, பொடியாக பறந்துபோய்விடும் என்பதில் சந்தேகம் இல்லை. ஜாதி, மதம், சடங்குகள் என்னும் பாரைகளை உடைத்துத் தூளாக்கிப் பறக்கச் செய்யும் கருவி கலப்பு மணத்தைவிட வேறொன்றும் இல்லையென்பதே நமது இயக்கத்தின் அபிப்பிராயமாகும். இது கல்வியினாலும் ஆகும். அந்நியநாட்டில் உள்ள பல மேதாவி்களும், நமது நாட்டிலுள்ள பல பேரறிஞர்களும் இதையே வற்புறுத்தி வருகிறார்கள்.

சென்னைச் சுயமரியாதை மகாநாட்டில், காங்கிரஸ், காந்தி, ஹிந்தி முதலியவைகளைக் கண்டித்தும், செங்கற்பட்டு, ஈரோடு, விருதுநகர், மகாநாடுகளில் நிறைவேறிய தீர்மானங்களை ஆதரித்தும் யாதொரு எதிர்ப்புமின்றிப் பொது ஜனங்களின் ஏகமனதான அபிப்பிராயத்துடன் தீர்மானங்கள் நிறைவேற்றப்பட்டிருக்கின்றன. இதனால் சென்னைப் பொது ஜனங்கள், காங்கிரஸ் பித்தலாட்டங்களையும், சுயமரியாதை இயக்கத்தின் உண்மையான கொள்கைகளையும் உணர்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள் என்று கூறலாம்.

சுயமரியாதைப் பெண்கள் மகாநாட்டில் நிறைவேறியுள்ள தீர்மானங்களும் பெண்களின் சமத்துவத்திற்கும், சுதந்தரத்திற்கும் பெரிதும் ஏற்றதாகவே யிருக்கின்றன. சென்ற 28 - 12 - 31-ல் சென்னை ‘செனட்’ மண்டபத்தில் இந்தியப் பெண்கள் மகாநாடு சகோதரி பி. கே. ராய் அவர்களின் தலைமையில் நடந்தது. அம்மகாநாட்டின் வரவேற்புத் தலைவர் சகோதரி நாசிர் உசெய்ன் அவர்கள். இவ்விருவர் பிரசங்கங்களும், பெண்கள் சுதந்தரத்திற்கான விஷயங்களை எடுத்துக் காட்டுகின்றன. அம் மகாநாட்டிலும் பெண்கள் சுதந்தரத்திற்கும், சமத்துவத்திற்கும் ஏற்ற பல தீர்மானங்கள் நிறைவேற்றப் பட்டிருக்கின்றன.

ஆனாலும் அத்தீர்மானங்களைக் காட்டிலும், அம்மகாநாட்டிற் பேசியவர்களைக் காட்டிலும் நமது சுயமரியாதைப் பெண்கள் மகாநாட்டுத் தீர்மானங்களும், பேச்சுக்களும் முற்போக்குடையதாக இருக்கின்றன என்பதை யாரும் மறுக்க முடியாது. நமது சுயமரியாதைப் பெண்கள் மகாநாட்டில், பெண்களின் அடிமைக்கு முதற் காரணமாக இருக்கின்ற மதங்கள் ஒழிய வேண்டும் என்றே எல்லாச் சகோதரிகளும் கர்ஜித்தார்கள். இந்த வாசனையானது கொஞ்சங்கூட ‘செனட்’ மண்டபத்தில் நடந்த இந்தியப் பெண்கள் மாநாட்டில் வீசவில்லை என்பதை அந்த மகாநாட்டு நிகழ்ச்சிகளைப் படித்தவர்களும், பார்த்தவர்களும் அறிவார்கள். ஆயினும் வயதேறிய மத நம்பிக்கையுள்ள பல பெண் மக்கள் கூடிய இந்திய பெண்கள் மகாநாட்டில் பலத்த விவாதத்தோடும், திருத்தத்தோடும் பிரஜா உற்பத்தியைக் கட்டுப்படுத்தும் தீர்மானம் ஒன்று நிறைவேற்றப் பட்டிருப்பதை நாம் பெரிதும்

பாராட்டுகிறோம். மற்றும் பெண்கள் சுதந்தரத்திற்காக நிறைவேற்றப் பட்டிருக்கும் எல்லாத் தீர்மானங்களையும் பாராட்டுகிறோம்.

இனி நமது சுயமரியாதைத் தொண்டர்கள் மகாநாட்டைப் பற்றி நாம் அதிகமாகக் கூற வேண்டியதில்லை. இவ்வளவு தூரம் நமது நாட்டில் சுய மரியாதை இயக்கம் பரவவும், பொது ஜனங்கள் இவ்விதக்கக் கொள்கைகளை உணர்ந்து கண் விழிக்கவும் செய்தவர்கள் சுயமரியாதைத் தொண்டர்களாகிய தோழர்களே யென்பதை யாரும் மறுக்க முடியாது. இத்தோழர்களின் இடை விடாத - சுயநலங் கருதாத - யாருடைய தயவு தாட்சண்யங்களுக்கும் கட்டுப்படாத உழைப்பினால் தான் நமது இயக்கம் சம்பந்தமான இத்துணை மகாநாடுகளும், கூட்டங்களும் நடைபெறுகின்றன என்பதை யாரும் அறிவார்கள். ஆகவே அவர்கள் மகாநாட்டில் பேசிய பேச்சுக்கள், நமது இயக்கத்தை இன்னும் அதிதீவிரமாக நாடு முழுதும் பரவச் செய்து பொது ஜனங்களை ஏமாறாமல் எழுப்பிவிடக் கூடியனவாகவேயிருந்தன. அப்பேச்சுக்களையும், அப்பேச்சாளர்கள் எடுத்துக் காட்டிய உண்மைகளையும் ஆணித்தரமான அபிப்பிராயங்களையும் கேட்ட கிழவர்கள் முதல் வாலிபர் வரை ஆண் பெண்கள் அனைவரும் மதப்பூர்ட்டு, காங்கிரஸ் புரட்டு, வைதீகப் புரட்டு, சடங்குப் புரட்டு முதலியவைகளை விளக்கமாகத் தெரிந்து கொண்டு அடிக்கடி சந்தோஷ ஆரவாரஞ் செய்தனர்.

கடைசியாக ஒரு விஷயத்தை மட்டும் கூறி முடிக்கின்றோம். நமது தலைவர் ஈ. வெ. ராமசாமி அவர்கள், உடல் நலமில்லாமல் ஓய்வு எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதை அறிந்தவுடன் மனிதத் தன்மையற்ற பேடிகள் சிலரும் “சிவநேசர்கள்” என்றும், “தேசியவாதிகள்” என்றும், “சைவப் பெரியார்கள்” என்றும் பெயர் வைத்துக் கொண்டிருக்கும் அயோக்கி யார்கள் சிலரும் “ஈ. வெ. ராமசாமி இப்படியே எப்பொழுதும் ஓய்வெடுத்துக் கொண்டு வேறு உலகம் போய்விட வேண்டும், போய் விட்டால் நாடு நன்மையடையும்” என்று முட்டாள் தனமாகவும், சிறிதும் உலக ஞான மில்லாமலும், பத்திரிகைகளில் எழுதினார்கள். தங்கள் சாமிகளை வேண்டிக் கொண்டார்கள். பிறகு, ஈ. வெ. ராமசாமியும் தோழர். எஸ். ராமநாதனும் ஐரோப்பா சுற்றுப்பிரயாணம் போயிருக்கின்றதை அறிந்ததும் அப்பேடிகள் ஆனந்தக் கூத்தாடினார்கள். நமது இயக்கம் செத்து போய்விடும். தங்கள் வயிற்றுப் பிழைப்பு நாடகத்தை யாதொரு விக்கினமும் இல்லாமல் நடத்திப் பொது ஜனங்களை ஏமாற்றலாம் என்று கும்மாளம் போட்டார்கள். ஆனால் இத்தகைய பேடிகளின் அடிவயிற்றில் நெருப்பு எரியும்படி நமது மகாநாடு சென்னையில் வெற்றிகரமாக பொது ஜனங்களின் தாராளமான ஆதரவுடன் நடைபெற்றது. இதிலிருந்தாவது நமது எதிரிகளாகிய வயிற்றுப் பிழைப்புக் காரர்கள், நமது இயக்கம் பொதுஜன இயக்கம் என்பதையும் தலைவர்கள் சுயநலத்திற்கான இயக்கம் அல்ல வென்பதையும் உணர்ந்து வாயடங்கு வார்களென்று நினைக்கிறோம். கடைசியாக இந்த சென்னை மகாநாட்டை

முன்னின்று நடத்திய நமது இயக்கத் தோழர்களையும் பொதுஜனங்களையும் நாம் பாராட்டுவதுடன் நமது தலைவர்களான ஈ. வெ. ராமசாமியும், எஸ். ராமநாதனும் ஐரோப்பா சுற்றுப்பிரயாணத்திலிருந்து திரும்பி வருவதற்குள் இது போல இன்னும் பல மகாநாடுகளும் நடைபெறும் என்று எதிர் பார்க்கிறோம்.

குடி அரசு - தலையங்கம் - 03.01.1932

காலஞ்சென்ற மாணிக்க நாயக்கர்

பெருந்தமிழறிஞரும், ரிட்டயரான சூப்பிரின்டென்டிங் இஞ்சினீயரும் சிவபுரி ஐமீன்தாரருமான திரு. பா. வே. மாணிக்க நாயக்கர் அவர்கள் காலஞ் சென்ற செய்தி கேட்டு மிகவும் வருத்தமடைகிறோம். இவர் தமிழ்மொழியில் சிறந்த ஆராய்ச்சியுள்ளவராகவும், பார்ப்பனரல்லாதார் இயக்கத்தில் ஊக்க முடையவராகவும் இருந்தார். இவர் உயிரோடு இருந்திருந்தால் தமிழ் மொழிக்கு நன்மையும், பார்ப்பனரல்லாதாருக்கு நன்மையும் உண்டாயிருக்கக் கூடும். இந்த நன்மைகளை நமது மக்கள் அடைவதற்கில்லாமல் திடீரென்று மாரடைப்பு வியாதியால் இறந்தது பெரும் நஷ்டமேயாகும். இவரை இழந்து வருத்தமடையும் அவர் மனைவி மார்களுக்கும், பெண்களுக்கும், சகோதரர் முதலிய உறவினர்களுக்கும் நமது அனுதாபத்தைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறோம்.

குடி அரசு - துணைத் தலையங்கம் - 03.01.1932

மீண்டும் தொல்லை

இது வரையிலும் தேசம் அடைந்து வந்த கஷ்டம் நீங்குவதற்கு ஒரு மார்க்கமும் ஏற்படாமல் இருந்துவரும் இச்சமயத்தில் மறுபடியும் தேசத் திற்குப் பலவகையிலும், கஷ்டங்களும், நஷ்டங்களும் உண்டாக்கக் கூடிய சந்தர்ப்பம் வந்து விட்டது பற்றி நாம் மிகவும் வருத்தமடைகின்றோம். சென்ற வருஷத்தில் திரு. காந்தி அவர்களால் ஆரம்பிக்கப்பட்ட உப்புச் சத்தியாக் கிரகத்தினால் உண்டான துன்பம் இன்னும் நீங்கிப்பாடிவலை. இந்த நிலையில் மறுபடியும் காங்கிரஸ், பகிஷ்கார இயக்கத்தையும் வரிகொடாமை, வாரங் கொடாமை முதலியவைகளையும் ஆரம்பித்ததைக் கண்டு, அரசாங்கத்தாரும் அதிமும்முரமாக அடக்குமுறைகளை ஆரம்பித்து விட்டார்கள்.

ஆனால் இம்மாதிரி காங்கிரஸ் போர் தொடுக்க ஆரம்பித்ததற்கும், அரசாங்கத்தார் அடக்குமுறையைக் கையாளவும், அவசரச் சட்டங்களை ஏற்படுத்துவதற்கு முன் வந்ததற்கும் இருவர் கூறும் காரணங்களையும் நாம் விட்டு விடுகின்றோம். உண்மையில், காங்கிரஸ் எதற்காக மீண்டும் இத்தகைய போராட்டம் தொடங்க வேண்டும், அப்படிப்பட்ட நெருக்கடி என்ன வந்து விட்டது? என்பதைப் பற்றி மாத்திரம் இப்பொழுது நாம் கவனிப்போம்.

சென்ற வருஷம் நடைபெற்ற உப்புப் போரின் முடிவில் திரு.காந்தி அவர்களுக்கும், லார்டு இர்வின் அவர்களுக்கும் நடந்த ஒப்பந்தமும் அதன் பயனாக திரு. காந்தியவர்கள் காங்கிரசின் ஏகப் பிரதிநிதியாக இங்கிலாந்திற்குப் போனதும் எல்லோருக்கும் தெரிந்த செய்தியாகும். அவர் வட்ட மேஜை மகாநாட்டில் பேசும் போதெல்லாம் காங்கிரஸ் ஒன்றுதான் இந்தியா முழுவதுக்கும் பிரதிநிதித்துவம் பொருந்திய ஸ்தாபனம்; ஆகவே அந்த ஸ்தாபனத்தின் ஏகப்பிரதிநிதியாகிய தாம் ஒருவரே, இந்தியாவின் 35 கோடி மக்களின் பிரதிநிதி ஆகையால் தான் கேட்கும் சுயராஜ்யந்தான் கொடுக்க வேண்டும்; மற்ற பிரதிநிதிகள் இந்தியாவின் பிரதிநிதிகள் அல்லர் என்று எவ்வளவோ முறை கூறியும், இவ்வார்த்தைகளை வெள்ளைக்காரர்களும், மற்றைய பிரதிநிதிகளும் ஒரு சிறிதும் ஒப்புக் கொள்ளாமல் மறுத்து விட்டார்கள். திரு. காந்தியின் ஆத்ம சக்தியின் வலிமையும், அவருடைய “கடவுள்” பிரார்த்தனையின் வலிமையும் மகாத்மா தன்மையும் வெள்ளைக்காரர்களிடம்

பலிக்கவில்லை. இதனால் காங்கிரஸ் இந்தியாவின் பொதுவான ஒரே ஸ்தாபனம் அல்லவென்பதும் இந்தியாவிலுள்ள மற்ற கட்சிகளைப் போல் அதுவும் ஒரு பெரிய கட்சிதான் என்பதும் உலக முழுதும் தெரிந்து விட்டது.

அடுத்தபடியாக, திரு. காந்தி அவர்கள் தாழ்த்தப்பட்டவர்களுக்குத் தனிப்பிரதிநிதித்துவம் வழங்க மறுக்கும் விஷயத்தில் தன்னோடு ஒத்துழைத்தால் உங்கள் கோரிக்கைகள் எல்லாவற்றிற்கும் விட்டுக் கொடுக்கச் சம்மதிக்கிறேன் என்று முஸ்லிம்களிடம் ஒப்பந்தம் பேசியதிலிருந்தும் “முஸ்லிம்களுக்கும், சீக்கியர்களுக்கும் தனிப் பிரதிநிதித்துவம் கொடுக்க சம்மதிக்கிறேன், ஆனால் தாழ்த்தப் பட்டவர்களுக்குத் தனிப் பிரதிநிதித்துவம் கொடுப்பதை என் உயிர் போகும் வரையிலும் தடுத்துப் போராடுவேன்” என்று கூறியதிலிருந்தும் சிறுபான்மை வகுப்பினரான கிறிஸ்தவர், ஆங்கிலோ இந்தியர், ஐரோப்பியர் முதலியவர்களுக்கும் தனிப் பிரதிநிதித்துவம் வழங்க மறுத்ததிலிருந்தும், திரு. காந்தியின் மேல் இந்தியாவிலுள்ள அனேகருக்கு நம்பிக்கை யில்லாமற் போய்விட்டது. தீண்டா வகுப்பினரும், மற்றச் சிறு பான்மைச் சமூகத்தினரும் இவர்களின் முன்னேற்றத்தில் அனுதாபங் கொண்ட மற்ற நடுவுநிலைமையான எண்ணமுடையவர்களும் காங்கிரஸ் ஸ்தாபனத்தை வருணாச்சிரம தர்மஸ்தாபனமாகவும் திரு. காந்தியை வருணாச்சிரம தர்ம ஸ்தாபனத்தின் பிரதிநிதியாகவும் எண்ணத் தொடங்கிவிட்டனர்.

அன்றியும் காங்கிரஸ் பிரதிநிதி வட்டமேஜை மகாநாட்டிற்குப் போயும் கூட, காங்கிரஸ் பிரதிநிதி போகாத காலத்தில் நடைபெற்ற முதல் வட்டமேஜை மகாநாட்டில் பிரிட்டிஷ் முதல் மந்திரி இந்தியாவுக்கு என்ன சீர்திருத்தங்கள் கொடுப்பதாகக் கூறினாரோ அதே சீர்திருத்தத்தை தான் கொடுப்பதாக காங்கிரஸ் பிரதிநிதியாகிய திரு. காந்தியும் இருந்த இரண்டாவது கூட்டத்திலும் கூறினார். இதனாலும் காங்கிரசினாலும், பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்தின் மனத்தை மாற்ற முடியவில்லை என்பது வெட்ட வெளியாகி விட்டது.

ஆகவே காங்கிரஸ் உப்புப் போர் நடத்தியதற்கு ஒரு பயனும் இல்லாமல் போய்விட்டது. காங்கிரஸ் செய்து வந்த கிளர்ச்சிகளால் தேசத்திற்கு நஷ்டமும் கஷ்டமும் ஏற்பட்டதே ஒழிய வேறு ஒரு எள்ளத்தனையும் பலன் கிடைக்கவில்லை என்பதும் திரு. காந்தி இங்கிலாந்திலிருந்து இந்தியாவுக்குப் புறப்படும் முன்பே சாதாரண ஜனங்களுக்கும் தெரிந்து விட்டது.

காங்கிரசாலும், திரு. காந்தியாலும் இவர்களைத் தூக்கி வைத்துக் கொண்டு கூட்டாடும் கூட்டத்தாராலும் நாட்டுக்கு ஒரு பலனும் உண்டாக வில்லை என்பது தெரிந்தால், பொது ஜனங்கள் இவர்கள் வார்த்தைக்கு மதிப்புக் கொடுக்கமாட்டார்கள். இவர்கள் இழுத்த இழுப்புக்கெல்லாம் முன் போல வரமாட்டார்கள். இவர்களை வெறுக்கவும் ஆரம்பித்து விடுவார்கள். பொதுஜனங்கள் இப்படித் திரும்பி விட்டால் காங்கிரசின் கொஞ்ச நஞ்சு பலமும், கிளர்ச்சியும் போய்விடும். காங்கிரசின் பலம் போய்விட்டால்,

வருணாச்சிரம தருமமும், மத தர்மங்களும் தளர்ந்து தேய்ந்து அழிந்து போகக் கூடிய நிலைமைக்கு வந்து விடும் என்பதில் சந்தேகம் இல்லை.

இதற்கு உதாரணம் வேண்டுமானால், நாசிக்கில் தீண்டாதார் கோயில் சத்தியாக்கிரகம் ஆரம்பித்ததையும் அவர்களுக்குச் சில காங்கிரஸ்காரர்கள் உதவி செய்ய முன் வந்ததையும், மலையாள நாட்டில் குருவாயூரில் காங்கிரஸ் காரர்களே கோயில் பிரவேச சத்தியாக்கிரகம் ஆரம்பித்ததும், மற்றும் பல காங்கிரஸ் கமிட்டிகளில் கோயில் பிரவேசம் போன்ற சமதர்ம சத்தியாக் கிரகங்கள் ஆரம்பிக்க வேண்டுமென்ற யோசனைகள் நடந்து கொண்டிருந் ததும் போதுமானதாகும். இவ்வாறு காங்கிரசில் கோயில் பிரவேசம் போன்ற சத்தியாக்கிரகம் ஆரம்பிப்பதற்குக் காரணம் நமது இயக்கமும், நமது இயக்கக் கொள்கைகளை ஒப்புக் கொண்டால்தான் பாமர மக்களிடத்தில் செல்வாக்குப் பெறலாம் என்னும் நோக்கமுடைய சில பார்ப்பனரல்லாதார் காங்கிரசில் இருப்பதனாலுமேயாகும்.

இம்மாதிரியான காரணங்களால் காங்கிரசின் தன்மை வெளிப்பட்டு, அதன் மதிப்பு குறைந்து போய்விடும் என்ற நிலைமைக்கு வந்தவுடன் மறுபடியும் காங்கிரசின் கிளர்ச்சியையும் மதிப்பையும் பலப்படுத்தவே இப்பொழுது சட்ட மறுப்பு இயக்கத்தை ஆரம்பித்திருக்கிறார்கள். இதைத் தவிர வேறு ஒரு காரணமும் இல்லை என்று உறுதியாகச் சொல்லலாம். இதனால் தான் என்ன பலன் உண்டாகப் போகிறது என்று எதிர்பார்க்கிறீர்கள்? குருவாயூர் சத்தியாக்கிரகம் போன்ற சமதர்ம சத்தியாக்கிரகம் நிறுத்தப் படுதலும், வாயளவிலாவது திரு. சி. ராஜகோபாலாச்சாரியார் போன்றவர்கள் பேசிவந்த தீண்டாமை விலக்குப் பேச்சு அடியோடு ஒழிக்கப்படுதலும், மறுபடியும் பாரதமாதா பஜனை, ராம பஜனை போன்ற பஜனைகள் ஆரம்பிக் கப்படுதலும், இவைகளின் மூலம் மக்கள் மனத்தில் மூடநம்பிக்கைகளை உண்டாக்குதலும் ஆகிய பலன்தான் உண்டாகப் போகின்றது.

ஆகையால் இச்சமயத்தில் பார்ப்பனரல்லாதாருக்கு எச்சரிக்கை செய்ய விரும்புகிறோம். சென்ற உப்புச் சத்தியாக்கிரகத்தின் போது எத்தனை பார்ப்பனர்கள் ஜெயிலுக்குப் போனார்கள்; எத்தனைப் பார்ப்பனர்கள் தடியடி வாங்கினார்கள், எத்தனை பார்ப்பனரல்லாதார் ஜெயிலுக்குப் போனார்கள், எத்தனைப் பார்ப்பனரல்லாதார் தடியடி வாங்கினார்கள் என்ற கணக்கை நன்றாய் ஆலோசித்துப் பார்த்து விட்டுப் பிறகு உங்கள் விருப்பம் போல் செய்யுங்கள். இதோ, எத்தனை பார்ப்பனர்கள் பெரிய தலைவர்களாகத் தேசியப் பத்திரிகைகள் மூலம் சட்ட சபையில் பிரஸ்தாபத்திற்கு வந்ததன் மூலமும் விளம்பரப்படுத்தப்பட்டார்கள்; எத்தனை பார்ப்பனரல்லாதார் இம் மாதிரி விளம்பரப்படுத்தப்பட்டார்கள் என்பதையும் மறக்காமல் கணக் கெடுத்து யோசித்துப் பார்த்துக் கொள்ளுங்கள்.

இந்தக் கணக்கைப் பார்ப்பீர்களானால் தடியடிப்பட்டவர்களும், சிறை சென்றவர்களும் பார்ப்பனரல்லாதார்கள் என்பதையும், தலைவர்களாகவும் தியாகிகளாகவும், வீரர்களாகவும் விளம்பரப்படுத்தப்பட்டவர்கள் பார்ப் பனர்கள் என்பதையும் அறிவீர்கள். ஆகையால் காங்கிரசின் வருணாச்சிரம தர்மத்தை நிலைநிறுத்துவதற்காகத் தொடங்கியிருக்கும் சட்டமறுப்பில் கலந்து நமது விடுதலையாகிய சமதர்மத்தை இன்னும் தள்ளி வைக்காமலிருக்கும்படி எச்சரிக்கின்றோம்.

அன்றியும் காங்கிரஸ் இப்பொழுது சட்டமறுப்பு இயக்கம் ஆரம்பித் திருப்பதில் மற்றொரு குழ்ச்சியும் அடங்கி இருக்கிறது. அதாவது, “வருணாச் சிரம தரும இந்துக்களின் கையிலேயே அரசியல் சீர்திருத்த ஆதிக்கம் இருக்க வேண்டும்” என்ற காங்கிரசின் நோக்கத்திற்கு விரோதமாகவே வரப்போகும் சீர்திருத்தம் அமைந்திருக்கப் போகின்றது. முஸ்லீம்களுக்கும், சீக்கியர் களுக்கும், தீண்டாதவர்களுக்கும் மற்றச் சிறுபான்மை வகுப்பினருக்கும் தனிப்பிரதிநிதித்துவம் உள்ள சீர்திருத்தந்தான் வரப்போகின்றது. இத்தகைய சீர்திருத்தம் வந்தால் கூடுமான வரையிலும், தாழ்த்தப்பட்டிருக்கும் சமூகத்த வர்கள், மற்ற சீர்திருத்தக்காரர்களின் ஆதரவையும் பெற்றுச் சட்டசபைகளின் மூலம் தாங்களும், மற்ற உயர்ந்த ஜாதி இந்துக்களைப் போல எல்லா உரிமை களையும் பெறக்கூடும் என்று நம்பலாம். இம்மாதிரி இவர்கள் சமநிலைக்கு வந்துவிட்டால் வருணாச்சிரம தருமங்களும், மதப்புரட்டுகளும் கட்டாயம் அழிந்து போகும். ஆகையால் வரப்போகும் சீர்திருத்தத்தைக் கெடுக்க வேண்டும் என்னும் எண்ணத்துடனும், இனி இந்தியாவில் நடக்கப் போகும் சீர்திருத்த ஆலோசனைக் கமிட்டிகளை நடக்காமற் செய்ய வேண்டும் என்னும் நோக்கத்துடனுமே சட்ட மறுப்பு ஆரம்பித்து இருக்கிறார்கள் என்றும் துணிந்து கூறலாம்.

ஆகையால் சமதர்மத்தையும் நியாயமான அரசியல் சீர்திருத் தத்தையும், நாட்டின் நன்மையும், வேண்டுகின்ற எவரும் தற்சமயத்தில் காங்கி ரசால் ஆரம்பிக்கப்பட்டிருக்கும் போராட்டத்தைக் கண்டு மயக்கமடைய மாட்டார்கள் என்பது நிச்சயம். காங்கிரசின் உண்மை நோக்கமும் கொள்கை யும் தெரியாமல் சுயராஜ்ய ஆவேசம் கொண்டு திடீரெனச் சட்ட மறுப்பு இயக்கத்திற்குலந்து கொண்டு தங்கள் வாழ்க்கையைக் கெடுத்துக் கொள்ளு கின்ற பார்ப்பனரல்லாத இளைஞர்களை எச்சரிக்கவே இவ்விஷயங்களைக் கூறினோம்.

பார்ப்பனர்கள் தங்கள் பிழைப்புக்கும் உத்தியோகங்களுக்கும், யாதொரு ஆபத்தும் வராமல் வெளிப்படையாகவும் மறைமுகமாகவும், காங்கிரஸ் பிரசாரம் பண்ணுவார்கள். பார்ப்பனரல்லாத இளைஞர்களையும், பள்ளிக்கூட மாணவர்களையும் தூண்டி விடுவார்கள். இந்த ஏமாற்று வார்த்தை களில் ஈடுபட்டுப் பார்ப்பனரல்லாத இளைஞர்கள் தங்கள் பிழைப்பைக்

கெடுத்துக் கொள்வார்கள்; பார்ப்பனரல்லாத மாணவர்கள் படிப்பையும் விட்டுத் திண்டாடுவார்கள். பார்ப்பன இளைஞர்களும், பார்ப்பன மாணவர்களும் வாய்ப்பேச்சளவிலேயே நின்று கொண்டு வேடிக்கைப் பார்ப்பதும், பார்ப்பனரல்லாதாரைப் பலி கொடுத்து மகிழ்வதுமாகவே இருப்பார்கள் என்பதையும் இச்சமயத்தில் கூறாமல் இருக்க முடியவில்லை. ஆகையால் பார்ப்பனரல்லாதார்களே ஜாக்கிரதை!

குடி அரசு - தலையங்கம் - 10.01.1932

கூழ்ச்சி வெளியப்பட்டது

- தேசியத்தரோகி

திரு. காந்தியவர்கள் இங்கிலாந்தில், வட்ட மேஜை மகாநாட்டிலும் மற்றும் வெளியிடங்களிலும், இந்தியாவின் நிலைமையைப்பற்றிச் செய்து வந்த பிரசங்கங்களை நாம் அவ்வப்போது பத்திரிகைகளிற்படித்து வந்திருக்கிறோம். அவர் இந்தியாவில் உள்ள சாதி வேற்றுமைகளை வெளிப்படுத்தாமல் கூடிய வரையிலும், மறைத்துக்கொண்டே வந்தார். இந்தியாவில் சமூக ஒற்றுமை ஏற்பட்டு விட்டதென்றும், ஆகையால் பூரண சுயேச்சை கொடுத்து விட வேண்டுமென்றும் ஆரவாரம் பண்ணினார். தாழ்த்தப்பட்டவர்களைப் பற்றிப் பேசும்போது, “அவர்களுக்குக் காங்கிரஸ்தான் பிரதிநிதி, அம்பெட்கார் முதலானவர்கள் பிரதிநிதிகள் அல்லர். தாழ்த்தப்பட்டவர்களை இந்துக்கள் அவ்வளவாகக் கொடுமைப்படுத்தவில்லை. ஆகையால் அவர்களுக்குத் தனித்தொகுதி வேண்டிய அவசியமில்லை. பொதுத்தொகுதிகளிலேயே தாழ்த்தப்பட்டவர்களும் தேர்ந்தெடுக்கப்படலாம். கொஞ்ச நஞ்சும் உள்ள வேற்றுமைகளும் சுயராஜ்யம் கொடுத்துவிட்டால் நீங்கிப்போய்விடும்” என்று பேசிக்கொண்டிருந்தார்.

திரு. காந்தி, இவ்வாறு முழுப்பூசனிக்காயை சோற்றுக்குள்வைத்து மூடிக்கொண்டு இங்கிலாந்தில் இருந்து கொண்டிருக்க இங்குள்ள அவருடைய வாலர்கள் என்ன செய்து கொண்டிருந்தார்கள்? அம்பெட்கார் தேசத்துரோகி யென்றும், முஸ்லீம்கள் அரசாங்கத்தைத் தாங்குகிறவர்களென்றும், அம்பெட்காரின் விஷமத்தனமென்றும், அம்பெட்காரின்மேல் நம்பிக்கையில்லையென்றும் பத்திரிகைப் பிரசாரங்களும், மேடைப்பிரசாரங்களும் செய்து கொண்டிருந்தார்கள். ஆனால், தாழ்த்தப்பட்டவர்களும் பல மகாநாடுகளும், கூட்டங்களும் கூட்டி, அம்பெட்காரே தங்கள் பிரதிநிதி யென்றும், காந்தி தங்களுக்குப் பிரதிநிதியல்ல வென்றும் கண்டித்துத் தீர்மானங்கள் பல செய்து கொண்டிதான் இருந்தார்கள்.

கடைசியில் திரு. காந்தி இங்கிலாந்து சென்று, வட்டமேஜை மகாநாட்டை ஒரு முடிவும் செய்யவொட்டாமல் பண்ணிவிட்டு இந்தியாவுக்குச்

சென்ற 28-12-31 ல் திரும்பிவந்தார். அப்போது அவரை அவர்பால் பக்தியுடைய மக்கள் திரளாகக் கூடி பம்பாயில் வரவேற்றனர். அச்சமயத்தில் நடந்த மற்றொரு சம்பவம் குறிப்பிடத் தகுந்ததாகும். 1000 தொண்டர்கள் தீண்டா வகுப்பினர் கறுப்புக்கொடி பிடித்துக்கொண்டு வந்து திரு. காந்திக்குத் தங்கள் அதிருப்தியை வெளிப்படுத்தினர். 1000 தொண்டர்கள் என்பது தேசியப் பத்திரிகைகளில் வெளிவந்துள்ள கணக்குத் தான் ; ஆனால், உண்மையில் ஆயிரத்திற்கு மேலான தொண்டர்கள் இருந்திருக்கவேண்டும்.

தாழ்த்தப்பட்ட தொண்டர்கள் கருப்புக்கொடி பிடித்ததோடுமட்டும் விடவில்லை, காங்கிரஸ் தொண்டர்களுக்கும், இவர்களுக்கும் பெரிய சச்சரவுகளும் நடைபெற்றது. அடிதடிகளும் நடந்தன. கடைசியில் போலீசார் தலையிட்ட பின்னரே கலகம் அடங்கிற்று. இவ்வாறு காந்தியின் வருகையின்போது கலகம் நடந்த செய்தியை யாரும் மறைக்கமுடியாது. அதில் உள்ள ரகசியமும் வெளிப்படையானதேயாகும்.

இவ்வாறு தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்பைச் சேர்ந்த தொண்டர்கள், கறுப்புக் கொடி பிடிக்கவேண்டிய காரணந்தான் என்ன? திரு. காந்தி, தானே இந்தியா முழுவதற்கும் பிரதிநிதி; தாழ்த்தப்பட்டவர்களுக்கும் பிரதிநிதி. ஆகையால் தான் சொல்லுவதையே கேட்கவேண்டும் என்று சொல்லிக்கொண்டிருந்தது பொருத்தமற்ற வார்த்தை - அர்த்தமற்ற சொற்கள். அவர் எங்களுடைய பிரதிநிதி அல்ல; அம்பெட்கார் தான் எங்கள் பிரதிநிதி என்பதைத் தெரிவிப்பதற்கே யாகும். இதன் மூலம் தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் தங்கள் உண்மையான மனப்பான்மையையும், உணர்ச்சியையும் வெளிப்படுத்தினர். இந்த நிகழ்ச்சியைக் கொண்டு திரு. காந்தி இங்கிலாந்தில் பேசிய பேச்சுக்களின் உண்மை விளங்கும்.

இந்த சம்பவத்தை, நமது நாட்டு தேசியப்பத்திரிகைகள் குறிப்பிடும் போது, “அம்பெட்கார் கட்சியாரின் அமளி” என்றும் “அம்பெட்கார் கூட்டத்தாரின் அயோக்கியத்தனம்” என்றும் “அம்பெட்கார் கோஷ்டியாரின் ஆர்ப்பாட்டம்” என்றும், பெரிய தலைப்பெயர்கள் கொடுத்துப் பிரசுரித்தன. தாழ்த்தப்பட்டவர்கள், தங்கள் உணர்ச்சியைக் காட்டுவதற்காகச் செய்த காரியத்தை ஏன் இவர்கள் இவ்வாறு விவேகமின்றிக் குறைகூற வேண்டும்? இதற்காகத் திரு. அம்பெட்காரின் பெயரையும் ஏன் இழுக்கவேண்டும்?

தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்குத் திரு. காந்தியின் மேல் நம்பிக்கை இல்லை என்பதற்கும், தனித் தொகுதி வேண்டுமென்பதை ஆதரித்தவர்களிடத்தில் தான் நம்பிக்கையுண்டென்பதற்கும் மற்றொரு உதாரணத்தையும் காணலாம். சென்ற 27-12-31 ல் சென்னைக்கு வந்து சேர்ந்த, திருவாளர்கள் எ.டி. பன்னீர்செல்வம், எ. ராமசாமி முதலியார், ஆர். சீனிவாசன், பொப்பிலிராஜா முதலியவர்களைக் குதூகலமாக வரவேற்ற கூட்டத்தில் மிகுதியாக இருந்தவர்கள் தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்பிபிரதிநிதிகளும், அவ்வகுப்புத் தொண்டர்

களுமே யாவார்கள். தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்பினர்கள் இவ்வாறு ஏராளமாகக்கூடி வரவேற்றது ஏன்? திரு. அம்பெட்காரின் துணையாக இருந்த திரு. ஆர். சீனிவாசன் அவர்களிடம் தங்களுக்குள்ள நம்பிக்கையை காட்டுவதற்கேயாகும். திரு. அம்பெட்காரின் கொள்கையை ஆதரித்த திருவாளர்கள். பன்னீர் செல்வம், பொப்பிலிராஜா, ராமசாமி முதலியார் ஆகியவர்களிடமும், தமக்குள்ள நம்பிக்கையை வெளிப்படுத்துவதற்கேயாகும்,

இவ்வாறு இந்தியா முழுவதும் உள்ள தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் எல்லோரும் திரு. காந்தியாரின் அபிப்பிராயத்திற்கு விரோதமாகவும், அம்பெட்கார் அபிப்பிராயத்தில் நம்பிக்கையுடையவராகவும் இருப்பது மலைமேல் ஏற்றிய விளக்கைப்போல் தெரிகிறது. இப்படியிருந்தும், திரு. காந்தியும், அவருடைய பக்தர்களும், இன்னும் பழய பல்லவியையே பாடுவதில் என்ன பயன் என்று கேட்கிறோம். நமது நாட்டுப் பத்திரிகைகளும் உண்மையை மறைத்துவிட்டுத் தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்புத் தலைவர்களின் மேல் பழியைச் சுமத்துவது எவ்வளவு அயோக்கியத்தனம்? தாழ்த்தப்பட்டவர்களை உயர்ந்த ஜாதி இந்துக்களால் நசுக்கப்படுகிறவர்களாகவே இன்னும் வைத்துக் கொண்டு, “அவர்களும் இந்துக்கள் தான் அவர்களை பிரிக்கக்கூடாது. அவர்களுக்குத் தனிப் பிரதிநிதித்துவம் கொடுத்தால் அவர்கள் எப்பொழுதும் தீண்டாதார்களாகவே இருந்துவிடுவார்கள்” என்று வீண் பிடிவாதம் பேசுவதில் என்ன பிரயோசனம்?

திரு. காந்தி அவர்கள் வந்து இறங்கும் போதே - அவரை வரவேற்கக் கூடியிருந்த கூட்டத்திலேயே தாழ்த்தப்பட்டவர்களுக்கும் உயர்த்திக் கொண்டிருப்பவர்களுக்கும் சண்டை சச்சரவு நடந்தது. அவர் வரும்போதே இப்படியிருந்தால், இனி காரியங்களைச் செய்யத் தொடங்கும் போது என்னென்ன காரியங்கள் நடக்கப்போகின்றனவோ? என்பதைப்பற்றி இப்பொழுது நாம் என்ன சொல்லுவது? எல்லாம் போகப் போகத்தான் தெரியும்.

குடி அரசு - கட்டுரை - 10.01.1932

பகிஷ்கார யோசனை

காங்கிரஸ் காரியக் கமிட்டியில் தற்போது செய்திருக்கும் பகிஷ்கார யோசனை மிகவும் புத்திசாலித்தன முள்ளதாகவும், வேடிக்கையானதாகவும் இருக்கிறது. ரயில், போஸ்டாபீஸ், தந்தி முதலியவைகளையும் பகிஷ்காரம் செய்ய வேண்டுமாம். ஆனால் எந்த காங்கிரஸ்காரராவது இவைகளை நடைமுறையில் செய்து காட்ட முடியுமா? என்று கேட்கிறோம். இந்தப் பகிஷ்கார வியாக்கியானம் வெகு வேடிக்கையானது! ரயிலைப் பகிஷ்காரஞ் செய்வதென்றால் முதல் வகுப்பு, இரண்டாம் வகுப்பு வண்டிகளில் ஏறாமல் மூன்றாவது வகுப்பில்தான் ஏறவேண்டுமாம்! தபால் பகிஷ்காரம் என்றால் கவர் எழுதாமல் காட்டுகளிலேயே எழுத வேண்டுமாம். தந்தியைப் பகிஷ்கரிப்பது என்றால் கூடுமானவரையில் வார்த்தைகளைச் சுருக்கித் தந்தி கொடுக்க வேண்டுமாம்! இதுதான் இந்த பகிஷ்காரங்களுக்குக் காங்கிரஸ் காரர்கள் செய்யும் அருமையான அர்த்த புஷ்டியுள்ள விருத்தியுரை.

இந்த வியாக்கியானம் கூறவும் இந்தப் பகிஷ்காரப் பிரசாரஞ் செய்யவும் வேண்டிய அவசியமே இல்லை. பொருளாதார நெருக்கடியுள்ள தற்காலத்தில் இப்படித்தான் நடந்து தீருகின்றது. ஏழை மக்கள் ரயிலில் முதலாவது, இரண்டாவது வண்டிகளை எப்பொழுதும் திரும்பிப் பார்த்தே யிருக்க மாட்டார்கள். அவர்கள் எழுதும் கடிதங்களும் குறைவு. அதிலும் காட்டு 9 பைசாவும், கவர் 1 அணா 3 பைசாவும் ஆனவுடன் நிச்சயமாகக் காட்டில்தான் எழுதுவார்கள். தந்திக்கும் அவர்களுக்கும் வெகுதூரம். ஆகையால் இந்தப் பகிஷ்காரத்தைப் பற்றிப் பிரயோசனமில்லை.

உண்மையிலேயே பகிஷ்காரம் பண்ண வேண்டுமானால், வெள்ளைக் கார அரசாங்கத்திற்குச் சொந்தமானதையெல்லாம் நாம் உபயோகிக்கக் கூடாது என்று இருக்க வேண்டுமேயானால், முதலில் நாம் இந்த நாட்டிலேயே இருக்கக் கூடாது. ஏன்? இந்த நாட்டை இப்பொழுது வெள்ளைக்கார அரசாங்கந்தானே ஆண்டு கொண்டிருக்கின்றது. ஆகவே அவர்களுடைய ஆட்சிக்குள் அடங்கிய நாட்டில் இருப்பது “பாவம்” அல்லவா? ஆகையால் எல்லோரும் சமுத்திரத்தில் குடியேற வேண்டும்; வெள்ளைக்காரர் ஆளும் பூமியைப் பகிஷ்காரம் பண்ண வேண்டும் என்று தீர்மானஞ் செய்வார்களானால் இன்னும் மெச்சத்தக்கதாக இருக்கும் என்று யோசனை கூறுகிறோம்.

குடி அரசு - துணைத் தலையங்கம் - 10.01.1932

சமஸ்கிருத சனியன்

- தேசியத் துரோகி

தேசியத் துரோகியாகிய நாம் கூறும் விஷயங்கள் முழுவதும், எழுதும் சங்கதிகள் எல்லாம், மக்களுக்கு பயன்படாத பழைய காரியங்களில் ஆசையுடையவர்களுக்கு வெறுப்பாகத்தான் இருக்கும். ஆனால் அதைப் பற்றி, அதாவது எவருடைய வெறுப்பைப் பற்றியும் எதிர்ப்பைப் பற்றியும் நாம் கவலைப் படுவது கிடையாது. ஆகவே இப்பொழுது ஒரு தேசியத்தைக் கண்டிக்கவே இந்த முகவுரையைக் கூறிக் கொண்டு முன்வந்தோம்.

சென்னை மாகாணத்தில் கல்வியிலாக்காவில் சிக்கனம் செய்வதைப் பற்றி ஆலோசனைக் கூறிய சிக்கனக் கமிட்டியார் கூறியிருக்கும் யோசனைகளில் “சென்னைப் பிரசிடென்சிக் கல்லூரியில் உள்ள சமஸ்கிருத ஆணர்ஸ் வகுப்பை எடுத்து விட வேண்டும்” என்பதும் ஒரு யோசனை யாகும்.

உண்மையிலேயே “தேச மக்கள் கல்வியினால் அறிவு பெற வேண்டும்; கல்வியினால் பகுத்தறிவு பெற வேண்டும்” என்று விரும்புகின்றவர்கள் சமஸ்கிருதக் கல்வியை எடுத்து விடுவது பற்றிக் கொஞ்சமும் கவலையோ வருத்தமோ அடையமாட்டார்கள். ஏனென்றால் இன்று இந்து மதம் என்று சொல்லும் ஒரு கொடுமையான மதம் இருப்பதற்கும் இந்த இந்து மதத்திலிருந்து பிரந்த ஜாதிக் கொடுமை, சடங்குக் கொள்ளை, கடவுள் முட்டாள் தனம் ஆகியவைகள் கற்றவர்கள் கூட்டத்திலும், கல்லாதவர்கள் கூட்டத்திலும் தலைவிரித்தாடி அவர்கள் உழைப்பையும், அறிவையும், சுதந்தரத்தையும் கொள்ளை கொண்டிருப்பதற்கும் காரணம் சமஸ்கிருதமே யாகும். இன்று வருணாச்சிரமதருமக்காரர்கள் சனாதன தருமம் காப்பாற்றப்பட வேண்டும் என்று சொல்லுவதற்கும் சுயராஜ்யத்தைவிட சனாதன தருமமும், வருணாச்சிரம தருமமும் காப்பாற்றப்படுவதே முக்கியமானதென்று சொல்லுவதற்கும் சமஸ்கிருதப் பாஷைப் படிப்பும் அதில் உள்ள நூல்களுமே காரணமாகும். தீண்டத்தகாதவர்களைத் தெருவில் நடக்கக் கூடாது; கோயிலுக்குள் செல்லக்கூடாது; குளத்தில் குளிக்கக் கூடாது; பள்ளிக்கூடத்தில் சேர்ந்து படிக்கக்கூடாது என்று சொல்லுவதற்கும் காரணம் சமஸ்கிருத நூல்களே யாகும். சாரதா சட்டம் போன்ற சீர்திருத்த சட்டங்களைச் செய்யக்கூடாது என்று சொல்லுவதற்கும், பொட்டுக் கட்டுவதைத் தடுக்கும் சட்டம், பிரஜா

உற்பத்தியைக் கட்டுப்படுத்துவதற்கு உதவியளிக்கும் சட்டம், பெண்களின் சொத்துரிமைச் சட்டம், விவாக விடுதலைச் சட்டம் முதலியவைகளை மத விரோதமானவைகள் என்று கூறித் தடுப்பதற்கும் திரு. சிவராஜ், பி.ஏ., பி.எல்., எம்.எல்.சி. அவர்களை எங்கும் எதையும் தின்னும் பார்ப்பனர், பார்ப்பனரல்லாதார் கூடிய சென்னை காஸ்மாபாலிட்டன் கிளப்பில் அங்கத்தினராகச் சேர்த்துக் கொள்ள மறுத்ததற்கும் காரணமாயிருப்பவை சமஸ்கிருத நூல்களேயாகும். சீர்திருத்தத்திற்கு விரோதமாகக் கிளர்ச்சி செய்து குறைத்துக் கொண்டு தொண்டை வீங்குகின்ற வருணாச்சிரமக் கூட்டத்தார்கள் எல்லோரும் தங்கள் கொள்கைகளுக்குச் சமஸ்கிருத, வேத, புராண, இதிகாச, ஸ்மிருதிகளையே பிரமாணங்களாகக் காட்டுகின்றனர். அவை என்ன சொல்லுகின்றனவென்று கவனிக்கின்றார்களே ஒழிய தங்கள் அறிவு என்ன சொல்லுகின்றது? உலகப் போக்கு என்ன சொல்லுகின்றது? என்று கொஞ்சங்கூடக் கவனிக்கின்றார்களில்லை. இவ்வாறு கவனிக்கக் கூடிய அறிவு அவர்களிடம் இல்லாதபடி அவர்கள் மூளையை அந்த சமஸ்கிருதப் பழங்குப்பைகளாகிய சாஸ்திரங்கள் என்பன உறிஞ்சி விட்டன. ஆகையால் இனி வருங்கால இளைஞர்களின் நல்ல தூய்மையான மூளைகளிலாவது கோளாறு ஏற்படாமலிருக்க வேண்டுமானால் - அவர்களிடம் மூட நம்பிக்கைகளும், சுயநலமும் உண்டாகாமல் பகுத்தறிவும், சமதர்ம நோக்கமும் உண்டாக வேண்டுமானால் சமஸ்கிருதக் கல்வியை அடியோடு ஒழிக்க வேண்டியதே முறையாகும்.

ஆனால் நமது நாட்டில் உள்ள சமஸ்கிருதப் புராணக் குப்பைகளாலும் அவைகளைப் பார்த்துச்செய்த தமிழ்ப்புராணக் கூளங்களாலும் குடி கொண்டிருக்கும் மூட நம்பிக்கைகள் போதாதென தேசிய ஆடைகளைப் புனைந்து “ஹிந்தி” என்னும் பாஷையையும் கொண்டு வந்து நுழைத்துக் கொண்டு பார்ப்பனர்கள் நம் மக்களை ஏமாற்றுகிறார்கள். ஹிந்தியைப் பரப்புவதற்காகப் பார்ப்பனர் பிரயாசைப் படுவதற்குக் காரணம் அதன் மூலம் மீண்டும் வருணாச்சிரம தருமத்தையும், புராண நம்பிக்கை, மத நம்பிக்கை, பிராமண பக்தி, சடங்கு பக்தி முதலியவைகளை விருத்தி செய்து தங்கள் பழய கௌரவத்தையும், ஏமாற்று வயிற்றுப் பிழைப்பையும் புதுப்பித்துக் கொள்ளலாம் என்பதற்காகவே என்பது சுயமரியாதைகாரர்களுக்குத் தெரியாத விஷயமல்ல. ஆகையால் இத்தகைய பார்ப்பனர்கள் இந்த ஹிந்தி பாஷை முதலானவை களுக்கெல்லாம் அடிப்படையாக இருக்கும் சமஸ்கிருதத்தைக் கைவிடச் சம்மதிப்பார்களா? ஒருக்காலும் சம்மதிக்கமாட்டார்கள்.

ஆகையால்தான் பார்ப்பனர்கள் ஊருக்கு ஊர் கூட்டங்கூடி சென்னை அரசாங்கச் சிக்கனக் கமிட்டியார் பிரசிடென்சி கல்லூரியில் உள்ள சமஸ்கிருத ஆனர்ஸ் வகுப்பை எடுக்கும்படி சிபார்சு செய்ததைக் கண்டிக்கிறார்கள். பொருளாதார நிலையைப் பற்றிய கவலையும் அவர்களுக்கில்லை. எந்தப் பொருளாதாரம் எக்கேடு கெட்டாலும் தங்கள் சுயநலத்திற்குத் துணை செய்கின்ற மதமும் அதற்குச் சாதகமா யிருப்பவைகளும் காப்பாற்றப்பட

வேண்டும் என்பதே அவர்களின் கொள்கையாக இருந்து வருகின்றது. காப்பிக்கிளப்புப் பார்ப்பான், உத்தியோகப் பார்ப்பான், அரசியல் பார்ப்பான், சட்ட மறுப்புச் செய்து ஜெயிலுக்குப் போகும் பார்ப்பான் என்பட எல்லோரும் இக்கொள்கையைக் கைவிடாமலே வைத்துக் கொண்டு வேலை செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆகையால் இச்சமயத்தில் நாமும் கிளர்ச்சி செய்ய வேண்டும். பார்ப்பனர்களின் வெறுங்கூச்சல்களுக்குப் பயந்து கொண்டு அரசாங்கத்தார் சிக்கனக்கமிட்டியின் சிபார்சைக் கைவிட்டுவிடக் கூடாதென எச்சரிக்கை செய்ய வேண்டும். சில பார்ப்பனரல்லாத வாலிபர் சங்கங்களிலும் சுயமரியாதைச் சங்கங்களிலும், சிக்கனக் கமிட்டியின் யோசனையைப் பாராட்டியும் இன்னும் சமஸ்கிருத கல்விக்காகக் கொடுக்கும் உபகாரத் தொகையை நிறுத்தும்படியும் தீர்மானங்கள் செய்து அரசாங்கத்திற்கு அனுப்பியிருக்கிறார்கள். இவ்வாறே நாடெங்கும் பல தீர்மானங்கள் செய்து அரசாங்கத்தாரை எச்சரிக்கை செய்ய வேண்டும். அப்பொழுதுதான் சமஸ்கிருதச் சனியன் ஒழியும்.

குடி அரசு - கட்டுரை - 17.01.1932

சுயராஜ்யம்! சுயராஜ்யம்!!

இப்பொழுது நமது நாட்டை ஆண்டு கொண்டிருக்கும் வெள்ளைக் காரர்களைத் துரத்தி விட்டு இந்நாட்டின் அரசாட்சியை நாமே ஆள வேண்டும் என்று தேசியவாதிகள் ஜனங்களிடம் கிளர்ச்சி செய்து அவர்களைத் தூண்டி வருகிறார்கள். இதற்காக சட்டமறுப்பு, வரிகொடாமை முதலிய இயக்கங்களை நடத்தி வருகிறார்கள். ஆனால், தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்பினர்களாகவும், தீண்டாத வகுப்பினர்களாகவும் உள்ள சுமார் 7 கோடி மக்கள் இந்துக்களின் ஆட்சியை விட வெள்ளைக்காரர்களின் ஆட்சியையே - அதாவது அவர்களின் பாதுகாப்பையே விரும்புகின்றனர். இவ்வாறு இவர்கள் விரும்புவது நியாயமானதே என்பதும் இதற்குக் காரணம் இல்லாமற் போகவில்லை என்பதுமே நமது அபிப்பிராயமாகும். நமது நாட்டிற்கு வெள்ளைக்கார ஆட்சி வருவதற்கு முன் பல ஆயிரக்கணக்கான வருஷங்களாக இந்துக்களுடைய ராஜ்யபாரம்தான் இருந்து வந்தது. அக்காலத்தில் அதாவது அந்தப் பல ஆயிரம் ஆண்டுகளிலும் தீண்டத்தகாத வகுப்பினர்களெல்லாம், தீண்டத்தகாதவராகவும்! தெருவில் நடக்கத்தகாதவராகவும், கண்ணால் பார்க்கத்தகாதவராகவும், சண்டாளராகவும், அடிமைகளாகவும், சுகாதாரமற்ற சதுப்புநிலங்களில் வசிக்கின்றவர்களாகவும், உண்ண உணவில்லாதவராகவும் உடுக்க உடை இல்லாதவராகவும் தான் இருந்து வந்தார்கள் என்பதை யாரும் மறுக்க முடியாது. இவ்வுண்மையை இந்துக்களின் பரிசுத்தமான நூல்களாகக் கருதப்படும் புராணங்கள் ஸ்மிருதிகள் முதலியவைகளைக் கொண்டும் இந்திய நாட்டின் சரித்திரத்தைக் கொண்டும் அறியலாம். இன்றும் வெள்ளைக் கார அரசாங்கத்தார், தீண்டத்தகாதவர்களுக்குச் செய்ய முன் வரும் சில நன்மைகளையும் மதம், வழக்கம், சாஸ்திரம் என்பவைகளின் பேரால் தடுத்துக் கொண்டிருக்கிறவர்கள் உயர்ந்த சாதி இந்துக்களே என்பதை யாரும் மறுக்க முடியாதல்லவா? நமது மதத்திலும், நமது சமூக சீர்திருத்தங்களிலும் தலையிடாமல் இருக்கும் அந்நிய ஆட்சியிலேயே உயர்ந்த ஜாதி இந்துக்கள், தாழ்த்தப்பட்ட தீண்டாதார்களைப் பலவகையிலும், தொந்தரவு பண்ணி அடிமையாக்கி மிருகங்களைப் போல் வைத்திருக்க விரும்புகின்றார்கள்; அவர்கள் விரும்பும் சமத்துவத்திற்கும் சுயமரியாதைக்கும் எதிராக பலமான கிளர்ச்சி செய்கின்றார்கள் என்றால் இப்படிப்பட்டவர்கள் கையிலேயே ராஜ்ய

அதிகாரமும் கிடைத்துவிட்டால் அப்பொழுது நமது நாட்டு ஒடுக்கப்பட்டவர்களின் கதி என்ன ஆகும்? தென்னாப்பிரிக்காவில் உள்ள வெள்ளையர்கள், இந்தியர்களை எவ்வாறு முன்னேற முடியாமல் அடக்கி வைக்கவும், அந்த நாட்டை விட்டு ஓட்டி விடவும் முயலுகின்றார்களோ, அதைவிட இன்னும் பன்மடங்கு அதிகமாகத் தீண்டாதார்களை அடக்கி வைக்க முயல்வார்கள் என்பதில் சிறிதும் ஐயமில்லை. தென்னாப்பிரிக்கா வெள்ளையர்களாவது தங்களுடைய சுய நலத்தையும் பொருளாதார நிலையையும் கருதி இந்தியர்களை அடக்கி வைக்க நினைக்கிறார்களேயொழிய வேறு மத சம்பந்தமான குருட்டு எண்ணம் அவர்களிடம் ஒன்றுமில்லையென்று சொல்லலாம். ஆனால் நமது நாட்டு வருணாச்சிரம தரும இந்துக்களோ சுயநலத்தோடுங் கூட தீண்டாதவர்கள் எப்போதும் தீண்டாதவர்களாகவே அடக்கி வைக்கப்பட வேண்டுவது மத கட்டளையாகவும் “கடவுள்” சித்தமாகவும், சாஸ்திர சம்மதமாகவும் கருதுகிறார்கள்; கருதுவார்கள் என்பதில் சிறிதும் சந்தேகம் இல்லை. இக்காரணங்களை முன்னிட்டே இன்று தீண்டாத வகுப்பினரும், மற்ற சிறுபான்மை வகுப்பினரும் இந்துக்களின் அதாவது வருணாச்சிரம தரும உயர்தர ஜாதி இந்துக்களின் ஆட்சியை விட அந்நியர்களாகிய வெள்ளையர்களின் பாதுகாப்புள்ள ஆட்சியையே மேலானதாக விரும்புகிறார்கள் என்பதை வட்ட மேஜை மகாநாட்டில் டாக்டர். அம்பெட்கார், திரு. சீனிவாசன் முதலியவர்கள் கூறிய அபிப்பிராயங்களை கொண்டும் இந்தியாவில் பல பாகங்களிலும் அவர்கள் நடத்திய மகாநாடுகளின் தீர்மானங்களைக் கொண்டும் அறியலாம். இவ்வாறு விரும்புவதில் தவறு ஒன்றுமில்லை என்றே நாமும் உறுதியாகச் சொல்லுகிறோம். இவ்விஷயத்தை இன்னும் உறுதியாக வற்புறுத்துவதற்குச் சென்ற டிசம்பர் மாதம் 27, 28, 29 ஆகிய மூன்று தினங்களிலும் கல்கத்தாவில் நடைபெற்ற அகில இந்திய சுயராஜ்ய சங்க மகாநாட்டின் தீர்மானங்களே போதுமானதாகும்.

ஆகையால் அம்மகாநாட்டுத் தீர்மானங்களைக் கவனிப்போம்.

1. “தீண்டாதவர்கள் இந்து மதத்தில் சேர்ந்தவர்கள் தான்”

2. “தீண்டாதவர்கள், வேதம், புராணம், ஸ்மிருதி, முதலியவைகளைப் பின்பற்றுகிறவர்களென்று அவர்கள்மேல் மற்ற உயர்ந்த ஜாதி இந்துக்கள் சகோதர வாஞ்சை காட்டி வருகின்றனர்”.

3. “சில சீர்திருத்தக்காரர்களால், அவர்கள் அனாவசியமாகக் கிளப்பிவிடப்பட்டது காரணமாக, அவர்கள் வருணாச்சிரம தருமிகளுக்கு விரோதிகளாய் விட்டனர்”.

என்று தீர்மானங்கள் நிறைவேற்றியிருக்கின்றனர். இத்தீர்மானங்களினால் தீண்டாதாருக்கு இன்னும் ஆபத்தேயொழிய ஒரு சிறிதும் நன்மையில்லை என்பது உறுதி. தீண்டாதவர்கள் இந்துக்கள் என்று சொல்லிக்

கொண்டிருக்கும் வரையிலும் அவர்கள் அடிமையாகத்தான் இருந்து தீரவேண்டும். சமத்துவம் பெறவே முடியாது. இந்து மத வேத, புராண, ஸ்மிருதிகளை ஒப்புக் கொள்ளுகிறவர்கள்தான் இந்துக்களாவார்கள் என்பதை நாம் சொல்ல வேண்டியதில்லை. வேத, புராண ஸ்மிருதிகளை ஒப்புக் கொண்டால் வருணாச்சிரம தருமத்தையும் ஒப்புக் கொண்டாக வேண்டும். வருணாச்சிரம தர்மத்தை ஒப்புக்கொண்டால் பார்ப்பான் உயர்ந்தவன், கடித்திரியன் பார்ப்பானுக்குத் தாழ்ந்தவன் ஆகையால் பார்ப்பான் சொன்னபடியே கேட்க வேண்டும்; வைசியன் பார்ப்பானுக்கும் கடித்திரியனுக்கும் கட்டுப்பட்டு நடக்க வேண்டும்; சூத்திரன் மேற்கூறிய மூவர்களுக்கும் வேலை செய்ய வேண்டும்; பஞ்சமன், சண்டாளன், தெருவில் நடக்கக் கூடாது ஊருக்கு வெளியில்தான் கிடக்க வேண்டும்; கல்வி கற்கக் கூடாது; நல்ல உணவு கொள்ளக் கூடாது; நல்ல உடைதரிக்கக் கூடாது; எந்தப் பொது இடங்களுக்கும் வரக் கூடாது என்ற நிலையில் இருந்துதான் ஆக வேண்டும். ஆகவே இந்த நிலையில் இருக்கத் தீண்டாதவர்கள் தம்மை இந்துக்கள் என்று கூறிக் கொள்ளச் சம்மதிக்கலாமா? அப்படி சம்மதிப்பதனால் தம்முடைய தாழ்ந்த நிலையை - அடிமைநிலையை - கஷ்டமான நிலைமையை விட்டுக் கரையேற வழியுண்டா? என்று தான் கேட்கிறோம்.

மேல் உள்ள தீர்மானங்களில் மூன்றாவது தீர்மானத்தில் அவர்கள் தங்கள் சமத்துவத்திற்குப் போராடுவது தகாது என்று கூறிவிட்டார்கள். “சீர்திருத்த வாதிகளால் அனாவசியமாக கிளப்பிவிடப்பட்டார்கள்” என்று சொல்லுவதிலிருந்து “தீண்டாதவர்கள் கேட்கும் சமவுரிமை அனாவசியமான தென்று” அகில இந்திய வருணாச்சிரம சுயராஜ்ய சங்கத்தார் அபிப்பிராயப் படுகிறார்களெனவும், “தீண்டாதவர்கள் இது வரையிலும் இருந்த அடிமை வாழ்க்கையில் இருப்பதே அவசியமானதென” அபிப்பிராயப்படுகிறார்கள் எனவும் பட்டப்பகல் போல் உணரக்கிடக்கின்றதல்லவா?

இன்னும் அவர்கள் செய்திருக்கும் தீர்மானங்களைப் பார்த்தால் நாம் மேலே கூறியதில் எள்ளளவும் பிசகில்லை என்பதையும், அவை முற்றும் உண்மை என்பதையும் அறிந்து கொள்ளலாம். அத்தீர்மானங்கள் வருமாறு:-

4. “நாசிக் ஆலயத்தையும், ராமகுண்ட தீர்த்தத்தையும் அசுத்தப்படுத்த முயற்சி செய்கின்றவர்களைக் கண்டிக்கின்றது”.

5. “இந்தச் சத்தியாக்கிரகிகளைக் கஷ்டத்தோடு எதிர்க்கும் சனாதன தர்ம இந்துக்களை இம்மகாநாடு பாராட்டுகின்றது. இவர்களுக்குத் தேவைப் படும் பண உதவியையும், மற்ற உதவிகளையும் செய்யத் தயாராயிருப்பதாக உறுதி கூறுகிறது”.

6. “தீண்டாத வகுப்புப் பிள்ளைகளுடன் வருணாச்சிரம தருமிகளின் பிள்ளைகளும் சேர்ந்து பள்ளிக்கூடங்களில் படிக்கும்படி

வற்புறுத்தும் பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்தின் போக்கையும் இந்திய சமஸ் தானங்களின் போக்கையும் கண்டு இம்மகாநாடு வருந்துகிறது”.

இத்தீர்மானங்களும் அம்மகாநாட்டில் நிறைவேற்றப்பட்டிருப்பதிலிருந்து அவர்களுடைய மனப்பான்மை இன்னதென்பதை அறியலாம். இந்த மனப்பான்மை தான் நமது நாட்டில் உள்ள உயர்ந்த ஜாதி இந்துக்களாகிய பார்ப்பனர்கள், அவர்கள் வலையில் சிக்குண்டு கிடக்கும் பார்ப்பனரல்லாதார்கள், இந்துமத பக்தர்கள் எல்லோரிடத்திலும் குடி கொண்டிருப்பதாலும், இந்த அபிப்பிராயமுள்ள மக்களே மிகுதியாக இருக்கும் ஒரு தேசத்தில் உள்ள ஒரு ஏழைத் தீண்டத்தகாத மக்கள் எப்படி முன்னுக்கு வரமுடியும்? அதிலும் இவர்கள் கையில் அதிகாரமும் ராஜ்ய பாரமும் வந்துவிட்டால் இன்று சம தர்மக் கிளர்ச்சி செய்கின்றவர்களின் கதியும், தீண்டத்தகாத மக்களுக்குப் பாடு படும் தலைவர்களின் கதியும் என்ன வாகும்? திருஞான சம்பந்த மூர்த்தி நாயனார் காலத்தில் சமணர்களுக்குக் கிடைத்த கழுவேற்றத்தைப் போல தூக்குத் தண்டனையும் சித்திரவதையும் தீவாந்தர சிட்சையும் சிறைத் தண்டனையும் கிடைக்கும் என்பதில் சந்தேகமில்லை அல்லவா. இவ்வளவு காரியங்களைச் செய்ய இந்து மதமும், இந்து மதச் சாஸ்திரங்களும் தடை செய்யாமல் இவற்றுக்கு அனுசூலமாகவே இருக்கும் என்று உறுதியாகக் கூறுகிறோம். ஆகையால் தான் நாம் இந்து மதமும், ஜாதிகளும் ஒழிய வேண்டும் என்று கூறிவருகின்றோம். இவை ஒழிந்தால் இத்தகைய ஆபத்துகள் ஒன்று மில்லை. கல்கத்தா, “அகில இந்திய வருணாச்சிரம சுயராஜ்ய சங்க” மகாநாட்டார் தீண்டாதார்களை இந்துக்களென்று முடிவு கட்டிய பின்னர்தான், “அவர்கள் சமத்துவம் பெறுவதற்கு தகுதியுடையவர்கள் அல்லர்” என்று தீர்மானம் பண்ணியிருக்கிறார்கள் என்பதை ஆலோசித்துப் பார்ப்பவர்கள் எவரும், இந்து மதம் இருக்க வேண்டும் என்று சொல்லமாட்டார்கள். இந்து மதத்தை வைத்துக் கொண்டு ஜாதிக் கொடுமைகளை ஒழிக்கலாமென்றாவது, சமத்துவம் பெறலாம் என்றாவது சொல்லவும் முன் வரமாட்டார்கள்.

இன்னும் அந்த “அகில இந்திய வருணாச்சிரம சுயராஜ்ய சங்க மகாநாட்டில்” மற்றொரு தீர்மானமும் நிறைவேற்றப்பட்டிருக்கிறது. அது.

“தீண்டத்தகாதவர்களின், வர்ணாச்சிரமதர்மத்திற்கு விரோதமான தவறான அபிப்பிராயத்தை ஒழிப்பதற்காக நாடெங்கும் உபதேசிகள் பலரை அனுப்ப வேண்டும்”

என்பதாகும்.

இத்தீர்மானம் எதற்காக என்று யோசித்துப்பார்த்தால் உண்மை விளங்காமல் போகாது. தீண்டத்தகாதவர்களின் சுயமரியாதை உணர்ச்சியை சமதர்ம உணர்ச்சியை அடக்கி அவர்களை இந்து மதத்தவர்களாக - அதாவது அடிமைகளாக - பாவிக்க - சண்டாளர்களாக - மிருகம் போன்றவர்களாக

இருக்கச் செய்ய வேண்டும் என்பதற்காகச் செய்யப்பட்டது தானே ஒழிய வேறில்லை என்பது நிச்சயமாகும்.

இந்த மாதிரி இன்னும் வருணாச்சிரம தர்மப்பிரசாரம் செய்து கொண்டிருக்கும் இந்த நாட்டில் எப்படி சுயராஜ்யம் நியாயமாக நடக்க முடியும்? என்று யோசித்துப் பார்க்கவேண்டுகின்றோம். இத்தகைய வருணாச்சிரம தரும மனப்பான்மையை மாற்ற திரு. காந்தியாலாவது அல்லது மற்ற எந்த தேசியவாதிகளாலாவது முடிந்ததா? என்று கேட்கின்றோம். இம் மாதிரி யான ஜாதி வருணாச்சிரம தருமக் கொடுமைகளையும், இக்கொடுமை களுக்குக் காரணமாக இருக்கும் மதங்களையும், ஒழித்தால்தான் நாம் சமத்துவம் பெறமுடியும்; நாம் ஒற்றுமையடைய முடியும்; நாம் ராஜ்ய பாரத்தை நீதியோடு - சமாதானத்தோடு - எல்லா மக்களும் சுகமடையும்படி நடத்த முடியும் என்று கூறுகின்றவர்களைத் தேசத்துரோகிகள் என்று சொல்லும் கூட்டம் மெஜாரிட்டியாக இருக்கும் ஒரு தேசம் எப்படி முன்னேற்றமடைய முடியும்? அத்தேசத்தில் உள்ள - கொடுமைப் படுத்தப்படுகின்ற மக்கள் - சிறுபான்மைச் சமூகத்தினர் எப்படி சமஉரிமை பெற்று எதை எப்படி அனுமதிக்க முடியும்? என்பதை யோசித்துப் பார்க்க வேண்டுகிறோம்.

நமது நாட்டிலேயே பிறந்து, நமது நாட்டிலேயே வளர்ந்து, நமது நாட்டிலேயே வாழும் மக்களைக் கொடுமைப்படுத்தும் வருணாச்சிரம தர்மிகளாகிய சகோதரத் துரோகிகளை அடக்கமுடியாமல் - அவர்களுடைய செல்வாக்கை ஒழிக்க முடியாமல் - அவர்களுடைய மதங்களையும், சாஸ்திரங் களையும் சுட்டுப் பொசுக்க முடியாமல், அப்படிச் செய்வதற்கும் மன மில்லாமல் இருக்கின்ற நாம் எந்தக் காரியத்தில் தான் வெற்றி பெற முடியும்? என்று கேட்கிறோம். “சுயராஜ்யம்” “சுயராஜ்யம்” என்று சொல்லி பாமர மக்களை ஏமாற்றத்தான் முடியுமே ஒழிய வேறு ஒன்றும் முடியாது என்று உறுதியாகக் கூறுகிறோம்.

குடி அரசு - தலையங்கம் - 17.01.1932

ஜாதி மகாநாடுகள்

நமது நாட்டில் சிறிது அரசியல் உரிமை கிடைத்ததன் பலனாகவும், அரசியல் கிளர்ச்சிகள் கொஞ்சம் அதிகப்பட்டதன் பலனாகவும், கல்வி, அரசாங்க உத்தியோகம், ஸ்தல ஸ்தாபன பதவிகள் முதலியவைகளில் முன்னேறாமல் இருந்த ஒவ்வொரு ஜாதியினரும் விழித்துக் கொண்டனர். கல்வி, பட்டம், பதவி முதலியவைகளில் முன்னேறி இருக்கும் வகுப்பாரைக் கண்டு தாமும் அவர்களைப் போல் ஆக வேண்டும் என்ற எண்ணத்துடன் வகுப்பு மகாநாடுகள் கூட்டவும் தங்களுக்குரிய பங்கைக் கொடுக்க வேண்டு மென்று அரசாங்கத்தைக் கேட்கவும் ஆரம்பித்தனர். பல வகுப்புகள் - அதாவது பல ஜாதிகள் உள்ள ஒரு தேசத்தில் அதிகாரம், பட்டம், பதவி முதலியவைகளில் எல்லா வகுப்புகளுக்கும் சம பங்கு இருக்க வேண்டும் என்று கேட்பதும் அதற்காகப் போராடுவதும் நியாயமேயாகும்.

இந்தக் காரணங்களுக்காக நமது நாட்டில் வகுப்பு மகாநாடுகள் கூட ஆரம்பித்த காலத்தில், எல்லாவற்றிலும் முன்னேற்றமடைந்து தேசத்தில் ஆதிக்கம் பெற்று மற்ற வகுப்புகளை எல்லாம் தாழ்ந்த வகுப்புகளாக வைத்து தமது வகுப்பை மாத்திரம் உயர்ந்த வகுப்பாக வைத்துக் கொண்டிருக்கும் சிறுபான்மைக் கூட்டத்தாராகிய பார்ப்பனர்கள் இம்மகா நாடுகளைக் கண்டித் தனர். பார்ப்பனர்களின் பேச்சை நம்பிய பார்ப்பனரல்லாதார் சிலரும் இந்த வகுப்பு மகாநாடுகளைக் கண்டித்தார்கள். வகுப்பு மகாநாடுகள் கூட்டுவது தேசத் துரோக மென்றும் வகுப்பு வாதத்தை வளர்ப்பதாகுமென்றும், தேசிய ஒற்றுமைக்கு விரோதமென்றும் பலமாகப் பிரசாரம் பண்ணினார்கள். ஆனால் எந்த ஜாதியினரும், இந்த பிரசாரத்தைக் கண்டு ஏமாறாமல் இப்பிரசாரம் அரசாங்கத்தின் அதிகாரம், பட்டம், பதவி இவைகளைக் கைப்பற்றி ஆதிக்கம் செலுத்தி வரும் ஒரு கூட்டத்தார் தங்கள் ஆதிக்கத்திற்குக் கெடுதிவராம லிருக்க, அதாவது இவைகளில் மற்ற சாதியினர்களும் பங்குக்கு வராமலிருக் கச் செய்யும் சுயநலப்பிரச்சாரம் என்பதை அறிந்து கொண்டனர். ஆகையால் இத்தகைய பிரச்சாரத்தைக் கண்டு ஏமாறாமல் தங்கள் தங்கள் வகுப்பு முன்னேற்றத்தில் கவலைக் கொண்டு மகாநாடுகளைக் கூட்டி, அவர்களைக் கல்வி, அறிவு, ஒழுக்கம் முதலியவைகளில் முன்னேறி மற்ற உயர்ந்த வகுப்பினரைப் போல ஆகவேண்டுமென பிரச்சாரம் பண்ணினார்கள்.

இவ்வாறு முயற்சி செய்ததின் பலனாக ஒவ்வொரு வகுப்பினரும் விழிப்படைந்து, நாகரீகம் பெற்று தேசத்தில் எல்லா விஷயங்களிலும் தங்களுக்கும் சமஉரிமை இருக்க வேண்டுமென்று கிளர்ச்சி செய்ய ஆரம்பித்து விட்டனர். வகுப்பு மகாநாடுகள் தேச ஒற்றுமைக்கு விரோதமானவை என்று கூறிக் கொண்டிருந்த பார்ப்பனரல்லாதார்களும், இப்பொழுது இவைகளை ஆதரிக்கவும், வகுப்பு முன்னேற்றத்தில் கவலைக் கொள்ளவும் ஆரம்பித்துவிட்டார்கள். வகுப்பு மகாநாடுகளைக் கூட்டுவோர் தேசத்துரோகிகள் என்று சொல்லிப் பலமாகக் கிளர்ச்சி செய்த பார்ப்பனர்களும், இதுவரையிலும் தாங்கள் அனுபவித்து வந்த ஏகபோக உரிமைகளுக்கு ஆபத்து வந்துவிட்டது என்பதை அறிந்து, பார்ப்பன மகாநாடுகளும், வருணாச்சிரம தரும மகாநாடுகளும், சனாதன தரும மகாநாடுகளும் கூட்டித் தங்களுடைய ஆதிக்கம் குறையாமல் இருப்பதற்கு வழியும், பாதுகாப்பும் தேடுகின்றனர். சுருங்கக் கூறினால் தற்சமயத்தில் நமது நாட்டு அரசியல் வாதிகளில் ‘ஜாதி’ அபிமானம் இல்லாத தலைவர்களே இல்லை யென்று கூறிவிடலாம்.

சமீபத்தில் நடந்த வட்ட மேஜை மகாநாட்டிற்குச் சென்ற இந்திய பிரதிநிதிகளும், ஜாதியின் பேராலும், மதத்தின் பேராலும் சென்று இவைகளை மனதில் வைத்துக்கொண்டே, அதாவது தங்கள் ஜாதிக்கும், மதத்திற்கும் சரியான பாதுகாப்புகள் இருக்க வேண்டும் என்னும் நோக்கத்துடனேயே பேசினார்கள்; காரியங்களில் கலந்து கொண்டார்கள் என்பதை யாரும் மறுக்க முடியாது.

எல்லா ஜாதிகளும், கல்வியிலும், அறிவிலும், நாகரிகத்திலும் முன்னேற்றமடைந்து சமநிலைக்கு வரவேண்டும். எல்லா ஜாதிகளும் அரசாங்க உத்தியோகப் பதவிகளிலும், கௌரவப் பதவிகளிலும் சமபங்கு பெற்று முன்னேற வேண்டும். மலை உச்சியில் இருக்கிற ஜாதிகளும், மலையின் நடுத்தளங்களில் வாழும் ஜாதிகளும், மலைக் குகைகளில் வாழும் ஜாதிகளும், மலைச் சரிவுகளில் வாழும் ஜாதிகளும், மலை அடிவாரத்தில் வாழும் ஜாதிகளும், சமமான ஒரே இடத்தில் வந்து ஒரே நாகரீகம், ஒரே விதமான கல்வி ஒரே விதமான சுதந்திரம் ஒரே விதமான ஒழுக்கம் முதலியவைகளைப் பெறுவார்களானால், அவர்களிடமிருந்த ஜாதி வித்தியாசம், கொள்கை வித்தியாசம் முதலியவைகள் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகப் பிரிந்து எல்லோரும் ஒரே சகோதரர்களாக ஆக முடியும் என்ற கருத்தைக் கொண்டுதான் நாம் ஆதி முதல் ஜாதி மகாநாடுகளை ஆதரித்து வருகிறோம். ஒவ்வொரு ஜாதியும் தாம் தாம் முயற்சி செய்து சம சுதந்திரம் பெறுவதன் மூலம் ஜாதி ஒழியும் என்னும் நோக்கத்தோடுதான் நாம் ஜாதி மகாநாடுகளுக்கு ஆதரவளிப்பதுமாகும். எண்ணற்ற ஜாதிகளும் கணக்கற்ற கொள்கைகளும் உள்ள ஒரு தேசத்தில் இவைகளை ஒன்றுபடுத்துவதற்கு இதுவே சிறந்த வழியாகும் என்பது அறிவுடையவர்கள் ஒப்புக்கொள்ளக் கூடியதேயாகும். இவ்வாறில்லாமல்

வகுப்பு வாதம் கூடாது, ஜாதி மகாநாடுகள் கூடாது, வகுப்புவாதிப் பிரதிநிதித் துவம் உதவாது என்று சொல்லும் தேசாபிமானப் பாசாங்கு பேச்செல்லாம் தற்போது எல்லாவற்றிலும் ஆதிக்கம் பெற்றிருக்கும் உயர்ந்த ஜாதிக்காரர்கள் என்பவர்கள் எப்பொழுதும் ஆதிக்கம் பெற்றிருக்கவும், கொடுமைப் படுத்தப்பட்டிருக்கும் தாழ்ந்த ஜாதிக்காரர் என்பவர்கள் எப்பொழுதும் கொடுமைக்குட்பட்டு அடிமையாகவே வாழ்ந்து கொண்டிருக்கவும் செய்யப் படும் சூழ்ச்சிப் பிரசாரமேயாகும். வேறு யோக்கியமான பிரசாரமென்றோ, நாணயமான பிரசாரமென்றோ சொல்லமுடியாதென்றே கூறுவோம்.

ஆனால் தனிப்பட்ட ஜாதியாச்சாரங்களும், மதக் கொள்கைகளும் ஒழிந்து, தங்களுக்கு மேற்பட்டவர்களென்றும் இல்லாமல் கீழ்ப்பட்டவர்களென்றும் இல்லாமல் எல்லா மக்களும் சமசுதந்திரம் பெறவே ஜாதியின் பெயரால் மகாநாடுகள் கூட்டப்படுகிறது என்னுங் கொள்கை கைவிடப்பட்டாலும் பழய ஜாதியாச்சாரங்களையும் கொள்கையாச் சாரங்களையும் புதுப்பித்து தங்கள் ஜாதி எப்பொழுதும் தனிப்பட்ட ஜாதியாகவே இருக்க வேண்டும் என்னும் நோக்கத்துடன் ஜாதி மகாநாடுகள் கூட்டப்பட்டாலும் அது தேசத்தை இன்னும் அடிமை நிலையிலும், ஒற்றுமையற்ற நிலையிலும் கொண்டு போய்ச் சேர்க்குமேயொழிய வேறு ஒரு பலனையும் தராது என்பது நிச்சயம்.

ஆனால் இப்பொழுது நமது நாட்டில் நடைபெற்று வருகின்ற ஜாதி மகாநாடுகள் எல்லாவற்றிலும் பெரும்பாலும் சீர்திருத்தத்துக்குரிய பேச்சுகளும் தீர்மானங்களுமே நடந்து கொண்டு வருகின்றன. ஒவ்வொரு ஜாதி மகாநாடுகளிலும் ஆண் பெண்கள் எல்லோருக்கும் கட்டாயமாகக் கல்வி போதிக்கப் படவேண்டுமென்றும், தங்கள் ஜாதிக்குள்ளிருக்கும் உட்பிரிவுகளை ஒழிக்க வேண்டுமென்றும், அவர்களுக்குள் கலப்பு மணங்களும். சமபந்தி போஜனங்களும் செய்யப்பட வேண்டுமென்றும் பெண்கள் சுதந்திரத்தை ஒப்புக் கொண்டு அவர்களுக்கு விதவா விவாக உரிமை, சொத்துரிமை, வயது வந்தபின் மணஞ் செய்து கொள்ளும் உரிமை முதலியவைகளைக் கொடுக்க வேண்டுமென்றும், கல்யாணம் முதலிய சடங்குகளில் செலவுகளைக் குறைக்க வேண்டுமென்றும் பேசப்பட்டும் இவை சம்பந்தமான தீர்மானங்கள் செய்யப்பட்டுமே வருகின்றன. மதப் பைத்தியமும், ஜாதிப்பித்தும் பிடித்த சில தலைவர்களால் கூட்டப்படும் சில ஜாதி மகாநாடுகளைத் தவிர பெரும்பாலான எல்லா மகாநாடுகளிலும் மேற்கூறியவை சம்பந்தமான தீர்மானங்களே நிறைவேற்றப்பட்டு வருகின்றன. இம்மாதிரியான தீர்மானங்கள் ஜாதி மகாநாடுகளில் நிறைவேற்றப்படுவதற்கு காரணம் நமது சுயமரியாதை இயக்கமேயாகும்.

ஆனால் சில ஜாதி மகாநாடுகளில் நடைபெறும் சில பிற்போக்கான செயல்களையும், பேச்சுகளையும் பற்றி மாத்திரம் நாம் எடுத்துக் காட்டிக்

கண்டிக்காமல் இருப்பதற்கில்லை. அதாவது சில ஜாதி மகாநாடுகளில் அந்த ஜாதிக்காரர்கள் தங்களுடைய பழம் பெருமைகளை எடுத்துப் பேசாமலிருப்பதில்லை. தங்களைக் கடித்திரியர்களென்றும், வைசியர்களென்றும், பிராமணர்களென்றும் சொல்லிக் கொண்டும் இம்மாதிரி அரசாங்கத்தாரும் தங்கள் ஜாதிகளை ஒப்புக் கொள்ள வேண்டும் என்றும் பேசுகின்றனர், தீர்மானங்களும் நிறைவேற்றுகின்றனர். இவர்கள் கூற்றுக்கு ஆதாரமாக ஜாதி மதங்களை நிலைநிறுத்தி மக்களைத் தனித்தனி வகுப்பாகப் பிரித்து வைத்து எல்லாரையும் தமக்கு கீழ் அடக்கி வைத்து ஆதிக்கம் செலுத்துவதற்காகப் பார்ப்பனர்களாலும், பார்ப்பனர்களின் சாவகாசத்தாலும் ஆரியர்களின் நாகரீகமே உயர்ந்தது என்று எண்ணிய தமிழ்ப் புலவர்களாலும் ஏற்படுத்தப் பட்டிருக்கும் புராணங்களையும், கதைகளையும் காட்டுகின்றனர். தங்கள் தங்கள் ஜாதிக்குத் தனித் தெய்வங்கள் உண்டென்றும் தனிக் கொடிகள் உண்டென்றும் கூறி அவைகளையும் அனுஷ்டிக்கும் படியும், அவைகளுக்குப் பூசை, திருவிழா முதலியன செய்யும்படியும் தூண்டுகின்றனர். இவ்வாறு செய்வதனால் அந்த ஜாதிகள் தேசமக்களுடன் சமநிலைக்கு வரமுடியுமா? என்றுதான் நாம் கேட்கிறோம். மக்களை முட்டாள்களாக ஆக்கி அவர்கள் உழைப்பினால் வரும் செல்வங்களைப் பயனற்ற வழிகளில் செலவு செய்து தரித்திரர்களாக்கி வைக்கும் தெய்வ நம்பிக்கையையும், தெய்வ வழிபாட்டையும் வற்புறுத்துவதனால் என்ன பலன் உண்டாகப் போகின்றது? இதுவரையிலும் நமது நாட்டு மக்கள், தெய்வங்கள், திருவிழாக்கள், பூசைகள் இவைகளுக்காக செலவழித்த பொருள்கள் எவ்வளவு? அவைகளால் நமது நாட்டிற்கு ஏற்பட்ட நன்மை என்ன? என்று ஆலோசித்துப் பார்க்குமாறு இப்பிற்போக்காளர்களைக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறோம். இத்தகைய கொள்கைகளை அனுசரிக்க முற்படும் ஜாதிகள் இதுவரையிலும் ஒதுக்கப்பட்டு, தாழ்த்தப்பட்டுத் தனித்துக் கிடந்தது போலவேதான் இன்னும் கிடக்கவேண்டும் என்றும் எச்சரிக்கை செய்கிறோம்.

ஆகையால், உண்மையிலேயே தங்கள் ஜாதி முன்னேற்றம் அடைய வேண்டும் என்று எண்ணி ஜாதி மகாநாடுகளைக் கூட்டுகின்ற தலைவர்கள் பரந்த நோக்கமும், சிறந்த கொள்கையும், சுயமரியாதை உணர்ச்சியும் உடையவர்களாய் இருக்க வேண்டும். தனிப்பட்ட ஜாதியாசாரங்களையும், கொள்கையாசாரங்களையும் ஒழித்து உலக சகோதரத்துவத்தை அடைவதற்கு தகுந்த பொதுவான ஆசாரங்களை உண்டாக்க வேண்டும் என்னும் நோக்க முள்ளவராய் இருக்க வேண்டும். தமக்கு மேல் உயர்ந்த ஜாதியார்கள் இருக்கிறார்கள். தமக்குக் கீழ் தாழ்ந்த ஜாதியார்கள் இருக்கிறார்கள் என்னும் எண்ணத்தைத் தம் ஜாதியினரிடமிருந்து அகற்றவேண்டும் என்னும் கொள்கையுடையவராயிருக்கவேண்டும். பரம்பரையாக நமது ஜாதிக்கு ஏற்பட்ட தொழிலை விட்டுவிடக் கூடாது; நமது ஜாதியினர் அனைவரும் பரம்பரைத் தொழிலையே செய்து வரவேண்டும் என்னும், மூடக் கொள்கையையும், பிடிவாதமான கொள்கையும் ஒழித்து, ஒவ்வொருவரும் தங்கள் தங்கள் கல்விக்கும், அறிவுக்கும், திறமைக்கும், வசதிக்கும் ஏற்ற எந்தத்

தொழிலையும் செய்யலாம் என்ற கொள்கையையும் எண்ணத்தையும் தமது ஜாதியினர்க்கு உண்டாக்க வேண்டும் என்னும் உறுதியான அபிப்பிராய முடையவராய் இருத்தல் வேண்டும். இத்தகைய கொள்கையும், உறுதியான எண்ணமும் உள்ள தலைவர்களால் கூட்டப்படும் ஜாதி மகாநாடுகளும், ஜாதிகளுந்தான் முன்னேற்றமடைய முடியும்; சமசுதந்தரப் பந்தயப் போட்டியில் கலந்து கொண்டு செம்மையாக வாழமுடியும் என்று உறுதியாகக் கூறுகிறோம்.

ஆகையால், தங்கள் மதத்தையும் பழய ஆசாரங்களையும், தொழில் களையும் காப்பாற்றிக் கொண்டு சமசுதந்தரமும் பெறலாம் என்று நினைக்கின்ற வைதீக ஜாதித் தலைவர்களின் எண்ணம் பயனற்றதென்பதை உணர்ந்து கொண்டு, காலத்திற்கேற்ப மதாச்சாரம், ஜாதி ஆச்சாரம் எல்லா வற்றையும் மாற்றிக் கொள்ளப் பின்வாங்காத தலைவர்களாலேயே ஜாதிகளும், ஜாதிக் கொடுமைகளும், மதங்களும், மதக் கொடுமைகளையும் ஒழிக்க முடியும் என்று கூறுகிறோம். இத்தலைவர்களின் முயற்சியினால் தான் நமது நாட்டில் ஐக்கியபாவம் ஏற்பட முடியும் என்றும் சொல்லுகிறோம். ஆகையால் ஜாதி மகாநாடு கூட்டுகின்றவர்கள் மேற்கூறிய சில பிற்போக்கான செயல்களும் பேச்சுகளும் இனியும் தங்கள் மகாநாடுகளில் நடைபெறாமல் பார்த்துக் கொள்ளும்படி தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறோம்.

குடி அரசு - தலையங்கம் - 24.01.1932

திரு. வல்லத்தரசு

புதுக்கோட்டையில் பிரபல வக்கீலாகவும், சமதர்ம வாதியாகவும், பாமர மக்களின் மூடப் பழக்க வழக்கங்களை யொழித்து அவர்களைப் பார்ப்பனர்களிடம் ஏமாறாமலிருக்கும்படி செய்ய வேண்டும் என்ற நோக்கமுடையவராகவும் இருந்த திரு. முத்துசாமி வல்லத்தரசு பி. ஏ., பி. எல்., அவர்களைத் தமிழகம் நன்றாய் அறியும். சென்ற வருஷத்தில் புதுக்கோட்டையில் முனிசிபல் வரி உயர்த்தப்பட்டதன் காரணமாக நடந்ததாகச் சொல்லப்படும் கலகத்தை முன்னிட்டு இதுவரையிலும் அவரைக் கைது செய்து வைத்திருந்தார்கள். ஆனால் அவரை விடுதலை செய்ய வேண்டும் என்று சமஸ்தானத்தில் உள்ள பிரபலமானவர்களும், வெளியூர்களில் உள்ள சில பிரமுகர்களும் பலமான கிளர்ச்சி செய்து கொண்டு வந்தார்கள். இதன் பயனாக புதுக்கோட்டை அரசாங்கத்தாரும் அவரை விடுதலை செய்ததோடு மட்டும் அல்லாமல் இனி சமஸ்தானத்திற்குள்ளேயே வசிக்கக் கூடாதென, சமஸ்தானத்திற்கு வெளியிற் கொண்டு வந்துவிட்டு விட்டார்கள்.

நாட்டின் பொது ஜனங்களால் மதிக்கப்படுகின்ற ஒருவரை உண்மையிலேயே அரசாங்கதின் நன்மைக்காக உழைக்கப் பாத்தியமுடைய ஒருவரை இவ்வாறு வெளியேற்றுவதற்குக் காரணம் பார்ப்பன சூழ்ச்சியைத் தவிர வேறில்லை என்று தான் நாம் கூற வேண்டியிருக்கிறது. திரு. வல்லத்தரசு அவர்கள், புதுக்கோட்டையில் உள்ள பார்ப்பனர்கள் கூடிக் கொண்டு செய்த காங்கிரஸ் கிளர்ச்சிக்கு விரோதமாகக் கூட்டம் நடத்தினார். காங்கிரஸ் கிளர்ச்சி தலையெடுப்பதற்கு விரோதமாக இருந்தார். பார்ப்பனர்களைப் பாமர மக்கள் நம்பி அவர்களுடைய சாஸ்திரங்களுக்கும், மதங்களுக்கும், சடங்குகளுக்கும் கட்டுப்பட்டுக் கிடப்பதை அகற்றப் பாடுபட்டார். பார்ப்பனர் சூழ்ச்சியில் ஈடுபட்ட பாமர மக்களைக் கண்விழிக்கச் செய்து பகுத்தறிவுடையவராக்கப் பிரசாரம் பண்ணும் சுயமரியாதை இயக்கத்தில் பற்றுக் கொண்டவராயிருந்தார். இதன் பயனாகப் புதுக்கோட்டையில், நமது சுயமரியாதை இயக்கமும், அதிதீவிரமாகப் பரவ ஆரம்பித்தது. இக்காரணத்தால் அந்தச் சமஸ்தானத்திலுள்ள பார்ப்பனர்கள் அனைவரும் அவர்மேல் துவேஷமும், பொறாமையுங் கொண்டு, அவரை எப்பொழுது அழுத்தலாம் என்று சமயம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தவர்களுக்குப் புதுக்கோட்டை கலகமே ஒரு காரணமாக அகப்

பட்டது. எப்படியோ எந்தக் காரணத்தாலோ, யார் வைத்த கொள்ளியோ வீடு வெந்து போயிற்று. அரசாங்கத்தாரும், ஒரு நல்ல தோழரை வெளியேற்றி விட்டார்கள் என்று நாம் வருத்தப்படாமல் இருக்க முடியவில்லை.

ஆனால் திரு. வல்லத்தரசு அவர்களை வெளியேற்றி விட்டதினால், புதுக்கோட்டையில் சமதர்மக் கொள்கை பரவவொட்டாமல் செய்து விடலாம் என்று வீண் எண்ணங் கொண்டிருக்கும் பார்ப்பனர்களின் எண்ணம் பயனற்றது என்பதை மாத்திரம் கூறுகிறோம். இனிதான் அந்த சமஸ்தானத்தில் நமது இயக்கக் கொள்கைகள் அதிதீவிரமாகப் பரவுமென்பதைக் கூறுகிறோம். இறுதியாகத் திரு. வல்லத்தரசு அவர்களும், தம்மை சமஸ்தானத்தார் வெளியேற்றியது பற்றிச் சிறிதும் கவலைப்படாமல் தமது கொள்கையாகிய சமதர்ம ஊழியத்தைத் தளர்ச்சியின்றி பிரிட்டிஷ் இந்தியாவில் புரிந்து புகழ்பெறுமாறு தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறோம்.

பார்ப்பன ஆதிக்கம் பெற்ற சுதேச சமஸ்தானத்தில், சமதர்ம நோக்கமுடைய ஒரு பார்ப்பனரல்லாதார்க்கு நேர்ந்த கதியைப் பார்த்தவர்கள், இந்தியாவில் பார்ப்பன ஆதிக்கம் நிறைந்த சுயராஜ்யம் ஏற்படுமாயின் சமதர்ம நோக்கமுடைய நம் போன்றவர்களுக்கெல்லாம் என்ன கதி நேருமென்பதைச் சிந்தித்துப் பார்க்கும்படி தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறோம்.

குடி அரசு - துணைத் தலையங்கம் - 24.01.1932

பெண் போலீஸ்

இந்திய சரித்திரத்திலேயே இதுவரை கேட்டிராத ஒரு புதிய சம்பவம், பரீக்ஷார்த்தமாக இவ்வாண்டிலிருந்து ஆரம்பிக்கப்படப் போகிறது. அதாவது பெண்கள் போலீஸ் உத்தியோகத்துக்குச் சேர்க்கப்படப் போகின்றார்கள் என்பதே.

“போலீஸ் உத்தியோகத்தில் சேர விரும்பும் பெண்கள் தங்கள் விண்ணப்பங்களை உடனே அனுப்பலாம். இலவச உடுப்பும், ஜாகையும் அளிக்கப்படும்”

என்று போலீஸ் தலைமை சூப்பரெண்டெண்ட் அவர்களால் ஒரு அறிக்கை வெளியிடப்பட்டிருக்கிறதென டெல்லியிலிருந்து 20-1-32 உ வெளியான ஒரு பிரஸ் செய்தி கூறுகிறது.

இது உண்மையானால் சர்க்காரின் செய்கையை மனமாரப் பாராட்டி வரவேற்கிறோம். இந்த நற்செய்தி பெண்கள் உலகத்தில் ஒரு புதிய உணர்ச்சியையும், பெண்கள் முற்போக்கில் ஆர்வமும் கொண்ட சீர்திருத்த உலகிற்கு மட்டற்ற மகிழ்ச்சியையும் உண்டாக்குமென்பதில் சிறிதும் ஐயமில்லை. மற்றும் பெண்கள் மனத்தில் பெரும் கவலையும், பொறுப்பு ஏற்பட்டிருக்குமென்பது திண்ணம். ஆனால் பெண்கள் ஆண்களுக்கு எவ்வகையிலும் அடங்கியவர்கள், அடிமைகள், பேதைகள், பிள்ளைபெறும் இயந்திரங்கள் என இதுவரை மதம், கடவுள், சாஸ்திரம், புராணம், பழக்க வழக்கங்கள் இவைகளின் பேரால் அடக்கி, ஒடுக்கி, மிதித்து, ஆழ்த்திக் கொண்டிருக்கும் சுயநலக் கூட்டத்தார்களுக்கு, வைதீக வெறியர்களுக்கு தலையில் இடி விழுந்தாற் போல் தோன்றலாம். தங்கள் மதமே அழிந்து விட்டதாகக் கருதலாம். ஆனால் கால மாறுதலையும், உலக முற்போக்கையும், பெண்களது அதிதீவிர உணர்ச்சிகளையும், ஒருக்காலும், யாராலும் தடுக்கவியலாது என்பதை அவர்கள் அறியவேண்டும்.

“அடுப்பங்கரையே கைலாசம், ஆம்படையானே சொர்க்கலோகம்” என்ற எண்ணத்தில் பெண்களை வைத்திருந்த காலம் போய் இன்று பெண் உலகம் தனக்கு ஆடவரைப் போல எல்லா உரிமைகளும் வேண்டும், தாங்கள்

எவ்வகையிலும் ஆடவரினும் தாழ்ந்தவரல்லர் இயற்கையாய் தாங்கள் அனுபவிக்க வேண்டிய சுதந்திரங்களை நல்கவேண்டுமென வீரமுடிக்கம் செய்கிறார்கள். பெண்கள் உரிமை இயக்கம் ஒவ்வொரு நாளும் வலிமை பெற்றே வருகின்றது, பெண்கள் படிக்கலாகாது. படித்தால் கெட்டு விடுவார்கள் என்று வாய் வேதாந்தம் பேசிய சோம்பேறிக் கூட்டத்தார் பெண்கள் படித்துப் பட்டம் பெற்று டாக்டர்களாகவும், உபாத்தினிகளாகவும், தாதிகளாகவும், வக்கீல்களாகவும் இருப்பதைக் கண்டு என்ன செய்து விட்டார்கள். அஃதே போல் சாரதா சட்டமோ, இளமை மண தடுப்புச் சட்டமோ பிரஸ்தாபத்திற்கு வந்தபோது “மதம் போச்சு” என்று கத்தியது தவிர கண்ட பலன் ஒன்று மில்லை. அது போலவே இன்றும் “பெண்களாவது போலீசில் சேரவாவது” என்றும் சொல்லலாம். ஆனால் பெண்கள் அவர்களது சுயநல எண்ணத்தை மெய்ப்பிக்கத் தக்கவாறு நடந்து கொள்ளல் வேண்டும். சுமார் 2 வருஷ காலத்திற்கு முன்பிருந்தே அகில இந்திய மாதர் சங்கத்தார் பெண்கள் போலீசில் சேர்க்கப்படல் வேண்டுமென வற்புறுத்தி வருகிறார்கள். மேல் நாடுகளில் பெண் போலீசார் துப்பறிவதிலும் குற்றங்களைக் கண்டுபிடிப்பதிலும் அதிக சாமர்த்தியம் வாய்ந்திருக்கிறார்களென்பதை நிரூபித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

ஆகையால் இன்று தங்கள் உரிமைகளுக்காக போராடிக் கொண்டிருக்கின்ற பெண் மக்கள், தங்கள் சுதந்திரத்திற்காக வாதாடும் பெண்மக்கள், தங்கள் சமத்துவத்திற்காக விழையும் பெண் மக்கள் சர்க்காரால் கொடுக்கப்பட்ட இவ்வரிய சந்தர்ப்பத்தை என்ன செய்யப் போகின்றார்கள்?

“சட்டங்கள் செய்வதும் பட்டங்கள் ஆள்வதும் பாரினிலே பெண்கள் செய்ய வந்தோம்”

என்ற கவி பாரதியாரின் வீர மொழிகளை மெய்ப்பிப்பார்களா?

குடி அரசு - துணைத் தலையங்கம் - 24.01.1932

ஈ. வெ. ராமசாமியின் ஈஜிப்ட் கழதம்

“நாங்கள் பார்த்த கப்பல்”

சூயஸ் துறைமுகத்தில் ஒரு பெரிய கப்பலை 29 - 12 - 31 தேதியில் நாங்கள் பார்த்தோம். அதன் பெயர் “எம்பரஸ் ஆப் பிரிட்டன்” (Empress of Britain) நேற்றைக்கு முந்திய தினம் கனடியன் பசிபிக் ரெயில்வே கம்பெனியாரால், அக்கப்பலின் மேல் தளத்தில் ஒரு விருந்து கொடுக்கப் பட்டது. அது சமயம் மேன்மை தங்கிய பிரதம மந்திரி அவர்களும் மேன்மை தங்கிய ஹை கமிசனர் அவர்களும் பிரதம விருந்தினராயிருந்தனர். மேற்படி கப்பலைப் பற்றிய சில ருசிகரமான விவரங்கள் கீழ்வருமாறு.

உலக அதிசயக் கப்பல்

உலகத்திலே அதிசயமானதும், பெரியதும் பிரிட்டிஷ் சாம்ராஜ்யத்திற்கே பெருமை தரக் கூடியதுமான, கனடியன் பசிபிக் போக்குவரவுக் கப்பலான “எம்பரஸ் ஆப் பிரிட்டன்” என்ற இந்தக் கப்பலைத் தவிர வேறு ஒன்றையும் கூற முடியாது. பிரிட்டிஷார் கடல் வியாபாரத்தில் மிகவும் கியாதி வாய்ந்தவர்கள் என்ற பரம்பரை புகழை இந்த அதி உந்தத கப்பல் ஒருபடி அதிகம் உயர்த்தியிருக்கின்றதென்றே சொல்லலாம். இது 800 அடி நீளமும் 100 அடி அகலமும் உள்ளது. மணி 1க்கு 20மைல் வேகம் போகக்கூடியது. மொத்தம் 42,500 டன் எடையுள்ளது. பிரகாசமான வெண்மை வர்ணத்தால் பூசப்பட்டும் மேல் தட்டின் பகுதிகளில் நீலநிறப் பட்டைகள் அழகாகத் தீட்டப்பட்டும், இதனை ஊடுருவிச் செல்லும் மூன்று பெரிய புகை போக்கிகள் மங்கலான பழுப்பு நிறத்தோடும் திகழ்வது கண்ணைக் கவரத் தக்க காட்சியாகும். அதன் அடிப்பாகத்தில் தீட்டப் பெற்றுள்ள பச்சை நிறப் பட்டைகள் அட்லாண்டிக் சமுத்திரத்தின் அலைகளின் நிறத்தைத் தோற்கடிப்பனவாய் இருக்கின்றன. மேல்தளத்திலிருந்து சுமார் 208 அடி உயரத்தில் பறக்கும் கொடிகளும், கப்பல் அசையும்போது காற்றினால் அலைக்கப்பட்ட அக்கொடிகள் அசையும் கம்பீரமும் தூரத்திலிருந்து காண்போருக்கு, ஓர் மிகப் பெரிய, உன்னத, நவீன ராஜ மாளிகையே தண்ணீரில் மிதப்பது போல் தோன்றும். “எம்பரஸ் ஆப் பிரிட்டன்” முதல் வகுப்புப் பிரயாணிகள் மூன்றாம் அறையும், 3ம் வகுப்பும் உடையதாயிருக்கிறது. இதை உண்டாக்கும் போதே ஒன்றுமட்டும் முக்கியமாய்

கவனிக்கப்பட்டது. அதாவது, மற்ற எந்தக் கப்பலிலும் இல்லாத மாதிரி ஒவ்வொரு பிரயாணிகளுக்கும் அதிகமான இடவசதி அளிக்கத் தக்கதாய் இருக்க வேண்டுமென்பதே. மற்ற அதிக எடையுள்ள கப்பல்களைக் காட்டிலும், இதில் குறைந்த பிரயாணிகளே இருக்கக் கூடியதாயிருக்கிறது. சுமார் 1195 பிரயாணிகள் மட்டும் இதிலிருக்கலாம். ஆனால் கப்பல் மாலுமிகள் 714 பேர் இருக்கிறார்கள்.

ஒன்பது அடுக்குகள்

பிரயாணிகளது உபயோகத்திற்காக ஒன்பது தட்டுகள் விடப்பட்டிருக்கின்றன. சலூன் பிரயாணிகளின் உபயோகத்திற்காக 11 பொது அறைகளும், ஒரு சிசுபோஷண சாலையும், யாத்ரீகர்களுக்கு 3 பொது அறையும், ஒரு சிசு போஷண சாலையும் 3ம் வகுப்புப் பிரயாணிகளுக்கு 2 பொது அறைகளும், ஒரு சிசு போஷண சாலையும் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது.

ஏ தட்டிலும், பி தட்டிலும் பிரயாணிகள் உலாவவும் காற்று வாங்கவும் தகுந்த திறந்த வெளிகள் இருக்கின்றன. மற்றும் ஏ தட்டில் ஒரு பாகம் நடனத் திற்காக ஒதுக்கிவிடப் பட்டிருக்கிறது. பி தட்டு மிகவும் அலங்கார மாகவும் முதல் வகுப்புப் பிரயாணிகள் செளகரியமாய் இளைப்பாறத்தக்க தாயும் இருக்கிறது. சலூன் பிரயாணிகளின் செளகரியத்தை முன்னிட்டு டென்னிஸ் முதலிய விளையாடுமிடங்கள் கொண்ட தட்டு ஒன்றும் இணைக்கப்பட்டிருக்கிறது. டி தட்டில் இரண்டு பெரிய சாப்பிடும் அறைகளும் அதிலிருந்து ஏணி வழியாக மேலே எப் தட்டுக்குச் சென்றால் அங்கு நீந்தும் குளமும் சிற்றுண்டிச் சாலையும், தேகாப்பியாச இடங்களும் மனோரம்மியமான காட்சி யளிப்பனவாயிக்கின்றன.

நவீன தோற்றங்கள்

ஜனங்கள் செளகரியமாய் உட்கார்ந்து பார்க்கத்தக்க காலிகள் நிறைந்த டென்னிஸ் பந்து விளையாடுமிடமும் அதன் சமீபத்திலேயே சிற்றுண்டிச் சாலையும் நிர்மாணிக்கப்பட்டிருக்கிறது. எம்ப்ரஸ் ஆப் பிரிட்டனின் இன் னொரு முக்கியக் காட்சி என்ன வெனில் ஒவ்வொரு தட்டிலுள்ளவர்களும் நீந்துவதற்குக் கொண்டுள்ள ஆர்வமே தண்ணீர் மட்டத்தில் அவர்கள் எல்லோரும் நீந்துவது கண்டு களிக்கவேண்டிய ஆச்சரிய காட்சியேயாகும். கை கால் முதலிய அங்கங்களைப் பரீட்சை செய்து வேண்டிய சிகிச்சை செய்ய ஏற்பட்ட தனி அறைகள் பி. தட்டின் மத்தியில் இருக்கிறது. ஜி. தட்டில் பற்பல புதிய காட்சியளிக்கும் பல அறைகள் சுமார் 30 அடி அகலத்தில் அமைக்கப் பட்டிருக்கின்றன. மேற்சொன்ன பல நவீனங்களோடு எப். தட்டில் டர்க்கிஷ் பாத் (Turkish Bath) என்று சொல்லப்படும் ஒரு வித ஸ்நானத்திற்குரிய சாதனங்களெல்லாம் அமைக்கப் பெற்றிருக்கின்றன.

நூதன அலங்காரம்

இத்தகைய பெரிய கப்பலின் அலங்காரம் மிகவும் நூதனமானவை. ஒவ்வொரு இடத்திலும் அலங்காரங்கள் ஒழுங்காயும், நவீனமாயும் மேனாட்டுப் புராதன சித்திர வேலைப்பாட்டுடன் நவீன கொள்கைகளைப் புகுத்தி எங்கும் வளைவுகளாகவும், கோணங்களாகவும், சரிகோடுகளாகவும் உள்ள அலங்காரம் பார்க்கப் பார்க்கப் பரவசமாயிருக்கிறது.

பல கற்றுத்தேர்ந்த நிபுணர்களின் மேற்பார்வையில் எவ்வித குறை பாடுமில்லாது செவ்வனே அலங்கரிக்கப்பட்ட தோற்றம் போற்றக் கூடியதே.

எம்பரஸ் அறை

முதல் முதல் கண்களைக்கவர்வது எம்பரஸ் அறை என்ற நடன அறையேயாகும். இதை மிகவும் பிரக்யாதி பெற்ற எம்பயர் நடன சாலைக்கு அடுத்தபடியாகச் சொல்லலாம். இருண்ட நீலநிற மேற்கூரையும், அதன் வழியாக மின்சார சாதனத்தால் தோன்றி மறையும் நட்சத்திரங்களின் ஒளியும், அவற்றைச் சுற்றிய வெண்ணிறமான சுவராகச் சதுரத் தூண்களும், மெல்லிய சிறகுகளால் அலங்கரிக்கப்பட்ட ஸ்தம்பத்தின் பீடங்களும் ஐரிகை வேலைப் பாடமைந்த இளஞ்சிவப்பான வெவ்வட் பட்டினால் தொங்கவிடப் பட்ட ஜன்னல் திறைகளும், மற்றொரு மூலையில் மேடையின் பின்புறம் ஜன்னல் திறைகளையும் தோற்கடிக்கக் கூடிய சிங்காரத்தோடு தொங்கவிடப் பட்ட திறையின் பிரகாசமும் ஒருங்கே சேர்ந்து மனோரம்மியமான காட்சியளிப்பதோடு, இஃதோர் வாத்தியகாரர் மேடையோ, அன்றி பேசும் படக்காட்சி சாலையோவென்ற ஐயத்தை உண்டாக்காதிராது.

அடுத்தாற்போல் பசும் சலவைக்கல் தூண்களும், கண்ணாடிவில் கூரையும் கொண்டு, சிவப்பும் நீலமும் கலந்த வெவ்வட் பட்டுத் திறைகள் தொங்கவிடப்பட்டதுமான இளைப்பாறும் கூடம் காணப்படுகிறது.

சாப்பாடு மண்டபமும் - நீத்தும் குளமும்

விலையுயர்ந்த மரத்தினால் தூண்களே இல்லாது நுண்ணிய வேலைப் பாடுகளமைந்து இரண்டு பாகமாக தடுக்கப்பட்ட சாப்பிடும் மண்டபத்தின் சுவற்றில் காணப்படும் சித்திரங்கள் ஆச்சரியப்படத்தக்கன வாயிருக்கின்றன. ஒரு புறம் புஷ்பங்கள், பறவைகள் முதலிய சித்திரங்களும் மற்றொருபுறம் வானமும், நட்சத்திரங்களைப் போலும் சித்தரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. சுமார் 40 அடி அகலமும் தூண்கள் தாங்கிய கண்ணாடிக் கூரையும், பளிங்கு போன்ற தண்ணீரும் கொண்ட நீந்தும் குளம் மிகவும் அழகானது. அக்கண்ணாடிக் கூரையின் வழியாக செயற்கை சூரிய ஒளி செலுத்தப்படுகிறது. அதன் ஒரு பாகத்திலிருந்து படிக்கட்டுகளின் வழியாக மேல் தளத்துக்கும், சிற்றுண்டிச்

சாலைக்கும், உடைமாற்றிக் கொள்ளும் அறைக்கும் செல்ல வசதி ஏற்படுத்தப் பட்டிருக்கிறது.

ஆகாயவசனி

எம்பரஸ் ஆப் பிரிட்டனில் பிரயாணிகள் இரண்டு கண்டத்திலிருந்தும் ஆகாயவசனியின் உபயோகத்தால் ஆனந்தமடைகிறார்கள். சேமிக்கப் பட்ட ஓரிடத்திலிருந்து சுமார் 10 அல்லது 12 ஒலி பெருக்கும் கருவியின் மூலம், மேல் தட்டுகளுக்கும் முக்கியமான பொது அறைகளுக்கும் நிகழ்ச்சிகள் கேட்கும்படி ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

சுத்தக் காற்று

எம்பரஸ் ஆப் பிரிட்டனில் உள்ள பிரயாணிகள் வெளியேவிடும் சுவாசக் காற்று ஒவ்வொரு 7 நிமிஷத்துக்கு ஒரு தரம் சுத்தமாக்கப்பட்டு, புதிய ஆரோக்கிய காற்று நிரப்பப்படுகிறது. ஓர் நூதன சாதனத்தால் கடல் காற்று ஓரிடத்தில் சேகரிக்கப்பட்டு பின்னர் காலநிலைக்குத் தக்கவாறு உஷ்ணமோ அல்லது குளிர்ச்சியோ ஆக்கப்பட்டு, பொது அறைகளிலும், மண்டபத்திலும் பொருத்தியிருக்கும் விசைகளை அழுத்துவதன் மூலம் எல்லாவிடங்களிலும் சுத்தக் காற்று நிறப்பப்படுகிறது. மற்றும் தனிப்பட்ட நபர்களது விருப்பத் திற்கேற்றவாறு இளங்காற்றாகவோ அல்லது பெருங் காற்றாகவோ, தாங்கள் விரும்பிய அறைகளுக்கும் இடத்திற்கும் வரவழைத்துக் கொள்ளலாம்.

இணையற்றது

எம்பரஸ் ஆப் பிரிட்டன் எல்லா வகையிலும், இணையற்றதாகும். 42500 டன் எடையுள்ளதாகப் பதிவு செய்யப்பட்டிருக்கும் இக்கப்பல், பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்திய துறைமுகங்களின் மத்தியில் செல்லும் கப்பல்களெல் லாம் பெரியது. ஐரோப்பாவுக்கு சென்ட் லாரன்ஸ் வழியாகப் பிரயாணம் செய்யும் கப்பல்களிலெல்லாம் பெரியது. உலகப் போக்குவரவு கப்பல்களிலே பெரியது, லண்டன் துறைமுகத்திலேயே பெரியதென பதிவு செய்யப்பட்டது, மகா யுத்தத்திற்குப் பிறகு இங்லாந்திலோ, அமெரிக்காவிலோ இது போன்று கட்டப் படாத இணையிலாதது. சென்ட் லாரன்ஸ் வழியிலேயே அதிக வேகமானது. இக் கப்பலின் முக்கிய அம்சமாக கவனிக்கப்பட்ட கரைக்கும் கப்பலுக்கும் டெலிபோன் சம்பந்தம் இணைக்கப்பட்டது. ராயல் கழகத்தினராலேயே அலங்கரிக்கும் பெருமை வாய்ந்த முதல் கப்பல் இது ஒன்றே. இன்னும் சில்லரை விஷயங்களைப் பற்றி எழுத வேண்டுமானால் விரிந்து கொண்டே போகும். மேற்கூறப்பட்ட காரணங்களால் இக்கப்பலின் தனிச் சிறப்பு தெள்ளென விளங்குகிறது.

குடி அரசு - பயணக் கடிதம் - 24.01.1932

சமதர்மப் போர்

- தேசியத்துரோகி

டில்லியில் உள்ள போலீஸ் சீனியர் சூப்பரின்டென்ட் அவர்கள் போலீஸ் இலாகாவில் பெண்களையும் சேர்க்க முயற்சி செய்கிறார். ‘போலீஸ் உத்தியோகத்திற்கு பெண்கள் தேவை’ என விளம்பரங்களும் வெளியிட்டிருக்கிறார். இந்த நிகழ்ச்சியை நாம் பாராட்டுகிறோம். எதற்காகப் பெண் போலீஸ் தேவை என்று சொல்லுகிறார் என்பதைப்பற்றி நமக்குக் கவலை இல்லை. ஆனால் இது பெண்களின் சமத்துவத்திற்கு ஏற்ற செய்கையாகும் என்பதில் சந்தேகம் இல்லை.

சென்னையில் சென்ற வருஷத்தில் கூடிய பெண்கள் மகாநாட்டில் பெண்களுக்கு போலீஸ் உத்தியோகம் கொடுக்க வேண்டும் என்று தீர்மானிக் கப்பட்டிருப்பதாக நமது ஞாபகம். டாக்டர். முத்துலட்சுமி அம்மாள் அவர்கள் கூட ஒரு சமயம் பெண்களுக்குப் போலீஸ் உத்தியோகம் வேண்டுமெனப் பேசியிருப்பதாக நினைக்கிறோம். பெண்மக்களும் ஆண்மக்களைப் போல் சமஉரிமை பெற வேண்டும் என்று சொல்லுகின்ற ஆண் பெண்கள் அனை வரும் டில்லி போலீஸ் சூப்பரின்டென்டின் யோசனையை வரவேற்பார்களென்று நம்புகின்றோம்.

சட்டமறுப்பு இயக்கத்தில் கலந்து கொண்டிருக்கும் பெண்களைப் போலீசார் இம்சிக்கப்பதப்பற்றி சீர்திருத்தமுள்ள பெண்களெல்லாம், சமத்துவம் வேண்டுகின்ற பெண்களெல்லாம் ஆத்திரப்படுகின்றார்களாம். ஆனால் இது எதற்கு? என்பது தான் நமக்கு விளங்கவில்லை. சட்ட மறுப்பில் கலந்து கொண்டு மறியல் - ஊர்வலம் முதலியவைகளை நடத்துகின்ற ஆண்மக்கள் போலீசாரால் அடிபடுகின்ற பொழுது பெண்களும் அடிபடுகின்றது நியாயந் தானே? ஆண்மக்கள் தண்டனை அடைகின்ற பொழுது பெண்மக்களும் தண்டனை அடைய வேண்டியது முறைதானே! சுகத்தில் மாத்திரம் ஆண்களுக்குள்ள உரிமைகள் எல்லாம் பெண்களுக்கும் வேண்டும், கஷ்டத்தில் மாத்திரம் பெண்களுக்குப் பங்கும், சமத்துவமும் வேண்டாமென்றால் யார் கேட்பார்கள்? சர்தார் பட்டேல் சொல்லியபடி ‘பிள்ளைகளைப் பெறுவதும், வளர்ப்பதுந்தான் பெண்கள் கடமை’ என்பதை ஒப்புக் கொண்டு அவர்கள்

சட்ட மறுப்பில் கலந்து கொள்ளாமல் நாணம், மடம், அச்சம், பயிர்ப்பு என்ற நான்கு வகையான பழக்க குணங்களுடன் வீட்டிற்குள்ளேயே இருந்தால் அவர்களை யார் என்ன செய்யப் போகிறார்கள்?

ஆனால் ஆண்மக்களை ஆண் போலீசார் தடுக்கிறார்கள். பெண்களைத் தடுக்க பெண் போலீசார் இல்லை. ஆண் போலீசார்தான் அவர்களைத் தடுக்கிறார்கள். ஆகையால் பெண் போலீசாரை நியமித்துவிட்டால் இந்த வித்தியாசமும் ஒழிந்து போகிறது. ஆகையால் பெண் போலீசார் நியமிப்பதை நாம் மனப்பூர்வமாய் பாராட்டுகிறோம். அன்றியும் விபசாரத் தடைச் சட்டம் அமுலுக்கு வந்திருக்கும் இச்சமயத்தில் பெண் போலீசார் ஏற்படுவது சீர்திருத்த வேலைக்கும் சாதகமாகுமென்று சந்தோஷப்படுகின்றோம். ஆகையால் பெண் போலீசாரை ஏற்படுத்துவது எப்பொழுதும் நிலையாக இருந்து வரச் சீர்திருத்தவாதிகள் முயல வேண்டும்.

II

பிரவரி 4-ந்தேதி கூடும் இந்திய சட்டசபைக் கூட்டத்தில் சமூக சீர்திருத்த மசோதாக்கள் கொண்டு வரப்படுகின்றனவாம். அவைகளில் திரு. ஆர். கே. ஷண்முகம் அவர்களால் கொண்டுவரப்படும் தீண்டாதவர்களுக்கு இருந்துவரும் அசௌகரியங்களைப் போக்கும் மசோதாவும், தேவதாசி முறையை ஒழிக்கும் மசோதாவும் முக்கியமானவையாகும். இதில்தான் இந்திய சட்டசபையின் யோக்கியதை விளங்கப் போகிறது. ஜாதி இந்துக்கள் ஏழைத் தீண்டாதவர்களின் நன்மையை எவ்வளவு தூரம் கவனிக்கின்றவர்களாயிருக்கின்றார்கள் என்பது வெட்டவெளியாகி விடும். காங்கிரசும் மற்ற வைதீகர்களும், ஜாதி இந்துக்களும் தீண்டாதவர்களுக்குத் தனிப் பிரதி நிதித்துவம் வேண்டுவதில்லை என்று சொல்லித் தீண்டாதவர்களின் கோரிக்கையை மறுத்ததின் சூழ்ச்சி விளங்கும். “தேவதாசி முறை மதசம் மந்தமானது. அது ஒழிந்து விட்டால் இந்து மதத்திற்கு ஆபத்து” என்று சொல்லுகின்ற கூட்டத்தார் இந்திய சட்டசபையில் எத்தனைபேர் இருக்கின்றனர் என்பதும் வெளிப்படும். இப்பொழுது சட்டசபையில் திரு. எம். கே. ஆச்சாரியார், பண்டித மாளவியா போன்றவர்கள் இல்லை யென்றாலும் திரு. ராஜா பகதூர் கிருஷ்ணமாச்சாரியாரும், அவர் கூட்டத்தைச் சேர்ந்த சிலரும் இருக்கின்றார்கள் என்பது நேயர்களுக்குத் தெரியும். இவர்கள் எதிர்க்காமல் இருக்க மாட்டார்கள். ஆனால் அரசாங்கத்தார் வைதீகர் பக்கம் சேருவார்களா? அல்லது நமது சுயமரியாதைத் தலைவர் திரு. ஆர். கே. ஷண்முகம் அவர்கள் பக்கம் சேருகின்றார்களா? என்பது நமக்கு இன்னும் விளங்கவில்லை.

இந்த சட்டசபைக் கூட்டத்தில் மற்றொரு கரடியும் வருகிறது. ஒரே கரடி பல உருவமாக வருகிறதாம். அதாவது சாரதா சட்டத்தை எடுத்து விட வேண்டும் என்றும், திருத்த வேண்டுமென்றும் பல மசோதாக்கள்

வருகின்றனவாம். இந்த மாதிரியான மசோதாக்களைப் பல இந்துக்கள் கொண்டு வருகிறார்களாம். ஒரு முஸ்லீம் கூட இத்தகைய மசோதா ஒன்று கொண்டு வருகிறாராம். இதுதான் ஆச்சரியமான சேதி. குழந்தைகளைக் கல்யாணம் பண்ணிக் கொள்ள ஆசைப்படும் கிழவர்களின் ‘அதிர்ஷ்டம்’ எப்படி இருக்கிறதோ தெரியவில்லை.

சாரதா சட்டத்தை ஆட்சேபித்தும் திரு. ஆர் கே. ஷண்முகம் அவர்களின் மசோதாக்களை கண்டித்தும் நாடெங்கும் உள்ள வைதீகர்கள் தீர்மானங்கள் செய்திருக்கிறார்கள். ‘நாங்கள் ஒற்றுமையடைந்து விட்டோம். சீர்திருத்தம் பெற்று விட்டோம். ஆகையால் முழு சுயராஜ்யம் வேண்டும்’ என்று சொல்லும் காங்கிரஸ்கார்களின் உண்மைப் பேச்சு இச்சமயம் விளங்கி விடும். ஆகையால் இந்த மசோதாக்களின் கதி என்னவாகிற தென்பதைக் கவனித்துக் கொண்டிருப்போம்.

III

திரு. காந்தி அவர்கள், தாம் ஜெயிலுக்குப் போகுமுன்பு, ஆலயப் பிரவேச சத்தியாக்கிரகத்தைப் பற்றி தமது ‘யங் இந்தியாவில்’ ஒரு கட்டுரை வெளியிட்டிருந்தார். அக்கட்டுரையில் “ஆலயப் பிரவேச சத்தியாக்கிரகஞ் செய்ய நினைப்பவர்களுக்கு, ஆலயத்தின் மேல் நம்பிக்கை ஏற்பட வேண்டியது அவசியமாகும். ஆலயத்தில் நம்பிக்கையற்றவர்கள் சத்தியாக்கிரகஞ் செய்ய நினைப்பது தவறு. ஆலயப் பிரவேசம் ஒரு மத உரிமை. ஆகையால் இந்துக்களின் கோயில்களில் இந்துக்கள் அல்லாதவர்கள் பிரவேசிக்க முயற்சிப்பது தவறு. இந்த சத்தியாக்கிரகத்தில் இந்துக்கள் அல்லாதவர்கள் வெளியிலிருந்து கொண்டு உதவி புரியலாமே தவிர கலந்து கொள்ளக் கூடாது” என்ற அபிப்பிராயங்கள் காணப்படுகின்றன.

ஆகவே சுயமரியாதைக்காரர்கள் இந்த அபிப்பிராயத்தை எப்படி ஒப்புக் கொள்ள முடியும்? இந்த அபிப்பிராயத்தை ஒப்புக் கொண்டு சத்தியாக்கிரகம் பண்ணுகிறவர்களுடன் எப்படிக் கலந்து கொள்ள முடியும்? நாம் கோயில்கள் ஒழிய வேண்டும் என்று சொல்லுகிறோம். இப்படிச் சொல்லுகிற நாம் எப்படிக் கோயில்கள் மேல் நம்பிக்கை கொள்ள முடியும்? ஆகையால் தற்போது காங்கிரஸ்காரர்களால், காங்கிரஸ்காரர்களின் ஆதரவு பெற்றவர்களால் நடத்தப்படும் ஆலயப்பிரவேச சத்தியாக்கிரகம் மதப்பற்று கொண்டவர்களாலேயே நடத்தப்படுகிறதென்று தெரிந்து கொள்ளலாம். ஆகையால்தான் மத நம்பிக்கை கொண்டவர்களால், மதத்தை அறியாமல் காப்பாற்றுவதற்காகச் செய்யப்படும் சத்தியாக்கிரகங்களில் சுயமரியாதைக் காரர்கள் கலக்கவில்லை. அப்படிக் கலந்து கொள்ளுவதும் தவறு என்று அபிப்பிராயப்படுகிறோம்.

IV

திரு.காந்தி அவர்கள் “சட்டசபை தீர்மானங்கள் குடிஅரசின் தத்துவப் படி பொது ஜனங்களின் அபிப்பிராயத்தைச் சார்ந்ததாகவே யிருக்கும். ஆகையால் பொது ஜன அபிப்பிராயத்தை வளர்க்க வேண்டுமானால், தகுந்த முறையில் நடத்தப்படும் உண்மையான சத்தியாக்கிரகத்தைத் தவிர வேறு வழியில்லை” என்ற அபிப்பிராயத்தை வெளியிட்டிருக்கிறார். பொது ஜன அபிப்பிராயப்படிதான் சட்டசபையில் சட்டங்கள் ஏற்படுத்த முடியும் என்பதை யாரும் மறுக்க முடியாது. ஆனால் பொது ஜன அபிப்பிராயத்தை வளர்க்கச் சத்தியாக்கிரகந்தான் சரியான வழி என்று சொல்லுவது தவறாகும். சத்தியாக்கிரகஞ் செய்தால் எதிரிகள் இன்னும் பலமாக எதிர்த்து நிற்பார்களேயொழிய சாதகமாக மனந்திரும்பமாட்டார்கள். சத்தியாக்கிரகம் என்பது அகிம்சையாகாது. ஒருவருடைய காரியங்களைத் தடுப்பது எப்படி அகிம்சையாகும்? ஒருவருடைய காரியங்களை நடைபெற வொட்டாமல் எந்த வகையில் தடுத்தாலும் அது ஹிம்சையேயாகும். ஆகையால் சத்தியாக்கிரகத்தால் எதிர்க்கட்சியின் கொள்கை உறுதிப்பட்டு அவர்கள் இன்னும் பலமாக எதிர்த்துத்தான் நிற்பார்கள். ஆகையால் பிரச்சாரத்தாலும், பத்திரிகைகளாலும் தான் பொது ஜனங்களைத் திருப்ப முடியும். ஸ்பெயின், டர்க்கி, ரஷ்யா, பிரான்சு முதலிய தேசங்களில் நடந்த சீர்திருத்தப் புரட்சிகளுக்குச் சாதகமாகப் பொது ஜனங்களின் மனம் திரும்பியது பத்திரிகைகளாலும் தலைவர்களின் பிரசாரத்தாலுமே ஒழிய சத்தியாக்கிரகத்தால் அல்ல என்பது திரு. காந்தியவர்களுக்குத் தெரியாததல்ல. ஆகையால் பிரசாரத்தின் மூலம் பொது ஜனங்களின் மனத்தைத்திருப்பிச் சட்ட சபைகளின் சமதர்மச் சட்டங்கள் செய்து, சமதர்மத்தை நிலை நிறுத்துவதே கைகூடும் மார்க்கம் என்று நாம் சொல்லுகிறோம்

குடி அரசு - கட்டுரை - 31.01.1932

வெண்ணெயை வைத்துக் கொண்டு?

நமது நாடு விடுதலை பெற வேண்டும் என்று நமது நாட்டிலுள்ள எல்லாக் கட்சியின் தலைவர்களும் கூறிக் கொண்டு வருகின்றனர். அதற்காக ஏதோ சில காரியங்களையும் செய்து கொண்டும் வருகின்றனர். தற்பொழுது சுயராஜ்யத்தைப் பற்றியும், தேச விடுதலையைப் பற்றியும் பேசாத மனிதர்கள் ஒருவர்கூட இல்லை யென்றே சொல்லலாம். ஆனால் யாரும் நமது நாட்டு ஏழை ஜனங்களின் துன்பத்தைப் போக்கி அவர்களைச் சுகமாக வாழும்படி செய்வதற்குத் தகுந்த வழி என்ன என்பதைப் பற்றிச் சிந்திப்பது கிடையாது. சுயராஜ்யம் வந்து விட்டால் எல்லாம் சரிப்பட்டு விடும் என்று ஒரேயடியாகச் சொல்லி விடுகிறார்கள். இப்படிப் பேசுகின்ற கூட்டத்தார் இது வரையிலும் நமது நாட்டு மக்களின் கஷ்டத்தைப் போக்க ஏதாவது செய்திருக்கிறார்களா? அல்லது அதைப் பற்றி நினைத்ததுதான் உண்டா? என்றால் கொஞ்சங்கூட இல்லை என்று நாம் துணிந்து சொல்லுவோம்.

நமது நாட்டிலேயே பிறந்து வளர்ந்த எண்ணற்ற மக்கள், இன்று கட்டத் துணி இல்லாமலும், உண்ண உணவில்லாமலும், இருக்க இடமில்லாமலும், மற்ற மக்களுடன் சேர்ந்து வாழ முடியாமலும் மிருகத்தை விடக் கேவலமான நிலையில் வாழ்ந்து வருகின்றனர். அனேக மக்கள், மிருகத்திலும் கேவலமாக இந்த நாட்டில் கிடந்து உண்ண உணவில்லாமல் சாவதை விட அந்நிய நாடுகளில் சென்று எந்தக் கஷ்டத்திற்குள்ளானாலும் அவமானத்திற்குள்ளானாலும் வயிற்றையாவது கழுவிக்கொண்டிருக்கலாம் என்னும் எண்ணத் துடன் கப்பலேறிப் போய் வாழ்ந்து வருகின்றனர்.

இப்பொழுது தென்னாப்பிரிக்கா, மலேயா, பர்மா, சிலோன், ஜாவா, கெனியா, கிழக்காப்பிரிக்கா முதலிய நாடுகளில் நமது நாட்டு இந்தியர்களே அதிகமாகக் குடியேறிக் கூலிகளாக இருக்கின்றனர். இந்த நாடுகளில் ‘இந்தியர்’ என்ற வார்த்தைக்கு ‘கூலிகள்’ என்ற அர்த்தமே வழங்கி வருகின்றது. இம்மாதிரி அந்நிய தேசத்தில் சென்று வசிப்பவர்களில், வியாபாரம், உத்தியோகம் முதலிய தொழில்களில் ஈடுபட்டிருக்கும் இந்தியர்கள் மிகச் சிலரேயாவார்கள். மற்ற நூற்றுக்கு தொண்ணூற்றொன்பதே முக்காலே மூன்று வீசம் மக்கள் கடல் கடந்து சென்றும் கஷ்டம் தொலையாமல் கூலிகளாகவே வாழ்ந்து வருகின்றனர்.

இவ்வாறு லட்சக்கணக்கான மக்கள் தங்கள் தாய் நாட்டைத் துறந்து - சிலர் பெண்டு பிள்ளைகளையும் கூடப் பரிதவிக்க விட்டுவிட்டு, உற்றார் உறவினர்களை எல்லாம் றந்து, வேற்று நாடுகளுக்கும், வேற்றுத் தீவுகளுக்கும் குடியேறுவதன் காரணத்தை நன்றாய் யோசித்தால் விளங்காமல் போகாது.

நமது நாட்டிலேயே பிறந்த எண்ணற்ற மக்களுக்குக் குடியிருப்பதற்குச் சொந்தமாக ஒரு ‘சென்ட்’ நிலங்கூட இல்லை. அவர்கள் பிறர் அதாவது உயர்ந்த சாதிக்காரர்களின் நிலங்களில் குடியிருந்து கொண்டு, அந்நிலக் காரர்களுக்கு அடிமை வேலை செய்து அவர்கள் கொடுக்கும் குறைந்த கூலியைப் பெற்று ஜீவனஞ் செய்ய வேண்டியிருக்கிறது. இவ்வாறு வேலை செய்து கொண்டிருக்கும் எஜமானனிடத்தில் அதிகக் கூலி கேட்டாலோ அல்லது அதிகக் கூலி கிடைக்கும் இடத்திற்கு வேலைக்குப் போனாலோ உடனே அவர்கள் இந்த பரிதாபகரமான மக்களுக்குக் குடியிருக்கக் கூட இடமில்லாமல் தங்கள் நிலத்தை விட்டு விரட்டுகின்றனர்.

இத்தகைய ஏழை மக்களின் சந்ததிகளாவது முன்னுக்கு வர வழியிருக்கிறதா? என்று ஆலோசனை செய்து பார்த்தால் அதற்கும் வழி இல்லை. இவர்கள் படிப்பதற்கும் வசதி இல்லை. ஏழை மக்கள் சிறு பிள்ளைகளைப் பள்ளிக்கூடத்திற்கு அனுப்ப முடியாத நிலையில் இருக்கின்றனர். முதலில் இவர்களால் பள்ளிக்கூடச் சம்பளம் கொடுக்க முடியாது. இரண்டாவது, இவர்கள் பள்ளிக்கூடம் போய்ப் படிப்பதாயிருந்தால் சாப்பாட்டிற்கு என்ன செய்வது? ஆகையால் இந்த ஏழை மக்களின் சிறு பிள்ளைகளும் ஏதாவது வேலை செய்து சம்பாதிக்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தமான நிலைமையில் இருக்கிறார்கள். ஆகையால் இந்த நிலையைப் பரிகரித்து இவர்களை யெல்லாம் கல்வியுடைய வராக்கி மனிதராக்க என்ன முயற்சி செய்யப்படுகிறது?

தொழில் செய்து ஜீவிக்கும் நிலைமையிலுள்ள அனேகருக்கு தொழில் கிடைப்பதில்லை. நமது நாட்டில் பூர்வீக காலந் தொடங்கி நடைபெற்று வருந் தொழில் விவசாயத்தொழில் ஒன்றேயாகும். அதுவும் சென்ற யுகங்களில் எந்த முறையில் நடந்துகொண்டிருந்ததோ அந்த முறையில்தான் இன்றும் நமது நாட்டில் நடைபெற்று வருகின்றது. ஆகையால் இது கஷ்டமான தொழிலாகவும் லாபமற்றத் தொழிலாகவும் இருந்து கொண்டிருக்கிறது. விவசாயத் தொழிலைப் புதிய முறையில் அபிவிருத்தி செய்தாலொழிய அதில் லாபத்தை ஏராளமாக எதிர்பார்க்க முடியாது; விவசாயத் தொழிலாளர்களின் கஷ்டமும் நீங்காது. மற்றபடி வேறு தொழிற்சாலைகள் மிகுதியாக ஏற்படவில்லை. போயும் போயும் திரு. காந்தியவர்களால் புதிதாக அபிவிருத்தி செய்யப்பட்ட தொழில் கதர் ஒன்றேயாகும். இதற்காக ராட்டினத்தில் நூல் நூற்று அரை அணா ஒரு அணா பெற்று எத்தனை மக்கள் சுகமாக வாழ முடியும் என்று கேட்கிறோம்?

அன்றியும் ஏழை மக்கள் சுகாதாரமற்ற இடங்களிலும், நெருக்கமான சிறிய குடிசைகளிலும் சும்பலாக வாழ்ந்து நல்ல காற்றும் வெளிச்சமும் இயற்கையாக இருந்தும் அவற்றை அனுபவிக்க முடியாமலிருக்கின்றார்கள். பல வகையான நோய்களுக்கு ஆளாகி ஆரோக்கிய வாழ்வும் இன்றி, அகால மரணமும் அடைந்து கொண்டிருக்கின்றார்கள். இந்த மாதிரியாக இவர்கள் அடையும் கஷ்டங்களைப் போக்க என்ன செய்யப்பட்டது? இந்த மாதிரியான நம்மால் நிவர்த்திக்கக் கூடியதாயிருந்தும் நிவர்த்திக்காத காரணத்தினால் தானே எண்ணற்ற மக்கள் நமது நாட்டை விட்டு வெளியேறு கின்றனர். தென்னாப்பிரிக்கா முதலிய இடங்களில் வெள்ளைக்காரர்கள் இந்தியர்களை அவமதிக்கிறார்கள் என்பதற்காகப் பெரிய கிளர்ச்சி செய்கின்ற அரசியல் தலைவர்களில் யாராவது நமது நாட்டில் உயர்ந்த ஜாதிக்காரர்கள் என்று இருக்கின்ற வைதீகர்கள் ஏழை மக்களைப் படுத்தும் கொடுமையைப் பற்றி ஏதாவது பேசுகின்றார்களா? கிளர்ச்சி செய்கின்றார்களா? என்பதைக் கொஞ்சம் யோசித்துப் பார்க்கும் படி தெரிவித்துக் கொள்ளு கிறோம்.

இவ்வாறு நமது நாட்டில் ஏழை மக்கள் கஷ்டப்படுவதற்கும் அக் கஷ்டம் தாங்க முடியாமல் அவர்கள் கடல் கடந்து முன்பின்னறியா அயல் நாடுகளுக்குச் சென்று துன்ப வாழ்க்கை வாழ்வதற்கும் நமது நாட்டுப் பணக் காரர்களாலும், உயர்ந்த ஜாதிக்காரர்கள் என்பவர்களாலும், அவர்கள் விடுதலை பெறுவதற்கும் இக்கஷ்டங்களை நிவர்த்திக்க முடியாமலிருப்பதற் கும் காரணம் என்ன என்று கேட்டால் தேசாபிமானிகளென்று இருக்கிறவர்கள் உடனே தயங்காமல் ஒரு காரணம் சொல்லிவிடுகின்றனர். அந்தக் காரணம்:- “ஆங்கிலேயராகிய அன்னியர் நமது நாட்டை ஆளுவதால்தான் நமது நாடு இந்த நிலையில் இருக்கிறது” என்று சொல்லி விடுகிறார்கள். ஆனால் இது சரியான காரணமாகுமா? என்றுதான் நாம் கேட்கின்றோம்.

“மதம், மதம்” என்ற குருட்டு நம்பிக்கையின் பேரால் நாம் குடும்பங் களில் செய்கின்ற செலவுகளை விட்டு விட்டுப் பொதுவாக நமது நாட்டில் ஒன்றுக்கும் பயன்படாமல் பொதுச் சொத்தாக இருந்து வீணாகும் பொருள்கள் மாத்திரம் எவ்வளவு என்று பாருங்கள்! திருப்பதி, இராமேஸ்வரம், சீரங்கம், மதுரை, மாயவரம், திருவடமருதூர், சிதம்பரம், திருவாரூர், பழனி, ஆவுடையார் கோயில், வேதாரண்யம், திருவையாறு, வைத்தீஸ்வரன் கோயில் போன்ற தேவஸ்தானங்களுக்கு இருக்கும் சொத்துக்கள் எவ்வளவு? அவைகளி லிருந்து நிரந்தரமாக வந்து கொண்டிருக்கும் வருஷ வரும்படி எவ்வளவு? இவையல்லாமல் யாத்ரீகர் மூலம் வரும் லாபம் எவ்வளவு? என்று பார்த்தால் எல்லாம் கிட்டத்தட்ட 60 அல்லது 70 கோடிக்குக் குறையாமல் இருக்கக் கூடுமென்பதில் சந்தேகமில்லை. இவற்றோடு திருவாடுதுறை, தருமபுரம், திருப்பனந்தாள், குன்றக்குடி, மதுரை, கும்பகோணம், சிருங்கேரி முதலிய பல ஊர்களில் உள்ள மடங்களுக்கு இருக்கும் சொத்துக்கள் குறைந்தது 10 அல்லது 15 கோடி ரூபாயாவது இருக்கும் என்பதில் சந்தேகமில்லை. சமீபத்தில்

திருவாங்கூரில் பத்மநாப சாமி கோயிலில் உள்ள நாணயங்களைக் கணக்கிட்ட போது 20 லட்சம் ரூபாய் பெறுமானமுள்ள வெள்ளி நாணயங்களும் 30 லட்சம் ரூபாய் பெறுமானமுள்ள தங்க நாணயங்களும் இருக்கின்றனவாம். இன்னும் திறந்து பார்த்து விலை மதிப்பிட முடியாமல் அனேக பெட்டிகள் கிடக்கின்றனவாம். அவைகளையும் கணக்கிட்டால் குறைந்தது 50 லட்ச ரூபாய்க்காவது இருக்கக்கூடும். ஆகவே, திருவாங்கூர் பத்மநாப சாமி கோயி லில் ஒன்றுக்கும் உதவாமல் பாழாகிக் கிடக்கும் பொருள் மாத்திரம் ஒரு கோடி என்றால் மற்ற கோயில்களையெல்லாம் சேர்த்துப்பார்த்தால் 60 அல்லது 70 கோடிக்கு குறையாமலிருக்கலாமென்று நாம் கூறியதில் சிறிதும் தவறு இருக்க முடியாது.

இந்த மாதிரி நமது நாட்டிலுள்ள குழவி கல்லுகளுக்கும், கரடுமுரடான பொம்மைக் கற்களுக்கும், சந்நியாசி வேஷதாரிகட்கும் கோடிக்கணக்கான பொருளை வைத்து விட்டு ‘நமது நாடு தரித்திர நாடு! தரித்திர நாடு!! வெள் ளைக்காரர்களால் நாம் தரித்திரமடைந்து விட்டோம். ஆகையால் அந்நிய ராகிய வெள்ளைக்காரர்கள் நமது நாட்டை விட்டுப் போனால்தான் நமது தரித்திரம் நீங்கும் என்று சொல்லிக் கொண்டிருப்பதில் ஏதாவது அர்த்த முண்டா!’ என்றுதான் நாம் கேட்கின்றோம்.

உயிரற்ற கல்லுகளும் சந்நியாசிகளுமே கோடிக்கணக்கான ரூபாய் களுக்கு முதலாளிகளாய் இருப்பதையும், இவைகளுக்காக ஒவ்வொரு வருஷமும், ஒவ்வொரு மாதமும், ஒவ்வொரு நாளும் அழிக்கப்படும் பண்டங் களையும், ரூபாய்களையும் பார்த்த எந்த அறிவுள்ள மனிதனாவது நமது நாட்டை வறுமை நிறைந்த நாடு என்று சொல்லுவதை ஒப்புக்கொள்ள முடியுமா? என்று யோசித்துப் பாருங்கள்.

இந்த மாதிரி கோடிக்கணக்கான ரூபாய்கள் ஒருவருக்கும் பிரயோசனப் படாமல் துருப்பிடித்துக் கிடப்பதற்குக் காரணம் நமது மக்களின் மூளையில், நமது தலைவர்கள் என்கிறவர்களின் மண்டையில் அழுக்கேறிப் பாசி பிடித்து விளக்கமின்றி இருப்பதுதானே காரணம்? இந்த அழுக்கை - பாசியைக் கழுவி சுத்தப்படுத்தினாலல்லவோ நாம் விடுதலை பெற முடியும்?

காலஞ் சென்ற பனகால் மன்னரால் தேவஸ்தானங்களும், மடங்களும் தாங்கள் செய்யும் செலவுகளுக்குக் கணக்கு ஒப்பிக்க வேண்டும் என்பதற்காகவும் அவைகளின் சொத்துக்கள் அழியாமல் காப்பாற்றப்பட வேண்டும் என்பதற் காகவும் நிறைவேற்றப்பட்ட ‘இந்து மத தரும பரிபாலனச் சட்ட’த்தையே நமது நாட்டு வைதீகக் கூட்டத்தார் எதிர்த்து ‘மதமே போச்சு, மதத்திற்கு ஆபத்து’ என்று பெருங் கிளர்ச்சி செய்தார்களென்பதை யாரும் மறந்திருக்க மாட்டார்கள். இத்தகைய மனப்பான்மையுடைய வைதீகர்கள் இவைகளின் சொத்துக்கள் நாட்டிற்குப் பிரயோசனப்பட வேண்டும் என்று சொன்னால் சாமானியமாக ஒப்புக்கொள்ளவா போகின்றார்கள்? இவ்வாறு சொல்லுகின்ற

வர்களை நாஸ்திகர்களென்றும் மதத் துரோகிகள் என்றும், கடவுள் துரோகிகள் என்றும், தேசத் துரோகிகள் என்றும் சொல்லிப் பலமாக எதிர்ப் பிரசாரம் புரியாமல் விடமாட்டார்கள் அல்லவா?

ஸ்பெயின், ரஷியா முதலிய நாடுகளில் கோயில்கள் மடங்கள் இவைகளின் சொத்துக்கள் அரசாங்கத்தாரால் பறிமுதல் செய்யப்பட்டு தேசத்தின் நன்மைக்குப் பயன்படுத்தப்பட்டதைப் போல நமது நாட்டிலும் இவைகளின் சொத்துக்களைப் பறிமுதல் செய்யாவிட்டாலும் அவைகளின் வரும்படியைக் கொண்டு, தொழிற்சாலைகளும், ஆராய்ச்சி ஸ்தாபனங்களும் கல்விச் சாலைகளும் ஸ்தாபிக்கவாவது சம்மதிப்பார்களா என்றுதான் நாம் கேட்கின்றோம். மதத்தின் பெயரால், கல்விக்கும், தொழில்களுக்கும், வைத்தியத்திற்கும் செலவு செய்யும் கிறிஸ்தவ மதத்தையுடைய வெள்ளைக் கார அரசாங்கம் நாமும் நமது மதச் சொத்துக்களை இவ்வழியில் செலவு செய்வதற்குத் தடை செய்யாது என்பது நிச்சயம். இதற்கான சட்டங்களை நாமே செய்து கொள்ளலாம். ஆனால் யார் இதற்குச் சம்மதிக்கிறார்கள்? என்று கேட்கிறோம். காங்கிரஸ்காரர்கள் கேட்கும் சுயராஜ்யத்திலும் இந்த மதச் சொத்துக்கள் இப்பொழுது இருக்கும் பாழான நிலையிலேயே இருந்து பாதுகாக்கப்பட வேண்டும் என்ற நிபந்தனையிலிருக்க வேண்டும் என்றுதானே சொல்லுகிறார்கள்? ஆகவே எந்த சுயராஜ்யம் வந்துதான் என்ன பயன்? ஏழை மக்களின் கதி என்றும் ஒரே கதிதானே? ‘இராமன் ஆண்டால் என்ன? இராவணன் ஆண்டால் என்ன?’ என்று ஏழைமக்கள் கூறும் பழமொழியில் என்ன குற்றமிருக்கிறது?

நமது மதத்தின் பேரால் புதைபட்டுக் கிடக்கும் கோடிக்கணக்கான பொருளைக் கொண்டு கல்விச் சாலைகளும், கைத்தொழிற் சாலைகளும், ஆராய்ச்சி சாலைகளும் ஏற்படுத்தி நமது மக்களை இத்துறையில் ஈடுபடுத்துவோமானால் நமது நாட்டில் ஒருவராவது எழுதப்படிக்கத் தெரியாமல் இருக்க முடியுமா? ஒருவராவது தொழிலற்ற சோம்பேரியாக இருக்க முடியுமா? ஒருவராவது பகுத்தறிவில்லாத மூட நம்பிக்கையுள்ளவராக இருக்க முடியுமா? என்றுதான் கேட்கின்றோம்.

ஆகவே, நமது மக்களைக் கெட்டியாகப் பிடித்து அழுத்திக் கொண்டிருக்கும் மதம் என்னும் பாரம் இறங்க வேண்டும். அப்பொழுதுதான் அவர்கள் தலைதுாக்கி கண்விழித்து மற்றவர்களைப் பார்க்க முடியும். பிறகுதான் பாழாகக் கிடக்கும் திரவியங்களை நாட்டின் நன்மைக்கு உபயோகப்படுத்தச் சம்மதிப்பார்கள். இல்லாத வரையில் நாம்என்றும் அடிமைகளாகவே, பகுத்தறிவில்லாதவர்களாகவே இருக்க வேண்டியதுதான்.

இதுவரையிலும் ஆயிரக் கணக்கான வருஷங்களாக மதங்களையும், சாமிகளையும் கட்டிக் கொண்டு அழுததனால் என்ன கிடைத்தது? நமது நாடு அடிமையாகவும் நமது நாட்டு மக்கள் ஏழைகளாகவும், நமது நாட்டில்

சாப்பாட்டுக்கில்லாமல் அந்நிய நாட்டுக்குச் செல்லக் கூடியவர்களாகவும், இந்தியர் என்றால் கூலிகள் என்று அந்நியர்களால் இகழக் கூடியவர்களாகவும் ஆனதுதான் கண்ட பலன். இவைகளைத்தான் நமது மதங்களும், நமது சாமிகளும் நமக்கு கொடுத்தன. ஆகையால் இன்னும் இவைகளைக் கட்டிக் கொண்டு அழ வேண்டுமா? இவைகளுக்காக நமது செல்வங்களை வீணாக்க வேண்டுமா? இவைகளை இன்னும் அழியாமல் கட்டிக் காப்பாற்றக் கூடிய சுயராஜ்யம் வேண்டுமா? என்றுதான் நாம் கேட்கின்றோம். நன்றாய் யோசனைச் செய்து பார்த்தபின் பதில் சொல்லுங்கள். கடைசியாக நமது நாட்டு மக்கள் சமத்துவமடைந்து சுகத்தோடு வாழ வேண்டுமானால் நமது மதங்கள் ஒழிய வேண்டும். மத ஸ்தாபனங்களின் சொத்துக்கள் தேசத்தின் நன்மைக்காகப் பயன்படும்படி அவைகளை பறிமுதல் செய்து உபயோகப்படுத்த வேண்டும். அப்பொழுதுதான் நாமும் நாகரீகம் பெற்ற தேசத்தார்களைப் போலச் சிறந்து மனிதர்களாக விளங்க முடியும் என்று கோபுரத்தின் மேல் நின்று கொண்டு கூறுகின்றோம்.

கையில் வெண்ணெயை வைத்துக் கொண்டு நெய்க்கு அழும் மூடர்களைப் போல, ஏராளமான பொருள்களை முட்டாள்தனம் காரணமாகப் பாழ்படுத்தி வைத்துக் கொண்டு, “நாம் அன்னிய ஆட்சியினால் ஏழைகளாக இருக்கிறோம்; கல்வியறிவில்லாமல் இருக்கிறோம்; ஒற்றுமை இல்லாமலிருக்கிறோம்; தொழிலில்லாமலிருக்கிறோம்” என்று தொண்டைத் தண்ணீர் வற்றும்படி கத்துவதில் ஏதாவது அர்த்தம் உண்டா? என்பதை மறுபடியும் மறுபடியும் நன்றாய் யோசித்துப் பாருங்கள் என்று தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறோம்.

குடி அரசு - தலையங்கம் - 31.01.1932

பூனைக்கும்? பாலுக்கும்?

இந்திய சட்டசபையில் மேன்மை தங்கிய வைசிராய் என்ன பிரசங்கம் செய்யப்போகிறார் என்று நமது நாட்டு அரசியல்வாதிகள் அனேகர் எதிர் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அப்பிரசங்கமும் சென்ற 25 - 1 - 32 தேதியில் வெளிவந்து விட்டது. அதில் குறிப்பிடத் தகுந்த விஷயம் தற்கால சட்ட மறுப்பைப் பற்றி ராஜப்பிரதிநிதி அவர்கள் சொல்லியிருக்கும் விஷயமே யாகும். மேன்மை தங்கிய ராஜப் பிரதிநிதியவர்கள் “சண்டைக்கு இழுக்கப் பட்டால் எந்த அரசாங்கம் பின் வாங்கி நிற்கும்?” என்று கேட்கும் கேள்வியும், “சட்டமறுப்புக்கு விரோதமாக இப்பொழுது அமுலில் உள்ள முறைகள் அவசியமாக இருக்கக் கூடிய வரையில் அவைகள் தளர்த்தப்படவே மாட்டா” என்று கூறிவிருப்பதும் மிகவும் கவனிக்கக் கூடிய விஷயமாகும். அதிலும் காங்கிரஸ்காரர்களால் அநுதாபம் காட்டுவதன் மூலம் “தேசாபிமானிகள்” என்று காங்கிரஸ்காரர்களால் மதிக்கப்பட வேண்டுமென்றும், சட்டமறுப்பில் கலந்து கொள்ளாமல் நடுநிலைமையில் இருப்பதின் மூலம் அரசாங்கத்தாருக்கும் “நல்லபிள்ளைகளாக” இருக்க வேண்டுமென்றும் தடுமாறிக் கொண்டிருக்கின்ற கோழைத் தலைவர்கள் அவசியம் கவனிக்க வேண்டியது அவசியத்திலும் அவசியமாகும்.

அவசரப்பட்டு சட்டமறுப்பைத் தொடங்கியவர்கள் காங்கிரஸின் குட்டி தலைவர்களென்பது நாடறிந்த விஷயமாகும். ஆனால் ‘திரு.காந்திக்கு இராஜப்பிரதிநிதி பேட்டி கொடுத்துப் பேசியிருந்தால் சட்டமறுப்பியக்கம் இவ்வளவு கஷ்டமான நிலைமைக்குப் போயிருக்கா’ தெனவும், ஆகவே ‘ராஜப்பிரதிநிதியவர்கள் திரு. காந்தியவர்களுக்குப் பேட்டியளிக்க மறுத்தது தவறு’ எனவும் இந்த நடுநிலைமைக்காரர்கள் சொல்லிக் கொண்டிருக்கின்றனர். ஆனால் இவர்கள் இவ்வாறு சொல்லுவதிலும் ஒரு சிறிதும் அர்த்த மில்லை என்றுதான் நாம் சொல்லுகிறோம். உண்மையில் திரு. காந்தியவர்கள் சமாதானப் பிரியமுடையவராயிருந்தால் காங்கிரஸின் சர்வாதிகாரியாகிய தன்னுடைய அனுமதியும் இல்லாமல் குட்டித் தலைவர்களால் தொடங்கப்பட்ட சட்டமறுப்பு இயக்கத்தை நிறுத்திவிட்டு ராஜப்பிரதிநிதி அவர்களுடன் சமாதானம் பேச முன் வருவாரானால் அது நியாயமாக இருக்கும். அப்பொழுது ராஜப்பிரதிநிதியவர்கள் சமாதானம் பேச மறுத்திருந்தால் காங்கிரஸ் தன்னு

டைய கொள்கைப்படி சட்டமறுப்பு ஆரம்பித்திருக்கலாம். அப்பொழுது இந்த நடுநிலைமைவாதிகள் கூறும் ‘ராஜப்பிரதிநிதி காந்திக்குப் பேட்டியளிக்க மறுத்துவிட்டது தவறு’ என்று சொல்லுவதற்கு அர்த்தமிருக்க முடியும்.

இது நிற்க, சட்டமறுப்பியக்கத்தால் ஒரு காரியமும் நடக்கப் போவதில்லை என்பது நமது நேயர்களுக்கெல்லாம் தெரிந்த விஷயமே ஒழிய வேறில்லை. இதுவரையிலும் நடந்த சட்டமறுப்பினால் நமக்குக் கிடைத்த பலன் என்ன என்பதை யோசித்துப் பார்ப்பவர்களுக்கு இது விளங்காமல் போகாது, சட்டமறுப்பு இல்லாமலிருந்தால், வட்டமேஜை மகாநாட்டுக் கமிட்டிகளின் வேலை இன்னும் திறமையாகவும், தாராளமாகவும், விரைவாகவும் நடந்து முடியக்கூடும். இப்பொழுது கொஞ்சம் சீர்ப்பட்டிருக்கின்ற தொழில் களும், வியாபாரங்களும் விளைவுப் பொருள்களின் அக விலைகளும் இன்னும் கொஞ்சம் சீர்படக்கூடும். சட்டமறுப்பு நடைபெறுவதால் இவைகள் பாதகமடையக் கூடுமேயொழிய நமது நாட்டிற்கு வேறு கடுகளவு நன்மை கூட உண்டாகப் போவதில்லையென்று ஆரம்பமுதல் கூறிவந்ததையே இப்பொழுதும் கூறுகிறோம்.

ஆகையால், சட்டமறுப்பு இயக்கத்தில் சிறிதும் நம்பிக்கையில்லா விட்டாலும் அது நாட்டுக்குத் தீமை விளைக்கும் பயனற்ற வழி என்று எண்ணிக் கொண்டிருந்தாலும், பாமர மக்களின் தூற்றலுத்குப் பயந்து பேசாமலிருக்கும் ராஜ்யவாதிகள் தமது கோழைத்தனத்தை விட்டுவிட்டு தைரியமாக சட்டமறுப்பை நடத்துவதற்கு உதவி செய்வதே சிறந்த காரியமாகும். “சட்டமறுப்பு நின்றால் அவசர சட்டங்களும் நீக்கப்படும்” என்னும் கருத்தைத் தெளிவாக இராஜப்பிரதிநிதியவர்கள் தமது பிரசங்கத்தில் கூறியிருப்பதைக் கவனித்து ஆவன செய்வதே கடமையாகும். “பூனைக்குத் தோழன் பாலுக்கும் காவல்” என்று சொல்லிக் கொண்டு வாழுகின்ற சமயம் இதுவல்ல என்பதை எடுத்துக்காட்ட விரும்புகிறோம்.

குடி அரசு - துணைத் தலையங்கம் - 31.01.1932

கிறிஸ்துவ மதத்தில் ஜாதியுண்டா?

இந்து மதத்தில் தான், சாஸ்திர சம்மதமாகவும், தெய்வ சம்மதமாகவும், பலர் கொடுமைப்படுத்தப்பட்ட மக்களாய் அந்த மதத்தை விட்டு வெளியேறினாலொழிய மனிதத் தன்மை பெறமுடியாதவர்களாய் கோடிக்கணக்கான மக்கள் இருப்பதாக உலக முழுதும் தெரிந்திருக்கிறது. ஆனால் மிகவும் நாகரிகம் பெற்ற மதமாக அன்பு மதமாக - சகோதரத்துவம் நிறைந்த மதமாகப் பிரசாரம் பண்ணப்பட்டு வரும் கிறிஸ்துவ மதத்தில் இத்தகைய சாதிக் கொடுமை இல்லை என்று பறை சாற்றப்பட்டு வருகிறது. உண்மையிலேயே அந்த மத வேதத்தின் படி - அந்த மத கர்த்தாவான யேசு நாதரின் கொள்கைப் படி அந்த மதத்தில், சாதி வித்தியாசம் பாராட்டவோ, சாதி வித்தியாசம் காரணமாகத் தாழ்த்தப் பட்ட மக்களைக் கொடுமைப் படுத்தி வைத்திருக்கவோ ஒரு ஆதாரமும் இல்லையென்பதை நாம் அறிவோம்.

இத்தகைய ஒரு மதம் ஜாதி வித்தியாசங்களும், கொடுமைகளும் நிறைந்த இந்தியாவில், அதிலும் தென்னிந்தியாவில் எந்த நிலையிலிருக்கிறது என்று பார்த்தால், இந்து மதத்தின் அண்ணனாகவோ, அப்பனாகவோ பாட்டனாகவோதான் இருந்து வருகிறதென்று கூறலாம். இந்து மதக்கோயில்களில் எப்படி ஜாதிக்கு ஒரு இடம் ஒதுக்கப் பட்டிருக்கிறதோ அது போலவே கிறிஸ்துவ மதக் கோயில்களிலும் ஜாதி வித்தியாசம் பாராட்டப் பட்டுத் தனித் தனி இடங்கள் ஒதுக்கப்படுகின்றனவாம். ஆனால் அரசாங்கக் கணக்கில் கிறிஸ்தவர்களுக்கு ஜாதி வாரிக்கணக்கு போடாமல் எல்லாக் கிறிஸ்தவர்களையும் பொதுவாகக் “கிறிஸ்தவர்கள்” என்ற தொகுதியிலே சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றது. இக்காரணத்தால், தீண்டாத சாதியினராகக் கருதப்படும் கிறிஸ்தவர்கள், பொது ஸ்தாபனங்களில் ஒருவித உரிமையும் பெற முடியாமல், எல்லா உரிமைகளையும் உயர்ந்த சாதியாராக இருந்து கொண்டிருக்கும் கிறிஸ்தவர்களே அடைந்து வருகிறார்கள்.

எப்படி இந்து மதத்தில் ஒவ்வொரு சாதிக்காரர்களும் தங்கள் தங்களுக்குக் கீழுள்ள சாதியார்களின் மேல் வெறுப்பும் வித்தியாசமும் பாராட்டி வருகின்றார்களோ அதுபோலவே கிறிஸ்தவ மதத்தில் புகுந்துள்ளவர்களும், நாயுடு முதலியார், பிள்ளை, அய்யர் முதலிய ஜாதி வித்தியாசங்

களை விடாமல் வைத்துக் கொண்டு, ஆதிதிராவிடக் கிறிஸ்தவர்களையும், மற்ற தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்புக் கிறிஸ்தவர்களையும் வித்தியாசமாக வைத்துக் கொடுமை செய்து வருகின்றனர். இவ்வாறு செய்து வருவதைப் பற்றிய கிளர்ச்சி நீண்டநாளாக நடைபெற்றுங்கூட இன்னும் அம்மத குருமார்கள் இவ்வேற்றுமைகளை ஒழித்து உண்மையான கிறிஸ்தவக் கொள்கைகளை நிலை நிறுத்த முயற்சி செய்யாமலிருந்து வருகிறார்கள்.

ஆகவே இதுவரையிலும் பொறுமையோடு கொடுமைகளை அனுபவித்து வந்த தீண்டாத வகுப்புக் கிறிஸ்தவர்கள் இப்பொழுது கண் விழித்துக் கொண்டு அதிக ஊக்கத்துடன் கிளர்ச்சி செய்வதைக் கண்டு நாம் பாராட்டுகின்றோம். இதற்கு உதாரணமாகச் சென்ற 23. 1. 32-ல் லாலு குடியில் தீண்டப்படாத கிறிஸ்தவர்கள் மகாநாடு கூடியிருப்பதைக் கூறலாம். அம் மகாநாட்டுத் தலைவர் திரு. ஞானப்பிரகாசம் அவர்களும், திறப்பாளர் திருமதி நீலாவதி ராமசுப்பிரமணியம் அவர்களும் வரவேற்புக் கழகத்தலைவர் திரு. ஆரோக்கியசாமி அவர்களும் மற்றும் உள்ள உபந்யாசகர்களான திருவாளர்கள் டி. வி. சோமசுந்தரம், டி. பி. வேதாசலம் வி. ஐ. முனிசாமி பிள்ளை முதலிய பலரும் தீண்டப்படாத கிறிஸ்தவருக்குள்ள குறைகளை எல்லாம் விளக்கமாக எடுத்துக் கூறியிருக்கிறார்கள். ஆகையால் இனியாவது அம்மத குருமார்கள் தீண்டாதவர்களுக்குள்ள குறைகளை நீக்கி மதக் கொள்கைப்படி யாதொரு வேற்றுமையையும் பாராட்டாமல் அவர்களையும் நடத்துவதற்குரிய ஏற்பாடுகளைச் செய்ய வேண்டும், அல்லது அரசாங்கத்தார் அவர்கள் விரும்புகிறபடி தீண்டப்படாத கிறிஸ்தவர்களும் மற்ற ஆதிதிராவிடர்களுக்குக் காட்டுவதைப் போலத் தனிச் சலுகை காட்ட முன் வரவேண்டும் என்று எடுத்துக் காட்ட விரும்புகிறோம்.

கடைசியாகத் தீண்டப்படாத கிறிஸ்தவர்களுக்கும் ஒரு வார்த்தை சொல்லி முடிக்கிறோம். தீண்டப்படாத கிறிஸ்தவர்களின் குறைகள் நீங்கா விட்டால் அம்மதத்திலுள்ளவர்கள் நீக்க முற்படா விட்டால், இந்து மத ஆதிதிராவிடர்கள் எந்த வகையில் தங்கள் மேல் சுமத்தப்பட்டிருக்கும் மதக் கொடுமைகளையும் ஜாதிக் கொடுமைகளையும் நீக்கிக் கொள்ள விரும்புகின்றார்களோ, அந்த வகையிலேயே தீண்டப்படாத கிறிஸ்தவர்களுக்கும் தங்கள் குறைகளை நீக்கிக் கொள்ள முயலுவதே சமத்துவம் பெறுவதற்கு ஏற்ற வழியாகும் என்று தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறோம்.

குடி அரசு - துணைத் தலையங்கம் - 31.01.1932

ஈ. வெ. இராமசாமியின் “கெய்ரோ” கழதம்

போர்ட் சைட்டிலிருந்து எழுதிய வியாசம் கிடைத்திருக்கலாம். அதில் “எம்பரஸ் ஆப் பிரிட்டன்” என்கின்ற கப்பல் விஷயத்தைப்பற்றி மாத்திரம் எழுதமுடிந்தது. மற்றபடி கொழும்பிலிருந்து கப்பல் புறப்பட்ட தற்குப் பின் கண்ட விஷயங்களைப்பற்றி சுருக்கமாக எழுதுகிறேன்.

கொளும்பிலிருந்து

டிசம்பர் 17 -ம் தேதி காலை புறப்பட்ட கப்பல் 24-ம் தேதி காலை 10 மணிக்கு ‘ஜிபுட்டி’ என்கின்ற பிரஞ்சு துறைமுகம் வந்து சேர்ந்தது. இது ஏடனுக்கு எதிர்பாகத்தில் இருப்பதும் பிரஞ்சுக்காரருடைய துறை முக முமாகும். நாங்கள் பிரஞ்சுக்கப்பலில் பிரயாணம் செய்ததால் பிரஞ்சு கப்பல் அங்கு செல்ல வேண்டியதாயிற்று. பிரஞ்சுக்காரருக்குச் சொந்தமான தீவாகிய மடகாஸ்கர் என்னும் தீவுக்கு அனுப்பப்படும் சாமான்களும் அத்தீவிலிருந்து ஏற்றுமதி செய்யப்படும் சாமான்களும் ஜிபுட்டி என்கின்ற துறைமுகத்தின் வழியாகத்தான் வரவேண்டும். இந்த துறைமுகத்தில் நாங்கள் இரங்கினதும் “கமாலியர்” என்கின்ற ஒரு ஜாதியார் நீக்கிறோவர்களைப் போல் அதிக கருப்பும் மிகவும் சுருண்ட தலைமயிரும் உடையவர்கள் தான் இந்தத் தேசத்தில் அதிகமாய் இருக்கிறவர்கள், இவர்கள் பாஷை அரபு - மதம் இஸ்லாம். மிகவும் இளைத்த சரீரம் உள்ளவர்கள், பார்வைக்கு விகாரமானவர்கள், ரொம்பவும் ஏழைகள், அழுக்கு துணியுடையவர்கள் இவர்கள்தான் இவ்விடத்திய கூலிகள். பெண்கள் விகாரமாய் மலைலம்பாடி ஜாதியாரைப் போல் நகை அணிந்துகொண்டு நீண்ட குப்பாயம் போட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இங்கு சில அரபியரும், நம் பக்கத்திய அதாவது மரைக்காயர்கள், றாவுத்தர்மார்களைப் போல் சிலர் இருக்கிறார்கள். இவர்கள் நல்ல உடை உடுத்திக் கொண்டு சுத்தமாகவும், நல்ல தோற்றமாகவும் இருக்கிறார்கள். இவர்கள் முதலாளிகளாகவும், சற்று நாகரீக வாழ்க்கைகாரராகவும் காணப்படுகிறார்கள்.

தினசரி வாழ்க்கை

ஜிபுட்டி துறைமுக பாகம் மாத்திரம் நல்ல உயர்தரக் கட்டடங்களும், நல்ல உயர்தர ஷாப்பு கடைகளும், பிரஞ்சுக்கார வெள்ளையர்களால் மிகுதியும் குடியிருக்கப்பட்ட மாளிகைகளும் உடையதாக காணப்படும். மற்றப்படி ஊருக்கு ஒரு பெண் கூட முகத்தை மூடிக் கொண்டு போனதை நாங்கள் பார்க்கவில்லை. ஆனால் முக்காடு மாத்திரம் போட்டிருக்கிறார்கள். இங்கு பம்பாய் குஜராத்தி வியாபாரிகள் சிலரைப் பார்த்தோம். இங்கு தபால் எழுதிவிட்டு சில சாமான்கள் சாப்பாட்டுக்கு வாங்கினோம். பிறகு 24ந்தேதி மாலை - 5 மணிக்கு ஜிபுட்டியிலிருந்து கப்பல் புறப்பட்டு 29ந்தேதி சூயஸ் துறைமுகத்துக்கு வந்தது. அத்துறைமுகம் மிக்க அழகானதாகவும், ஊர் மிகவும் புதிய முறையில் ஏற்படுத்தப்பட்டதாகவும் இருந்தது. ஜிபுட்டியிலிருந்து செங்கடலில் கப்பல் புறப்பட்டவுடன் தினம் 1க்கு 3, 4 கப்பல் வீதமும், சூயசுக்கு பக்கத்தில் வரவர ஒரு மணி ஒன்றுக்கு ஒரு கப்பல் வீதம் கடலில் போவதையும் வருவதையும் பார்த்துக் கொண்டே இருந்தோம். சூயசுக்கு பக்கத்தில் வந்தவுடனே சிறிது சிறிதாய் குளிர் அதிகப்பட்டு சூயசில் நடுங்கும்படியான குளிர் ஏற்பட்டது. ஏனெனில் அங்குதான் முதலில் குளிர்கண்டோம். கப்பலில் எங்களுடைய இடம் 4வது வகுப்பு (மேல் தட்டு) ஆனதால் அங்கு சென்னையில் கப்பல் ஏறினது முதல் 4, 5 நாள் வெய்யிலாலும், மழையாலும் மிகவும் கஷ்டப்பட்டதுடன், சாமான்களுடன் அடிக்கடி மூட்டைகள் இறக்கும்போதும் ஏற்றும் போதும் இடம் மாறவேண்டியதாயும் இருந்தது. புதுச்சேரி துறைமுகத்தில் எனக்கு சிறிது காச்சலும், மயக்கமும், தலை வலியும் அதிக தொந்தரவு செய்ததுடன், வெய்யிலிலேயே இருக்க வேண்டி இருந்ததாலும் சற்று மன வருத்தமும் உடல் நிலையைப்பற்றி கவலையும் ஏற்பட்டதால் 4வது வகுப்பில் இருந்து 3-வது வகுப்புக்கு மாற்றலாம் என்று தீர்மானித்து புதுச்சேரியிலிருந்து எங்களைக் காண வந்திருந்த திரு. பாரதிதாசன், திரு. நோயேல், திரு. செல்வம், அவர்களுடைய காரியதரிசி ஆகியவர்கள் மூலமாய் கப்பல் கமிஷனரிடம் சென்று மாற்றுப்படி கேட்டதில் அவர் சென்னையில் 3-வது வகுப்புக்காக சொல்லப்பட்ட சார்ஜை விட 2 - பவுன் அதிகமாக கூட்டி 1 - டிக்கட்டுக்கு 120ரூ. வீதம் அதிகம் கொடுக்க வேண்டுமென்று சொன்னார். அதற்கும் சம்மதித்ததில் இங்கிலீஷ் பவுன்நோட்டு எடுக்க மாட்டேன் என்று சொல்லி இந்திய நாணய நோட்டே வேண்டுமென்று கேட்டார். எங்களிடம் இருந்த துகைகள் எல்லாம் இங்கிலீஷ் நாணய நோட்டாகவே மாற்றப் பட்டிருந்ததால் புதுச்சேரி டவுனுக்கு இங்கிலீஷ் பவுன் நோட்டை அனுப்பி, இந்திய நாணயமாக மாற்றிக்கொண்டு வந்து கொடுப்பதாகச் சொல்லி நாணயம் மாற்ற திரு. பாரதிதாசன் அவர்களை புதுச்சேரி ஊருக்குள் அனுப்பினோம். அவர் இந்திய நாணயத்தையும் சில தின் பண்டங்களையும் ஒரு டாக்டர் வசம் அனுப்பி கொடுத்தார். அதற்குள் எனக்கு சற்று குணமாயிருந்ததாலும், டாக்டர் பரீக்ஷித்துப் பார்த்து சில பக்குவம்

சொன்னதாலும் 3-வது வகுப்புக்கு மாறாமல் 4-வது வகுப்பிலேயே இருந்து கொண்டோம். பிறகும் 2, 3 நாள் கஷ்டப்பட்டோம். கப்பலில் நாங்கள் மூட்டைகளை விட கேவலமாகவே நடத்தப்பட்டோமானாலும் 4-ம் நாள் ஒரு கீழ் தட்டில் சாமான்களை வைத்துக் கொள்ள கப்பல் கமிஷனர் அனுமதி கொடுத்தார். அந்த கீழ்த்தானது மூட்டைகள் போடவும் ஒரு பக்கம் பிரஞ்சு சோல்ஜர்கள் இருக்கவும் ஏற்பட்டது. அதில் 50 சோல்ஜர்கள் இருக்க இடமுண்டு. 50 சோல்ஜர்கள் ஏற்கனவே இருந்தார்கள். நாங்கள் மூட்டைகளின் மேல் இருந்தோம். இரண்டொரு நாள் சோல்ஜர்கள் எங்களுடன் பழகி விட்டதாலும், மூன்று தமிழ் பிரஞ்சு இந்திய சோல்ஜர்கள் மிக்க பழக்கமாகி விட்டதாலும் பிரயாணம் சிறிது கூட கஷ்டமாக தோன்றவில்லை. ஆகாரம் இந்த சோல்ஜர்களுக்கு கொடுக்கப்பட்ட ஆகாரமே தான் எங்களுக்கும் கொடுக்கப்பட்டது. அதாவது தினம் 2 வேளை வேக வைத்த உருளைக் கிழங்கும், கொள்ளு, அல்லது அவரை, கடலை முதலிய ஏதாவதொரு தானியமும் வேகவைத்துக் கொடுப்பதுடன், உருண்டை ரொட்டி 3-ம் இதுகளும், மாட்டு மாம்ச துண்டும், சாராயமும் கொடுக்கப்படுவது வழக்கம். காலையில் பால் இல்லாத காப்பியும் ரொட்டியும் உண்டு. இவற்றுள் சாராயம் மாட்டு மாம்சம் ஆகியவைகளை நாங்கள் உபயோகிக்கவில்லை. மற்றதுகளுடனும், கொளும் பிலும், சென்னையிலும் புதுச்சேரியிலும் வாங்கின பிஸ்கட், ஆரஞ்சுப்பழம் ஆகியவைகளுடனும் காப்பி, டீயுடனும் சரிப்படுத்திக் கொண்டோம்.

சூயஸ் கால்வாய்

சூயசிலிருந்து 29-தேதி பகல் 2 மணிக்குக் கப்பல் சூயஸ் கால்வாய் வழியாக போர்ட் சைட்டுக்குப் புறப்பட்டது. இந்தக் கால்வாயானது செங்கடலுக்கும் மத்தியதரை கடலுக்குமாக சுமார் 100 மைல் நீளம். மணல் தரையில் வெட்டப்பட்ட கால்வாயாகும். இதன் அகலமெல்லாம் சுமார் 150 அடி தானிருக்கும். நமது வாய்க்கால் போலவே இருபக்கம் கரையில் நடக்கும் ஜனங்களுடன் பேசிக் கொண்டே கப்பலில் போகலாம். ஆனால் 40 ஆயிரம் 50 ஆயிரம் டன் கனமுள்ள கப்பல்கள் எல்லாம் தாராளமாய் போகத்தகுந்த ஆழம் வெட்டப்பட்டிருக்கிறது. கால்வாய் வேலைகள் இன்னமும் நடந்துக் கொண்டேதான் இருக்கின்றது. எதிரில் கப்பல் வந்தால் ஒதுங்கி நிற்க ஆங்காங்கு வசதி இருக்கின்றது. கால்வாய்க்கு நெடுக வாட்ச்மேன்களும், காவல்களும், பந்தோபஸ்துகளும் உண்டு. இந்த கால்வாய் “சூயஸ் கால்வாய் கம்பெனியார்” என்கின்ற ஒரு கம்பெனியாரால் முதல் போட்டு வெட்டப்பட்டு ஒவ்வொரு கப்பலுக்கும் சுங்கம் வாங்குவதன் மூலம் பங்குக்காரர்களுக்கு லாபம் கிடைத்து வருகின்றது. ஒரு கப்பலுக்குச் சுமார் 10, 000 பத்தாயிரம் ரூபாய், 15, 000 ரூபாய் போல் சுங்கம் வசூலிக்கப்படுவதாகக் கேள்விப்பட்டோம். சூயசிலிருந்து போர்ட் சைட்டுக்கு போவதற்குள் குளிர் அதிகப்பட்டுக் கொண்டே வந்துவிட்டது.

போர்ட் சைட்

29- தேதி இரவு 10 மணிக்கு கப்பல் போர்ட் சைட்டுக்கு வந்தது. இரவு 11 மணிக்கே பிரயாணிகளை கப்பலை விட்டு இறக்கிவிட்டார்கள். துறைமுகம் சென்னையைப் போலவே கப்பலிலிருந்து தரையில் கால் வைக்கலாம். ஸ்தல யாத்திரைகளில் எப்படி பண்டாரங்களும் அர்ச்சகர்களும் யாத்திரை வழி காட்டிகளும் ரயிலிலேயே வந்து தொந்திரவு செய்வார்களோ அதுபோல் GUIDE என்று சொல்லப்படும் வழிகாட்டிகள் கப்பலுக்குள்ளாகவே வந்து சூழ்ந்து கொண்டு இம்சைப்படுத்திவிட்டார்கள். பிறகு ஒருவன் எங்களுடன் விடாப்பிடியாய்த் தொடர்ந்து எங்கள் சாமான்களைக் கப்பலில் இருந்து போட்டில் ஏற்றிக் கொண்டு, எங்களை கஸ்டம் ஆபீசு, டாக்டர் சோதனை, சாமான் சோதனை முதலியவைகளை நடத்திக் கொடுத்து ‘அக்ராப்போல்’ என்கின்ற ஒரு ஓட்டலில் கூட்டிக் கொண்டு வந்து இரவு 12 மணிக்கு விட்டான். இங்கு ஓட்டல் என்பது தங்குமிடம் மட்டுந்தான். அதாவது ஒரு அறையில் சாமான் வைத்து படுத்துக் கொள்ளலாம். கட்டில், நாற்காலி, மேஜை உண்டு. சாப்பாட்டுக்கு வேறு ஏற்பாடுதான் செய்து கொள்ள வேண்டும். இந்த ஓட்டலில் நாள் 1க்கு 3 பேருக்கும் தங்குவதற்கு தினம் 3 ரூ. வீதம் பேசி ஒரு வாரம் இருந்தோம். சாப்பாடு சொந்தத்தில் செய்து கொண்டோம். வழிகாட்டி 7 ரூபாய் வாங்கிவிட்டான். வழிகாட்டிகளின் கஷ்டத்தைத் தவிர வேறு கஷ்டமில்லை. பாவை தெரியாதவர்கள் இந்த கஷ்டம் அனுபவித்துத்தான் ஆக வேண்டும்.

போர்ட்சைட் ஊரானது சூயசைப் போலவே புதிதாக உண்டாக்கப்பட்ட சிறிய பட்டணம் 3 புறமும் தண்ணீர் சூழ்ந்தது. இங்குள்ள மக்கள் பெரும்பாலும் எகிப்தியர்கள். அநேகமாக 100க்கு 90 பேர் இஸ்லாம் மதக்காரர்கள் மற்ற பல தேசத்தாரும் இங்கு இருக்கிறார்கள். துறைமுகம் என்பதைத் தவிர இதற்கு வேறு பெருமை கிடையாதானாலும் பெரிய பெரிய ஷாப்புகளும், அலங்கார சாமான் கடைகளும் தாராளமாய் உண்டு. சரி பகுதி காப்பிக் கடைகள் இருக்கும். சாமான்கள் நிலவரமெல்லாம் நமது ஊர்களிலுள்ளது போலவேயொழிய அதிகமில்லை. ஆனால் கடைகளில் சாப்பிட்டால் செலவு அதிகம். ஜனங்கள் பார்வைக்கு வெள்ளைக்காரர்களை போலவே இருக்கிறார்கள். எகிப்திய இஸ்லாம் பெண்களுக்கும், ஐரோப்பிய பெண்களுக்கும் வித்தியாசம் கண்டு பிடிப்பது கடினம். கிறிஸ்தவர்களுக்கும், இஸ்லாமியர்களுக்கும் கூட அடையாள வித்தியாசம் கிடையாது. 3ல் 2 பாகம் பெண்கள் ஐரோப்பிய உடையுடனும் தொப்பிகளுடனுமே திரிகிறார்கள். ஆண்கள் எல்லாம் ஐரோப்பிய உடைதான், சில ஏழைக் குடும்பப்பெண்களும், சில கிராமக் குடும்ப பெண்களும் மாத்திரம் உள்ளே ஐரோப்பிய உடை அணிந்து மேலே கருப்புத் துணியினால் போர்த்துக் கொண்டு வாய் மாத்திரம் மறையும் படி ஒருவித வலை துணிகட்டிக் கொள்ளுகிறார்கள். (நெற்றி, கண், மூக்கு எல்லாம் தெரியும்)

ஆண்கள் ஐரோப்பிய உடையுடன் சிலர் ஐரோப்பிய தொப்பியும் துருக்கி தொப்பியு மணிகிறார்கள். தாடி என்பது கிடையவே கிடையாது. கிறிஸ்தவர்களையும், இஸ்லாமியர்களையும் இங்கு அடையாளம் கண்டு பிடிக்கவே முடியாது. இந்த ஊர் ஜனங்கள் எல்லோருக்கும் இந்த துறைமுகத் திறகு வந்து போகும் பிரயாணக்காரர்களால்தான் வியாபாரமும் பிழைப்பும் நடக்க வேண்டியதே தவிர வேறில்லை. எகிப்திய இஸ்லாம் பெண்களின் டேன்சு தினமும் நடக்கும். பலர் உடம்பெல்லாம் பலவித பச்சைகுத்திக் கொள்ளுகிறார்கள்.

கெய்ரோ

போர்ட் சைட்டில் ஒரு வாரம் இருந்து விட்டு ஜனவரி மாதம் 5-ந்தேதி காலை 8 மணிக்கு கெய்ரோவுக்குப் புறப்பட்டு ரயிலேறி 5-ந் தேதி பகல் 1 மணிக்கு கெய்ரோவுக்கு வந்தோம். 150 மயில் தூரம் 3 வது வகுப்புக்கு மயிலுக்கு அரை அணா ரயில் சார்ஜ் விகிதம் ரயில் வண்டிகள் எல்லாம் S. I. R சின்ன வண்டிகளில் இரண்டு, இரண்டு பேருக்கு பெஞ்சிகள் இருப்பது போலவே எல்லா வண்டிகளிலும் இருக்கின்றது. வண்டிகள் எல்லாம் பெரிய வண்டிகள்.

முதல் வண்டியிலிருந்து கடைசி வண்டி வரை வண்டி நடுவில் நடந்து போகலாம். கெய்ரோ பட்டணமானது ஆப்பிரிக்கா தேசத்திலேயே பெரிய பட்டணமாகும். இதில் 10 லட்சம் ஜனங்கள் வசிக்கிறார்கள். இது ஈஜிப்ட் (எகிப்திய) தேசத்தின் தலைநகரமுமாகும். எகிப்திய தேசம் என்பது உலகத்தில் உள்ள பழமையான தேசங்களிலெல்லாம் மிகப் பழமையானது. நாகரிகங்களிலும் எகிப்திய நாகரிகமே மிகப் பழமையானது. இது உலகுக்கு மத்திய தேசமுமாகும், இவ்விடத்திய சீதோஷ்ண நிலை குளிர் காலத்தில் பெங்களூரைப்போலவும் வெய்யில் காலத்தில் நமது ஊர்களைப் போலவும் இருக்கும். இங்குள்ள மலைகள் அநேகமாய் மணல் மலைகளேயாகும். நிலங்கள் பெரும்பாகம் வெரும் மணல் பூமிகளாகவே இருக்கும்.

கெய்ரோவில் ஒரு பெரிய நதி ஓடுகின்றது. அதற்குப் பெயர் நில் (Nile) நதி என்று பெயர். இது உலகத்திலேயே பெரிய நதியாகும். இதன் நீளம் 3500 மைல். இதில் கப்பல்கள் தாராளமாகப் போகின்றன. இதற்கு பல வாய்க்கால் களும் தாராளமாகப் பாசனங்களும் உண்டு. இங்கு மழை என்பதே கிடையாது. ஒட்டகம், குதிரை, கோவேறுக் கழுதை, கழுதை ஆகியவைகளால்தான் எல்லா வேலையும் செய்யப்படுகின்றது. பசுமாடு பால்கரக்கவும், காளை மாடுகள் சாப்பிடவும் தான் பயன்படுகின்றன. உருளைக் கிழங்கு, முட்டை கோஸ் முதலிய குளிர் தேசக் காய்கறிகளே தான் அதிகம். எல்லோரும் கோதுமை ரொட்டியும் சப்பாத்தியும் தான் அதிகம் சாப்பிடுகிறார்கள். உடை விஷயங்கள் நம் ஊர் உடைகளைவிட அதிகம் தேவை இருக்கிறதுடன் அதிகமாகவே

உபயோகிக்கிறார்கள். அவற்றின் விலைகள் எல்லாம் நமது பக்கத்தை விட நயமாகவே இருக்கின்றன.

பொதுவாக கிராமங்கள் எல்லாம் மண் சுவர் வீடுகளாகவும் மேற்கூரைகள் எல்லாம் மரம் போட்டு பலகை போட்டு மண்பரப்பியதாகவுமே இருக்கின்றன. மழை இல்லாததால் கூரையைப் பற்றி இவர்கள் கவலைப் படுவதில்லை. பட்டணங்களில் வீடுகள் 3, 4, 5, 6, 7 மாடி வரையில் இருக்கின்றன. 3, 4 மாடிகளே அதிகம். பொதுவாகப் பம்பாய்க் கட்டடங்கள் போலவே காணப்படும்.

நிற்க, நான் இதுவரை எனது உடைகளை மாற்றிக் கொள்ள வில்லை. தலைக்கு மாத்திரம் ஒரு கம்பளி குளிர் (மங்கி கேப்) குல்லாய் போட்டுக் கொண்டேன். ஆகாரம் ரொட்டி, முட்டை, காப்பி இவைகள் தான் முக்கியமாய் உபயோகிக்கிறேன். முட்டை இவ்விடம் மிக மலிவு. 2 அணாவுக்கு 5 முட்டை கிடைக்கின்றது.

இந்தப் பக்கத்துக்காரர்களுக்கு நான் ஒருவனே தாடி வைத்தவனாகவும், ஒரு புதுமாதிரி மனிதனாயும் காணப்படுவதால் யாரும் குறிப்பாய்ப் பார்ப்பதும் மற்றும் மரியாதை செய்வதுமாய் இருக்கிறார்கள். கூடுமான வரையில் ஜனங்கள் நமது ஜனங்களை விட நல்ல குணமுள்ளவர்களாகவும், விவேகிகளாகவும் இருக்கிறார்கள். இந்தியன் என்றால் மிகப்பிரியமாய்ப் பேசுகிறார்கள். ஐரோப்பியரிடம் வெருப்பாய் இருக்கிறார்கள். இவ்விடத்திய பெண்கள் மிகவும் சுரு சுருப்பாகவும், சுதந்திர உணர்ச்சியும், தைரியமும், துணிவும் உள்ளவர்களாகவும் இருக்கிறார்கள். குழந்தைகள் சிறுவர்கள் ஆகியவர்களுக்கு நமது பக்கத்திய குழந்தைகளை விட அதிக புத்தியும், சுதந்திர உணர்ச்சியும் துணிவும் இருக்கின்றன. மற்ற அரசியல் மதவியல் சம்மந்தமான விஷயங்கள் பின்னால் எழுதுகிறேன். இன்னும் இரண்டு மூன்று தினத்தில் 'ஏதன்சுக்கு' (கிரீக் தேசம்) போவோம்.

குடி அரசு - பயணக் கடிதம் - 07.02.1932

வைதீக வெறி

இந்துப் பெண்மணிகள் பலவகையிலும் சுதந்திரம் இல்லாதவர்களாய் அடிமைப்பட்டுக் கிடப்பதற்கு முதன்மையான காரணம், அவர்கள் ஆண்களின் தயவைக் கொண்டு ஜீவனம் பண்ணக் கூடிய நிர்ப்பந்தமான நிலையிலிருப்பதேயாகும். இந்த வகையான நிர்ப்பந்த நிலைமை இருப்பதற்குக் காரணம் இந்தப் பாழும் இந்து மதமும், அதன் மூலம் செய்யப்பட்டிருக்கும் சட்டங்களுமே என்பதை யாரும் மறுக்க முடியாது. ஆகையால் ஆண் மக்களுக்கு இருப்பது போன்ற எல்லா உரிமைகளும் பெண் மக்களுக்கும் சட்ட மூலமாக ஏற்பட்டால் தான் அவர்கள் சீர்திருத்தமடைய முடியுமென்று நாம் கூறி வருகிறோம். ஈரோடு, விருதுநகர், சென்னை முதலிய இடங்களில் கூடிய நமது இயக்கப் பெண்கள் மகாநாடுகளிலும் இது சம்பந்தமான தீர்மானங்கள் நிறைவேற்றப்பட்டிருக்கின்றன. ஆனால் எந்த விதமான மாறுதலையும் விரும்பாமல் தங்கள் சுயநலம் ஒன்றையே விரும்புகின்ற வைதீகர்கள், பெண் மக்கள் உரிமைகளுக்கு எதிராகவே கிளர்ச்சி செய்து கொண்டு வருகின்றனர். பெண் மக்கள் கேட்கும் சுதந்திரங்களையெல்லாம் மதத்திற்கு விரோதம், ‘கடவுள்’ கட்டளைக்கு விரோதம், சாஸ்திரங்களுக்கு விரோதம்; அவர்கள் விருப்பத்தின்படி சுதந்திரம் கொடுத்துவிட்டால் மதம் போய்விடும்; கடவுள்கள் போய்விடுவார்கள்; சாஸ்திரங்கள் அழிந்து விடும் என்றெல்லாம் வீண் கூச்சலிட்டுத் தடுத்துக் கொண்டிருக்கின்றனர்.

ஆனால் கல்வி யறிவும் உலக நாகரீக அறிவும் சுயமரியாதை உணர்ச்சியும், சுதந்திர தாகமும் உள்ள பெண்மக்கள் எல்லோரும் இந்த வைதீகர்களின் பூச்சாண்டிகளுக்குக் கொஞ்சமும் பயப்படாமல் தங்கள் அபிப்பிராயங்களை வெளியிட்டு வருகின்றனர். நாமும் இவர்களுடைய அபிப்பிராயங்களை ஆதரித்து சட்டங்கள் செய்ய வேண்டுமெனக் கிளர்ச்சி செய்து கொண்டு வருகிறோம். இவ்வாறு பெண்மக்களும் சீர்திருத்தக்காரர்களும், சுயமரியாதை இயக்கமும் உழைத்ததன் பயனாகவே திவான்பகதூர் அரி விவாச சாரதா அவர்களால் இந்திய சட்டசபையில் இளமை மணத்தைத் தடுக்கும் சட்டம் கொண்டு வந்து நிறைவேற்றப்பட்டது. ஆயினும் நமது நாட்டு வைதீக மூடர்களின் கிளர்ச்சியாலும், அரசியல் கிளர்ச்சிக்காரர்களின் ஆர்ப்பாட்டங்களாலும் அந்தச் சட்டம் சில மாதங்கள் சரியாக அநுஷ்டித்

கப்படாமல் இருந்தது. இப்பொழுதும் அச்சட்டம் அமுலிலிருப்பதாகத் தான் சொல்லப்பட்டு வருகிறது. இன்றும் வைதீகர்கள் அனைவரும் இச்சட்டத்தைக் கண்டித்து இதனால் மதம் போய்விட்டதென்றும், வருணாச்சிரம தருமம் போய்விட்டதென்றும், சனாதன தருமத்திற்கு அழிவு வந்துவிட்டதென்றும், ஆகையால் இச்சட்டத்தை ரத்து செய்ய வேண்டுமென்றும் குலைத்துக் கொண்டு கிடக்கிறார்கள். இச்சட்டத்தை ஒழிப்பதற்கென்றே தஞ்சை திருச்சி ஜில்லாக்களின் பிரதிநிதியாகத் திரு. ராஜா பகதூர் கிருஷ்ணமாச்சாரியார் இந்திய சட்டசபையில் போய் உட்கார்ந்து கொண்டு திருத்த மசோதாவும் கொண்டு வந்து கொண்டிருக்கிறார். அம்மசோதாவை ஆதரிக்கும் மனப் பான்மையுடைய வைதீகர்களும் சபையில் அங்கத்தினர்களாயிருக்கின்றனர்.

இதற்கிடையில் இளமை மணத்தைச் சட்டத்தைக் கொண்டு வந்த திவான் பகதூர் அரிவிவாச சாரதா அவர்களே மற்றொரு சிறந்த சீர்திருத்த மசோதாவைச் சென்ற 26-1-32 இந்திய சட்டசபையில் கொண்டு வந்து அதைத் தனிக் கமிட்டிக்கு அனுப்ப வேண்டுமென்று பிரேரேபித்தார். அந்த மசோதாவின் நோக்கம் ‘பெண்களுக்குப் புருஷனுடைய சொத்தில் பாகம் இருக்க வேண்டும்’ என்பதேயாகும். நியாய புத்தியும் பகுத்தறிவும் மனிதத் தன்மையும் உள்ள எவரும் இம்மசோதாவை அப்படியே ஒப்புக் கொள்வது தான் ஒழுங்காகும்; ஜீவகாருண்யத் தன்மையும் சமரச நோக்கமும் உள்ள எந்த ஒரு மனிதனும் இம்மசோதாவை ஒப்புக் கொள்ளப் பின் வாங்க மாட்டான்.

இந்து மதப் பெண்கள் எவ்வளவு செல்வமுள்ள குடும்பத்தில் பிறந்தாலும், பிறந்த அகத்திலுள்ள சொத்திலும் அவர்களுக்குப் பாத்தியம் இல்லை. எந்த செல்வவானுடைய குடும்பத்தில் வாழ்க்கைப் பட்டாலும், புருஷன் இருக்கும் வரையில் கொஞ்சம் சுகமாக இருக்கலாமே யொழிய புருஷன் இறந்து விதவையாகிவிட்டால், சொத்துரிமையும், சுகமும் இல்லாமல் துன்பப் படக் கூடிய நிலையில் இருக்கின்றனர். இத்தகைய கொடுமையை இந்துமத பெண்கள்தான் பாழும் இந்து மதத்தில் பிறந்ததற்காக அனுபவிக்க வேண்டிய வர்களாக இருக்கிறார்கள். இவ்வளவு கஷ்ட நிலை கிறிஸ்தவ, முஸ்லீம் பெண்களுக்கு இல்லவே இல்லை. வேறு எந்த நாகரீகம் பெற்ற நாட்டிலும் இல்லை என்றே கூறலாம். இந்தப் பரிதாபகரமான நிலையை நீக்கிப் பெண்களைப் புருஷனுடைய சொத்துக்கு உரிமையுடையவராகச் செய்வதே திரு. சாரதா அவர்கள் மசோதாவின் முக்கிய நோக்கமாகும்.

இத்தகைய அரிய மசோதாவைப் பிரேரேபித்த போது அதை திரு. அமர்நாத் தத்தர், திரு. லால் சந்து நாவல்லாய் திரு. ராஜா பகதூர் கிருஷ்ண மாச்சாரியார் ஆகிய மூவரும் எதிர்த்தனர். அரசாங்கத்தின் சார்பாக சர். லாஸ்பெட்ட் கிரஹாம் அவர்களும் சபை அங்கத்தினர்களில் மூன்று பேர் எதிர்த்ததைக் காரணமாகக் கொண்டு மசோதாவை ஆதரிக்க மறுத்தார். ஆனால் மற்ற அங்கத்தினர்கள் அனைவரும் இந்துக்கள், முஸ்லீம்கள், கிறிஸ்துவர்கள் ஆகியவர்களும் இம்மசோதாவை வரவேற்று ஆதரிப்பதாக

யூகிக்க இடமிருக்கிறது. ஆகவே இந்த மசோதாவுக்குச் சட்டசபையில் தாராளமான ஆதரவிருப்பது வெளிப்படையாகத் தெரிந்துவிட்டது. இனி இம்மசோதாவை எதிர்த்த வைதீகர்களும் அரசாங்கத்தாரும் தாங்கள் அம்மசோதாவை எதிர்ப்பதற்கு கூறிய காரணங்களைப் பற்றிக் கொஞ்சம் ஆராய்ந்து பார்ப்போம். இம்மசோதாவை எதிர்த்த திரு. அமர்நாத் தத்தர் என்பவர் தாம் வருணாச்சிரம தருமத்தில் நம்பிக்கை உடையவர் என்றும் பண்டைக் கால மகான்களின் புனித சட்டங்களில் கை வைக்க ஒருவருக்கும் சுதந்தரம் கிடையாது என்றும் சொன்னார். இந்த வைதீக மனப்பான்மையுள்ள கனவான் பேச்சைச் சிறிது ஆராய்ந்து பாருங்கள். இவர் வருணாச்சிரம தருமத்தில் நம்பிக்கையுடையவராயிருந்தால், இவர் அதைப் பின்பற்றி நடக்கிறாரா? இவரால் நடக்கத் தான் முடியுமா? வெள்ளைக்கார அரசாங்கத் தால் ஏற்படுத்தப்பட்ட சட்டசபையில் சட்டை, தலைப்பாகையோடு வந்து உட்கார்ந்து கொண்டு பேச எந்தப் “பண்டைக்கால மகான்களின் புனித சட்டம்” போதிக்கிறது? “மிலேச்ச” பாஷையாகிய ஆங்கில பாஷையைப் படிக்கவும், உத்தியோகம் பெறவும், பேசவும் எந்த “பண்டைக்கால மகான் களின் புனித சட்டம்” கூறுகிறது? என்று தான் கேட்கிறோம்.

அடுத்தபடியாக இந்த மசோதாவை எதிர்த்த திரு. கிருஷ்ணமாச் சாரியார் இந்து விதவைகள் கஷ்டப்படுகிறார்கள், அநீதியாக நடத்தப்படுகிறார்கள் என்னும் கதை மெய்ப்பிக்கப்பட வில்லை யென்றும், இம்மசோதா இந்து சமூகத்தின் வேரையும் தர்மத்தையும் வெட்டி வீழ்த்தி விடும் என்றும், இந்து மதத்தின் அடிப்படையான அஸ்திவாரங்களைப் பலமாய்த் தாக்குகிறது என்றும் பேசி இருக்கிறார். இவர் பேசியிருப்பதில் உண்மையாவது, அல்லது அறிவுக்குப் பொருத்தமான வாதமாவது இருக்கிறதா? என்று பாருங்கள்! உண்மையில் இவர், வருணாச்சிரம தருமத்தைப் பற்றி பேசுவோ, அல்லது தன்னை ஒரு வருணாச்சிரம தரும இந்துவாகச் சொல்லிக் கொள்ளவோ எவ்வளவு தூரம் சுதந்திரம் உள்ளவர் என்று தான் நாம் கேட்கின்றோம். வேதங்களை மனப்பாடம் பண்ணித் தவளையைப் போல் கத்திக் கொண்டு காவிரிக் கரையில் உட்கார்ந்து கொண்டு ஓமம் பண்ணிக் கொண்டிருப்பதை விட்டு விட்டு இங்கிலீஷ் பாஷை பயிற்சியும், உயர்ந்த உத்தியோகம் தர்களாகிய இங்கிலீஷ்காரர்களின் கூட்டுறவும் வைத்துக் கொண்டிருக்கும் இவர் வருணாச்சிரம தரும இந்து ஆவாரா? இனி இவர் பேசியதில் உள்ள விஷயங்களைக் கவனிப்போம்.

இந்து சமூக விதவைகள் கஷ்டப்படுகிறார்கள் என்பதும் அநீதியாக நடத்தப்படுகிறார்கள் என்பதும் மெய்ப்பிக்கப்படவில்லையாம். இது முழுப் பூசணிக்காயைச் சோற்றில் மறைப்பது போன்ற பேச்சேயாகும். மற்ற சமூகத்தை விடத் திரு. ஆச்சாரியார் அவர்களின் பார்ப்பன சமூகத்திலேயே விதவைகள் அதிகம். அவர்கள் வீடுகளில் நூற்றுக்குத் தொண்ணூற்றொன்பது வீடுகளில் விதவைகள் இல்லாமல் இல்லை. அவர்கள் படும் கஷ்டங்களுக்கு அளவில்லை. வேண்டுமானால் நாலு மொட்டை அம்மாளைக் கூப்பிட்டு

விசாரித்தால் உண்மை விளங்கும். இது போகட்டும். இந்த மசோதா இந்து சமூகத்தின் வேரையும், தர்மத்தையும் வெட்டி வீழ்த்தி விடுமாம்! இந்து சமூகத்தின் அடிப்படையான அஸ்திவாரங்களைப் பலமாக தாக்குகிறதாம்! எவ்வளவு உண்மையான - சீவகாருண்யமான பேச்சு பாருங்கள்! பெண் மக்களை மிருகங்களிலும் கேடாகக் கொடுமைப் படுத்தி, பிள்ளை பெறும் யந்திரங்களாகவும் அடிமை வேலை செய்யும் கருவிகளாகவும் வைத்திருப் பது தானா இந்து மதம்? ஐன சமூகத்தில் பாதியாக இருக்கின்ற தாய்மாரைத் தவிக்க விடுவது தானா இந்து மதம்? இந்து மத தர்மம்? இந்து மதத்தின் அடிப்படையான அஸ்திவாரம்? என்று தான் நாம் கேட்கின்றோம். இப்படிப் பட்ட சட்டங்களைக் கொண்டிருக்கும் ஒரு மதம் மதமாகுமா? என்று யோசித் துப் பாருங்கள். இப்படிப்பட்ட சட்டங்களை உண்டாக்கியவர்கள் மகான்களா? அல்லது சுயநலவாதிகளா? ஜீவகாருண்ய முள்ளவர்களா? அல்லது வன் நெஞ்சுர்களா? யோக்கியர்களா? அல்லது அயோக்கியர்களா? என்று நன்றாய் யோசனை செய்து பாருங்கள்!

ஆகையால் தான் நாம் இத்தகைய அயோக்கியத் தனங்கள் நிறைந்த இந்து மதத்தை அடியோடு ஒழிக்க வேண்டுமென்று சொல்லுகிறோம். இந்த மதம் ஒழிந்தலான்றி பெண்மக்களுக்கோ, மற்ற ஜாதிக் கொடுமையால் கஷ்டப் படும் கூட்டத்தார்க்கோ சுதந்திரம் கிடைக்கப் போவதில்லை என்று உறுதி யாகச் சொல்லுகிறோம். ஆண் பெண் வேறுபாடு இல்லாமல் எல்லா மக்களையும் மக்களாகப் பாவித்து சுதந்தரம் வழங்கக் கூடியதாக ஒரு மதமோ அல்லது ஒரு கடவுளோ அல்லது ஒரு வேதமோ இருந்தால் அதை நாம் ஆட்சேபிக்க வில்லை. இப்படி யில்லாமல் ஒரு கூட்டத்தாரை உயர்ந்த பதவியிலிருந்து எல்லாச் சுகங்களையும் அடையக் கூடியவராகவும், மற்றொருக் கூட்டத் தாரைப் பிறந்தது முதல் இறக்கும் வரை அடிமையாயிருந்து எல்லாத் துன்பங் களையும் அனுபவிக்கக் கூடியவராகவும் வைத்திருக்கக் கூடியவராகவும், வைத்திருக்கக் கூடியது மதமாயிருந்தாலும் சரி அல்லது கடவுளாயிருந்தாலும் சரி அல்லது வேதங்களாயிருந்தாலும் சரி அவைகளை நெருப்பிலிட்டுக் கொளுத்தி அச்சாம்பல்களை ‘அட்லாண்டிக் ஓஷன்’ என்னும் கடலில் கொண்டுபோய் கொட்டவேண்டுமென்பதே நமது முடிவான தீர்மானமாகும்.

இனி அரசாங்கத்தின் நோக்கத்தையும் கவனிப்போம். நமது பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்தார் “இந்துக்களின் மதத்தில் தலையிடுவதில்லை” என்று சொல்லிக்கொண்டு நமது சமூக சீர்திருத்தத்தில் சிறிதும் கவனமில்லாமலே தான் இது வரையிலும் இருந்து வந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். உண்மை யிலேயே அரசாங்கமும் சமூக சீர்திருத்தம் பண்ணுவதில் கவனமுடையதாக இருந்திருக்குமானால் பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம் ஏற்பட்ட இந்த நூற்றைம்பது வருஷ காலத்திற்குள் நமது இந்து சமூகம் எவ்வளவோ சீர்திருத்தமான நிலைமைக்கு வந்திருக்கக் கூடும். ஆனால் அரசாங்கத்தாரோ சீர்திருத்தத்தில் கொஞ்சமும் கவலை இல்லாமல் “நாங்கள் மதத்தில் தலையிட மாட்டோம்” என்னும் அந்தப் பழையப் பல்லவியையே வைதீக வெறியர்களின் மிரட்டு

தலுக்குப் பயந்து இன்னும் பாடிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆதரவற்ற பெண் களுக்குச் சொத்துரிமை வழங்கும் பொருட்டுக் கொண்டு வரப்பட்டிருக்கும் இந்த மசோதாவைப் பற்றி அரசாங்கத்தின் சார்பாக “இந்த மசோதாவுக்குப் பலமான பொது ஜன ஆதரவிருப்பதாக எங்களுக்குத் தெரிந்தால் ஒழிய நாங்கள் இதை ஆதரிக்க மாட்டோம்” என்று சொல்லிவிட்டார்கள். அரசாங்கத் தார் இம்மசோதாவை ஆதரிக்க முன்வராமல் இவ்வாறு எதிர்த்ததை நாம் பலமாகக் கண்டிக்கின்றோம். பெண்கள் சம்பந்தமாகக் கொண்டு வரும் இம்மசோதாவுக்குப் பொது ஜன ஆதரவு இருப்பதை எப்படி தெரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்பதை அரசாங்கத்தாருக்கு ஞாபகப் படுத்த விரும்புகின்றோம். உண்மையில் இந்தச் சாரதா மசோதாவுக்குப் பொது ஜன ஆதரவு இருக்கிறதா என்று அறிய வேண்டுமானால் சொத்துரிமை இல்லாமல் பாதிக்கப்பட்டிருக்கும் பெண் மக்களின் அபிப்பிராயங்களை அறிவது தான் ஒழுங்காகும். இம்மசோதாவைப் பற்றி வைதீக வெறி பிடித்த, சுயநலமுடைய ஆண் மக்கள் கூறும் அபிப்பிராயம் பொருத்த மற்றதாகும். ஏனென்றால் பெண்களை அடிமையாக வைத்திருப்பதுதான் இந்து மதம். சிறு குழந்தை களைக் கல்யாணம் பண்ணிக் கொள்வதுதான் இந்து மதம் - ஆண் மக்கள் சொத்து சுதந்தரத்தோடு சுகமடைவதும் பெண் மக்கள் அவையில்லாமல் துன்பமடைவதுந்தான் இந்து மதம், இந்து மத தர்மம், இந்த மதத்தின் அஸ்திவாரம் என்ற கொள்கையுடையவர்கள் எப்படி இம்மசோதாவை ஆதரிக்கக் கூடும்? ஆகையால் பெண் மக்களின் அபிப்பிராயத்தையே அனுசரித்து இம்மசோதாவுக்கு ஆதரவு கொடுப்பது தான் அரசாங்கத்தின் நியாயமான கடமையாகும். “இந்தியர்களைக் காப்பாற்றவே நாங்கள் இந்தியா வுக்கு ஊழியம் புரிகிறோம்” என்று வெள்ளைக்கார அரசாங்கம் சொல்லிக் கொண்டிருப்பது உண்மையானால் இந்த மசோதாவை ஆதரித்துப் பெண் மக்களுக்கு நியாயம் வழங்குவது தான் நேர்மையாகும் என்று எடுத்துக் காட்ட விரும்புகிறோம்.

கடைசியாகப் பொது ஜனங்களுக்கு ஒரு வார்த்தை சொல்லி முடிக்கிறோம். சாரதா சட்டத்தைக் கண்டித்து வைதீக வெறியர்கள் கிளர்ச்சி செய்தது போல் இப்பொழுது அந்தக் கூட்டத்தார் கிளர்ச்சி செய்யப் போகின்றார்கள். ஆகையால் நாம் அவர்களுடைய விஷமப் பிரசாரத்திற்கு இடங்கொடாமல், இந்த மசோதாவை ஆதரித்துப் பொதுக் கூட்டங்களில் தீர்மானங்கள் நிறைவேற்றி அரசாங்கத்தார்க்கு அனுப்பி அவர்களையும் எச்சரிப்பது அவசியம் ஆகும் என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறோம்.

நாம் எதிர்பார்த்ததற்கு விரோதமாக பலத்த விவாதத்திற்குப் பின் மேற்படி மசோதா தோற்றுவிட்டதாக இன்றைய செய்தியறிய மிகவும் விசனிக்கிறோம். இதைப் பற்றி மறுமுறை எழுதுவோம்.

குடி அரசு - தலையங்கம் - 07.02.1932

நான்கையும் பாருங்கள்

- தேசியத்தரோகி

சீனாவைப் பாருங்கள்

தற்காலத்தில் சீனதேசம் ஆபத்தான நிலைமையிலிருந்து கொண்டிருக்கிறது. ஜப்பான் அதை ஓட ஓட விரட்டுகிறது. ஜப்பானுடன் எதிர்த்து நின்று போர் செய்யும் வல்லமை சீனாவுக்கு இல்லை. ஆகையால் அது சர்வதேச சங்கத்தினிடம் முறையிட்டுக் கொண்டிருக்கிறது. சர்வதேச சங்கமும் இத் தனை நாட்களாக ஒரு முடிவுக்கும் வராமலிருந்து கொண்டிருக்கிறது. இப்பொழுது சர்வ தேசங்களுக்கும் சொந்தமாக இருக்கும் பிரதேசத்தில் ஜப்பான் ஆதிக்கம் செலுத்த விரும்புவதால் சீனா ஜப்பான் தகராறில் சர்வதேச சங்கமும் தலையிட்டுக் கொண்டிருக்கிறது. இது எப்படியாவது போகட்டும். சீனா இத்தகைய பலமற்ற நிலைமையில் இருப்பதற்குக் காரணம் என்ன என்பதை மாத்திரம் கொஞ்சம் கவனிப்போம்.

சீனாவில் சரியான சீர்திருத்தம் ஏற்பட வில்லை. சீனாவின் மக்கள் ஏறக் குறைய இந்தியா மக்களைப் போன்றவர்கள். பழைய நாகரீகத்தை விடாப் பிடியாக பிடித்திருப்பவர்கள். சீனாவில் சீர்திருத்த நோக்கமுடைய கூட்டத்தாரும் இருக்கின்றனர். அவர்கள் நம்மைப் போன்ற - அதாவது சுய மரியாதை இயக்கக்காரர்களைப் போன்ற சீர்திருத்தக்காரர்கள். ஒரு பக்கம் பழமையை உயிர்போனாலும் விடக் கூடாது என்ற கொள்கையை உடைய மக்கள் இருக்கின்றனர். அவர்கள் நாட்டின் அரசியலில், கவனம் இல்லாதவர்கள். அவர்கள், பரலோகத்துக்கான காரியங்களிலேயே கருத்துள்ளவர்கள். சுருங்கக் கூறினால் நமது நாட்டு வருணாச்சிரம வைதீகர்களின் பங்காளிகள்.

அல்லாமலும் முதலாளிக் கூட்டத்தாரும் சீனாவில் மிகுதியாக இருக்கின்றனர். அவர்கள் தாங்கள் மனைவியுடன் மக்களுடனும் சுகபோக வாழ்க்கை வாழ்வதில் தான் கருத்துடையவர்கள். ஆகையால் அவர்களுக்கு நாட்டைப் பற்றிய கவனம் சிறிதும் இல்லை.

அன்றியும் அங்கு ஏழை மக்களின் கூட்டம் மிகுதி. ஆகையால் சைனாவில் பொதுவுடமைப் பிரசாரமும் அதிகம். இவ்வியக்கமும் பலமாக இருக்கிறது. இவர்களும் ஒரு புறத்தில் உள்நாட்டு அரசியலை ஸ்தாபிக்க முயற்சி செய்து கொண்டிருக்கின்றனர்.

ஆகவே இதுவரையிலும் கூறியவற்றையெல்லாம் ஒன்று சேர்த்துப் பார்த்தால் சைனாவின் மக்கள் பழய நாகரீகத்தில் - மூட நம்பிக்கையில் இன்னும் கருத்துடையவர்களாக இருப்பதால் அவர்களிடம் ஒற்றுமையில்லை. பலமான அரசாங்கம் ஸ்தாபிக்க முடியவில்லை. ஆகையால் அது அந்நிய தேசப்படையெடுப்புக்குக் கட்டுப்பட்டு பயந்து கொண்டிருக்கிறது. எல்லா வல்லரசுகளும் சைனாவின் பிரதேசத்தில் ஆதிக்கம் வைத்துக் கொண்டிருக்கின்றன என்பதைத் தெரிந்து கொள்ளலாம்.

இதனோடு நமது நாட்டின் நிலைமையைக் கொஞ்சம் ஒப்பிட்டுப் பார்க்க வேண்டுகிறோம். சீன மக்கள் மனத்தில் உண்டாயிருக்கும் கொஞ்சம் மாறுதல் கூட இன்னும் நமது மக்களின் மனத்தில் உண்டாகவில்லை. அவர்களுக்கிருக்கும் குறைந்த ஒற்றுமையில் லட்சத்தில் ஒரு பங்கு ஒற்றுமை கூட நமது மக்களிடம் உண்டாகவில்லை. இந்த நிலையில் நமக்குப் பூரண சுயேச்சை கிடைத்துவிட்டால்? நம்மை விரட்ட யார்தான் முன்வர மாட்டார்கள்? இளைத்தவன் தலையில் மிளகாய் அரைக்க நினையாதவர்கள் யாரேனும் உண்டா? ஆகையால்தான் முதலில் மக்கள் மனத்தில் உள்ள மூடத் தனத்தை அகற்றுங்கள். ஒற்றுமையை உண்டாக்குங்கள்! ஜாதி மதங்களை ஒழியுங்கள்! பூரண சுயேச்சை பெறலாம் என்று கூறுகிறோம்.

தீண்டாதாரின் சமத்துவப் போர்

குருவாயூர் ஆலய தர்மகர்த்தாக்கள் தீண்டாத வகுப்பினரின் சத்தியாக் கிரகத்திற்குப் பயந்து இதுவரையிலும் கோயிலை மூடிவைத்து விட்டனர். சென்ற 28-1-32ல் மீண்டும் திறக்கப்பட்டது. அப்பொழுது தீண்டாதவர்களும் சத்தியாக் கிரகம் செய்ய ஆரம்பித்து விட்டனர்.

பண்டரிபுரத்தில் உள்ள கோயிலுக்குள் போக விரும்பி தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் தர்மகர்த்தாக்களை அனுமதி கேட்டனர். அவர்கள் அனுமதி தர மறுத்துவிட்டனர். உடனே தீண்டத் தகாதவர்கள் அனைவரும் சத்தியாக் கிரகம் செய்வதெனத் தீர்மானித்து விட்டனர்.

மேற்கண்ட இரண்டு செய்திகளைப் பற்றி கொஞ்சம் ஆலோசித்துப் பாருங்கள். குருவாயூர் கோயில் பூனைகள் கோயிலைப் பூட்டி வைக்க சம்மதித்தார்களே யன்றி அதற்குள் தாழ்த்தப்பட்டவர்களைப் போக விடச் சம்மதித்தார்களில்லை. பல நாட்களாகச் சிறையிலிருக்கச் சம்மதிக்கும் குருவாயூர் சாமி, தீண்டத்தகாதவர்கள் தன்னிடம் வர சம்மதிக்கவில்லையா?

இனி பண்டரிபுரப் பார்ப்பனர்கள் என்ன செய்யப் போகிறார்கள் என்பது தெரியவில்லை. அவர்களும் பூட்டி வைக்கப் போகிறார்களா அல்லது குருவாயூர்ப் பிரகஸ்பதிகள் செய்ததுபோல் முள்வேலி போடப் போகிறார்களா? என்பது தெரியவில்லை.

இந்தச் சங்கடங்கள் தீர நமக்கு ஒருவழி தோன்றுகிறது. கோயில்களில் உள்ள சாமிகளுக்குப் பாதுகாப்பு அளிக்க விரும்புகின்றவர்கள் அவைகளைத் தூக்கிக் கொண்டுபோய் தங்கள் சொந்த வீடுகளில் வைத்துக்கொண்டு கொண்டால் அங்கு யாரும் சத்தியாக் கிரகம் பண்ண வரமாட்டார்கள். சாமிகளுக்கும் உயிர் போய்விடாது.

அல்லது கோயில்களையே அடியோடு தரைமட்டமாக்கிவிட்டால் தீண்டாதவர்கள் சத்தியாக் கிரகம் பண்ண வேண்டிய அவசியமில்லை. கோயில்கள் இருப்பதினால்தானே அதற்குள் பிரவேசிக்க வேண்டுமென விரும்புகின்றனர்?

போகட்டும் எப்படியாவது செய்யுங்கள்; ஆனால் இதைப் பற்றியும் சிந்தித்துப் பாருங்கள். தீண்டத்தகாத மக்கள் இம்மாதிரி தங்கள் சமதர்மத்திற்காக கஷ்டப்பட வேண்டிய நிலையிலிருக்கின்றனர். அவர்கள் உரிமையைக் கவனிப்பார் யாருமில்லை. எந்த சுயராஜ்யக்காரனாவது ஜாதிக் கொடுமையை ஒழிக்க வேலை செய்கிறானா? மதம் என்னும் மூடத்தனத்தை ஒழிக்க வேலை செய்கிறானா? இவைகளைப் பற்றி கவலையில்லாமல் இருக்கும் போது இவர்கள் சுயராஜ்யமாவது, பூரண சுயேச்சையாவது! பெறுவதாவது! அனுபவிப்பதாவது! என்று நாம் பரிகாசம் பண்ணுவதை யாராவது குற்றமென்று சொல்ல முடியுமா?

நகர சபையா? மத சபையா?

சென்னை நகர சபையார் சென்ற 30-1-32-ல் கௌடய மடாதிபதியான திரு. “பக்தி சித்தாந்த சரஸ்வதி கோஸ்வாமி” அவர்களுக்கு ஒரு வரவேற்புப் பத்திரம் வாசித்துக் கொடுத்தார்களாம். அது சமயம், திரு. சுவாமியார், தமது சீடர்களுடன் விஜயம் பண்ணினாராம். வரவேற்புப் பத்திரம் வாசிப்பதற்கு முன் அவருடைய சீடர்களில் ஒருவரால் “தெய்வ ஸ்தோத்திரம்” கூறப்பட்டதாம். அதன்பின்தான் வரவேற்பு பத்திரம் கொடுக்கப்பட்டதாம். திரு. சுவாமியாரும் கடைசியில் பதில் கூறும் போது “கடவுள் சர்வாந்திரியாமியாய் எங்கும் நிறைந்திருக்கிறார்” என்றும், “மதக்கல்வி மிகவும் அவசியமானது” என்றும் உபதேசம் பண்ணினாராம்.

போகட்டும், சென்னை நகரசபை உறுப்பினர்கள் நல்ல உபதேசம் பெற்றதற்காக சந்தோஷப்படுகிறோம். உறுப்பினர்களில் எத்தனை பேர் ஸ்வாமிகளிடம் உபதேசம் பெற்று அவர்களின் சீடர்களானார்களோ

தெரியவில்லை. சென்னை நகரசபை இனி மதக் கல்வி போதிக்க விரும்பினாலும் விரும்பலாம். ஆனால் அச்சமயத்தில் மற்றொரு விஷயத்தையும் மறந்து விடக் கூடாது. சென்னை நகரத்தின் குடிமக்களில் கடவுள், புராணம், மதம் முதலியவற்றை மறுக்கின்றவர்களும் இருக்கின்றார்கள். அவர்களிடமிருந்தும் நகரசபைக்கு வரிப்பணம் வந்துகொண்டிருக்கும். ஆகையால் நாஸ்திகக் கல்வியும் போதிக்க வேண்டியது நியாயமாகும் என்பதை நினைப்பூட்டுகிறோம்.

சென்னை நகரசபை இனி கும்பகோணம் சங்கராச்சாரியாருக்கும் வரவேற்புப் பத்திரம் வாசித்துக் கொடுக்க வேண்டியதுதான். தருமபுரம், திருவாவடுதுறை முதலிய ஊர்களில் உள்ள பண்டார சன்னதிகளுக்கும் வரவேற்புப் பத்திரம் வாசித்துக்கொடுக்க வேண்டியதுதான். மற்றும் ஜீயர்கள், பிஷ்ப்புகள், போப்புகள், மகந்துகள், முல்லாக்கள் ஆகிய எந்த மதத் தலைவர்கள் வந்தாலும் அவர்களுக்கும் வரவேற்புப் பத்திரம் வாசித்துக் கொடுக்க வேண்டியதுதான். இனி நகரசபை மதசபையாக மாற வேண்டியதைத் தவிர வேறு வழியில்லை என்று நாம் பயப்படுகிறோம்.

தெய்வ சக்தி எங்கே?

ஸ்பெயின் தேசத்தில் புதிதாக ஏற்பட்டிருக்கும் குடியரசு அரசாங்கம், மக்களின் அறிவைக் கெடுத்து மூடராக வைத்திருக்கும், மதஸ்தாபனங்களின் ஆதிக்கங்களை யெல்லாம் ஒழித்துக் கொண்டு வருகின்றனர். மடங்கள் கோயில்கள் இவைகளின் சொத்துக்களை யெல்லாம் பறிமுதல் செய்து அவைகளைத் தேச மக்களின் நன்மைக்குப் பயன்படுத்தத் தீர்மானித்து விட்டனர்.

இதைக் கண்ட ரோமன் கத்தோலிக்கப் பாத்திரிமார்களெல்லாம், மிகவும் கோபம் கொண்டு, அரசாங்கத்திற்கு எதிராகப் பொது ஜனங்களைக் கிளப்பி விட எவ்வளவோ முயற்சி செய்தனர். அறிக்கை மேல் அறிக்கை வெளியிட்டனர். மதத்திற்கு ஆபத்து என்று கூச்சலிட்டனர். ஆனால், ஒன்றும் பலிக்க வில்லை. பாவம், அவர்களுடைய கடவுள் அவர்களைக் காப்பாற்றாமல் கைவிட்டு விட்டார். அவர்களுடைய கடவுளுக்கு - தெய்வீக சக்திக்கு - மதத்திற்கு, அரசாங்கத்தின் செய்கையைத் தடுப்பதற்கு வலிமையில்லையா? கடைசியில் அந்தப் பாத்திரிமார்க் ளெல்லாம் மூட்டை முடிச்சுகளுடன், நாட்டை விட்டுப் புறப்பட்டு விட்டார்கள். “ஹாலண்ட்” தேசத்தில் போய் தங்கியிருக்கிறார்களாம் !

இந்தச் சமயத்தில் நமக்கு ஒரு யோசனை யுண்டாகிறது. கடவுளின் பிரதிநிதியாக - மதத்தின் பிரதிநிதியாக இருக்கின்ற தங்களையே காப்பாற்றாத மதம் தேசத்தைக்காப்பாற்ற முடியுமா? மக்களைக் காப்பாற்ற முடியுமா? என்ற யோசனை இந்தப்பாத்திரிகளுக்கு உண்டாக வில்லையே என்று தான் யோசிக்

கிறோம். இதனால் தான் “மதம் மக்களுடைய சொந்த புத்தியையே கெடுத்து விடுகிறது” என்று சொல்லுகிறோம். இதனால் நாம் கிறிஸ்துவ மதத்தையும் கிறிஸ்துவப் பாத்திரி மார்களையும் மாத்திரம் கண்டிக்கிறோம் என்று நினைக்க வேண்டாம். பொதுவாக எல்லா மதங்களையும் இப்படித்தான் கூறுகிறோம். ஆகையால் இனியாவது மதம் பயனற்ற தென்பதை அறிவீர்களா?

குடி அரசு - கட்டுரை - 07.02.1932

மலேயா தமிழர்கள்

மலேயாவில் உள்ள பினாங்கு நகரில் சென்ற 16, 17-1-32 ல் அகில மலேயாத் தமிழர்களின் இரண்டாவது மகாநாடு மிகவும் விமரிசையாக நடைபெற்றதை அறிந்து நாம் மிகவும் மகிழ்ச்சியடைகிறோம். மலேயாவில் நமது சுயமரியாதை இயக்கத்தின் முக்கிய தலைவர்களாக இருந்து தொண்டாற்றி வரும் திருவாளர்களான வி. கே. முருகேசம் பிள்ளை, ஆர். ஆர். ஐயாறு, தாமோதரம், ஜி. சாரங்கபாணி, சுவாமி அற்புதானந்தா, எச். எச். அப்துல்காதர் முதலானவர்கள் அம்மகாநாட்டில் அதிகமான பங்கு எடுத்துக் கொண்டு வேலை செய்திருக்கின்றார்கள். அந்த மகாநாட்டில் நிறைவேற்றப்பட்ட தீர்மானங்கள் எல்லாம் நமது இயக்கக் கொள்கையை அநுசரித்தனவாகவே இருக்கின்றன.

அத்தீர்மானங்களில் முக்கியமானவை பொருத்தமற்ற விவாகங்களைக் கண்டிப்பதும், விதவா விவாகத்தை ஆதரிப்பதும், விவாகரத்தை ஆதரிப்பதும், இறந்து போனவர்களுக்காகச் செய்யப்படும் அர்த்தமற்ற சடங்குகளைக் கண்டிப்பதும் “அகில மலேயா தமிழர் மகாநாடு” என்பதை “அகில மலேயா தமிழர் சீர்திருத்த மகாநாடு” என்று மாற்ற வேண்டும் என்பதும் முக்கியமான தீர்மானங்களாகும். இது போலவே வாலிபர் மகாநாட்டிலும், பிறப்பினால் ஏற்றத்தாழ்வு இருப்பதைக் கண்டிப்பதாகவும், விவாகங்களைச் சடங்குகள் இல்லாமல் குறைந்த செலவில் பதிவு செய்து கொள்ளும் முறையில் செய்ய வேண்டுமென்றும் தீர்மானங்கள் நிறைவேற்றப்பட்டிருக்கின்றன. இத்தீர்மானங்களை யெல்லாம் நாம் மனப்பூர்வமாகப் பாராட்டுகிறோம்.

தீர்மானங்களோடு நில்லாமல், வாலிபர்களும் சீர்திருத்த ஆர்வ முடைய தோழர்களும் இவைகளை அநுஷ்டானத்தில் கொண்டு வர வேலை செய்வார்களென்று நம்புகின்றோம்.

குடி அரசு - துணைத் தலையங்கம் - 07.02.1932

உணர்ச்சி வீண் போகாது

எல்லா மக்களும் தாங்கள் இருக்கும் நிலையை விட்டு இன்னும் உயர்ந்த நிலையை அடைவதற்கே ஆசைப்படுவார்கள். கீழான நிலையை அடைவதற்கு விரும்புகின்ற மனிதர்கள் உலகில் யாரும் இருக்க மாட்டார்கள். கீழான நிலைக்குச் செல்லவேண்டுமென்னும் கருத்துடையவர்கள் யாராவது இருந்தாலும், அவர்கள் கருத்தும், அதனால் தமக்கு நன்மை உண்டாகும் என்ற நம்பிக்கையைக் கொண்டதாகத் தான் இருக்கக் கூடும். இது மனித சமூகத்தின் இயற்கையாகும். இத்தகைய ஆவலும் முற்போக்குணர்ச்சியும் இருந்த காரணத்தால்தான் மனித சமூகமானது பண்டை காலத்திலிருந்த மிருகப் பிராயத்திலிருந்து முற்றும் மாறுதலடைந்து தற்கால முள்ள நாகரீகமான நிலைக்கு வந்திருக்கின்றது.

“மனிதன் அறிவுடையவனாகவே படைக்கப்பட்டான்” என்னும் மதவாதிகளின் கட்டுக் கதையைத் தள்ளிவிட்டுச் சரித்திர மூலமாகப் பண்டைக் காலத்தில் மக்கள் எந்த நிலையிலிருந்தனர் என்பதை ஆராய்ந்து பார்த்தால் இவ்வுண்மை விளங்கும். மக்கள் உண்டான காலத்தில் அவர்கள் குரங்குகளைப் போலவே மரங்களிலும், மலைகளிலும் வாழ்ந்து பிறகு தழை, மரப் பட்டைகளை எடுத்து, மிருகங்களை வேட்டையாடி உண்டு வாழ்ந்தவர்கள் நாளடைவில், நல்ல உடைகளைச் செய்து அணியக் கூடியவர்களாகவும், ஆகாரங்களைப் பக்குவப்படுத்தி உண்ணக் கூடியவர்களாகவும் இருந்து இடங்களமைத்துக் கொள்ளக் கூடியவர்களாகவும் சிறப்படைந்தனர் என்பது சரித்திர உண்மை.

இத்தகைய மக்கள் எல்லோரும் பண்டை காலத்தில் அறிவுடையவர்களாக இருந்திலர். அறிவுடையவர்கள் சிலரும், அறிவில்லாதார்கள் பலருமாக இருந்தனர். இந்த அறிவுடைய சிலரே மற்ற எல்லா மக்களையும் ஒரு கட்டுக்கு உட்படுத்தி அவர்களையெல்லாம் ஆண்டு வந்தனர். தமது அறிவின் திறமையால் பல சட்டங்களை ஏற்படுத்தி மக்களை அதற்கு கட்டுப்பட்டு ஒழுகும்படி செய்து வந்தனர். அக்காலத்திலிருந்த அறிஞர்களின் எண்ணம் மிகவும் முன்னேற்றமுடையதாகத்தான் இருந்தது. ஆனால் அவர்கள் எண்ணக் கூடிய எல்லாக் காரியங்களையும் செய்து முடிக்கும் ஆற்றல்

அவர்களுக்கில்லை. தற்காலத்தில், ஆகாயத்தில் பறக்கவும், இயந்திரங்களால் ஆகிய மோட்டார் ரயில் முதலியவைகளை உபயோகிக்கவும், இயந்திரங்களைக் கொண்டு சண்டை போடவும் மனிதர்கள் கண்டு பிடித்திருப்பது போலவே அவர்களுக்கும் இம்மாதிரியான விஷயங்களின் மேல் ஆசை மாத்திரம் இருந்தது. ஆகையால் சாதாரணமாக நடந்து திரிந்த மனிதர்கள், மாடு, கழுதை, குதிரை முதலியவைகளின் மேல் ஏறிக் கொண்டு சவாரி செய்யவும், பிறகு அவைகளை வண்டிகளில் பூட்டிப் பிரயாணம் பண்ணவும், தண்ணீரில் கட்டைகளை மிதக்கவிட்டுக் கொண்டு அதன்மூலம் நீர்நிலைகளைத் தாண்டவும், பிறகு அவைகளைப் பாய்க்கப்படுகளாகச் செய்து கொள்ளவும் தான் கற்றுக் கொண்டார்கள். சரீர பலத்தால் சண்டை செய்தவர்கள், வில், ஈட்டி, முதலிய ஆயுதங்களைக் கொண்டு சண்டை செய்யவந்தான் கற்றுக் கொண்டார்கள். அக்காலத்தில் அவர்களுடைய அறிவினாலும் முயற்சியினாலும் இவ்வளவு தூரத் தான் நாகரீகமடைய முடிந்தது. ஆகவே அதற்கு மேல் உண்டான, அதாவது தாங்கள் செய்ய முடியாத எண்ணங்களை எல்லாம் செய்வதற்கு ஏதோ ஒரு பொருள் இருக்கவேண்டுமென்று கருதி விட்டார்கள். அப்பொழுது தான் ‘கடவுள்’, ‘தெய்வம்’, வேறு உலகம் என்ற எண்ணங்களெல்லாம் உண்டாயின. அவ்வெண்ணத்தின் பயனாகவே சாஸ்திரங்களும், மதங்களும் ஏற்பட்டு விட்டன. அது முதல் மக்களுடைய மனத்தில் உள்ள தன்னம்பிக்கை குறைந்து தங்களுக்குத் தெரியாத ஒரு பொருளின் சக்தியினால்தான், தங்களால் முடியாத காரியங்களெல்லாம் நடைபெறுகின்றன என்ற நம்பிக்கையில் வீழ்ந்தார்கள்.

பண்டைக் காலத்தில் ஆகாயவிமானம் இருந்ததாகவும், அது பறந்து சென்றதாகவும் இராமாயணத்தில் கூறப்படுகின்றது. ‘மயில் பொறி’ என இயந்திரத்தினால் மயில்போல ஒரு வாகனம் இருந்ததாகவும், அதன் மீது ஏறிக் கொண்டு சென்றதாகவும் சீவக சிந்தாமணி என்னும் நூலில் சொல்லப்படுகிறது. மகாவிஷ்ணு என்னும் தெய்வத்துக்கு விரோதமாக இருந்த ஒருவன் மகாவிஷ்ணுவைப் போலவே சங்கு, சக்கரம், வில், வாள், கதை முதலிய ஆயுதங்களையும், இயந்திரத்தினால் கருடன் போல ஒரு வாகனம் செய்து கொண்டு அதன்மேல் ஏறி ஆகாயமார்க்கமாக பிரயாணம் செய்ததாகவும் பாகவதம் கூறுகிறது. மற்றும் பல புராணங்களில் கோட்டைச் சுவர்களின் மேல் பகைவர்களுடன் தானே சண்டைபோடக்கூடிய அனேக விதமான இயந்திரங்கள் இருந்ததாகவும் சொல்லப்படுகின்றன. ஆனால் இவை யெல்லாம் அக்காலத்தில் உண்மையில் இருந்தனவா என்றால் இல்லை என்று திடமாகக் கூறலாம். அப்படியானால் இவற்றைப் பற்றிய பிரஸ்தாபம் உண்டாவதற்கு காரணம் என்ன என்றால் எண்ணமே காரணம் என்று கூறுவோம். இவ்வாறு இருக்க வேண்டுமென்ற ஆசை அக்காலத்தில் அறிஞர்களுக்கு இருந்தது. அந்த ஆசையினாலும், மனோபாவத்தினாலுமே கதைகள் எழுதி விட்டார்கள் என்பது தான் உண்மை. இவ்வாறே ஓர் இடத்திலிருந்து பேசுவதை நெடுந்தூரத்திலுள்ளவர்களும் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்ற ஆசையும்

இருந்தது. இந்த மாதிரியான பல ஆசைகள் இன்றும் சிறு குழந்தைகள் முதல் பெரியோர்கள் வரை எல்லோருடைய மனத்திலும் இருப்பதைக் காணலாம்.

இவ்வாறு மக்களுடைய மனத்தில் பல காலமாக நிகழ்ந்து வந்த ஆசையே முதிர்ச்சி அடைந்து அதன் பயனாக தற்காலத்தில் அவைகளெல்லாம் நிறைவேறி வருகின்றன. ஆகையால் மக்களுடைய மனத்தில் உண்டாகும் முன்னேற்றமான எண்ணங்கள் நாளடைவில் நிறை வேறாமல் போவதில்லை.

இது போலவே பண்டைக் காலத்திலேயே எல்லா மக்களுடைய அறிவும் வளர வளரப் பலவகையான அபிப்பிராய பேதங்களும் வளரத் தொடங்கின. மக்களை அடக்கி ஆளும் பொருட்டு அறிஞர்களால் ஏற்படுத்தப்பட்ட தெய்வங்கள், கடவுள்கள், சாஸ்திரங்கள் முதலியவைகளின் உண்மையற்ற தன்மைகளையும் உணர்ந்து வெளிப்படுத்தவும், மக்களுக்கு அவைகளின் மூலம் உண்டாகி இருக்கும் பயத்தையும் அடிமைப் புத்தியையும் அகற்றி ஒவ்வொருவரையும் தன்னம்பிக்கை உடையவர்களாக வாழச் செய்யவும் முயன்றனர். இதன் பயனாகத் தோன்றியவைகள் தான் நாஸ்திக மதம், புத்த மதம், சித்தர்களின் கொள்கைகள் முதலியவைகள்.

போதுவாக அறிவுடைய மக்கள் அனைவரும் தாமே கடவுள், சாஸ்திரம் இவைகளைப் பற்றிச் சிந்திக்கும் போது அவைகள் பொய்யென உணரத் தொடங்கினர். ஆகவே அவர்கள் அவைகளின் கட்டுப்பாடுகளிலிருந்து விலகிச் சுயேச்சையாகவும், சுகமாகவும், கவலையின்றியும் வாழ முயற்சி செய்தனர். நாளடைவில் ஒருவரை ஒருவர் அடக்கி ஆளுவதற்கும் செல்வமும் சுகமும் உடையவர்கள் எப்பொழுதும் செல்வமும் சுகமும் உடையவர்களாகவே வாழ்வதற்கும், அவையில்லாமல் அடிமையாய் இருந்து துன்புறுவோர்கள் எப்பொழுதும் அடிமையாக இருந்து துன்புறுவதற்குமே, நம்மால் ஒரு காரியமும் ஆகாது என்றிருக்கும் சோம்பேறிகளுக்குமே மதமும், கடவுளும், சாஸ்திரங்களும் என்ற உணர்ச்சி உண்டான பின், அவைகள் சிறிது சிறிதாக ஒழிந்து வருகின்றன.

“மதங்களையும், சாஸ்திரங்களையும், கடவுளுக்குச் செய்யப்படும் காரியங்களையும் அழிக்க ஒரு காலத்திலும் முடியாது. அவைகளுக்கு அழிவு வருகிற காலத்தில் கடவுளே அவதாரம் பண்ணி அவைகளை நிலைநிறுத்துவார்” என்று மதவாதிகள் கூறும் சொல் பொய்யாகப் போகுமாறு ருஷியா போன்ற தேசங்களில் மதங்களும், கடவுள்களும், அவைகளுக்குச் செய்யப்படும் காரியங்களும் இருந்த இடம் தெரியாமல் போய்க் கொண்டிருக்கின்றன. மக்களுடைய முன்னேற்றத்திற்குத் தடையாக இருக்கும் மதங்கள், கடவுள்கள், சாஸ்திரங்கள் இவைகளை அழிக்க வேண்டும் என்ற கொள்கை பரவாத நாடு ஒன்றுமே இல்லை. எல்லா நாடுகளிலும் இக்கொள்கையுடைய மக்கள் இருந்து வருகின்றனர்.

இன்னும் சில ஆண்டுகளுக்குள் உலக முழுவதும் இக்கொள்கைகள் பரவி தற்போது உள்ள மதங்களும் கடவுள்களும் சாஸ்திரங்களும் இவைகளின் மூலம் ஏற்பட்டுள்ள உயர்வு தாழ்வு வித்தியாசங்களும் அடியோடு மாண்டொழியும் என்பதற்கு ஐயமில்லை. மக்களுடைய மனதில் உண்டாகும் உணர்ச்சிகள் நாளடைவில் முதிர்ச்சி அடைந்து சித்தி பெறுவதே இவ்வுலகில் இது வரையிலும் நடைபெற்று வரும் இயற்கை நிகழ்ச்சியாக இருந்து வருகின்றது என்ற உண்மையை அறிந்தவர்கள் எவரும் நாம் கூறுவதைப் பற்றிச் சிறிதும் ஐயமுறமாட்டார்கள் என்பது நிச்சயம்.

இப்பொழுது, கடவுள், சாஸ்திரம், மதம் முதலியவைகளைப் பற்றிய பயமும் நம்பிக்கையும் யாரிடத்திலிருக்கின்றது என்று பார்த்தால் உண்மை விளங்கும். கல்வி அறிவும், உலக நாகரீக உணர்ச்சியும், பகுத்தறிவும் இல்லாத சாதாரண மக்களிடத்தில் தான் இவைகளைப் பற்றிய நம்பிக்கை இருக்கின்றதே தவிர, வேறு படித்தவர்களிடத்திலோ, நாகரீகமுடைய வர்களிடத்திலோ, பகுத்தறிவு உடையவர்களிடத்திலோ இவைகளைப் பற்றிய நம்பிக்கையோ, பயமோ இருக்கிறதென்று கூற முடியவே முடியாது. நம்பிக்கை இருப்பதாகக் காட்டிக் கொண்டு வைதீகர்கள் போல் நடப்பவர்களெல்லாம் சுயநலத்தினால் பொருளையோ, புகழையோ, பிறரை ஏமாற்றுவதையோ கருதித்தான் அவ்வாறு நடக்கின்றார்கள் என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். உண்மையில் அவைகளில் நம்பிக்கை உடையவர் களாயிருந்தால் அவைகளில் சொல்லுகின்றபடி நடக்க வேண்டும். இவ்வாறு சாஸ்திரங்கள் சொல்லுகிறபடியோ மதங்களின் கட்டளையின்படியோ, கடவுள்களின் அபிப்பிராயப்படியோ, முற்றிலும் நடந்து வருகின்ற ஒரு மனிதனாவது இவ்வுலகில் இல்லை. ஆகையால் அவைகள் யாருடைய நம்பிக்கைக்கும் உரியதாக இல்லாமை யால் அடியோடு அழியக்கூடிய காலமும் தூரத்திலில்லை யென்று சொல்லுகிறோம். இவ்வாறு நடைபெறுவது இயற்கையேயாகும் என்பதையும் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறோம்.

குடி அரசு - தலையங்கம் - 14.02.1932

இரண்டு மசோதாக்களின் கதி

இந்திய சட்ட சபையில் இம்மாதம் 4-ந்தேதி நடந்த நிகழ்ச்சிகள் நமது நாட்டுச் சீர்திருத்தவாதிகள் எல்லோராலும் கவனிக்கக் கூடிய தொன்றாகும். அன்று நமது நாட்டுப் பெண்மக்களுக்கு விடுதலையளிக்கக் கூடிய இரண்டு மசோதாக்கள் விவாதத்திற்கு வந்தன. அவைகளில் “விதவைகளுக்கு சொத்துரிமை” அளிக்கும் மசோதா ஒன்று. இம்மசோதா விவாதத்திற்கு வந்த காலத்தில், வைதீகர்கள் இதைப் பற்றி கூறிய அபிப்பிராயத்தையும் சென்றவாரம் எடுத்துக் காட்டி கண்டித்திருந்தோம். கடைசியாக இம்மசோதா தனிக் கமிட்டிக்கு அனுப்பப்படாமல் தோற்றது. இரண்டாவது “விவாக விடுதலை மசோதா” ஒன்று விவாதத்திற்கு வந்தது. கடைசியில் இம் மசோதாவைப் பற்றிய விவாதமும் ஒத்திவைக்கப்பட்டது. இதுவும் “விதவைகளுக்குச் சொத்துரிமை” வழங்கும் மசோதாவைப் போலவே தோற்றுப் போகும் என்பதில் ஐயமில்லை.

இவ்வாறு இந்தியப் பெண்மணிகளுக்குச் சுதந்திரம் அளிக்கும் மசோதாக்கள் தோற்றுப் போவதற்குக் காரணம் என்னவென்று பார்ப்போம். முதற்காரணம் வைதீகர்கள், இரண்டாவது காரணம் அரசாங்கத்தார்கள்.

இவர்களில் வைதீகர்களைப் பற்றி நாம் குறை கூறுவதில் ஒன்றும் பயன் உண்டாகப் போவதில்லை. அவர்கள் எப்பொழுதுமே சீர்திருத்தங்களுக்கு முட்டுக்கட்டைகளாகவே இருந்து தீருவார்கள். பொருள் சம்பாதிப்பதிலும், பட்டம், பதவி பெறுவதிலும், சாஸ்திரம், மதம் முதலியவைகளைப் பார்க்காமல் எந்தக் காரியங்களையும் செய்யப் பின்வாங்கமாட்டார்கள். ஆனால் அவர்களைத் தவிர, மற்றவர்களுக்கு உண்டாகும் நன்மைகளை மாத்திரம் தடுக்க, முன் வராமல் இருக்க மாட்டார்கள். பிறருடைய சுதந்திரத்திற்கும், சமவுரிமைக்கும் தடை செய்வதற்காக மதத்தையும், சாஸ்திரங்களையும் கொண்டு வந்து நடுவில் போட்டு குழப்பம் பண்ணுவார்கள். இவ்வாறே தான் எந்தச் சீர்திருத்தங்களுக்கு முயற்சி செய்கின்ற காலங்களிலும் வைதீகர்கள் செய்து கொண்டு வருகிறார்கள். ஆகவே அவர்களுடைய நோக்கம் சுயநலத்தைத் தவிர வேறு ஒன்றுமில்லை. ஆகையால் சீர்திருத்தம் புரிய விரும்புகிறவர்கள் வைதீகர்களுடைய அபிப்பிராயங்களை

யும், கூச்சல்களையும் பொருட்படுத்தாமல் தங்களுடைய காரியத்தை நிறைவேற்றுவதில் நோக்கமுடையவராயிருந்தால் தான் சீர்திருத்தம் பண்ண முடியும்.

அடுத்தபடியாக அரசாங்கத்தாரும் மசோதாக்களுக்கு ஆதரவளிக் காமல் எதிர்த்தார்கள். ஒரு நாட்டு மக்களைச் சீர்திருத்தி அவர்களுக்குச் சுதந்திரத் தன்மையும், சமத்துவத் தன்மையும் உண்டாகும்படி செய்வதற்கு அரசாங்கமே கடமைப் பட்டதாகும். அரசாங்கத்தின் ஆதரவில்லாமல் நாட்டில் எந்த விதமான சீர்திருத்தங்களையும் செய்ய முடியாது. ஒரு துருக்கி தேசத்தை எடுத்துக் கொண்டால் அந்த நாட்டில் இன்று நடைபெற்று வரும் சமூக சீர்திருத்தங்களெல்லாம் அரசாங்கத்தாராலேயே செய்யப்பட்டு வருகின்றன. இது போலவே ருஷியா, ஸ்பெயின் முதலிய நாடுகளிலும் நடைபெறுகின்றன. மற்றைய இங்கிலாந்து, ஜெர்மனி, அமெரிக்கா, பிரான்சு, இட்டாலி முதலிய எல்லா தேசங்களிலும் அரசாங்கத்தாராலேயே சமூகச் சீர்திருத்தச் சட்டங்கள் செய்யப்பட்டன என்பது அறிந்ததாகும். ஆனால் நமது நாட்டு அரசாங்கமோ “நாங்கள் மதத்தில் தலையிட மாட்டோம்” என்று சொல்லிக் கொண்டு வைதீகர்களுக்குச் சாதகமாகவே இருந்து கொண்டிருக்கிறது.

இந்திய அரசாங்கம் இவ்வாறு வைதீகர்கள் கூச்சலைக் கண்டு அஞ்சுவதற்குக் காரணம், அவர்களைத் திருப்தி செய்துவிட்டால் அரசியல் கிளர்ச்சி அதிகமாக நடைபெறாது என்று நினைத்திருக்கலாம். உண்மையில் அரசாங்கம் இவ்வாறு நினைத்திருக்குமாயின், அது மிகவும் தவறானதே யாகும். இதனால் அரசியல் கிளர்ச்சிக்காரர்கள் ராஜ விகவாசிகளாக மாறிவிடப் போவதில்லை. அவர்கள் எப்பொழுதும் அந்தக் கிளர்ச்சியைச் செய்து கொண்டு தான் இருப்பார்கள். இந்தியாவுக்குச் சுயராஜ்யம் கொடுத்துவிட்டு வெள்ளைக்காரர்கள் நமது நாட்டைவிட்டுப் போய் விட்டாலும், அப்பொழுதும் அரசாங்கத்தாரை எதிர்த்துக் கொண்டு இருக்கும் ஒரு கூட்டம் இருந்து கொண்டு தான் இருக்கும். ஆகையினால் ஏதோ ஒன்றை நினைத்துக் கொண்டு வேறு ஒன்றைச் செய்வது ஒழுங்காகாது என்று சொல்லுகிறோம்.

அடுத்தபடியாக நமது நாட்டு அரசியல் வாதிகள் சீர்திருத்த வியஷங்களில் எந்தவிதமான அபிப்பிராயமுடையவர்களாயிருக்கின்றார்கள் என்று பார்த்தால், அவர்களும் வைதீகர்களின் “வக்காலத்து”க் காரர்களாகத்தான் இருந்து வருகின்றார்கள் என்பது விளங்கும். சீர்திருத்த வாதிகளை ஏமாற்ற வாய்ப் பேச்சுக்காக மாத்திரம் சுயராஜ்யம் பெற்ற பின், எல்லா சீர்திருத்தங்களையும் செய்து கொள்ளலாம் என்று மாத்திரம் பேசுகின்றார்களே ஒழிய சாதாரணமாகச் சீர்திருத்தங்களைப் பற்றிப் பிரசாரங்கள் கூடச் செய்வதில்லை. இவர்கள் கேட்கும் சுயராஜ்யமோ ‘மத நடுநிலைமை’ வகிக்கக் கூடிய சுயராஜ்யமாக இருக்கிறது. இது மாத்திரமல்லாமல் ஒவ்வொரு மதத்திற்கும், மத நூல்களுக்கும், நாகரீகங்களுக்கும், பழக்கவழக்கங்களுக்கும் பாதுகாப்பு

அளிக்கக் கூடிய சுயராஜ்யமாக இருக்க வேண்டுமென்றும் சொல்லுகிறார்கள். தற்போதுள்ள வெள்ளைக்காரர் அரசாங்கத்திலாவது ஜனப் பிரதிநிதிகளாகச் செல்லும் ‘மெஜாரிட்டி’யான சட்டசபை அங்கத்தினர்கள் சீர்திருத்த நோக்கமுடைய வர்களாயிருந்தால் எந்தச் சீர்திருத்தச் சட்டங்களையும் நிறைவேற்றக் கூடிய செளகரியம் இருக்கிறது. ஆனால் அந்த அரசியல் வாதிகள் கேட்கும் சுயராஜ்யத்தில் மதக்கொள்கைக்கு விரோதமான எந்த சீர்திருத்த மசோதாக்களையும் சட்ட சபையில் கொண்டுவரவே இடமில்லையே. ஆகையால் அரசியல் கிளர்ச்சிக் காரர்களையும் சமூக சீர்திருத்த விரோதிகளாகத்தான் நாம் தீர்மானமாகக் கருதுகின்றோம்.

இவ்வாறு வைதீகர்களும் அரசாங்கத்தாரும், அரசியல் வாதிகளும் சமூகச் சீர்திருத்தத்திற்கு விரோதிகளாயிருப்பதனால் சீர்திருத்தக்காரர்கள் யாருடைய தயவையும் எதிர்பார்ப்பதில் பயனில்லை. தம்மைத் தாமே நம்பி ஜன சமூகத்தின் பழய மனப்பான்மைகளை மாற்ற முயற்சிப்பதைத் தவிர தற்காலத்தில் வேறு ஒன்றும் செய்வதற்கில்லை. மக்களுடைய மனத்தைச் சமூக சீர்திருத்தத்தில் மாற்றினால் சட்டசபைக்குச் செல்லும் பிரதிநிதிகளும் சீர்திருத்த நோக்கமுடையவர்களாகவே இருக்கக் கூடும். அவர்களைக் கொண்டு எந்த விதமான சட்டங்களையும் நிறைவேற்றிக் கொள்ளலாம் என்பதே நமது அபிப்பிராயமாகும்.

குடி அரசு - துணைத் தலையங்கம் - 14.02.1932

சட்டசபையில் வைதீகர்

மதம், கடவுள், வேதம், சாஸ்திரம் முதலிய கற்பனைகளில் குருட்டு நம்பிக்கையுடைய பகுத்தறிவற்ற வைதீகர்களைக் காட்டிலும், தாம் பார்க்காத வைகளையும், அறியாதவைகளையும், நம்பாத பகுத்தறிவுடைய நாஸ்திகர்களே உலகத்தில் நன்மையை, மக்களுடைய நலத்தைக் கவனிப்பவர்கள் என்பது ஒரு உண்மையான அபிப்பிராயமாகும் என்று நாம் தீர்மானமாக நினைக்கிறோம். வைதீகர்கள் எவ்வளவு தான் யோக்கிய பொறுப்புடைய வர்களாயிருந்தாலும், இரக்கமன முடையவர்களாய் இருந்தாலும் கால நிலையையும் மக்களுடைய மனோபாவத்தையும், பிறர் நலத்தையும் அறிந்து அதற்குத் தகுந்த வகையில் நடந்து கொள்ளுவதற்குரிய அறிவு, அவர்களிடம் உண்டாவதில்லை. ஏனெனில், கொடுமைப்படுகிற மக்கள் கொஞ்சம் சுக மடையக்கூடிய சீர்திருத்த சம் மந்தமான விஷயங்கள் வருகிற பொழுதெல்லாம் அவர்கள் வேதங்களில் என்ன சொல்லப்படுகின்றது. புராணம் ஸ்மிருதி முதலிய சாஸ்திரங்களில் என்ன சொல்லப்படுகின்றது என்று பார்த்து அதன்படியே நடந்து கொள்ள வேண்டும் என்று நினைப்பார்களே ஒழிய தமது சொந்த புத்தியினால் ஆலோசித்துப் பார்க்க முன்வருவதே யில்லை. அவர்கள் சொந்த அறிவும் உபயோகப்படுவதேயில்லை. ஆனால் மதம், கடவுள், வேதம், சாஸ்திரம் முதலிய கற்பனைகளைக் கற்பனைகளாகவே அறிந்திருக்கின்ற ‘நாஸ்திகர்’ என்பவர்களோ எந்த விஷயங்களிலும் தமது சொந்த புத்தியை செலுத்தி யோசனை செய்யக் கூடியவர்களாக இருக்கின்றார்கள். இவ்வாறு யோசனை செய்வதனால் பிறருடைய சுகதுக்கங்களையும் இலாப நஷ்டங்களையும் அறிந்து அவர்கள் பால் இரக்கங்கொண்டு உதவி செய்யக் கூடியவர்களாய் இருப்பார்கள் என்பதில் சிறிதும் ஐயமில்லை.

மேலே நாம் கூறியவைகளைப் பொய்யென்றோ, பொருத்தமற்ற தென்றோ யாரும் கூறமுடியாது. இது வரையிலும் உலகில் நடந்து இருக்கின்ற எந்தச் சரித்திரங்களைப் பார்த்தாலும் இவ்வுண்மை விளங்காமல் போகாது. புராணங்களில் ஆகட்டும், இதிகாசங்களிலாகட்டும், மற்றும் தேச சரித்திரங்களிலாகட்டும் மதம், வேதம், கடவுள், சாஸ்திரம் இவைகளை நம்பாத நாஸ்திகர்கள் ஜனசமூகத்திற்குத் தீங்கு செய்ததாகவோ அல்லது ஜன சமூகத்தை அடிமைப்படுத்தியதாகவோ, கொடுமைப்படுத்தியதாகவோ

சொல்லப்படவில்லை. இதற்கு மாறாக மதம் என்னும் அபினையும், வேதம் என்னும் சாக்கடையையும், கடவுள் என்னும் பொய் மொழியையும், சாஸ்திரம் என்னும் குப்பையையும் கண்மூடித்தனமாக நம்பிய வைதீகர்களே ஜன சமூகத்தைக் கஷ்டத்திற்கு உள்ளாக்கி வந்திருக்கின்றார்கள் என்று அறியலாம். ஒரே வகையான மக்களை வேறு வேறு சாதிகளாகப் பிரித்து வைத்ததும், கொள்கை காரணமாக அதாவது மதம் காரணமாக ஒருவரை ஒருவர் வெறுப்பதும், பழிப்பதும், அடிப்பதும், குத்துவதும், கொல்லுவதும், கழுவேற்று வதுமான கொடுமைகளைச் செய்யும் படி வைத்ததும் குருட்டு நம்பிக்கையுள்ள வைதீகர்களே ஆவார்கள். ஆகையால் எந்தக் காலத்திலும் வைதீகர்களால் ஜனசமூகம் விடுதலையோ, சுதந்திரமோ, சுகமோ அடைய முடியாது என்ற உண்மையான நிச்சயத்தோடுதான் நாம் வைதீகத்தை அடியோடு ஒழிக்க வேண்டுமெனக் கூறிவருகிறோம்.

ஜனசமூகத்தில் சரிபகுதியாக விருக்கும் பெண் மக்கள் பல்லாயிரம் ஆண்டுகளாகக்கட்டுண்டு கிடந்த தமது அடிமைத் தளையை அறுத்தெறிந்து சுதந்தரத்தோடு வாழ உலகமெங்கும் கிளர்ச்சி செய்து வருகின்றனர் என்பதும் அவருடைய கிளர்ச்சி நியாயமானதும், உண்மையானதும், அவசியமானதும் ஆகும் என்பதும், குடி அரசு வாசகர்களுக்குத் தெரியாத புதிய செய்தி அல்ல. பெண்மக்கள் பிறந்தது முதல் இறக்கும் வரையிலும் அடிமையாகவே இருந்து துன்பப்பட்டு வாழக்கூடிய நிலையை அகற்றி, அவர்களும் ஆண் மக்களைப் போலவே சுதந்தரத்துடன் வாழச் செய்ய வேண்டுமென்றும் நமது இயக்கம் தோன்றிய நாள் முதல் நாம் இடைவிடாது பிரசாரம் பண்ணிக் கொண்டு வருகிறோம். மதம், வேதம், கடவுள், சாஸ்திரம் இவைகளின் பேரால் ஆண்களுக்கு ஒரு நீதி, பெண்களுக்கு ஒரு நீதி ஏற்பட்டிருக்கும் கொடுந்தன்மையான - அக்கிரமமான - அநீதி ஒழிய வேண்டும் என்று சொல்லி வருகிறோம்.

ஆணும் பெண்ணும் சேர்ந்து வாழ்வதற்காகச் செய்து கொள்ளும் ஒரு ஒப்பந்தமாகிய ‘விவாகம்’ அதாவது மணம் என்ற விஷயத்தை எடுத்துக் கொண்டு கொஞ்சம் யோசனை செய்து பாருங்கள்! இவ்விஷயத்தில் ஆண்களுக்குக் கொடுத்துள்ள உரிமைகளையும், பெண்களுக்கு ஏற்படுத்தியுள்ள அநீதிகளையும் பாருங்கள்! இந்து சமூகத்தில் ஆண்கள் எத்தனை மனைவிகளை வேண்டுமானாலும் கல்யாணம் பண்ணிக் கொள்ளலாம்; உயிரோடிருக்கும் மனைவி பிடிக்காவிட்டால் அவளை நீக்கி விட்டு வேறு பெண்ணை விவாகம் பண்ணிக் கொள்ளலாம். மனைவி இறந்து விட்டாலும் வேறு மணம் புரிந்து கொள்ளலாம் என்பதற்கு மதம், வேதம், சாஸ்திரம் ஆகிய இவைகள் இடந்தருகின்றன. ஆனால் பெண்கள் பல கணவர்களை மணம் புரிந்து கொள்ளவும், உயிரோடிருக்கும் கணவன் பிடிக்காவிட்டால் அவனை நீக்கி விட்டு வேறு ஒருவனை மணம் புரிந்து கொள்ளவும், கணவன் இறந்து விட்டால் வேறு மணம் செய்து கொள்ளவும், அந்த மதமும், வேதமும், சாஸ்திரங்களும் தடைசெய்கின்றன.

இப்படிப்பட்ட வித்தியாசமும் கொடுமையும் இல்லாமல் பெண்களும் ஆண் மக்களைப் போலத் தங்கள் விருப்பப்படியே மணம் புரிந்து கொள்ளச் சுதந்தரமுடையவர்களாய் இருக்க வேண்டுமென்று கூறுகிறவர்களையும், இதற்காக சட்டஞ் செய்ய வேண்டுமென்று சொல்பவர்களையும், சட்டம் ஆக்குவதற்காக மசோதாக்கள் கொண்டு வருபவர்களையும், அதை ஆதரிப்பவர்களையும் வைதீகர்கள் நாஸ்திகர்கள் என்றும் மதத் துரோகிகள் என்றும் தூற்ற வாரம்பித்து விடுகின்றனர். “மண விஷயத்தில் ஆண்களுக்கு இருக்கும் உரிமை பெண்களுக்கும் இருந்தால் மணம் என்பதன் தெய்வீகத் தன்மை போய் விடும்; பெண்களின் கற்புத்தன்மை போய் விடும்; இந்திய மக்களின் கட்டுப்பாடான சமூகத்தன்மை அழிந்து விடும்”, என்று வைதீகர்கள் கூச்சலிட்டு எதிர்க்கின்றனர். ஆனால் இவர்கள் ஆண் மக்கள் விஷயத்தில் மாத்திரம் இக்கட்டுப்பாட்டைப் பிரயோகிக்கச் சம்மதிப்பதில்லை; ஆண் மக்கள் மாத்திரம் பல மனைவிகளை மணந்து கொள்ளுவதனாலும், ஒரு மனைவியை நீக்கிவிட்டு வேறு மனைவியை விவாகம் புரிந்து கொள்ளுவதனாலும் மனைவி இறந்தபின் வேறு மணம் புரிந்து கொள்ளுவதனாலும். ‘மணம்’ என்பதன் தெய்வீகத் தன்மை அழியவில்லையா? கற்புத் தன்மை அழியவில்லையா? இந்திய மக்களின் கட்டுப்பாடான சமூகத்தன்மை அழியவில்லையா? என்று தான் கேட்கிறோம்.

பொதுவாகப் பெண்மக்களுக்குச் சுதந்தரம் வழங்கும் விஷயத்தில் நமது நாட்டு வைதீகர்களுக்கு இருந்து வரும் மனப்பான்மையை நாம் பல தடவைகளில் விளக்கமாக எடுத்துக் காட்டி வந்திருக்கின்றோம். அன்றியும் சீர்திருத்தம் சம்பந்தமான மசோதாக்கள், பெண்கள் சுதந்தரம் சம்பந்தமான மசோதாக்கள் சட்ட சபைகளில் கொண்டு வரப்படும் காலங்களில், வைதீகர்கள் தாங்களாகவே முன்வந்து தங்கள் மனப்பான்மையை வெளியிட்டு வந்திருக்கின்றார்கள். இவ்விஷயங்களை பாலிய விவாகத் தடை மசோதாவை இந்திய சட்டசபையில் திரு. சாரதா அவர்கள் நிறைவேற்றிய காலத்தில் அதை எதிர்த்த பண்டித மாளவியா, திரு. எம். கே. ஆச்சாரியார் போன்றவர்களின் பேச்சுகளிலிருந்து உணரலாம். அன்றியும் இந்த ஆண்டிலும் சென்ற ஜனவரி மாதத்திலும், பிப்ரவரி மாதத்திலும் இந்திய சட்டசபையில், “விதவைகளுக்குச் சொத்துரிமை வழங்க வேண்டும்” என்ற மசோதாவை திரு. சாரதா அவர்கள் கொண்டு வந்த காலத்திலும் “இந்து மதத்தைச் சேர்ந்தவர்களுக்கு விவாகரத்துச் செய்து கொள்ள உரிமை வேண்டும்” என்ற மசோதாவை திரு. அரிசிங்கவர் அவர்கள் கொண்டு வந்த காலத்திலும், இவர்களை எதிர்த்து திரு. ராஜா பகதூர் கிருஷ்ணமாச்சாரியார் போன்ற வைதீகர்கள் வெளியிட்ட அபிப்பிராயங்களைக் கொண்டும் வைதீகர்களின் மனப்பான்மைகளை நன்றாய் உணரலாம். சென்ற வாரங்களில் “விதவைகளுக்குச் சொத்துரிமை” வழங்கும் மசோதாவைப் பற்றி எழுதியிருந்தோம். ஆதலால் இப்பொழுது “விவாக விடுதலை” மசோதாவைப் பற்றி மாத்திரம் கூறி முடிக்கின்றோம்.

சென்ற 13-2-32 இல் இந்திய சட்டசபையில் மீண்டும் விவாக விடுதலை மசோதா விவாதத்திற்கு வந்த போது வைதீகர்கள் நடந்து கொண்ட மாதிரியைக் கவனித்தால் நமது நாட்டினரனைவரும் வெட்கமடைய வேண்டியதைத் தவிர வேறு வழியில்லை. அன்று காலையில் மசோதாவைப் பற்றிய விவாதம் தொடங்கிய போது பண்டித சத்தியேந்திர நாத சென் என்பவர் மசோதாவை எதிர்த்தும், திரு. ஜோஷி, ஆர். எஸ். சர்மா போன்றவர்கள் மசோதாவை ஆதரித்தும், திரு. சீத்தாராம ராஜு, திரு. ஸி. எஸ். ரெங்கய்யர் போன்றவர்கள் மசோதாவின் கொள்கையை ஒப்புக் கொண்டும், ஆனால் அதைப் பிறகு நிறைவேற்றிக் கொள்ளலாமென்றும் விளக்கெண்ணையாகவும் பேசினார்கள். இவ்வாறு காலையில் விவாதம் நடந்து முடிந்தது. மீண்டும் இடைவேளை போஜனத்திற்குப் பின் சட்டசபைக் கூடிய போது சபையில் 18 அங்கத்தினர்களே வீற்றிருந்திருந்தார்களாம், மற்ற அங்கத்தினர்கள், அதாவது இம்மசோதாவை எதிர்க்கும் மனப்பான்மையுடைய வைதீக அங்கத்தினர்களும், ஆதரிக்கும் மனப்பான்மையுடைய அங்கத்தினர்கள் சிலருங் கூடச் சட்ட சபைக்குள் வராமல் வெளியிலேயே நின்று விட்டார்களாம் சட்டசபையிலிருந்து இருந்து கொண்டு தங்களுடைய உண்மையான அபிப்பிராயத்தை வெளியிடத் துணிவில்லாத இவ்வங்கத்தினர்களால் நமது சமூகத்திற்கோ, அல்லது தேசத்திற்கோ என்ன நன்மை செய்ய முடியும் என்று கேட்கின்றோம். கடைசியில், சட்ட சபைத் தலைவர் சபையில் “சுவாரம்” உண்டாவதற்கு எவ்வளவோ முயன்றும் கடைசி வரையிலும் “சுவாரம்” ஏற்படாததால் சபை ஒத்தி வைக்கப்பட்டது.

இந்த நிகழ்ச்சியிலிருந்து “விவாக விடுதலை” விஷயத்தில் நமது வைதீகர்களின் மனப்பான்மை எவ்வாறு இருக்கிறது என்பதை அறிந்து கொள்ளலாம். இந்த வைதீகர்கள் “விவாக விடுதலை” உரிமையில்காணாமல் உண்டாகும் தீமைகளையும், நன்மைகளையும், விவாக விடுதலை உரிமை இருந்தால் அதனால் உண்டாகும் நன்மை தீமைகளையும் தங்கள் சொந்த அறிவைக் கொண்டு நன்றாய் ஆலோசித்துப் பார்த்தால் “விவாக விடுதலை” மசோதாவை எதிர்க்க முன் வருவார்களா? என்று கேட்கின்றோம்.

ஒரு குடும்பத்திலுள்ள கணவன் மனைவிகளுக்குள் ஒற்றுமையில்லா விட்டால் எந்தக் காலத்திலும் ஒற்றுமை ஏற்பட முடியாத அதிருப்தி ஏற்பட்டு விட்டால், அல்லது வியாதி யுடையவர்களாய் இருந்தால் ஒருவருடைய நடத்தை மற்றவர்களுக்குப் பிடிக்காமல் இருந்தால், தாங்கள் கணவன் மனைவிகளாக வாழ்வதில் சிறிதும் விருப்பமில்லாதவர்களாயிருந்தால் அவர்கள் தங்கள் மண ஒப்பந்தத்தை சட்ட மூலமாக நீக்கிக் கொள்ளுவதில் என்ன குற்றமிருக்கின்றது? மனவொற்றுமையில்லாத இருவர்கள் சேர்ந்து வாழ்க்கை நடத்துவதில் ஏதாவது சௌகரியமோ சுகமோ அவர்களுக்கு இருக்க முடியுமா? ஆனால் ஆண் மகன் மாத்திரம் மணம் செய்து கொண்ட மனைவி பிடிக்கா விட்டால் யாதொரு தடையுமின்றி உடனே அவளை

நீக்கிவிட்டு வேறொரு பெண்ணை மணஞ் செய்து கொள்ளுகின்றான். இது சட்டப்படி செல்லத்தக்கதாகவும், குற்றமற்றதாகவும் இருக்கிறது. ஆனால் கணவனால் நீக்கப்பட்ட பெண்கள், கணவன் உயிரோடு இருக்கும் வரையிலும் தனக்கு விருப்பமுள்ள வேறொரு புருஷனை மணந்து கொள்ளச் சட்டப்படி உரிமையில்தான். இந்தக் காரணத்தால் கணவனால் நீக்கப்பட்ட - வெறுக்கப்பட்ட - அநேக பெண்கள் திருட்டுத் தனமாகத் துன்மாக்க வழியில் பிரவேசிக்கவும் சில சமயங்களில் மானம் பொருக்க மாட்டாமல் தற்கொலை செய்து கொள்ளவும், தனித்திருந்து விபசாரம் புரிந்து மானமற்ற வாழ்க்கை நடத்தவும் நேருகின்றது. பெரும்பாலும் தற்கொலை செய்து கொள்ளும் பெண்களெல்லாம் மாமன், மாமி, புருஷன் முதலியவர்களின் கொடுமை சகிக்க முடியாமலும், வேறு ஒரு புருஷனை மணந்து வாழ வழியில்லாமலும்; தனித்திருந்து கௌரவமாக ஜீவிப்பதற்கு முடியாமலும், மனமுடைந்து தற்கொலை செய்து கொள்ளுகிறார்களே ஒழிய வேறு காரணம் இல்லை என்று சொல்லலாம். இது போலவே மாமன், மாமி, பெண்சாதி முதலியவர்களின் கொடுமைக்கு அஞ்சித், தற்கொலை செய்து கொண்ட ஆண்கள் எவரேனும் உண்டென்று கூறமுடியுமா?

ஆகையால் பெண்களும் ஆண்களைப் போலவே உரிமைப் பெற்றவர்களாயிருந்தால் இத்தகைய கொடுமைகள் நடைபெற முடியுமா? என்று தான் கேட்கிறோம். கணவன் எவ்வளவு அயோக்கியனாயிருந்தாலும் வியாதியஸ்தனாயிருந்தாலும், ஆண்மை அற்றவனாய் இருந்தாலும், கொடுமைப்படுத்துகின்றவனாய் இருந்தாலும் அவனையே ஆயுள் வரையிலும் தெய்வமாகக் கொண்டு அவனுக்கு அடிமையாக இருந்து வாழ்வது தான் 'மணத்தின் தத்துவம்' 'விவாகத்தின் தெய்வீகத்தன்மை' 'ரிஷிகளின் புனிதமான சட்டம்' பெண்கள் கடமையென்று விதிப்பது ஒரு மதமாகுமா? வேதமாகுமா? சாஸ்திரமாகுமா? நீதியாகுமா? அறிவுடைமையாகுமா? என்று நன்றாய் யோசனை செய்து பாருங்கள்!

ஆகையால் இத்தகைய கஷ்டங்களில்லாமல் ஆண் பெண் இருவரும் சமவுரிமையடைய வேண்டுமென்ற நல்லெண்ணத்துடனேயே திரு. அரி சிங்கவர் அவர்கள், 'விவாக விடுதலை மசோதா' வைக் கொண்டு வந்தார். இத்தகைய ஒரு நல்ல சீர்திருத்த மசோதாவை வைதீகர்கள் ஆதரிக்க மனமில்லாமலும் அவ்விவாதத்தில் அதிகமாகக் கலந்து கொள்ள இஷ்ட மில்லாமலும் சட்ட சபைக்கு வெளியிலேயே நின்று விட்டார்கள். இவ்வாறு வெளியிலேயே நின்றவர்களுடன் அரசாங்க அங்கத்தினர் சிலரும் இருந்தனராம்! இதனால் அரசாங்கமும் வைதீகர்களுடன் சேர்ந்து கொண்டு இந்த மசோதாவை எதிர்த்ததாகத் தானே அர்த்தம்? இவ்வாறு எத்தனை நாளைக்கு அரசாங்கத்தார் வைதீகர்கள் வார்த்தைக்கு அஞ்சிச் சீர்திருத்தத்திற்கு விரோதியாய் இருப்பார்களென்று கேட்கின்றோம். உண்மையிலேயே நாட்டின் நன்மையில் கருத்துடைய அரசாங்கமாய் இருந்தால் இது போன்ற சீர்திருத்த

மசோதாக்களை ஆதரிக்க வேண்டியது கடமையாகும். அல்லது மத நடு நிலைமை வகிக்கக்கூடிய அரசாங்கமாய் இருந்தால் மசோதாவை எதிர்க்காமல் நடுநிலைமை வகிக்க வேண்டும். இரண்டுமில்லாமல் மசோதாவுக்கு எதிராக உள்ள வைதீகர்களுடன் சேர்ந்து கொண்டு வெளியேறுவது ஒழுங்கான காரியமா என்று தான் கேட்கிறோம்.

வைதீகர்களும் அரசாங்க உறுப்பினர் சிலரும் "விவாக விடுதலை மசோதா" வைக் கெடுக்கும் பொருட்டு சபைக்குள் வராமலிருந்த காரணத்தால், உத்தியோகப் பற்றற்றவர்களின் மசோதாவுக்காக ஒதுக்கப்பட்டிருந்த ஒரு நாளில் அரை நாள் வீண் போயிற்று. இனியும் உத்தியோகப் பற்றற்றவர்களின் தீர்மானங்கள் விவாதத்திற்கு வரும் நாளில் இந்த மசோதாவும் வரத்தான் போகிறது. அப்பொழுதும் இம்மாதிரி சட்டசபைக்குள் வராமல் வெளியிலேயே நின்று கொண்டு நாளை வீணாக்கப் போகிறார்களா? அல்லது மசோதாவை எதிர்த்துத் தோற்கச் செய்யப் போகிறார்களா? அல்லது வேறு என்ன செய்கிறார்கள் என்று பார்ப்போம்.

இவ்வாறு வைதீகர்களும், அரசாங்கமும் சீர்திருத்தங்களை எதிர்ப்பதனால் அவ்வுணர்ச்சியை அடக்கி விட முடியாது என்பது நிச்சயம் என்று மாத்திரம் எச்சரிக்கை செய்கிறோம். வரவர மக்களுடைய மனத்தில் சமூகச் சீர்திருத்த உணர்ச்சி மிகுந்து வருவதன் பலனாக சீர்திருத்தங்களுக்கு விரோதமாக இருக்கின்ற மதம், வேதம், சாஸ்திரம், வைதீகம் ஆகியவைகளின் ஆதிக்கம் வீழ்ச்சியடையும் காலம் தூரத்திலில்லை என்றே நாம் கூறி முடிக்கிறோம்.

குடி அரசு - தலையங்கம் - 21.02.1932

தீண்டாதார் துன்பம்

வெள்ளைக் காரர்களைப் பார்த்து “நீங்கள் எங்களைக் கொடுமைப் படுத்துகிறீர்கள்! ஆகையால் உங்களுடைய அரசாட்சி எங்களுக்குப் பிடிக்க வில்லை; ராஜ்யத்தை எங்களிடம் விட்டு விட்டு நீங்கள் உங்கள் தேசத்திற்குப் போய் விடுங்கள்; நாங்கள் ஒற்றுமையாயிருந்து எங்கள் தேசத்தை ஆண்டு கொள்ளுவோம்” என்று சுயராஜ்ய வாதிகள் கூச்சலிடுகின்றனர்; இதற்காகச் சட்டமறுப்பு செய்கின்றனர்; சிறைக்குச் செல்கின்றனர்; இன்னும் சத்தியாக் கிரகத்தின் பெயரால் என்னென்ன காரியங்களையோ செய்து கொண்டிருக்கின்றனர். ஆனால் வடநாட்டில் இந்துக்களுக்கும் முஸ்லீம்களுக்கும் உள்ள கலகமும் வெறுப்பும் இன்னும் ஓய்ந்த பாடில்லை. இவர்கள் ஒற்றுமையாய் வாழ்வதற்குரிய காரியங்களைச் செய்யவும் இல்லை.

இது ஒரு புறமிருக்க மிகவும் பரிதாபகரமான வாழ்வில் இருந்து துன்பப்படும் ஆதிதிராவிடர் போன்ற தீண்டாத மக்களின் கதி இன்னும் மோசமானதாகவே இருந்து கொண்டிருக்கின்றது. தீண்டாதவர்கள் கோயில் பிரவேசத்தின் பொருட்டு நாசிக்கிலும், குருவாயூரிலும் சத்தியாக் கிரகம் புரிந்து கொண்டு துன்பப்படுதலும், அவர்களை வைதீக இந்துக்கள் எதிர்த்துத் துன்பப்படுத்துதலும் ஒரு புறமிருக்க, அவர்கள் தங்கள் மட்டிலாவது சுத்தமாகவும், நாகரீகமாகவும் செளகரியமாகவும் வாழக்கூட மனஞ்சுக்காத இந்துக்கள் அவர்களுக்குப் பண்ணும் கொடுமை மிகவும் அநீதமாக இருக்கின்றது என்ற விஷயம் நமது நாட்டு மக்களுக்கு தெரியாததல்ல. சென்ற ஆண்டில் ராமநாதபுரம் ஜில்லாவில் ஜாதி இந்துக்கள் தீண்டாதவர்களுக்குச் செய்த கொடுமையும், திருச்சி ஜில்லாவில் ஜாதி இந்துக்கள் தீண்டாத வர்களுக்குச் செய்த கொடுமையும் இன்னும் மறக்கப்படவில்லை. இது போலவே ஒவ்வொரு கிராமத்திலும் தீண்டாதவர்களுக்குப் பல கஷ்டங் களிருந்து வருகின்றன. ஆனால் அத்தீண்டாத மக்கள் தங்கள் வயிற்றுப் பிழைப்புக்கு உயர் ஜாதி இந்துக்களின் கையையே எதிர்பார்த்திருப்பதாலும், பெரும்பாலானவர்கள் கல்வி அறிவும் உலக நாகரீக உணர்ச்சியும் இல்லாமை யால் “தங்களை ஆண்டவன் என்பவன் தீண்டாதவராகவே கஷ்டப்படும்படி படைத்தான்; எல்லாம் தமது தலை விதியின் படி நடக்கும்” என்ற நம்பிக்கை

யுடையவர்களாயிருப்பதனாலும் தங்கள் துன்பத்தைச் சகித்துக் கொண்டு வாழ்க்கை நடத்தி வருகிறார்கள்.

இப்படி யில்லாமல் தீண்டாத மக்கள் கொஞ்சம் சுயமரியாதை உணர்ச்சி பெற்றுத் தங்களைச் சீர்திருத்தம் செய்து கொள்ள முந்துவார்களானால், அப்பொழுதே அவர்களை முன்னேற ஒட்டாமல் நசுக்கிப் பழைய சாக்கடை யிலேயே அமிழ்த்தி வைக்க ஜாதி இந்துக்கள் தயாராகிவிடுகிறார்கள். இதற்கு உதாரணமாக இப்பொழுது சேலம் ஜில்லா ராசிபுரம் தாலூக்கா, தாத்தைய் யங்கார் பட்டி கிராமத்திலிருக்கும் தீண்டத்தகாத மக்களை, அவர்கள் முன்னேற்றமடையாதபடி அடக்கி வைக்க உயர் ஜாதி மக்கள் அவர்களுக்கு விதித்திருக்கும் நிபந்தனைகளைப் பார்த்தால் விளங்கும். இதைப் பற்றி அவர்கள் சேலம் ஜில்லா கலெக்டருக்கும், போலீஸ் சூப்பரின்டெண்டுக்கும் செய்து கொண்டிருக்கும் விண்ணப்பத்தில் குறிப்பிட்டுக் காட்டியிருக்கின்றனர்.

“எங்களுந் குடியானவர்கள், நாங்கள் நாகரிகமாய் இருப்பதற்காகப் பொறாமைப்பட்டு எங்களைக் கண்ட இடங்களில் எல்லாம் அடித்தும், எங்கள் தெருப் பெண்களை வாய்க்கு வந்தபடி திட்டியும் கஷ்டப்படுத்து கிறார்கள். அதோடு அல்லாமல் கீழ்க்கண்ட நிபந்தனைகள் ஏற்படுத்தி அதன்படி நடக்காது போனால் எங்கள் கால்களை ஒடித்து விடுவோம்” என்று சொல்லு கிறார்கள்.

நிபந்தனைகள் :-

1. பறையர்கள் கிராப்பு வைக்கக் கூடாது
2. பள்ளிக்கூடம் தெருவில் இருக்கவும் கூடாது, படிக்கவும் கூடாது.
3. வெள்ளை வேஷ்டிக் கட்டக்கூடாது; அழுக்கு வேஷ்டி யிலிருந் தாலும் முழங்காலுக்கு மேல் கட்ட வேண்டும்.
4. பெண்கள் மார் ஆடை போடக்கூடாது; மீறி மார் ஆடைப் போட் டால் மாரை அறுத்துவிடுவது.
5. நாகரிகமான நகைகள் போடக் கூடாது.
6. குடைகள் பிடிக்கவும் கூடாது; குடையிருந்தால் நெருப்பு வைத்துக் கொளுத்தி விடவேண்டும்.
7. பெட்டிகள் கையில் கொண்டு வரக்கூடாது; புஸ்தகமும் கையில் பிடிக்கக்கூடாது.

(தமிழ்நாடு)

என்பது தீண்டாதவர்களின் விண்ணப்பம். இந்தக் கொடுமைகளை யார் பொறுத்துக் கொண்டிருக்க முடியும்? என்று கேட்கின்றோம். இந்த நிலைதான் கிராமாந்தரங்களினெல்லாம் இருந்து வருகின்றது. இதை மாற்றுவதற்கு இது வரையிலும் என்ன முயற்சியை, எந்தத் தேசியவாதிகள் செய்தார்கள் என்று கேட்கிறோம். அந்நியர்களையில் அதிகாரமும், தாங்கள் சுதந்தரமின்றி அந்நிய நாட்டினர்க்கு அடிமையாக இருக்கும் இக்காலத்திலேயே இந்த உயர்ஜாதி இந்துக்கள் தீண்டாதவர்களுக்கு இக்கொடுமையைச் செய்வார்களாயின் இவர்கள் கையில் ஆட்சியும் அதிகாரமும் கிடைத்துவிட்டால் அவர்களைச் சித்திரவதை செய்யமாட்டார்களா? என்று யோசித்துப்பாருங்கள்.

இம் மாதிரி வலுத்தவர்கள் இளைத்தவர்களுக்குக் கொடுமை செய்வதை பொருட்படுத்தாத ஒரு தேசியம், அல்லது ராஜ்யம் எதற்குப் பயன்படும்? இவ்வாறு தீண்டாதவர்களைக் கொடுமைப்படுத்தும் எண்ணத்தை உயர் ஜாதி இந்துக்களின் மனத்தில் பதிய வைத்திருப்பதற்கு காரணம், பாழும் மதமும், வைதீகமும், பழக்க வழக்கங்களுமே அன்றோ? ஆகையால் இந்தப் பாழும் மதமும், வைதீகமும், பழக்க வழக்க மூட நம்பிக்கையும் தொலைந்தாலொழிய உயர் ஜாதி இந்துக்களின் மனத்தில் மாறுதல் ஏற்படுமா? ஒருக்காலும் முடியாது. ஆகவே இனியும் தீண்டாத வர்கள் கடவுளையோ மதத்தையோ நம்பிக்கொண்டிருந்தால் ஒரு சிறிதும் முன்னேற்ற மடையப் போவதில்லை. தம்மையே நம்பி இடைவிடாது கிளர்ச்சிச் செய்வதன் மூலமும், வைதீகர்களாகிய அரசியல் கிளர்ச்சிகாரர்கள் எல்லாம் “சுயராஜ்யம் வந்தபிறகு பார்த்துக் கொள்ளலாம்” என்று கூறும் வார்த்தைக்கு ஏமாறாமல் முயற்சிசெய்வதன் மூலமும் தான், தாங்கள் விடுதலை பெற்று மனிதர்களாக வாழ முடியுமென்று எச்சரிக்கின்றோம்.

குடி அரசு - துணைத் தலையங்கம் - 21.02.1932

தனித் தொகுதியா? பொதுத் தொகுதியா?

ஒரு நாட்டில் வகுப்புப் பிரிவினைகள் நிலைத்திருக்கும் வரையிலும், ஒவ்வொரு வகுப்பினரும் தாம் தாம் தனித் தனி வகுப்பினரென்றும், தாம் மற்ற வகுப்பினருடன் உடனிருந்து உண்பதும், கலப்பதும், உறவாடுவதும், தமது மதத்திற்கும், கடவுளுக்கும், வேதத்திற்கும், புராதன நாகரீகத்திற்கும் விரோதமான செய்கையாகுமென்றும் நினைத்துக் கொண்டும் உண்மையாகவே நம்பிக் கொண்டும் இந்த நம்பிக்கையின் படி நடந்து கொண்டும் வருகின்ற வரையிலும் ஒரு வகுப்பினர் மற்றொரு வகுப்பினருடைய நன்மைக்காகவும், முன்னேற்றத்திற்காகவும் அந்தரங்க சுத்தியுடன் உழைப்பார்கள் என்று நினைப்பது தவறான எண்ணமேயாகும். இவ் விஷயத்தைத் தெரிந்து கொள்வதற்கு நாம் வேதங்களையோ, சாஸ்திரங்களையோ, சிலாசாசனங்களுையோ கஷ்டப்பட்டு ஆராய்ந்து பார்க்க வேண்டிய அவசியமில்லை. தற்காலத்தில் நம் கண் முன் நடைபெறும் காட்சிகளைக் கொண்டே யாவரும் சுலபமாகத் தெரிந்து கொள்ளலாம். உதாரணமாக இன்று அரசியலிலோ, அல்லது உத்தியோகத் துறையிலோ, அல்லது வியாபாரத் துறையிலோ, மற்றும் எந்தத் துறையிலாகட்டும் உயர்ந்த பதவியும், ஆதிக்கமும், செல்வாக்கும் அடைந்திருக்கின்ற அய்யர், அய்யங்கார், முதலியார், பிள்ளை, நாயுடு, செட்டியார், ரெட்டியார், நாடார் முதலிய எல்லா வகுப்பினரும் தங்கள் தங்கள் வகுப்பினருடைய நன்மையையும் முன்னேற்றத்தையும் மாத்திரம் கருதி அவர்களுக்கே உதவி செய்யக் கூடிய நிர்ப்பந்தமான நிலையில் இருப்பதும் தம் வகுப்பினரல்லாத கஷ்டப்படும் மற்ற வகுப்பினர்களுக்கும் உதவிசெய்ய வேண்டுமென்ற எண்ணமிருந்து கூட அவ்வாறு செய்ய முடியாத நிலையில் இருப்பதும் சிறிது உலக அனுபவம் தெரிந்த எல்லோருக்கும் விளங்கக் கூடிய விஷயமேயாகும்.

மற்ற நாட்டுச் சரித்திரங்களை விட்டு விட்டு, நமது இந்திய நாட்டுச் சரித்திரத்தை மாத்திரம் சிறிது யோசித்துப் பார்த்தாலுங் கூட இந்த விஷயத்தைத் தெரிந்து கொள்ளாமல் இருக்க முடியாது. முஸ்லிம் அரசர்கள் நமது நாட்டை ஆண்டகாலத்தில் அவர்கள் முஸ்லிம்கள் நலத்தை மாத்திரமே முதன்மையாகக் கருதி அரசாட்சி செய்து வந்திருக்கிறார்கள் என்பதும், நாயக்க அரசர்கள் ஆண்ட காலத்தில் அவர்கள் தங்கள் குலத்திலுள்

ளவர்களையே முதன்மையான பதவிகளில் நியமித்து ஆண்டு வந்திருக்கிறார்கள் என்பதும், வெள்ளைக்காரர்கள் நமது நாட்டை ஆளத் தொடங்கிய நாள் முதல் அவர்களும் தமது வகுப்பினர் நன்மையையே முக்கியமாகக் கருதி ஆண்டு கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதும், முஸ்லிம்கள் ஆண்ட காலத்திலும் நாயக்க அரசர்கள் ஆண்ட காலத்திலும் வெள்ளைக் காரர்கள் ஆளும் இக்காலத்திலும் அரசாங்கத்தில் உயர்ந்த பதவி வகித்திருந்தவர்களும், வகித்திருப்பவர்களும் ஆகிய பார்ப்பனர்க ளெல்லாம் தங்கள் வகுப்பிற்கான நன்மைகளையே சாதித்துக் கொண்டார்கள், சாதித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்ற விஷயமும் வெளிப்படையாகத் தெரியக் கூடும் என்பதில் சந்தேகமில்லை.

இந்த விஷயங்களையெல்லாம் நன்றாக ஆலோசித்துப் பார்க்கின்ற எந்த வகுப்பினரும், தங்கள் தங்கள் வகுப்பின் முன்னேற்றத்தையும், சுதந்திரத்தையும் கருதுவார்களானால், அவர்கள் தங்களுக்கு அரசியல் துறையிலும், சமுதாயத்துறையிலும் நியாயமான உரிமை கிடைப்பதற்குரிய வசதிகளைச் செய்து தர வேண்டுமென்று அரசாங்கத்தாரைக் கேட்பது எந்த வகையிலும் குற்றமற்ற நியாயமேயாகும். உயர்வு தாழ்வான வகுப்புப் பிரிவுகள் நிலைத்திருக்கும் வரையிலும், படிப்பும், பணமும், பதவியும் பெற்ற உயர்ந்த வகுப்பினர்கள் அவை இல்லாத தாழ்ந்த வகுப்பினரை அடக்கி வைத்திருக்கும் வரையிலும், அவ்வாறு அடக்கி வைத்திருப்பதுதான் மதக் கட்டளையும், சாஸ்திர நீதியும் என்ற எண்ணமுடையவர்களாய் இருக்கும் வரையிலும் முன்னேற்றமடைவதற்கு வழி இல்லாமல் கொடுமைப்படுத்தப் பட்டிருக்கும் மக்கள், தங்கள் சுதந்திரத்திற்கு அரசாங்க அமைப்பில் பாதுகாப்பு தேடிக் கொடுக்க வேண்டும் என்று கேட்பது தவறானதென்றோ, தேசத்திற்குத் தீமை தரக்கூடிய காரியமென்றோ நிதான புத்தியுடனிருந்து யோசனை செய்து பார்க்கின்ற கடுகளவு அறிவுடைய எந்த மனிதனாவது சொல்ல முடியுமா?

ஆகவே நமது நாட்டில் நூற்றுக்கணக்கான ஆண்டுகளாக அடிமைப் படுத்தப்பட்டும், மிதிக்கப்பட்டும், நசுக்கப்பட்டும், கொடுமைப் படுத்தப்பட்டும் கிடக்கின்ற மக்கள் தங்களை இதுவரையிலும் முன்னேற வெட்டாமல் தடைப் படுத்தி வைத்திருந்த கூட்டத்தாரின் கையில் அரசியல் அதிகாரம் கிடைக்கப் போகின்ற காலத்தில், அவர்கள் தங்களுக்கு வேண்டிய பாதுகாப்பை அரசியல் சுதந்திரத்தில் ஏற்படுத்திக் கொடுக்க வேண்டும் என்று கேட்க முன் வந்திருக்கிறார்கள். இவ்வாறு தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் கேட்பதை இதுவரையிலும் ஏகபோக உரிமையாகச் சுகம் அனுபவித்து வந்த கூட்டத்தார் “இப்படிக்கேட்பது வகுப்புத் துவேஷமான காரியம்”மென்றும் “தேச ஒற்றுமைக்கு விரோதமான காரியம்”மென்றும் கூறித் தடுத்துக் கொண்டிருக்கின்றார்கள் என்ற விஷயம் தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்பினருக்கும் அவர்களிடத்தில் அனுதாப முள்ளவர்களுக்கும் தெரியாத தொன்றல்ல. இதன் உண்மையை வட்ட மேஜை மகாநாட்டில் தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்புப் பிரதிநிதிகளும், முஸ்லீம் வகுப்புப்

பிரதிநிதிகளும், கிருஸ்தவர், ஐரோப்பியர், சட்டைக்காரர் முதலான சிறு பான்மை வகுப்புப் பிரதிநிதிகளும் எதிர்கால அரசியல் சீர்திருத்தத் திட்டத்தில் தங்களுக்குத் தனிப்பட்டத் தேர்தல் தொகுதி இருக்க வேண்டுமென்று கூறியதையும் இதைக் காங்கிரஸ் பிரதிநிதியாகவும் வருணாச்சிரம தருமத்தின் பிரதிநிதியாகவும் இந்து மகாசபையின் பிரதிநிதியாகவும் வட்டமேஜை மகாநாட்டிற்குப் போயிருந்த திருவாளர்களான, காந்தி, மாளவியா, மூஞ்சே முதலானவர்கள் ஆதிமுதல் அந்தம் வரையிலும் எதிரிகளாக இருந்து மறுத்துப் பேசியதிலிருந்தும் அறியலாம். கடைசியாக இந்த வகுப்பு சம்மந்தமான தகராறு ஒரு முடிவுக்கு வராத காரணத்தினாலேயே வட்ட மேஜை மகாநாடும் பயன்தரத் தகுந்த ஒரு முடிவுக்கும் வராமல் வீணாகக் கலவந்தது. அப்போது முதல் மந்திரியாகிய திரு. மெக்டொனால்டு அவர்களும் “வகுப்புப் பிரச்சினை சம்பந்தமாக நீங்கலே ஒரு சமரசமான முடிவுக்கு வருவீர்களானால் அதனை அரசாங்கம் ஏற்றுக் கொள்ளு” மென்றும் “இல்லாவிட்டால் இனி ஏற்படுத்தப்படும் வட்ட மேஜை மகாநாட்டுக் கமிட்டிகளின் மூலம் அரசாங்கமே முடிவு செய்யு”மென்றும் கூறி அனுப்பிவிட்டார். அவ்வாறே இப்பொழுது அரசியல் சீர்திருத்தத்தை ஏற்படுத்துவதற்காக பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்தாரால் நியமிக்கப்பட்ட தனித் தனி மூன்று கமிட்டிகள் இந்தியாவில் துரிதமாகத் தமது வேலைகளைச் செய்து கொண்டு வருகின்றன. இவற்றுள் திரு. லோதியன் அவர்களைத் தலைமையாகக் கொண்ட வாக்குரிமைக் கமிட்டியானது பல இடங்களிலும் சுற்றுப் பிரயாணம் செய்து எவ்வாறு வாக்குரிமை அளிப்பது என்பது பற்றியும் எந்த முறையில் தேர்தல் தொகுதிகளை ஏற்படுத்துவது என்பதைப் பற்றியும் விசாரணை செய்து கொண்டு வருகிறது. இக்கமிட்டி கடைசியில் எந்த விதமாக முடிவு செய்கிறதோ அந்த முடிவே அநேகமாக ஆங்கிலப் பாராளுமன்ற சபையாரால் ஒப்புக் கொள்ளப்பட்டு அரசியல் சீர்திருத்தமாக வரக்கூடுமென்று நம்பலாம். ஆகவே இச்சமயத்தில் தாழ்த்தப்பட்ட சமூகத்தினரும், மற்ற சிறுபான்மை வகுப்பினரும் தங்களுக்கு வேண்டிய பாதுகாப்பைத் தேடிக் கொள்ள வேண்டியது மிகவும் அவசியமாகும். ஆகையால் அவர்களுக்கு அதிகாரம் வாய்ந்த சட்டசபை முதலிய ஸ்தாபனங்களில் பங்கு பெற எந்த விதமான தேர்தல் தொகுதி இருந்தால், அவர்களின் உண்மையான பிரதிநிதிகள் யாருடைய செல்வாக்கிற்கும் எதிர்ப்புக்கும், தயவுக்கும், தாட்சண்யத்திற்கும் கட்டுப்பாடமல் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு, அச்சமூகத்தின் உயர்வுக்காகவும், விடுதலைக்காகவும் உழைக்க முடியும் என்னும் விஷயத்தில் நமது அபிப்பிராயம் என்னவென்பதை இப்பொழுது முடிவாகத் தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகிறோம்.

முஸ்லீம் வகுப்பினரின் உண்மையான பிரதிநிதிகளாகிய மௌலானா ஷௌக்கத் அலி போன்றவர்கள் முஸ்லீம்களுக்குத் தனித்தேர்தல் தொகுதியே இருக்க வேண்டுமென்று விரும்புகிறார்களென்பதும், இந்தியக் கிறிஸ்துவர்களும், சீக்கியர்களும், ஐரோப்பியர், சட்டைக்காரர் முதலியவர்

களும் தனித்தேர்தல் தொகுதியையே விரும்புகிறார்களென்பதும், எல்லோரும் அறிந்த செய்கையாகும். இதைப் போலவே தாழ்த்தப் பட்டவர்களும் தனித் தேர்தல் தொகுதியையே விரும்புகின்றார்களென்பதை அச்சமூகத்தார் இந்தியாவெங்கும் பலவிடங்களிலும் கூடிய பல மகாநாடுகளிலும் மற்றும் அவர்களுடைய ஸ்தாபனங்களாக இருக்கின்ற பல சங்கங்களிலும் செய்யப் பட்டுள்ள தீர்மானங்களின் மூலமாகவும், இச்சமூகத்தாரின் செல்வாக்கு வாய்ந்த தலைவர்களான திருவாளர்கள் அம்பேட்கார், சீனிவாசன், எம். சி. ராஜா, சிவராஜ், முனிசாமி பிள்ளை, சுவாமி சகஜானந்தம் முதலியவர்களின் அபிப்பிராயங்களிலிருந்தும் தெரிந்து கொள்ளலாம்.

ஆனால் சமீபத்தில் திரு. எம். சி. ராஜா அவர்கள் இதற்கு முன் வெளியிட்ட தனது அபிப்பிராயங்களை மாற்றிக் கொண்டு இப்பொழுது பொதுத் தொகுதியில் ஸ்தானங்கள் ஒதுக்கப்படுவது மூலமாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்படுவதனாலேயே தாழ்த்தப்பட்ட சமூகத்தாருக்கு விமோசனமூண்டு என்று கூறமுன் வந்திருப்பது பற்றி நாம் ஆச்சரியப்படாமல் இருக்க முடியவில்லை. திரு. ராஜா அவர்கள் தமது அபிப்பிராயத்தை மாற்றிக் கொண்டதைப் பற்றி அவர்கள் கூறும் காரணங்களை சிறிது ஆராய்ந்து பார்ப்போம்.

1. தனித் தொகுதி ஏற்படுத்தினால் தேர்தலுக்கு முன் வரும் அபேட்சகர்கள் ஓட்டர்களைச் சந்திக்க இரண்டு மூன்று ஜில்லாக்களில் சுற்றுப் பிரயாணம் செய்ய வேண்டுமாயின் ஏழைமக்களாய் இருக்கின்ற அச்சமூகத்தின் பிரதிநிதிகளுக்கு இது மிகவும் கஷ்டமாக இருக்கும்; ஆகையால் பொதுத் தொகுதியில் ஸ்தானங்கள் ஒதுக்கி வைப்பதே நன்மையாகும்.

2. தாழ்த்தப்பட்ட சமூகத்தார் இப்பொழுது மத பக்தியிலும், தெய்வ வணக்கத்திலும் வர வர அதிகப்பட்டு ஜாதி இந்துக்களின் ஆதரவு பெற்று வருவதாலும், ஜாதி இந்துக்களும் தாழ்த்தப்பட்டவர்களுக்கு உதவி செய்ய முன் வந்து கொண்டிருப்பதாலும் பொதுத் தொகுதியிலேயே அவர்களின் சரியான பிரதிநிதிகளைத் தேர்ந்தெடுக்கப்படக் கூடும்.

3. வரப்போகும் மாகாண சுயாட்சியில் அரசியல் கட்சிகளே அதிகாரம் வகிக்குமாயின் தாழ்த்தப்பட்ட சமூகத்தாரும் ஏதேனும் ஒரு அரசியல் கட்சியை ஆதரித்து நின்றால்தான் மந்திரி பதவி பெற முடியும்; ஆகையால் தனித் தேர்தல் தொகுதி ஏற்படுத்திக் கொண்டு ஒதுங்கி நிற்பதை விட பொதுத் தேர்தல் தொகுதியில் ஒதுக்கப்பட்ட ஸ்தானங்களில் அரசியல் கட்சிக்காரர்களின் ஆதரவு பெற்று அச்சமூகத்தாரின் சரியான பிரதிநிதிகள் தேர்ந்தெடுக்கப்பட முடியும்.

என்ற காரணங்களை திரு. ராஜா அவர்கள் கூறுகின்றார். இக்காரணங்கள் எவ்வாறு பொருத்த மற்றவையாக இருக்கின்றன என்பதைச் சிறிது காட்டுகின்றோம்.

தனித் தொகுதி ஏற்படுத்தினால் அபேட்சகர்கள் அதிக தூரம் சுற்றுப் பிரயாணம் செய்ய வேண்டுமென்று பயப்பட வேண்டிய அவசியமே இல்லை. தாழ்த்தப்பட்ட சமூகத்தாருக்கு அவர்களுடைய உண்மையான நன்மையைக் கவனிக்கின்ற தலைவர்கள் யார் என்பது தெரியும். ஆகையால் அவர்களுக்கு ஓட்டுச் செய்ய முன் வருவார்கள் என்பதில் ஐயமில்லை. உதாரணமாகச் சென்ற வட்டமேஜை மகாநாட்டில் தாழ்த்தப்பட்ட சமூகத்தாருக்காக உண்மையோடு போராடிய திரு. அம்பேட்கார், திரு. சீனிவாசன் ஆகியவர்களின் அபிப்பிராயங்களை ஆதரித்துக் கிராமங்களிலும், நகரங்களிலும் உள்ள தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் தீர்மானங்கள் செய்யவில்லையா? இன்று அந்தப் பிரதிநிதிகள் இந்தியாவுக்கே ஒரு அபேட்சகராக முன் வந்தால் அவர்கள் இந்தியா முழுதும் சுற்றுப் பிரயாணம் செய்து தாழ்த்தப்பட்ட சமூக ஓட்டர்களை எல்லாம் சந்தித்தால் தானா அவர்களுக்கு ஓட்டுக் கிடைக்கும்? அவர்கள் சுற்றுப் பிரயாணம் செய்யாமலே தாழ்த்தப்பட்ட சமூகத்தாரின் ஓட்டுகளைப் பெற்று வெற்றி பெறுவார்கள் என்பதில் சந்தேகமில்லை யல்லவா? அது போலவே தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்கு உண்மையாகப் பாடுபடுகின்ற தலைவர்கள் கஷ்டமில்லாமலே தேர்ந்தெடுக்கப்பட முடியும் என்பதில் கொஞ்சமும் சந்தேகமில்லை.

அடுத்தபடியாகத் “தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் பெரும்பாலும் இந்து மதத்தைச் சேர்ந்தவர்களாகயிருந்து வருவதாலும், ஜாதி இந்துக்களும் அவர்களுக்கு உதவி செய்ய முன் வருவதாலும் அவர்களுக்குத் தனித் தேர்தல் தொகுதி வேண்டாம்; பொதுத் தேர்தல் தொகுதியில் ஸ்தானங்கள் ஒதுக்கப்படுவதே பொதுமானது” என்பதைப் போன்ற மோசமான அபிப்பிராயம் வேறொன்றும் இல்லையென்றே நாம் சொல்லுவோம். இன்று அன்னிய மதங்களை அனுசரித்து வருகின்ற தாழ்த்தப்பட்டவர்களைக் காட்டிலும் இந்து மதத்திலேயே இருந்து வருகின்ற தாழ்த்தப்பட்டவர் களுக்குத் தான் அதிகமான கஷ்டங்களும், நிர்ப்பந்தங்களும் இருந்து வருகின்றனவென்பதும், இவைகளுக்கு இந்து மதமே காரணமாக இருக்கின்றதென்பதும், ஆகையால் இந்து மதம் அழிந்தாலே அல்லது இந்து மதத்தை விட்டு வெளியேறினாலோ ஒழிய தாழ்த்தப்பட்ட சமூகத்தாருக்கு விமோசனமில்லை என்பதும் பகுத்தறிவுடையவர்களுக்குத் தெரியாத செய்தி அல்ல. வர்ணாச்சிரம தருமத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட இந்து மதத்தை நம்பியிருக்கும் உயர்ந்த சாதிக் காரர்களாலும், மதங்களையும், கடவுள்களையும், வருணாச்சிரம தருமங்களையும் காப்பாற்ற வேண்டுமென்ற அரசியல்வாதிகளாலும், தாழ்த்தப்பட்ட சமூகத்தார் சமத்துவம் பெற முடியுமா? என்று யோசித்துப் பாருங்கள்! அன்றியும் இன்று தாழ்த்தப்பட்ட சமூகத்தார் பள்ளிக் கூடங்களில் சேர்ந்து

படிப்பதற்கும், கோவிலுக்குள் செல்வதற்கும், பொதுக்குளம், கிணறுகளில் தண்ணீர் எடுப்பதற்கும், பொதுத் தெருக்களில் நடப்பதற்கும் தடையாக இருக்கின்ற உயர்ந்த சாதி இந்துக்கள் எப்படி அவர்களின் சமத்துவத்திற்கு உழைக்கும் உண்மையான பிரதிநிதிகளைத் தேர்ந்தெடுப்பார்களா? என்றுதான் கேட்கின்றோம்.

அடுத்தபடியாகத் தாழ்த்தப்பட்ட சமூகத்தார் ஏதேனுமொரு அரசியல் கட்சியை ஆதரித்தால் தான் மந்திரி பதவி பெற முடியுமென்பதற்கும், தனித் தேர்தல் தொகுதிக்கும் என்ன சம்பந்தமிருக்கிறதென்பது நமக்கு விளங்க வில்லை. அரசியல் கட்சிகளின் ஆதரவு பெற்று பொதுத் தொகுதியில் ஒதுக்கப்பட்ட ஸ்தானங்களுக்கு அபேட்சகராக வருகின்றவர்கள் ஏன் அவ்வாறே தனித் தேர்தல் தொகுதியில் தேர்ந்தெடுக்கப்பட முடியாது என்று கேட்கின்றோம். இன்று தனித் தேர்தல் தொகுதியில் இருக்கும் முஸ்லீம்களின் பிரதிநிதிகளும், கிறிஸ்தவர்களின் பிரதிநிதிகளும் அரசியல் கட்சிகளின் பேரால் அபேட்சகராக நிற்பதும், தேர்ந்தெடுக்கப்படுவதும் தெரியாத விஷயமா? ஆகையால் மந்திரி பதவி பெறுவதற்கு பொதுத் தேர்தல் தொகுதி அனுகூலமாய் இருக்குமென்று சொல்லுவதும், தனித் தேர்தல் தொகுதி பிரதி கூலமாய் இருக்குமென்று சொல்லுவதும் தவறான அபிப்பிராயம் என்பதில் சந்தேகமில்லை.

இனி, பொதுத் தொகுதி, பொதுத் தொகுதியில் ஸ்தானங்கள் ஒதுக்கி வைக்கப்படுவதில், தனித்தொகுதி இம்மூன்றிலுமுள்ள நன்மை தீமைகளை மாத்திரம் எடுத்துக்காட்டி முடிக்கிறோம்.

தற்சமயத்தில் காங்கிரஸ்காரர்களும், இந்து மகாசபைக்காரர்களும் சொல்லுவதுபோல “பொதுத் தேர்தல் தொகுதியிலேயே தாழ்த்தப்பட்ட சமூகத்தார் தேர்ந்தெடுக்கப்பட வேண்டும்” என்று முடிவு செய்து விட்டால் அச் சமூகத்தாரின் பிரதிநிதிகள் ஒருவரேனும் சட்ட சபையில் ஸ்தானம் பெற முடியாதென்பது நிச்சயம். வயது வந்தவர்களுக்கெல்லாம் ஓட்டுரிமை வழங்கப் பட்டாலுங் கூட உயர்ந்த ஜாதி இந்துக்களே மெஜாரிட்டி ஓட்டர்களாக இருப்பார்களென்பதும் அவர்கள் தாங்கள் இதுவரையிலும் அனுபவித்து வந்த ஆதிக்கத்திலும், அதிகாரத்திலும் சமத்துவம் பெற விரும்புகின்ற தாழ்த்தப்பட்ட சமூகத்தாரின் பிரதிநிதிகளுக்கு ஓட்டளிக்க முன் வர மாட்டார்கள் என்பதிலும் சிறிதும் ஐயமில்லை.

அடுத்தபடியாகப் பொதுத் தேர்தல் தொகுதியில் ஸ்தானங்கள் ஒதுக்கப்பட்டாலும் மெஜாரிட்டி ஓட்டர்களாகிய உயர்ந்த ஜாதிக்காரர்களின் ஆதரவைப் பெற்றவர்களும், தாழ்த்தப்பட்ட சமூகத்தாரின் சுதந்தரங்களை விட்டுக் கொடுத்து உயர்ந்த சமூகத்தாரின் ஆதிக்கத்திற்கு சாதகமாய் இருக்கின்ற அடிமை மனப்பான்மை உடையவர்களும்தான் தேர்ந்தெடுக்கப்பட முடியும் என்று சொல்லுகிறோம்.

ஆகையால் தனித்தேர்தல் தொகுதி ஏற்படுவதின் மூலமாகவும், அச்சமூகத்தாரே தங்கள் பிரதிநிதிகளைத் தேர்ந்தெடுப்பதின் மூலமாகவும் தான் தாழ்த்தப்பட்ட சமூகத்தார்களும், மற்ற சிறுபான்மை வகுப்பினரும் தங்கள் சமூகத்திற்குழைக்கும் உண்மையான பிரதிநிதிகளைச் சட்ட சபைகளுக்கு அனுப்பி நன்மை பெற முடியுமென்று துணிவாய்ச் சொல்லுகிறோம். ஆகையால் தாழ்த்தப்பட்ட சமூகத்தார்கள் இச்சமயத்தில் ராஜ்ய வாதிகளின் வார்த்தைகளையும், சமத்துவத்திற்குப் பாடுபடுவது போல் நடிக்கும் வைரம் பாய்ந்த வருணாச்சிரம தரும இந்துக்களின் வார்த்தைகளையும், அரசியல்வாதிகளாலும், வருணாச்சிரம தரும இந்துக்களாலும் ஏமாற்றப் பட்டிருக்கும் சிலருடைய வார்த்தைகளையும் கேட்டு மோசம் போகாமல் இருக்கும்படி எச்சரிக்கை செய்கின்றோம். உண்மையிலேயே தங்கள் சமூகத்திற்கு நன்மை செய்வதாக இருக்கின்ற தனித் தேர்தல் தொகுதி வேண்டுமென்றே கிளர்ச்சி செய்வார்களென்றும் இவ்விஷயத்தையே திரு. லோதியன் கமிட்டியின் முன் சாட்சியம் கூறும் போது எடுத்துச் சொல்லி தங்கள் நன்மையில் வெற்றி பெறுவார்களென்றும் எதிர்பார்க்கிறோம்.

குடி அரசு - தலையங்கம் - 28.02.1932

மத உரிமையின் ஆயத்து

இந்தியாவுக்கு அரசியல் சீர்திருத்தம் கொடுப்பதற்கு வேண்டிய திட்டங்களை ஆலோசித்து முடிவு செய்ய பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்தாரால் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கும், மூன்று கமிட்டிகளில் ஒன்றாகிய ஆலோசனைக் கமிட்டியின் கூட்டம் சில நாட்களாகப் புது டில்லியில் நடைபெற்று வருகின்றது. அக்கமிட்டியில் அரசியல் சீர்திருத்தத்தில் சேர்க்க வேண்டிய அடிப்படையான உரிமைகளைப்பற்றி ஆலோசனை செய்து வருகின்றனர். அவர்கள் முடிவு செய்து ஒப்புக் கொண்டிருக்கும் உரிமைகளாலும், அத்தகைய உரிமைகளை அடிப்படையாகக் கொண்ட அரசியல் சீர்திருத்தத்தாலும் நமது நாட்டின் ஏழைமக்களுக்கும், தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்கும் அதிகமான நன்மையுண்டாகப் போவதில்லையென்றுதான் நாம் துணிந்து கூறுகிறோம். இவ்வாறு நாம் கூறுவதற்குரிய காரணங்களை ஆராய்வோம்.

“எந்த சமஸ்தானமாயினும், மாகாண ஆட்சிக்கு உட்பட்டதானாலும், ஐக்கிய ஆட்சிக்குள் அடங்கியதானாலும், அவ்விடங்களில் சர்க்கார் மத மென்பது ஒன்று இல்லை என்று அறிக்கையிட வேண்டும்” என்று தீர்மானிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அடுத்தபடியாக “மத சுதந்தரம், பொது ஜனங்களின் பழக்க வழக்கங்கள் முதலிய உரிமைகளுக்குச் சம்மதம் அளிக்கிறது” என்பதாகவும் ஒரு தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்டிருக்கிறது. இவ்விரு தீர்மானங்களால் இதுவரையிலும் நமது நாட்டு மக்கள் எந்த நிலையில் இருந்து கொண்டிருக்கிறார்களோ அந்த நிலையில்தான் அரசியல் சீர்திருத்தம் பெற்றபின்னும் இருந்து தீர வேண்டும் என்பதில் சிறிதும் சந்தேகமில்லை.

உண்மையிலேயே ஒரு நாட்டு மக்கள், ஜாதி பேதங்கள் இல்லாமல், ஏழை பணக்கார வித்தியாசங்கள் இல்லாமல், தொழிலாளி முதலாளிக் கொடுமைகள் இல்லாமல் குடியானவன் நிலச்சுவான்தார் வித்தியாசமில்லாமல், உயர்ந்தவன் தாழ்ந்தவன் வித்தியாசம் இல்லாமல் சமத்துவமும், சகோதரத்துவமும், சுதந்தரமும் பெற்று வாழ வேண்டுமானால், முதலில் மதங்களும், தனித்தனிப் பழக்க வழக்கங்களும் ஒழிந்தாக வேண்டும். இவ்வாறு மக்களைப் பிரித்துவைத்துக் கொடுமைப்படுத்துவதற்குக் காரணமான மதங்களையும் அவைகளிலிருந்து முளைத்த பழக்கவழக்க

வேறுபாடுகளையும் அரசாங்கமே தைரியமாக முன் வந்து ஒழிக்க வேண்டும். இப்படியில்லாமல், “அரசாங்கத்திற்கு எந்த மதமும் இல்லை” என்று சொல்லுகின்ற அரசாங்கமாயிருந்தாலுஞ்சரி, “நாங்கள் மதத்தில் தலையிட மாட்டோம்” என்று சொல்லுகின்ற அரசாங்கமாயிருந்தாலும் சரி, “ஒவ்வொரு மதங்களுக்கும், கலைகளுக்கும், நாகரீகங்களுக்கும் பாதுகாப்பு அளிக்க வேண்டும்” என்று சொல்லுகின்ற அரசாங்கமாயிருந்தாலுஞ் சரி, சமதர்மக் கொள்கையுள்ள சீர்திருத்தங்கள் எவையும் செய்ய முடியாது. இந்த மாதிரியான கொள்கையுள்ள அரசாங்கங்கள் ஏக நாயக அரசாங்கமானாலும், அல்லது குடியேற்ற நாட்டு அந்தஸ்துள்ள அரசாங்கமானாலும் ஐக்கிய அரசாங்கமானாலும், அல்லது பூரண சுயேச்சை அரசாங்கமானாலும், இவைகளால் நாட்டில் உள்ள ஏழை மக்களுக்கும் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்கும், சுதந்தரமற்ற மக்களுக்கும் கடுகளவாவது நன்மையுண்டாகப் போவதில்லை.

எந்த அரசாங்கமாக இருந்தாலும் சரி, அதாவது ஏக நாயக அரசாங்கமானாலும் அல்லது ஜனநாயக அரசாங்கமானாலும், அது தேச மக்கள் எல்லோரையும் மக்களாகவே கருதி, அவர்களுக்குள் சமத்துவம், சகோதரத்துவம், சுதந்தரம் ஆகியவைகள் நிலைத்திருக்கச் செய்வதையே நோக்கமாகக் கொண்டிருக்கவேண்டும். இந்த சமத்துவம், சகோதரத்துவம் சுதந்திரம் ஆகியவைகள் வளர்வதற்குத் தடையாக இருப்பவை மதமானாலும், பொருளானாலும், ஜாதியானாலும், வேதமானாலும் நாகரீகங்களானாலும், பழக்கவழக்கங்களானாலும், கடவுள் ஆனாலும் மற்றும் எவையானாலும் அவைகளைச் சட்டங்களின் மூலம் அடியோடு ஒழிக்கப் பின்வாங்காத அரசாங்கமாக இருக்க வேண்டும். இத்தகைய அரசாங்கத்தினால்தான் தேசமக்கள் எல்லோருடைய சுய மரியாதையையும் காப்பாற்ற முடியுமென்பதில் ஐயமில்லை.

இப்படியில்லாமல், “அரசாங்கத்திற்கு மதமில்லை” என்று மாத்திரம் ஒப்புக்கொண்டு “மத சுதந்தரம், பொது ஜனங்களின் பழக்க வழக்கங்கள் முதலிய உரிமைகளுக்குச் சம்மதமளிக்கிறது” என்ற கொள்கையை உடைய ஐக்கிய ஆட்சி அரசாங்கத்தால் என்ன நன்மை ஏற்பட்டு விட முடியும் என்று கேட்கிறோம். இந்தக் கொள்கையை அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ள அரசாங்கம், கல்யாணம், சிரார்த்தம், கருமாத்ரி முதலிய பல பெயர்களால் பார்ப்பனரல்லாதார்களிடமிருந்து செல்வத்தைச் சுரண்டுவது எங்கள் மதம் ஐந்து வயதுப் பெண் குழந்தையை அறுபது வயதுக் கிழவனுக்கு மணஞ்செய்து கொடுத்து, அன்றைக்காவது, அல்லது மறுநாளிலாவது, மறுமாதத்திலாவது, மறுவருஷத்திலாவது தாலி யறுக்கவைப்பதும், இவ்வாறு தாலியறுத்த பெண்களை மொட்டையடித்துக் கைம்பெண்களாக ஆயுள் முழுதும் இருந்து துன்புறும்படி வைப்பதுதான் எங்கள் மதம், கோயில்கள் என்பவைகளில் உள்ள குழவிக்கல்லுகளுக்கும், பொம்மைகளுக்கும், ஏராளமாக செல்வங்களைப் பாழ்பண்ணிவிட்டு மக்களுடைய உழைப்பை

யும், செல்வத்தையும், காலத்தையும் பயனற்ற வழியில் செலவிடுவதுதான் எங்கள் மதம், இவ்வாறுள்ள கோயில்களின் செல்வங்களைப் பார்ப்பனர்கள் தான் தின்று கொழுக்கலாம். இக்கோயில்களுக்குள் உயர்ந்த ஜாதி இந்துக்கள் தான் போகலாம், தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் போகக்கூடாது என்று ஏற்பட்டிருப்பது தான் எங்கள் மதம்; ஆண்களுக்குத்தான் சொத்துரிமை உண்டு, பெண்களுக்கு எந்த வகையிலும் சொத்துரிமை இல்லை என்பதுதான் எங்கள் மதம்; ஆண்கள் எத்தனை கல்யாணம் வேண்டுமானாலும் செய்து கொள்ளலாம், பெண்கள் இவ்வாறு செய்து கொள்ளக்கூடாது, கணவன் இறந்து விட்டாலும் விதவையாகத் தனித்திருந்தே உயிர் வாழ வேண்டும் என்ற ஏற்பாடுதான் எங்கள் மதம் என்று சொல்லுகின்ற மதம் சுதந்தரங்களுக்கு எல்லாம் உரிமை கொடுத்து ஆக வேண்டுமல்லவா?

உயர்ந்த ஜாதி இந்துக்களின் பிள்ளைகளும், தாழ்ந்த வகுப்பினரின் பிள்ளைகளும் ஒரு பள்ளிக் கூடத்தில் சேர்ந்து படிப்பது மதச் சுதந்தரத் திற்கும், பழக்க வழக்க சுதந்தரங்களுக்கும் விரோதம்; உயர்ந்த வகுப்பினர் தண்ணீர் எடுக்கும் கிணறு, குளங்களில் தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்பினர் தண்ணீர் எடுப்பது பழக்க வழக்க சுதந்தரத்திற்கு விரோதம். உயர்ந்த வகுப்பினர்கள் வசிக்கும் தெருக்களில் தாழ்ந்த வகுப்பினர் நடப்பது பழக்கவழக்க சுதந்தரங் களுக்கு விரோதம்; உயர்ந்த வகுப்பினர் பார்க்கும்படி, தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்பினர்கள் படிப்பதும் நல்ல வேஷிக் கட்டுவதும், சட்டை போடுவதும், கிராப்பு வைப்பதும், காலில் செருப்பணிவதும், குடை பிடிப்பதும், பெண்கள் மார்பில் துணி போடுவதும் பழக்க வழக்க சுதந்தரங்களுக்கு விரோதம் என்று கூறி வைதீகர்களும், ஜாதி இறுமாப்புக் கொண்டவர்களும் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களைக் கொடுமைப்படுத்த மேற்கூறிய உரிமை இடங் கொடுக்கின்ற தல்லவா? ஆகையால், மத நடு நிலைமையும், மதம், பழக்க வழக்கம் ஆகிய சுதந்தரங்களுக்கு உரிமையும் வழங்கும் ஆட்சியில் ஏழை மக்களுக்கு ஒரு பயனும் ஏற்படப் போவதில்லையென்று நிச்சயமாகக் கூறலாம்.

இன்னும் ஆலோசனைக் கமிட்டியில் தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்பாரின் வேண்டுகோளுக்கு இணங்கி மற்றொரு தீர்மானமும் செய்யப் பட்டிருக்கிறது. அது “குடிமக்கள் தங்கள் நகர உரிமைகளை அனுபவிப்பதற்குத் தடையாக எத்தகைய பழக்க வழக்க வித்தியாசங்கள் ஏற்படுவதாயினும் அவைகள் சட்ட விரோதமானவை எனத் தீர்மானிக்க வேண்டும்” என்பதாகும்.

முதலில் மதம், பழக்க வழக்கம் ஆகிய சுதந்திரங்களுக்கு உரிமை கொடுத்து விட்டு மேற்கூறியவாறு தீர்மானிப்பதில் என்ன அர்த்தமிருக்கிறது. முதலில் கூறிய தீர்மானத்தை அரசாங்கம் நடத்தி வைப்பதா? அல்லது இரண்டாவது செய்யப்பட்டுள்ள தீர்மானத்தை அரசாங்கம் நடத்தி வைப்பதா? என்று யோசித்துப் பாருங்கள்! வரப்போகின்ற அரசாங்கத்தில் பெரும்பாலும் ஆதிக்கமும், அதிகாரமும் செலுத்தப் போகின்ற பணக்காரர்களும், வைதீகப்

பித்தர்களும், ஜாதி இறுமாப்புக் கொண்டவர்களும் “மதம் பழக்க வழக்க சுதந்திரங்களுக்கு உரிமை கொடுக்கும்” தீர்மானத்தை நடைமுறையில் வைத் திருப்பார்களா? அல்லது “குடிமக்கள் தங்கள் நகர உரிமைகளை அனுபவிக்கத் தடையாக இருக்கும் பழக்க வழக்க வித்தியாசங்களைத் தடுக்கும்” தீர்மானத்தை நடைமுறையில் வைத்திருப்பார்களா? என்று யோசனை செய்து பாருங்கள்! ஆகவே இரண்டாவது செய்யப்பட்டிருக்கும் தீர்மானம் தாழ்த்தப் பட்டவர்களுக்கு வெறும் வாய்ச்சமாதானம் கூறுவதற்குப் பதிலாகவே செய்யப்பட்டிருக்கிறதென்று தான் சொல்லலாம்.

இன்னும் “தர்ம ஸ்தாபனங்கள், மத ஸ்தாபனங்கள், சமூக ஸ்தாபனங் கள், கல்வி ஸ்தாபனங்கள் முதலியவற்றைத் தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்பினர்கள் தங்கள் சொந்த செலவில் அமைத்து அந்த ஸ்தாபனங்களில் தங்கள் சொந்த மதங்களையும், தங்கள் சொந்த பாஷைகளையும் அநுஷ்டிக்க அவர்களுக் குப் பூரண சுதந்திரம் கொடுக்கிறது” என்று ஒரு தீர்மானம் நிறைவேற்றப் பட்டிருக்கிறது. இத்தீர்மானம் தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்பினரின் முன்னேற்றத் திற்குச் செய்யப்பட்டிருப்பது போலக் காணப்படுவதாயினும் இத்தகைய உரிமை மற்ற உயர்ந்த வகுப்பினர்களுக்கும் இல்லாமலில்லை. எந்த வகுப்பி னர்களுக்கும் இத்தகைய உரிமை உண்டு. ஆகவே இதுவும், “மதங்கள், பழக்க வழக்க சுதந்திரங்கள்” ஆகியவைகளுக்கு உரிமை கொடுக்கும் தீர்மானத் தைப் போன்றதேயாகும். இத்தீர்மானம், இன்னும் மக்களின் ஒற்றுமைக்குத் தடையாக இருக்கின்ற மதங்களையும், நாகரிகங்களையும் நிலைத்திருக் கும்படி செய்வதற்குத் துணை புரியக் கூடியதே யாகும்.

இவ்வாறு ஒவ்வொரு தனிப்பட்ட வகுப்பினரும் தங்கள் தங்கள் மதம், கலை, பழக்க வழக்கங்கள் இவைகளைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள உரிமைய ளித்து விட்டு, “அரசாங்க ஆதரவு பெற்ற பள்ளிக் கூடங்களில் எல்லோரை யும் சேர அனுமதிக்க வேண்டும், ஜாதி, மதம், சமூகம், பிறப்பிடம் முதலியவற் றைக் கொண்டு தடைப்படுத்தக்கூடாது” என்று தீர்மானித்திருப்பதில் என்ன பயனுண்டு? தனித்தனி ஸ்தாபனங்களை ஏற்படுத்திக் கொள்ளும் உரிமை யிருக்கின்றதால், உயர்ந்த சாதிக்காரர்கள், அரசாங்க ஆதரவு பெற்ற ஸ்தாப னங்களில் தாழ்த்தப்பட்டவர்களையெல்லாம் சேர்க்கப்படும் பொழுது தாங்கள் அதை பகிஷ்கரித்து விடுவார்கள். ஏனென்றால் ஒவ்வொரு சமூகத் திலும் உள்ள மதப் பித்தர்கள், தங்கள் மதம், பழக்க வழக்கங்களைக் காப்பாற்ற எப்படியேனும் தனி ஸ்தாபனங்களை ஏற்படுத்தாமல் இருக்கமாட்டார்கள். இவ்வாறு தனிப்பட்ட ஸ்தாபனங்கள் அதிகமாக ஏற்படுகின்றபோது அரசாங்க ஆதரவு பெற்ற கல்வி ஸ்தாபனங்களின் எண்ணிக்கைக் குறையும் என்பதில் ஐயமில்லை. ஆகவே இவைகளைக் கொண்டு தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் பெரிய பயனைப் பெற முடியாது என்று சொல்லுகிறோம். ஆனாலும் சிறிதளவாவது நன்மை தரக்கூடிய இத்தீர்மானத்தை நாம் வரவேற்கிறோம்.

இது நிற்க, இனி எந்த மாதிரியான தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்டாலுங் கூட அவைகளெல்லாம் பெரிய நன்மையை அளித்துவிடாது என்று சொல்லுகிறோம். ஏனென்றால், மதம், பழக்க வழக்க சுதந்திரம் முதலியவைகளுக்கு உரிமையளிக்கின்ற வரையிலும், அரசாங்கத்திற்கு மதம் இல்லையென்று சொல்லிக் கொண்டு மதத்தில் தலையிட மறுக்கின்ற வரையிலும், நமது நாட்டில் சமதர்மம் பரவமுடியாது என்பதில் கொஞ்சமும் சந்தேகமில்லை.

ஆயினும், “ஒவ்வொரு மதங்களுக்கும், கலைகளுக்கும் நாகரீகங்களுக்கும், பழக்க வழக்கங்களுக்கும் பாதுகாப்பு அளிப்பதையும், எந்தத் தனி வகுப்பினர்களுக்கும் தனிச் செல்வாக்கு இல்லாமலும்” உள்ள சுயராஜ்யம் வேண்டும் என்று தீர்மானித்துக் கொண்டிருக்கிற காங்கிரசைக் காட்டிலும், வட்டமேஜை ஆலோசனைக் கமிட்டியாரால் செய்யப்படும் முடிவுகள் சிறிதளவு நன்மையானவைகளாயிருக்கிறதென்றே நாம் கருதுகின்றோம்.” “தாழ்த்தப் பட்டவர்களுக்குப் பொது ஸ்தாபனங்களில் அவர்களுடைய பங்குக்கு ஏற்றவாறு உரிமையளிக்க வேண்டும்” என்பன போன்ற சில தீர்மானங்கள் அவர்களுக்கு நன்மையளிப்பனவாகும். இந்தச் சிறிய சாதகத்தைக் கொண்டு அவர்கள் கொஞ்சம் கொஞ்சம் தங்கள் கையை பலப்படுத்திக் கொண்டு, சிறிதளவாவது முன்னேற்றமடைய வழியிருக்கிறது என்பதனால் கொஞ்சம் திருப்தி அடைய வேண்டியிருக்கிறது. தாழ்த்தப் பட்டவர்களுக்கு ஒரு சிறிதும் பாதுகாப்பு அளிக்க விரும்பாத காங்கிரஸ் காரர்களைக் காட்டிலும், ஆலோசனைக் கமிட்டியார் ஓரளவு சாதகமான காரியங்களுக்கு இடங் கொடுத்திருக்கிறார்கள் என்று மகிழ்ச்சி யடைகிறோம்.

இவைகளை எல்லாம் ஆலோசிக்கும் போது சீர்திருத்தக்காரர்கள் உணர்ந்து கொள்ள வேண்டிய விஷயமென்ன? அவர்கள் பிரசாரத்தின் மூலம் மக்களுடைய மனத்தில், மாறுதல் உண்டாக்குவதனால் தான், ஜாதி, மதப் பழக்க வழக்கங்களை ஒழிக்க முயலவேண்டியதிருக்கிறதே யொழிய தற்கால அரசாங்க அமைப்பைச் சாதகமாகக் கொண்டு ஒன்றுஞ் செய்ய முடிவதற்கில்லை என்பதே. இத்தனை காலமாக பிரிட்டிஷ் அரசாங்கமும் “நாங்கள் மதத்தில் தலையிடுவதில்லை” என்ற பல்லவியைப் பாடிக் கொண்டே சீர்திருத்தங்களைச் செய்வதற்கு முன் வராமலிருந்தது, காங்கிரஸ் கேட்ட சுயராஜ்யமும் இதைவிட மோசமானதாகத்தான் இருந்தது. இப்பொழுது நடைபெறும் வட்ட மேஜை ஆலோசனைக் கமிட்டியின் தீர்மானங்களை ஆராயும் போதும், வரப்போகும் ஐக்கிய ஆட்சியும் இப்படித்தானிருக்குமென்று தெரிகின்றது.

ஆதலால் எந்தச் சுயராஜ்யம் வந்தாலும் படித்தவர்களும், பணக்காரர்களும், உத்தியோகம், பட்டம், பதவி, முதலியவைகளைப் பெற்று ஏழை மக்களின் பொருளைச் சுரண்டுவதற்குத் தான் துணைசெய்யுமே ஒழிய மற்றபடி ஜாதி மத உயர்வு தாழ்வுக் கொடுமைகள் ஒழிந்து, நாட்டு மக்களனைவரும்

சமத்துவம், சகோதரத்துவம், சுதந்திரம் பெற்று வாழமுடியாது என்பதைத் தான் கூறுகிறோம். உண்மையில் நமது நாட்டு மக்கள் சுயமரியாதை பெறவேண்டுமானால் ஜாதி, மதம், பழக்க வழக்கம் முதலியவைகளை ஒழித்து எல்லோரையும் ஒன்றுபடுத்தக் கூடிய ஆட்சிதான் தேவை என்பதை எடுத்துக் காட்டி முடிக்கிறோம். அது குடி அரசானாலும், முடி அரசானாலும் அல்லது வேறு எந்த அரசானாலும் சரி.

குடி அரசு - தலையங்கம் - 06.03.1932

பாராட்டுகிறோம்

தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் முன்னேறவும், தங்கள் உரிமையையும், சமத்துவத்தையும் பெற அவர்கள் போதிய கல்வியறிவு பெற்று உலக ஞான மறிந்து தங்கள் இழிவான நிலையைத் தாங்களே உணரவேண்டுமென்பதை நாம் பன்முறையும் கூறிவருகிறோம். அத்தகைய அவர்களது நிலையை அறிய அவர்கள் எல்லோரும் ஏனையோரைப் போலவே கல்வி கற்று அறிவு வளர்ச்சிபெற வேண்டுவது மிகமிக இன்றியமையாதாகும். அவ்விதமே அவர்கள் கல்வி கற்க முற்படினும் அவர்களுக்கு அதனால் ஏற்படும் கஷ்டங்களும், இன்னல்களும், எதிர்ப்புகளும் எண்ணிறந்தன. அத்தகைய பல இடையூறுகளில் பொருளின்மை தலைசிறந்ததெனலாம். தங்கள் பிள்ளைகளைப் படிக்க வைக்க வேண்டுமென்ற பேரவா பல பெற்றோர்க்கு இருந்த போதிலும் போதிய பணமின்மையால் அவர்களது புஸ்தக வகைக்கோ, அல்லது துணிமணிகளுக்கோ வேண்டியன கொடுத்துத்வ முடியாமையால் பிள்ளைகளின் படிப்பில் கவலை செலுத்தாத பெற்றோர்கள் அனேகர் உண்டென்பதும் நமக்குத் தெரியும். அத்தகைய அவர்களது குறை நீக்கப்பட்ட திற்கொப்ப திருச்சி ஜில்லா லால்குடியில் உள்ள போர்டு ஸ்கூல் ஆதிதிராவிட மாணவர்களின் உபயோகத்திற்காக ரூபாய் 10,000 நன்கொடையளித்த ராவ்பகதூர் சபாரத்னம் செட்டியார் அவர்களது தயாள குணத்தைப் பற்றி சென்ற வாரம் ஒரு செய்தி பிரசுரிக்கப்பட்டது நேயர்களறிந்ததே. பெருந்தணி கரான சபாரத்னமவர்கள் ஏழை ஆதிதிராவிட மாணவர்களுக்கு உதவி செய்ய முன்போந்தது அவரது தயாள சிந்தையையும் தெள்ளிதில் விளக்குகின்றது. ஷே தொகையானது ஷே மாணவர்களது சாப்பாடு வசதிக்காக உபயோகிக் கபடுமென்பது கேட்டு மகிழ்ந்தோம். மிகவும் தாராள சிந்தையுடன் பொருளீந் துதவிய திரு. சபாரத்னம் அவர்களைப் பெரிதும் பாராட்டுகிறோம்.

குடி அரசு - துணைத் தலையங்கம் - 06.03.1932

தேசியப் பைத்தியம்

தேசியம் என்பது ஒரு பித்தலாட்டம் என்பதையும், அது சுயநலவாதி களின் வயிற்றுப்பிழைப்புக்குத் துணைபுரியும் வார்த்தை என்பதையும், நமது இயக்கம் தோன்றிய நாள் முதல் நாம் எடுத்துக்காட்டி வந்திருக்கின்றோம். தேசியவாதியாக இருக்கின்ற ஒருவன் எச்சமயத்திலும் யோக்கியப் பொறுப்பு டன் நடந்துகொள்ள முடியாது. சமயத்திற்குத் தகுந்த வேஷங்களைப் போட்டுக்கொண்டு பாமர மக்களை ஏமாற்றக் கற்றுக் கொள்ளவேண்டும். பாமர மக்களைப் பலவகையிலும் ஏமாற்றி அவர்களைத் தன்னைப் பின்பற்று மாறு செய்துகொள்ள முடியாத எவனும் தேசியத்தலைவனாக இருக்க முடியாது. பாமர மக்களை ஏமாற்றுவதற்கு எவ்வளவு பித்தலாட்டங்களும், அயோக்கியத்தனங்களும் செய்தாக வேண்டுமோ அவ்வளவும் செய்துதான் ஆகவேண்டும். அன்றியும் ஒரு நிலையான கொள்கையும், நேர்மையான நடத்தையும் இல்லாதவனே தேசியவாதியாக இருக்க முடியும். அல்லாமலும் பாமர மக்கள் எவ்வளவு பிற்போக்கான கொள்கையும், பழக்க வழக்கமும் உடையவர்களா யிருக்கிறார்களோ அவ்வளவு பிற்போக்கான கொள்கையையும் பழக்க வழக்கங்களையும் பாராட்டுகின்றவனே தேசியத்தலைவனாகப் புகழ்பெற்று விளங்க முடியும். காலத்திற்குத் தகுந்த மாதிரியில் நாட்டிற்கு நன்மை தரும் கொள்கைகளை யாருடைய நன்மதிப்பையும் இகழ்ச்சியையும் பாராட்டாமல் எடுத்துக் கூறும் ஒருவன் தேசியவாதியாக விளங்க முடியாது. அவன் தேசத் துரோகியாகவும், புரட்சிக்காரனாகவும், நாஸ்திகன் என்று வைதீகர்களால் பழி சுமத்தப்படுபவனாகவுந் தான் விளங்க முடியும். ஆகையால் தான் நமது தேசத்திலும் மற்றும் நமது நாட்டைப் போல மூடநம்பிக் கையுடைய மக்கள் வாழ்கின்ற தேசங்களிலுமுள்ள ஒருவன் தேசியத்தின் பெயரால் புகழ் பெறுவதும், பாமர மக்களின் நன்மதிப்பைப் பெறுவதும், தன் காரியங்களைச் சாதித்துக் கொள்வதும் சுலபமாக இருந்து வருகின்றது.

அல்லாமலும் முற்காலத்தில் வைதீகர்கள், பக்தர்கள், மதாச்சாரியார்கள், புரோகிதர்கள் என்பவர்கள் எவ்வாறு ஜன சமூகத்தை ஏமாற்றுகின்றவர்களாகவும், ஜன சமூகத்தின் நன்மதிப்பிற்கு பாத்திரப்பட்டவர்களாகவும், ஜன சமூகத்திற்குப் பல ஆசை வார்த்தைகளைக் காட்டுவதன்மூலம் அவர்களிடம் பொருள் பெற்றுப் பிழைக்கின்றவர்களாகவும் இருந்து வந்தார்களோ

அவ்வாறேதான் இக்காலத்தில் தேசிய வாதிகளும் இருந்து வருகின்றார்கள். வைதீகர்களும், பக்தர்களும், மதாச்சாரியார்களும், புரோகிதர்களும், பாமர மக்களுக்கு “இறந்தபின் சுவர்க்கத்தை அடையலாமென்றும், அங்கே இவ்வுலகத்தைக் காட்டிலும் அதிகமான சுகத்தை அடையலாமென்றும், அச்சுக்கத்தை நீண்டநாள் அனுபவிக்கலாமென்றும், அது அழியாத சுகமென்றும், ஆகையால் அதைப் பெற முயல்வதே அறிவாகுமென்றும், அற்பமான இவ்வுலக சுகத்தை இச்சிப்பதனால் அவ்வுலக சுகத்தைப் பெறமுடியாதென்றும் கூறி அவர்கள் அறிவைக் கெடுத்துவந்தனர். அந்தச் சுவர்க்க வாசலின் சாவி தங்களிடத்தில்தான் இருக்கின்றதென்றும் கூறி, அவர்களின் உழைப்பையும், செல்வத்தையும், அறிவையும் கொள்ளை கொண்டு வந்தனர். அவர்களைப் போலவே இன்று தேசியவாதிகள் என்பவர்களும், “நாங்கள் ராம ராஜியத்தைக் கொண்டு வருகிறோம். அந்த ராஜியத்தில் எல்லோரும் கஷ்டமில்லாமல், தரித்திரமில்லாமல் வாழலாம். ஒருவரும் கஷ்டப்பட்டு வேலை செய்ய வேண்டியதில்லை. அரசாங்கத்திற்கு வரிகொடுக்க வேண்டிய தில்லை. எல்லோரும் தங்கள் இஷ்டப்படி வாழ்ந்து கொண்டிருக்கலாம்” என்று சொல்லிக் கொண்டு வருகின்றனர். அந்த சுவர்க்க லோகத் தரகர்கள் தங்கள் மதச் சின்னங்களாக ‘விபூதி பட்டை நாமம், துளசிமணி, உருத்திராட்சம் முதலியவைகளைத் தரித்துக் கொண்டு ‘அரகரா சிவ சிவா ராமா கோவிந்தா’ என்று கூச்சலிட்டுக் கொண்டிருந்தது போலவே இந்தத் தேசியவாதிகளும் இன்று ராமராஜ்யச் சின்னமாக கதர்த்துணி, தேசியக் கொடி முதலியவைகளைத் தரித்துக் கொண்டு ‘பாரத மாதாவுக்கு ஜே! மகாத்மா காந்திக்கு ஜே!’ என்று சத்தமிட்டுப் பாமர மக்களை ஏமாற்றுகின்றனர். அவர்கள் பாமர மக்களின் கவனத்தை இழுக்கும் பொருட்டு அவ்வற்ற பண்டிகைகளையும், சடங்குகளையும், விழாக்களையும், உண்டாக்கி அவைகளை அவர்கள் கொண்டாடும்படி செய்து அவைகளின் மூலம், அவர்களுடைய உழைப்பையும், அறிவையும், செல்வத்தையும் எவ்வாறு கெடுத்துவந்தார்களோ அதைப்போலவே இன்று இந்தத் தேசியவாதிகளும் ஜெயந்திகளையும், பிரார்த்தனைகளையும், கொடியேற்று விழாக்களையும் ஏற்படுத்தி அவைகளின் மூலம் பாமரமக்களின் கவனத்தை இழுத்து, அவர்களுடைய செல்வத்தையும், உழைப்பையும், அறிவையும் கெடுத்து வருகின்றனர். அந்தக் காலத்தில் நமது மக்கள் எவ்வாறு சுவர்க்கத்தை நம்பி வைதீகர்களும், பக்தர்களும், மதாச்சாரியர்களும், புரோகிதர்களும் இழுத்த இழுப்புக்கெல்லாம் போய்க்கொண்டிருந்தார்களோ அதைப்போலவேதான் இன்றும் இருக்கின்றனர். தேசியவாதிகள் வாங்கித் தருவதாகக்கூறும் ‘ராம ராஜியத்’தை நம்பி இவர்கள் இழுக்கும் இழுப்புக்கெல்லாம் பின்செல்லு கின்றவர்களாயிருக்கின்றனர். பாமர மக்களின் இத்தகைய அறியாமையைக் கண்டே இன்று நமது நாட்டில் வேறுபிழைப்பிற்கு வழியில்லாமலிருக்கின்ற வர்களும், கௌரவமான வழியில் ஜீவனம் பண்ண வகையற்றவர்களும், யோக்கியமான முறையில் பட்டம் பதவி பெறத் திறமையற்றவர்களும் தேசிய

வேஷம் பூண்டு, தேசிய வாதிகளாக நடனம் பண்ண ஆரம்பித்து விடு கின்றனர்.

இந்த உண்மையை அறிய வேண்டுமானால் இன்று நமது நாட்டில் தேசிய வேஷம் போட்டுத் திரியும் கூட்டத்தினரைக் கொஞ்சம் கவனித்துப் பார்த்தால் கொஞ்சம் பகுத்தறிவுடைய எவரும் நன்றாகத் தெரிந்து கொள்ள லாம். தேசியத் தொண்டர்கள் என்பவர்களில் அனேகர் வேறு பிழைப்பிற்கு வழியில்லாத காரணத்தால் தேசியக் கூட்டத்தில் சேர்ந்து கொண்டு “காங்கிரஸ்”, “காந்தி”, “கதர்”, “சுயராஜ்யம்” என்று கூச்சலிட்டுத் திரிகின்றனர் என்பதை யாரும் மறுக்க முடியாது, இவர்களில் அனேகருக்கு, காங்கிரஸ் என்றால் இன்னது, காந்தியென்றால் இப்படிப்பட்டவர், கதர் என்றால் அதன் தத்துவம் என்ன? சுயராஜ்யம் என்றால் அது எப்படி யிருக்கும்? என்று கூடத் தெரியாதவர்கள் என்பது பலருக்குத் தெரிந்த விஷயமாகும். இவர்களை நடத்துகின்ற தலைவர்கள் என்பவர்கள், எதைச் சொல்லும்படி கட்டளை யிடுகிறார்களோ, எதைச் செய்யும்படி உத்தரவிடுகிறார்களோ, அவற்றையே அவற்றின் பொருளை யுணராமலே செய்கின்ற புத்திசாலித்தனமுடைய வர்கள் என்பதும் அனேகருக்குத் தெரியாத விஷயமல்ல. நமது நாட்டுத் தேசிய ஸ்தாபனமென்று சொல்லிக் கொண்டிருக்கின்ற காங்கிரஸ் கைக்கூலி கொடுப்பதையோ, சோறு போடுவதையோ நிறுத்திவிடுமானால் காங்கிரசின் கட்டளைப்படி சட்டமறுப்புச் செய்யத் தொண்டர்கள் என்று சொல்லிக் கொண்டு தேசியத்தின் பெயரால் பெருவாரியாக முன்வர மாட்டார்கள் என்பது சிறிதும் சந்தேகமற்ற உண்மையாகும். இதற்கு உதாரணமாக சென்ற ஒத்துழையாமை இயக்கம் தோன்றிய காலத்திலும், உப்புச் சட்ட மறுப்பு இயக்கம் தோன்றிய காலத்திலும், காங்கிரஸ் பேரால் ‘தேசிய சேவை’ என்று சொல்லிக் கொண்டு எத்தனை ஆயிரக்கணக்கான தொண்டர்கள் முன் வந்தார்கள் என்பதையும், தற்போது ஆரம்பித்து நடத்தப்பட்டுவரும் சட்ட மறுப்புப் போரில் எவ்வளவு பேர் தேசியத்தின் பெயரால் தொண்டர்களாக முன் வந்து சட்ட மறுப்புச் செய்திருக்கிறார்கள் என்பதையும் பார்த்தால் விளங்கும். சென்ற ஒத்துழையாமையின் போதும், உப்புச் சட்டமறுப்பின் போதும், அரசாங்கத்தார் கடினமான அடக்கு முறையைக்கைக் கொள்ளாத காரணத்தாலும், காங்கிரஸ் ஸ்தாபனத்தைச் சட்ட விரோதமானதெனக் கூறி அதன் பணத்தில் கை வைக்காத காரணத்தினாலும் காங்கிரஸ் ஸ்தாபனம் தொண்டர்களுக்குக் கைக்கூலி கொடுக்கவும், சோறு போடவும் தயாராயிருந் தது. இக் காரணத்தாலேயே ஏராளமான வேலை யற்றவர்கள் தேசியத்தின் பேரால் சட்டமறுப்புச் செய்ய முன் வந்தனர். ஆனால் இப்பொழுது காங்கிர சால் நடத்தப்படும் சட்ட மறுப்பிலோ, முன்போல ஏராளமான தொண்டர் களைக் காணவில்லை. இதற்குக் காரணம் அரசாங்கத்தார் கடுமையான அடக்குமுறையைக் கையாண்டதும், காங்கிரஸ் ஸ்தாபனத்தைச் சட்ட விரோத மானதென விளம்பரப்படுத்தி அதன் பொக்கிஷத்தைக் கைப்பற்றிக் கொண்டதும், பாமர மக்களிடம் காங்கிரசின் பேரால் பணம் வசூல்

செய்வதைத் தடுத்ததுமேயாகும். இவ்வாறு காங்கிரசின் பணமும் போய் பண வருவாய்க்கு இடமில்லாமலும் போனவுடன் அதன் தலைவர்களால் யாருக்கும் கைக்கூலி கொடுக்கவும், சோறு போட்டு வளர்க்கவும் முடியாமற் போய்விட்டது. ஆகவே தேசியத்தின் பெயரால் முன் வந்து, சட்டமறுப்புச் செய்கின்ற தொண்டர்கள் கூட்டமும் குறைந்து விட்டது. இதனால் தேசியம் என்று சொல்லப்படுவது பிழைப்பற்றவர்களுக்கு ஒரு கையாயுதமாக இருக்கின்றது என்பதை உணர்ந்து கொள்ளலாம்.

அடுத்தபடியாகத் தேசியவாதிகளாக விளங்கும் தலைவர்களாகிய பணக்காரர்களைப் பற்றிக் கொஞ்சம் ஆராய்ந்து பாருங்கள்! பணக்காரர்களுக்கு எந்த காலத்திலாகிலும், தமது சுய நன்மையை விட்டுக் கொடுத்து ஏழை மக்களுக்குச் சம உரிமையும், சம சுகமும் அளிக்க வேண்டும் என்னும் எண்ணம் உண்டாக முடியுமா? அவர்களுடைய பணத் திமிரும், ஜாதி அகங்காரமும், மதக்கிறுக்கும் ஒழிந்தால் அல்லாமல் அவர்களிடம் சமதர்ம நோக்கமும், அதற்குத் தகுந்த தியாக புத்தியும் தோன்றப் போவதில்லை என்பது உறுதியாகும். இத்தகைய இயல்பையுடைய அவர்கள் தேசிய வேடம் தரித்து ஏழைகளுக்குப் பாடு படுவதாகப் பாசாங்கு பண்ணுவது எதற்காக என்று ஆலோசித்துப் பாருங்கள். பாமர மக்களிடம் செல்வாக்குப் பெற்று, அதன் மூலம் சட்ட சபைத் தேர்தல், ஸ்தல ஸ்தாபனத் தேர்தல் முதலியவைகளில் வெற்றி பெற்று அதிகாரம் வகிப்பதன் வாயிலாகப் பாமர மக்களின் உழைப்பையும், அதன் பயனையும் நிரந்தரமாகக் கொள்ளையடிக்கவா? அல்லவா? என்றுதான் கேட்கிறோம். உண்மையாகவே ‘தேசியம்’ பேசும் பணக்காரத் தலைவர்கள், தியாகஞ் செய்யக் கூடியவர்களாயிருந்தால் இப்பொழுது அவர்கள் எங்கே? அரசாங்கத்தார் கடினமான அடக்குமுறையைக் கையாளாத காலங்களில் தொண்டைவறளத் தேசியம் பேசியவர்களெல்லாம், கடுமையான அடக்குமுறை ஆரம்பித்தவுடன் ‘தப்பித்தோம் பிழைத்தோம்’ என்று எங்கோ ஓடி ஒளிந்து போனார்கள்? இத்தகைய தேசியவாதிகளில் அனேகர் கவர்னர்கள், மந்திரிகள், நிர்வாக சபை அங்கத்தினர்கள் ஆகியவர்களுக்கு அளிக்கும் வரவேற்புக் கூட்டங்களில் கலந்து கொள்ளவும், கவர்னர் வீட்டுக் கல்யாணத்தில் மணமக்களுக்குப் பரிசுகள் வழங்கவும் பின் வாங்க வில்லையன்றோ? மற்றுஞ் சிலர் சட்டசபைகளில் உட்கார்ந்து கொண்டு, காங்கிரஸ், காந்தி, கதர், சுயராஜ்யம் முதலிய வார்த்தைகளைக் கலந்து பேசி விடுவதும், அரசாங்கத்தாரின் அடக்கு முறையைப் பற்றியும், தடியடி பிரம்படி முதலியவைகளைப்பற்றியும், பிரமாதமாகக் கேள்விகள் கேட்டு ஆர்ப்பாட்டம் பண்ணுவதும் எதற்காக? இவைகளெல்லாம் தங்களைத் தேசிய வாதிகள் என்று பாமர மக்கள் நினைத்துக் கொள்ளவும், அதன் மூலம் அடுத்த எலக்ஷனில் வெற்றி பெறவும் செய்யப்படும் தேசிய தந்திரமா? அல்லவா? என்று ஆலோசித்துப் பாருங்கள்!

இன்னும் ஸ்தல ஸ்தாபனங்களில் ஒட்டிக் கொண்டிருக்கும் தேசிய வேஷக்காரர்களில் அநேகர் “சட்ட மறுப்புக்கு அநுதாபம் காட்டும் தீர்மானங்கள் எதுவும் ஸ்தல ஸ்தாபனங்களில் நிறைவேற்றக் கூடாது” என்று அரசாங்கத்தாரின் கடுமையான உத்தரவு இருப்பதை அறிந்திருந்தும், பலஸ்தல ஸ்தாபனங்களில் சட்டமறுப்புக்கு அநுதாபம் காட்டும் முறையில் நிறைவேற்றப்பட்ட தீர்மானங்களையெல்லாம் அரசாங்கத்தார் ஒப்புக் கொள்ளாமல், நிராகரிக்கும்படி உத்திரவிட்டவைகளை அறிந்திருந்தும், “கூட்டத்தை ஒத்தி வைக்க வேண்டும்” என்றும், யாராவது சிறைப்பட்டால் அதற்கு அநுதாபங் காட்டுவதாகவும் ஸ்தல ஸ்தாபனக் கூட்டங்களில் தீர்மானங்கள் கொண்டுவருகிறார்களே இது எதற்காக? இதுவும் மறுபடியும் எலக்ஷனில் வெற்றியடைவதற்குச் செய்யப்படும் பிரசாரமா? அல்லவா? என்றுதான் கேட்கிறோம். ஆகவே தேசியத்தலைவர்கள் என்பவர்களிலும் நூற்றுக்குத் தொண்ணூற்றொன்பதே முக்காலே மூன்று வீசம் பேர்வழிகள் பட்டம் பதவிகளைப் பெறவே இவ்வேஷத்தைத் தரித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்று தெளிவாக உணரலாம். அன்றியும் அறிவு, திறமை, தியாகம் முதலியவைகளுக்கு மதிப்பில்லாமல் பணத்தையும், ஜாதியையுமே முதன்மையாக மதித்து, தேசிய இயக்கங்களில் தலைமைப் பதவியும், பத்திரிகை விளம்பரமும் அளிக்கப்படுவதும், ஏழைத் தொண்டர்களைப் பற்றிக் கேள்வி முறையில்லாமல் மேற்கூறிய பணக்கார உயர்ந்த சாதித் தலைவர்களைப் பற்றியே சட்ட சபைகளில் கேள்விகள் கேட்டு விளம்பரப்படுத்துவதும், தேசியத்தின் உண்மையை உணர்வதற்குத் தகுந்த உதாரணமாகும்.

அடுத்தபடியாகத் தேசியத்தின் பெயரால் நடைபெறும் பத்திரிகைகளைப் பாருங்கள்! அவைகள் வெகு ஜாக்கிரதையாக, அரசாங்கத்தாரின் அடக்குமுறைச் சட்டங்களுக்கு அகப்பட்டுக் கொள்ளாமல் தலையங்கங்கள் எழுதினாலும், தேசியத்தின் பெயரால் நடைபெறும் காரியங்களைப் பற்றி, அவை வெகு அற்பமானவையாய் இருந்தாலும் பிரமாதப்படுத்திப் பெரிய பெரிய எழுத்துக்களால் தலைப் பெயர் கொடுத்துப் பிரசுரிக்கின்றன. உண்மையிலேயே சட்ட மறுப்பு இயக்கத்தை ஆதரிக்காத பத்திரிகைகளும், சட்ட மறுப்பு இயக்கத்தை எதிர்க்கும் பத்திரிகைகளுங் கூட இவ்வாறு செய்கின்றனவே எதற்காக? தேசியப் பத்திரிகை என்று பெயர் பெறுவதின் மூலமும், தேசிய விஷயங்களையே அதிகமாக வெளியிடுகின்றன என்று தேசிய மோகங் கொண்டிருக்கும் மக்களால் நம்பப்படுவதன் மூலமும் பத்திரிகைகள் அதிகமாக விற்பனையாகிப் பணம் சம்பாதிக்க வேண்டும் என்ற நோக்கத்தைத் தவிர வேறென்ன? ஆகவே தேசியம் என்பது பத்திரிகைகளுக்கு பிழைப்பைக் கொடுக்கும் ஒரு கருவியாகி விட்டது என்று உணரலாம்.

இன்னும், இந்தத் தேசியம் என்பதன் பெயரால், உயர்ந்த ஜாதிக்காரர்கள் என்பவர்கள், தங்கள் செல்வாக்கும், அதிகாரமும் எப்பொழுதும் குறையாமலிருக்க வேண்டும் என்ற எண்ணத்துடன், அரசியல் சீர்திருத்தத்தில்,

கொடுமைப்படுத்தப்பட்டு, தாழ்த்தப் பட்டிருக்கும் வகுப்பினருக்குப் போதிய பாதுகாப்பு அளிப்பதை மறுத்து வருவதையும், இதைத் தேசியத்தின் பேரால் உயர்ந்த வகுப்பினர் என்பவர்களாலேயே நடத்தப்படும் பத்திரிகைகளால் வாம் ஆதரித்து வருவதும் தெரியாத விஷயமல்ல.

மற்றும் மதம், கடவுள், வேதம், புராணம், வருணாச்சிரம தர்மம் முதலியவைகளில் நம்பிக்கை கொண்ட திருவாளர்கள் காந்தி, மாளவியா போன்ற வைதீகர்கள் தேசியத்தின் பெயரால் மீண்டும் மக்களுடைய மனத்தில் மதம், கடவுள், வேதம், புராணம், வருணாச்சிரம தருமம் முதலியவைகளைப் பற்றிய மூட நம்பிக்கைகள் உண்டாகும்படி செய்து வருகின்றனர் என்பதையும், இவ்வாறு மக்களுடைய பகுத்தறிவை அடக்கி அவர்களை என்றும் சுதந்தரமற்ற அடிமைகளாகவே வைத்திருக்கக் காரணமாக இருக்கும் வைதீகப் பிரசாரத்திற்கும் தேசியமே கருவியாக இருந்து வருகின்றதென்பதையும் யார் மறுக்க முடியும்? மக்களை வைதீகத்தில் திருப்ப தேசியம் உதவியாக இருக்கின்ற காரணத்தினாலேயே, வருணாச்சிரம தருமத்தில் முரட்டுப் பிடிவாதமுடைய “மடி சஞ்சி”களில் அனேகரும் தேசிய வேடந்தரித்து நடிக்கின்றார்கள் என்பதும் உண்மையான விஷயமாகும்.

ஆகவே நாம் இது வரையிலும் “தேசியம்” என்பதைப் பற்றிச் சொல்லி வந்த விஷயங்களைக் கொண்டு அதன் பித்தலாட்டங்களை உணரலாம். இவ்வாறு நாட்டு மக்களின் கஷ்டங்களை நீக்குவதற்கு ஒரு வழியிலும் உதவி செய்யாமல், அவர்களை ஏமாற்றி இன்னும் கஷ்ட நிலைமையிலேயே வைத்திருக்க உதவியாக இருக்கும் இவ்வார்த்தையைக் கொண்டுதான் இன்று பிழைப்பற்றவர்களும், பணந் திரட்டும் தந்திர சாலிகளும், பதவி வேட்டைக் காரர்களும், தங்கள், தங்கள் காரியங்களைச் சாதித்துக் கொள்ளுகின்றார்கள் என்பதை அறிந்து கொள்ளலாம். ஆதலால் உண்மையான சமதர்ம நோக்க முடைய எந்த வாலிபர்களும், முதியவர்களும், தேசியத்தின் பெயரால் நடைபெறும் கிளர்ச்சிகளையும், காரியங்களையும் கண்டு ஏமாறாமல் இருப்பதே நன்மையாகும்.

இதுவரையிலும் இந்த “தேசியம்” என்ற வார்த்தையின் பேரால் நமது நாட்டில் நடந்த கிளர்ச்சிகளாலும், காரியங்களாலும் ஏழை மக்கள் என்ன நன்மையைப் பெற்றார்கள்? மேலும் மேலும் பல வகையில் ஏழை மக்களுக்குக் கஷ்டமும், நஷ்டமும் பொதுவாக தேசத்தின் செல்வத்துக்கும், வியாபாரத்துக்கும், அனேக மக்களின் உயிருக்கும் துன்பமும் சேதமும் உண்டானதைத் தவிர வேறு கடுகளவு நன்மையாவது கிடைத்ததுண்டா? என்று யோசித்துப் பார்ப்பவர்களுக்குத் ‘தேசியத்தின்’ பித்தலாட்டம் விளங்காமற் போகாது.

ஆதலால், நமது நாட்டு ஏழை மக்களுக்கும், தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்கும் நன்மை உண்டாக வேண்டுமானால் - நமது நாட்டில் வேருன்றி இருக்கும்

சாதி மத பேதங்கள் ஒழிந்து, எல்லா மக்களும் சம சுதந்திரம் அடையக் கூடிய சந்தர்ப்பத்தை உண்டாக்க வேண்டுமானால் எப்படி “வைதீகம்” என்னும் பழய பாசிபிடித்த விஷநீர்க் குளத்தை முழுதும் மண்ணைப் போட்டு மூட வேண்டுமோ அதைப்போலவே இந்தத் தேசியம் என்னும் பித்தலாட்டத்தையும் அடியோடு ஒழித்தாக வேண்டும். எப்படி வைதீகத்தில் நம்பிக்கையுடைய மக்கள் பகுத்தறிவும், நாகரீகமும் அடையாமல் புரோகிதர் வலையில் அகப்பட்டுக் கிடந்து அழிய வேண்டுமோ அதுபோலவே தேசியத்தில் மக்களுக்கு நம்பிக்கையும் பைத்தியமும் இருக்கின்றவரையிலும், சுகமும் சமத்துவமும் பெற முடியாமல் “தேசியத் தலைவர்கள்” என்பவர்களின் வலையிற் சிக்கிக் கஷ்டமும் நஷ்டமும் அடைய வேண்டியதுதான். “தலைவலி போய்த் திருகு வலி வந்தது” என்பது போலவே மக்களுக்கு வைதீகத்தில் உள்ள மூடநம்பிக்கை கொஞ்சம் கொஞ்சம் குறைந்து சிறிது பகுத்தறிவு உதயமாகி வருகிற இக்காலத்தில் இந்தப் பாழும் “தேசியம்” என்பது தோன்றி அவர்களைப் பிணித்து மறுபடியும் மூடநம்பிக்கையில் அழுத்தி வருகிறது என்பதில் ஐயமில்லை.

ஆகையால் இச்சமயத்தில் ஜன சமூக ஊழியர்கள் அனைவரும் தேசியமென்பதன் பித்தலாட்டங்களை வெளியாக்கிப் பொது ஜனங்களை ஏமாறாமலிருக்கச் செய்ய முன்வர வேண்டுவதே உண்மையான ஜன சமூக ஊழியமாகும் என்பதை உணர வேண்டுகிறோம். வைதீகத்தைப் போலக் கொடியதான இந்த தேசியத்தை ஒழிக்க எவருடைய புகழ்ச்சியையும், இகழ்ச்சியையும் எதிர்பாராமல் தைரியத்துடன் முன் வருவதே ஒவ்வொரு பகுத்தறிவுடைய வாலிபர்களின் கடமையாகும் என்று கடைசியாகத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறோம்.

குடி அரசு - தலையங்கம் - 13.03.1932

திரு. மாளவியாவின் புரோகிதம்

பிரபல வருணாச்சிரம தருமவாதியாகிய பண்டித மதன் மோகன மாளவியா அவர்களைப் பற்றி, நாம் அதிகமாக யாருக்கும் எடுத்துக்கூறத் தேவையில்லை. அவர் இங்கிலாந்து சென்றபோது, கங்கை நீரும், களிமண்ணும் மடிசஞ்சிகளும் கூடவே கொண்டு சென்ற வைதீகர் என்பது தெரியும். ‘சூத்திரன்’ என்பவன் ஒருவன் மோட்சமடைய வேண்டுமானால் “அவன் இருபத்தோரு ஜென்மங்கள் நற்குலத்தில் பிறந்து, சற்கருமங்களைச் செய்து, பிராமண பக்தனாயிருந்து கடையியில் பிராமணனாகப்பிறந்து தான் மோட்சம் பெற வேண்டும்” என்ற பிராமணிய மதக்கொள்கையில் உறுதியான நம்பிக்கையுடைய முதிர்ந்த வயிரம் வாய்ந்த வைதீகர் என்பது அவருடைய போக்கை உணர்ந்தவர்கள் எல்லோருக்கும் தெரியும்.

இத்தகைய வைதீக மாளவியா அவர்கள் அரசியல் சீர்திருத்தத்தில் தீண்டாதவர்களுக்குத் தனித்தொகுதி அளிப்பதை அடியோடு மறுக்கின்றார் என்ற விஷயமும் தெரியாததல்ல. இப்படிப்பட்ட இவர் சென்ற சிவராத்திரி வாரத்தின்போது, காசியில் கங்கைக்கரையில் நடந்த “தசாஸ்வமேதக் கூட்டத்தில்” இந்துமதத்தைச் சேர்ந்த சகலவகுப்பினருக்கும் ஜாதி பேதமின்றி “மந்திரதீக்ஷை” கொடுத்தாராம்! அப்போது 150 பேர்களுக்குமேல் 500 பேர்களுக்குள் அடங்கிய தீண்டாதார்களுக்குச் “சமயதீக்ஷை” கொடுத்தாராம்!

இவ்விஷயங்கள் பத்திரிகைகளிலெல்லாம் வெளியாகியிருக்கின்றன. என்றமில்லாமல் இப்பொழுது திடீரெனத் தீண்டாத வகுப்பினர்மேல் திரு. மாளவியா அவர்களுக்குக் கருணைபிறந்து “சமயதீக்ஷை” அளிக்கப் புறப்பட்டது எதற்காக? அவர்கள் இந்த உலகத்திலிருந்துகொண்டு “சமத்துவம் வேண்டும் சமத்துவம் வேண்டும்” என்று சொல்லிக் கொண்டு வருணாச்சிரம தருமத்தைக் கெடுக்க வழி தேடுகின்றனர். ஆகையால் அவர்களை ஒரேயடியாக மோட்சலோகத்திற்கு அனுப்பிவிடலாம் என்ற எண்ணத்தின் பேரிலா? அல்லது அவர்கள் மீது சுமத்தப்பட்டுள்ள தீண்டாமையைப் போக்கிச் சமத்துவம் அளிக்கவா? என்று கேட்கின்றோம். அல்லது “தீண்டாதவர்கள் இந்துமதத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். ஆகையால் அவர்களைத் தனியாகப் பிரிக்கக் கூடாது. அவர்களுக்கும், அரசியல் சீர்திருத்தத்தில் பொதுத்தொகுதிதான்

அளிக்கப்படவேண்டும். இந்துக்கள் தீண்டாதார்களை வெறுத்து ஒதுக்கவில்லை. அவர்களுக்கு வேண்டிய உதவிகளைச் செய்து சமத்துவம் கொடுத்து வருகின்றார்கள்” என்று இந்துமகா சபைக்காரர்களும், காங்கிரஸ் காரர்களும் கூறி வருவதற்கு அடையாளமாக இக்காரியத்தைச் செய்யத் தொடங்கினாரா? என்று கேட்கின்றோம். இவ்வாறு “சமயதீக்ஷை” கொடுக்கப்பட்ட தீண்டாத வகுப்பினர்களை இன்று திரு. மாளவியாவின் கூட்டத்தார் உடன் வைத்து உண்ணவும் பழகவும் தயாராயிருக்கிறார்களா? என்றும் கேட்கின்றோம். ஒருநாளும் அவர்கள் இதற்குச் சம்மதிக்க மாட்டார்கள் என்பது நமக்குத் தெரியும். ஆகவே தீண்டாதார்களை ஏமாற்றும் பொருட்டுச் சமயத்திற்குத் தகுந்தபடி செய்யப்படும் ஒரு தந்திரந்தான் திரு. மாளவியா அவர்களால் செய்யப்பட்ட “சமயதீக்ஷை” என்பதை உணர வேண்டும்.

இவ்வாறு திரு. மாளவியா போன்றவர்கள், தீண்டாதார்களை ஏமாற்றுவதற்குச் செய்யும் புரோகிதங்களைக் கண்டு ஏமாறாமலிருக்குமாறு தாழ்த்தப்பட்ட சகோதரர்களுக்கு எச்சரிக்கை செய்கின்றோம். இந்துமத நம்பிக்கையும், இந்துமத வேதங்களில் நம்பிக்கையும் உள்ள எந்த இந்துக்களும், “பிறப்பினால் எல்லோரும் சமம்” என்பதை ஒத்துக்கொண்டு எல்லா வகுப்பினர்களுக்கும் சமத்துவம் கொடுக்கச் சம்மதிக்க மாட்டார்கள் என்பதை அறிய வேண்டுகிறோம். வீணாக யாரும், “சமய தீக்ஷை”, “மந்திர தீக்ஷை” என்ற பெயர்களைக் கேட்டு, வருணாச்சிரம தருமவாதிகளின் வலைக்குள் சிக்கிவிட வேண்டாமென மீண்டும் எச்சரிக்கை செய்கின்றோம்.

குடி அரசு - துணைத் தலையங்கம் - 13.03.1932

இறுதியாக நாம், சர். கே. வி. ரெட்டி நாயுடு அவர்களுடைய ஊழியத்தைப் பாராட்டுகிறோம். இனி அவர் நமது நாட்டில் உள்ள வருணாச்சிரம தரும்ச் சூழ்ச்சிகளையெல்லாம் ஒழித்து உண்மையான சமதர்மத்தைப் பரவச் செய்ய முன் வருவாரென நம்புகின்றோம்.

குடி அரசு - துணைத் தலையங்கம் - 13.03.1932

சர். ரெட்டி நாயுடு அவர்கள்

இந்திய சர்க்காரின் ஏஜண்டாகத் தென்னாப்பிரிக்காவில் உத்தியோகம் வகித்திருந்த சர். கே. வி. ரெட்டி நாயுடு அவர்கள் தமது உத்தியோகத்தினின்றும் நீங்கி இந்தியாவுக்கு வந்து விட்டார். சர். ரெட்டி நாயுடு அவர்கள் தென்னாப்பிரிக்காவில் உள்ள இந்தியாவின் நன்மைக்காக உண்மையாகவும், அஞ்சாமலும் உழைத்தார் என்பதை யாரும் மறுக்க முடியாது. சர். ரெட்டி நாயுடு அவர்கள் சமுதாய ஊழியத்தில் அளவு கடந்த பற்றும், உண்மையாகத் தனது கொள்கைகளைக் கைப்பற்றி நடக்கும் தன்மையும் உள்ளவர் என்பதை அவரை நேரில் அறிந்த நமது மாகாண வாசிகள் அனைவரும் அறிவர். இவருக்கு முன் தென்னாப்பிரிக்காவில் ஏஜண்டாயிருந்த மகாகனம் சீனிவாச சாஸ்திரிகளைக் காட்டிலும் ஊக்கமாகவும், உண்மையாகவும் இந்தியர்களுக்காக உழைத்தவராவார். ஆனால் மகாகனம் சீனிவாச சாஸ்திரிகள் தென்னாப்பிரிக்காவிலிருந்த காலத்தில், அவர் எங்கேயாவது மூச்சு விட்டாலும், தும்மினாலும், இருமினாலும் அவற்றையெல்லாம் நமது நாட்டுப் பத்திரிகைகள் பிரமாதமாக வெளியிட்டு விளம்பரம் பண்ணி வந்தன. அதற்குக் காரணம் அவர் பார்ப்பனராயிருந்ததும், நமது நாட்டுப் பத்திரிகைகளும் பார்ப்பனர்களுடையதாயிருப்பதுமேயாகும். ஆனால் “சர். ரெட்டி நாயுடு அவர்களோ பார்ப்பனரல்லாதார்; அதிலும் வருணாச்சிரம தரும்ப் புரட்டுகளில் நம்பிக்கையற்ற ஓர் சீர்திருத்தவாதி” ஆகையால் இவருடைய உண்மையான ஊழியத்தை பற்றிக் கூட எந்தப் பார்ப்பனப் பத்திரிகைகளும் எடுத்துக்காட்டாதிருந்தன. இது நமது நாட்டு வழக்கமாகவே இருந்து வருகின்றது. இதனாலேயே ஒன்றுக்கும் உதவாப் பார்ப்பனர்களும் கூடப் பெரிய தலைவர்களாகவும், பிரபல தேசாபிமானிகளாகவும் ஆகிவிடுகின்றார்கள். உண்மையாக நாட்டு மக்களுக்கு உழைக்கும் பார்ப்பனரல்லாதார்கள் எப்படிப்பட்டவர்களாயிருந்தாலும் குடத்துள் வைத்த விளக்கைப் போல் இருக்கின்றார்கள் என்பது நமது நாட்டுப் பார்ப்பனப் பத்திரிகைகளின் போக்கையறிந்தவர்களுக்குத் தெரிந்த விஷயமாகும்.

ஏ. பி. சி. வைதீகம்

- தேசியத்துரோகி

நாம் சொல்லுவதைத் தயவு செய்து கொஞ்சம் காதுகொடுத்துக் கேளுங்கள். பிறகு அதைப் பற்றிக் கொஞ்சம் ஆலோசனையும் செய்து பாருங்கள். அதன் பின் வேண்டுமானால் நம்மைத் துற்றுங்கள். தாராளமாகக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறோம். கூடுமானால் நாம் பதில் சொல்லுகிறோம். “காங்கிரஸ் இயக்கம் முதலாளிகள் இயக்கம் அதில் உள்ளவர்கள் அனைவருமே முதலாளிகளின் ஆதிக்கத்தை எந்தக் காலத்திலும் விட்டுக் கொடுக்கச் சம்மதிக்க மாட்டார்கள்” என்று எந்தக் கோபுரத்தின் உச்சியில் நின்று கொண்டும் சொல்லத்தயார். இதற்குக் காரணம் சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள்!

இப்பொழுது சட்ட மறுப்புச் செய்து ஜெயிலுக்குப் போயிருக்கின்றவர்களைப் பாருங்கள். அவர்கள் ஜெயிலுக்குப் போன விதத்தையும் ஆலோசனை பண்ணுங்கள். ஜெயிலில் போய் அடையும் கஷ்ட நஷ்டங்களையும் கொஞ்சம் ஆலோசனை செய்து பாருங்கள். நாம் கூறுவதன் உண்மை காந்த விளக்கைப் போலத் தெரியும்.

முதலில் தொண்டர் கூட்டத்தைப் பாருங்கள். இவர்களெல்லாம் மறியல் செய்து போலீஸ்காரரிடம் தடியடியும், பிறம்படியும் பட்டு ஜெயிலுக்குப் போகின்றார்கள். தொண்டர்களில் பெரும்பாலானவர்கள் அடிபட்ட வர்களே. அடிபடாதவர்கள் மிகக் கொஞ்சம்.

இரண்டாவது தலைவர்கள் கூட்டத்தைப் பாருங்கள். அவர்களை இரு பிரிவாகப் பிரித்துக் கொள்ளலாம். ஒருபிரிவு பார்ப்பனரல்லாத தலைவர்கள், மற்றொரு பிரிவு பார்ப்பனத் தலைவர்கள், பார்ப்பனர்களிலும், தெலுங்கப் பார்ப்பனர்கள், தமிழ்ப் பார்ப்பனர்கள் என்று இரு வகையாகப் பிரித்துக் கொள்ளலாம். இவர்கள் ஜெயிலுக்குப் போன கதையைப் பாருங்கள். பிறகு இவர்களில் எந்தக் கூட்டத்தார் கெட்டிக்காரரென்று யோசியுங்கள்.

பார்ப்பனரல்லாத சோணகிரித் தலைவர்கள், போலீஸாரிடம் அடிபட்டுத் தான் ஜெயில் செல்லுகிறார்கள். இதற்கு உதாரணம், திரு. பக்தவச்சலம், முத்துரங்க முதலியார் போன்றவர்கள் உதைபட்டுச் சிறைசென்றதே போதீய

உதாரணமாகும். தெலுங்குப் பார்ப்பனர்களாகிய திரு. பிரகாசம், நாகேசுவர ராவ் பந்துலு போன்றவர்களும் கொஞ்சம் கஷ்டப்பட்டே சிறைசென்றார்கள். ஆனால் இவர்களில், தமிழ்ப் பார்ப்பனர்கள்தான் மிகவும் தந்திரசாலிகள். திரு. சத்தியமூர்த்தி, ராஜ கோபாலாச்சாரி முதலியவர்கள் எப்படிச் சிறை சென்றார்கள் என்று பார்த்தீர்களா? தடியடி படவில்லை; பிரம்படி படவில்லை; கால் நடையாக நடந்து சென்று கூட காங்கிரசுக்கு ஒன்றும் செய்யாமல் சிறை சென்றார்கள், மோட்டார்கார்களில் உட்கார்ந்தபடியே நோட்டீஸ் வழங்கிவிட்டுச் சிறை சென்றார்கள். ஆகையால் இப்பொழுது தொண்டர்கள் சமர்த்தர்களா? தலைவர்களில் பார்ப்பனரல்லாதார் சமர்த்தர்களா? தெலுங்கப் பார்ப்பனர்கள் சமர்த்தர்களா? தமிழ்ப் பார்ப்பனர்கள் சமர்த்தர்களா? என்றுதான் கேட்கிறோம். இனி இவர்கள் சிறையில் சென்று அனுபவிக்கும் கஷ்ட நஷ்டங்களைப் பாருங்கள்!

சிறையில் ராஜீயக் கைதிகளுக்கு முன்று விதமான உபசாரம் நடக்கின்றது. அவை ஏ. வகுப்பு, பி. வகுப்பு சி. வகுப்பு என்பன. இந்த ஏ. பி. சி. வகுப்புப் பிரிவினை நமக்குப் பழையகால மனுநீதியைத்தான் ஞாபகம் படுத்துகிறது. மனுநீதியில்தான் ஒரு குற்றத்தை பார்ப்பான் செய்தால் அவனுக்குக் குறைந்த தண்டனையும், கூடித்திரியன் அதே குற்றத்தைச் செய்தால் இன்னும் அதிகமான தண்டனையும், வைசியன் அதே குற்றத்தைச் செய்தால் கூடித்திரியனுக்குக் கொடுப்பதைக் காட்டிலும் அதிகமான தண்டனையும், சூத்திரன் அந்த குற்றத்தைச் செய்தால் சகிக்க முடியாத கொடுந்தண்டனையும் விதிக்கும்படி எழுதப்பட்டிருக்கிறது. ஆகவே ஜாதிக்கொரு நீதி கூறும் மனுநூலை நாம் வெறுக்கிறோம்; கொளுத்த வேண்டுமென்று கூறுகிறோம். ஆனால் மனுநீதியைப் போலவே இப்பொழுது பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்திலும் ராஜீயக் கைதிகளுக்கு ஏ. பி. சி. வகுப்பு அளிக்கப்படுகிறது. இதற்குக் காரணம் யார்? பணக்கார ஜாதியாராக இருக்கின்ற காங்கிரஸ்காரர் தானே? முன்னே அதாவது இந்துமத அரசர்கள் காலத்தில், ஜாதியின் பேரால் தண்டனை கொடுக்கப்பட்டது. இப்பொழுது பணத்தின் பேரால் தண்டனை கொடுக்கப்படுகிறது. இவை இரண்டில் என்ன வித்தியாசம் இருக்கிறது? பெரிய பணக்காரனாகவும் தலைவன் என்று பெயர் படைத்தவனாகவும் இருக்கிறவன் ஏ. வகுப்புக் கைதியாவான். கொஞ்சம் குறைந்த பணக்காரனாகவும் சின்னத் தலைவனாகவும் இருக்கின்றவன் பி. வகுப்புக் கைதியாவான், சாதாரண மானவர்களும் அன்னக்காவடிகளும் சி. வகுப்புக் கைதிகள்.

இக்கைதிகளுக்குள் ஏ. வகுப்புக் கைதிகளுக்கு யாதொரு கஷ்டமும் இல்லை. மாமியார் வீடாகவே ஜெயிலை நினைத்துக் கொள்ளலாம். மாமியார் வீட்டைக் காட்டிலும் அதிக செளகரியமும் உபசாரமும், ஏ. வகுப்புக் கைதிகளுக்கு உண்டு. பி. வகுப்புக் கைதிகளுக்கும் அவ்வளவு கஷ்டமில்லை, அவர்களும் அனேகமாக மாமியாள் வீடாக இல்லா விட்டாலும் தங்கள் சொந்த வீட்டில் இருப்பது போலவாவது இருக்கலாம். ஆனால் நமது தோழர்களாகிய

தொண்டர்களும், மற்றவர்களும் பெறும் சி. வகுப்புக்கும், மற்ற திருட்டு கொலை முதலிய குற்றங்கள் செய்த கைதிகள் நிலைக்கும் வேறுபாடில்லை என்றே சொல்லலாம்.

பொதுவாகப் பார்க்கும் போது சுய ராஜ்யம் பெறத் தியாகிகளாக வெளி வரும் பணக்காரனுக்கு ஒரு கஷ்டமும் இல்லை. அவன் வெளியிலும் சுகம் அடைகின்றான். ஜெயிலுக்குள் சென்றாலும் ஏ வகுப்பில் அமர்ந்து இன்பம் அனுபவிக்கின்றான். ஆனால் வறுமையினாலும் வேலையில்லாமையாலும், திண்டாடும் சாதாரண மக்கள் வெளியிலிருந்தாலும் கஷ்டந்தான் அடைகிறார்கள். காங்கிரஸ் பேரைச் சொல்லிச் சிறைசென்றாலும் அங்கேயும் சி வகுப்பில் சேர்க்கப்பட்டு வெளியிலிருந்ததைக் காட்டிலும் அதிக கஷ்டத்தைத்தான் அடைய வேண்டியிருக்கின்றது. அந்தோ! பரிதாபம்!! பரிதாபம்!!!

தோழர்களே! காங்கிரஸ் காதலர்களே! இங்கே கொஞ்சம் ஆலோசனை பண்ணுங்கள்! ஏழை மக்களின் சௌகரியத்திற்காக சுயராஜ்யம் வேண்டுமென்று கேட்கின்ற இந்த காங்கிரஸ் தலைவர்கள் உள்ளக் கிடக்கையைக் கொஞ்சம் நுழைந்துபாருங்கள்! இந்தத் தலைவர்களுக்கு மதிப்பிருக்கும் படி உழைப்பவர்கள் தொண்டர்களல்லவா? தொண்டர்கள் இல்லாவிட்டால் தலைவர்கள் எப்படி வெளிவர முடியும்? இப்படிப்பட்ட தொண்டர்களுக்குச் சிறையில் சௌகரியம் வேண்டுமென்பதற்காக இவர்கள் இதுவரையிலும் என்ன செய்தார்கள்? இவர்கள் மாத்திரம் ஏ வகுப்பில் போய் சுகமாகக் கவலையற்று வாழ்கிறார்களே ஒழிய வேறு என்ன செய்கிறார்கள்? சிறையிலும் தங்களுக்கும் தொண்டர்களுக்கும் சமத்துவமான ஸ்தானமே இருக்கவேண்டுமென்று யாரேனும் கேட்டார்களா இவர்கள்தானா நாளை சுயராஜ்யம் பெற்று ஏழை மக்களுக்குச் சமத்துவம் கொடுக்கப்போகிறார்கள்?

சுயராஜ்யத்திற்காக எவ்வளவோ தியாகம் செய்யத் தயாரென்று முன்வந்திருக்கும் இந்தத் தலைவர்களில் எவரேனும் இதுவரையிலும் “எங்கள் சகாக்களான - தேச மக்களான - அரசியல் கைதிகளில் அநேகர் சி வகுப்பில் இருக்கும்பொழுது நாங்கள் ஏ வகுப்பிலும், பி வகுப்பிலும் இருக்க மாட்டோம். அவர்களுக்கும் எங்களைப் போலவே ஏ வகுப்போ, பி வகுப்போ கொடுக்க வேண்டும். இல்லாவிட்டால் நாங்களும் சி வகுப்பிலேயே இருக்கிறோம்” என்று எந்தத் தலைவர்களாவது தியாக புத்தியுடன் சொல்ல முன்வந்தார்களா? என்று பாருங்கள்.

நீங்கள் மகாத்மா என்று சொல்லுகிற திரு. காந்தியாகட்டும், குட்டி காந்தி என்று சொல்லுகிற திரு. ராஜகோபாலச்சாரியாகட்டும், அல்லது மற்ற பேர்வழிகளாகட்டும், அவர்கள் அனைவரும் இன்று ஏ வகுப்பில்தானே இருக்கின்றார்கள்? வெளியில் இருப்பதுபோலவே ஜெயிலுக்குள்ளும், பகவத்கீதை படித்துக்கொண்டும், பத்திரிகை பார்த்துக் கொண்டும், உலாவிக் கொண்டும், காற்று வாங்கிக் கொண்டும் இருக்கிறார்கள் அல்லவா? ஆனால்

நமது ஏழைத் தோழர்களின் கதி யென்ன? கல்லுடைப்பதும், மூட்டை தூக்குவதும், இட்ட வேலைகளைச் செய்வதும், சுதந்தரம் இன்றி இருப்பதும் ஆகிய கஷ்டங்களைத்தானே அடைந்து வருகிறார்கள்?

இதிலிருந்தே நமது ராஜ்யத் தலைவர்களின் மனப்பான்மை விளங்கவில்லையா? ஜெயிலில் நடக்கும் குறைகளைப் பற்றி பத்தி பத்தியாக பத்திரிகைகளில் எழுதும் தேசாபிமானிகளில் யாராவது இந்த ஏ, பி, சி என்னும் புதிய வருணாச்சிரம தர்மத்தைக் கண்டித்தார்களா? எந்தெந்த காரியத்தைப் பற்றியோ சட்டசபைகளில் கேள்விகள் கேட்டுத் தங்களை விளம்பரப்படுத்திக் கொள்ளும் காரணிய கனவான்களில் யாரேனும் இந்த ஏ, பி, சி வருணாச்சிரமத்தைப் பற்றி கண்டித்ததுண்டா? கேள்வி கேட்டதுண்டா? என்று யோசித்துப் பாருங்கள். ஆகவே எல்லா ராஜ்யத் தலைவர்களும் சிறையில் இந்த ஏ, பி, சி பிரிவு இருக்க வேண்டுமென்று தானே விரும்புகின்றார்கள் இவர்கள் அதிகாரம் வகிக்கக் கூடிய சுயராஜ்யத்திலும் இந்த ஏழை பணக்கார ராஜ்யத் தானே இருக்கும்? காங்கிரஸ் பேரைச் சொல்லி சிறைசெல்லும் சோணகிரிகளே ஏ, பி, சி யைக் கவனிங்கள்! நீங்கள் கொண்டிருக்கும் மயக்கம் தெளியும். அதன்பின் நம்மோடு சண்டைக்கு வாருங்கள்.

குடி அரசு - கட்டுரை - 13.03.1932

வாக்குரிமை

சுதந்தரம் பெற்ற ஒரு தேசத்தின் அரசாங்கம் நன்றாய் நடைபெறுவதற்கு முதன்மையான காரணமாயிருப்பவர்கள் வாக்காளர்களே யாவார்கள். உள்நாட்டுக் கலகங்கள் ஒன்றும் இல்லாமலும், வெளி நாடுகளுடன் சண்டைச் சச்சரவுகளில்லாமலும் நடைபெறுவதாக மாத்திரம் இருக்கின்ற அரசியலை நல்ல அரசியல் என்று கூறிவிட முடியாது. நியாயமாக ஆளுகின்ற அரசாங்கத்தாலும் அமைதியோடு ஆட்சி புரிய முடியும். கொடுங்கோல் ஆட்சி புரிகின்ற அரசாங்கத்தாலும் அமைதியோடு ஆளமுடியும். கொடுங்கோல் அரசாங்கம் பணக்காரர்களையாதரித்து அவர்களுக்குப் பட்டம் பதவிகளையளித்து ஏழை மக்களையடக்கி யாண்டால் நாட்டில் எந்தக் கலகமும் உண்டாகாமல் தடுக்க முடியும், ஆதலால் நல்ல அரசாங்கமென்பது ஏழை பணக்காரர் என்ற வேறு பாடில்லாமல் எல்லா மக்களும் சம சுதந்தரமுடையவர்களாக வாழும் படியும், தேசத்தில் உள்ள வறுமை, பிணி முதலியவைகளைப் போக்கியும் நன்மை செய்கின்ற அரசாங்கமேயாகும்.

இம்மாதிரியான நல்ல அரசாங்கம் என்பது ஒன்று நடைபெற வேண்டுமானால், அதன் நிர்வாகிகள் சமதர்ம நோக்கமுடையவர்களாகவும், காலதேச வர்த்தமானங்களையறிந்து ஆட்சி புரியக் கூடியவர்களாகவும், மாறாத, உறுதியான, நன்மையான கொள்கை யுடையவர்களாகவும், எவ்வளவு கஷ்டமான காலத்திலும் மனத்தளர்ச்சியும், அச்சமும் இல்லாமல் தமது பொறுப்பையுணர்ந்து நடக்கின்றவர்களாகவும் இருத்தல் வேண்டும். இத்தகைய சமதர்ம நோக்கமுடையவர்களை அரசாங்க நிர்வாகிகளாகத் தேர்ந்தெடுப்பது வாக்காளர்களின் கடமையாகும். ஆகையால் தான் நல்ல அரசாங்கம் ஏற்படுவது வாக்காளர்களைப் பொறுத்த விஷயமாகும் என்று கூறினோம்.

ஆகவே ஒரு நாடு சுதந்தரம் பெறுவதற்கு முன்பே அந்நாட்டில் உள்ள வாக்காளர்களுக்கு அரசியல் விஷயங்கள் தெரிந்திருக்க வேண்டியது அவசியமாகும். அப்பொழுதுதான் அவர்கள் தங்கள் வாக்கின் பெருமையை உணரமுடியும். வாக்காளர்கள் தங்கள் வாக்கை அலட்சியமாகக் கருதக் கூடாது. அதனுடைய உண்மையான பெருமையை உணர்ந்திருத்தல் வேண்டும். இத்தகைய அறிவு பெற்ற வாக்காளர்கள்தான் மேற்கூறிய சிறந்த நிர்வாகிகளைத் தேர்ந்தெடுக்கக் கூடியவர்களாயிருப்பார்கள்.

மேல் நாடுகளில், சுதந்தரம் பெற்ற நாடுகளில் உள்ள வாக்காளர்கள் தங்கள் வாக்கின் பெருமையை உணர்ந்திருக்கின்றனர். அவர்களுக்கு அரசியலின் பெருமையையும், அதனால் உண்டாகும் பல பலன்களும் தெரியும். ஆகையால் அவர்கள் அரசியல் கட்சிகளின் கொள்கைகளை யறிந்து, தங்களுக்குப் பிடித்த கொள்கைகளையுடைய அரசியல் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்களுக்கே பெரும்பாலும் வாக்களிக்கின்றனர்.

ஆனால் தற்சமயம் நமது நாட்டில் சிறுபான்மையோராக இருக்கின்ற வாக்காளர்களில் பெரும்பாலான மக்கள் இன்னும் தங்கள் வாக்கின் மதிப்பை உணர்ந்து கொள்ளவில்லையென்றே கூறலாம். நகர சபைத் தேர்தல் வாக்காளர்களில் பெரும்பாலானவர்கள் தங்களின் வாக்கின் மதிப்பு 5 ரூபாய்க்கு மேற்பட்டதென்றும், தாலுகா போர்டுத் தேர்தல் வாக்காளர்கள் தங்கள் வாக்கின் மதிப்பு 1 ரூபாய்க்கு மேற்பட்டதென்றும், சட்டசபைத் தேர்தல் வாக்காளர்கள் தங்கள் வாக்கின் மதிப்பு 8 அணாவுக்கு மேற்பட்டதென்றும் உணர்ந்து கொண்டிருக்கின்றார்களே யொழிய வேறுவகையில் அதன் உண்மையான மதிப்பை உணரவில்லை. ஜில்லா போர்டுத் தேர்தல் வாக்காளர்கள் தங்கள் வாக்கை எவ்வளவு மதிப்புள்ளதாக உணர்ந்திருக்கிறார்கள் என்பதை இனிமேல் தான் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

இவ்வாறு வாக்காளர்கள் தவறான உணர்ச்சியுடையவர்களாயிருப்பதற்குக் காரணம் நமது நாட்டு அரசியல் கட்சிகளும், அதன் தலைவர்களுமே யாவார்கள். வாக்காளர்களை அறிவுடையவர்களாகச் செய்ய வேண்டியது அரசியல் கட்சிகளுடையவும், அவைகளின் தலைவர்களுடையவும் கடமையேயாகும். ஆனால் நமது நாட்டு அரசியல் கட்சிகள் யாவும் இதுவரையிலும் தமது உறுப்பினர்களுக்குத் தேசியத்தின் பெயரால் பட்டம் பதவி உத்தியோகம் செல்வாக்கு முதலியவைகளைத் தேடிக் கொடுப்பதில் முதன்மையான கவனத்தைச் செலுத்தி வந்து கொண்டிருக்கின்றவே யொழிய வாக்காளர்களைச் சீர்திருத்துவதில் எந்தக் கட்சியும் கவனஞ் செலுத்தவே யில்லையென்பது எல்லோருக்கும் தெரிந்த விஷயமேயாகும்.

நாகரீகம் பெற்ற மேல் நாடுகளில், தேர்தல் காலங்களில் ஒவ்வொரு அரசியல் கட்சியினரும் ஒவ்வொரு தொகுதியிலும் தங்கள் அபேட்சகரை நிறுத்துகின்றனர். ஒரு கட்சியின் கொள்கைகளை உறுதியாகப் பின் பற்றுகின்றவர்களும், அக்கொள்கைகளில் ஆட்சேபமற்ற நம்பிக்கையும் உள்ளவர்களுமே கட்சியின் பேரால் அபேட்சகராக முன்வருகின்றனர். அவர்கள் தங்கள் கட்சியின் நோக்கங்களையும், திட்டங்களையும் வாக்காளர்களுக்குப் பிரசங்கங்களின் மூலமாகவும், துண்டு விளம்பரங்களின் மூலமாகவும், பத்திரிகைகளின் மூலமாகவும், பலவகையாக எடுத்துக்கூறி வாக்குக் கொடுக்கும்படி பிரசாரம் பண்ணுகின்றனர்.

இவ்வாறு ஒவ்வொரு கட்சிக்காரர்களும் தங்களுடைய நோக்கங்களையும், திட்டங்களையும் எடுத்துரைப்பதனால் வாக்காளர்கள் எந்தக் கட்சியின் கொள்கை தங்களுக்கு நன்மையளிக்கக் கூடியது என்று தீர்மானிக்க முடிகிறது. அபேட்சகர்களும், தங்கள் கட்சிகளின் நோக்கங்களையும், திட்டங்களையும் பிரசாரம் பண்ணும் வகையிலேயே பொருளைச் செலவு செய்கின்றனர். தேர்தலில் செலவாகின்ற பணம் இவ்வகையில் செலவாகின்றதேயொழிய நமது நாட்டைப் போல வாக்காளர்களுக்கு “லஞ்சம்” கொடுக்கும் வகையில் ஒரு காசு கூடச் செலவழிவதில்லை.

ஆனால் நமது நாட்டு வாக்காளர்களுக்கோ எந்த அரசியல் கட்சிகளின் உண்மையான கொள்கைகளைப் பற்றியும் தெரியாது. அவர்கள் தங்கள் விருப்பப்படி வாக்களிக்க முடியாத நிலைமையில் கூட இருக்கின்றனர் என்று கூறுவதும் தவறாகாது. ஒவ்வொரு ஏழை வாக்காளர்களும், தங்களுக்கு மேலாக இருக்கின்ற பணக்காரர்களின் செல்வாக்கிற்கும், தாட்சண்யத்திற்கும் கட்டுப்பட்டவர்களாகவே யிருக்கின்றனர். தேர்தலில் அபேட்சகராக முன் வருகின்றவர்களும் பணக்காரர்களாகவே யிருக்கின்றனர். அவர்கள் தங்கள் சொந்த கௌரவம், பட்டம், பதவிகளின் செல்வாக்கைக் கூறிப் பணத்தைச் செலவிட்டு வாக்குப் பெறுகிறார்களேயொழிய வேறுவழியில் தாங்கள் கொள்கைகளை வாக்காளர்களிடம் எடுத்துக் கூறி அதன்மூலம் வாக்குப் பெற முன் வருவதில்லை. அபேட்சகர்கள் பெரும்பாலும் வாக்காளர்களிடம் தாங்கள் இன்ன கட்சியைச் சேர்ந்தவர்கள் என்று கூடத் தெரிவித்துக் கொள்வதே கிடையாது.

பணக்கார அபேட்சகர்கள், தாங்கள் வீட்டிலிருந்தபடியே தங்கள் ஏஜண்டுகளை வாக்குக் கொடுக்கும் இடங்களுக்கு அனுப்பிப் பணத்தினாலும், தங்கள் பெயருக்குள்ள செல்வாக்கினாலும் வாக்குப் பெற்று வெற்றியடைகின்றனர். இதுதான் நமது நாட்டில் தேர்தல் நாடகமாக இருந்து வருகிறது.

பொதுவாக மேல் நாடுகளில், கட்சியின் பெயரால் ஒரு தலைவனுக்குச் செல்வாக்கும், வெற்றியும் ஏற்படுகின்றது. ஆகவே கட்சிதான் அங்கு தலைவர்களையும், தேர்தல் அபேட்சகர்களையும் சிருஷ்டிக்கின்றது. நமது நாட்டிலோ ஒரு தலைவன் பேரினாலேயே ஒரு கட்சிக்குச் செல்வாக்கு ஏற்படுகின்றது. தலைவர்கள்தான் கட்சிகளைச் சிருஷ்டிக்கிறவர்களாக இருக்கின்றார்கள். இம்முறை மாறி ஒரு கொள்கையைப் பொறுத்து மதிப்பும், இழிவும் ஏற்படக் கூடியநிலை வர வேண்டும்.

உதாரணமாக இன்று காங்கிரஸ்காரர்கள் தேர்தலுக்கு முன்வருகிறார்கள் என்று வைத்துக் கொள்ளுவோம். அப்பொழுது அவர்கள் வாக்காளர்களுக்கு எதைக் கூறுவார்கள். “காந்திக்கு ஜே! மகாத்மாவுக்கு ஓட்டுப் போடுங்கள்” என்று பிரசாரம் பண்ணுவதைத் தவிர வேறு ஒன்றையும் சொல்ல மாட்டார்கள். இதற்கு முன் காங்கிரஸ்காரர்கள் அபேட்சகர்களாக

முன் வந்த காலங்களில் இவ்வாறு பிரசாரம் பண்ணித்தான், பணத்தையும் செலவு செய்து ஓட்டு வாங்கினார்கள் என்பது நமக்குத் தெரியாத செய்தி அல்ல. ஆகையால் இந்த முறை மாறுவதற்கு வழியென்ன என்பதைப் பற்றிச் சிறிது ஆலோசிப்போம்.

ஓட்டர்களின் தொகை குறைந்திருப்பது தான் இத்தகைய ஊழல்கள் ஏற்படுவதற்கே காரணமாகுமென்றே நாம் நினைக்கின்றோம். ஒரு ஜில்லாவில் 60 ஆயிரம் வாக்காளர்கள் இருப்பார்களாயின், அவர்களில் அநேகமாக 30 ஆயிரம் வாக்காளர்களுக்கும் குறைந்தவர்கள் தான் தங்கள் வாக்கை உபயோகப்படுத்த முன் வருவார்கள். ஆகவே 25 ஆயிரம் வாக்குகளைப் பெறுகின்ற ஒருவன் தேர்தலில் நிச்சயமாக வெற்றி பெற்று விடுவான். ஒரு வாக்குக்கு ஒரு ரூபாய் வீதம் கணக்கு வைத்துக் கொண்டாலும், 25 ஆயிரம் ரூபாய் போதுமானதாகும். மேற்கொண்ட செலவுக்கு ஒரு 5 ஆயிரம் வைத்துக் கொண்டாலும் 30 ஆயிரம் செலவு செய்கின்ற ஒருவன் சந்தேகமில்லாமல் தேர்தலில் வெற்றி பெறமுடியும். ஒரு பணக்காரன் சட்ட சபைத் தேர்தலில் 30 ஆயிரம் செலவு செய்வது ஒரு பெரிய காரியமல்ல. இவ்வாறு செலவு செய்துதான் இப்பொழுது பெரும்பாலான பணக்காரர்கள் தேர்தலில் வெற்றி பெற்று வருகின்றனர்.

ஆகையினால் வாக்காளர்களின் தொகை ஒரு ஜில்லாவுக்கு 50 ஆயிரம் 60 ஆயிரம் என்று குறைந்த தொகையில் இல்லாமல், இரண்டு லட்சம் மூன்று லட்சம் என லட்சக்கணக்கிலாகி விட்டால் அனேகமாகப் பணங் கொடுத்து ஓட்டு வாங்கலாம் என்ற தைரியம் பணக்காரர்களிடத்திலிருந்து ஒழிந்து போய்விடும். லட்சக்கணக்காகத் தேர்தலில் செலவு செய்ய முன்வரவும் மாட்டார்கள். அப்படிச் செலவு செய்ய முன் வந்தாலும், எத்தனை தேர்தலில் இவர்களால் போட்டி போட முடியும்? போட்டி போடுவார்களானால் இரண்டொரு தேர்தல்களுக்குள்ளேயே அவர்களுடைய பணத்திமிர் ஒழிந்து மூலையில் உட்கார்ந்து விடுவார்களென்பதில் ஐயமில்லை.

இந்த நிலையில் சட்டசபை ஸ்தாபனங்களுக்கு அபேட்சகர்களாக முன் வருகின்றவர்கள், தங்கள் நோக்கங்களையும், சட்டசபையில் போய் தாங்கள் செய்ய உத்தேசித்திருக்கும் வேலைத்திட்டங்களையும் வாக்காளர்களிடம் சொல்லிக் கொள்ளக் கூடிய சந்தர்ப்பம் வந்துவிடும். வாக்காளர்களும், அபேட்சகர்களின் சொந்தத் தொகுதிகளைக் கவனிக்காமல், அவர்களுடைய நோக்கங்களையும், கொள்கைகளையும் உணர்ந்து - வாக்குக் கொடுக்கக் கூடிய நிலைக்கு வந்துவிடுவார்கள் என்பதில் ஐயமில்லை.

ஆனால் இவ்வாறு வாக்காளர்களை அதிகப்படுத்தும் விஷயத்தில் நமது நாட்டினர் எந்த வகையான எண்ணத்தைக் கொண்டிருக்கின்றனர் என்பதை இப்பொழுது வாக்குரிமையைப் பற்றி விசாரணை செய்து கொண்டிருக்கும் திரு. லோதியன் கமிட்டிமுன் நமது நாட்டுப் பொது ஜனப் பிரதிநிதி

களில் பலர் கொடுத்த சாட்சியங்களைக் கொண்டு ஒருவாறு யூகித்து உணரலாம்.

சில பிரமுகர்கள் ஜனத்தொகையில் நூற்றுக்குப் பத்து வீதம் வாக்காளர்களை அதிகரிப்பது போதுமென்றும் சிலர் 20 வீதம் அதிகரிப்பது போதுமென்றும், சிலர் 25 வீதம் அதிகரிப்பது போதுமென்றும், சிலர் முப்பது வீதம் அதிகரிப்பது போதுமென்றும் கூறிவருகின்றனர். ஒரு சிலரே வயது வந்தவர்களுக்கெல்லாம் ஓட்டுரிமையளிக்க வேண்டும் என்றும் கூறிவருகின்றனர். காங்கிரஸ்காரர்களும் இந்த அபிப்பிராயத்தையே கொண்டிருக்கின்றனர். சமீபத்தில் கூடிய ஜஸ்டிஸ் கட்சியின் நிர்வாக சபைக் கூட்டத்திலும் இதை ஆதரித்து முடிவு செய்திருக்கின்றனர்.

இன்னும் சிலர், சொத்துரிமையின் மீது வாக்குரிமை கொடுக்க வேண்டுமென்றும், ஆங்கிலப் படிப்பின்மீது வாக்குரிமை வழங்க வேண்டுமென்றும், எந்தப் பாதையை யேனும் எழுதப்படிக்கத் தெரிந்தவர்களின் எண்ணிக்கையின்மேல் வாக்குரிமை வழங்கப்பட வேண்டுமென்றும் கூறி வருகின்றனர். இவைகளெல்லாம் வாக்காளர்களின் தொகையைக் குறைப்பதற்குக் கூறும் யோசனையே யன்றி வேறாகாது.

ஒரு தேசத்தின் அரசாங்கத்தினால் வரும் நன்மை தீமைகளை, அந்த நாட்டில் உள்ள ஏழைகள், பணக்காரர்கள், முதலாளிகள், தொழிலாளிகள், ஆண்கள், பெண்கள், படிப்புள்ளவர்கள், படிப்பில்லாதவர்கள் ஆகிய எல்லாம்க்களும் அனுபவிக்கக் கூடியவர்களாகவேயிருக்கின்றார்கள். ஆகையினால் அரசியல் நிர்வாகிகளைத் தேர்ந்தெடுக்கும் உரிமை எல்லா மக்களுக்கும் இருக்க வேண்டியதே நியாயமாகும்.

வயது வந்தவர்களுக்கெல்லாம் வாக்குரிமையளிக்கப்பட்டு விட்டால் கூடிய வரையிலும் மக்களின் சமதர்மத்திற்குப் பாடுபடக் கூடியவர்களும் அரசியல் நிர்வாகத்தில் திறமையுடையவர்களும், சட்ட சபைகளுக்கும் மற்ற பொது ஸ்தாபனங்களுக்கும் தெரிந்தெடுக்கப் படமுடியும் என்றே நாம் நினைக்கிறோம். ஏனென்றால் பணக்காரர்கள் லட்சக்கணக்கான வாக்காளர்களைப் பணத்தினால் வசப்படுத்தவோ, அல்லது அதிகாரத்தினாலும், செல்வாக்கினாலும் பயமுறுத்தவோ முடியாது.

எந்த அபேட்சகர்களும் தங்கள் நோக்கங்களையும் வேலைத் திட்டங்களையும் வாக்காளர்களிடம் கூறித்தான் ஆகவேண்டும். கல்வியறிவில்லாத வாக்காளர்களும் ஒவ்வொரு அபேட்சகர்களின் கட்சிக் கொள்கைகளையும் திட்டங்களையும் அறிந்து கொள்வது கஷ்டமான காரியமல்ல. இவ்விஷயத்தைப் பற்றி சென்னையில் ஆகாயவசனி மூலம் பிரசங்கம் செய்த திரு. லோதியன் அவர்கள் கூறிய அபிப்பிராயம் கவனிக்கத்தக்க தொன்றாகும். “கல்வியில்லாத காரணத்தால் ஒருவரை அறிவு, திறமைகள்

இல்லாதவர்கள் என்று சொல்லிவிட முடியாது. கல்வி கற்றவர்களைக் காட்டிலும் கல்வி அறிவில்லாத கற்றவர்களில் பலர் உலக விஷயங்களில் தேர்ச்சியடைந்தவர்களாயிருக்கக் காணலாம். ஆதலால் கல்வியறிவில்லாதவர்களுக்கும் ஆகாயவசனிகள் போன்ற சாதனங்களின் மூலம் அவர்களுடைய தாய் பாதைகளில் அரசியல் விஷயங்களைக் கூறி அவர்களை அரசியல் அறிவுடையவர்களாக்கலாம்” என்ற அபிப்பிராயத்தை வெளியிட்டிருக்கிறார்,

ஆகையால் வயது வந்தவர்களுக்கெல்லாம் ஓட்டுரிமை அளிப்பதன் மூலம் தான், நமது நாட்டு ஓட்டர்களைச் சிறிதளவாவது தங்கள் வாக்கின் மதிப்பை உணரச் செய்ய முடியுமென்றும் லஞ்சங் கொடுத்தோ, பயமுறுத்தியோ ஓட்டு வாங்கும் முறையை ஒழிக்க முடியுமென்றும், சமதர்மத்திற்குப் பாடுபடும் உண்மையான உழைப்பாளர்கள் சிலராவது தேர்தலில் வெற்றி பெற முடியுமென்றும் நாம் கருதுகின்றோம்.

குடி அரசு - தலையங்கம் - 20.03.1932

இந்த அற்பமான காரியங்களுக்கே இவ்வளவு ஜனங்கள் கூடுவார்களாயின் சாதாரணமாக, பொது ஜனங்கள் உண்மையானவை யென்றும் கேட்டால், படித்தால் மோட்சமும் சகல செளகரியமும் உண்டாகுமென்றும் நம்பிக் கொண்டிருக்கும் ராமாயண பாரத பாகவதம் முதலியவைகளையும், பகவத்கீதையையும் பாராயணம் பண்ணத் தொடங்கினால், மூட நம்பிக்கையை யுடைய மக்கள் ஏராளமாகக் கூடுவார்கள் என்பதில் என்னதடை?

கீதைக் கூட்டமா? காங்கிரஸ் கூட்டமா?

காங்கிரஸ்காரர்கள், தங்களுடைய காரியங்களுக்கு இப்பொழுது ஜனக்கூட்டம் சேர்வதும் கஷ்டமாகி விட்டதை அறிந்து புதிய வழிகளைக் கண்டுபிடித்திருக்கின்றார்கள் என்று தெரிகின்றது. இன்று திரு. காந்தியவர்கள் தமது “ராமராஜ்ய”ப் பேச்சையும், “பகவத்கீதை”ப் பிரபாவத்தையும் விட்டு விடுவாரானால் அவருக்கும் பொது ஜனங்களிடம் உள்ள மதிப்புக் குறைந்து போகும் என்பதில் ஐயமில்லை. பொது ஜனங்கள், தாங்கள் கொண்டிருக்கும் மூட நம்பிக்கை காரணமாக “ராமராஜ்யம்” “பகவத்கீதை” முதலிய வார்த்தைகளைக் கேட்டே ஏமாறுகிறார்கள் என்பதில் ஐயமில்லை.

சென்ற 14 - 3 - 32ல் கராச்சியில் காங்கிரஸ் கமிட்டி காரியதரிசி சுவாமி கிருஷ்ணானந்தர் என்பவர் ஐவுளிக்கடை வீதியில் காங்கிரஸின் பெயரால் கூட்டம் சேர்ப்பதற்கு ஒரு தந்திரம் செய்தார். இரு தெருக்கள் சந்திக்கும் ஒரு சந்தியில் உட்கார்ந்து கொண்டு ‘பகவத்கீதை’ பாராயணம் பண்ண ஆரம்பித்தார். உடனே அதைக் கேட்க ஜனக்கூட்டம் சேரத் தொடங்கிற்று. பிறகு வழக்கம்போல் போலீஸார் வருவதும், கலகஞ் செய்வதும், கைது செய்வதும் ஆகிய காரியங்கள் நிறைவேறின.

இவ்வாறு காங்கிரஸ் கூட்டம் கூட்டுவதில் என்ன அர்த்தமிருக்கிறது என்று தான் நாம் கேட்கிறோம். சாதாரணமாக மருந்து விற்கின்றவன் ஒருவன் ஒரு சந்தியில் நின்று கொண்டு, தனது மருந்தைப் பற்றியும், அது தீர்க்கும் வியாதிகளைப் பற்றியும் பிரசங்கம் பண்ண ஆரம்பித்தால் அங்கும் வேடிக்கை பார்க்கத் திரளான ஜனங்கள் கூடி விடுகின்றனர். கழைக் கூத்தாடி ஒருவன் தனது கழைக் கோலை நட்டு வைத்து விட்டுத் தனது வாத்தியத்தை முழக்கத் தொடங்கினால் அங்கும் திரளான ஜனங்கள் கூடிவிடுகின்றனர். செப்பிடு வித்தைக்காரன் ஒருவன் தனது கோணிப்பையை எடுத்து வைத்துக் கொண்டு தண்டு தளவாடங்களுடன் உட்கார்ந்து தனது சங்கதிகளை எடுத்து விடத் தொடங்கினால் அங்கும் திரளான ஜனங்கள் கூடி விடுவார்கள். பாம்பாட்டி ஒருவன் தனது பாம்புப் பெட்டியை எடுத்து வைத்துக் கொண்டு தன் மகிடியை ஊத ஆரம்பிப்பானாயின் அங்கும் எண்ணில்லாத மக்கள் கூடி விடுகின்றார்கள்.

ஆகையால் மக்கள் மயங்கத் தகுந்த இதுபோன்ற காரியங்களைச் செய்து ஜனக் கூட்டத்தைச் சேர்த்து, அதை அரசியல் கூட்டமென்றும், காங்கிரஸ் கூட்ட மென்றும், சொல்லி ஏமாற்றுவதுதான் ஒழுங்கா என்று கேட்கின்றோம். இத்தகைய காரணங்களின் மூலம் பொது ஜனங்கள் காங்கிரசை ஆதரிப்பதாகவும்; அரசாங்கத்தை வெறுப்பதாகவும் விளம்பரம் பண்ணுவதனால் வெள்ளைக்காரர்களோ மற்றவர்களோ ஏமாந்து விடுவார்களா? என்று யோசித்துப் பாருங்கள்.

ஆகையால்தான் பொது ஜனங்கள் ஏமாறாமல் இருக்க வேண்டுமானால், அவர்களுடைய ஏமாற்றத்திற்குக் காரணமான மூட நம்பிக்கையை அடியோடு ஒழிக்க வேண்டுமென்று நாம் கூறி வருகின்றோம்.

குடி அரசு - துணைத் தலையங்கம் - 20.03.1932

பாழாகிறது 12000 கும்பகோணக் கொள்ளை

- தேசியத் துரோகி

அடுத்த வருஷத்தில் மாசி மாதத்தில் வரப்போகும் மகத்திற்கு மகாமகம் என்று பெயர். இது பன்னிரண்டு வருஷத்திற்கு ஒரு தடவை கும்பகோணத்திற்கு வரும் ஒரு கொள்ளை நோயாகும். இந்தக் கொள்ளை நோய் கும்பகோணத்தை மட்டிலும் விட்டுவிடுவதில்லை. சென்னை மாகாணத்தையே பிடித்து ஒரு ஆட்டம் ஆட்டிவிடும். சென்னை மாகாணத்தைத் தவிர வெளிமாகாணத்தில் உள்ளவர்கள் சிலரையும் கூட பிடிக்காமல் விடுவதில்லை.

கும்பகோணத்தில் அழுக்கும் பாசியும் நாற்றமும் பிடித்த குளம் ஒன்று இருக்கிறது; அதன் பக்கத்தில் சென்றாலே மூக்கைப் பிடித்துக் கொண்டுதான் போக வேண்டும். அந்தக்குளத்தில் தான் பார்ப்பனர்கள் சாப்பிட்ட எச்சல் இலைகள் ஒதுங்கிக் கிடக்கும். குழந்தைகள் ஆபாசம் பண்ணிய துணிகளையும், பாய்களையும் அதில்தான் கழுவுவார்கள். தீட்டுக்காரப் பார்ப்பன பெண்களும், மற்றவர்களும் அதில்தான் சாதாரண நாளில் முழுகுவார்கள். விபசாரம் பண்ணிப் பிள்ளை பெறும் முக்காடு போட்ட அம்மாமார்களும் அந்தக் குளத்தில்தான் குழந்தைகளை அமிழ்த்தி மோட்சத்திற்கு அனுப்பு வார்கள். எல்லாப் பாவங்களையும் அந்த அற்புதமான தீர்த்தம் நீக்கிவிடும். இத்தகைய “மகாத்மியம்” பொருந்திய குளம் அது. அதில் வந்து மாசி மாச மகத்தில் முழுகிவிட்டால் உடனே மோட்சமும் சகல ஐசுவரியங்களும் கிடைத்து விடுவதாக இந்துக்களின் நம்பிக்கை. இதன் பொருட்டே இந்தியா வின் பல பாகங்களிலிருந்தும் திரளான மக்கள் வந்து கூடி அந்தக் குளத்தில் விழுந்து போவார்கள். ஐயோ! அந்தப் பரிதாபக் காட்சி பார்க்க முடியாததாகும். அன்று பிடிக்கும் நாற்றம் ஒரு மாதம் வரையிலும் உடம்பை விட்டு நீங்காது. ஊர் முழுதும் நாற்றம். அதுமுதல் மாகாணம் முழுதும் காலரா பரவி விடும். ரயில்வேகாரனுக்கு கொழுத்த வரும்படி, இந்துக்களின் பணம் குறைந்தது 5 லட்சமாவது நஷ்டமாகும்.

இது மாத்திரம் அல்ல. கும்பகோணம் நகர மக்களுக்கும் பெருவாரி யான நஷ்டம். இந்த மகாமகத்தை முன்னிட்டு இப்பொழுதே நகர சபையார்

பணத்தைச் செலவழிக்க திட்டம் போடுகின்றனர். மகாமகத்தின் பொருட்டு ரோடுகளைச் சீர்திருத்தவும், புது ரோடுகள் போடவும் அறுபதினாயிரம் ரூபாயும், மகாமகக் குளத்தைச் சுத்தம் பண்ண பன்னிரண்டாயிரம் ரூபாயும் திட்டம் போட்டு நகர சபையின் ஆலோசனைக்குக் கொண்டு வரப்பட்டிருக்கிறது. ரோடுகளைச் சீர்திருத்தம் பண்ணுவதும் புது ரோடுகள் போடுவதும், நகரத்திற்கே ஒரு பொதுவான நன்மையைத் தருவதாயிருப்பதால் அது அவ்வளவு மோசமான செலவல்ல. ஆனாலும் இந்தப் பணப் பஞ்ச காலத்தில் இவ்வளவு பணத்தை மண்ணில் கொட்ட வேண்டிய அவசியமில்லை. ஆனால் குளத்தைச் சுத்தம் பண்ண வேண்டும் என்பதற்காகச் செலவிடலா மென்று ஆலோசிக்கப்படும் பன்னிரண்டாயிரம் ரூபாயும் பாழ்! பாழ்!! பாழ்!!! என்றுதான் சொல்லுகிறோம். இந்த மாதிரியே ஒவ்வொரு மகாமகத்தின் போதும் செலவழிந்து கொண்டுதான் வந்திருக்கலாம். ஆகவே அந்தப்பாழும் சாக்கடையானது இதுவரையிலும் எத்தனை லட்சம் ரூபாய்களை விழுங்கி யிருக்கும் என்று யோசித்துப் பாருங்கள்!

ஜனங்களின் வரிப்பணம் இவ்வாறு பாழாகுவதற்குக் காரணம் என்ன? இந்துக்களின், வைதீகர்களின், மதியற்ற தன்மையல்லவா? சுதேசிப்பிரசாரம் பண்ணுகிறவர்கள் யாராவது இதைப்பற்றி பேசுவார்களா? இந்தமாதிரி 12000 ரூபாயைக் குளத்தில் கொட்டிப் பாழாக்கி, நமது இந்தியாவில் உள்ள ஜனங்களை யெல்லாம் “கும்பகோணத்திற்கு வாருங்கள்!”, என்று கூவியழைப்பதால் வரும் நஷ்டத்தை எந்தத் தேசாபிமானியாவது சிந்தித்துப் பார்க்கின்றார்களா? ஜனங்கள் ரயிலுக்குக் கொடுக்கும் பணம் எவ்வளவு? அவை எங்கே போய்ச் சேருகிறது. கும்பகோணத்திலேயே கூட்டத்தில் மிதியுண்டு சாகப்போகிறவர்கள் எவ்வளவுபேர்? காலரா, ஜூரம் முதலிய நோய்களால் கும்பகோணத்திலும் மகாமகத்திற்கு வந்து போன ஜனங்களுடைய சொந்த ஊர்களிலும் சாகப் போகின்றவர்கள் எத்தனை பேர்? பிறகு வைத்திய உதவிக்காக ஆகும் செலவு எவ்வளவு? கும்பகோணத்திற்கு வந்தவர்கள் கூட்டத்தில் நகைகளையும் பணங்களையும் திருட்டுக் கொடுப்பதன் மூலம் நஷ்டமாகும் பொருள் எவ்வளவு? என்று எந்த அறிவுள்ள தேச பக்தனாவது யோசித்துப் பார்க்க முன் வருவானா?

அல்லது கும்பகோணம் வாசிகளும், நகர சபையாரும் தான் இவைகளை யோசித்துப் பார்க்க முன் வருவார்களா? உண்மையிலேயே இவைகளையெல்லாம் ஆலோசித்துப் பார்த்து, நமது மக்களுக்கு அவர்களுடைய அறியாமையால் உண்டாகப்போகும், உடல், பொருள், உயிர் நஷ்டங்களைத் தடுக்க விரும்பினால் என்ன செய்ய வேண்டும்? உடனே குளத்திற்கொட்டும் பன்னிராயிரத்தை பத்திரப்படுத்த வேண்டும். வேண்டுமானால் இனி எந்தக் காலத்திலும் இந்த எண்ணமே வராமலிருக்கும் பொருட்டு அந்த மகாமக ஆபாசக்குளத்தைத் தரைமட்டமாகத் தூர்ப்பதற்குச் செலவழிக்கலாம். எங்கும் விளம்பரம் பண்ணி, மகாமகத்தை முன்னிட்டு யாரும் கும்பகோணம் வரக்

கூடாதென்று தெரிவித்து விட வேண்டும். மகாமகத்தின் போது கும்பகோணத் திற்கு வருவதால் உண்டாகும் கஷ்ட நஷ்டங்களை எடுத்துக் காட்ட வேண்டும். இவ்வாறு செய்வது தான் மக்களை அறிவுடையவர்களாகச் செய்வதற்கும், பொருள் நஷ்டத்தைத் தடுப்பதற்கும் வழியாகும். இதனால் நமது நாட்டு “ஏழை மக்களுடைய பல லட்சக்கணக்கான ரூபாய்கள் மீதமாகும் என்பதில் ஐயமில்லை. அவர்களுடைய உடலுக்கு வரும் கஷ்டமும், நேரத்திற்கு உண்டாகும் நஷ்டமும் மீதமாகும் என்பதிலும் ஐயமில்லை. இதை விட்டு விட்டு நகரின் ரோடுகளை யெல்லாம் சுத்தப்படுத்தி வைத்திருக்கிறோம். மகா மகச் சாக்கடையையும் சுத்தம் பண்ணியிருக்கிறோம். ஆகையால் இந்துக்களே வாருங்கள்!” என்று விளம்பரம் பண்ணுவதனால் என்ன நன்மையுண்டு? இன்னும் ரயில்வேக்காரர்கள் செய்யப் போகும் விளம்பரங்கள் வேறே யிருக்கின்றன. அவர்கள் இதற்காக இப்பொழுது முதலே வாரணப் படங்கள் தயார் செய்து கொண்டிருப்பார்கள் என்பதில் சந்தேகமில்லை. மகாமகத்தின் புராணக் கதையையும் பார்ப்பனர்களைக் கொண்டு எழுதிக் கொண்டிருப்பார்கள் என்பதிலும் சந்தேகமில்லை. ஆகவே இனி எஸ். ஐ. ஆர். காரர்கள் படங்களைப் போட்டு புராணக் கதைகளைக் கூறிப் பொது ஜனங்களுக்குக் கும்பகோணத்தின் பெருமையை உபதேசம் புரியத் தொடங்கி விடுவார்கள்.

ஆனால், இந்தமாதிரி இச்சமயத்தில் செய்யச் சம்மதித்து விட்டால் அதாவது மகாமகச் சாக்கடையைச் சுத்தப் படுத்தாமலும் கும்பகோணத்திற்கு மகாமகத்தை முன்னிட்டு யாரும் வரக் கூடாதென்றும் பேசாமல் இருந்து விட்டால், கும்பகோணம் பார்ப்பனர்கள் சும்மாயிருப்பார்களா? என்பது தான் சுயமரியாதைக்காரர்கள் கேட்கும் கேள்வி. உடனே அவர்கள் சாஸ்திர மூட்டைகளையும், மடிசஞ்சிகளையும் தூக்கிக் கொண்டு வைசிராயிடம் போய் எங்கள் மதத்திற்கு ஆபத்து வந்து விட்டது என்று முறையிடுவார்கள் என்பதில் ஐயமில்லை. அதிலும் முடியாமல் போனால் இங்கிலாந்திற்குக் கூட சாஸ்திரமூட்டை, மடிசஞ்சி இவைகளுடன் கூட கங்காஜலமும் களிமண்ணும் சேர்த்து எடுத்துக் கொண்டு போவார்களென்பதிலும் சந்தேகமில்லை.

ஆகவே, நமது செல்வங்களைப் பாழாக்குவது எவை என்பதைப் பாருங்கள். நமக்கு மாத்திரமா? அரசாங்கத்தாருக்கும் இதனால் வரும் நஷ்டம் அளவற்றவை. அவர்கள் அன்றைய தினம், நகரத்தில் ஏராளமான போலீஸ் அதிகாரிகளையும் சுகாதார அதிகாரிகளையும், டாக்டர்களையும் வைத்திருக்க வேண்டும். இந்தச் செலவெல்லாம் யார் தலையில் விடிகிறது? ஆகையால் இது போன்ற முட்டாள் தனத்தை ஒழிக்க வேண்டியது அவசியமாகும் என்று சொல்லும் சுயமரியாதைக்காரர்கள் நாட்டின் முன்னேற்றத்திற்கு பாடு படுகிறவர்களா? அல்லது இந்த மாதிரியானவைகளைப் பிரசாரம் பண்ணும் வைதீகர்களும், பார்ப்பனர்களும் அவர்களுக்கு துணை செய்யும் காங்கிரஸ் காரர்களும் நாட்டின் முன்னேற்றத்தைக் கருதுகின்றவர்களா? என்று

யோசனைப் பண்ணிப் பாருங்கள்! அழுக்கும், பாசியும், நாற்றமும் எடுத்த ஒரு பாழுங் குளத்தில் குளிப்பதனால், தாங்கள் செய்த பாவமெல்லாம் போய் விடுகிறது! ஏராளமான புண்ணியம் வருகிறது! மோட்சம் கிடைக்கின்றது! நினைத்தவை நிறைவேறுகின்றன. என்று நம்புவதை விட முட்டாள் தனம் வேறு என்ன இருக்கின்றன? நாற்றமடிப்பதையும், வியாதி வருவதையும் கண்கூடாகப் பார்த்திருந்தும் இவ்வாறு செய்வதில் என்ன அருத்தமிருக்கிறது? சுகாதாரமுறை அறிந்த டாக்டர்களில் எவ்வளவுபேர் சயின்சு படித்த கலாசாலைப் பட்டதாரிகளில் எவ்வளவு பேர் இந்தக் குளத்தில் விழுவார்கள் என்பதை நினைக்கும் போது நாம் அழுவதா? சிரிப்பதா? என்று தெரிய வில்லை! நமது மக்கள் கற்றவர்களாயிருந்தாலும் கல்லாதவர்களாயிருந்தாலும் அவர்கள் மூளையில் மதம், நம்பிக்கை என்னும் அழுக்குகள் கெட்டியாகப் பிடித்துக் கொண்டிருக்கின்றன என்பதை யாரும் மறுக்க முடியாது. ஆகவே என்றைக்கு மதமும், வைதீகமும், நம்பிக்கையும் நமது நாட்டை விட்டு ஒழிகின்றதோ அன்றுதான் நாம் உருப்பட முடியும் என்றுகூறுவதில் என்ன தவறு இருக்கின்றது.

இந்த ஒரு மகா மகத்திற்கு மாத்திரம், முனிசிபாலிட்டியாரால், ரோட்டுகளுக்காக 60,000 ரூபாயும், குளத்திற்காக 12,000 ரூபாயும், ஆக 72,000 எழுபத்திரண்டாயிரம் ரூபாய் செலவழிக்கத்திட்டம் போடப் படுமானால் மற்றபடி நமது நாடு, முழுவதும் இதுபோல் நடைபெறும் திரு விழாக்களுக்கும், பண்டிகைக்கும் செலவாகும் பணம் எவ்வளவு? இவைகளால் நமது நாடு அடையும் பலன் என்ன? இது வரையிலும் மேலும் மேலும் தரித்திரர்களாகவும், அடிமைகளாகவும், பகுத்தறிவற்றவர்களாகவும் ஆனதைத் தவிர வேறு என்ன பயனைப் பெற்றோம்? என்று ஆலோசனை செய்து பாருங்கள்! சுயமரியாதைக்காரர் சொல்லுவதன் உண்மை விளங்கும்.

குடி அரசு - கட்டுரை - 20.03.1932

என்று இந்து மதத்தைப் புகழ்ந்தும், தீண்டாமையை ஒழிக்க வேண்டும் என்பதை ஒப்புக் கொண்டும் பேசியிருக்கிறார். ஆகவே இவ்விருவர்களின் கருத்துக்களையும் கவனித்தால் “தீண்டாமைத் தொல்லைக்கு இந்து மதம் காரணம்” என்று திரு. பாத்ரோ கருதுவதாகவும், இந்துமதம் தீண்டாமையை ஒப்புக் கொள்ளவில்லை. ஆகையால் இந்து மதத்தைக் குறை கூறுவது தவறு என்று திரு. விஜயராகவாச்சாரியார் கருதுவதாகவும் அறியலாம். ஆனால் எது உண்மையான அபிப்பிராயம் என்பதைப் பற்றி நாம் சிறிது ஆராய்வோம்.

இன்று தீண்டாத மக்களை உயர்ந்த சாதிகாரர்கள் என்பவர்கள் வசிக் கும் தெருவில் நடக்கக் கூடாது என்று தடுப்பதற்கும், தீண்டாதார்களை, உயர்ந்த சாதியினர் என்பவர்கள் தண்ணீர் எடுக்கும் குளம், கிணறு முதலிய வைகளில் தண்ணீர் எடுக்கக் கூடாது என்று தடுப்பதற்கும், அவர்களைப் பொதுப் பள்ளிக் கூடங்களில் சேர்ந்து படிக்கக் கூடாது என்று தடுப்பதற்கும் காரணம் இந்து மதமும், அதில் உள்ள மூடப்பழக்க வழக்கங்களும் அல்லவா என்று கேட்கிறோம்.

இன்று மலையாள நாட்டைச் சேர்ந்த குருவாயூரில், தீண்டாத மக்கள் கோயில் பிரவேசத்திற்காகச் செய்யும் சத்தியாக்கிரகத்தை எதிர்த்து நிற்கின்ற வர்கள், உயர்ந்த சாதியென்று சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் வைதீக இந்துக்கள் தானே. இதைப் போலவே பம்பாய் மாகாணத்தில் உள்ள நாசிக் என்னும் ஊரில் தீண்டாதார்கள் கோயில் பிரவேச உரிமையின் பொருட்டுச் செய்யும் சத்தியாக்கிரகத்தை எதிர்த்து நிற்பவர்களும் உயர்ந்த சாதி யென்று சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் வைதீக இந்துக்கள் தானே. இந்த உயர்ந்த சாதிக்காரர்களான வைதீக இந்துக்கள் இவ்வாறு தீண்டாதவர்களின் உரிமைகளுக்கு எதிரி டையாய் இருப்பதற்கு, இந்து மதத்தையும் இந்து மத சாஸ்திரங்களையும் தவிர வேறு ஏதாவது காரணம் உண்டா? என்றுதான் கேட்கிறோம்.

பார்ப்பனர்கள் வருணாச்சிரம தருமத்தின் பேராலும், சனாதன தருமத்தின் பேராலும், கூட்டங்கள் கூட்டுவதற்கும், மகாநாடுகள் நடத்துவதற் கும், அந்தக் கூட்டங்களிலும் மகாநாடுகளிலும் தீண்டாதவர்கள் ஆலயங் களுக்குள் செல்ல வேண்டுமென்று கேட்பதும் அதற்காக முயற்சி செய்வதும் இந்து மதத்திற்கு விரோதமான தென்றும், தீண்டாதார்க்குக் கோவில்களுக்குள் செல்லவும், உயர்ந்த சாதி இந்துக்களுடன் சமத்துவமாகப் பழகவும் உரிமை கொடுத்து விட்டால் இந்துமதம் அழிந்து விடுமென்றும் தீர்மானங்கள் செய்வதற்குக் காரணம் இந்து மதமும் இந்துமத சாஸ்திரங்களும் அல்லவா என்று தான் கேட்கின்றோம்.

பாமர மக்களால், மகாத்மாவாக மதிக்கப்படும் திரு. காந்தி அவர்கள் தீண்டாமையின் கொடுமையைப் பற்றியும், அதை ஒழிக்க வேண்டியதன் அவசியத்தைப் பற்றியும், பேசியும் எழுதியும் வருகின்றார். ஆனாலும் “தீண்டாமை ஒழிய வேண்டும்; ஆனால் வருணாச்சிரம தருமம்

நிலைத்திருக்க வேண்டும்” என்றும், ‘பிறப்பினால் ஒவ்வொருவரிடமும் குண வேறுபாடு உண்டு’ என்றும், ஆத்மாவில்தான் எல்லாரும் சமத்துவமே ஒழிய உடம்பில் சமத்துவமில்லை’ என்றும் சொல்லிக் கொண்டு தான் தீண்டா மையை ஒழிக்க வழி தேடுகிறார். இவ்வாறு அவர் சொல்லுவதற்குக் காரணம் அவர் படித்த இந்து மத சாஸ்திரங்களும், அவர் நம்பும் இந்து மதமும் அல்லவா என்றுதான் கேட்கிறோம்.

இனி இந்துமத நூல்களில் வருணாச்சிரம தருமத்தைப் பற்றிக் கூறப்படாத சாஸ்திரங்கள் எவையேனும் உண்டென்றும் எவராலேனும் சொல்ல முடியுமா? திரு. காந்தியினாலும், மற்றும் இந்து மத வைதீகப் பண்டிதர் களாலும் மற்றும் சீர்திருத்த வாதிகளாலும் கூடப் புகழ்ந்து பேசப்படும் ‘கீதை’ யில்தான் வருணாச்சிரம தருமத்தைப் பற்றிக் கூறப்படவில்லை என்று சொல்ல முடியுமா?

‘பார்த்தனே! பெண்கள் வைசியர்கள் சூத்திரர்கள் பாப யோனியில் பிறந்தவர்களானாலும் அவர்களுள் என்னை நம்பி யிருப்பவர்கள் யாரோ அவர்கள் பரமபதத்தைச் சேர்வார்கள்.

‘புண்ணிய ஜென்மமுள்ள பிராமணர்களும் ராஜரிஷிகளும் பக்தி யுள்ளவர்களாய் என்னை ஆதரிப்பதற்குச் சொல்ல வேண்டுமா?’!

(பகவத்கீதை அத்தியாயம் 9, சுலோகம் 32, 33)

மேற்காட்டியுள்ள பகவத்கீதை எதைப் போதிக்கின்றது. பிறப்பினால் ஜாதி உண்டு என்பதைப் போதிக்க வில்லையா? இந்த கீதையைப் பாராயணம் பண்ணிக் கொண்டிருப்பதுதான் சுயராஜியம் பெறுவதற்கும் மோட்சம் பெறுவதற்கும் வழி என்று நம்பிக் கொண்டிருப்பவர்கள் வருணாச்சிரம தருமம் அழிவதற்கு எவ்வாறு சம்மதிப்பார்கள்?

‘ஆத்ம ஞானிகள் கல்வியில் தேர்ந்தவனிடத்திலும், கல்வியில்லாத பிராமணனிடத்திலும் பசு, யானை, நாய் என்பவைகளிடத்திலும் நாயைத் தின்கிற சண்டாளனிடத்திலும் அறிவுடையவர்கள் ஆத்மாக்களின் சமத்துவத்தையே பார்ப்பார்கள்’

(பகவத்கீதை அத்தியாயம் 5, சுலோகம் 18)

என்று காணப்படும் கீதை வாக்கியத்தைக் கொண்டு பகவத்கீதையில் தீண்டாமைக்கு ஆதரவில்லையென்று சொல்லக்கூடும். ஆனால் இதில் ஆத்மாவுக்குத்தான் சமத்துவம் கூறப்படுகிறதே ஒழிய உடம்புக்குச் சமத்துவம் கூறப்படவில்லை என்பதை அறிந்தால் தீண்டாமை விலக்குக்கு இடமில்லை என்பதை அறியலாம்

பகவத்கீதையில் இந்த சுலோகத்தைக் காட்டிலும் சமத்துவத்தை வற்புறுத்துவதற்கு வேறு சிறந்த சுலோகமில்லை. இதுவே இப்படி இருக்குமானால் மற்றவை எப்படியிருக்குமென்பதை யோசித்துக் கொள்ளுங்கள்.

இனி தமிழர்களால் சமதர்மநூல் என்று சொல்லப்படும் குறளில் தீண்டாமைக்கு இடமில்லை என்று சொல்லப்படுகின்றது. ஆனால் அதன் உண்மை நிலை என்ன என்பதைக் கொஞ்சம் பார்ப்போம்.

“பிறப்பொக்கும் எல்லா உயிர்க்கும் சிறப்பு ஒவ்வா செய்தொழில் வேற்றுமையால்”

என்ற குறளைக் கொண்டு பிறப்பு வித்தியாசத்தைத் திருவள்ளுவர் ஒப்புக் கொள்ளவில்லையென்றும் தொழில் வேற்றுமை பற்றியே உயர்வு தாழ்வு வித்தியாசம் உண்டென்றும் கூறுகின்றனர். இதுவும் தீண்டாமையை ஒரு வழியில் ஒப்புக் கொள்ளுகின்றதென்பதே நமது அபிப்பிராயமாகும். உயர்வு தாழ்வு வித்தியாசத்தைக் கற்பிப்பது பிறப்பாயிருந்தாலும் சரி அல்லது தொழிலாயிருந்தாலும் சரி, அவை மூலம்தான் தீண்டாமையும் உற்பத்தியாகின்ற தென்பதை யாரும் மறுக்க முடியாது.

அல்லாமலும் திருவள்ளுவரும் வருணாச்சிரம தர்மத்தை ஒப்புக் கொள்ளாமலில்லை யென்றே சொல்லலாம்.

“மறப்பினும் ஒத்துக்கொளல் ஆகும் பார்ப்பான் பிறப்பொழுக்கம் குன்றக்கெடும்”

“ஆபயன் குன்றும் அறுதொழிலோர் நூல் மறப்பர் காவலன் காவான் எனின்”

என்னும் குறள்பாடல்கள் வருணாச்சிரம தருமத்தைப் போதிப்பனவேயாகும். “பார்ப்பான் வேதத்தை மறந்து விட்டாலும் மறுபடியும் கற்றுக் கொள்ளலாம். ஆனால் அவனுடைய பிறப்பிற்குரிய ஒழுக்கத்தை விட்டு விடுவானானால் கெடுவான்”.

‘அரசன் சரியாக அரசாட்சி செய்யாவிட்டால் பசுக்களின் நன்மை குறையும் ஆறுவகைத் தொழிலையுடைய பார்ப்பனர்கள் வேதத்தை மறந்து விடுவர்’

என்பனவே மேற்கூறிய குறள்களுக்கு அர்த்தம் என்பதைக் கொண்டு ஆராயும் போது திருவள்ளுவர் வருணாச்சிரம தருமத்தை ஒப்புக் கொள்ள வில்லையென்றாவது, உயர்வு தாழ்வு வித்தியாசங்களை ஒப்புக் கொள்ள வில்லை யென்றாவது, தீண்டாமைக்கு இடங்கொடுக்க வில்லையென்றாவது சொல்ல முடியுமா? ‘தமிழ் வேதம்’ ‘சமதர்ம வேதம்’ என்று சொல்லப்படும் குறளின் நிலமையே இப்படி இருக்குமானால் மற்ற நூல்களின் நிலைமையைப் பற்றிக் கூறவும் வேண்டுமா?

இனி புராணக்கதைகளை எடுத்துக் கொண்டாலும் அவைகளும் தீண்டாமையை ஒழிக்க இடந்தரவில்லை என்பதைப்பற்றி நாம் அதிகமாக ஒன்றும் கூற வேண்டிய அவசியமில்லை. பெரிய புராணத்திலுள்ள நந்தனார் கதை ஒன்றே போதுமானதாகும். நடராஜா என்கிற பரமசிவன் என்னும் கடவுளிடத்தில் பக்தியுள்ளவராகிக் கோயிலுக்குள் செல்ல விரும்பிய தீண்டாதாராகிய நந்தனாரை அந்த உடம்புடன் கோயிலுக்குள் வந்து தன்னை வணங்குவதற்கு அந்த நடராஜா என்கிற பரமசிவன் என்னும் கடவுளே சம்மதிக்காமல் நெருப்பில் மூழ்கி இறந்து பார்ப்பன சரீரத்தைப் பெற்றுக் கொண்டபின் கோயிலுக்குள் வர வேண்டுமென்று சொல்லி அவ்வாறே நந்தனாரும் நெருப்பில் மூழ்கிப் பார்ப்பன உடம்பு பெற்றுக் கொண்டு கோயிலுக்குள் போனதாகத்தானே பெரிய புராணத்தில் சொல்லப்படுகின்றது? தீண்டாமை விலக்குக்கும் சமத்துவத்துக்கும் இடமிருப்பதாகச் சொல்லப்படும் பெரியபுராணம் என்பதே இவ்வளவு கொடுமையாக இருக்குமானால் மற்ற சின்ன புராணங்களைப் பற்றிச் சொல்லவும் வேண்டுமா?

இனி, சங்கராச்சாரியார் என்பவர் தீண்டாமையை ஒழிக்கப் போதனை செய்தார் என்று கதை சொல்லுகிறார்கள் அவர் ஒருநாள் கங்கையில் ஸ்நானம் பண்ணிவிட்டு வரும் போது எதிரில் வந்த ஒரு தீண்டாதானைக் கண்டு விலகியதாகவும், உடனே அத்தீண்டாதான் சங்கரரை நோக்கி ஆத்மாவில் என்ன வித்தியாசம்? என்று கேட்டதாகவும், பிறகு சங்கராச்சாரியார் ஆத்ம சமத்துவத்தை யறிந்து அவனைக் கட்டித்தழுவித் கொண்டதாகவும், அவனுடைய ஆத்ம ஞானத்தைப் பாராட்டியதாகவும், அதற்காக சங்கராச்சாரியார் பஞ்சதசி என்ற நூலைச் செய்ததாகவும் அவருடைய கதையில் சொல்லப்படுகிறது. இந்தக் கதையும் ஆத்ம சமத்துவத்தைச் சொல்ல வந்ததே ஒழிய சரீர சமத்துவத்தைச் சொல்லவரவில்லையே! ஆகையால் இந்தக் கதையினால் பிறப்பு வித்தியாசமும், தீண்டாமையும் இருப்பதைக் காணலாம்.

மேற்கூறிய காரணங்களிலிருந்து தீண்டாமை நமது நாட்டில் தோன்றி நிலைத்திருப்பதற்கு இந்து மதமும், இந்து மத சாஸ்திரங்களும் அவைகளின் மூலம் உண்டான மூட நம்பிக்கைகளும், குருட்டுப் பழக்க வழக்கங்களுமே என்பதை அறியலாம். இந்த உண்மையை மறைத்துவிட்டு “இந்து மதத்தில் தீண்டாமைக்கு அனுமதியில்லை ஆகையால் இந்து மதத்தின் மேல் குறை கூறக் கூடாது” என்று சொல்லுவது இந்து மதத்தின் பேரில் வைத்துள்ள குருட்டு நம்பிக்கையும் இந்து மதம் அழிந்து போனால் தங்களுடைய கௌரவத்துக்கும் சுய நலத்துக்கும் பங்கம் வரும் என்னும் எண்ணமுமே தவிர வேறல்ல என்றே நாம் கூறுவோம்.

திரு. விஜயராகவாச்சாரியார் அவர்கள் “தீண்டாமை எப்படி வந்தது என்பதைப் பற்றி யோசிப்பதோ, அல்லது இந்து மதத்தின் பேரில் குறைகூறிக் கொண்டிருப்பதோ தீண்டாமையை விலக்குவதற்குரிய வழியாகாது” என்று

கூறியிருப்பது எவ்வளவு மோசமான அபிப்பிராயம் என்று யோசித்துப் பாருங்கள்! ஒரு வியாதியைப் போக்க வேண்டுமானால் அது எவ்வாறு உண்டாயிற்று என்பதை முதலில் தெரிந்துகொண்டு அது தோன்றுவதற்குக் காரணமாயிருந்த தீமையை ஒழிப்பதன் மூலமாக அன்றோ எப்பொழுதும் அந்த வியாதியை வர வொட்டாமல் தடுக்க முடியும்? இதை விட்டு விட்டுத் தற்கால சாந்தியாகச் சில மருந்துகளைக் கொடுத்து அதன் தொந்தரவைத் தணித்து விட்டால் போதுமா? மறுபடியும் அடிக்கடி அவ்வியாதி உண்டாகித் துன்பப்படுத்தாதா? என்று யோசனை செய்து பாருங்கள்! இது போலவே தீண்டாமை உண்டானதற்குக் காரணம் என்ன என்பதைக் கண்டறிந்து அக்காரணத்தை அடியோடு கல்லி யெறிந்து சுத்தப்படுத்தினால் அல்லவா தீண்டாமை அடியோடு அழியும்?

ஆதலால் தீண்டாமை எப்படி வந்தது என்பதைப்பற்றி யோசனை பண்ணிப் பார்த்தால் இந்து மதத்தின் மூலமாகத் தான் வந்தது என்னும் உண்மை யாருக்கும் விளங்காமற் போகாது. இவ்வுண்மையை யறிந்தவர்கள், தீண்டாமையை அடியோடு ஒழிக்க வேண்டுமானால் இந்து மதத்தையும் அடியோடு ஒழித்துத்தானாக வேண்டும் என்ற முடிவுக்குத்தான் வரக்கூடும். ஆகையால்தான் இந்துமதமே தங்கள் உயர்வுக்குக் காரணம்; அது அழிந்தால் தங்கள் மதிப்பும் போய்விடும் என்று முடிவு செய்து கொண்டு எந்தக் காரியங்களைச் செய்தாலும் அவைகளுடன் இந்து மதப் பிரசாரத்தையும் சேர்த்துக் கொண்டு வருகின்ற பார்ப்பனக் கூட்டத்தைச் சேர்ந்த திரு. விஜயராகவாச்சாரியாரவர்கள் “தீண்டாமை எப்படி வந்தது?” என்பதைப் பற்றி ஆராய வேண்டாமென்று கூறினார் என்பதில் என்ன சந்தேகம்?

ஆகவே இந்தக் கொடிய தீண்டாமையை அடியோடு ஒழிப்பது எப்படி என்பதைப் பற்றிய நமது அபிப்பிராயத்தைப் பலமுறை வெளியிட்டிருக்கிறோமாயினும் இச்சந்தர்ப்பத்திலும் சுருக்கமாகக் கூறிவிடுகின்றோம். தீண்டாமை எப்பொழுதும் நிலைத்திருந்தால் தான் இந்து மதம் நிலைத்திருக்கும் என்ற அபிப்பிராயமுடைய வைதீகக் கூட்டத்தை ஒதுக்கித்தள்ளி விட்டு மற்றவர்களில் தீண்டாமையை ஒழிப்பதற்கு யோசனை கூறுவோருடைய அபிப்பிராயத்தை இரண்டு விதமாகப் பிரிக்கலாம். “இந்து மதத்தில் தீண்டாமைக்கு ஆதரவில்லை. ஆகையால் இந்து மத தர்மங்களைக் கைப்பற்றுகிறவர்கள் எல்லோருக்கும் மத சம்பந்தமான சமூக சம்பந்தமான தடைகள் இருக்கக் கூடாது” என்று சொல்லுகின்றவர்கள் ஒரு சாரார். “இந்து மதத்தில் தீண்டாமைக்கு இடமிருக்கிறது; இதனாலேயே இந்து மதம் பாழடைந்து வருகிறது. ஆகையால் இக் கொடுமையை இந்து மதத்தை விட்டு ஒழித்துப் பரிசுத்தமாக்க வேண்டும்” என்று சொல்லுகின்றவர்கள் ஒருசார்பார்.

ஆனால் நாமோ இந்த இரு சார்பினர்களின் அபிப்பிராயங்களையும் ஒப்புக்கொள்ளவில்லை. இவர்கள் அனைவரும், மதத்தையும், சாஸ்திரங்களையும் நம்பிக்கொண்டு, அவைகளை ஒழிக்க மனமில்லாமல் அவைகளின் மூலமாகவே தீண்டாமையை ஒழித்துச் சமத்துவத்தை உண்டாக்க

வேண்டுமென்று விரும்புகின்றார்கள். இவர்களுடைய விருப்பம் எந்தக் காலத்திலும் நிறைவேறப் போவதில்லையென்பதை, மதத்தையும், சாஸ்திரங்களையும் நம்பிக் கொண்டு தீண்டாமையை ஒழித்துச் சமதர்மத்தை உண்டாக்க முன் வந்த, ராமாநுஜர், சைதன்யர், குரு, கோவிந்தசிங், குருநானக், தயானந்த சரஸ்வதி, விவேகாநந்தர், ராமலிங்க சுவாமி போன்றவர்களின் முயற்சி என்ன ஆயிற்று என்று ஆலோசித்துப் பார்ப்பவர்கள் ஒப்புக் கொள்ளுவார்கள். இவர்களுடைய முயற்சியினால் ஒரு கடுகளவாவது தீண்டாமையைப் போக்க முடிந்ததா?

இவ்வாறு இவர்களுடைய முயற்சிகளும், உபதேசங்களும் பலன் தராமல் போனதற்குக் காரணம், அவர்கள் தங்கள் முயற்சிகளுக்கும், உபதேசங்களுக்கும் மதங்களையும், சாஸ்திரங்களையும் அடிப்படையாக வைத்துக் கொண்டு, அவைகளுக்குத் தத்துவார்த்தங்கள் கூறித் தங்கள் கொள்கைகளுக்கு ஆதரவு தேடியதேயாகும் என்பதில் என்ன சந்தேகம்?

ஆகையால், மதமும், சாஸ்திரங்களும் ஒழிந்தாலல்லாமல் தீண்டாமை ஒழியப் போவதில்லை என்பதே நமது முடிவான அபிப்பிராயமாகும். இந்த அபிப்பிராயத்தினால் தான், சுயமரியாதை இயக்கம், மதங்களையும் சாஸ்திரங்களையும், அதிலும், அவசரமாகவும் அவசியமாகவும் இந்து மதத்தையும், இந்துமத சாஸ்திரங்களையும் அடியோடு ஒழிக்க வேண்டுமெனக்கூறியும், அந்த வேலையைச் செய்தும் வருகிறது.

உயர்ந்த சாதியினர் என்று சொல்லிக் கொண்டிருப்பவர்களான - இந்து மதத்திலும், இந்துமத சாஸ்திரங்களிலும், நம்பிக்கையும் குருட்டுப் பழக்க வழக்கங்களும் உடைய இந்துக்களிடம் உள்ள மத நம்பிக்கையையும் சாஸ்திர நம்பிக்கையையும் ஒழிப்பதன் மூலமே தீண்டாதவர்கள் சமத்துவம் பெற முடியும் இந்து மதத்தை வைத்துக் கொண்டு ஒரு பொழுதும் சமத்துவம் பெற முடியாது. ஆகையால் இந்து மதம் ஒழியும் வரையிலும் தீண்டாமைக் கொடுமையை சகித்துக் கொண்டு இந்து மதத்துடன் போர் புரிந்து கொண்டிருக்க முடியாதவர்கள் இந்து மதத்தையே அடியோடு விட்டு விட்டுத் தங்களுக்குச் சமத்துவம் அளிக்கின்ற வேறு மதத்தில் சேருவதும் தவறாகாதென்றும் சொல்லுகின்றோம். அவசரமாகச் சமத்துவம் பெற விரும்புகிறவர்களுக்கு இதைத்தவிர வேறுமார்க்கமில்லை என்பதே நமது அபிப்பிராயமாகும்.

குடி அரசு - தலையங்கம் - 27.03.1932

சுதேசியப் பிரசாரம்

நமது நாட்டின் பொருளாதாரத் துறையை விருத்திச் செய்ய வேண்டுமென்பதிலும் இதற்கு ஆதாரமானத் தொழில்களை அபிவிருத்தி செய்ய வேண்டுமென்பதிலும் நாம் யாருக்கும் பின்வாங்கியவர் அல்லோம் என்பதை நமது மகாநாடுகளில் அவ்வப்போது நிறைவேற்றப் பட்டிருக்கும் தீர்மானங்களைக் கொண்டு அறியலாம்.

பொருளாதாரத் துறையிலும், தொழில் அபிவிருத்தியிலும் நாம் முன்னேற்றமடைய வேண்டுமானால் கூட்டுறவுத் தொழில் முறையில் இயந்திரங்களை விருத்தி செய்தால் ஒழிய நாம் வியாபாரத்தில் அன்னிய தேசங்களுடன் போட்டி போட ஒரு நாளும் முடியாது என்பதே நமது கொள்கையாக இருந்து வருகின்றது. இந்தத் தத்துவத்தைக் கொண்டுதான் நாம், ராஜ்யச் சின்னமாக உபயோகப்பட்டு வருகின்ற கதர்த் திட்டத்தைப் பலமாக எதிர்த்து வருகின்றோம்.

அன்றியும் இப்பொழுது காந்தியத்தினால் ஏற்பட்ட ‘சுதேசியம்’ என்னும் பிரசாரம் மக்களை மீண்டும் பழய மிருகப் பிராயத்திற்கு இழுத்துச் செல்லும் தத்துவத்தை யுடையதென்று கூறி அதை அடியோடு கண்டிக்கின்றோம்.

ஒவ்வொரு மனிதனும் தனக்கு வேண்டிய பொருள்களைப் பிறருடைய கூட்டுறவை விரும்பாமல் தானே உண்டாக்கிக் கொள்ள வேண்டும் என்னும் தத்துவத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டதுதான் திரு. காந்தியின் தேசியமாகும். இத் தேசியத்திலிருந்து முளைத்தது தான் கதர்த்திட்டம் என்பதும். மேற்கூறிய “தனக்குத் தானே உதவி செய்துகொள்ளுதல்” என்னும் கொள்கையை அஸ்திவாரமாகக் கொண்டு தான் இப்பொழுது நமது நாட்டு ‘ராஜ்யம்’, ‘தேசியம்’, ‘காந்தியம்’, ‘சுதேசியம்’ ஆகிய எல்லாம் நடைபெற்று வருகின்றன.

மனிதர்கள் உற்பத்தியான பழய காலத்தில் - அவர்கள் மிருகப் பிராயமுடையவர்களாக இருந்த காலத்தில், ஒவ்வொருவரும் தத்தமக்கு வேண்டிய உணவுப் பொருள்களைத் தேடிக்கொண்டு தனித்தனியே வாழ்ந்து

வந்தனர். அதன் பின் சிறிது அறிவு விளக்கமான பின்பு தனித்தனிக் குடும்பங்களாக இருந்து வாழ்க்கை நடத்த ஆரம்பித்தனர். அதன் பின் தனித்தனி சமூகங்களாகப் பெருகினர். இப்பொழுது எல்லா மக்களும் ஒரே சமூகமாக வாழ வகை தேடுகின்றனர்.

இதைப் போலவே தொழில்களும் கூட்டுறவு முறையில் வளர ஆரம்பித்தன. ஒருவனுக்கு வேண்டிய பண்டத்தை அவனே செய்து கொள்ளாமல், ஒவ்வொன்றை ஒவ்வொருவன் செய்யவும், ஒருவன் தான் செய்த பொருளை மற்றொருவனிடம் கொடுத்து தனக்கு வேண்டிய பொருளை அவனிடமிருந்து பெற்றுக் கொள்ளவும் நேர்ந்தது. இதுதான் பண்ட மாற்றுதல் என்னும் வியாபாரத்திற்குக் காரணமாகும். இந்த முறையில் தான் பொருளாதாரத் துறையும், தொழில் அபிவிருத்தியும் முன்னேற்ற மடைய முடியும். மக்களுடைய தனித்தனி சமூக அமைப்பும் ஒழிந்து ஒரே சமூகமாக வழியும் உண்டாகும். இந்த முறைதான் தேசத்தின் முற்போக்குக்கு ஏற்ற வழியாகும்.

இதை விட்டு விட்டுத் திரு. காந்தியின் “தனக்குத் தானே உதவி செய்து கொள்ளுதல்” என்னும் தத்துவத்தை உடைய தேசியத்தைப் பின்பற்றும் தேசம், தொழில் முறையிலும், வியாபாரத்துறையிலும், பொருளாதாரப் பெருக்கத்திலும் வளர்ச்சியடைய முடியாமலும், மக்களுக்குள் சமத்துவமும் சகோதரத்துவமும் உண்டாக முடியாமலும், வருணாசிரம தரும வாழ்க்கையிலேயே இருந்து கொண்டு அதிவிரைவாகப் பழய மிருகப் பிராயத்திற்குச் செல்ல வேண்டியதுதான் என்பதில் சிறிதும் சந்தேகமில்லை. இதனால் தான் தேசியமும், சுயமரியாதையும் எந்தக் காலத்திலும் ஒன்று சேரமுடியாதென்றும் கூறி வருகின்றோம்.

இவ்விஷயங்களையே சென்ற ஆண்டில் விருது நகரில் நடந்த சுயமரியாதை மூன்றாவது மகாநாட்டில் நிறைவேற்றிய,

“பொருளாதாரத் துறைக்கும், தொழில் அபிவிருத்திக்கும் இயந்திர வளர்ச்சிக்கும் சமதர்ம உணர்ச்சிக்கும் கதர்தத்துவம் விரோதமாய் இருப்பதால் கதர்த தேசியப் பொருளாதாரத்து தொழில் திட்டம் என்பதை இம்மகாநாடு மறுக்கின்றதுடன் தொழில் முறை இயந்திர வளர்ச்சியை இம்மகாநாடு ஆதரிக்கின்றது”.

என்ற தீர்மானமும் வற்புறுத்துகின்றது.

ஆகவே, தேசத்தில் பொருளாதார முன்னேற்றத்தையும், சமூக சமத்துவத்தையும் உண்டாக்க விரும்புகின்றவர்கள் எவரும் இயந்திரங்களினால் செய்யக் கூடிய தொழில்களை எல்லாம் இயந்திரங்களைக் கொண்டே கூட்டுறவு முறையில் அபிவிருத்தி செய்வதற்கு முயற்சி

பண்ணினால் ஒழிய நமது நாடு முன்னேற்றம் அடைய முடியாது. என்பதை உணர்ந்திருக்க வேண்டியது அவசியமாகும்.

ஆனால் இந்த முறையில் பண்டங்களை உற்பத்தியாக்க நமது நாட்டில் இது வரையிலும் ஒரு முயற்சியும் செய்யப்படவுமில்லை; பண்டங்கள் உற்பத்தியாகவும் இல்லை. ஆனால் அன்னிய நாட்டுப் பொருள்களைப் பகிஷ்கரிக்க வேண்டும் என்னும் சத்தம் மாத்திரம் பலமாக இருந்து கொண்டிருக்கிறது.

இப்பொழுது “பகிஷ்காரக் கூச்சல்காரர்களு”க்கு ஆபத்து உண்டானவுடன் இக்கூச்சலே வேறு விதமாக மாறி “சுதேசிப் பொருள்களை வாங்குங்கள்” என்ற கூச்சலாகப் புறப்பட்டிருக்கின்றது.

உண்மையிலேயே நமது நாட்டில் சுதேசிப் பொருள்கள் உற்பத்தி செய்யப்பட்டிருக்குமானால் அவற்றை வாங்குங்கள் என்று செய்யும் பிரசாரத்தை நாம் வரவேற்பதுடன், நாமும் அந்தப் பிரசாரத்தை மேற்கொண்டு முன்னணியில் நின்று வேலை செய்வோம். ஆனால் நமக்குத் தேவையான சுதேசிப் பொருள்கள் கிடைக்காமலும், கூட்டுறவு முறையில் இயந்திரத் தொழில்களை உற்பத்தி செய்யாமலும், இவ்வாறு தொழில்களைச் செய்ய சிறிது கூட முயலாமலும், இக்கொள்கையைக் கூட ‘தேசீய வாதிகள்’ ஒப்புக் கொள்ளாமலும் இருக்கின்ற போது “சுதேசியை வாங்குங்கள்” என்னும் பிரசாரமும், இப்பெயரினால் சங்கங்களும் உண்டாவதில் என்ன அர்த்தமிருக்கிறது என்று நமக்கு விளங்கவில்லை.

ஆனால் இது வரையிலும் நமது நாட்டில் ‘ஹோம்ரூல்’, ‘சுயராஜ்யம்’, ‘காங்கிரஸ்’, ‘காந்தீயம்’, ‘தேசீயம்’ என்ற பற்பல வார்த்தைகளைக் கூறித் தேசாபிமானிகளாக விளங்கியவர்கள் எவ்வாறு அவ் வார்த்தைகளைக் கொண்டு பொது ஜனங்களை ஏமாற்றிப் பட்டங்களையும் பதவிகளையும் பெற்று வந்தார்களோ, அவ்வாறே தான் இப்பொழுதும் “சுதேசியை வாங்குங்கள்” என்ற பிரசாரத்தை மேற்கொண்டிருப்பவர்களும், வரப் போகும் தேர்தல்களில் வெற்றி பெறுவதற்கு இதை ஒரு தந்திரமாக ஏற்படுத்தியிருக்கிறார்கள் என்று தான் கூற வேண்டும்.

‘சுதேசியை வாங்குங்கள்’ என்னும் இந்த புதிய தேர்தல் பிரசாரம் முதலில் யாரால் கிளப்பிவிடப்பட்டது. இப்பொழுதும் யாரால் நடத்தப்படுகிறது? எப்படி நடத்தப்படுகிறது? என்ற விஷயங்களை அறிந்தால் அதன் பின் இதைக் கண்டு யாரும் ஏமாற மாட்டார்கள் என்பது நிச்சயம். ஆகையால் அவ்விஷயங்களை ஆராய்வோம்.

வருணாச்சிரம தரும வாதியாகிய திரு. மாளவியா பண்டிதர் இங்கிலாந்திலிருந்து வட்ட மேஜை மகாநாட்டை விட்டுத் திரும்பி வந்த

வுடனேயே இந்த இயக்கத்திற்கு விதை போட்டார். காங்கிரஸ் பெயராலோ, காந்தியின் பெயராலோ, சத்தியாக்கிரகத்தின் பெயராலோ, பகிஷ்காரத்தின் பெயராலோ, தேர்தல் பிரசாரம் பண்ணினால் நிச்சயமாகத் தடியடியோ, அபராதமோ, சிறை தண்டனையோ பெற்று கஷ்டமடையும்படி நேரும் என்பது அவருக்குத் தெரியும். ஆகையால் அன்னிய நாட்டுப் பொருள்களைப் பகிஷ்கரியுங்கள் என்று சொல்லுவதை விடச் ‘சுதேசியை வாங்குங்கள்’ என்று பிரசாரம் செய்வது சட்ட விரோதமும் ஆகாது; தேர்தல் பிரசாரம் நடப்பதற்கு வழியும் ஆகும் என்று கருதிப் பிரசாரம் பண்ண ஆரம்பித்தார்.

இச்சமயத்தில் அடக்குமுறைச் சட்டங்களால் மூலைகளிற் பதுங்கிக் கிடந்த பதவி வேட்டைக்காரர்கள் அனைவரும் இப்பிரசாரத்தை வரவேற்றனர். இவர்கள் எல்லோரும் பார்ப்பனர்கள் என்பதை நாம் சொல்ல வேண்டியதில்லை. உதாரணமாகச் சென்னையிலும், கும்பகோணம், கோயமுத்தூர், திருநெல்வேலி முதலிய இடங்களிலும் இப்பொழுது ஆரம்பிக்கப்பட்டிருக்கும் இச்சங்க நிர்வாகிகளைப் பார்த்தாலே இவ்வுண்மை விளங்கும். இனி மற்ற ஊர்களில் ஆரம்பிக்கப்படப் போகும் சங்க நிர்வாகிகளும் பார்ப்பனர்களாகவேதான் இருப்பார்கள் என்பதில் யாரும் சந்தேகப்பட வேண்டியதில்லை. இவர்கள் எல்லோரும் அடக்கு முறைச் சட்டங்கள் ஏற்படுவதற்குமுன்பு தேர்தலுக்காக வேண்டி ‘காந்தி’, ‘காங்கிரஸ்’, ‘சத்தியாக்கிரகம்’, ‘சட்ட மறுப்பு’, ‘பூரண சுயேட்சை’, ‘கதர்’ என்ற வார்த்தைகளைக் கூறித் திரிந்தவர்கள் தான் என்பதையும் ஞாபகப்படுத்திக் கொள்ள விரும்புகின்றோம்.

இப்பொழுது ‘சுதேசியை வாங்குங்கள்’ என்பது பற்றிப் பிரசாரம் செய்யப் புறப்பட்டு இருப்பவர்கள் இவர்கள் கொள்கைப்படி செய்யப்பட்டிருக்கும் சுதேசிப் பண்டங்கள் ஒன்றும் இல்லாமையால் கதர் ஒன்றைத் தான் பிரசாரம் பண்ண முடியும். கதர் ஒரு தொழிலாகாமையாலும் அதனால் இதுவரையிலும் ஒரு லாபமும் கிடைக்காமையாலும் இனியும் கிடைக்கப் போவதில்லையாகையாலும் கெஜம் இரண்டரை அணா மூன்று அணா பெறக்கூடிய துணிக்கு 9 அணா, 10 அணா கொடுத்து வாங்க வேண்டியிருப்பதனாலும் கதரை நம்பி நூல் நூற்கின்றவர்கள் ஒரு நாளைக்கு 1 அணா 1½ அணாவுக்கு மேல் பெற வழி இல்லாமையாலும் கதர்ப் பிரசாரத்தால் பரம்பரையாக நெசவு செய்து வாழ்ந்து வந்தவர்களிலும், அதன் மூலம் வியாபாரம் செய்து வந்தவர்களிலும், ஆயிரக்கணக்கான குடும்பங்கள் வேலையின்றி பட்டினிகிடக்க நேர்ந்தமையாலும், ‘கதர் பிரசாரம்’ என்பது ஏழை மக்களின் பொருளை கொள்ளை அடிக்கப் பார்ப்பனர்களால் செய்யப்படும் ஏமாற்றுப் பிரசாரம் என்பதை நாம் இப்பொழுது புதிதாக எடுத்துக்காட்ட வேண்டியதில்லை.

நமது நாட்டில் தொழில்களை அபிவிருத்தி செய்து வியாபாரம் பண்ணுவதன் மூலம் பொருளாதாரத்தை வளர்க்க இந்த ‘சுதேசி பக்தர்கள்’ ஒரு முயற்சியும் செய்யாமல் “சுதேசியை வாங்குங்கள்” என்று மாத்திரம் பிரசாரம் பண்ணுவதில் என்ன அர்த்தமிருக்கிறது என்று மீண்டும் மீண்டும் யோசனை செய்து பார்த்தால் இதில் உள்ள சூழ்ச்சி வெளிப்படாமல் போகாது. சுதேசிப் பண்டங்கள் இருந்தாலல்லவோ அவைகளை வாங்குங்கள் என்று பிரசாரம் பண்ணவேண்டும். அவை இல்லாமலிருக்கும் போது இப்பிரசாரம் செய்ய முன் வந்திருப்பது தேர்தலுக்காகச் செய்யப்படும் சூழ்ச்சியா? அல்லவா? என்று யோசனை செய்து பாருங்கள்.

ஆகவே யாரும் இந்த சுதேசிப் பிரசாரத்தைக் கண்டு ஏமாறாமல் இருக்கும்படி எச்சரிக்கை செய்ய விரும்புகிறோம். ஆங்காங்கே உள்ள நமது இயக்கத்தோழர்கள் பார்ப்பனப்புலிகள் இந்தச் ‘சுதேசி’ என்னும் பசுத் தோலைப் போர்த்துக் கொண்டு பொது ஜனங்களை ஏமாற்ற முன் வந்திருப்பதை எடுத்துக்காட்டி பாமர மக்களை எச்சரிப்பார்கள் என்று நம்புகின்றோம்.

காங்கிரஸ் பிரசாரத்தின் பெயரால் தேர்தலுக்குப் பணம் சேர்க்க முடியாமல் போய் விட்ட படியால் இப்பொழுது சுதேசிப் பிரசாரத்தின் பெயரால் பார்ப்பனர்கள் பணம் சேர்க்கப் பறப்பட்டு இருக்கிறார்கள் என்ற உண்மையைப் பொது ஜனங்களுக்கு எடுத்துக் காட்டி அவர்களை ஜாக்கிரதையாக இருக்கும்படி செய்ய வேண்டுகிறோம்.

சுதேசி என்னும் பதத்தில் உள்ள ஏமாற்றங்களை எடுத்துக் காட்டுவது நமது கடமையாகும். இப்பொழுது நாம் சும்மா இருந்து கொண்டு சுதேசியின் பேரால் பார்ப்பனர்களைப் பணம் சேர்க்க விட்டு விடுவோமானால் பின்னால் அது பார்ப்பனரல்லாத பொது ஜனங்களுக்கே ஆபத்தாய் முடியும் என்பதில் சந்தேகமில்லை.

குடி அரசு - தலையங்கம் - 03.04.1932

ஹிந்திக் கொள்கை

ஒரு தேசத்தில் உள்ள மக்களைச் சுலபமாகவும், சீக்கிரமாகவும், அறிவுடையவர்களாகச் செய்வதற்கு, முதலில் அவர்களுடைய தாய் மொழியின் மூலம் எல்லா விஷயங்களையும் போதிக்கப்படவேண்டும் என்று சொல்லப்பட்டுவருகிறது. இதுதான் பொது ஜனங்களின் மனத்தில் தேசாபிமான உணர்ச்சியை உண்டாக்குவதற்கு அடிப்படையான வேலையென்றும் சொல்லப்படுகிறது. இது போலவேதான் சுதந்தரப்போர் புரிந்த நாட்டினர் செய்து தங்கள் காரியங்களில் வெற்றி பெற்றிருக்கின்றார்கள் என்றும் அறிகின்றோம். ஆனால் நமது தமிழ் நாட்டின் தேசாபிமானமோ இதற்கு முற்றிலும் வேறுபட்டதாகவே இருந்து வருகிறது.

சுயராஜ்யம் வேண்டுமென்று கூச்சலிடுகின்ற தேசத்தலைவர்கள் என்பவர்களில் யாரும் இதுவரையிலும் தாய்மொழியின் வளர்ச்சியில் மனஞ்செலுத்தவும் முயற்சி செய்யவும் முன்வரவே இல்லை.

ஆனால் வட நாட்டினர் அரசியல் விஷயத்துடன் ஹிந்தியையும் சேர்த்துக் கொண்டு, அதையே இந்தியா முழுவதுக்கும் பொதுப்பாஷை ஆக்க வேண்டுமென முயற்சி செய்யத் தொடங்கியவுடன் நமது நாட்டுத் தேசாபிமானிகளும் அவர்கள் கொள்கையை ஆதரித்துப் பிரசாரம் பண்ணத் தொடங்கிவிட்டனர். தேசாபிமானியாக வெளி வருகின்ற ஒருவன் “காந்திக்கு ஜே” “காங்கிரசுக்கு ஜே” “சுதர் கட்டுங்கள்” என்று சொல்ல வேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டிருப்பது போலவே “இந்தியைப் படியுங்கள்” என்றும் சொல்ல வேண்டிய அவசியமும் இப்பொழுது ஏற்பட்டு விட்டது.

தெலுங்கர்கள், வங்காளிகள் முதலானவர்கள் தங்கள் தாய் பாஷையை மிக உன்னத பதவிக்குக் கொண்டு வந்து வைத்திருக்கின்றனர். அவர்கள் தங்கள் மொழிகளில் மக்களின் அறிவு வளர்ச்சிக்கு ஏற்ற புதிய நூல்களையெல்லாம் ஆக்கி வைத்திருக்கின்றனர். அவைகளைப் படிக்குமாறு மக்களுக்கு ஊக்க மூட்டுகின்றனர். நமது தமிழ் மொழியோவென்றால் ஒன்றுக்கும் பயன்படாத நிலையிலேயே இன்னும் இருந்து வருகிறது. மக்களுடைய அறியாமையைப் போக்கி நவீன அறிவையும், உலகப் பொருள்களின்

தன்மைகளை அறிந்து அவைகளைத் தமது வாழ்க்கைக்கு உபயோகப் படுத்திக் கொள்ள அறிவையும் ஊட்டக் கூடிய நூல்களைச் செய்ய முயற்சி எடுத்துக் கொள்ளவே இல்லை.

தமிழ் மொழிக்காக உழைக்கின்றோம் என்று சொல்லிக் கொண்டிருக்கின்ற பண்டிதர்களும், சங்கங்களும் தமிழ் மொழியினால் பொதுஜனங்கள் நன்மையடையத் தகுந்த உருப்படியான வேலைகள் ஒன்றுமே செய்வதில்லை. ராமாயணக் கதையையும், பாரதக் கதையையும் சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை முதலிய கதைகளையும் வசனமாகவும், பாட்டாகவும், சுருக்காகவும், விரிவாகவும் திருப்பித் திருப்பி எழுதிக் கொண்டிருக்கின்றனர், அல்லது அந்தப் புலவர் எந்தக் காலத்திலிருந்தார்.. இந்தப் புலவர் எந்தக் காலத்திலிருந்தார் என்று கணக்குப் போட்டுக் கொண்டிருக்கின்றனர். இது தான் ஆராய்ச்சி யென்று சொல்லப்படுகின்றது. இவ்வளவுதான் இவர்கள் தமிழ் பாஷைக்குச் செய்யும் தொண்டு. இதனால் மக்களை இன்னும் மூட நம்பிக்கை உடைய வர்களாக்குவதற்கு வழி தேடுகின்றார்களேயொழிய வேறு தேசத்திற்கு என்ன நன்மை செய்கின்றார்கள் என்றுதான் கேட்கின்றோம்.

ஆனால் தேசாபிமானிகளாக வருகின்றவர்களுக்கோ இதில் கூடக் கொஞ்சமும் கவலை இருப்பதில்லை. பொதுவாக நமது நாட்டு தேசாபி மானிகளுக்கு எந்த வகையிலும் சொந்த அறிவு என்பதே இருப்பதில்லை. வடநாட்டுத் தேசாபிமானிகள் எந்தக் காரியங்களை ஆரம்பிக்கின்றனரோ அதையே பின்பற்றுவது தான் நமது நாட்டு அரசியல் வாதிகளின் போக்காக இருந்து வருகின்றது. சமூகவியலாகட்டும், மதவியலாகட்டும், அரசியலாகட் டும், பாஷாவியலாகட்டும் மற்ற எந்த இயலாகட்டும் எல்லாவற்றிலும் நமது நாட்டினர் வடநாட்டினர்க்கு அடிமைப்பட்டே வந்து கொண்டிருந்தனர். இதற்கு உதாரணமாக இது வரையிலும் நடந்து வந்திருக்கும் கதர் இயக்கம், காங்கிரஸ் இயக்கம். இந்தியியக்கம் முதலியவைகளை எடுத்துக் கொண்டாலே போதுமானதாகும்.

சமீபத்தில், சென்னையிலுள்ள இந்திப் பிரசாரசபைக்கு ஒரு கட்டடம் கட்டும் பொருட்டு நிதி சேகரிப்பதற்காகப் பத்திரிக்கைகளில் ஒரு வேண்டு கோள் வெளிவந்தது. அதில் இந்தியின் அவசியத்தையும், அதற்குக் கட்டடம் கட்ட வேண்டியதன் அவசியத்தையும் வற்புறுத்திப் பொது ஜனங்களைப் பொருளுதவி செய்யுமாறு வேண்டிக்கொண்டு, பலவகையான அரசியல் கட்சிகளைச் சேர்ந்தவர்களும் சட்டசபை மெம்பர்களும் தாலுக்கா போர்டு, முனிசிபாலிட்டி, ஜில்லா போர்டு முதலிய ஸ்தாபனங்களில் பதவி வகிப்பவர்கள் களுமாகச் சுமார் 50 பேர்களுக்கு மேல் கையொப்ப மிட்டிருக்கின்றனர்.

உண்மையிலேயே இவர்கள் இந்தி மொழி தேசிய பாஷையாக வேண்டும். அதன் மூலம் மக்கள் நன்மையடைய வேண்டும் என்ற கருத்துடன் இந்தி மொழிக்கு ஆதரவளிக்க முன்வந்தார்களா என்பது தான் நமக்குச்

சந்தேகம். இவர்கள் தங்கள் சொந்த பாஷையின் வளர்ச்சிக்குக் கடுகளவாவது நன்மை செய்திருப்பார்களானால் இந்தி மொழிக்கு ஆதரவளிக்க முன் வந்ததில் ஏதாவது அர்த்தம் இருக்க முடியும். அப்படியில்லாமல், தமிழ் மக்கள் முன்பின் அறியாததும்; சமஸ்கிருதம் தெரிந்த பார்ப்பனர்களைத் தவிர மற்றவர்களுக்குப் படிக்கக் கஷ்டமாயிருப்பதும், துளசிதாஸ் ராமாயணத்தைத் தவிர வேறு இலக்கியங்களோ அல்லது நவீன கலைகளோ இல்லாததும் ஆகிய ஒரு பிரயோசனமற்ற பாஷையைத் தமிழ் மக்களிடம் பரப்ப முன் வருவார்களா? தங்கள் சொந்த மொழியையே கற்க முடியாமல் வாழுகின்ற பொது ஜனங்கள் இந்தி மொழியை எவ்வளவு தூரம் கற்றுக் கொள்ளப் போகிறார்கள்?

இவையெல்லாம் அந்தப் பிரமுகர்களுக்குத் தெரியாத விஷயம் அல்ல. ஆயினும் ஏன் கையெழுத்திடமுன் வந்தார்களென்றால், தங்களைத் தேசாபிமானி என்று காட்டிக் கொள்வதன்மூலம் அடுத்த தேர்தலுக்கு ஆதரவு பெறவே என்பதில் சிறிதும் சந்தேகமே இல்லை. ஆதலால் இதைக் கண்டு யாரும் ஏமாந்து விட வேண்டாமென்று எச்சரிக்கை செய்கின்றோம்.

குடி அரசு - துணைத் தலையங்கம் - 03.04.1932

மருந்துகளினாலோ செய்யப்படும் காரியங்களையெல்லாம் யோகமென்றும், மந்திரமென்றும், தேவதையென்றும், தெய்வசக்தியென்றும் சொல்லி ஒரு கூட்டத்தார் ஜன சமூகத்தை ஏமாற்றி வருகிறார்கள் என்பதை அறிய வேண்டு கிறோம். ஆகையால் இனியேனும் இது போன்ற மோசடியான காரியங்களைக் கண்டு ஏமாறாமலிருக்கும்படி எச்சரிக்கை செய்கிறோம்.

குடி அரசு - துணைத் தலையங்கம் - 03.04.1932

யோகப்பூர்டு

மூச்சடிக்கிப் பலவகையாக யோகஞ் செய்வதன் மூலம் சிறிது சரீர திடம் பெறுவதற்கு ஏதாவது மார்க்கமிருக்குமேயொழிய அதில் வேறு “தெய்வீகத்தன்மை” யாதொன்றுமில்லை யென்பதே நமது அபிப்பிராய மாகும். ஆகவே இதுவும் கழைக் கூத்து, சர்க்கஸ், ஜால வித்தை முதலியவை களைப் போல ஒன்றுதான் என்பதில் சந்தேகமில்லை.

ஆனால் நமது மக்கள் யோகத்தில் ஏதோ “தெய்வீகத்தன்மை” இருப்ப தாக நம்பியிருப்பதால் அநேகர் யோகிகள் என்று கிளம்பி, சில ஜாலங்களைச் செய்து, பாமர மக்களை மலைக்கச் செய்து ஏமாற்றி வருகின்றனர். ஜன சமூகமும் இவர்கள் பால் பரம்பரையாகவே ஏமாந்து கொண்டும் வருகிறது.

இதற்கு உதாரணமாகச் சமீபத்தில் நடந்த ஒரு நிகழ்ச்சியைக் கவனித் தால் விளங்கும். “ஹட யோகம்” என்பதில் சித்தி பெற்றவராகச் சொல்லப்பட்ட நரசிம்மசாமி யென்பவர் சென்னை, கல்கத்தா முதலிய இடங்களில், பிரபல ரசாயன சாஸ்திரிகளின் முன்னிலையில், கொடிய விஷம், கண்ணாடித் துண்டுகள், ஆணிகள் முதலியவற்றை விழுங்கி உயிரோடிருந்தாராம். இந்த நிகழ்ச்சியைக் கண்டு ரசாயன சாஸ்திரிகள் எல்லோரும் மலைத்துப் போய் விட்டனர். ஆகவே யோகத்தின் மகிமையைப் பற்றிப் பத்திரிகைகளில் விளம்பரப்படுத்தப்பட்டது.

ஆனால் இதே நரசிம்ம சாமியார் சில தினங்களுக்கு முன் ரெங்கூனில் இரண்டாம் முறையாக விஷங்களையும் கண்ணாடித் துண்டுகளையும் விழுங்கிய கொஞ்ச நேரத்திற்குள் மரண யோகம் பெற்று விட்டார். இதற்குக் காரணம் விஷம் உண்டவுடன் ‘ஹட யோகம்’ பண்ணுவதற்குக் கொஞ்சம் நேரமாகிவிட்டது என்று பத்திரிகைகளில் சொல்லப்படுகின்றது. ஆனால், அவைகளை உட்கொள்ளும் சாதுரியத்திலோ அல்லது மாற்று மருந்தை உட்கொள்ளுவதிலோ அல்லது பழக்கப்பட்ட அளவை உட்கொள்ளுவதிலோ தவறிவிட்டார் என்று ஏன் சொல்லக் கூடாதென்று தான் நாம் கேட்கின்றோம்.

யோகத்தில் ‘தெய்வத் தன்மை’ உண்டென்பது வீண் புரட்டேயொழிய வேறில்லை. சாதுரியத்தினாலோ அல்லது பழக்கத்தினாலோ அல்லது மாற்று

சட்டசபைநாடகம்

ஏழை மக்களுடன் பழகி, ஏழை மக்களாகவே வாழ்கின்ற ஏழை மக்கள் தான் அவர்களுடைய துன்பங்களை நீக்க உண்மையாகப் பாடுபட முடியுமே யொழிய ஏழைமக்களின் பிரதிநிதிகள் என்று சொல்லிக் கொண்டு பதவி வகித்து வருகிற வேறு எந்தப் பணக்கார முதலாளிகளும் அவர்களின் துன்பத் தைப் போக்கப் பாடுபடமுடியாது என்று நாம் அடிக்கடி சொல்லி வருகிறோம்.

இதற்கு உதாரணம் வேண்டுமானால் நமது இந்தியா சட்டசபையின் நிகழ்ச்சிகளையும் மாகாண சட்டசபைகளின் நிகழ்ச்சிகளையும் கவனித்துப் பார்த்தால் நன்றாய் விளங்கும். இச்சமயத்தில் சென்ற 4-4-32 உ இந்திய சட்டசபையில் இந்திய ராணுவ சம்பந்தமான முக்கிய விஷயம் பற்றி விவாதம் நடக்கும்போது சபையில் பல உறுப்பினர்களின் ஸ்தானங்கள் காலியாக இருந்தனவாம். இதை திரு. எஸ். சி. மித்திரா அவர்களும், சட்டசபைத் தலைவரும் எடுத்துக்காட்டி கண்டித்தனர். அப்போது தலைவர் கண்டித்துக் கூறியதாவது:-

“சட்டசபைக் கூட்டத்திற்கு பலர் வரவில்லை என்றும், சிலர் வந்து விட்டுத் திரும்பி விட்டார்கள் என்றும், சபையில் அதிக மெம்பர்கள் இல்லை யென்றும், திரு. எஸ். சி. மித்திரா கூறியதைக் கவனிக்க வேண்டும். ஆகையால் வாக்காளர்களே இதைக் கவனியுங்கள்.

தேர்தல் காலத்தில் ஏராளமாகச் செலவு செய்து படாதபாடுபட்டு சட்டசபைப் பதவி பெறுகிறவர்கள் பிறகு சபைக்கூட்டத்திற்கு வருவதைப்பற்றிக் கவலை கொள்வதில்லை. இத்தகைய மெம்பர்கள் எிடம் அனுதாபம் காட்ட முடியாது.

என்று மிகவும் அழுத்தமாக உறுப்பினர்களின் செய்கையைத் தலைவர் கண்டித்திருக்கின்றார்.

இவ்வாறு சட்ட சபைக் கூட்டங்களுக்கே சரியாகப் போகமுடியாத நமது பிரதிநிதிகள் எவ்வாறு நமது நன்மைக்காகக் கவலையுடன் பாடுபடுவார்கள் என்று யோசித்துப் பாருங்கள்.

இவர்கள் ஏழைகளின் நன்மைக்காகவோ, சீர்திருத்தத்திற்காகவோ, பாடுபடாமல் போனாலும், சட்டசபையில் சில மெம்பர்களால் கொண்டு வரப்படும் நல்ல தீர்மானங்களுக்கு முட்டுக்கட்டை போடாமலாவது இருக்கிறார்களா என்று பார்த்தால் அப்படியும் இருப்பதில்லை. ‘மதம்’ ‘கடவுள்’ ‘வேதம்’ ‘பழமை’ ‘தெய்வீகம்’ ‘பழக்க வழக்கம்’ என்னும் பெயர்களினால் அவைகளை எதிர்த்து தீமை செய்யச் சிறிதும் பின்வாங்குவதில்லை.

இதற்கு உதாரணம் வேண்டுமானால் இந்திய சட்ட சபையில் திரு. சாரதா அவர்களால் விதவைகளுக்குச் சொத்துரிமை வழங்குவதற்காகக் கொண்டு வரப்பட்ட மசோதாவைத் தோற்கடித்ததும், திரு. அரிசிங்கோர் அவர்களால் விவாக விடுதலை செய்து கொள்ளுவதற்கு உரிமை வழங்கக் கொண்டு வந்த மசோதாவின் விவாதத்தின் போது சபையில் குவாரம் இல்லாமற் போகுமாறு சபை மெம்பர்கள் சபையை விட்டு வெளியேறியதும் ஆகிய காரியங்களே போதுமானதாகும்.

அல்லாமலும் பால்ய விவாகத்தைத் தடுக்கும் சாரதா சட்டத்தைத் தொலைக்க வேண்டும் என்பதற்காகவே சட்டசபையில் ஆதி முதல் ஒரு கூட்டம் சூழ்ச்சி செய்து கொண்டு உட்கார்ந்திருப்பதைக் கொண்டும் அறியலாம்.

ஆகவே இந்திய சட்டசபை மெம்பர்களின் நாடகத்தையறிய, அச் சபைத் தலைவர் கூறிய அபிப்பிராயமும், நாம் காட்டிய இரண்டொரு உதாரணங்களுமே இச்சமயத்தில் போதுமானதென்று கருதுகிறோம். சமயம் நேரும்போது மற்றொரு முறை இது பற்றி எடுத்துக் காட்டுவோம்.

இனி நமது மாகாண சட்டசபையைப் பற்றி மாத்திரம் கொஞ்சம் கவனித்தால் மற்ற மாகாண சட்டசபைகளின் நாடகங்களும் நன்கு விளங்கும்.

நமது மாகாண சட்டசபையில் சென்ற கூட்டங்களில் நடந்த காரியங்கள் முழுதும் அனேகமாகத் தேர்தலுக்காகச் செய்யப்பட்ட பிரசாரங்களும், பிரசங்கங்களும், கேள்விகளுமாக இருந்தனவேயன்றி வேறு யாதொன்றும் நடைபெற்றதாகத் திட்டமாகக் கூறமுடியாது.

ஒரு மாஜிஸ்திரேட், சட்ட மறுப்புச் செய்து அதன் பொருட்டு அபராதம் விதிக்கப்பட்ட ஒரு பெண். தன்னிடம் அபராதம் கொடுக்கப் பணமில்லை என்று சொல்லியபோது, அப்பெண் கழுத்திலிருந்த தாலியைக் கொடுவென்று கேட்டதைப் பற்றிய பேச்சு, சட்டசபை ஆரம்பம் முதல் முடிவுவரையிலும் இருந்து கொண்டே வந்தது. இதன் பொருட்டு, அந்த மாஜிஸ்திரேட் வருத்தந்தெரிவித்தும், அரசாங்கத்தாரும் அச்செய்கையைக் கண்டித்துங்கூட, சட்டசபை மெம்பர்கள் அப்பேச்சை விட்டு விடவே யில்லை.

தாலியைத் தெய்வத் தன்மையாகக் கருதிக் கேள்விகள் கேட்டு ஆர்ப்பாட்டம் பண்ணிய இந்த மெம்பர்கள், கணவனையுடைய பெண்கள், வைதீகர்களின் கொள்கைப்படி, அச்சம், மடம், நாணம், பயிர்ப்பு என்னும் பிறவி குணங்களை விட்டு விட்டுச் சட்டமறுப்புச் செய்ய பகிரங்கமாக வெளிவந்ததனால், அவர்களுடைய “தெய்வீகத்” தன்மை போய்விட்டது என்பது பற்றி ஏன் அப்பெண்களைக் கண்டிக்கவில்லை என்று கேட்கின் றோம். உண்மையில் இவர்கள் தாலியின் “தெய்வீகத்தன்மையை” அறிந்து அதற்காக இவ்வாறு ஆர்ப்பாட்டம் செய்தார்கள் என்றால் அதில் சிறிதும் அர்த்தமே இல்லையென்பது தான் நமது அபிப்பிராயம்.

அடுத்தபடியாக அடிக்கடி பிரஸ்தாபிக்கப்பட்ட விஷயம்; டாக்டர். பேட்டன் அவர்களைச் சென்னைப் போலீசார் அடித்ததும், அவர் மீது வழக்குத் தொடுத்ததுமாகிய விஷயமாகும். இது பற்றி இந்திய மந்திரியுள் பட அரசாங்கத்தார் தங்கள் வருத்தத்தைத் தெரிவித்தும் நமது சட்டசபை மெம்பர்கள் சும்மா விட்டுவிடவில்லை கேள்விகளுக்குமேல் கேள்விகள் கேட்டுக் கொண்டுதான் இருந்தார்கள்.

இன்னும் தடியடிகளைப் பற்றியும், பிரம்படிகளைப் பற்றியும் கேட்ட கேள்விகளுக்கு அளவே யில்லை. அரசாங்கத்தாருடைய அடக்குமுறை களைப் பற்றியும், அவசரச் சட்டங்களைப் பற்றியும், கண்டித்துத் தீர்மானங்கள் கொண்டு வருவதும், சரமாரியாகக் கேள்விகள் கேட்பதும் ஆகிய காரியங் களில் தான் ஏறக்குறைய எல்லா மெம்பர்களும் ஊக்கமெடுத்துக் கொண்டு காலத்தைக் கடத்தினார்களேயன்றி, வேறு நாட்டுக்கு - மக்களுக்குப் பிரயோச னகரமான காரியங்கள் எதையும் உருப்படியாகச் செய்து முடித்தார்கள் என்று கூறுவதற்கு இடமில்லை. உண்மையிலேயே நமது சட்டசபைப் பிரதிநிதிகள், நமது தேசமக்களின் நன்மைகளைக் கவனிக்கக் கூடியவர்களாய் இருந்தால், ஏழை மக்கள், விவசாயிகள், தொழிலாளர்கள் இவர்களின் நன்மைக்காக ஏதேனும் செய்திருக்க வேண்டும்.

நமது தேசமக்களில் கோடிக்கணக்கான பேர், உண்ண உணவின்றியும், உடுக்க உடையின்றியும், இருக்க இடமின்றியும், ஒவ்வொரு நாளும், பட்டினியினாலும், பசியினாலும், நோய்களினாலும் மடிந்து வருகின்றனர். இவர்களுடைய துன்பங்களைப் போக்க ஒரு மார்க்கமும் தேடாமல் இருக்க கின்றனர்.

விவசாயிகளோ, அகவிலைக் குறைவினாலும், வரிச் சுமையினாலும், கடன் சுமை தாங்கமாட்டாமல் நாளுக்கு நாள் பாப்பராகிக் கொண்டே வரு கின்றனர். இவர்கள் துன்பத்தைப் போக்க ஒரு மார்க்கமும் இல்லை. ஆனால், ‘சிக்கனம்’ ‘சிக்கனம்’ என்பதைப் பற்றிய பேச்சு மாத்திரம் பலமாக இருந்து வருகிறது. இந்த சிக்கனப் பேச்சினால் யாருக்கும் நன்மை இல்லை. சிக்கனம் என்ற பெயரினால், பத்துப் பன்னிரண்டு, இருபது முப்பது சம்பளம் வாங்கும்

கீழ் தர வேலைக்காரர்களுக்குக் கஷ்டமும், ஆபத்தும் ஏற்பட்டதே ஒழிய வேறு ஒரு நன்மையும் இல்லை. ஆயிரக்கணக்காக சம்பளம் வாங்குபவர்கள், நூற்றுக்குப் பத்து வீதம், பதினைந்து வீதம் குறைத்துக் கொண்டார்கள் என்று பெருமையாகப் பேசப்பட்டது. இதனால், ஆயிரக்கணக்கான சம்பளக்காரர் களுக்கு ஒரு நஷ்டமும் இல்லை.

உண்மையிலேயே சிக்கனம் செய்வதனால் நன்மை யேற்பட வேண்டு மானால், ஆயிரக்கணக்கான சம்பளம் வாங்கும் உத்தியோகஸ்தர் களின் தொகையைக் குறைத்து ஏராளமான சம்பளத்தையும் குறைத்து, விவசாயி களின் வரிச்சுமையைக் குறைத்திருக்க வேண்டும். இதற்கு யாரும் கவலை எடுத்துக் கொண்டார்கள் என்று கூறமுடியாது.

அடுத்தபடியாக தொழிலாளர்களின் நிலைமையைப் பற்றியும் யாரும் கவலைப் படவே இல்லை. சிக்கனத்தின் பெயரால், ரயில்வேயிலும் மற்றும் தொழிற்சாலைகளிலும், சொற்ப கூலி பெறும் தொழிலாளர்களைக் குறைத்துக் கொண்டு வருகின்றனர். ஆனால், ஆயிரக்கணக்காக சம்பளம் வாங்கும் உயர்ந்த உத்தியோக பதவிகளில் யாதொரு சிக்கனமும் நுழைவதில்லை. இந்தப் பரிதாபகரமான நிலையைக் கவனித்து ஏழைத் தொழிலாளர்களுக்கு நன்மை செய்ய நமது சட்டசபைப் பிரதிநிதிகள் யாதொரு முயற்சியும் எடுத்துக் கொள்ளக் காணோம்.

இவ்வாறு நமக்கு தற்போது தேவையாயுள்ள முக்கியமான காரியங் களின் மேல் கவனமில்லாமல், சுயராஜ்யம் என்று ஆர்ப்பாட்டம் பண்ணு வதும், அரசாங்கத்தாரின் தவறுகளையே சதா எடுத்துக் காட்டி கொண்டிருப் பதுமாகிய காரியங்களையே எப்பொழுதும் சட்டசபையில் செய்து கொண்டி ருப்பதனால் நமக்கு என்ன நன்மை உண்டாகப் போகின்றது?

தற்போது நமது நாட்டில், வியாபார மந்தமும், பொருளாதார நெருக்கடி யும், வேலையில்லாத் திண்டாட்டமும் ஏற்படுவதற்குக் காங்கிரசால் செய்யப் படும் சட்டமறுப்பும் ஒரு முக்கிய காரணம் என்பதை இந்த சட்டசபை மெம்பர் கள் உணராதவர்கள் அல்லர். ஆயினும், அவர்கள் காங்கிரசின் செயலைக் கண்டித்துப் பேச முன்வருவதே இல்லை. காங்கிரஸ்காரர்கள் போல் அரசாங் கத்தாரை மாத்திரம் கண்டிப்பதிலேயே கண்ணும் கருத்துமாக இருந்து வரு கின்றனர். இது எதற்காக? தேர்தல் பிரசாரம் பண்ணுவதற்காகவா? அல்லவா? என்று நினைத்துப் பாருங்கள்!

சட்டசபை ஸ்தாபனங்களில் கெட்டியாக உட்கார்ந்து கொண்டு உருப் படியான காரியங்கள் ஒன்றும் செய்யாமல் சட்டமறுப்பைப் பற்றியும், தடியடிகளைப் பற்றியும், சிறைத் தண்டனைப் பற்றியும், அபராதத்தைப் பற்றியும் வீண் ஆர்ப்பாட்டம் பண்ணுகிறவர்கள் அனைவரும் தேர்தல் பிரசாரகர்களே என்றுதான் நாம் கூறுகின்றோம். இவர்கள் உண்மையிலேயே

சட்டமறுப்பிலும், காங்கிரசிலும், பற்றுடையவர்களாயிருந்தால் இவர்களும், காங்கிரசுடன் சேர்ந்து கொண்டு சட்டமறுப்புச் செய்து ஜெயிலுக்குப் போக வேண்டும். அப்படியில்லாமல் செளக்கியமாகச் சட்டசபை ஸ்தானங்களில் உட்கார்ந்து கொண்டு அரசாங்கத்தாரை மாத்திரம் கண்டித்துப் பேசிவிடுவதில் என்ன அர்த்தம் இருக்கிறது?

இவ்வாறு அரசாங்கத்தாரை கண்டிப்பதின் மூலம், தங்களைத் தேசியவீரர்கள் என்று பாமர மக்கள் நினைக்கும்படி செய்து கொண்டு அதை அடுத்தத் தேர்தலுக்கு உபயோகப்படுத்திக் கொள்ளத்தான் இக்காரியம் செய்கின்றார்கள் என்பதில் என்ன சந்தேகம்?

ஆகையால் இந்திய சட்டசபைத் தலைவர், வாக்காளர்களுக்கு எச்சரிக்கை செய்தது போல நாமும், நமது மாகாண வாக்காளர்களுக்கு எச்சரிக்கை செய்ய விரும்புகின்றோம், சட்டசபையின் வேலையைக் கெடுத்துக் கொண்டு தேசாபிமானியென்ற பட்டத்திற்காக வீண் ஆர்ப்பாட்டங்கள் புரியும் பிரதிநிதிகளையெல்லாம் கவனித்துக் கொள்ளுமாறு வாக்காளர்களுக்குக் கூறுகின்றோம்.

குடி அரசு - தலையங்கம் - 10.04.1932

இத்தகைய கோயில்கள் ஏன்?

தஞ்சை ஜில்லாவைச் சேர்ந்த வரசூர் என்னும் கிராமத்தில் உள்ள வெங்டேசப் பெருமான் கோயிலில் பார்ப்பனரல்லாதார் சென்று தெரிசனம் பண்ணக்கூடாது என்பது பற்றி அவ்வூர் பார்ப்பனர்களுக்கும், பார்ப்பனரல்லாதார்களுக்கும் நீண்ட காலமாக வழக்கு நடைபெற்றது. கடைசியில் சென்னை ஹைகோர்ட்டில், ஜஸ்டிஸ் கிருஷ்ணன் பண்டலே முன்பும், ஜஸ்டிஸ் வாலர் முன்பும் விசாரணைக்கு வந்த போது இருவரும் வேறு வேறு அபிப்பிராயம் கொண்டனர்.

ஜஸ்டிஸ் கிருஷ்ணன் பண்டலே பார்ப்பனரல்லாதாருக்கும் தரிசனம் பண்ண உரிமையுண்டு என்று அபிப்பிராயப்பட்டார்; ஜஸ்டிஸ் வாலர் பார்ப்பனரல்லாதாருக்குத் தரிசனம் பண்ணும் உரிமையில்லை என்று அபிப்பிராயப்பட்டார்; ஆகையால் கடைசியாக ஜஸ்டிஸ் வாலர் அவர்கள் அவ்வழக்கை இரண்டாம் முறையாக விசாரித்து, பார்ப்பனரல்லாதார்க்குத் தரிசன உரிமை இல்லை என்று தீர்ப்புக் கூறினார்.

இத்தீர்ப்பைப் பற்றி நமக்கு ஒரு கவலையுமில்லை. பார்ப்பனரல்லாதாருடைய தயவோ ஒத்தாசையோ இல்லாவிட்டால் எந்தக் கோயில்களும் நிலைத்திருக்க முடியாது. சோற்றை வடித்து பொங்கல் புளியோதரைகள் பண்ணி அவற்றைக் கல்லுப் பொம்மையின் முன்பு கொண்டு போய் காட்டியபின் பார்ப்பனர்கள் பங்கு போட்டு எடுத்துக் கொண்டு போகிற ஒரு காரியத்தைத் தவிர, மற்ற எல்லாக் காரியங்களையும் பார்ப்பனரல்லாதார்களே செய்து வருகின்றார்கள். இத்தகைய ஒரு கோயிலுக்குள், பார்ப்பனரல்லாதார் போகக் கூடாது என்று தடுத்துக் கோர்ட்டுக்குப் போகும்படி செய்த பார்ப்பனர்களின் சுய நலத்தையும் அகங்காரத்தையும் உணருகின்ற எந்தப் பார்ப்பனரல்லாதாரும், இனி இது போன்ற கோயில்கள் விஷயத்தில் எந்த வகையிலும் ஒத்துழைக்க முன் வர மாட்டார்களென்றே நம்புகின்றோம்.

ஆகையால் உண்மையில், பார்ப்பனர்களின் சுயநலத்தையும், அகங்காரத்தையும் ஒழிக்க வேண்டுமானால் முதலில் செய்ய வேண்டியது கோயில்களை பகிஷ்கரிக்க வேண்டிய வேலையேயாகும். தங்களுக்கு உரிமை

யில்லாத கோயில் சம்பந்தமான எந்த வேலைகளையும் செய்ய மறுத்து அவைகளைப் பார்ப்பனர்களே செய்து கொள்ளும்படி விட்டுவிட வேண்டும்.

இவ்வாறு கோயில்களைப் பகிஷ்கரிக்க ஆரம்பித்தால், கோயில்களே அனேகமாக ஒழிந்து போய் விடும். நமது மக்களுக்குக் கோயில்களின் மேல் உள்ள மயக்கம் ஒழிந்தால் முக்கால்வாசி மூட நம்பிக்கைகள் ஒழிந்து போகு மென்பதில் ஐயமில்லை.

ஆகையால் இனியேனும், கோயில் பிரவேசத்திற்காகப் பாடுபடுகின்ற வர்கள், கோயில்களை ஒழிக்கப்பாடுபடுவார்களானால், அதனால் அதிக நலனும், பொருளாதாரச் சிக்கனமும் ஏற்படுமென்பதில் ஐயமில்லை.

குடி அரசு - துணைத் தலையங்கம் - 10.04.1932

கவியும் பண்டிதரும்

காங்கிரஸ் கமிட்டியின் தீர்மானத்தின் பேரில், காங்கிரஸ்காரர்கள் சட்ட மறுப்பு இயக்கத்தை நடத்திக் கொண்டு இருக்கும் காலத்திலேயே பூரியில் அகில இந்திய காங்கிரஸ் மகாநாட்டையும் கூட்ட ஏற்பாடு செய்திருந்தார்கள். ஆனால் அரசங்கத்தார் சட்ட மறுப்பு இயக்கத்தைக் காங்கிரஸ்காரர்கள் நடத்திக் கொண்டிருக்கும் போது காங்கிரஸ் மகாநாடு கூடினால் சட்ட மறுப்பு இயக்கத்தை இன்னும் பலப்படுத்துவதற்குக் காரணமாகும் என்று கூறி பூரி காங்கிரசைத் தடுத்து விட்டார்கள்.

இதன்பின் காங்கிரஸ் கமிட்டியினர் மகாநாடு கூட்டும் விஷயத்தில் கவலை கொள்ளுவதை விட்டுச் சட்டமறுப்பு இயக்கத்தையே நடத்தினர். இதன் பலனாகக் காங்கிரஸ் நிர்வாகக் கமிட்டி அங்கத்தினர் பெரும்பாலும் சிறை சென்றுவிட்டனர். இப்பொழுது வெளியிலிருப்பவர்கள் இரண்டொரு வரே யாவார்கள்.

இந்த நிலையில் இப்பொழுது காங்கிரசின் ஆக்டிங் தலைவராக இருக்கும் திருமதி சரோஜினி தேவியார் காங்கிரசின் 47வது மகாநாட்டை டில்லியில் கூட்டத் தீர்மானித்து, அதற்குத் திரு. மாளவியா பண்டிதரைத் தலைமை வகிக்கும்படி கேட்டு, அவரும் ஒப்புக் கொண்டு, மற்றும் மகாநாட்டு உத்தியோகஸ்தர்களும் நியமிக்கப்பட்டுப் பத்திரிகைகளிலும் வெளியிடப் பட்டன.

இதற்கிடையில் அரசாங்கத்தாரால் வெளியிடப்பட்ட ஒரு அறிக்கையில் “காங்கிரசை நடத்த முன் வருவோர், சட்ட மறுப்பு இயக்கத்திற்கு ஆதரவான தீர்மானங்கள் ஒன்றும் காங்கிரஸ் கூட்டத்தில் கொண்டு வரப்பட மாட்டாதென்று உறுதி கூறினால், காங்கிரஸ் கூட்டத்திற்கு அரசாங்கத்தார் ஒரு தடையும் செய்ய மாட்டார்கள்” என்ற விஷயம் காணப்பட்டது. இதை திருமதி சரோஜினி தேவியாரும், திரு. மாளவியா பண்டிதரும் கவனித்துத் தானிருக்க வேண்டும்.

இந்த நிலையில், டில்லி மகாநாட்டுக்குக் காரியதரிசியாக நியமிக்கப் பட்டிருந்தவர் மகாநாடு கூடுவதற்கு வழக்கம்போல இட வசதியளிக்க

வேண்டுமென டில்லி கமிஷனருக்கு எழுதியிருந்தார். கமிஷனர், கலெக்டர் மூலமாக, காங்கிரஸ் சட்ட மறுப்பு இயக்கத்தை நடத்தி வருவதால் இடவசதியளிக்க முடியாது எனக் கூறிவிட்டார்.

இவ்விஷயம் வெளியானவுடன் நமது நாட்டுப் பத்திரிகைகள் எல்லாம், அரசாங்கத்தாரின் செய்கையைக் கண்டிக்க ஆரம்பித்துவிட்டன. ஜனங்களிடையில் கொஞ்சங் கொஞ்சமாக மறந்து போய்க் கொண்டிருந்த காங்கிரஸ் பெயரை மறுபடியும் ஞாபகப்படுத்தப்பட்டது.

டில்லியில் கூடுவதாக ஏற்பாடு செய்த காங்கிரசைப் பற்றி பலர் பலவாறாக அபிப்பிராயங் கூறினர். திரு. மாளவியா பண்டிதர், மிதவாத நோக்க முடையவராகையாலும், திருமதி. சரோஜினி தேவியாரும் தென்னாப்பிரிக்காவிலிருந்து வந்த பின் சட்ட மறுப்புக்கான காரியத்தில் இறங்கிச் சிறைசெல்லாமலிருப்பதினாலும், இருவரும் அரசாங்கத்திற்கும், காங்கிரசிற்ும் சமரசம் உண்டாகும்படியான மார்க்கத்திற்காக ஏற்பாடு செய்வார்களென்று சிலர் கூறினார்கள். சிலர் அமிதவாதிகளிடமுள்ள காங்கிரசை மிதவாதிகளும் புத்திசாலிகளான இளைஞர்களும் கைப்பற்றிக் கொள்ளப் போகிறார்களென்று கூறினார்கள். இவ்வாறு பலர் அபிப்பிராயம் கொண்டது வெறும் யூகமே ஒழிய வேறு இதற்குத் தக்க காரணம் ஒன்றும் கிடைக்கவில்லை.

ஆனால் எதற்காக திருமதி. சரோஜினி தேவியாரும், திரு. மாளவியா பண்டிதரும் மகாநாடு கூட்ட முன் வந்தார்களென்றால், இருக்கின்ற கிளர்ச்சிகள் போதாவென்று இன்னுஞ் சில கிளர்ச்சிகளை உண்டாக்கித் தேசத்தில் குழப்பத்தை உண்டு பண்ணும் பொருட்டாகவே என்று தான் நாம் கூறுவோம்.

உண்மையில் திருமதி, சரோஜினி தேவியாரும், திரு. மாளவியா பண்டிதரும் சட்ட மறுப்பு இயக்கத்தை நிறுத்த முயற்சி செய்யும் நோக்க முடையவராயிருந்தால், அல்லது அரசாங்கத்தாருக்கும், காங்கிரசுக்கும் சமாதானம் செய்து வைப்பவர்களாயிருந்தால் சட்ட மறுப்பு இயக்கத்தை நிறுத்தும்படி காங்கிரஸ்காரர்களை வேண்டிக் கொண்டு மகாநாடு கூட்டும் விஷயத்தில் பிரவேசித்திருக்கலாம். இவர்கள் இவ்வாறு ஒன்றும் செய்ய முன்வரவில்லை அல்லது அவர்களாவது தனித்த முறையிலாவது சட்ட மறுப்பு இயக்கத்தைக் கண்டிக்கின்றவர்களாகவுமில்லை. இந்த நிலையில் இவர்களால் நடைபெறக்கூடிய ஒரு மகாநாடு சட்ட மறுப்பு இயக்கத்திற்கு ஆதரவளிக்கும் நோக்கத்தோடு கூடுகிறது என்று தான் யாரும் கருதக் கூடுமே யொழிய வேறு வகையாக ஒரு நாளும் கருதவே முடியாது.

அன்றியும், இவ்விருவருடைய தனித்தனி நடவடிக்கைகளை யெடுத்துக் கொண்டு பார்த்தால், ஒருவரையாவது நம்பி ஒரு காரியத்தையும் செய்ய முடியாது.

முதலில் திருமதி. சரோஜினி தேவியாரை எடுத்துக் கொள்வோம். அவர் ஒரு கவி என்பது நாடறிந்த விஷயம். எப்பொழுதுமே கவிகளும், மகாத்மாக்களும், பைத்தியக்காரர்களும், பாலர்களும், பக்தர்களும், பேதையர்களும் ஒரு தன்மையானவர்கள். இவர்கள் எப்பொழுதும் உறுதியாக இருக்க மாட்டார்கள். இவர்களுக்குப் பொறுப்பு என்பதும் இருக்காது. இவர்களை நம்பி ஒரு காரியமும் செய்ய முடியாது என்பது உலகறிந்த விஷயமாகும். ஆகவே கவியரசியாகிய திருமதி. சரோஜினி யாரைத் தேசத்தின் அமைதியைப் பாதுகாப்பவர் என்று எப்படி நம்ப முடியும்.

இரண்டாவது திரு. மாளவியா பண்டிதரை எடுத்துக் கொள்ளுவோம். இவர் மிதவாதி என்பது உண்மையே. ஆனால் வருணாச்சிரம வாதி என்பதையாரும் மறுக்க முடியாது. சென்ற வட்ட மேஜை மகாநாட்டில், வகுப்புப் பிரச்சினை சம்பந்தமாக திரு. காந்தியார் பிடிவாதமாக இருந்து குழப்பம் விளைத்ததற்கு உறுதியான பக்கபலமாக இருந்தவர் திரு. மாளவியா பண்டிதரே என்பதையாரும் அறிவார்கள். இத்தகைய பண்டிதரைத் தலைமையாகக் கொள்ளும் காங்கிரஸ், முழு வருணாச்சிரம தரும ஸ்தாபனமாகவும், இந்து முஸ்லீம் கலகத்தை அதிகப்படுத்துகின்ற ஸ்தாபனமாகவும், தாழ்த்தப்பட்டார் உயர்த்திக் கொண்டிருப்பவர் சண்டையைப் பெருக்குகின்ற ஸ்தாபனமாகவும் மாறக் கூடுமே யொழிய வேறு எந்த வகையிலும் சீர்திருத்தமடைய முடியாதென்பது நிச்சயம்.

ஆகவே இவ்விருவரும், திடீரென காங்கிரஸ் கூட்ட முற்பட்டபோது, “சட்ட மறுப்பு இயக்கம் நடைமுறையில் இருக்கும்போது, காங்கிரஸ் மகாநாட்டை நடத்த அரசாங்கத்தார் இடங் கொடுக்க மாட்டார்கள்” என்னும் விஷயம் அவர்கள் புத்தியில் படாமல் இருந்திருக்க முடியாது. அவர்கள் சொந்த புத்தியில் படாமலிருந்தாலும், அரசாங்கத்தார் வெளியிட்ட அறிக்கையையாவது நிச்சயமாகப் பார்த்திருக்கலாம். இருந்தும் சட்ட மறுப்புச் சம்பந்தமாக ஒன்றும் பேசாமல் மகாநாடு கூட்டுவதாகத் தட்புடல் செய்தது வீண் கிளர்ச்சிக்கேயாகும். இதன்மூலம் அரசாங்கத்தை ஆதரிக்கின்றவர்கள் மனத்திலும் அரசாங்கத்தைப் பற்றிய வெறுப்பை உண்டாக்கிச் சட்ட மறுப்பைப் பலப்படுத்துவதற்குச் செய்த தந்திரமேயாகும்.

அன்றியும், காங்கிரசையும், சட்ட மறுப்பையும் ஞாயமானதென்றும், அரசாங்கத்தாரின் செய்கைகள் அநியாயமானவைகளென்றும் சொல்லிக் கொண்டும், தம்மையும் காங்கிரஸ்காரர்கள் என்று கூறிக்கொண்டும், ஆனால் இன்னும் சட்டமறுப்புச் செய்து சிறைக்கு மாத்திரம் போகாமலிருக்கின்ற திருமதி. சரோஜினி தேவியாரும், திருமாளவியா பண்டிதரும் காங்கிரசுக்காக மிகவும் பாடுபடுகின்றார்கள் என்று புகழ் பெறுவதற்காகவே டில்லியில் மகாநாடு கூட்ட முயற்சித்தார்களென்றும் கூறலாம்.

உண்மையில் இவர்கள் சட்டமறுப்பை ஆதரிக்கின்றவர்களா யிருந்தால் இப்பொழுது சிறைக்குள் வாசஞ்செய்து கொண்டிருக்க வேண்டும். அல்லது காங்கிரசுக்கும், அரசாங்கத்திற்கும் சமரசம் பண்ணி நாட்டில் அமைதியை உண்டாக்கும் நோக்கமுடையவர்களாயிருந்தால் சட்ட மறுப்பு இயக்கத்தை நிறுத்துவதற்கு வழி தேடியிருக்க வேண்டும். இரண்டுமில்லாமல், அரசாங்கத்தின் எண்ணத்தெரிந்தும் மகாநாடு கூட்ட முற்பட்டது எதற்காக என்றுதான் கேட்கின்றோம்.

ஆகவே அரசாங்கத்தார் தேசமிருக்கும் தற்போதைய குழப்பமான நிலையில், நிபந்தனை கூறாமல் காங்கிரஸ் மகாநாடு கூடத் தொடங்கியதைத் தடுத்த விஷயத்தை நியாய புத்தி உடையவர்கள் எவரும் அக்கிரமமான தென்று கூறமுடியாது. தும்பை விட்டு விட்டு வாலைப் பிடிக்க முயற்சிப்பது போல் ஒரு நிபந்தனையுமில்லாமல் காங்கிரசை நடத்தும்படி விட்டுவிட்டுப் பிறகு, அவர்கள் சட்ட மறுப்புக்கு ஆதரவான தீர்மானங்களை நிறைவேற்றிய பின் இன்னும் பலமான அடக்குமுறைகளைக் கையாளுவதன் மூலம், தேசத்தில் அதிகமான குழப்பம் உண்டாவதை இப்பொழுதே தடுக்க முன்வந்ததைப் புத்திசாலித்தனமான காரியமென்றே நாம் அபிப்பிராயப் படுகிறோம்.

இது நிற்க, இனி டில்லி காங்கிரசைப் பற்றி இன்னும் சில விஷயங்களைக் கவனிப்போம். டில்லி காங்கிரசுக்கு அரசாங்கத்தார் ஆதரவளிக்க மறுத்தபின்னர் திருமதி. சரோஜினியார் வெளியிட்ட அபிப்பிராயத்தில் “சர்க்கார் காங்கிரஸ் கூட்டத்திற்குத் தடை செய்தது, அதைப் பாராட்டியது போலவேயாகும். ஆகையால் எப்படியும் காங்கிரசை நடத்தியே தீருவேன்” என்று கூறியிருக்கிறார். திரு. மாளவியா பண்டிதரும் “காங்கிரசைப் பொருத்த மட்டில் வருடாந்தரக் கூட்டத்தைக் கூட்ட ஏற்பாடு நடந்து கொண்டு தானிருக்கிறது. குறிப்பிட்ட தேதியில் டில்லியில் கூட்டம் நடக்கலாம்” என்று ஒரு வகையாகச் சந்தேகமான அபிப்பிராயத்தை வெளியிட்டார். இதன்பின் டில்லி காங்கிரஸ் காரியதரிசியாகிய திரு. சாஹ்னி வெளியிட்டிருக்கும் அறிக்கையில் “அரசாங்கத்தார் டில்லி காங்கிரசுக்கு ஆதரவளிக்க மறுத்தாலும், வருஷாந்தரக் கூட்டத்தைக் கூட்ட வரவேற்புக் கழகத்தினர் வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்து கொண்டு தானிருக்கின்றனர். இம்மகாநாட்டிற்கு வரும் பிரதிநிதிகள் இதனால் ஏற்படும் கஷ்ட நஷ்டங்களை ஏற்கத் தயாராயிருக்க வேண்டும்” என்று கூறியிருக்கிறார்.

ஆனால் அரசாங்கத்தாரின் அபிப்பிராயம் மாறிவிட்டதாகத் தெரியவில்லை. காங்கிரஸ் கூட்டத்தை நடக்கவொட்டாமல் செய்யவேண்டும் என்னும் நோக்கம், அரசாங்கத்தாரிடம் உறுதியாக இருப்பதாகத் தெரிகின்றது. இந்த நிலையில் கூட்டப்படும் காங்கிரசினால் குழப்பமும், கலகமும் ஏற்படப் போவதைத் தவிர வேறு என்ன நன்மை ஏற்படப்போகிறது?

அன்றியும் டில்லி காங்கிரஸ் விஷயத்தில், தற்சமயம் காங்கிரசில் உள்ள அதிதீவிரவாதிகளுக்கு நம்பிக்கை இல்லை என்றும் அதைக் கூட்டுவதில் விருப்பமில்லையென்றும் சொல்லப்படுகிறது. பாஞ்சாலத்திலுள்ள தீவிர காங்கிரஸ்வாதிகள் டில்லி மகாநாட்டை ஆதரிக்கவில்லையென்றும் தெரிகிறது.

ஆகவே, காங்கிரஸ்காரர்களின் ஆதரவில்லாத நிலையிலும், அரசாங்கத்தாரின் எதிர்ப்புக்கிடையிலும், கூட்டப்படுவதாக இருக்கும் இக்கூட்டம் காங்கிரஸ் கூட்டமாகாது.

காங்கிரஸ்காரர்களைத் தவிர மற்றவர்களிடம் திருமதி. சரோஜினி யாருக்கும், திரு. மாளவியா பண்டிதருக்கும் செல்வாக்கில்லாமையால், இது தேசமக்களின் கூட்டமும் ஆகாது. வீணாகக் கிளர்ச்சியையும், கலகத்தையும், குழப்பத்தையும் உண்டாக்குகின்ற ஒரு போலிக் கூட்டமே யாகுமென்றுதான் நாம் கூறுகின்றோம்.

ஆகையால் இக்கூட்டத்தையோ, இக்கூட்டம் சம்பந்தமான கிளர்ச்சியையோ கண்டு யாரும் ஏமாந்து போக வேண்டாமென எச்சரிக்கை செய்கின்றோம்.

குடி அரசு - தலையங்கம் - 17.04.1932

மீண்டும் குழந்தை மனம்

பால்ய விவாகத் தடைச்சட்டமாகிய சாரதா சட்டம் தோன்றிய நாள் முதல் அதற்கு உண்டான ஆபத்துக்கள் அளவற்றவை. வைதீகர்கள் அதை ஒழிப்பதற்குச் சூழ்ச்சிகள் பல செய்து கொண்டு வந்தார்கள். காங்கிரஸ் காரர்களின் சட்ட மறுப்பு ஒருபுறம், அச்சட்டத்தை அமல்நடத்தாமல் தடை செய்து கொண்டு வந்தது. அரசாங்கத்தாரின் அலட்சியப் புத்தி ஒருபுறம் பெருந்தடையாக இருந்து வந்தது, ஆனால் இப்பொழுது அச்சட்டமே செல்லத்தக்கது அல்ல என்பதற்குத் தகுந்த ஆதாரம் அகப்பட்டு விட்டது.

திரு. வசந்த குமாரதாஸ் என்பவர், 14 வயதுக்கு உட்பட்ட தனது மகளை மணஞ்செய்து கொடுக்க ஏற்பாடு செய்திருந்ததைத் தடை செய்திருந்தும், தடை யுத்தரவை மீறி விவாகம் நடத்தப்பட்டது. அதன் பின் ஜில்லாக் கோர்ட்டில் வழக்குத் தொடரப்பட்டு, பேக்கர் கஞ்ச் ஜில்லா நீதிபதி, திரு. வசந்த குமாரதாசை சிவில் ஜெயிலுக்கு அனுப்ப உத்தரவு பிறப்பித்தார். இவ்வுத்தரவை ரத்து செய்ய வேண்டுமென கல்கத்தா ஹைக்கோர்ட்டுக்கு விண்ணப்பித்து “1780, 1797 ஆகிய வருஷங்களில் பார்லிமெண்டில் நிறைவேறிய கிழக்கிந்திய கம்பெனிச் சட்டங்கள் இன்னும் ரத்தாகாமலிருக்கும்போது ஒரு இந்து தனது மகளை விவாகம் பண்ணிக் கொடுப்பதற்கு உள்ள உரிமையையும், அதிகாரத்தையும் மறுக்க முடியாது” என்று விவாதிக்கப்பட்டது. ஹைக்கோர்ட்டு நீதிபதிகளும் இதை ஒப்புக் கொண்டு ஜில்லா நீதிபதியின் உத்தரவை ரத்து செய்தனர்.

இவ்வழக்கினால் சாரதா சட்டம் பயனற்றதெனத் தெரிந்துவிட்டது.

இவ்வழக்கில் எடுத்துக் காட்டப்பட்ட 1780ஆம் வருஷத்திய கிழக்கிந்திய கம்பெனிச் சட்டத்தில் 18வது விதியில் “சுதேசிகளுடைய பழக்க வழக்கங்களுக்குச் சாதகமானபடி பொருட்டு இந்து, முகம்மதிய சட்டங்களின் படியும், அக்குடும்பங்களின் வழக்கப்படியும் குடும்பத்தின் தந்தைக்கும், முதலாளிக்கும் உள்ள உரிமையில் தலையிடுவதில்லை என்று பார்லிமென்ட் தீர்மானிக்கிறது. இவர்கள் தங்கள் குடும்பங்களுக்குள் செய்து கொள்ளும் காரியங்கள் இங்கிலாந்து சட்டங்களுக்கு விரோதமாக இருந்தாலும் அவை குற்றமாகா” என்றும்,

1797வது கிழக்கிந்திய கம்பெனிச் சட்டத்தில் 12வது பிரிவில் “சுதேசிகளின் சமூகப் பழக்க வழக்கங்களுக்குப் பாதகம் ஏற்படாதிருக்கும் பொருட்டு குடும்ப சம்பந்தமாக இந்து, முஸ்லீம் தந்தைகளுக்கும், முதலாளிகளுக்கும் உள்ள உரிமையில் எத்தகைய கோர்ட்டு நடவடிக்கையும் தலையிடக்கூடாது என இச்சட்டம் கட்டளையிடுகிறது” என்றும் இருக்கின்றன.

இந்தப் பழைய துருப்பிடித்த சட்டங்கள் தான் இப்பொழுது சாரதா சட்டத்திற்கு ஆபத்தை விளைவித்ததாகும்.

இனி சாரதா சட்டம் பயன்பட வேண்டுமானால், பார்லிமெண்டின் இந்தப் பழைய சட்டங்கள் ரத்தாக வேண்டும். அல்லது சாரதா சட்டத்தில், பழைய சட்டங்களில் உள்ள இவ்விதிகள் செல்லத்தக்கவைகள் அல்லவெனக் குறிப்பிடப்படவேண்டும். சாரதா சட்டத்தை நிறைவேற்றிய ஆரம்ப காலத்திலேயே இதைக் கவனித்திருந்தால் இப்பொழுது இத்தகைய சங்கடம் ஏற்பட இடமிருந்திருக்காது.

இவ்விரண்டு காரியங்களைச் செய்யும் விஷயத்திலும் பல சங்கடங்கள் ஏற்படக்கூடும். நமது நாட்டு வைதீகர்களும், அவர்களுக்குச் சாதகமாக இருக்கும் அரசியல் கிளர்ச்சிக்காரர்களும் கம்மா இருக்க மாட்டார்கள்.

ஒரு சமயம், இந்திய அரசாங்கத்தாரின் முயற்சியினால், பார்லிமெண்டில் பழைய சட்டங்கள் முழுவதையுமோ, அல்லது அவற்றில் உள்ள மேற்காட்டிய பிரிவுகளையோ ரத்துச்செய்வதற்கு ஏற்பாடாகுமானால், நமது வைதீகர்கள், அரசாங்கம், பழைய வாக்குறுதிகளை மீறுகிறதென்றும், மதத்தில் தலையிடுகின்றதென்றும் கூறி அரசாங்கத்தின் மேல் பழி தூற்ற ஆரம்பித்து விடுவார்கள். இதை வருணாச்சிரமதரும அரசியல் கிளர்ச்சிக் காரர்களும், அரசாங்கத்தைத் தூற்றுவதற்கு ஒரு ஆதாரமாக வைத்துக் கொள்ளுவார்கள். ஆகையால், இச்சமயத்தில், அரசாங்கத்தார், மேற்கண்ட பழைய சட்டங்களை யோ அல்லது அவற்றில் உள்ள மேற்காட்டிய விதிகளையோ ரத்துச் செய்ய முன்வரமாட்டார்களென்றே நினைக்கின்றோம்.

இனி சாரதா சட்டத்தில் ஷே விதிகள் செல்லத்தக்கவையல்ல வென்று விதி ஏற்படுத்தவும் தற்சமயமுள்ள சட்டசபையில் இயலாதென்பது நிச்சயம். சென்ற கூட்டங்களில் விதவைகளுக்குச் சொத்துரிமையளிக்கும் மசோதாவும், விவாக விடுதலை மசோதாவும் அடைந்த கதியைப் பார்த்தால் விளங்கும்.

இனிச் சட்ட நிபுணர்களின் அபிப்பிராயத்தைப் பார்த்தாலோ அவர்களும் வேறு வேறு அபிப்பிராயப்படுகிறார்கள். இந்தியா சட்டசபைக்கு இத்தகைய சட்டஞ் செய்யுமிமை உண்டு என்று கூறுவோர் சிலர். இத்தகைய சட்டஞ் செய்ய உரிமை இல்லையென்று சொல்லுவோர் சிலர். ஆகவே இந்த வகையிலும் முரண்பட்ட அபிப்பிராயமே இருந்து வருகிறது.

ஆனால் எந்தச் சங்கடத்தையும் அரசாங்கம் கண் வைத்தால் நீக்கி விடலாம். இனி அரசாங்கம் இவ்விஷயத்தில் என்ன செய்யப்போகிறது என்பது தான் நமது கேள்வி.

உண்மையிலேயே நமது இந்திய அரசாங்கம், இந்தியர்களின் முன்னேற்றத்தில் நோக்கமுள்ளதாயிருந்தால் சாரதா சட்டத்தைப் பயனுடையதாகச் செய்ய வேண்டும். அல்லது மேற்கண்ட பழைய பார்லிமெண்ட் சட்டமாகிய மனுஸ்மிருதிகளை ரத்துச் செய்ய முயலவேண்டும். இரண்டு மல்லாமல் ஏனாதானாவென்று இருக்குமானால், சீர்திருத்தக்காரர்கள் வெள்ளைக்கார அரசாங்கத்தின் மேல் வைத்திருக்கும் சிறிது நம்பிக்கையும் ஒழிந்து போகும்.

திரு. ஹரிவிலாச சாரதா அவர்களும், சளைக்காமல், இதற்கான முயற்சியைச் செய்வாரென்றே எதிர் பார்க்கிறோம். நாமும் நாடெங்கும் கூட்டங்கள் கூட்டிப் பழைய சட்டங்களை ரத்துச் செய்ய முயலும்படியும், சாரதா சட்டத்தைத் திருத்தும் படியும், அரசாங்கத்தாரை வற்புறுத்துவதாகத் தீர்மானங்கள் நிறைவேற்ற வேண்டும்.

இளங் குழந்தைகளை மணம் புரிந்து கொடுப்பது குற்றம் என்று அறிவதற்குப் புத்தியில்லாத வைதீகர்களுக்குச் சட்டத்தினால் அறிவு புகட்ட வேண்டிய நிலையில் நமது நாடு இருக்கின்றது. இந்தப் புத்திசாலிகள் பூரண சுயேச்சை கேட்கின்றார்கள் என்று நம்மைப் பிறர் ஏளனம் பண்ணுவதில் என்ன தவறு இருக்கின்றது என்றே நாமும் கேட்கிறோம்.

குடி அரசு - துணைத் தலையங்கம் - 17.04.1932

ஐக்கிய திட்டத்தின் அமைச்சு

மதவாதிகள் என்று இருப்பவர்கள் ஏதேனும் ஒரு 'கடவுள்' என்பதன் பெயரைச் சொல்லிக் கொண்டு பாமர மக்களை ஏமாற்றுவது எவ்வாறு உலக இயல்பாக ஆகிவிட்டதோ, அவ்வாறே அரசியல்வாதிகளாக இருக்கின்றவர்கள் மிதவாதிகளானாலும் சரி, அமிதவாதிகளானாலும் சரி, மற்றும் எந்த வாதி பிரதிவாதிகளானாலும் சரி எல்லோரும் 'சுயராஜ்யம்' என்று சொல்லிப் பாமர மக்களை ஏமாற்றுவது சகஜமாக இருந்து வருகிறது. இதன் உண்மையை அறிவதற்கு நமது நாட்டின் தற்கால அரசியல் நிலைமையைக் கவனித்துப் பார்ப்பது ஒன்றே போதுமானதாகும்.

நமது நாட்டில், இப்பொழுது உள்ள அரசியல்வாதிகள் அனைவரும் ஐக்கிய ஆட்சி என்பதைப் பற்றியே எங்கும் பேசிக் கொண்டு வருகிறார்கள். இந்தியாவுக்கு எத்தகைய சீர்திருத்தம் ஏற்படுத்துவது என்பதைப் பற்றி யோசனை செய்வதற்காகக் கூடப்பட்ட வட்டமேசை மாநாடுகளின் பயனால் உண்டான வார்த்தையே இந்த "ஐக்கிய ஆட்சி" என்பதாகும்.

காங்கிரஸின் சர்வாதிகாரியான திரு. காந்தியுள்பட மற்ற எல்லா அரசியல் கட்சிக்காரர்களும், இந்தியாவுக்கு "ஐக்கிய ஆட்சித் திட்டம்" ஏற்படுத்துவதை ஒப்புக்கொண்டு விட்டனர். ஆனால் இதை எவ்வாறு ஏற்படுத்துவது என்பதைப் பற்றித்தான் இப்போது ஆலோசனை செய்யப் பட்டு வருகிறது.

இந்த ஐக்கிய ஆட்சி முறையை நமது நாட்டில் சரியான முறையில் அமைப்பதற்கு எவ்வளவு இடையூறுகள் இருக்கின்றன என்பதையும், அந்த இடையூறுகளுக்குக் காரணங்கள் என்ன என்பதையும் ஆராய்ந்துப் பார்ப்பவர்களுக்கு, ஐக்கிய ஆட்சி அமைப்பில் உள்ள கஷ்டமும், சிரமமும் விளங்காமற் போகாது. ஆகையால், தற்கால நிலைமையில், ஐக்கிய ஆட்சித் திட்டத்தை ஏற்படுத்துவதற்கு முடியாமலிருக்கும் சங்கடங்களைப் பற்றியும், ஏற்படுத்தினாலும், அவ்வாட்சியை எல்லா மக்களும் சுகமடையும்படி நடத்த முடியாது என்பதற்குள்ள காரணங்களையும் ஆராய்வோம்.

மாகாணங்களும், சுதேச அரசாங்கங்களும் சேர்ந்து இருக்கும் ஆட்சியே ஐக்கிய ஆட்சியாகும். மாகாணங்களின், பிரதிநிதிகளும், சுதேசி சமஸ்தானங்களின் பிரதிநிதிகளும் கூடிய ஒரு மத்திய சபைக்கே ஐக்கிய அரசாங்க சபை என்று பெயர்.

இந்த ஐக்கிய மத்திய சபையின் அதிகாரங்கள் எப்படி இருக்க வேண்டும், அதன் பிரதிநிதிகள் யார் யாராக இருக்க வேண்டும், எந்தெந்த வழிகளில் அவர்கள் தேர்ந்தெடுக்கப்பட வேண்டும் என்னும் விஷயமும், மாகாண சட்டசபைகளுக்கு என்னென்ன அதிகாரங்கள் இருக்க வேண்டும், அவைகளின் பிரதிநிதிகள் யார் யாராக இருக்க வேண்டும், அவர்கள் எந்த முறையில் தேர்ந்தெடுக்கப்பட வேண்டும் என்னும் விஷயமும் சமஸ்தானங்களின் நிலைமைகள் எப்படி இருக்க வேண்டும் என்னும் விஷயமும் தீர்மானிக்கப்பட்ட பின்னரே ஐக்கிய ஆட்சியை ஸ்தாபிக்க முடியும். இவைகளே ஐக்கிய ஆட்சிக்கு அடிகோல வேண்டிய அடிப்படையான வேலைகள்.

ஆனால் இந்த விஷயத்தில் நமது இந்திய அரசியல்வாதிகளிடத்தில் எந்த விதமான ஏகோபித்த அபிப்பிராயமும் இது வரையிலும் உண்டாக வில்லை. மத சம்பந்தமான காரணங்களாலும், வகுப்பு உணர்ச்சி சம்பந்தமான காரணங்களாலும், ஒவ்வொரு வகுப்பினரும், கட்சியினரும், மதத்தினரும், சட்டசபைப் பிரதிநிதித்துவம் சம்பந்தமாக ஒற்றுமையடைய முடியாத வேறு அபிப்பிராயங்களை வெளியிட்டுக் கொண்டிருக்கின்றனர்.

உதாரணமாக, முதலில் சமஸ்தான மன்னர்களை எடுத்துக்கொள்ளுவோம். சமஸ்தான மன்னர்கள் ஐக்கிய ஆட்சியின் மத்திய சட்டசபையில் தங்களுக்குப் பிரதிநிதித்துவம் நூற்றுக்கு 51வீதம் இருக்க வேண்டுமென்றும், தங்கள் சமஸ்தானத்தில், தங்களுக்குள்ள உரிமைகளில் ஐக்கிய சட்டசபை தலையிடக் கூடாதென்றும், கிழக்கிந்திய கம்பெனியாருக்கும், சமஸ்தானங்களுக்கும் ஏற்பட்டுள்ள உடன்படிக்கை காப்பாற்றப் பட வேண்டுமென்றும் விரும்புகின்றனர்.

சமஸ்தான மன்னர்களின் இந்த அபிப்பிராயத்தை அனுசரித்து ஐக்கிய ஆட்சி ஏற்படுமானால் அந்த ஐக்கிய ஆட்சியினால் இந்தியாவுக்கு ஒரு நன்மையும் இல்லை என்பதில் சிறிதும் சந்தேகம் இல்லை. பிரிட்டிஷாருக்குப் பதிலாக சுதேச மன்னர்களே இந்திய ஏழை மக்களை ஆளுகின்றவர்களாக ஏற்பட்டுவிடுகின்றார்கள். ஆகையால் இந்த மாதிரியான ஐக்கிய ஆட்சியை இந்திய அரசியல்வாதிகள் எவரும் ஒப்பு கொள்ளவும் மாட்டார்கள். சுதேச மன்னர்களோ தங்கள் கோரிக்கையை அங்கீகரிக்காத ஐக்கிய ஆட்சியை ஒப்புக்கொண்டு அதில் சேருவார்களா என்பது சந்தேகம். ஆகவே, சுதேச மன்னர்கள் சேராத ஒரு ஆட்சியைச் சரியான ஐக்கிய ஆட்சியென்று கூறவும் முடியாது. ஆகையால் ஐக்கிய ஆட்சி ஏற்படுவதற்குச் சமஸ்தானங்களின்

பிரச்சினை ஒரு முக்கியமான சங்கடமாக இருந்து வருகிறது என்பதை அறியலாம்.

இனி அடுத்தபடியாக வகுப்புப் பிரச்சினை எவ்வளவு பெரிய தடையாக இருக்கிறது என்பதைச் சிறிது பார்ப்போம். வகுப்புப் போராட்டம் காரணமாகவே இந்தியா அடிமை நாடாக இருப்பதாகக் கூறுகின்ற அபிப்பிராயத்தைத் தவறானதென்று கூற முடியாது. இந்த வகுப்புப் பிரச்சினையில் ஒரு முடிவுக்கும் வர முடியாத காரணத்தாலேயே வட்ட மேஜை கூட்டங்களால் ஒரு பயனும் கிடைக்காமல் போயிற்று என்பது நமக்குத் தெரியாத செய்தியல்ல.

முதலில் முஸ்லீம்களுக்கும், இந்துக்களுக்கும் சட்டசபைப் பிரதிநிதித்துவ விஷயத்தில் ஒரு வகையான சமரச முடிவும் ஏற்படுவதற்கு வழியில்லாமல் இருக்கின்றது.

முஸ்லீம்கள் ஐக்கிய சட்டசபையில் தங்களுக்கு மூன்றிலொருபங்கு பிரதிநிதித்துவம் இருக்க வேண்டுமென்றும், பாஞ்சாலம், சிந்து முதலிய மாகாண சட்டசபைகளில் தங்களுக்கு மெஜாரிட்டி ஸ்தானங்கள் ஒதுக்கி வைக்கப்படவேண்டுமென்றும் விரும்புகின்றார்கள். இவர்களுடைய அபிப்பிராயத்தை முஸ்லீம்களைத் தவிர வேறு எந்த அரசியல்வாதிகளும் ஆதரிக்க வில்லை. ஆகையால் இந்த விஷயத்தில் இந்துக்களுக்கும், முஸ்லீம்களுக்கும் ஏகோபித்த அபிப்பிராயம் உண்டாவதற்கு இடமில்லாமலிருக்கிறது.

அடுத்தபடியாகத் தாழ்த்தப்பட்டவர்களின் பிரச்சினையும் இவ்வாறே ஒற்றுமையடைவதற்கு வழி இல்லாமல் இருந்து வருகிறது. தாழ்த்தப்பட்டவர்களில் ஒரு சார்பார் தனித் தொகுதி வேண்டுமென்றும், ஒரு சார்பார் பொதுத் தொகுதி வேண்டுமென்றும் கேட்கின்றனர். இவ்வகையில் அவர்கள் தங்களுக்குள்ளேயே ஒற்றுமையான அபிப்பிராயமில்லாமல் சண்டை போட்டுக் கொண்டு எதிரிகளுக்கு இடங்கொடுத்துக் கொண்டிருக்கின்றனர். அவர்களும் தங்களுடைய ஜனத் தொகைக்கு தகுந்தவாறு பிரதிநிதித்துவம் கொடுக்க வேண்டுமென்றும் கேட்கின்றனர். இதை இந்து மகா சபையாரும் காங்கிரஸ்காரர்களும் ஆட்சேபித்து தாழ்த்தப்பட்டவர்களும் இந்துக்கள் தானென்றும் அவர்களை இந்துக்களினின்றும் தனியாகப் பிரிப்பது கூடாது என்றும் கூறி அவர்கள் கேட்கும் உரிமைகளை மறுக்கின்றனர்.

மற்றும் இந்தியக் கிறிஸ்துவர், சீக்கியர், ஆங்கிலோ இந்தியர், வெள்ளையர் முதலிய வகுப்பு சம்பந்தமான பிரச்சினைகளும் இருக்கின்றன. ஆனால் முஸ்லீம்கள், தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் பிரச்சினைகள் சமரசமான முடிவுக்கு வந்து விடுமானால் மற்றவைகளைப் பற்றிய கஷ்டமில்லை. சுலபமாகவே முடிவு செய்து விடலாம்.

ஆகவே ஐக்கிய ஆட்சித் திட்டத்தை முடிவு செய்ய வேண்டுமானால் முதலில் சமஸ்தான பிரச்சினையும், வகுப்புப் பிரச்சினைகளும் முடிவடைய வேண்டியதே அவசியமானதாகும். இவை ஒரு சமரசமான முடிவுக்கு வருமானால் மற்ற வரவு செலவு சம்பந்தமாகவும், உத்தியோகம் சம்பந்தமாகவும், வியாபார சம்பந்தமாகவும், அதிகார சம்பந்தமாகவும், வாக்குரிமை சம்பந்தமாகவும் முடிவு செய்வது ஒரு கஷ்டமான காரியமல்லவென்பதே நமது அபிப்பிராயமாகும்.

சமஸ்தானப் பிரச்சினை, வகுப்புப் பிரச்சினை ஆகிய இவ்விரண்டுள் வகுப்புப் பிரச்சினை விஷயம் இந்திய அரசியல் வாதிகளையே பொறுத்த விஷயமாக இருக்கிறது. இவ்விஷயத்தில் இந்துக்களும், முஸ்லீம்களும், தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்பினர்களும் மற்ற சிறுபான்மை வகுப்பினர்களும் சேர்ந்து ஒரு முடிவுக்கு வரமுடியவில்லை.

இந்தியாவுக்கு நான்தான் பிரதிநிதி என்று பறையடித்துக் கொண்டிருக்கும் காங்கிரஸ் ஸ்தாபனமும், அதன் சர்வாதிகாரியாகிய திரு. காந்தியும் இந்த வகுப்புப் பிரச்சினையைத் தீர்க்கச் சரியான நடவடிக்கை ஒன்றும் எடுத்துக் கொள்ளவில்லை. வகுப்புப் பிரச்சினை சம்பந்தமாகத் திரு. காந்தியோ, அல்லது காங்கிரசோ கொண்டிருக்கும் அபிப்பிராயத்தை தாழ்த்தப்பட்டவர்களும், முஸ்லீம்களும் மற்ற வகுப்பினர்களும் ஆதரிக்கவே யில்லை; அவர்களுக்குக் காங்கிரசினிடம் ஒரு சிறிதும் நம்பிக்கையேயில்லை.

ஆனால் திரு. காந்தியார் “எங்களிடம் இந்தியாவை ஒப்பித்து விட்டால் அதன் பின் நாங்கள் வகுப்புப் பிரச்சினையைத் தீர்த்துக் கொள்ளுவோம். பிரிட்டிஷார் இருப்பதனால்தான் வகுப்புப் பிரச்சினையை முடிவு செய்ய முடியவில்லை” என்று அடிக்கடி சொல்லிக் கொண்டு வருகிறார். இது காங்கிரஸ்காரர்களாலும் திரு. காந்தியாலும் வகுப்புப் பிரச்சினையை முடிவு செய்ய முடியாது என்பதையே தெளிவாகக் காட்டுகிறதல்லவா? இப்பொழுது இதை முடிவு செய்வதற்கு ஆற்றல் இல்லாதவர்கள் சுயராஜ்யம் வந்த பின் எவ்வாறு சமரசமாக வகுப்புப் பிரச்சினையை முடிவு செய்யும் ஆற்றலுடையவர்களாவார்கள்? என்று தான் கேட்கின்றோம்.

இந்த விஷயம் பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்திற்குத் தெரியாததொன்றல்ல. ஆயினும் இரண்டாவது வட்ட மேஜை மகாநாட்டில் திரு. மெக்டனால்டு அவர்கள், “வகுப்புப் பிரச்சினையை நீங்களே முடிவு செய்து கொள்ளுங்கள், உங்களால் முடியாவிட்டால் அரசாங்கமே முடிவு செய்யும்” என்று கூறிக் கொஞ்சம் காலமும் கொடுத்திருந்தார். கொடுத்திருந்தும் இவ்விஷயத்தில் இந்திய அரசியல்வாதிகளால் ஒரு முடிவுக்கும் வர இயலவில்லை.

ஆகவே இனி அரசாங்கத்தாரே வகுப்புப் பிரச்சினை சம்பந்தமாக ஒரு முடிவு செய்யப் போகின்றனர். முடிவும் எல்லோராலும் ஒத்துக் கொள்ளக் கூடியதாக இருக்குமா? என்பது சந்தேகம்.

முஸ்லீம்களுக்கும், தாழ்த்தப்பட்டவர்களுக்கும், மற்ற சிறுபான்மை வகுப்பினர்களுக்கும் தனி உரிமைகள் அளிக்கும் எந்த முடிவையும் காங்கிரஸ் கட்சியினரும், இந்து மகா சபையினரும் ஒப்புக்கொள்ளப் போவதில்லை. காங்கிரஸ், இந்து மகாசபை இவைகளின் கோரிக்கைகளை அனுசரித்ததாக அரசாங்கத்தாரின் முடிவு இருக்குமாயின் அதை மற்றவர்கள் ஒப்புக் கொள்ளப்போவதில்லை.

இரண்டாவது வட்ட மேஜை மகாநாடு நடந்தபோது முஸ்லீம்களும், தாழ்த்தப்பட்டவர்களும் மற்ற சிறுபான்மை வகுப்பினரும் சட்டசபை ஸ்தானங்கள் சம்பந்தமாகத் தங்களுக்குள் ஒரு ஏற்பாடு செய்து கொண்டனர். அதைக் காங்கிரஸ்காரர்களும், இந்து மகாசபைக்காரர்களும் தவிர மற்ற எல்லோரும் அனேகமாக ஆதரித்தனர். முதல் மந்திரி திரு. மெக்டனால்டு அவர்களும் ‘வகுப்புப் பிரச்சினை சம்பந்தமாக முடிவு செய்யப்படும்போது இவ்வொப்பந்தம் கவனிக்கப்படும்’ என்று கூறியுள்ளார். அந்த ஒப்பந்தத்தைக் கூட முஸ்லீம்களில் பலர் ஒப்புக் கொள்ளவில்லை.

ஆகவே அரசாங்கத்தார் செய்யும் எந்த முடிவும் எல்லோருக்கும் திருப்தியளிக்கக் கூடாததாகவேயிருக்கக்கூடும் என்பதில் ஐயமில்லை.

மேலே நாம் கூறிவந்த காரணங்களையெல்லாம் யோசிக்கும் போது ஐக்கிய ஆட்சிக்கே ஆபத்து வருமோ என்று சந்தேகப்படுவதற்கே இடமிருக்கிறதென்பதையறியலாம்.

இந்தச் சங்கடங்களையெல்லாம் உத்தேசித்துச் சில அரசியல்வாதிகள் முதலில் மாகாண சுயாட்சி அளித்து விட்டு அதன்பின் ஐக்கிய ஆட்சித் திட்டத்திற்கான வேலையைச் சாவகாசமாகச் செய்து கொண்டு செல்லலாம். என்று கூறுகின்றனர். இது ஒரு நல்ல யோசனை என்றுதான் நாமும் அபிப்பிராயப்படுகிறோம்.

ஆனால் எந்த ஆட்சியாளாலும் சரி, ஐக்கிய ஆட்சியாக இருக்கட்டும், அல்லது மாகாண சுயாட்சியாக இருக்கட்டும், அல்லது பூரண சுயேச்சையாகவே இருக்கட்டும் அவற்றை நமது நாட்டில் உள்ள எல்லா வகுப்பினரும் சமாதானத்துடன் ஒப்புக் கொள்ளும்படியான முறையிலும், அத்தகைய ஆட்சியால் எல்லா வகுப்பினரும் செளகரியம் பெறும்படியான முறையிலும் அமைப்பது கஷ்டமான காரியம் என்பதில் சிறிதும் சந்தேகமில்லை. நமது நாட்டில், சுயநலம் விரும்புகின்ற சுதேச மன்னர்களும், சுதேச ராஜ்யங்களும், பல வேறுபட்ட மதங்களும், வகுப்புக்களும் இருக்கும் வரையிலும், இந்தக் கஷ்டம் தீருவதற்குக் கொஞ்சமும் வழியே இல்லை. ஆகையால் தான் நாம் வகுப்புச் சங்கடங்களும், மதத் தொல்லைகளும் ஒழிவதற்குப் பாடு படவேண்டுமென்றும், இவை யொழிந்தால் சுயராஜ்யம் தானே வருமென்றும் ஆதி முதல் சொல்லிக் கொண்டு வருகின்றோம். நமது நாட்டு அரசியல்

கட்சிகள் இதைக் காதிற் போட்டுக் கொள்ளாமல் வீணே, ஐக்கிய ஆட்சி யென்றும், சுயராஜ்யமென்றும் கூச்சலிடுவதிலும், பிரச்சாரம் பண்ணுவதிலும், சட்ட மறுப்புச் செய்வதிலும் என்ன பயன் உள்ளது? என்று கேட்கின்றோம்.

ஒரு சமயம், ஐக்கிய ஆட்சியோ அல்லது மாகாண ஆட்சியோ ஏற்பட் டாலும் அதனால் நாட்டின் ஏழை மக்களுக்கு ஒரு பயனுமில்லை என்பதை யும், பணக்காரர்களும், ஜமீன்தாரர்களும், சுதேச ராஜாக்களும் ஆதிக்கம் பெற்று, ஏழைகளையும், தொழிலாளர்களையும், கொடுமைப்படுத்த வசதியும், சந்தர்ப்பமும் உடையதாகத்தான் அவ்வாட்சி இருக்குமென்பதையும் நாம் இப்பொழுது புதிதாக எடுத்துக் காட்ட வேண்டியதில்லை என்றே கருது கின்றோம்.

ஆதலால் யாரும், அரசியல் கிளர்ச்சிக்காரர்களின் பசப்பு வார்த்தை களைக் கேட்டு ஏமாறாமல், நமது தேசமக்களைப் பிடித்து வாட்டிக் கொண்டி ருக்கின்ற சாதி, மத பேதங்களை ஒழித்துச் சமதர்மத்தை உண்டாக்கப் பாடுபடவேண்டியதே நமது கடமையாகுமென்பதையும், இதுவே தேச நன் மையை உண்மையாகவே கருதுகின்ற ஒவ்வொருவரும் செய்ய வேண்டிய முதல் வேலை என்பதையும் எடுத்துக் காட்ட விரும்புகின்றோம்.

குடி அரசு - தலையங்கம் - 24.04.1932

வக்கீல்களின் ஜாதி ஆணவம்

மதுரையில் உள்ள பார்ப்பன வக்கீல்களும், கோயமுத்தூரில் உள்ள பார்ப்பன வக்கீல்களும் சென்னை அரசாங்கத்தின் சட்ட மந்திரி கனம் கிருஷ்ண நாயர் அவர்களுக்கு வரவேற்பு அளிப்பதில்லையென்று தங்கள் சங்கத்தில் தீர்மானம் செய்தனர். ஆனால் கோயமுத்தூரிலுள்ள பார்ப்பன ரல்லாத வக்கீல்கள், தங்கள் சங்கத்தில் இவ்வாறு தீர்மானம் நிறைவேறிய தற்குப் பார்ப்பன வக்கீல்களின் ஜாதி ஆணவமே காரணமென்பதை அறிந்து, பார்ப்பனரல்லாத வக்கீல் சங்கம் ஒன்றை ஸ்தாபனம் பண்ணினார்கள். இவ்வாறு பார்ப்பனரல்லாத வக்கீல்கள் செய்த காரியத்தை நாம் வரவேற் கின்றோம்.

நமது மாகாண முழுவதிலும் உள்ள வக்கீல் சங்கங்கள் எல்லாவற்றிலும் பார்ப்பனர்களின் ஆதிக்கம் தான் மிகுந்து நிற்கின்றது. ஆகையால் மாகாணத் தில் உள்ள எல்லா வக்கீல்களுமே பார்ப்பனரல்லாதார் நன்மைக்கென ஒரு தனிச் சங்கம் ஏற்படுத்திக் கொள்ளுவது மிகவும் நன்மையேயாகும். இனி கனம் கிருஷ்ணன் நாயருக்கு வரவேற்பு அளிப்பது கூடாது என்று தீர்மானித்த வக்கீல்களின் மனப்போக்கையும் அவர்கள் செய்த காரியம் உண்மையில் தேசாபிமானத்திற்கு அறிகுறியான காரியமா? அல்லது ஜாதி ஆணவத்திற்கு அடையாளமான காரியமா? என்பதைப் பற்றிக் கொஞ்சம் ஆலோசித்துப் பார்ப்போம்.

அடக்குமுறைச் சட்டங்களை அமல் நடத்திவரும் அரசாங்கத்தில் சட்ட மந்திரியாயிருக்கும் காரணத்தால் கனம் கிருஷ்ண நாயருக்கு வரவேற்பு அளிக்கக்கூடாது என்பதே மேற்படி வக்கீல் சங்கங்களின் மனக்கருத்து என்று சொல்லப்படுகிறது.

ஆனால் அடக்குமுறையை அனுசரித்துவரும் அரசாங்கத்தின் ஆதிக்கத்திலுள்ள கோர்ட்டுகளில் ஆஜராகிப் பணம் சம்பாதிக்கும் இவர்கள் அந்த அரசாங்கத்தின் சட்ட மந்திரியை மாத்திரம் வெறுப்பதில் என்ன அர்த்த மிருக்கிறது? என்று யோசித்துப்பாருங்கள்.

உண்மையில் இந்த வக்கீல் கூட்டத்தார்கள் அரசாங்கத்தின் செய்கையை ஆதரிக்காதவர்களாயிருந்தால், உடனே வக்கீல் தொழிலை விட்டு வெளியேறவேண்டும். இப்படி யில்லாமல் பணத்திற்காகப் பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்திற்கு அடிபணிவதும், பணமில்லாமைக்கு ஒரு தீர்மானம் செய்வதும் எவ்வளவு மோசமான செய்கையாகும்?

மதுரை வக்கீல் சங்கப் பார்ப்பனர்களும், கோயமுத்தூர் வக்கீல் சங்கப் பார்ப்பனர்களும், கனம் கிருஷ்ண நாயருக்கு வரவேற்பு அளிக்க மறுத்தமைக்குக் காரணம் ஜாதி ஆணவத்தைத் தவிர வேறு அரசியல் காரணம் ஒன்றுமே இல்லையென்பதை சர். சி. பி. ராமசாமி அய்யர் அவர்கள் சட்டமந்திரியாயிருந்த காலத்தில் நடந்த காரியங்களைக் கொஞ்சம் நினைத்துப் பார்ப்பவர்கள் தெளிவாக உணர்ந்து கொள்ளலாம்.

சர். சி. பி. ரா. அய்யர் அவர்கள் சட்டமந்திரியாயிருந்த காலத்திலும், தற்போது நடப்பது போன்ற அடக்குமுறைகள் நடந்து கொண்டு தானிருந்தன. ஆனால், அந்தக் காலத்தில் அவர் சுற்றுப் பிரயாணம் செய்தபோது, எந்த வக்கீல் சங்கங்களும் அவரைப் பகிஷ்கரிக்கவில்லை. ஆங்காங்கே அவருக்குச் சிறப்பாகவே வரவேற்பு அளித்தனர். இதற்குக் காரணம், அவர் பார்ப்பனர் என்பதா? அல்லவா? என்றுதான் கேட்கின்றோம். இப்பொழுதுள்ள சர். கிருஷ்ண நாயரோ பார்ப்பனரல்லாதார். ஆகவே பார்ப்பனரல்லாத சட்டமந்திரியை கௌரவிப்பது தங்கள் ஜாதிக் கொள்கைக்கு ஏற்றதாகாது என்ற அகங்கார புத்தியால்தான் பார்ப்பன வக்கீல்கள் வரவேற்பு அளிக்கக்கூடாது என்று தீர்மானித்தார்கள் என்பதில் யாரும் சந்தேகப்பட வேண்டியதில்லை.

இத்தகைய மனப்பான்மையுள்ள வக்கீல்களும், மற்றும் ஜாதி அகங்காரம் கொண்ட வைதீகப் பார்ப்பனர்களும், இயற்கையிலேயே அகங்காரம் பிடித்த பணக்காரர்களும்தான் சுயராஜ்யத்திற்காகப் பாடுபடுகின்றார்கள். இவர்கள் கையில் தேசத்தின் அதிகாரப் பதவி கிடைத்துவிட்டால் பார்ப்பனரல்லாத ஏழை மக்களின் கதி என்னாகு மென்பதைக் கவனிக்க வேண்டும்கிறோம்.

பார்ப்பனரல்லாத கட்சியினரையும், சுயமரியாதைக் கட்சியினரையும் வகுப்புத் துவேஷிகள் என்று புரளி பண்ணிக் கொண்டுத் திரியும் புத்திசாலிகள், உண்மையில் வகுப்புத் துவேஷிகள் யார்? என்பதை இப்பொழுதாவது உணர்வார்களா? என்று கேட்கின்றோம்.

குடி அரசு - துணைத் தலையங்கம் - 24.04.1932

சுயமரியாதையும் காங்கிரசும்

சுயமரியாதை

திரு. காந்தியால் 1921ஆம் வருஷம் ஆரம்பிக்கப்பட்ட ஒத்துழையாமை இயக்கமானது அரசியல் கொடுமைகள் ஒழிப்பதோடு பார்ப்பனக் கொடுமைகளையும் ஒருவாறு ஒழிக்கும்படியான மாதிரியில் சில கொள்கைகள் கொண்டிருந்தாலும் நம் போன்றவர்களின் ஆசைக்கும், அவசரத்திற்கும் தக்கபடி அது காணப்பட்டதை முன்னிட்டும், அவ்வியக்கத்தில் கலந்து மனப்பூர்வமாக நாலெந்து வருஷ காலம் உழைத்ததின் மூலமும் அது சமயம் பார்ப்பனர்களுடைய நெருங்கிய சம்பந்தம் இருக்க நேர்ந்ததன் மூலமும், அதன் பலபலன்களை நாமும் ஒரு பங்கு அனுபவிக்க நேர்ந்ததின் மூலமும், அவ்வியக்கத்தின் போக்கைப் பார்ப்பனர்கள் எந்த வழியில் திருப்பி அதன் பலனை எப்படி அடைய முயற்சித்தார்கள், முயற்சிக்கின்றார்கள் என்பதை நன்றாய் அறிய நமக்கு சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது. அதிலிருந்து நமது போக்கையும் ஒரு வகையில் ஒன்றுபடுத்தி ஒரே வழியில் திருப்பி யோசிக்க வேண்டிய அவசிய முண்டாயிற்று. அங்கனம் யோசித்ததின் பலனாக நமக்குக் கிடைத்த பலன் என்னவென்றால் நமது மக்கள் அரசியல் விஷயமாய் கூச்சல் போடுவதும், முயற்சிகள் செய்வதும் சற்றும் நமக்குப் பயன்படுவதல்ல என்பதும், இவைகள் பார்ப்பனர்கள் நம் மீது செலுத்தி வரும் தங்கள் உயர்வையும், ஆதிக்கத்தையும் நிலைநிறுத்திக் கொள்ளும் சூழ்ச்சிக்கேது உண்டாக் கப்பட்டிருக்கிறதே தவிர வேறல்லவென்றும், இன்றைய நிலையில் நமது மக்களுக்கு வேண்டியவைகளெல்லாம் பகுத்தறிவும் மானமுமே முக்கியமானதென்றும், இன்றைய பார்ப்பன ஆதிக்கத்திற்கு முக்கிய காரணமும், அந்நிய ஆட்சியின் கொடுமைக்குக் காரணமும், நமது மக்களுக்குப் பகுத்தறிவும் தன் மதிப்பு உணர்ச்சியும் தடைப்படுத்தப் பட்டிருப்பதே தானென்றும் கண்டு பிடித்தோம். இது மாத்திர மல்லாமல் நமது சமூகத்தின் முன்னேற்றத்திற்கும், சமத்துவத்திற்கும் வேண்டிய வேலையெல்லாம் செய்தும் பார்த்து விட்டோம். அதாவது பணம் கொடுத்தோம், சுக செளக்கியம் விட்டோம், சிறை சென்றோம் இன்னும் மனிதனால் உயிரைத் தவிர வேறு என்ன என்ன சாதனங்களை அலட்சிமாய் கருத முடியுமோ அவ்வளவும்

செய்தோம். இப்படிச் செய்ததால் ஒருவரல்ல, இருவரல்ல ஆயிரக்கணக்கான பேர் லட்சக்கணக்கான ரூபாய்களையும் நட்டமடைந்து ஒரு தடவை மாத்திர மல்லாமல் பல தடவை சிறையும் சென்றோம்.

இவ்வளவு செய்ததின் பலனாகவும் கடுகளவு கூட முற்போக்கு அடைய முடியாமல் போனதையும் கண்கூடாகக் கண்டோம். அதன் பிறகே மற்ற நாட்டு விடுதலை நிகழ்ச்சிகளை ஆராயத் துடங்கியதில் அவற்றிலும் அநேகமாய் ஒவ்வொரு நாடும் நம்மைப் போலவே வேறு பல முயற்சிகளை எவ்வளவோ செய்து பார்த்தும் முடியாமற் போன காலங்களில் எந்த முடிவைக் கண்டு பிடித்து அந்த முயற்சியிலேயே யிறங்கி கடைசியாக விடுதலைப் பெற்று சமத்துவம் அடைந்ததாகவும் கண்டோமோ அதையே பின்பற்ற நாமும் ஆசைப்பட்டோம்.

அன்றியும் பெருமையும் வலிமையும் கொண்ட நாடு என்று சொல்லப்பட்ட ஐரோப்பா, அமெரிக்கா முதலிய தேசங்களின் உன்னத நிலைமைக்கு அவற்றின் பகுத்தறிவு வளர்ச்சியும், சுயமரியாதை உணர்ச்சி யுமே முக்கியமான தென்பதையும் கண்டோம். சமீப காலம் வரை கஷ்டப் பட்டுக் கொண்டிருந்த துருக்கி, சைனா, ஜப்பான் முதலிய தேசங்கள் வல்லரசுத் தன்மை பெற்றதற்கு அவற்றின் சுயமரியாதை உணர்ச்சி என்பதையும் கண்டோம். அதன் பிறகே நாமும் நமது தேசத்தின் விடுதலைக்கும், சமத்துவத்திற்கும், பகுத்தறிவும் தன்மதிப்புமே பிரதானம் என்பதாகக் கருதி அதன் முயற்சிக்குச் **சுயமரியாதை இயக்கம்** எனப் பெயரிட்டோம். இவ் வியக்கம் எந்த ஒரு தனிப்பட்ட நாட்டிற்கோ, சமூகத்திற்கோ வெண்பதாக இல்லாமல் பொதுவாக தாழ்த்தப்பட்டும், இழிவு செய்யப்பட்டும், தன்மான உணர்ச்சி உண்டாகாமல் அழுத்தப்பட்டும், பகுத்தறிவு வளர்ச்சி செய்யாமல் தடைசெய்யப்பட்டும் இருக்கும் எல்லா மக்களுக்கும், கொடுங்கோன்மையில் அடக்கி ஆளப்பட்டு வரும் மக்களுக்கும் பயன்படும்படியான முறையில் அமைக்க விரும்பியே இதில் பிரவேசித்துள்ளோம். பகுத்தறிவுக்கு மதிப்புக் கொடுத்து மக்களெல்லோரும் சமத்துவம் என்கின்ற உண்மையான மனிதத் தன்மைக்குத் தாராளமாய் இடங்கொடுக்கின்ற ஒவ்வொருவருக்கும் இடமும் ஒதுக்கி வைக்கும் எண்ணங் கொண்டே இம்முயற்சிவீடுபட்டோம் என்றும், இம்முயற்சியானது மிகவும் கஷ்டமானதென்றும், அளவுக்கு மீறிய துன்பத் தையும் தொல்லைகளையும் விளைவிக்கக் கூடியதென்றும் நாம் நன்றாய் உணர்கின்றோமாயினும், இது வெற்றி பெற்றாலொழிய நமது சமூக மாத்திர மல்ல, நமது நாடு மாத்திரமல்ல, உலக சமூகம் எல்லாவற்றிற்கும் உலக முழுமைக்கும் நிற்பயமான விடுதலையோ, சாத்தியமோ, ஓய்வோ இல்லை என்கின்ற முடிவினாலும், இம்முயற்சி இன்றைய பெரியோர் களெனப்படும் வயது சென்றவர்களுடைய ஒத்துழைப்பும், ஆதரவும் பெறமுடியாவிட்டா லும் பெரும்பான்மையான பரிசுத்தத் தன்மையுடைய வாலிபர்களின் கூட்டுறவும் அனுதாபமும், ஆதரிப்பும் மலிந்து கிடப்பதாலும் துணிந்து இறங்கிவிட்டோம்; முடிவில் இதனுடைய வெற்றி தோல்வியைப் பற்றி நாம்

அதிகமான கவலை எடுத்துக் கொள்ளாமல் இந்த முயற்சி சரியா, தப்பா என்பதைப் பற்றி மாத்திரம் தீர யோசித்து தைரியமாயிறங்கி இருக்கின்றோம்.

காங்கிரஸ்

காங்கிரஸ் என்பது பாமர மக்களைப் படித்த கூட்டத்தார் ஏமாற்றுவதற் கென்று ஏற்படுத்திக் கொண்ட ஸ்தாபனம் என்றும் அதிலும் அப்படித்த கூட்டத்தார் என்பதில் முக்கியமானவர்கள் நமது தென்னாட்டு பார்ப்பனர்க ளேயென்றும், அவர்கள் இஷ்டப்படியெல்லாம் ஏறக்குறைய காங்கிரஸ் ஆரம்பமான காலமுதல் கொண்டு ஆட்டப்பட்டு வந்திருக்கின்றது என்றும், காங்கிரஸ் என்பதாக ஒன்று நமது நாட்டில் ஏற்பட்ட பிறகே மக்களின் ஒற்றுமை குலையவும், ஒழுக்கம் கெடவும் ஏழை மக்களுக்கு பல வழிகளிலும் கஷ்டம் ஏற்படவுமான காரியங்கள் ஏற்பட்டுக் கொண்டு வருகின்றதென்றும் கோபுரத்தின் மீதிருந்தும் கூறுவேன்.

உண்மையை ஒளிக்காமல் பேச வேண்டுமானால் நமது நாட்டில் காங்கிரஸ் என்கின்ற ஒரு கொடிய எமன் போன்ற இந்த ஸ்தாபனம் இருக்கும் வரையில் ஏழை மக்கள் விடுதலை என்பதை கனவிலும் நினைக்க வேண்டிய தில்லை என்றே கல்லிலும் எழுதி விடுவோம்.

வெள்ளைக்காரனுடைய கொடுமையான ஆட்சிமுறை ஏதாவது ஒரு காலத்திலாவது நமது நாட்டை விட்டு ஒழிய வேண்டுமானால் முதலாவது காங்கிரஸ் ஒழிந்து தீர வேண்டும். பிறகுதான் “இந்து மதமும் பார்ப்பன ஆதிக்கமும் ஒழிய வேண்டும்” என்று சொல்லுவோம். ஏனெனில் ‘இந்து’ மதத்தின் பெயரால் பார்ப்பனர்கள் மாத்திரம் தான் மக்களை ஏமாற்றி பாழ்ப் படுத்த முடியும். காங்கிரசோ அப்படியில்லை. காங்கிரசின் பெயரால் எல்லா வகுப்பு அயோக்கியர்களும், அன்னக்காவடிகளும் அனாமதேயங்களும், காலிகளும் மக்களை ஏமாற்ற வசதி இருக்கின்றது.

‘இந்து’ மதம் ஒரு மனிதன் செத்தபிறகு மோட்சம் (விடுதலை) என்கின்ற புரட்டான தத்துவத்தின் மீது கட்டப்பட்ட பொய்க் கோட்டை யாகும். காங்கிரசோ உயிருடன் இருக்கும் போதே விடுதலை (மோட்சம்) கொடுப்பது என்கின்ற புரட்டான தத்துவத்தின் மீது கட்டப்பட்ட பொய்க் கோட்டையாகும். பாமர மக்களும் ஏழை மக்களும் இதை வெகு சுலபத்தில் நம்பி ஏமாந்து போகத் தக்கபடி தந்திரங்கள் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

அதற்கு தக்கபடி அரசாங்கத்தின் மீது மக்களுக்கு வெருப்பு ஏற்படும் படி பிரசாரங்கள் செய்ய வசதிகள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. எனவே ஜனங்கள் ஏமார்ந்து போவதில் அதிசயமில்லை.

குடி அரசு - கட்டுரை - 01.05.1932

எட்டாவதாண்டு

நமது ‘குடி அரசுக்கு’ ஏழு ஆண்டுகள் நிறைவேறி, இன்று எட்டாவது ஆண்டின் முதல் இதழ் வெளிவருகிறது. நமது ‘குடி அரசு’ பிறந்தது முதல் இது வரையிலும் நாட்டில் உண்டாக்கியிருக்கும் மாறுதலை எதிரிகளும் வயிற்றெரிச்சலோடு ஒப்புக்கொண்டுதான் தீருவார்கள்.

நமது ‘குடி அரசு’ மக்களுடைய உயர்வு தாழ்வுக்குக் காரணமான எல்லா மாசுகளையும் போக்கிச் சமத்துவத்தை உண்டாக்கும் கொள்கையுடன் ஏற்பட்டது என்பதை வாசகர்களுக்கு நாம் எடுத்துக் காட்ட வேண்டியதில்லை.

முதலில் புரோகிதப் புரட்டில் உள்ள சூழ்ச்சிகளையும் அர்த்தமற்ற செயல்களையும் வெளிப்படுத்திச் சிக்கனத்தையும், மூட நம்பிக்கையைப் போக்கிப் பகுத்தறிவையும் போதித்தது.

இரண்டாவது மக்களிடம் ஜாதி பேதத்தையும் எண்ணற்ற மூடநம்பிக்கைகளையும் உண்டாக்குவதற்குக் காரணமாக இருக்கும் வேதம், புராணம், இதிகாசம், ஸ்மிருதி முதலிய சாஸ்திரங்களின் ஆபாசங்களையும் பொய்யுரைகளையும், அவைகள் பார்ப்பனர்களின் சுயநலத்திற்காக உண்டாக் கப்பட்டவை என்பதையும் எடுத்துக்காட்டிற்று.

மூன்றாவது மக்கள் ஏமாறுவதற்கும், மக்களை ஏமாற்றுவதற்கும் காரணமான அவதாரம், நாயன்மார், ஆழ்வார்கள், ஆச்சாரியார்கள், ஜீயர்கள், சந்திதானங்கள், பாதிர்கள், முல்லாக்கள், புரோகிதர்கள், குருக்கள் முதலிய வர்களின் சூழ்ச்சிகளையும், மோசங்களையும் வெளிப்படுத்திற்று.

கடைசியாக, கடவுள், ஆன்மா, மோட்சம், நரகம், மறுபிறப்பு முதலிய வற்றில் உள்ள சூழ்ச்சிகளையும் புரட்டுகளையும், இவ்வார்த்தைகளில் உள்ள அர்த்தமற்ற தன்மைகளையும் வெளிப்படுத்தியது.

மேற்கூறிய விஷயங்களைப் பிரச்சாரம் பண்ண நாம் எல்லா மதங் களையும் தாக்க வேண்டியதிருந்தது. மதங்களைத் தாக்காமல் மேற்கூறிய காரியங்களைச் செய்யவே முடியாது.

‘கடவுள்’, ‘வேதம்’, ‘ஆன்மா’, ‘மோட்சம்’, ‘நரகம்’, ‘மறுபிறப்பு’, ‘அவதாரம்’ ஆகிய புரட்டுகள் எல்லாவற்றையுமோ, அல்லது இவைகளில் சிலவற்றையோ, அல்லது பலவற்றையோ, அல்லது ஒன்றையோ அஸ்திவாரமாகக் கொண்டிராத மதமே உலகில் இல்லை. ஆகவே மேற்கூறிய அஸ்தி வாரங்களையெல்லாம் அகழ்ந்தெரிய வேண்டுமானால் மதங்களையும் அடியோடு அழித்தே ஆகவேண்டுமென்ற முடிவுக்கு வந்தது.

பெண்களின் சமத்துவத்திற்கும் சுதந்திரத்திற்கும் “குடி அரசு” செய்திருக்கும் அவ்வளவு வேலை இந்தியாவில் வேறு எந்தப் பத்திரிகையும் செய்ததில்லையென்று தோள்தட்டிக் கூறலாம். இன்று நமது நாட்டில் நடைபெறும் எந்தப் பெண்கள் கூட்டத்திலும் சுயமரியாதைக்கான தீர்மானங் கள் நிறைவேற்றப்படுவதற்குக் ‘குடி அரசின்’ பிரசாரமே காரணமாகும்.

‘குடி அரசு’ இவ்வாறு மத விஷயத்திலும், சமூக விஷயத்திலும், பங்கு எடுத்துக் கொண்டதோடு மாத்திரம் நிற்காமல் அரசியல் விஷயத்திலும் மக்கள் ஏமாறாமலிருக்குமாறு அடிக்கடி எச்சரிக்கத் தவறவில்லை.

அரசியல்வாதிகளின் புரட்டுகளையும், அயோக்கியத்தனங்களையும், தாட்சண்யமில்லாமல் பொது ஜனங்களுக்குக் கூறி வந்தது. இதன் பலனாகத் தென்னாட்டுப் பார்ப்பனர்களுக்குப் பொது மேடைகளில் இடங்கிடைக்காத நிலைமையும் உண்டாயிற்று. இன்று தென்னாட்டில் வருணாச்சிரம தருமி களுக்கும், காங்கிரஸ்காரர்களுக்கும் செல்வாக்கு இல்லாமலிருப் பதற்குக் காரணம் ‘குடி அரசின்’ பிரசாரமேயாகும். சுருங்கக் கூறினால் காங்கிரஸ் ஸ்தாபனத்தின் மதப் பிரசாரத்தையும், வருணாச்சிரம தருமப் பிரசாரத்தையும், முதலாளி ஆதிக்கப் பிரசாரத்தையும் ஆரம்ப முதல் இன்று வரையிலும் வெட்ட வெளிச்சமாக்கிப் பொது ஜனங்களை ஏமாறாமல் இருக்கும்படி செய்து வருவதும், இக்காரணங்களில் காங்கிரஸ் ஸ்தாபனத்தை அடியோடு அழித்தால் ஒழிய நமது நாட்டுக்குச் சமதரும ராஜியம் கிடைப்பதற்கு வழி யில்லை என்று பிரசாரம் பண்ணி வருவதும் நமது ‘குடி அரசு’ ஒன்றேயாகும்.

இவ்வாறு ‘குடி அரசு’ மத விஷயத்திலும், சமூக விஷயத்திலும் அரசியல் விஷயத்திலும் உள்ள சூழ்ச்சிகளை வெளிப்படுத்தி வந்த காரணத்தினால் இதற்கு உண்டான எதிர்ப்புகள் எண்ணற்றவை.

‘மத பக்தர்’கள் எல்லோரும் ‘குடி அரசு’ வாலிபர்களையெல்லாம் கெடுக்கிற தென்றும் ‘குடி அரசு’ பெண்களையெல்லாம் கெடுத்து விடுகிறது என்றும் ‘குடி அரசு’ப் பிரசாரத்தால் உலகமே முழுகிப் போய் விடுமென்றும் மறுபடியும் ‘கடவுள்’ அவதாரம் பண்ணித்தான் ‘குடி அரசையும்’ அதை ஆதரிக்கும் சுயமரியாதைக்காரர்களையும் தொலைக்க வேண்டுமென்றும் ஊர் ஊராகப் பிரசாரம் பண்ணினார்கள், பத்திரிகைகளில் எழுதினார்கள், புதிய

பத்திரிகைகளும் ஆரம்பித்து நடத்தினார்கள்; அவர்கள் நம்பும் ‘ஆண்டவனை’ நோக்கித் ‘தவமும்’ கிடந்தார்கள்.

இரண்டாவது, ‘குடி அரசு’ தோன்றுவதற்கு முன் சமூகச் சீர்திருத்தக் காரர்களாக விளங்கி வந்தவர்களெல்லாம் ‘குடி அரசை’க் கண்டு நடு நடுங்கினார்கள். ‘குடி அரசு’ சீர்திருத்த விஷயத்தில் அளவு கடந்து செல்லுகிறதென்றும், இவ்வாறு சென்றால் உள்ள சீர்திருத்தமும் அழிந்து விடும் என்றும், மதங்களையெல்லாம் அழித்துவிட்டுச் சீர்திருத்தம் பண்ணுவது முடியாத செயலென்றும், ஆப்கானிஸ்தானத்தில் மாஜி அரசர் அமனுல்லா கான் அதிதீவிரச் சீர்திருத்தம் செய்ய முயன்றதனால் ராஜ்யத்தை இழக்கும் படி நேர்ந்ததைப் போல ‘குடி அரசு’க் கொள்கையும் மதிப்பிழந்து புறக்கணிக்கப்படுமென்றும், பலவாறாக பயமுறுத்தல் பிரசாரமும், அவதூறுப் பிரசாரமும் பண்ணினார்கள்.

மூன்றாவதாகப் பார்ப்பனர்களும், காங்கிரஸ்காரர்களும் பொறாமைக் காரர்களும் ‘குடி அரசை’ ஒழிப்பதற்குச் செய்த சூழ்ச்சிகள் எண்ணத் தொலையாதவை. ‘குடி அரசை’த் தேசத் துரோகப் பத்திரிகையென்றும் அரசாங்க தாசப் பத்திரிகையென்றும், ஜாதித்துவேஷப் பத்திரிகையென்றும், நாஸ்திகப் பத்திரிகையென்றும் பலவாறு பொது மக்களிடம் பிரசாரம் பண்ணினார்கள். ‘குடி அரசு’ பொது உடைமைப் பிரசாரம் பண்ணுகிறதென்றும், ஆகையால் அதையும் அதைச் சேர்ந்த கூட்டத்தாரையும் அடக்காவிட்டால் நாட்டில் கலகமும் கொள்ளையும் உண்டாகுமென்றும், அரசாங்கத்தாரிடமும், பொது மேடைகளிலும் வெளிப்படையாகவும் மறைமுகமாகவும் பிரசாரம் பண்ணினார்கள்.

அதிலும் சென்ற இரண்டு ஆண்டுகளில், அதற்கு முந்திய ஆண்டுகளைக் காட்டிலும் ‘குடி அரசை’யும் அதன் மூலம் உண்டான சுயமரியாதை இயக்கத்தையும் அழிக்கப்பாடுபட்டவர்களின் முயற்சி மிகவும் அதிகம் என்றே கூறவேண்டும். நமது நாட்டில் உப்புச் சத்தியாக்கிரகத்திலும், சட்ட மறுப்பிலும் ஈடுபட்ட பார்ப்பனர்களும், சில பார்ப்பனரல்லாதாரும் ‘குடி அரசை’ப் பற்றியும் ‘குடி அரசை’ ஆதரிப்போரைப் பற்றியும், ஒவ்வொரு ஊரிலும், ஒவ்வொரு மேடையிலும், கூட்டத்திலும், நாள் தவறாமல், நாழிகை தவறாமல் அவதூறுப் பிரசாரம் பண்ணினார்கள் நம்மவர்களுக்குள்ளேயே சிலர், புத்தி தடுமாற்றத்தினாலேயோ, அல்லது சுய நலத்தினாலேயோ, அல்லது வேறு எந்தக் காரணத்தினாலேயோ எதிரிகளுடன் சேர்ந்து கொண்டும், ‘தேசிய சுயமரியாதை’ என்ற புதுப் பெயர் வைத்துக் கொண்டும் ‘குடி அரசை’யும் சுயமரியாதை இயக்கத்தையும் எதிர்த்தார்கள். இவ்வாறு எவ்வளவு பாடுபட்டுங்கூட அதன் சந்தாதாரர்களின் எண்ணிக்கையைச் சிறிதளவு குறைக்க முடிந்ததெயொழிய வேறு இதன் கொள்கைகளின் நமது எதிரிகளால் ஒரு உரோமத்தைக் கூட அசைக்கமுடியவில்லை என்பது வாசகர்களுக்குத் தெரியாத செய்தியல்ல.

‘குடி அரசு’ தோன்றிய நாள் முதல் இது வரையிலும் தனது கொள்கையிலிருந்து சிறிதும் வழுவாமல், உழைத்து வருவதற்குக் காரணம், யாருடைய தயவையும் தாட்சண்யத்தையும் எதிர்பாராமல் வேலை செய்வதே யாகும். ஒரு கொள்கையைப் பிரசாரம் பண்ண ஏற்பட்ட எந்தப் பத்திரிகையாகட்டும், எந்த ஊழியராகட்டும், பிறருடைய தயவு தாட்சண்யத்திற்குக் கட்டுப்படாமலிருந்தால் தான் கொள்கைக்காக உழைக்க முடியும் என்ற தத்துவத்திலிருந்து சிறிதும் பிசகாமலே ‘குடி அரசு’ இது வரையிலும் இருந்து வருகிறது.

எண்ணற்ற எதிர்ப்புக்களிருந்தும் ‘குடி அரசு’ பொது ஜனங்களின் கவனத்தை நாளுக்கு நாள் எதிர்பார்ப்பதற்கு அதிகமாகவே கவர்ந்து வருவதற்கு அதன் அசைக்கமுடியாததும், பகுத்தறிவுக்குப் பொருத்தமானதும் உண்மையில் நாட்டில் சமதருமத்தை யுண்டாக்கத் தகுந்ததும் ஆகிய கொள்கைகளே காரணமாகும் என்று நாம் கூறுவது மிகையேயாகும்.

ஆரம்பத்தில் ‘குடி அரசை’த் தங்களுடைய தேர்தல் பிரசாரத்திற்கு உபயோகப்படுத்தி கொள்ளலாமென்று கருதி அதன் கொள்கைகளை ஒப்புக் கொள்வது போலச் சிலர் நடித்து வந்தார்களானாலும், நாளடைவில் அவர்கள் ‘குடி அரசின்’ உண்மைக் கொள்கைகளையும் அது யாருடைய தயவையும் போற்றுதல், தூற்றுதல்களையும் எதிர்பார்ப்பதல்ல என்பதையும் அறிந்த பின் “குடி அரசு” படிப்பதையும் அதன் கொள்கைகளைப் பற்றிப் பேசுவதையும் விட்டு விட்டதோடு மாத்திரமல்லாமல் மறைமுகமாகச் சிலர் எதிர்ப்பிரசாரங் கூடச் செய்ய ஆரம்பித்தார்கள் என்னும் விஷயம் ‘குடி அரசு’ வாசகர்களில் பலருக்குத் தெரிந்திருக்கலாம். இப்படி இருந்தும் ‘குடி அரசு’ன் கொள்கை களுக்கும் ‘குடி அரசு’க்கும் ஒரு குறைவும் உண்டாகவில்லை.

வைதீகர்களும், பார்ப்பனர்களும், காங்கிரஸ்காரர்களும் ‘குடி அரசை’ உபயோகப்படுத்திக் கொள்ள எதிர்பார்த்து ஏமாந்தவர்களும் ‘குடி அரசை’ ஒழிக்கப் பாடுபட்டாலும், ஆரம்பத்தில் ‘குடி அரசு’ன் சீர்திருத்தக் கொள்கை களை ஆதரித்து வந்த பணக்காரர்களும், உத்தியோகஸ்தர்களும், மந்திரி மார்களும் ‘குடி அரசை’ ஆதரிக்கவும், சுயமரியாதைக் கூட்டங்களுக்கு வரவும் பயந்து ஒதுங்கியிருந்தாலும் பணக்காரர்களில் சில உண்மையான சுயமரியாதைப் பற்றுடையவர்களைத் தவிர மற்ற எல்லாப் பணக்காரர்களும் ஜமீன்தாரர்களும் பெரிய உத்தியோகஸ்தர்களும் இவர்களுடைய கையாட்களாக வேலை செய்யும் ராஜ்யவாதிகளும் ‘குடி அரசு’க் கொள்கையை முந்திய ஆண்டுகளைவிடச் சென்ற ஆண்டில் அதிகமாக எதிர்த்துப் போராடினாலும், அதன் வேலை சென்ற ஆண்டிலேயே அதிகமாக நடைபெற்றிருக்கிறது என்று தைரியமாகவே கூறவேண்டும். உதாரணமாகச் சென்ற ஆண்டில் நடைபெற்ற சுயமரியாதை மகாநாடுகளை எடுத்துக்கொள்ளலாம்.

சென்ற ஆண்டில் தூத்துக்குடியில் ஒரு சுயமரியாதை மகாநாடு காரைக் குடியில் ஒரு சுயமரியாதை மகாநாடு, பொறையாற்றில் ஒரு சுயமரியாதை மகாநாடு, நன்னிலத்தில் ஒரு சுயமரியாதை மகாநாடு, வாலு குடியில் இரண்டு சுயமரியாதை மகாநாடுகள், விருதுநகரில் மாகாணச் சுயமரியாதை மகாநாடு, நாகப்பட்டினத்தில் ஒரு சுயமரியாதை மகாநாடு, சென்னையில் ஒரு சுயமரியாதை மகாநாடு ஆக பத்து சுயமரியாதை மகாநாடுகள் நடந்திருக்கின்றன. இவைகளைத் தவிர நாடெங்கும் நடைபெற்றுள்ள பொதுக்கூட்டங்கள் எண்ணற்றவை. இந்த மகாநாடுகளின் பயனாலும் பொதுக் கூட்டங்களின் பயனாலும் ஆயிரக்கணக்கான மக்கள் சுயமரியாதை யியக்கத்தின் உண்மைக் கொள்கைகளையறிந்து, அவைகளைக் கூடிய வரையிலும் பின்பற்றி நடக்கக் கூடியவர்களாகவும் இருக்கின்றார்கள் என்பதையும் யார் மறுக்க முடியும்? இவற்றுக்கெல்லாம் ‘குடி அரசின்’ அச்சமற்ற ஊழியம் அன்றோ காரணம்.

சுருங்கக் கூறவேண்டுமானால் சென்ற ஏழாண்டுகளாகக் “குடி அரசு” தனது கொள்கையை விட்டு நழுவாமலும் யாருடைய தயவுக்கும் கட்டுப் படாமலும், எவருக்கும் அஞ்சாமலும், உழைத்து வந்ததன் பலன் வீண் போகாமல் நாளுக்கு நாள் அதிகமான மக்கள் - ஆரம்பத்தில் அதன் கொள்கைகளில் நம்பிக்கையில்லாமலிருந்தவர்கள் கூட அதன் கொள்கை களைப் பற்றிச் சிந்திக்கவும் பின்பற்றவும் முன் வருகிறார்கள் என்ற உண்மையை அறியும் போது ‘குடி அரசும்’ அதன் வாசகர்களும், பெருமையும், மேலும் மேலும் உறுதியோடும், அஞ்சாமையோடும் பிரசாரம் பண்ணுவதில் ஊக்கமும், தைரியமும் அடைய வேண்டுமெயொழிய வேறு தளர்ச்சியோ, கவலையோ படவேண்டிய அவசியமில்லையென்றே நிச்சயமாகக் கூறுவோம்.

மற்றொரு விஷயத்தையும் ‘குடி அரசின்’ வெற்றிக்கு உதாரணமாகக் குறிப்பிடலாம். சென்ற நூலைந்து மாதங்களாக நமது ஆசிரியர் நமது நாட்டில் இல்லாமல் மேல் நாட்டுச் சுற்றுப் பிரயாணத்திற்காக தோழர் இராமநாதன் அவர்களுடன் சென்றிருந்தும் ‘குடி அரசி’ன் வளர்ச்சியில் ஒரு விதமான குறைவும் ஏற்படவில்லை என்பதைக் கொண்டும் அதன் கொள்கைக்கு தேசத்தில் எவ்வளவு ஆதரவு இருக்கிறது என்பதை அறியலாம்.

இனி எதிர்காலத்தில் சென்ற ஆண்டுகளைவிடக் “குடி அரசின்” வளர்ச்சியும் அதன் கொள்கைகளுக்கு ஆதரவும் அதிகப்படும் என்றே எதிர்பார்க்கிறோம். நமது ஆசிரியர் ஈ. வெ. ராமசாமி அவர்களும், தோழர் எஸ். ராமநாதன் அவர்களும் மேல் நாட்டினர் மத சமுதாய விஷயங்களில் எவ்வாறு முன்னேறியிருக்கின்றார்கள் என்பதையும், அவ்வாறு முன்னேறியிருப்பதற்குக் காரணங்கள் என்ன என்பதையும் நேரில் பார்த்து அறிந்து கொள்ளும் பொருட்டு மேல் நாடுகளில் இப்பொழுது சுற்றுப்பிரயாணம் பண்ணிக் கொண்டிருக்கின்றனர். அவர்கள் சுற்றுப் பிரயாணத்திலிருந்து

திரும்பி வந்தவுடன் ‘குடி அரசின்’ கொள்கைக்காக வேண்டி இன்னும் அதிதீவிரமாக உழைப்பார்கள் என்பதில் ஐயமில்லை. ஆகவே இனி வருங்காலத்தில் பொது ஜனங்களின் கவனமும், வாசகர்களின் ஆதரவும் ‘குடி அரசி’னிடமும் அதன் கொள்கைகளிடமும் அதிகமாகவே ஏற்படுமென்று உறுதியாக நம்புகின்றோம்.

குடி அரசு - தலையங்கம் - 01.05.1932

கோயில் நுழைவும் தீண்டாமையும்

தீண்டாமை என்னும் வழக்கம் மனிதத் தன்மைக்கு விரோதமான தென்பதையும், அதுவே நமது நாட்டு மக்களைப் பல்வேறு பிரிவினராக்கி வைத்துக் கலகத் தன்மையை உண்டாக்கி வருகிறதென்பதையும், தீண்டாமை ஒழிவதன் மூலந்தான் நாட்டில் ஒற்றுமையும் சகோதரத்துவமும் நிலவமுடியுமென்பதையும் இப்பொழுது அனேகமாக எல்லாக் கட்சியினரும் ஒப்புக் கொண்டுவிட்டனர். தீண்டாமையை நாட்டை விட்டு அகற்றி, அதனால் துன்பப்பட்டுக் கொண்டிருந்த மக்களுக்குச் சமூக சமத்துவமளிப்பதற்காகப் பல கட்சியினரும் பேச்சளவிலும் எழுத்தளவிலுமாவது முயற்சி செய்ய முன் வந்திருக்கின்றனர்.

தீண்டாமை ஒழிந்துவிட்டால் அதைப் போற்றுகின்ற வேத சாஸ்திரங்களுக்கும், வைதீக மதங்களுக்கும், அம்மதங்களைப் பின்பற்றுகின்ற கண்புடி வைதீகர்களின் வயிற்றுப் பிழைப்புக்கும் ஆட்டமும் அபாயமும் உண்டாகி விடும் என்பதை அறிந்திருக்கின்ற திரு. எம். கே. ஆச்சாரியார் கூட்டத்தைச் சேர்ந்த முரட்டு வைதீகர்களையும் அவர்களுடைய சூழ்ச்சிகளில் அகப்பட்டு கிடக்கும் பொது ஜனங்களையும் தவிர வேறு யாரும் தீண்டாமைக்கு ஆதரவளிக்கவில்லையென்று துணிந்து கூறலாம்.

தீண்டாமையை ஒழித்து, அதனால் கொடுமைப்படுத்தப்பட்டிருக்கும் மக்களை கை தூக்கி விட வேண்டியது ஒழுங்கும் நியாயமும் அவசியமும் ஆகும் என்ற உணர்ச்சி தற்போது நமது நாட்டு உயர்சாதி மக்கள் எனப்படுவோர்கள் சிலருடைய மனத்தில் பட்டிருப்பதற்குக் காரணம் தாழ்த்தப்பட்டச் சகோதரர்கள் செய்யும் கிளர்ச்சியும், சென்ற ஏழு ஆண்டுகளாக நமது இயக்கம் செய்துவரும் பிரசாரமுமே என்பதை யாரும் மறுக்க முடியாது.

ஆனால் தீண்டாமையை எந்த வகையினால் ஒழிக்க முடியும் என்பதை ஆலோசிக்கும் போது, எல்லோரும் கீழ்க்கண்ட விஷயங்களைப் பற்றி எண்ணிப் பார்க்காமலிருக்க முடியாது.

இந்து மதத்தைச் சாராதவர்களும், இந்து மதத்திற்கு எதிரானவர்களும் இந்துமதப் பற்றுடைய மக்களால், ‘அந்நியர்கள்’ ‘மிலேச்சர்கள்’ என்று

இழித்துக் கூறக் கூடியவர்களுமாகிய வேற்று மதத்தினர்கள் உயர்சாதி இந்துக்களுடன் தீண்டாமையென்ற வேறுபாடின்றி நெருங்கிப் பழகிக் கொண்டிருக்கின்றனர்.

ஆனால், நீண்டகாலமாக இந்துக்கள் என்றே மதிக்கப்பட்டு வருகின்ற தாழ்த்தப்பட்ட மக்களோ உயர்சாதி இந்துக்களுடன் நெருங்கிப் பழக முடியாதவர்களாகவும், அவர்கள் வசிக்கும் தெரு, குளம் கிணறு, பள்ளிக்கூடம், கோயில் முதலியவைகளைச் சமத்துவமாக அனுபவிக்க முடியாதவர்களாகவும் ‘சண்டாளர்கள்’ என்றும் ‘பாபிகள்’ என்றும் ‘பஞ்சமர்கள்’ என்றும், ‘பாதகர்கள்’ என்றும், ‘புலையர்கள்’ என்றும் பலவாறு இகழ்ந்து ஒதுக்கப்பட்டு வருகின்றனர்.

இந்தத் தகாத நடத்தைக்குக் காரணம் என்ன வென்பதைக் கொஞ்சம் பொறுமையோடு ஆலோசித்தால் விளங்காமற் போகாது.

அந்நியராயிருந்தாலும் அவர்களிடம் மற்ற உயர்ந்த சாதி இந்துக்களைப்போல கல்வியும், செல்வமும், திறமையும், செல்வாக்கும், கட்டுப்பாடும், ஒற்றுமையும் அமைந்திருப்பதே அவர்கள் மற்ற உயர்ந்த சாதி இந்துக்களுடன் சமத்துவமாகப் பழகுவதற்குக் காரணமாகும்.

சகோதர இந்துக்கள் என்று சொல்லப்பட்டாலும் தாழ்த்தப் பட்டவர்களிடம், செல்வமும், கல்வியும், திறமையும், செல்வாக்கும், கட்டுப்பாடும், ஒற்றுமையும் இல்லாமையே இவர்கள் “உயர்சாதி” என்று சொல்லப்படுகின்ற இந்துக்களால் தீண்டப்படாதவர்களாகக் கொடுமை படுவதற்குக் காரணமாகும்.

ஆகையால் உண்மையில் தீண்டப்படாத சகோதரர்கள் சமூக சமத்துவம் பெற வேண்டுமானால் அவர்கள் கல்வியிலும், திறமையிலும், செல்வத்திலும், செல்வாக்கிலும், ஒற்றுமையிலும் மற்றவர்களைப் போல சமநிலையை அடையவேண்டும் என்பதை யாரும் மறுக்க முடியாது. ஆனால் இக்காரியத்தை இப்பொழுதோ அல்லது இன்றைக்கோ, அல்லது நாளைக்கோ, அல்லது மறுநாளோ, அல்லது ஒன்றிரண்டு மாதங்களிலோ அவசரப்பட்டுச் செய்து விட முடியாது. நாளடைவில் தான் இதைச் செய்யமுடியும்.

ஆனால் தற்போது, அவர்களுக்குச் சமத்துவமளிக்கச் செய்யப்படும் சாதகமான செயல்கள் கோயில் பிரவேசம், தெரு, குளம், கிணறு, பள்ளிக் கூடம் முதலியவைகளைத் தடையின்றி அனுபவிக்க இடமளிப்பது போன்ற காரியங்களாகும் என்பதும் உண்மையேயாகும்.

ஆகவே இவைகளில் தீண்டப்படாதவர்கள் சமத்துவ உரிமை பெறும் விஷயத்தில், அரசாங்கத்தாரும், சமூக - அரசியல் கட்சிகளைச் சேர்ந்த தலைவர்களும் ஆதரவாகவே இருக்கின்றார்கள் என்பதில் ஐயமில்லை.

ஆனால் பொதுஜனங்களோ இன்னும் வைதீகர் வசப்பட்டவர்களாகவும் ஜாதி, மதம், தீண்டாமை முதலியவைகளில் கொண்டுள்ள நம்பிக்கை மாறாதவர்களாகவும் இருந்து வருவதினால், தீண்டப்படாத சகோதரர்கள் மேற்கூறியவைகளில் சமத்துவம் பெறுவதற்குக் கஷ்டமாக இருந்து வருகிறது.

இவற்றுள் மற்றவைகளைக் காட்டிலும் ‘கோயில் பிரவேசம்’ என்ற ஒரு விஷயமே இப்பொழுது மிகவும் முக்கியமான ஒரு பிரச்சனையாக இருந்து வருகிறது.

இந்தக் கோயில் பிரவேசத்தின் பொருட்டு குருவாயூர், நாசிக் முதலிய இடங்களில் சத்தியாக்கிரகங்கள் நடந்துகொண்டிருக்கின்றன. இதற்குமுன் பல தடவைகளில் மதுரை, திருச்சிராப்பள்ளி, நாகர்கோவில், ஈரோடு முதலிய இடங்களில் கோயில் சத்தியாக்கிரகங்கள் ஆரம்பிக்கப்பட்டு அவை பயனின்றி கழிந்தன.

ஆனால் அக்காலத்தில் கோயில் சத்தியாக்கிரகத்திற்கு இருந்த ஆதரவைக் காட்டிலும் இப்பொழுது கொஞ்சம் அதிக ஆதரவே இருந்து வருகிறது என்று கூறலாம். இந்த ஆதரவைக் கொண்டு விடாமுயற்சியுடன் கோயில் நுழைவுக்காகப் பாடுபட்டால் அவ்வுரிமை கிடைத்துவிடும் என்பதிலும் ஐயமில்லை என்றே வைத்துக் கொள்ளலாம். ஆனால் இவ்வாறு தீண்டாத சகோதரர்கள் கோயில் நுழைவு உரிமை பெறுவதினால் அவர்களுக்குக் கிடைக்கும் பயன் என்ன என்பதைப் பற்றியே இப்பொழுது நாம் குறிப்பிட விரும்புகின்றோம்.

அவர்கள் மற்றவர்களுடன் சமத்துவமாகக் கோயில்களுக்குச் செல்லும் உரிமை பெறுவதன் மூலம் ஓரளவு தீண்டாமை ஒழிகின்றதென்பதையும், சமத்துவம் கிடைக்கின்ற தென்பதையும் நாம் ஒப்புக் கொள்ளுகிறோம். இதுவும் ரயில்வண்டிகளிலும் திருவிழாக் காலங்களிலும் கோயில்களின் தேர்களை இழுக்குங் காலங்களிலும் எந்த அளவில் தீண்டாமை ஒழிந்து சமத்துவம் ஏற்படுகிறதோ அந்த அளவில் தான் கோயில் நுழைவினாலும் தீண்டாமை ஒழிந்து சமத்துவம் ஏற்படும் என்பதே நமது கருத்தாகும். ஆகவே கோயில் நுழைவினால் நிரந்தரமாகத் தீண்டாமையொழிவோ, சமத்துவமோ ஏற்பட்டு விடமுடியாது என்பதைப் பற்றி யாரும் ஐயுற வேண்டியதில்லை.

ஆகையால் பொது இடத்திற்குப் போகக் கூடிய உரிமை தீண்டாதவர்களுக்கும் இருக்க வேண்டும் என்ற கருத்துடன் கோயில் பிரவேச முயற்சி நடைபெறுமானால் அதை நாம் மனப்பூர்வமாக ஆதரிக்கவே கடமைப்பட்டுள்ளோம் என்பதில் ஐயமில்லை.

இவ்வாறில்லாமல் தீண்டாதவர்களும், கோயிலில் சென்று அங்கு இருப்பதாகச் சொல்லப்படும் ‘கடவுள்’ என்கின்ற குழவிக்கல்லுகளையும், பதுமைகளையும் தொழுவதற்கும், அவைகளின் பேரால் மற்ற மூட மக்களைப் போல் பணம் செலவு பண்ணுவதற்கும், இவ்வாறு செய்வதன் மூலம் அவர்கள் ‘பக்திமான்கள்’ ஆவதற்கும் ‘மோட்சம்’ பெறுவதற்கும் கோயில் பிரவேசம் அவசியம் என்ற கருத்துடன் முயற்சி செய்யப்படுமானால் “இம்முயற்சி கண்டிப்பாகத் தீண்டாதவர்களுக்குக் கேடு சூழும் முயற்சியே” என்று தான் கூறுவோம்.

இப்பொழுது நமது நாட்டில் இருந்து வரும் எண்ணற்ற கோயில்கள் காரணமாகவும் அவைகளின் சார்பாக நடைபெற்றுவரும் ‘திருவிழா’க்களின் காரணமாகவும் இவைகளின் மேல் பாமரமக்களுக்கு உள்ள நம்பிக்கை ‘பக்தி’ முதலியவைகளின் காரணமாகவுமே பொதுஜனங்களின் செல்வம் பாழாகின்ற தென்பதை யாரும் மறுக்க முடியாது. இதோடு மட்டுமல்லாமல் பொது ஜனங்கள் அறியாமை நிறைந்தவர்களாகவும் மூட நம்பிக்கை மிகுந்தவர்களாகவும் இருந்து வருகின்றதற்கும் கோயில்களே காரணமாகும். இந்த நிலையைக் கருதும் போது தீண்டப்படாத சகோதரர்களும் மூட நம்பிக்கை காரணமாகக் கோயில்நுழைவு உரிமை பெறுவார்களாயின் அவர்களும் தங்கள் பொருளைச் சிறிதும் பயனில்லாமற் பாழாக்கி என்றுமுள்ள வறுமை நிலையில் இருந்து வரவேண்டியதைத்தவிர வேறு வழியில்லை என்றே கூறுகின்றோம்.

ஆகையால் தீண்டப்படாத சகோதரர்களும், அவர்கள் சமூக சமத்துவத்தில் ஆவலுடைய மற்றவர்களும் ‘பக்தி’ என்ற மூடநம்பிக்கையைக் கொண்டு கோயில் நுழைவுக்குப் பாடுபடாமல் “பொது இடத்தில் எல்லா மக்களுக்கும் உரிமை வேண்டும்” என்ற உறுதியுடன் கோயில் நுழைவுக்கு முயற்சி செய்ய வேண்டுகின்றோம். இவ்வகையில் தீண்டப்படாத சகோதரர்களும் எச்சரிக்கையாக இருக்க வேண்டுகிறோம். உண்மையில் தீண்டாமைக் கொடுமையொழிந்து மற்ற மக்களுடன் சமத்துவமாக வாழ்வதற்கு அடிப்படையான காரணங்களாக இருக்கும் செல்வம், கல்வி, திறமை, செல்வாக்கு, ஒற்றுமை முதலியவைகளைப் பெறுவதற்கு முயற்சி செய்யவேண்டுகிறோம்.

குடி அரசு - தலையங்கம் - 08.05.1932

காலித்தனமா? அஹிம்சையா?

காங்கிரசின் பெயராலும், திரு. காந்தியின் பெயராலும், அஹிம்சையின் பெயராலும், சத்தியாக்கிரகத்தின் பெயராலும் நமது நாட்டில் இப்பொழுது நிகழ்ந்து வரும் காரியங்களைப் பார்த்தால் நியாய புத்தியுடைய எவரும் அவைகளைக் கண்டிக்காமலிருக்க முடியாது. ‘அஹிம்சையின்’ பெயரால் ஆரம்பித்து நடத்தப்படும் சட்டமறுப்பு இயக்கத்தினால் உண்டாகும் ஹிம்சைகள் எண்ணற்றவை.

நாட்டில் வியாபார மந்தமும் பொருளாதார நெருக்கடியும் ஏற்றுமதி இறக்குமதிக் குறைவுகளும் ஏற்பட்டுச் செல்வ நிலை பாழ்பட்டுக் கிடக்கிறது. ஏழைமக்கள் பட்டினியினாலும் நோயினாலும் கிடந்து மடிகின்றனர். கற்றவர்கள் பலர் வேலையற்ற திண்டாட்டத்தினால் படும் தொல்லைகள் சொல்லித் தொலையாதவை.

அரசாங்கமோ இத்துன்பங்களை நிவர்த்தி செய்ய முன் வராமலிருப்பதற்குத் தங்களுக்கு சட்ட மறுப்புக்காரர்கள் கொடுத்து வரும் தொல்லையே காரணம் என்று சொல்லி விடக் கூடிய நிலைமையில் இருக்கின்றனர்.

ஆகவே பொதுஜனங்களின் கஷ்டம் நாளுக்கு நாள் வளர்ந்து கொண்டு போகின்ற தென்பதை யாரும் இல்லையென்று சொல்ல முடியாது. “அரசாங்கத்திற்கு உண்டாகும் கஷ்டம் ஜனங்களைப் பாதிக்காமல் போகாது” என்ற அரசியல் தத்துவத்தை அறிந்தவர்கள் சட்டமறுப்பு இயக்கமும் பொது ஜனங்களின் கஷ்டத்திற்கு ஒரு முக்கிய காரணமாகும் என்பதை ஒப்புக் கொண்டுதான் தீர்வேண்டும்.

தற்போது சட்ட மறுப்பு இயக்கம் அரசாங்கத்தாருக்குத் துன்பங் கொடுத்துக் கொண்டிருப்பதோடு மட்டுமல்லாமல் நேரே பொது ஜனங்களுக்கும் துன்பம் உண்டாக்கக் கூடிய நிலைக்குத் திரும்பி விட்டதைக் கண்டும் பொது ஜனங்கள் அதை அடக்க முன் வராமலிருப்பதா என்பதுதான் நமது கேள்வி.

உதாரணமாகச் சில தினங்களாக நடைபெற்று வரும் “தபால் பெட்டிகளில் தீ யிடுதல்” என்ற நிகழ்ச்சியைப் பாருங்கள். இந்த முயற்சி இப்பொழுது அனேகமாக இந்தியாவில் உள்ள எல்லா முக்கிய பட்டணங்களிலும் தொடங்கி நடைபெற்று வருகின்றது. இந்த மதியற்ற காரியத்தால் உண்டாகும் கஷ்டமும் நஷ்டமும் யாருக்கு என்று ஆலோசித்துப் பாருங்கள்.

இதனால் அரசாங்கத்திற்கு ஒருவித நஷ்டமுமில்லை கஷ்டமுமில்லை. அரசாங்கத்தாரிடம் விலை கொடுத்து வாங்கிய ஸ்டாம்புகள் ஒட்டப் பட்ட தபால்களே பெட்டிகளில் போடப்படுகின்றன. அவைகள் பற்றியொளிந்து விடுவதனால் நஷ்டம் அரசாங்கத்தாருக்கா? பொது ஜனங்களுக்கா? என்று ஆராய்ந்து பார்க்கும் மூளையற்றவர்கள் தானா சுயேச்சை சுயராஜியம் பெற்று ஆளக் கூடியவர்கள்?

இன்னும் தபால் ஆபீசுகளில் மறியல் செய்யவும் ஆரம்பித்து இருக்கின்றனர். சில இடங்களில் ரயிலை மறியல் செய்தார்களாம். ஆஹா! இவையெல்லாம் எவ்வளவு புத்திசாலித்தனமான காரியங்கள்!

இது மாத்திரமல்ல தனி மனிதர்களின் உயிருக்கும் காலிகள் ஆபத்தை உண்டாக்கி வருகின்றார்கள். கொலை வெறிபிடித்த சில வாலிபர்களால், இது வரையிலும் உத்தியோகஸ்தர்கள் பலர் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டிருக்கின்றார்கள். இதற்கு உதாரணம் சில தினங்களுக்கு முன் மிதுனபுரி ஜில்லா மாஜிஸ்திரேட் திரு. ஆர். டக்ளஸ் என்பவரை சுட்டுக் கொன்ற அநியாயமும் ஒன்றாகும். தங்கள் கடமைகளை நிறைவேற்றுகின்ற உத்தியோகஸ்தர்களை இவ்வாறு மூர்க்கத்தனமாகச் சுட்டுக் கொல்வதனால் சுயராஜியம் கிடைத்து விடுமா என்று தான் கேட்கின்றோம்.

இங்ஙனம் உத்தியோகஸ்தர்களைக் கொலை புரிந்து வரும் கூட்டத்திற்கும், காங்கிரஸ் சட்ட மறுப்புக்கும் சம்பந்தமில்லை என்று சொல்லப் பட்டாலும் அரசாங்கத்தின் மேலும் வெள்ளைக்கார அதிகாரிகளின் மேலும் துவேஷத்தை உண்டாக்கி வரும் அஹிம்சா தருமம் என்று சொல்லப்படுகின்ற சட்டமறுப்புப் பிரசாரமே காரணமென்பதை யார் மறுக்க முடியும்?

இத்தகைய கொலைச் செயல்களையெல்லாம் காங்கிரஸ் தலைவர்கள் என்பவர்கள் கண்டிக்கின்றார்கள் என்றாலும் கொலை செய்யத்தூண்டும், துவேஷத்தை யுண்டாக்கும் சட்ட மறுப்புப் பிரசாரத்தை நிறுத்தவோ ஒழிக்கவோ யாரும் முன்வராமலிருப்பது நமது நாட்டிற்கு இன்னும் கெடுதியை உண்டாக்கும் விஷயமேயாகும்.

இன்னும் பல இடங்களில், சட்ட மறுப்புக்காரர்கள் வேலை நிறுத்தம் செய்யச் சொல்லும் போது, வேலை நிறுத்தம் செய்யாதவர்களையும், கடைகளைத் திறந்து வைத்துக் கொண்டிருக்கின்றவர்களையும் பலாத் காரத்தினால்

துன்புறுத்துகிறார்கள் என்ற செய்திகளும் கிடைக்கின்றன. இவைகளை யெல்லாம் பார்க்கும் போது தற்போது அஹிம்சையின் பேரால் சட்ட மறுப்பு செய்து வரும் ‘புத்திசாலிகள்’ காலித்தனத்திலும், பலாத்காரச் செயல்களிலும் இறங்கிப் பொது ஜனங்களுக்குத் துன்பத்தை உண்டாக்கத் தொடங்கி விட்டார்கள் என்று சொல்லுவதில் என்ன குற்றமிருக்கின்றது?

இவ்வாறு தொண்டர்கள் என்பவர்கள் செய்வதற்குக் காரணம் காங்கிரசுல்ல வென்றும், பொறுப்பற்ற சிலருடைய தூண்டுதலையென்றும் சில தேசியப் பத்திரிகைகள் என்பன குறிப்பிட்டிருந்தன. ஆனால் காங்கிரஸ் கமிட்டியில் தபால் தந்தி, ரயில்வே முதலியவைகளையும் பகிஷ்கரிக்க வேண்டுமென்று தீர்மானம் பண்ணியிருக்கும் போது இவைகளுக்கெல்லாம் எப்படி காங்கிரஸ் காரணம் அல்லவென்று கூறமுடியும் என்று கேட்கின்றோம்.

ஆகையால் இவ்வாறு பொறுப்பற்ற தன்மையிலும், காலித் தன்மையிலும், பொது ஜன நன்மைக்கு விரோதமாக நடந்து கொள்ளுவதோ - நடந்து கொள்ளுபவரோ - எதுவாயிருந்தாலும், எவராயிருந்தாலும் அவர்களை அடக்க வேண்டியதே பொது ஜனங்களின் கடமை என்பதை எடுத்துக்காட்ட விரும்புகிறோம்.

குடி அரசு - துணைத் தலையங்கம் - 08.05.1932

சேலம் சுயமரியாதை மகாநாடு

சென்ற 7, 8-5-32 சனி ஞாயிறுகளில் சேலத்தில் நடைபெற்ற முதலாவது சேலம் ஜில்லா சுயமரியாதை மகாநாட்டின் தலைவர், வரவேற்புத் தலைவர்; பெண்கள் மகாநாட்டின் தலைவர், வரவேற்புத் தலைவர், திறப்பாளர்; தொண்டர் மகாநாட்டின் தலைவர், வரவேற்புத் தலைவர், திறப்பாளர் முதலிய வர்களின் பிரசங்கங்கள் நமது பத்திரிகையில் சென்ற வாரத்திலும், இவ்வாரத்திலும் வெளியாகி யிருக்கின்றன. அந்தப் பிரசங்கங்களை யெல்லாம் படித்துப் பார்ப்பவர்களுக்கு, நமது இயக்கத்தின் தற்கால வளர்ச்சியைப் பற்றியும், உண்மையான கொள்கைகளை அநுபோகத்தில் கொண்டு வரும் செய்தியைப் பற்றியும் நாம் ஒன்றும் அதிகமாகக் கூறவேண்டியதில்லை என்றே கருதுகின்றோம்.

முதலாவது இவ்வாண்டில் முதலில் சேலத்தில் நமது மகாநாடு நடைபெற்றதே நமக்கு ஒரு பெரிய வெற்றியாகும். ஏனெனில் சேலம் ஒரு பெரிய தேசியக் கோட்டை என்றும், தேசியத்திற்கு எதிர்ப்பான எந்தச் செயல்களையும் சேலத்தில் செய்ய முடியாதென்றும், சிலர் மனதில் ஒரு தப்பான எண்ணம் நிலவியிருந்தது. இவ்வெண்ணம் தவறானதென்பதை உணர்த்துவதற்கும், சுயமரியாதை இயக்கமும், அதன் கொள்கைகளும், எந்தத் தேசியத்திற்கும் அஞ்சாமல் எந்த இடத்திலும் எப்பொழுதும் பரவிப் பொது ஜனங்களை விழிப்படையச் செய்யக் கூடிய தன்மையுடைய தென்பதற்கும், ஒரு எடுத்துக் காட்டாகவே சேலத்தில் நமது மகாநாடு கூடிற்று என்று நிச்சயமாக கூறலாம்!

சேலத்தில் மகாநாடு கூட்ட முயன்றவர்களுக்கு உண்டான துன்பங்கள் எண்ணற்றவை. சுயமரியாதை இயக்கம் பரவினால் தங்கள் தேசிய வயிற்றுப் பிழைப்பிற்குக் கெடுதி வரும் எனக் கருதிய ‘காலிகள்’ சிலர் மகாநாடு கூடாமல் இருக்க எவ்வளவோ பிரயத்தினம் பண்ணி பார்த்தார்கள். ஊரிலுள்ள பெரிய மனிதர்களிடம் சென்று அவர்களுக்குத் தகுந்த மாதிரி இல்லாத பொல்லாத பொய்யுரைகளைப் புகன்று மகாநாட்டிற்கு உதவி செய்யாமல் இருக்கும் படியும், மகாநாட்டு நிர்வாகிகளுடன் ஒத்துழைக்காமலிருக்கும் படியும் கலகம் பண்ணினார்கள். எதிரிகள் இம்மாதிரி எவ்வளவோ சூழ்ச்சிகள் செய்தும், மகாநாட்டு வேலைகள் தடைப்படாமல் நடந்து கடைசியாகக் குறிப்பிட்ட தேதியில் மகாநாடும் நடைபெற்றது.

195 ————— 6படியாரின் எழுத்தும் பேச்சும்: 6தாசுதி - 14

நமது இயக்கத் தோழர்களான எஸ். வி. லிங்கம், அழகர்சாமி போன்ற வர்களை வெட்டி விடுகிறோம் என்றும், குத்திவிடுகிறோமென்றும், மிரட்டிக் கொண்டும், மகாநாட்டைக் கலைப்பதற்காக ஆள்சேர்ப்பது போலப் பாவனை பண்ணிக் கொண்டும் கப்பி விட்டார்கள்.

மகாநாடு நடக்கும் சமயத்திலும் ‘காலிகள்’ கலகம் பண்ண மறந்து விடவில்லை. வெளியிலிருந்து கொட்டகை மீது கல் விட்டெறிந்தும், இயக்கத் தோழர்கள் மகாநாட்டில் பேசும்போது இடைஇடையே சத்தம் போட்டும் கலகம் பண்ண முயற்சித்தனர்.

ஆனால், நமது இயக்கத் தோழர்கள் இவற்றையெல்லாம் பொருட் படுத்தாமலும் எதிரிகளுக்குக் கொஞ்சமும் கஷ்டத்தை உண்டாக்காமல் அவர்களிடம் பொறுமை காட்டியும் மகாநாட்டை வெற்றியுடன் நடத்தியது குறிப்பிடத்தக்கது.

மகாநாட்டிற்கு வந்திருந்த ஆயிரக்கணக்கான பிரதிநிதிகளும் சுயமரியாதை இயக்கத்தின் உண்மையையும், தேசியவாதிகள் என்று வேஷம் போட்டுக் கொண்டு கலகம் பண்ண முயற்சித்த எதிரிகளின் காலித் தனங்களையும் உணர்ந்து கொண்டார்கள்.

நமது இயக்கத் தோழர்கள் ‘ஈ. வெ. ராமசாமி’ அவர்களும், ‘எஸ்.ராமநாதன்’ அவர்களும் மேல்நாட்டுச் சுற்று பிரயாணத்திற்குப் போயி ருப்பதைக் கண்டு “சுயமரியாதை இயக்கம் செத்துப் போய்விட்டது, கொஞ்ச நஞ்சம் உள்ள கிளர்ச்சியும் இனி அடியோடு ஒழிந்துவிடும்” என்று திண்ணைப் பிரசாரம் பண்ணிக் கொண்டிருந்த நமது எதிரிகளுக்கு சேலம் ஜில்லா மகாநாடு சரியான புத்தி கற்பித்ததென்றே கூறலாம்; அவர்கள் இரு கன்னங்களிலும் ‘பளிர், பளிர்’ என இரண்டு அறைகள் கொடுத்து ‘ஏ பேதைகளே நான் சாகவில்லை உயிரோடுதான் இருக்கிறேன். முன்னையைக் காட்டிலும் இப்பொழுது அதிகமாகக் கொழுத்துப் பருத்து உயர்ந்து வருகிறேன் பாருங்கள்’ என்று சுயமரியாதை இயக்கம் சொல்லுவதைப் போல இருந்ததென்றே கூறுவோம். சுருங்கக் கூறவேண்டுமானால் சேலத்தில் இதுவே முதல் மகாநாடாய் இருந்தாலும் பொது ஜனங்கள் கவனத்தை இது போல் வேறு எந்த மகாநாடும் கவரவில்லையென்றே சொல்லலாம்.

இனி இம்மகாநாட்டில் பங்கெடுத்துக் கொண்ட தோழர்களின் பேச்சுக் களின் சிறப்பைப் பற்றியும், அப்பேச்சுக்கள் பொது ஜனங்களின் கண்ணைத் திறந்து சுயமரியாதை இயக்கத்தின் உண்மைக் கொள்கைகளை உணர்ந்து பார்க்கும்படி செய்தது என்பதைப் பற்றியும் நாம் கூறுவது தற்புகழ்ச்சி யாகுமென விடுக்கின்றோம்.

ஆனால் சுயமரியாதை மகாநாட்டிற்குத் தலைமை வகித்த தோழர் ம. சிங்கார வேலு அவர்களின் பிரசங்கத்திலுள்ள ஒரு விஷயம் மட்டிலும் குறிப்பிடத்தக்கதாகும். “நாம் விரும்புகின்ற சாதி ஒழிவு, சமய ஒழிவு, பெண்கள் விடுதலை, சமூக சமத்துவம், பொருளாதார சமத்துவம், மூடப் பழக்கவழக்கங்களை ஒழித்தல் முதலியவைகளைச் செயலில் நிறைவேற்ற வேண்டுமானால் அரசியலைக் கைப்பற்றவேண்டுமென்றும், அரசியலைக் கைப்பற்றாத வரையில் இந்த நோக்கங்களை நிறைவேற்ற முடியா” தென்றும் குறிப்பிடுகிறார்.

ஆனால் இவ்விஷயத்தை நாம் தற்சமயத்தில் ஒத்துக் கொள்ள முடியவில்லை. அரசியலைக் கைப்பற்றினால்தான் நமது இயக்கக் கொள்கை களைச் சீக்கிரமாகவும், எளிதாகவும் நிறைவேற்ற முடியும் என்ற தத்துவத்தை ஒப்புக் கொள்ளுகிறோம். ஆனால் இக் கொள்கையை இப்பொழுதே சுய மரியாதை இயக்கம் கைக்கொண்டு விடுமானால் அக்கட்சியின் வளர்ச்சிக்குப் பாதகம் ஏற்படும் என்பதில் ஐயமில்லை.

நமது கட்சியின் கொள்கைகள் தேசமக்கள் எல்லோருடைய மனத் திலும் படிந்துவிடுமானால் அதன்பின் நாம் சட்ட மூலமாகவே அரசாங்கத்தைக் கைப்பற்றுவதும், நமது கொள்கைகளைச் சட்டங்கள் செய்வதன் மூலம் நிறைவேற்றுவதும் ஆகிய காரியங்கள் சுலபமாக முடியும். இந்தக் காரணத்தினால்தான் நமது கட்சி இது வரையிலும் அரசியலில் கலக்காமல் சமூகசீர்திருத்தப் பிரசாரம் மட்டும் செய்து கொண்டு வருகிறது என்று தெரிவித்துக் கொள்ளவிரும்புகிறோம்.

அன்றியும் நாம் இப்பொழுதே அரசியலைக் கைப்பற்றுவது என்று தீர்மானித்து விடுவோமானால் மற்ற அரசியல் கட்சிகளில் எவ்வாறு பட்டம் பதவிகளை விரும்புகின்ற சுயநலவாதிகள் நிரம்பிக் கிடக்கின்றார்களோ, அவ்வாறே நமது கட்சியிலும் நிரம்பிவிடக் கூடும் என்று நிச்சயமாக நம்பலாம். பட்டங்களுக்கும், பதவிகளுக்கும் ஆசைப்படுகின்றவர்கள் நிறைந்துள்ள கட்சிகள் எல்லாம் உண்மையான சமூக சீர்திருத்தத்திற்கும், சாதி மதங்கள் ஒழிவதற்கும், ஆண் பெண் சமத்துவத்திற்கும், ஏழை பணக்கார சமத்துவத்திற்கும் உண்மையாக உழைக்க முடியாத நிலைமை அடைந்து விடும் என்பதை நமது நாட்டில் தற்காலத்தில் நடைபெற்றுவரும் அரசியல் கட்சிகளின் போக்கைக் கொண்டு உணரலாம்.

ஆகையால் நமது இயக்கம் உண்மையில் ஏழை மக்கள் இயக்கமாகவே இருந்து, ஏழைமக்களின் விடுதலைக்கும், சமத்துவத்திற்கும் உழைக்க வேண்டுமானால், நமது இயக்கக் கொள்கைகள் தேசமெங்கும் பரவி மக்கள் எல்லோரும் அவைகளை ஒப்புக் கொள்ளும் வரையிலும் அரசியலில் கலவாமல் வெறும் சமூகச் சீர்திருத்த இயக்கமாகவே அதிதீவிரமாகப் பிரசாரம் பண்ணிக் கொண்டு வருவதே சாலச் சிறந்ததென்பதே நமது இயக்கத் தலைவர்

களின் கருத்தாகும். இவ்வாறு செய்தால்தான் நாட்டில் சமாதான பங்கம் ஏற்படாமல் நமது இயக்கக் கொள்கைகளை நடைமுறையில் வழங்கும்படி செய்ய முடியும் என்பதில் ஐயமில்லை.

மற்றபடி, தோழர் சிங்காரவேலு அவர்கள் சொல்லியுள்ள அபிப்பிராயங்கள் முழுவதும் நமது கட்சியின் அபிப்பிராயங்களே என்பதையும் அவைகளை நிறைவேற்றுவதன் மூலம்தான் நமது நாட்டில் எல்லாவித சமத்துவமும் உண்டாகமுடியும் என்பதிலும் ஐயமில்லை.

சேலம் மகாநாட்டில் நிறைவேற்றப்பட்ட தீர்மானங்களில் புதுமையானது ஒன்றுமில்லை யென்றாலும், இதற்குமுன் செங்கற்பட்டு, ஈரோடு, விருதுநகர் முதலிய மகாநாடுகளில் நிறைவேற்றப்பட்டுள்ள தீர்மானங்களை ஆதரிப்பதான தீர்மானம் ஒன்றே போதுமானதாகும். இந்த மூன்று மகாநாட்டுத் தீர்மானங்களிலும் நமது இயக்கக் கொள்கைகள் முழுவதும் அடங்கியுள்ளனவென்பதை நாம் கூறுவது மிகையாகும். ஆகையால் அத் தீர்மானங்களைப் பொது ஜனங்களிடம் பிரசாரம் பண்ணி அமுலுக்குக் கொண்டு வருவதைத் தவிர, வேறு புதிதாகத் தீர்மானிக்க வேண்டிய விஷயம் ஒன்றுமில்லையென்றே சொல்லலாம்.

அடுத்தபடியாக, காங்கிரஸ் வருணாச்சிரம தருமப் பிரசாரமும், புராணப் பிரசாரமும் செய்து வருகிறது என்ற கருத்துடன் செய்யப்பட்ட தீர்மானமும் பாராட்டக் கூடியதேயாகும். இத்தீர்மானங்களைப் பற்றிப் பேசிய நமது இயக்கத் தோழர்கள், அப்பாதுரையார், டி. வி. சுப்பிரமணியம், கே. வி. அழகர்சாமி, பொன்னம்பலனார், குருசாமி, பண்டிதர் திருஞான சம்பந்தம், எஸ். வி. விங்கம் முதலானவர்கள் சாதி, சமயம், வேதம், புராணம், மதம், கடவுள், மகாத்மா, காங்கிரஸ், ஹிந்தி, கதர், அரசியல் முதலிய புரட்டுகளை தெள்ளத் தெளிய எடுத்துக் காட்டிய போது பொது ஜனங்கள் உணர்ந்த உண்மைக்கும், அடைந்த மகிழ்ச்சிக்கும், கொண்ட ஊக்கத்திற்கும் அளவில்லை யென்றே சொல்லலாம்.

கடைசியாக பல எதிர்ப்புக்கிடையே சேலம் ஜில்லா மகாநாட்டை நடத்த முன்னின்று உழைத்த நமது இயக்கத் தோழர்களின் ஊக்கத்தையும் தைரியத்தையும் போற்றுகிறோம்.

குடி அரசு - தலையங்கம் - 15.05.1932

திருச்சி பார்ப்பனரல்லாதார் மகாநாடு

சென்ற 7, 8-5-32 இல் திருச்சிராப்பள்ளி ஜில்லா பார்ப்பனரல்லாதார் ஆறாவது மகாநாடு திருச்சியில் நடைபெற்றது. அம் மகாநாட்டை அங்கு எந்த விஷயத்திற்குக் கூட்டப்பட்டதோ அந்த விஷயத்தைத் தவிர மற்றவை களெல்லாம் வெற்றியோடு நடைபெற்றன என்றுதான் சொல்ல வேண்டும்.

தற்சமயம், பார்ப்பனரல்லாதார் கட்சியில் பார்ப்பனர்களையும் சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டுமென்று, அக்கட்சியின் தலைவர்கள் சிலர் கொண்டிருக்கும் அபிப்பிராயத்தைப் பற்றி ஆராய்ந்து ஒரு முடிவு செய்யவே இம்மகாநாடு கூட்டப்பட்டதாகும். ஆனால் இவ்விஷயம் விஷயாலோசனைக் கமிட்டியில் விவாதத்திற்கு வந்துங்கூட தலைவர்களின் பிடிவாதத்தினால் நிராகரிக்கப்பட்டதென அறிகிறோம். மற்றபடி அரசியல் சுதந்தரம் சம்பந்தமாகவே பெரும்பாலும் தீர்மானங்கள் நடைபெற்றன. மகாநாட்டின் தலைவர் சர். ஏ. பி. பாத்ரோ அவர்களும், மற்றும் திறப்பாளர் வரவேற்புத் தலைவர் முதலியவர்களும், பெரும்பாலும் அரசியல் உரிமை சம்பந்தமாகவே ஊக்கங் காட்டிப் பேசினார்கள்.

சர். பாத்ரோ, சர், கே. வி. ரெட்டி போன்ற பிரபல தலைவர்கள் அனைவரும் காங்கிரஸின் போக்கையும், சட்ட மறுப்பின் தீமையையும் பலமாகக் கண்டித்துப் பேசிய விஷயம் தேச மக்களால் கவனிக்கக் கூடியதாகும்.

பார்ப்பனரல்லாதார் கட்சியை அகில இந்திய இயக்கமாக்க வேண்டுமென்னும் விஷயத்தில் எல்லாத் தலைவர்களும் ஒன்றுபட்ட அபிப்பிராயங் கொண்டிருந்தனர் என்றே கூறலாம்.

உண்மையில் பார்த்தால், நமது நாட்டில் உள்ள அரசியல் கட்சிகளில் தற்சமயம் கட்டுப்பாடானதும் நிதானத்தோடு காரியம் செய்யக் கூடியதுமான அரசியல் கட்சி ஜஸ்டிஸ் கட்சி ஒன்றையென்பதை யாரும் மறுக்க முடியாது. இவ்விஷயங்களை திருச்சி ஜில்லா மகாநாட்டின் நிகழ்ச்சிகளைக் கவனிப்போர் அறியலாம்.

திருச்சி மகாநாட்டில் நடைபெற்ற ஒரு முக்கியத் தீர்மானம் அரசியல் வாதிகளால் கவனிக்கக் கூடியதொன்றாகும் அதாவது:- “மத்தியப் பொறுப் 199 ————— 6பரியாரின் எழுத்தும் பேச்சும்: 6தாகுதி - 14

பாட்சியுடன் கூடிய மாகாண சுயாட்சி கொடுக்க வேண்டு” மென்று தீர்மானம் செய்திருப்பதேயாகும். வட்ட மேஜை மகாநாட்டிலும் நமது நாட்டிலும், எல்லா அரசியல் வாதிகளும் ஐக்கிய ஆட்சியே வேண்டுமென்று கேட்டனர். இன்னும் பலரும் ஐக்கிய ஆட்சியைப் பற்றியே கனவு கண்டு கொண்டிருக்கின்றனர். வட்ட மேஜை மகாநாட்டிற்குச் சென்ற ஜஸ்டிஸ் கட்சி கட்சியின் அங்கத்தினர்கள் கூட ஐக்கிய ஆட்சியையே ஆதரித்தனர். இப்படியிருந்தும் திருச்சி மகாநாட்டில், மத்தியப் பொறுப்பாட்சியும், முழு மாகாண சுயாட்சியும் வேண்டுமென்று தீர்மானம் நிறைவேற்ற முன் வந்தது. மிகுந்த சாமர்த்தியமும் புத்திசாலித்தனமும் சாத்யமான வழியில் தடையின்றி சுதந்திரம் பெற்றுத் தேசத்தை முன்னேற்ற வேண்டுமென்னும் எண்ணமும் ஆகுமென்றே கூறலாம். சுதேச சமஸ்தானங்களும் ஒன்றுபட்டு அமையக்கூடிய ஐக்கிய ஆட்சி ஏற்படுத்துவது அசாத்தியமான காரிய மென்பதை அறிந்த பின், தைரியமாக இவ்வாறு தீர்மானம் பண்ண முன் வந்ததைப் பாராட்டுகிறோம்.

சமூகச் சீர்த்திருத்தம் சம்பந்தமாக ஜஸ்டிஸ் கட்சி இது வரையிலும் அதிக ஊக்கம் செலுத்தாமல் இருந்தது போலவே இந்த மகாநாட்டிலும் இருந்தது என்று சொல்லுவதில் தவறு ஒன்றும் இல்லை.

இந்தக் காரணத்தினாலேயே இதற்குமுன் நடைபெற்ற பார்ப்பனரல் லாதார் மகாநாடுகளில் காணப்பட்ட ஒரு ஊக்கமும் கிளர்ச்சியும் இந்த மகாநாட்டில் கொஞ்சங் கூட காணப்படாமலிருந்தது. இம் மகாநாட்டுடன் சர். கே. வி. ரெட்டியார் அவர்களின் தலைமையில் நடைபெற்ற பார்ப்பனரல்லாதார் இளைஞர் மகாநாட்டில் காணப்பட்ட ஒரு ஊக்கம் பார்ப்பனரல்லாதார் மகாநாட்டில் இல்லையென்று கூறலாம். ஆயினும் அரசியல் நெருக்கடி ஏற்பட்டிருக்கும் இச்சமயத்தில் ஒரு மகாநாட்டைக் கூட்டி காங்கிரசின் போக்கைத் தைரியமாகக் கண்டித்து தீர்மானங்களும் பிரசங்கங்களும் செய்த இந்த மகாநாட்டைப் போற்றாமலிருக்க முடியாது.

ஜஸ்டிஸ் கட்சித் தலைவர்களுக்கு திருச்சி மகாநாடு ஒரு வழிகாட்டியாக இருந்ததென்றே கூறலாம். பார்ப்பனரல்லாதார் கட்சியைத் தேசமெங்கும் பரப்பவும், கட்சியின் கொள்கைகளைத் தவறில்லாமல் நிறைவேற்றவும், கட்சித் தலைவர்கள் பொதுஜனங்களின் அபிப்பிராயப்படி நடக்கவும் மகாநாடு மிகவும் முயற்சியெடுத்துக் கொண்டது என்று சொல்லலாம். இந்த வகையில் இனி வரப்போகும் மாகாணப் பார்ப்பனரல்லாதார் மகாநாட்டிற்குத் திருச்சி மகாநாடு ஒரு வழிகாட்டியாக இருந்தது என்பது உண்மையாகும். ஆகவே இவ்வகையில் மகாநாட்டை வெற்றிபெற நடத்திய தலைவர்களையும் நிர்வாகிகளையும் நாம் பாராட்டுகிறோம்.

குடி அரசு - துணைத் தலையங்கம் - 15.05.1932

இந்து முஸ்லிம் கலகம்

மொகரம் பண்டிகையை முன்னிட்டு சென்ற 14-5-32 முதல் பம்பாயில் முஸ்லிம்களுக்கும் இந்துக்களுக்கும் கடுமையான கலகம் நடைபெற்று வருகின்றது. கல்கத்தாவிலும் இக்கலகம் தலைகாட்டத் தொடங்கிவிட்டது. எங்கும் ஒற்றுமை, சகோதரத்துவம், சமரசம், சீர்திருத்தம் என்று பேசப்பட்டு வரும் இக்காலத்தில் கேவலம் மதத்தையும், ஜாதியையும் முன்னிட்டு இவ்வாறு கலகம் விளைவித்துக் கொள்ளுவதாக உலகத்தார் கருதும்படி நடந்து கொள்ளுவதைவிட நமது நாட்டிற்கு மானங்கெட்ட தன்மை வேறு ஒன்றுமே இல்லையென்பதை எந்த இந்தியரும் வெட்கத்தோடு ஒப்புக் கொண்டுதான் தீர வேண்டும்.

கலகம் உண்டானதற்கு மூலகாரணம் சிறுபிள்ளைகள் ஆரம்பித்த சில காரியங்கள் என்றே பத்திரிகைகளில் சுட்டிக் காட்டப்படுகின்றது. சில முஸ்லிம் சிறுவர்கள் இந்துக்கள் வசிக்கும் இடங்களுக்குச் சென்று யாசகம் கேட்டார்கள். இந்துக்கள் யாசகம் கொடுக்க மறுத்தார்களாம். இவ்வாறு யாசகம் கொடுக்க மறுத்தவர்களையும் வற்புறுத்திக் கேட்கவே அவர்கள் கோபங் கொண்டு, தமது வேலைக்காரர்களைக் கொண்டு அச்சிறுவர்களைத் துன்புறுத்தினார்களாம். இதைக் கேள்வியுற்ற முஸ்லிம்கள் உடனே கூட்டமாகச் சேர்ந்து வந்து இந்துக்களுடன் கலகம் புரிந்தார்களாம். இதன் பின்பே கலகம் முற்றி விட்டதாம். இதுவே பத்திரிகைகளில் காணப்படும் கலகத்திற்குக் காரணமான செய்தியாகும்.

இந்த அற்பகாரணத்தால் கலகம் மூண்டு நூற்றுக்கணக்கான மக்கள் உயிர் துறக்கவும் ஆயிரக்கணக்கானவர்கள் அடிப்படவும், காயப்படவும் சொத்து சுதந்திரங்களை இழக்கவும், உயிருக்கு அஞ்சவும் நேர்ந்ததென்றால் இதைவிட நமது தேசத்திற்கு அவமானம் வேறு என்ன வேண்டும்? அபலைகளான பெண்மக்களும், குழந்தைகளும் காலிகளால் தாக்கப்படுகின்றனர். கடைகளும் வீடுகளும் தாராளமாக சூறையாடப்படுகின்றன. இந்துக்களுக்குச் சொந்தமான இடங்களும், முஸ்லிம்களுக்குச் சொந்தமான இடங்களும் தாராளமாக நெருப்புக்கு இரையாக்கப்படுகின்றன. இக்கலகத்தில் இந்துக்கள் பக்கம் தான் அதிகச் சேதமென்றோ, அல்லது முஸ்லிம்கள் பக்கம்தான்

அதிகச் சேதமென்றோ கூறுவதற்கில்லை. கலகம் என்று ஏற்பட்டால் இரு பக்கத்திலும் கொலைகளும், அடிகளும், கொள்ளைகளும் நடந்துதான் தீரும்.

இவ்வாறு அடிக்கடி இந்துக்களுக்கும், முஸ்லிம்களுக்கும் கலகம் உண்டாவதற்குக் காரணம் எப்பொழுதும் இவ்விரு சமூகத்தாருக்குள்ளும் இருந்துவரும் அவநம்பிக்கையேயாகும். முதலில் இந்த அவ நம்பிக்கையைப் போக்கி இருசமூகத்தாருக்குள்ளும் ஒற்றுமை உணர்ச்சியை ஏற்படுத்த முயற்சி செய்யாமல் “எங்கள் நாட்டில் நாங்கள் எல்லோரும் ஒற்றுமையாகி விட்டோம்; எங்களுக்குள் சாதிச் சண்டை இல்லை, மதச் சண்டை இல்லை; சுயராஜ்யம் கொடுப்பதுதான் தாமதம்; இப்பொழுதே சுயராஜ்யம் கொடுத்து விட்டால் கொஞ்ச நஞ்சுமுள்ள மனப்பிணக்குகளும் ஒழிந்துவிடும்” என்று தேசிய வேஷக்காரர்கள் கூச்சலிடுவதில் என்ன அர்த்தமிருக்கிறது?

இப்பொழுது பம்பாயில் ஏற்பட்ட கலகத்திற்குக் காரணம் சிறு பிள்ளைகள் செய்த முரட்டுத்தனமான விளையாட்டுக் காரியங்களும், அவைகளுக்கு மேல் சிறு பிள்ளைத்தனமாக நடந்து கொண்ட இந்துக்களின் அவசரப்பட்ட ஆத்திரமான காரியமுமே மூலகாரணம் என்று கூறப் பட்டாலும், மதப் பிடிவாதம் என்று சொல்லப்பட்டாலும் உண்மையில் கலகம் பெருகி ஓங்கியதற்குக் காரணம் ‘அரசியல்’ என்றுதான் நாம் அபிப்பிராயப் படுகின்றோம்.

முஸ்லிம் பொது ஜனங்களும், பொது ஜனங்களால் மதிக்கப்படும் தலைவர்களும் காங்கிரசையோ, சட்ட மறுப்பையோ, சத்தியாக்கிரகத்தையோ ஆதரிக்கவில்லை என்பது உலகறிந்த விஷயம், அன்றியும் திரு. காந்தியார் வட்டமேஜை மகாநாட்டிற்குச் சென்று வந்தபின், திரு. காந்தியும் காங்கிரசும் அரசியலில் முஸ்லிம்களின் கோரிக்கைகளை ஒப்புக்கொள்ள முடியாதென்பதை பகிரங்கமாகக் காட்டிக் கொண்டபின் முஸ்லிம்கள் காங்கிரசை “இந்து மகாசபையின் அப்பன்” என்றே தீர்மானித்து விட்டார்கள். ஆகவே காங்கிரசின் மீது கொள்ளும் பகைமையை அதை ஆதரிப்போர்பாலும் கொள்ளத் தொடங்கி விட்டார்கள். இதைப் போலவே காங்கிரஸ் அபிமானங் கொண்ட இந்துக்கள், முஸ்லிம்கள் சட்டமறுப்பை ஆதரிக்கவில்லை என்பதற்காகவும் முஸ்லிம் பொது ஜனங்களும், அவர்களின் தலைவர்களான மௌலானா ஷௌக்கத் தலி போன்றவர்களும், காங்கிரசையும் அதன் காரியங்களையும் வெளிப்படையாகக் கண்டித்து எதிர்க்கின்றார்கள் என்பதற்காகவும், முஸ்லிம்களின் மேல் உள்ளூர வெறுப்பில் ஆத்திரமும் கொண்டிருந்தார்கள் என்பதிலும் சந்தேகமில்லை. இதனாலேயே “வேண்டாத பெண்டாட்டி கால் பட்டாலும் குற்றம் கை பட்டாலும் குற்றம்” என்பது போலச் சிறு பிள்ளைகள் யாசகம் கேட்ட அற்பகாரணத்தை முன்னிட்டுக் கலகம் உண்டாகி விட்டதென்று கூறுவதில் சிறிதும் தவறு கிடையாது. இதுவே இந்து முஸ்லிம் கலகம் வலுப்பதற்குக் காரணம் என்பதில் சிறிதும் ஐயமில்லை.

இந்து முஸ்லிம் கலகத்திற்கு அரசியல் காரணமில்லை என்றும், சில பொறுப்பற்றவர்களும் வகுப்புச் சண்டை மூட்டுகின்றவர்களுமே கலகத்திற்குக் காரணம் என்றும் சிலர் கூறுகின்றனர். ஆனால் ஒரு விஷயத்தை ஞாபகப்படுத்திப் பார்க்க வேண்டுகிறோம். இந்தியாவில் அரசியல் சீர்திருத்தமும், அதிகப்படியான அரசியல் சீர்திருத்தம் வேண்டும் என்னும் கிளர்ச்சியும் ஏற்படுவதற்கு முன் இப்பொழுது நடப்பது போல இந்துக்களுக்கும் முஸ்லிம்களுக்கும் அடிக்கடி பெரும் கலகங்கள் நடந்தது உண்டா என்று கேட்கிறோம். இம்மாதிரியான கலகங்கள், அரசியல் சீர்திருத்தமும், அதிகப்படியான அரசியல் சீர்திருத்தம் வேண்டுமென்னும் கிளர்ச்சியும் ஏற்படுவதற்குமுன் இல்லையென்பது உண்மை. ஆகவே இதற்கு முன்னில்லாமல் இப்பொழுது சில ஆண்டுகளாக ஆரம்பித்து அதிகப்பட்டு வரும் இக்கலகங்களுக்குக் காரணம் அரசியலா? அல்லவா?

இரு சமூகத்தாரிடமுமிருந்து வரும் இத்தகைய விரோத மனப்பான்மை நீங்கி இந்து முஸ்லிம் ஒற்றுமை உண்டாவதற்குத்தான் வழியுண்டா என்று பார்த்தால் சமீபத்தில் ஏற்படுவதற்கு வழியில்லையென்று தான் கூறவேண்டும். பல வகுப்புகளும், பல மதங்களும் உள்ள ஒரு நாட்டில் அரசியல் கிளர்ச்சி அதிகமாக அதிகமாக வகுப்பு மதக்கலகங்களும் அதிகப்பட்டுக் கொண்டதான் இருக்கக் கூடும். ஆகையால் வகுப்பு வித்தியாசங்களையும், மதக் கோட்பாடுகளையும் ஒழித்தாலன்றிக் கலகத்தை ஒழிக்கவாவது, அரசியலை நன்றாக நடத்தவாவது விரும்பும் அரசியல் சீர்திருத்தங்களைப் பெறவாவது முடியாது என்பது நிச்சயம். ஆதலால் நமது நாட்டில் இந்துக்கள் பழய இந்துக்களாகவே இருக்கும் வரையிலும், முஸ்லிம்கள் பழய முஸ்லிம்களாகவே இருக்கின்ற வரையிலும் இரு சமூகத்திற்குள்ளும் ஒற்றுமை உண்டாகப் போவதே இல்லை.

இந்து சமூகத்திலும் முஸ்லிம் சமூகத்திலும் மாறுதலை உண்டாக்கினால்தான் இருசமூகத்திற்கும் ஒற்றுமை உண்டாக முடியும் இருசமூகத்தினருடைய பழக்க வழக்கங்களிலும், மனப்பான்மைகளிலும் மாறுதலை உண்டாக்கப்பாடுபடுவதே உண்மையான தேசவழியமாகும். ஆனால் தேசியத்தில் ஈடுபட்டிருக்கும் எந்த ஸ்தாபனமும், எந்த மனிதர்களும் இதற்காகப் பாடுபடக் கொஞ்சமும் கவலையெடுத்துக் கொள்ளவே இல்லையென்பது உண்மை. இதற்கு மாறாக, இரு சமூகத் தலைவர்களும்; மத விஷயத்திலும், வகுப்பு விஷயத்திலும், இரு சமூகத்தாருக்குள்ளும், மூடநம்பிக்கைகளையும், பிடிவாதத்தையும் அதிகப்படுத்தி வருகிறார்கள் என்றுதான் கூற வேண்டியிருக்கிறது. இப்படியானால் எப்பொழுதுதான் இரு வகுப்பினருக்குள்ளும் சமரச உணர்ச்சி உண்டாக முடியும் என்று யோசனை செய்து பாருங்கள்!

அன்றியும், கலபமாக இந்து முஸ்லிம் கலகம் உண்டாவதற்கு மற்றொரு காரணமும் இருக்கிறது என்று நாம் நினைக்கின்றோம். சாதாரணமாக ஓடுகின்ற ஒருவனை ஓட ஓட விரட்டுவதே உலக இயல்பு. எவ்வளவு அடித்தாலும் எதிர்க்குமுடியாமல் தாங்கிக் கொள்ளுகின்ற ஒருவனை அடிக்கின்றவன் பயமில்லாமல் அடிப்பதுதான் இயல்பு. ‘நாம் விரட்டினால் நம்மை எதிர்த்து விரட்டுவான்’ என்ற பயமிருந்தால், ‘நாம் அடித்தால் நம்மையும் திருப்பி அடிப்பான்’ என்ற அச்சமிருந்தால் விரட்ட எண்ணுகின்றவனும், அடிக்க நினைக்கின்றவனும், நினைத்தவுடன் விரட்டவோ, அடிக்கவோ, துணிய மாட்டான் என்பது உறுதி. இந்த முறையில் இந்துக்களின் நிலைமையையும், முஸ்லிம்களின் நிலைமையையும் எடுத்துக் கொண்டால், இந்துக்கள் சமூகம் ஜாதிமத விஷயங்களில் நெல்லிக் காய் மூட்டைகளாய் இருப்பதனால், ஒற்றுமையோடு எதிர்க்கின்ற கூட்டத்தைக் கண்டால் முதலில் பயந்து ஓடக் கூடிய நிலையிலும், அடிபடக் கூடிய நிலையிலுமே இருக்கின்றது என்பதில் ஐயமில்லை. இக்காரணத்தினால் தான் முஸ்லிம்கள் சிறுபான்மையினராயிருந்தாலும் அஞ்சாமல் எதிர்க்கவும் இந்துக்கள் முதலில் யோசனையில்லாமல் கலகம் உண்டாவதற்குக் காரணமாயிருந்து விட்டுப் பிறகு அடிபட்டு ஓடவும் நேருகின்றது. இதற்கிடையில், கலகக்காரர்களும் கொள்ளைக் காரர்களும் புகுந்து கலகத்தை அதிகப்படுத்திப் பொருள்களைக் கொள்ளையடிக்கின்றார்கள்.

ஆகவே, ஒருவன் அடிப்பதைப் பொறுத்துக் கொண்டிருப்பது, அல்லது ஒருவன் விரட்டுவதைக் கண்டு ஒருவன் பயந்துகொண்டு ஓடுவது என்ற நிலை இருக்கும் வரையிலும் இது மாதிரியான வகுப்புக் கலகங்களும் மதச்சண்டைகளும் இருந்துதான் தீரும் என்பதில் யாரும் சந்தேகமே படவேண்டியதில்லை.

ஆனால், திரு. காந்தியின் - காங்கிரஸின் ஆதிக்கம் ஏற்பட்டபின் இந்த நிலைமாறி, கலகத்தை எதிர்த்து நின்று அடக்கும் சக்தி உண்டாவதற்கு வழியே இல்லாமல் போய்விட்டது. திரு. காந்தியின் உபதேசமும், காங்கிரஸின் பிரசாரமும் “சத்தியாக்கிரகம் பண்ணுங்கள்! தடியடி வாங்குங்கள்! எவ்வளவு அடித்தாலும் பட்டுக் கொள்ளுங்கள்! ஆத்மசக்திதான் பெரிது! ஆத்மசக்தியினால் எதிரிகளை வெற்றி கொள்ளுங்கள்” என்று கோழைத்தனத்தை ஊட்டிக் கொண்டு வருகின்றது. இந்தக் கோழைத்தனமான பிரசாரம் நடைபெறுகின்ற வரையிலும், இதை மக்கள் பின்பற்றிக் கொண்டு அடிபடுகின்ற வரையிலும் எந்த வகுப்பினரானாலும் சரி, எந்த மதத்தினரானாலும் சரி, கலகம் நேரும் போது அடிபட்டு மானங்கெட்டுச் சாவ வேண்டியது தான்.

ஆகவே, இந்து முஸ்லிம் கலகத்திற்குக் காரணம் அரசியலும், மூட நம்பிக்கைகளும், ஒரு சார்பாரின் கோழைத்தனமும் காரணமாயிருப்பதை உணராமலும், உணர்ந்து அவைகளை ஒழிக்க வழி தேடாமலும், இருந்து

கொண்டு வீணாக அரசாங்கத்தின் மேல் பழி போடுவது எவ்வளவு ஒழுங்கான செய்கையாகும்?

கலகம் நேர்ந்தபின், அதை அடக்க அரசாங்க அதிகாரிகள் சரியான முறைகளைக் கையாளவில்லை; பாராமுகமாக இருக்கிறார்கள் என்று தேசியவாதிகளும், தேசியப் பத்திரிகைகளும் கூச்சலிடுகிறார்கள். ஆனால் அரசாங்கத்தாருடைய அடக்கு முறைகளுக்கும், சட்டதிட்டங்களுக்கும் கட்டுப்படாமல் சட்டமறுப்புச் செய்யக் கற்றுக் கொடுத்தவர்கள் யார்? இந்தத் தேசியத் தலைவர்களும் பத்திரிகைகளும் அல்லவா? அரசாங்கத்திற்கு விரோதமாகக் காங்கிரஸ்காரர்கள் சட்டமறுப்பும் கலகமும் செய்வது போலவே, இந்துக்கள் முஸ்லிம்களுக்கு விரோதமாகவும், முஸ்லிம்கள் இந்துக்களுக்கு விரோதமாகவும் கலகம் புரிகின்றார்கள். சட்டமறுப்புக் காரர்கள் அரசாங்கத்தாருடைய தடியடிகளையும், பிரம்படிகளையும், கடுமையான தண்டனைகளையும் மீறிக் கலகம் பண்ணுவது போலவே, இப்பொழுது இந்துக்களும், முஸ்லிம்களும் அரசாங்க அதிகாரிகளின் அடக்கு முறைகளுக்கும் அடங்காமல் கலகம் பண்ணிக் கொள்ளுகிறார்கள். ஆகவே இந்தக் குற்றத்திற்கும் அரசியல் கிளர்ச்சியே காரணம் என்பதை யார் மறுக்கமுடியும்?

அன்றியும் இந்த இந்து முஸ்லிம் கலகம் நடந்த காலத்தில், அந்த பம்பாய் நகரத்திலேயே போஸ்டாபீஸ்களுக்குத் தீ யிடுவதும், தபால் பெட்டிகளுக்குத் தீ யிடுவதும் ஆகிய காரியங்களும் நடந்திருக்கின்றன. இதைக் கொண்டே இக்கலகம் சட்ட மறுப்புக்காரர்களால் உண்டானதா? அல்லவா? என்பதை எளிதில் தீர்மானிக்கலாம்.

ஆகவே இனியாவது உண்மையில் இந்து முஸ்லிம் ஒற்றுமை உண்டாகவேண்டுமானால், இருவகுப்பினரிடமுள்ள மூட நம்பிக்கைகளையும் முரட்டுப் பிடிவாதங்களையும் ஒழிப்பதும், அரசியலில் முஸ்லிம்கள் விரும்பும் நியாயமான கோரிக்கைகளை நிறைவேற்ற தேசியவாதிகள் சம்மதிப்பதும், இந்துக்கள் கோழைகளாயில்லாமல் முஸ்லிம்களைப் போல் ஒற்றுமையாகவும், தைரியமாகவும் இருக்கும்படி செய்வதும், பொது ஜனங்களிடம் சட்டத்தை மீறுவது, கலகம் பண்ணுவது என்ற எண்ணம் உண்டாகாமல் இருக்கச் செய்வதும் ஆகிய காரியங்களாலேயே முடியுமென்று கூறுகிறோம்.

இதைவிட்டு விட்டு இப்பொழுதே வெள்ளைக்காரர்கள் நமது நாட்டை விட்டு ஓடி விட வேண்டுமென்று பிரசாரம் பண்ணுவதும், இன்றைக்கே பூரண சுயேச்சை கொடுத்துவிட்டால் வகுப்புச் சர்சரவுகள் ஒழிந்து சமரசம் ஏற்பட்டு விடும் என்று சொல்லுவதும் வீண் என்பதையும், அதனால் ஒரு பலனும் உண்டாகப் போவதில்லை என்பதையும் எடுத்துக்காட்ட விரும்புகிறோம்.

குடி அரசு - தலையங்கம் - 22.05.1932

எதிரிகளின் விஷமப்பிரசாரம்

நமது இயக்கத் தோழர்களான திரு. செளந்தர பாண்டியன் அவர்களும், திரு. வி. வி. ராமசாமி அவர்களும், திரு. முருகப்பர் அவர்களும், திரு. கி. ஆ. பெ. விஸ்வநாதன் அவர்களும், திரு. டி. வி சோமசுந்தரம் அவர்களும், “சுயமரியாதை இயக்கக் கொள்கைகளை வரையறுத்து ரிஜிஸ்டர் செய்ய முடியாதிருப்பதனாலும், பலரும் தங்கள் தங்கள் விருப்பப்படி சங்கத்தின் அனுமதியின்றி நடந்து கொள்ளுவதாலும், இயக்க நிர்வாகக் கமிட்டி யினின்றும் நீங்கிக் கொள்ளலாமா” என்று யோசனை செய்ததாகவும், முடிவை நமது மாகாணச் சங்கத் தலைவர் திரு. ஆர். கே. சண்முகம் அவர்கள் வரும் வரையிலும் ஒத்திவைத்திருப்பதாகவும், அதுவரையிலும் இயக்கத்தின் நடவடிக்கைகளில் கலந்து கொள்ளாமல் விலகியிருப்பதென்று தீர்மானித் திருப்பதாகும் சண்டமாருதம் பத்திரிகையில் ஒரு அறிக்கை வெளிவந்தது.

அவ்வறிக்கை வெளிவந்த பின் திரு. டி. வி. சோமசுந்தரம் அவர்கள், தான் அவ்வறிக்கையில் சம்பந்தப்படவில்லையென்றும், தனக்கு அவ் வறிக்கையில் கூறியுள்ளவை யாதொன்றும் தெரியாதென்றும், அவ்வறிக்கை யில் கண்ட விஷயங்களை தாம் ஒப்பவில்லை என்றும், அவ்வறிக்கையில் கையெழுத்து இடும்படி தன்னை யாரும் கேட்க வில்லையென்றும் வெளியிட் டிருக்கிறார். மற்றவர்கள் நால்வரும் ‘சண்டமாருதத்தில்’ வெளிவந்த அவ்வறிக்கைக்குப் பின் வேறொரு செய்தியும் வெளிப்படுத்தாததால் அவ் வறிக்கையின் அபிப்பிராயத்தை அவர்கள் ஒப்புக் கொள்ளுவதாகவே நாம் கருத வேண்டியிருக்கிறது.

ஆகவே நமது இயக்கத் தோழர்களான திரு. செளந்தரபாண்டியன் அவர்களும், திரு. முருகப்பர் அவர்களும், திரு. வி. வி. ராமசாமி அவர்களும், திரு. கி. ஆ. பெ. விசுவநாதன் அவர்களும் இவ்வறிக்கையை வெளியிட்ட திலிருந்து நமது இயக்க அபிமானிகள் பலர் அவர்கள் இயக்கத்திலிருந்தே விலகி விட்டதாக ஒரு தப்பு அபிப்பிராயப்படுவதாக அறிகின்றோம். இதற்கு அனுசரணையாக நமது எதிரிகளும் சுயமரியாதை இயக்கத்திலிருந்து மேற்கண்ட தோழர்கள் விலகிவிட்டார்களென்றும், அதனால் சுயமரியாதை இயக்கத்தில் பிளவு உண்டாகி விட்டதென்றும், இனி இயக்கம் அழிந்து விடுமென்றும் விஷமப் பிரசாரம் பண்ண ஆரம்பித்து விட்டார்கள்.

ஆனால் உண்மையில் மேற்கூறிய நான்கு தோழர்களும் நமது இயக்கத்திலிருந்து விலகவில்லை என்பதையும், விலகுவதற்கு நினைக்கக் கூட இல்லை என்பதையும், இவர்கள் எந்தக் காலத்திலும் நமது இயக்கத்தை விட்டு விலகக் கூடியவர்கள் அல்ல வென்பதையும் சந்தேகமில்லாமல் எடுத்துக்காட்ட விரும்புகிறோம். இந்த நான்கு தோழர்களும் நமது இயக்கம் தோன்றிய நாள் முதல் இதில் ஈடுபட்டு யாருடைய தயவு தாட்சண்யங்க ளுக்கும் கட்டுப்படாமல் உழைத்து வருபவர்கள் என்பதை நாம் கூறுவது மிகையேயாகும். உண்மையில் இத்தோழர்கள் சுயநலங்கருதியவர்களா யிருந்தால் அவர்கள் நமக்கு எதிரிடையான இயக்கங்களில் சேர்ந்து சுலபமாக தேசாபிமானப் பட்டம் பெற்றிருக்கலாம். அப்படியில்லாமல் உண்மையான சுயமரியாதைக் காரர்களாகவும் இயக்கக் கொள்கைகள் முழுவதையும் மனப் பூர்வமாக நம்பி ஒப்புக் கொள்ளுகின்றவர்களாகவும் இருக்கும் காரணத்தால் தான் அவர்கள் இது வரையிலும் நமது இயக்கத்திலிருந்து கொண்டு எதிரி களின் மிரட்டுதல்களுக்கும் வசைமொழிகளுக்கும் அஞ்சாமல் உழைத்து வருகிறார்கள் என்பது நமது இயக்கத்தில் உள்ள மற்ற தோழர்களுக்குத் தெரியாத செய்தியல்ல.

இத்தகைய உண்மையான சுயமரியாதைத் தோழர்களை, இயக்கத் திலிருந்து விலகிவிட்டார்களென்று சிலர் செய்யும் ‘பிரசாரம்’ நமது இயக்கத் தின் மேல் உள்ள குரோத புத்தியினால் செய்யப்படும் பொய் பிரசாரமேயாகும். அவர்கள் வெளியிட்டுள்ள அறிக்கையில், எதிரிகளின் கூற்றுக்கு ஆதாரமாக ஒரு வார்த்தையாவது ஒரு எழுத்தாவது காணப்படுகிறதா? என்று கேட் கின்றோம்.

அவர்கள் வெளியிட்ட அறிக்கையில் காணப்படுவது “இயக்க நிர்வாகக் கமிட்டியிலிருந்து விலக்கிக் கொள்ளலாமா” என்று யோசித்த தாகவே காணப்படுகிறதே யொழிய இயக்கத்திலிருந்து விலகிக் கொள்வதாக அவர்கள் ஒரு பொழுதும் கருதியதில்லை யென்று அறியலாம். ஆகையால் அவர்கள் வெளியிட்ட அறிக்கையைத் திரித்துக் கூறி தப்புப் பிரசாரம் செய்வதன் மூலம் மேற்கூறிய நமது இயக்கத் தோழர்களின்மேல் பழி சுமத்தும் பொறுப்பற்றவர்களின் வார்த்தைகளை யாரும் நம்ப வேண்டாம் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறோம்.

எந்த இயக்கத்திலும் தலைவர்களுக்குள் மன வேற்றுமை ஏற்படுவதும், அதனால் வருத்தமடைவதும் சகஜம். அதனால் இயக்கத்தின்மேல் உண்மை யான பற்றுடைய யாரும் திடீரென்று இயக்கத்தை விட்டு விலகி விடாமல், இயக்கத்தில் தாங்கள் வகித்திருக்கும் பொறுப்பான பதவிகளிலிருந்து ஒதுங்கி நிற்பதும், தங்கள் மன வேறுபாடு தீருகின்ற வரையிலும், இயக்க நடவடிக்கை களில் கலந்து கொள்ளாமலிருப்பதும் சில சமயங்களில் நடைபெறக் கூடிய காரியங்கள்தான். இந்தமுறையிலேயே நமது இயக்கத் தோழர்களுக்கும் சில விஷயங்களில் அபிப்பிராயப்பேதம் தோன்றி வருத்தமடைந்து நடவடிக்கை

களிலிருந்து மாத்திரம் தற்சமயம் விலகியிருக்கத் தீர்மானித்திருக்கிறார்கள் என்றுதான் நம்புகிறோம்.

இனி நமது இயக்கத் தோழர்களான மேற்கூறியவர்கள் நிர்வாகக் கமிட்டியிலிருந்து விலக யோசித்ததற்குத் தாங்கள் கூறிய காரணங்களை நிவர்த்தித்து இயக்கத்தைப் பலப் படுத்துவதற்கு இச்சமயத்தில் தாங்களே உழைக்க வேண்டுமென்றும், நமது எதிரிகளின் விஷமப் பிரசாரத்திற்கு இடங் கொடாமல் இயக்க நடவடிக்கைகளில் கலந்து கொண்டு இயக்க வளர்ச்சிக்குப் பாடுபட வேண்டுமென்றும் கேட்டுக் கொள்ளுகிறோம்.

வெளிநாடுகளுக்குச் சென்றிருக்கும் தோழர்களான ஈ. வெ. ராமசாமி, ஆர். கே.சண்முகம், எஸ். ராமநாதன் முதலியவர்கள் வந்தபின் மனவருத்தம் அடைந்திருக்கும் நமது இயக்கத் தோழர்கள் கூறும் குறைகளின் உண்மை களை ஆராய்ந்து நிவர்த்திக்கப்பட்டு எல்லாத் தோழர்களுக் குள்ளும் ஒருமனப்பட்ட அபிப்பிராயமும் சமரசமும் உண்டாகு மென்பதிலும் இவர் கள் முன்னிலும் பன் மடங்கு உற்சாகத்துடன் நமது இயக்க வளர்ச்சிக்காக வேலை செய்வார்களென்பதிலும் ஐயமில்லை.

ஆகையால் நமது இயக்க அன்பர்கள் யாரும் தோழர்கள் செளந்திர பாண்டியன், முருகப்பர், வி. வி. ராமசாமி, கி. ஆ. பெ. விசுவநாதன் முதலியவர் களைப் பற்றி எதிரிகள் செய்யும் தப்புப் பிரசாரத்திற்கும் அவர்கள் இயக்கத் திலிருந்து விலகி விட்டதாகக் கூறும் புரளிகளுக்கும் செவி சாய்க்காமலிருக் கும்படி வணக்கமாக எச்சரிக்கை செய்கின்றோம்.

குடி அரசு - துணைத் தலையங்கம் - 22.05.1932

விபசாரம் ஒழியுமா?

‘விபசாரம்’ என்பதற்குச் சாஸ்திரங்களில் கூறப்படும் பொருள் பலவகையாகும். பொதுவாக இப்பொழுது “பொருள் வாங்கிக் கொண்டு ஆடவர்களின் இச்சையைப் பூர்த்தி செய்வதையே தொழிலாகக் கொண்டு ஜீவனம் பண்ணுவதையே விபசாரம்” என்று உலக மக்கள் எல்லோராலும் ஒப்புக் கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. பொருள் பெறாமல் சிற்றின்ப ஆசையுடன் கண்டவர்களையெல்லாம் காதலிக்கும் ஆண்களின் செய்கையையும் பெண்களின் செய்கையையும் ‘விபசாரம்’ என்றே கூறலாம்.

இத்தகைய ‘விபசார’த்தினால் தேசத்தில் உண்டாகி வரும் தீமைகள் எண்ணற்றவை. கேட்கச் சகிக்காத கொடும் பிணிகளும், பார்க்கப் பொறுக்காத பெரும்நோய்களும் விபசாரத்தினால் உண்டாகின்றன. விபசாரத்தில் ஈடுபட்டிருக்கும் ஆண்களும், பெண்களும் நோய்வாய்ப்பட்டு வருந்துவதோடு மட்டுமல்லாமல் அவர்களுக்குப் பிறக்கும் பிள்ளைகளும் நோய்க்கு ஆளாகி ஜன சமூகத்தையே பிணியடையச் செய்யும் காளான்களாக இருக்கின்றனர்.

இன்னும் ‘விபசார’த்தினாலேயே கொலை, களவு முதலிய தீச் செயல்களும் மிகுதிப்படுகின்றன. ஆதலால் இக்கொடிய விபசாரத்தை ஒழிக்க உலகமெங்கும் முயற்சி நடைபெற்று வருகின்றது; அறிஞர்கள் எல்லோரும் இக் கொடுமையைப் பற்றி பேசி வருகின்றனர்.

ஜனசமூகத்தை அரித்துக் கொல்லும் புழுக்களில் “விபசாரத்தைப்” போன்ற வேறொரு கொடிய புழு இல்லை யென்றே சொல்லலாம். பண்டைக் காலந் தொட்டு வழங்கி வரும் அனேக தீய விஷயங்களில் ‘விபசார’மும் ஒன்றாகும்.

பழந்தமிழ் நூல்களில் ‘விலை மகளிர்’, ‘பொது மகளிர்’, ‘வரைவின் மகளிர்’ என்னும் பெயர்கள் வழங்கப்படுகின்றன. இவர்களுடைய தொழில் ‘விபசார’மேயாகும். ‘விபசாரம்’ என்பது சாஸ்திரங்களின் மூலம் குற்றமாகக் கருதப்பட்டாலும், ஜன சமூகத்தில் அது தாராளமாக நடைபெற்றே வந்திருக்கிறது. ஒரு ஆடவன், மணம்புரிந்து கொண்ட மனைவியோடு கூட ‘காதற் கிழத்தி’ என்னும் பெயருடன் நிலையாக வேறொரு பெண்ணோடு சேர்ந்தி

ருப்பதும் சில சமயங்களில் இதுவும் போதாமல் ‘கணிகையர்’ இல்லங்க ளுக்குச் சென்று வருவதும் வழக்கமாகயிருந்ததாகவும் தமிழ் நூல்களால் அறியக் கிடக்கின்றது.

இதுவும் அல்லாமல், கோயில்களின் ஆடல் பாடல்களைச் செய்து கொண்டும், ‘சாமி’யையே கல்யாணம் செய்து கொள்ளப்பட்டது என்னும் அர்த்தத்தில் பொட்டுக் கட்டிக் கொண்டும், ‘தேவரடியார்’ எனப் பெயர் பூண்டும் வாழும் கூட்டத்தினரும், விபசாரத்திற்குக் காரணமாக இருப்பதும் நாடறிந்த செய்தியாகும். இத்தகைய ‘தேவரடியார்’களைப் பற்றியும் அவர்கள் கோயில்களிலுள்ள கல்லுச் சாமிகளுக்குப் (அவைகளை உண்டாக்கி வைத்திருக்கும் புரோகித ஆசாமிகளுக்கும்) பெண் சாதிகளாக இருந்து தொண்டு புரிய வேண்டிய அவசியத்தைப் பற்றியும் சமஸ்கிருத நூல்களில் சொல்லப்பட்டிருப்பதாகக் கூறுகின்றனர்.

தமிழ் நூல்களிலோ பண்டைக் காலத்தில், விபசார வாழ்க்கையை மேற்கொண்டிருந்த ‘விலை மகளிர்’ ‘பொது மகளிர்’ ‘வரைவின் மகளிர்’ என்ற பெயருடைய கூட்டத்தார் போக, ஆடல் பாடல்களைத் தொழிலாகக் கொண்டிருந்த ‘பாடினி’ ‘பாணினி’ ‘விறலி’ என்ற பெயருடைய ஒரு கூட்டத் தினரும் வேறேயிருந்திருக்கின்றனர். இக் கூட்டத்தாருக்கும் தற்காலத்தில் உள்ள ‘தேவரடியார்’ என்னும் கூட்டத்தாருக்கும் ஏதாவது சம்பந்தம் இருக்கக் கூடுமா? என்பது ஆராயத்தக்க விஷயமாகும்.

ஆகவே இந்த ‘விபசாரம்’ என்னும் கொடிய வழக்கம் இன்று நேற்று ஏற்பட்டதல்ல வென்பதையும், பல ஆயிரக்கணக்கான வருஷங்களாகவே நமது நாட்டில் நிலைத்து வருகிறதென்பதையும் அறியலாம்.

முற்காலத்திலிருந்த வைதீகர்கள், புலவர்கள், நூலாசிரியர்கள் முதலிய வர்கள் அனைவரும் விபசாரத்தின் தீமையைப் பற்றிக் கூறாமல் விடவில்லை. விபசாரத்தின் கெடுதியைப் பற்றிச் சொல்லாத நீதி நூல்களோ, இலக்கியங் களோ, கதைகளோ ஒன்றுமில்லை என்று கூறலாம். ‘கொலை’, ‘களவு’, ‘பொய்’, ‘கள்’, ‘காமம்’ என்று கூறப்படும் பஞ்சமகா பாதகங்களில் ‘காமம்’ என்று குறிப்பிட்டிருப்பது விபசாரத்தையேயாகும். இவ்வாறு வைதீகர்களும், நீதி நூல்களும், புலவர்களும், நூலாசிரியர்களும், விபசாரத்தை ஜன சமூகத் தினின்றும் நீக்குவதற்குப் பண்டைக் காலமுதல் முயற்சி செய்துங்கூட, அக் கொடிய வழக்கம் நாளுக்கு நாள் வளர்ந்து வந்ததேயொழியக் குறைந்த பாடில்லை. இவ்வாறு ‘விபசாரம்’ குறையாமல் வளர்ந்து வந்ததற்குக் காரணம் ‘விபசாரம்’ தோன்றுவதற்கு அடிப்படையான காரணம் என்ன என்பதை ஆராய்ந்து அதை அடியோடு ஒழிக்க வழி தேடாமையேயாகும்.

‘விபசாரம்’ வளர்ந்ததற்கு முதற்காரணம் ஆடவர்களின் ஆணவமே யாகும். பெண்கள் விஷயத்தில் மாத்திரம் “கற்பு” “பதிவிரதாதர்மம்” என்ற கட்டுப்பாடுகளை வற்புறுத்தி ஆண்கள் விஷயத்தில் வற்புறுத்தாமல்

விட்டதனால் பெண்கள் பலர் விபசார வாழ்க்கையில் ஈடுபட நேர்ந்தது, பணம் கொடுத்துப் பண்டங்களை வாங்குவோர் இல்லாவிட்டால், பண்டங்களை விற்பனைக்கென்று வைத்துக் கொண்டு வாங்குவோரை எதிர்பார்ப்பவர்களும் இருக்க மாட்டார்களல்லவா? அது போலவே சிறிதிற்ப வேட்கை கொண்ட முரட்டு ஆண்கள் பலரால் பலவந்தப்படுத்தப் பட்டு விபசாரியானவர்கள் பெருகியே விபசாரிகள் அதிகமானார்கள் என்று கூறுவது எவ்வகையிலும் பொருந்தாமற் போகாது.

இரண்டாவது, சமூக வாழ்க்கையில் ஏற்படுத்தப்பட்ட பல கொடுமை யான கட்டு திட்டங்களும் விபசாரத்தை மிகுதிப்படுத்தின என்பதில் ஐய மில்லை.

காதல் மணமில்லாமை, விதவை மணமில்லாமை, விவாக விடுதலை உரிமை இல்லாமை, பெண்களுக்குச் சொத்துரிமையில்லாமை முதலிய சமூகக் கட்டுப்பாடுகள் பெண்கள் விபசாரிகளாவதற்கு முக்கிய காரணமாயிருப் பனவாகும்.

ஒருவர் மேல் ஒருவர் காதல் கொள்ளாத ஒரு தம்பதிகளின் வாழ்க்கை தூய வாழ்க்கையாக இருப்பது கஷ்டம். அத் தம்பதிகள் இருவரும் தங்கள் மன இச்சையைத் தகாத வழியில்தான் பூர்த்தி செய்து கொள்ள நேரும்.

பருவ காலத்தில் விதவையான பெண்களை சாஸ்திரங்களின் மேலும், மதத்தின் மேலும் பழிசமத்தி மணஞ்செய்து கொடாமல் வைத்திருப்பதனால் விளையும் விபசாரக் கொடுமையை அளவிட்டுக் கூற யாரால் முடியும்? இன்று குளங்களிலும், ஆறுகளிலும், கிணறுகளிலும், சாக்கடைகளிலும், குப்பைத் தொட்டிகளிலும் எறிந்து கொல்லப்படும் குழந்தைகளெல்லாம் விபசாரிகளாலும், விதவைகளினாலும் பெற்ற குழந்தைகள் என்பதை யார் மறுக்க முடியும்? வீட்டுக்கு வீடு விதவைகள் குடி கொண்டிருக்கும் ஜாதியில் தான் விபசாரங்களும், சிகக் கொலைகளும் அதிகம் என்று அறியாதார் எவர்?

இந்து சமூகத்தில், விவாக விடுதலை இல்லாமையால் நேரும் ‘விபசாரம்’ மும் அதிகமே. மனைவியின் மேல் விருப்பமில்லாத கணவன், அவளை நீக்கிவிட்டுத் தாராளமாக வேறு பெண்ணை மணம் புரிந்து கொண்டோ அல்லது வேறு ஒரு பெண்ணைச் சேர்த்து வைத்துக் கொண்டோ வாழலாம். ஆனால் மனைவியோ வேறுமணம் புரிந்து கொண்டு வாழ, சட்டப்படி இடம் இல்லாமையால் விபசார வாழ்க்கையையே மேற்கொள்ள நேருகின்றது.

பெண்களுக்கு கணவனுடைய சொத்திலும் பெற்றோர் சொத்திலும் உரிமை இல்லாத காரணத்தால் கணவனாலும் பெற்றோர்களாலும் ஆதரிக்கா மல் விடப்பட்டவர்கள் ஜீவனத்திற்கு வேறு வகையில்லாத போது, ‘விபசார’ வாழ்க்கையையே கைக்கொள்ளும்படி நேருகின்றது.

ஆகவே உண்மையில் விபசாரம் ஒழிய வேண்டுமானால், ஆண்களுடைய ஆணவத்தை அடக்குவதற்கும் பெண்கள் சுதந்தரமாகிய காதல் மண உரிமை, விவாக விடுதலை உரிமை, விதவா விவாக உரிமை, சொத்துரிமை முதலியவற்றிற்கும் சட்டங்களின் மூலம் பலவந்தமாக உதவி செய்ய வேண்டும்.

இப்பொழுது பல நாடுகளிலும் விபசாரத்தை ஒழிப்பதற்குச் சட்டங்கள் செய்யப்பட்டு அமுலிலும் இருந்து வருகின்றன. ஆனால் விபசாரத் தடைச் சட்டம் அமுலிலிருக்கும் எல்லா நாடுகளிலும் அது அடியோடு ஒழிந்து விட்டதென்று கூறத்தகாது.

ஒருக்கால் இந்தியாவைத் தவிர மற்ற தேசங்களில் விபச்சாரத் தடைச் சட்டத்தினால் அதை அடியோடு நிறுத்திவிடக்கூடும்.

ஏனெனில் இந்தியாவைத் தவிர மற்ற இடங்களில் நடைபெறும் விபசாரம் வெளிப்படையானவை. வெளிப்படையாக வியாபாரம் போல் நடைபெறும் விபசாரத்தைத் தடுப்பது எளிது.

ஆனால் நமது நாட்டில் நடை பெறுவது போன்ற மறைமுகமான விபசாரங்களைத் தடுப்பது முடியாது. விதவைகள் செய்யும் விபசாரத்தையும், விவாக விடுதலை செய்து கொள்ள முடியாமல் பேருக்குத் தம்பதிகளாக வாழும் குடும்பங்களில் நடைபெறும் விபசாரங்களையும் எப்படித் தடுக்க முடியும்?

மேல் நாடுகளில் ரஷியா தேசம் ஒன்றில்தான் அடியோடு விபசாரம் ஒழிந்து விட்டதாகச் சொல்லப்படுகிறது. இதற்குக் காரணம் ஆண்களுக்கும் பெண்களுக்கும் சமூக வாழ்க்கையில் எத்தகைய வேற்றுமையும் இருப்பதற்கு இடமில்லாமல் சட்டமூலம் ஏற்பட்டிருக்கும் சௌகரியமேயாகும்.

இப்பொழுது நமது தேசத்தில் பரோடா, மைசூர், திருவாங்கூர் முதலிய சமஸ்தானங்களில் சட்டம் மூலம் விபசாரம் தடுக்கப் பட்டிருக்கிறது. சென்னையிலும் பம்பாயிலும் ‘விபசார’ச் சட்டம் நிறைவேறியிருக்கிறது. பம்பாய் நகரத்திலும், சென்னை நகரத்திலும் இச் சட்டம் அமுல் நடத்தப் படுகிறது. இப்படி இருந்தும் மேற்கண்ட சமஸ்தானங்களிலும் நகரங்களிலும் விபசாரக் கொடுமை அடியோடு ஒழிந்துவிட்டதா என்றால் இல்லை என்று தான் சொல்ல வேண்டும். பகிரங்கமாக நடந்த ‘விபசார’ வியாபாரம் ஓரளவு ஒழிந்ததே அன்றி மறைமுகமான விபசாரம் சிறிதும் குறையவேயில்லை.

இன்னும் இச்சட்டத்தை நாடெங்கும் அமுலுக்குக் கொண்டு வந்தாலும், தாட்சண்யமின்றிச் சட்டத்தின் விதிகளை உபயோகித்தாலும் விபசாரத்தை அடியோடு ஒழிக்க முடியாது.

வெளிப்படையான ‘விபசார’ வியாபாரத்தை ஓரளவு ஒழிக்க முடியுமே தவிர ரகசிய வியாபாரம் எப்பொழுதும் நடந்தே தான் தீரும்.

ஆகையால் மற்ற நாடுகளைப் போல் ஆண்களுக்கும் பெண்களுக்கும் சமூக விஷயங்களில் எத்தகைய வித்தியாசமும் இல்லாமல் சம சுதந்திரம் ஏற்படுத்தி அதை அனுபோகத்தில் கொண்டு வருவதன் மூலந்தான் விபசாரத்தை அடியோடு ஒழிக்க முடியும் என்பதில் சிறிதும் ஐயமில்லை.

ஆனால் நமது நாட்டு வைதீகர்களோ விபசாரம் தீயது என்று வாயளவில் மாத்திரம் சொல்லிக் கொண்டிருக்கின்றனர். அவர்களுக்குத் தமது வீட்டில் உள்ள விதவைப் பெண் மக்கள் செய்யும் விபசாரம் கண்ணுக்குத் தெரிவதில்லை. தமது குடும்பங்களில் உள்ள ஒற்றுமையில்லாத தம்பதிகள் செய்யும் விபசாரமும் கண்ணுக்குத் தெரிவதில்லை. தெரிந்தாலும் அதைக் குற்றமாகவோ விபசாரமாகவோ கருதாமல், அதற்குப் பரிகாரம் தேடாமல் கண்ணால் காணாதது போலவும், காதால் கேளாதது போலவும் இருந்து விடுகின்றார்கள்.

விபசாரம் ஒழிவதற்கு, காதல் மணம், விதவை மணம், விவாக விடுதலை, சொத்துரிமை முதலியவைகளே வழியென்று கூறும் சீர்திருத்தக் காரர்களையும் சுயமரியாதைக்காரர்களையும் “பெண்களை யெல்லாம் விபசாரம் செய்யத் தூண்டுகின்றவர்கள்” என்று குறைகூறுகின்றார்கள்.

மதப் புரட்டுகளையும், சாஸ்திரப்புரட்டுகளையும், நம்பிப் பெண்களைக் கொடுமைப்படுத்தி விபசாரத்தனத்திற்கு ஆளாக்கிக் கொண்டிருக்கும் இந்த மடையர்களான வைதீகர்களும், பகுத்தறிவற்றவர்களும், நமது நாட்டில் அரசியல் விஷயங்களிலும், சமுதாய விஷயங்களிலும் செல்வாக்குப் பெற்றிருக்கும் வரையிலும், விபசாரத்தை ஒழிப்பதற்கு எத்தகைய சட்டங்கள் செய்யப்பட்டாலும் அவைகளுக்குத் தகுந்த முழுப்பலனும் கிடைக்க முடியாதென்றே கூறுவோம்.

குடி அரசு - தலையங்கம் - 29.05.1932

சீர்திருத்த அரசியல் சிங்கம்

உண்மையான சீர்திருத்தக்காரரும், தேசபக்தருமான திரு. விபினசந்திர பாலர் அவர்கள் காலஞ்சென்ற செய்திகேட்டு வருந்துகின்றோம். நமது நாட்டில் அரசியல்வாதியாகவும், சமுதாய சீர்திருத்தவாதியாகவும் விளங்கிய தலைவர்கள் சிலரேயாவார்கள். அவர்களில் காலஞ் சென்ற வாலா லஜபதிராய் ஒருவர் என்பது நாடறிந்த செய்தி. அவரைப் போன்றே திரு. விபினசந்திர பாலரும் சமுதாய சீர்திருத்தக் காரராகவும், நிதானமுள்ள அரசியல்வாதியாகவும் விளங்கினார்.

சென்ற 1925 ல் சென்னையில் நடைபெற்ற ஒரு வாலிபர் மகாநாட்டில் திரு. விபினசந்திர பாலர் அவர்கள் தலைமை வகித்துப் பேசும் போது “நீங்கள் உண்மையில் வீரர்களாகவும், தேசத்திற்கு உழைக்கக் கூடியவர்களாகவும் இருக்க விரும்புவீர்களானால் 25 வயதிற்குமுன் ஒருக்காலும் மணம் புரிந்து கொள்ளாதீர்கள்! ஒரு சமயம் உங்கள் பெற்றோர்கள் கட்டாயப்படுத்தி மணம் செய்து வைக்கத் துணிவார்களாயின் வீட்டை விட்டு ஓடிப் போய்விடுங்கள்” என்று கூறினார். இதைப் போலவே பெண்கள் மணவிஷயத்திலும் பாலய மணம் கூடாது என்ற அபிப்பிராயமுடையவர்.

அன்றியும் திரு. பாலர் அவர்கள் தமது முதல் மனைவி இறந்தபின் இரண்டாவதாக ஒரு விதவைப் பெண்ணையே மணம் புரிந்து கொண்டார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

இவர் தமது இளம் வயதிலேயே சீர்திருத்த அபிப்பிராயங்களை உறுதியாகக் கொள்ளத் தொடங்கி விட்டார். பிரம்ம சமாஜ ஸ்தாபகரான பாபு கேசவசந்திரசென் அவர்களின் மாணவராகிப் பிரம்ம சமாஜத்தில் ஈடுபட்ட பொழுது இவரது தந்தை அதில் ஈடுபடக்கூடாது எனத்தடுத்தும் கேட்காமல் பிரம்ம சமாஜக் கொள்கைகளை மேற்கொண்டதால் தமது சொத்துக்களை இவருக்குக் கொடுக்காமல் வேறொருவருக்கு எழுதி வைத்தும்; வீட்டை விட்டுத் துரத்தியும் கூட தமது உறுதியான கொள்கையினின்றும் சிறிதும் தவறாத வீரராக விளங்கினார். இத்தகைய அஞ்சா நெஞ்சம் படைத்த சீர்திருத்த வீரர் நமது விபினசந்திர பாலர்.

காங்கிரஸ் திரு. காந்தியின் கையில் சிக்கி தாறுமாறாகும் வரையில் காங்கிரசில் சேர்ந்து இருந்தார்; காங்கிரஸ் பயனற்ற ஆ வேசமான காரியங்களில் புகுந்த போது அதைவிட்டு விலகித் தனித்து நின்று தேச ஊழியம் புரிந்து வந்தார்.

சாதாரணமாக சுயராஜ்யம் என்னும் பெயரால் மக்களை ஆ வேசமான வழிகளில் தூண்டிவிட்டு வீண்கிளர்ச்சிகளை உண்டாக்கி நாட்டில் பொருளாதாரக் கஷ்டத்தையும் மற்றும் பல தொல்லைகளையும் உண்டாக்கும் ஆ வேசக்காரர்களுக்குத் தேசத்தலைவர் பட்டம் கிடைப்பதும், நாட்டின் முன்னேற்றத்திற்கு உண்மையாகவும், அமைதியாகவும் பலனுண்டாகும் படியும் அரசியலிலும் சமுதாய விஷயங்களிலும் ஈடுபட்டு உழைக்கின்றவர்களுக்குத் தேச துரோகப் பட்டம் கிடைப்பதும் போலவே நமது திரு. விபினசந்திரபாலர் அவர்களுக்கும் காங்கிரசிலிருந்து விலகிய பின் வசை மொழிகளும், தேசத்துரோகப் பட்டமும் கிடைத்துவந்தன. ஆயினும் அவர் சிறிதும் அஞ்சாமல் இறக்கும் வரையிலும் தமது அபிப்பிராயங்களை அடிக்கடி பத்திரிகைகளில் வெளிப்படுத்துவதன் மூலம் தேச ஊழியம் புரிந்து கொண்டு வந்தார்.

பேசுந் திறமையில் இவரைப் போல் சிறந்தவர் வேறு எவரும் இல்லை யென்று சொல்லலாம். 1907-ம் ஆண்டில் சென்னை கடற்கரையில் இவர் செய்த பிரசங்கத்தொனி இன்னும் இந்திய மக்கள் மனத்தைவிட்டு நீங்கியிருக்க முடியாது.

இத்தகைய பெரியார் தமது 76 - வது வயதில் காலஞ் சென்றது பற்றி நாம் அதிகமாக வருந்துவதற்கு நியாயமில்லை. வயதேறியவர்கள் இறப்பது இயல்பே என்று சமாதானமடைவதே முறையாகும். இவர் கொண்டிருந்த அரசியல் அபிப்பிராயத்தையும், சமுதாய சீர்திருத்த அபிப்பிராயத்தையும் நமது நாடு பின்பற்றியிருக்குமாயின் தற்பொழுதுள்ள மோசமான நிலை மாறி எவ்வளவோ ஒழுங்கான முறையில் முன்னேறியிருக்கக்கூடும் என்ற விஷயத்தை இச்சமயத்தில் ஞாபகப்படுத்த வேண்டியது தேச ஊழியர்களின் கடமையாகும்.

காலஞ் சென்ற திரு. விபினசந்திரபாலர் அவர்களின் தேச ஊழியத்தைப் போற்றுகின்றவர்களும் அவருடைய சமுதாய ஊழியத்தைப் பாராட்டுகின்றவர்களும் அவருக்குச் செய்ய வேண்டிய நன்றி அவருடைய உயர்ந்த கொள்கைகளைப் பின்பற்றி நாட்டின் நன்மைக்கு உழைப்பதேயாகும் என்று தெரிவித்துக் கொள்ளுவதுடன் அவருடைய அன்பினர்களுக்கெல்லாம் நமது அநுதாபத்தையும் தெரிவித்துக் கொள்ளுகின்றோம்.

குடி அரசு - துணைத் தலையங்கம் - 29.05.1932

இளைஞர்களும் சுயமரியாதையும்

கத்தோலிக்கர் பயம்

இளைஞர்களுக்கும், சுயமரியாதை இயக்கத்திற்கும் உள்ள தொடர்பைப் பற்றி இப்பொழுது நாம் கூறுவது புதியதன்று. இந்த நாட்டில் மட்டிலும் அல்ல, வேறு எந்த நாட்டிலும் மூடப் பழக்க வழக்கங்களையும் அவற்றிற்குத் தந்தைமார்களாக இருந்து வளர்த்து வரும் புரோகிதர்களின் ஆதிக்கங்களையும், இந்தப் புரோகிதர்களின் வயிற்றுப் பிழைப்பு வஞ்சகச் செயல்களுக்கெல்லாம் ஆதரவு கொடுத்து வரும் மதங்களையும் அழித்து தவிடுபொடி செய்வதற்குக் காரணமாக இருந்தவர்கள் அந்நாட்டின் வாலிபர்கள் என்பதை உலக ஞானம் உள்ள எவரும் அறிவார்கள். இளைஞர்களால் விரும்பப்படாததும், அவர்களுடைய கூட்டுறவையும் ஒத்துழைப்பையும் பெறாததுமான எந்த இயக்கமும் மாண்டு மடிந்து இருந்த இடந்தெரியாமலும், தேச மக்களின் நினைவில்கூட இல்லாமலும் போதல் திண்ணம். ஏனென்றால் முதியோர்களைப் போன்று அழுக்கேறிப் பாசம் பிடித்து, சுரணையற்றுப் போன மூளை இளைஞர்களிடமில்லை. இது நமது முன்னோர் வழக்க மாயிற்றே இதை விட்டு விட்டால், நமக்கு ஏதாவது தீங்கு நேர்ந்து விடுமோ! அண்டை அயலார் நம் மேல் பழி கூறுவார்களே! இதனால் நமது வருவாய்க்கு இடையூறு நேர்ந்து விட்டால் என்ன செய்வது? வழக்கத்திற்கு விரோதமாக நடந்தால் “குலதெய்வம்” கெடுத்து விடுமோ “தெய்வம் கோபித்துக் கொள்ளுமே” என்று தொட்டதற்கெல்லாம் சந்தேகமும், பயமும் கொள்ளுகின்ற கோழைத்தனமும் பேடித்தனமும் இளைஞர்களிடமில்லை. இளைஞர்களின் சிந்தையும், அறிவும் செயலும் பரிசுத்தமானவை; ஒரு கட்டுப் பாட்டுக்குள் அடங்காதவை; சுயநல விவகாரங்களில் படிந்து முனை மழுங்காமல் கூர்மையாகவே இருப்பவை. ஆகையால் அவர்கள் எந்தச் செயல்களையும் ஆலோசித்துப் பார்த்து அவை சரியானவை என்று தம்மனத்திற்குப் பட்டால் உடனே அந்தக் காரியத்தை யாருடைய புகழ்ச்சியையும், இகழ்ச்சியையும் எதிர்பாராமல், ஆதரிப்பையும், புறக்கணிப்பையும் பொருட்படுத்தாமல், எதிர்ப்பையும் கண்டிப்பையும் லட்சியம் பண்ணாமல், செயல் முறையில் காட்டக் கூடிய ஆண்மை படைத்தவர்கள். ஆகையால்தான் அவர்கள் தலையிட்டு அவர்களுடைய ஆதரவைப் பெற்று அவர்களுடைய ஊழியத்தைப் பெற்று, நடைபெறக் கூடிய எந்த இயக்கங்களும் மின்சார சக்திபோல் பரவி வெற்றி பெற்று வருகின்றன.

துருக்கி தேசத்தின் சுயமரியாதை வீரரான ‘முஸ்தபா கமால் பாஷா’ அவர்களின் கொள்கைகளை முழுமனத்துடன் ஆதரித்து, நாடெங்கும் பரவச் செய்து வெற்றியைக் கொடுத்தவர்கள் இளைஞர்கள்; இத்தாலி தேசத்தின் சுயமரியாதை வீரராகிய ‘முசோலினி’ அவர்கள் அந்நாட்டு இளைஞர்களின் ஆதரவைப் பெற்றே தமது கொள்கைகளில் வெற்றி பெற்றார்; ருஷியா தேசத்துச் சுயமரியாதை வீரராகிய ‘லெனின்’ அவர்களும் இளைஞர்களின் துணையைக் கொண்டே தமது கொள்கைகளை நிலைநிறுத்தி வெற்றி பெற்றார்; ஸ்பெயின் தேசத்தில் புரோகிதர்களின் ஆதிக்கத்தை ஒழித்து மக்களின் சுயமரியாதையைக் காப்பாற்றக் காரணமாயிருந்தவர்களும், இருக்கின்றவர்களும் இளைஞர்கள்; கடந்த மகாயுத்தக் காலத்தில் அப்பொழுது பிரிட்டிஷ் முதல் மந்திரியாகயிருந்த திரு. லாயிட் ஜார்ஜ் அவர்களின் விருப்பத்தின்படி நின்று இங்கிலாந்தின் சுயமரியாதையைக் காப்பாற்றியவர்கள் அந்நாட்டின் இளைஞர்கள் என்னும் விஷயங்கள் சரித்திர ஞானம் உள்ளவர்களுக் கெல்லாம் தெரியாதவையல்ல.

பழயகால சரித்திரங்களைப் புரட்டிப் பார்த்தாலும் இந்த உண்மையை வெளிப்படையாக உணரலாம். கிரீசின் வைதீக முதலாளிக் கூட்டத்தாரால் அக்கிரமக்கக் குற்றஞ் சாட்டி விஷங்கொடுத்துக் கொல்லப்பட்ட ‘சாக்ரட்டீஸ்’ என்னும் பெரியாரின் கொள்கைகளை ஆதரித்தவர்கள் இளைஞர்கள்; அக்காலத்தில் மூடநம்பிக்கை இருளில் மூழ்கிக் கிடந்த மக்களுக்குப் புரோகிதர்களின் வஞ்சகச் செய்கைகளை எடுத்துக் காட்டி அவர்களை விடுதலை செய்த ஏசுகிறிஸ்துவின் கொள்கைகளைப் பரவச் செய்தவர்கள் இளைஞர்கள்; விக்சிரக ஆராதனைகளிலும், பலிகளிலும், கொடுமையான வழக்கங்களிலும் அமிழ்ந்துக் கிடந்த அரேபிய தேச மக்களுக்குச் சுயமரியாதையை உண்டாக்கிய முகமது நபி அவர்களின் கொள்கைகளுக்கு ஆதரவு அளித்தவர்கள் இளைஞர்கள்; ஜெர்மனி தேசத்தின் சுயமரியாதை வீரராகிய மார்ட்டின் லூதர் அவர்களின் கொள்கைகளை ஆரம்பத்தில் ஆதரித்து நாடெங்கும் பரப்பியவர்கள் இளைஞர்கள்; மேற்கூறிய பெரியார்கள் அனைவரும் புரோகிதர்களின் மோசங்களையும், அக்கிரமங்களையும், வேஷங்களையும் எடுத்துக் காட்டி தேசமக்களை விழிப்படையச் செய்ய முயன்றபோது முதியவர்களான வைதீகர்களும், புரோகித ஆதிக்கத்திற்கு அடங்கியவர்களும் எதிர்த்து அப்பெரியார்களுக்குப் பலவகையான துன்பங்களை உண்டாக்கிய காலங்களிலும் அஞ்சாமல் அவர்கள் கொள்கைகளை ஆதரித்துப் பரவச் செய்தவர்கள் பரிசுத்த மனமுடைய இளைஞர்களே என்பதைக் கற்றவர்கள் யாவரும் அறிவார்கள்.

இந்த இருபதாம் நூற்றாண்டிலும், ஏழு ஆண்டுகளுக்கு முன் தொடங்கப்பட்ட நமது சுயமரியாதை இயக்கத்தில் ஈடுபட்டு இதைப் பரவச் செய்து வருபவர்கள் அனைவரும் பெரும்பாலும் இளைஞர்களே என்பதை யாரும் அறிவார்கள். இன்று சுயமரியாதை இயக்கத்தை ஒழிக்க வேண்டுமென்று பிரயத்தனம் பண்ணிய படு வைதீகர்களின் பிள்ளைகளையும் நமது இயக்கம்

வெளியில் இழுத்துத் தன்னோடு சேர்த்துக் கொண்டு வளர்ந்து வருவதுடன், அவ்வைதீகத் தந்தைமார்களின் உச்சிக் குடுமியையும் பிடித்துக் குலுக்குகிறது என்பது நாடெங்கும் தெரிந்த செய்தியாகும்.

‘சைவப் பெரியார்’ களெல்லாம் மகாநாடுகள் கூட்டிச் சுயமரியாதை இயக்கத்தைக் கண்டித்தார்கள். சைவ இளைஞர் மகாநாடு கூட்டி அவர்களை யெல்லாம் சுயமரியாதை இயக்கத்தில் சேரவிடாமல் தடுத்துப் பார்த்தார்கள். என்னதான் முயன்றாலும் இளைஞர் மனத்தையும் சுயமரியாதை இயக்கத் தையும் வேறுபடுத்த முடியாமல் இப்போது மூலையில் உட்கார்ந்து விட்டார்கள்.

ஆனால் இப்பொழுது கத்தோலிக்கக் கிறிஸ்துவர்களில் சிலர் நம்மைக் கண்டிக்க முற்பட்டிருக்கின்றதைக் கண்டு நாம் ஆச்சரியமடையவில்லை. புரோகித ஆதிக்கம் எந்தெந்த இடங்களில் இருக்கின்றதோ, அங்கெல்லாம் நமது இயக்கம் சென்று அவ்வாதிக்கத்தைத் தளர்த்தாமற் போகாது.

இந்தியாவில் புரோகிதர்களின் சட்டத்திற்கும், நிபந்தனைகளுக்கும் அடங்கியுள்ள மதங்களில் கத்தோலிக்கக் கிறிஸ்துவர்கள் மதமும் ஒன்று என்று சொல்லப்படுகிறது. ஆகையால்தான் அம்மத இளைஞர்கள் பலர் இப்பொழுது சுயமரியாதை உணர்ச்சி பெற்று வருகிறார்கள். இதைக் கண்டு பயந்தே அம்மத வைதீகர்களின் ஆதிக்கத்தில் சென்ற 30-5-32 -இல் தூத்துக்குடியில் நடைபெற்ற கத்தோலிக்க வாலிபர்களின் மகாநாட்டில் நமது இயக்கத்தைக் கண்டித்து ஒரு தீர்மானம் நிறைவேற்றியிருக்கிறார்கள். அத்தீர்மானம் வருமாறு:-

சமத்துவம், சகோதரத்துவம் என்ற கொள்கைகளை மேலே போர்த்துக் கொண்டு நாஸ்திகத்தையும் மதத்தில் வெறுப்பையும் பரப்பிவரும் சுயமரியாதை இயக்கத்தைப் பற்றி இம்மகாநாடு கத்தோலிக்க இளைஞர்களுக்கு எச்சரிக்கை செய்வதுடன்,

சமத்துவமின்மையை உண்டு பண்ணியவர்களும், அதை ஆதரித்து வருகின்றவர்களும், குருக்கள்மார்கள் என்று சொல்லிக் குருக்கள் களை எதிர்த்தும், அவர்கள்மேல் குறைகூறியும் வரும் மனப்பான் மையை வளர்த்துவருவதையே நோக்கமாகக் கொண்டுள்ள இவ் வியக்கத்தின் செயல்களில் ஒன்றை இம்மகாநாடு முக்கியமாகக் கண்டிக்கிறது.

இத்தகைய பிரசாரத்தை அழிக்கத் தங்களால் முடிந்த வகையில் எல்லாம் முயற்சி செய்யுமாறு இம்மகாநாடு கத்தோலிக்க வாலிபர் களைக் கேட்டுக் கொள்கிறது.

மேற்கண்ட தீர்மானத்தைக் கத்தோலிக்க வாலிபர்கள் மகாநாட்டில் நிறை

வேற்ற வேண்டிய அவசியம் நேர்ந்ததற்குக் காரணம் இன்னதென்பதை நாம் விளக்கிக் காட்ட வேண்டியதில்லை. இத்தீர்மானத்தில் “சமத்துவமின்மையை உண்டுபண்ணியவர்களும், அதை ஆதரித்து வருகின்றவர்களும் குருக்கள் மார்கள் என்று சொல்லிக் குருக்களை எதிர்த்தும், அவர்கள் மேல் குறை கூறியும் வரும் மனப்பான்மையை வளர்த்துவருவதையே நோக்கமாகக் கொண்டுள்ள இவ்வியக்கத்தின் செயல்களில் ஒன்றை இம்மகாநாடு முக்கிய மாகக் கண்டிக்கிறது” என்று விளக்கமாகக் கூறப்பட்டிருப்பது ஒன்றே போதுமானதாகும்.

இத்தீர்மானத்தைச் செய்தவர்களுக்கு நாம் சொல்லுகின்றோம். சமத்துவம் சகோதரத்துவம் சுதந்திரம் என்பனவைகளை உண்டாக்குவதே எங்கள் இயக்கத்தின் நோக்கம்; இவைகளுக்குத் தடையாக இருப்பவை புரோகிதர்களும், கடவுள், மோட்சம், நரகம், சொர்க்கம், பாவம், பாவமன்னிப்பு, பரலோகம் முதலிய பூச்சாண்டிகளேயாகும். இவைகளின் மேல் மக்கள் கொண்டிருக்கும் மயக்கத்தையும் நம்பிக்கையையும் ஒழித்தால்தான் சுய மரியாதையை உண்டாக்க முடியும் என்றுதான் பிரசாரம் பண்ணிக் கொண்டு வருகின்றோம். இந்தப் பிரசாரத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு தான் எங்கள் இயக்கம் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. இப்பொழுதும் இப்பிரசாரமே எங்கள் இயக்கத்தின் முதன்மையாக இருந்து வருகிறது. இந்த பிரசாரமானது கத்தோலிக்க இளைஞர்கள் மனத்திலும், சைவ இளைஞர்கள் மனத்திலும், வைணவ இளைஞர்கள் மனத்திலும், முஸ்லிம் இளைஞர்கள் மனத்திலும் மற்ற எந்த இளைஞர்கள் மனத்திலும் புகுந்துதான் தீரும். இந்த உணர்ச்சி இளைஞர்கள் மனத்தில் வேரூன்ற, வேரூன்ற பாதிரிகளுக்கும், பண்டார சன்னதிகளுக்கும், ஜீயர்களுக்கும், முல்லாக்களுக்கும் மற்றுமுள்ள சமுதாயத்தை அரித்துக் கெடுக்கும் விஷப்பூச்சிகளாகிய புரோகிதக் கூட்டங் களுக்கும் செல்வாக்கும், வயிற்றுப் பிழைப்பும் இல்லாமல் போகும் என்பதில் ஐயமில்லை.

சுயமரியாதை இயக்கம், குருக்கள்மார்களின் வஞ்சகச் செயல்களைக் கண்டிக்கின்றதென்று ஆத்திரப்பட்டு வாலிபர்களுக்கு எச்சரிக்கை செய்ய முன் வந்த கத்தோலிக்க கிறிஸ்துவ வாலிபர் மகாநாட்டார், அவர்களுடைய ‘கடவுள் குமாரன்’ என்று சொல்லப்படுகின்ற ஏசுநாதர் புரோகிதர்களைக் கண்டித்திருப்பதற்கு என்ன செய்யப் போகிறார்கள்?

“நீங்கள் குருக்கள் என்று அழைக்கப்படாதிருங்கள்! கிறிஸ்து ஒருவரே உங்களுக்கு குருவாயிருக்கிறார்.”

“வஞ்சகர்களாகிய வேத பாரகர்களே! பரிசேயர்களே! நீங்கள் வெளி வேஷத்திற்காக அதிக ஜெபம் பண்ணுவதுபோலக் காட்டி, விதவைகளின் வீடுகளை அபகரிக்கிறீர்கள்.”

“சாப்பிடுகின்றதும் தண்ணீர் அருந்துவதுமான பாத்திரங்களின்

வெளிப்புறத்தை மாத்திரம் சுத்தமாக்குகிறீர்கள்! உட்புறத்திலோ அவைகள் கொள்ளையினாலும் அநீதத்தினாலும் நிறைந்திருக்கின்றன.”

“நீங்கள் வெள்ளையடிக்கப்பட்ட கல்லறைகளுக்கு ஒப்பா யிருக்கிறீர்கள்! அவைகள் வெளியே அலங்காரமாகக் காணப்படும் உட்புறத்திலோ இறந்தவர்களின் எலும்புகளும் எல்லா அசுத்தங்களும் நிறைந்திருக்கும்.”

“அப்படியே நீங்களும் வெளிவேஷத்தில் நீதிமான்கள் போல மக்களுக்குக் காணப்படுகிறீர்கள்! உள்ளத்திலோ, வஞ்சகத்தினாலும், அக்கிரமத்தினாலும் நிறைந்திருக்கிறீர்கள்!” என்று மத்தேயு சுவிசேஷம் 23-வது அதிகாரத்தில் சொல்லப்படும் விஷயத்தை நாம் இக்காலத்தில் எல்லா மதத்தில் உள்ள குருமார்களுக்கும் பொருத்தமானது என்றுதான் சொல்லுகிறோம். எங்கள் இயக்கம் குறிப்பிட்ட ஒரு மதத்தைக் கண்டிக்கவோ, அல்லது ஒரு வேதத்தைக் கண்டிக்கவோ, அல்லது ஒரு மத குருமார்களைக் கண்டிக்கவோ எழுந்தது அன்று என்று பல தடவை விளக்கப்பட்டிருக்கிறது. மக்களின் பகுத்தறிவிற்கு முட்டுக்கட்டைகளாக இருக்கும் மதங்களையும், எல்லா வேதங்களையும் எல்லா மதகுருக்கள்மார்களின் வஞ்சகங்களையும் ஒழிக்கவே செய்யும் என்பதை இப்பொழுதும் கூறுகிறோம்.

உண்மையில் இந்த விஷயங்கள் இளைஞர்களுக்கெல்லாம் தெரியாதவைகளும் அல்ல; புரோகிதர்களின், மோசங்களும் வஞ்சகங்களும், அவர்களுக்கு ஆதரவாக இருக்கும் மதப் புரட்டுகளும் இளைஞர்கள் மனத்தில் இயற்கையாகவே வேருன்றி வந்து கொண்டிருக்கின்றன. ஆகையால் இனி எவர் என்ன தீர்மானங்கள் செய்தாலும், பிரசாரம் பண்ணினாலும் இளைஞர்களின் உணர்ச்சியைக் கட்டுப்படுத்தமுடியாது என்று எச்சரிக்கை செய்கின்றோம்.

குடி அரசு - தலையங்கம் - 05.06.1932

தற்கொலை தெய்வீகமா?

-தேசியத்தரோகி

மசூலிப்பட்டிணத்தில், ஒரு போலீஸ் சேவகரின் மகளுக்குக் கல்யாணம் நடத்துவதாக ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்ததாம். கல்யாணத்திற்கு முதல் நாள் அந்த மணப்பெண், கல்யாண உடைகளை அணிந்து கொண்டு வீட்டின் கொல்லைப் புறத்தில் அடுக்கியிருந்த விறகில் ஏறித் தானே நெருப்பு வைத்துக் கொண்டு இறந்து விட்டாளாம். இவ்வாறு இறந்ததற்குக் காரணம் அப்பெண், தன்னை “தெய்வத் தன்மை உள்ளவள்” என்றும் தான் “மனிதனைக் கல்யாணம் பண்ணிக் கொள்ள யோக்கியதை இல்லை” என்றும் கூறியதாகவும் கடிதம் எழுதி வைத்திருந்ததாகவும் சொல்லப்படுகிறது.

அப்பெண் இறந்ததற்கு ‘தெய்வத்தன்மை’ கற்பிக்கப்பட்டவுடன், ஏராளமான ஜனங்கள் கூடி, முனிசிபல் அதிகாரிகளின் உத்தரவுப் பெற்று அப்பிணத்தை ஊர்வலமாக தூக்கிச் சென்று அடக்கஞ் செய்தார்களாம். இதன்பின் அப்பிணத்தை புதைத்த இடத்தில் கோயில் கட்டுவதற்காக ஜில்லா முழுதும் பணம் வசூல் பண்ணுகிறார்களாம்.

நமது நாட்டு மக்களின் பயித்தியக்காரத்தனத்தைக் காட்டுவதற்கு இதைவிட வேறு என்ன உதாரணம் வேண்டும்?

வாங்கினகடனை திருப்பிக் கொடுக்க முடியாத காரணத்தால் மான் முள்ளவர்கள் பலர் தற்கொலை செய்து கொண்டு உயிர் துறந்திருக்கிறார்கள். கௌரவமாக ஜீவனம் பண்ணியவர்கள், கஷ்டப்பட வேண்டிய சந்தர்ப்பம் நேர்ந்த போது கஷ்டம் பொறுக்கமுடியாமல் தற்கொலை செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள். குடும்பச் சச்சரவு காரணமாகத் தற்கொலை செய்து கொண்டு மடிந்து போனவர்களில் ஆண்களும் உண்டு, பெண்களும் உண்டு. மணமகள் பிடிக்காத காரணத்தால் மணமகள் தற்கொலை செய்து கொண்டு இறப்பதும், மணமகள் பிடிக்காத காரணத்தால் மணமகன் தற்கொலை செய்து கொண்டு சாவதும் உண்டு. இம்மாதிரி இதற்கு முன் நடைபெற்றும் இருக்கின்றது. ஆகையால் தற்கொலை செய்து கொண்டு இறப்பதில் தெய்வத்தன்மை கற்பிப்பதும், அதை மக்கள் நம்பி ஏமாறுவதும் மூடத்தனமேயாகும்.

மகூலிப்பட்டணத்தில் இறந்து போன மணப்பெண் விஷயமும் வெறும் தற்கொலையே தவிர வேறு ஒன்றும் ஆச்சரிய முள்ளதல்ல வென்றே நாம் சொல்லுவோம்.

அந்தப் பெண், தனக்குக் குறிப்பிட்டிருந்த மாப்பிள்ளை பிடிக்காத காரணத்தால் இறந்திருக்க வேண்டும்; அல்லது புத்தி தடுமாற்றத்தால் இறந்திருக்க வேண்டும். இதைத் தவிர வேறு எந்தக் காரணமும் கூற முடியாது. இவ்வாறு உண்மையைச் சிந்தித்துப் பார்க்கும் அறிவில்லாமல் ‘தெய்வீகத் தன்மையை’ நம்பி ஒருவர் சென்ற வழியே மற்றவர்களும் ஆட்டு மந்தைப் போலச் செல்வதனால் உண்டாகும் பயித்தியக்காரத்தனத்தையும், பொருள் நஷ்டத்தையும் யாராவது கவனிக்கின்றார்களா?

இந்த மாதிரியே செத்துப் போனவர்கள் சம்பந்தமாக உண்டான மூட நம்பிக்கைகள் காரணமாகத்தான் இன்று நமது நாட்டில் எண்ணற்ற கோயில்கள் பெருகியிருக்கின்றன. கிராமங்களில் உள்ள பலவகைப்பட்ட கோயில்களெல்லாம் செத்துப் போன மனிதர்கள் பேரால் ஏற்பட்டவை என்பதை இன்றும் கிராமங்களில் உள்ளவர்கள் அந்தக் கோயில் ‘சாமி’ களைப் பற்றிச் சொல்லும் கதைகளால் அறியலாம். இப்பொழுது மகூலிப் பட்டினத்தில் நடந்த சம்பவமும் இதற்கு தகுந்த உதாரணமாகும்.

பொது ஜனங்களிடம், இந்த மாதிரியான இயற்கை நிகழ்ச்சிகளை எல்லாம் ‘தெய்வத்தன்மை’ என்று நம்புகின்ற குணம் இருக்கின்ற வரையிலுமவர்கள் முன்னேற்றமடையப் போவதில்லை. ஆகையால் பகுத்தறிவுடைய தோழர்கள் இது போன்ற விஷயங்கள் நேரும் போதெல்லாம் பொது ஜனங்களை எச்சரித்து ஏமாறாமலிருக்கும்படி செய்ய முன் வருமாறு வேண்டுகிறோம்.

குடி அரசு - கட்டுரை - 05.06.1932

சிறுபிள்ளைத்தனம்

சிறுபிள்ளைகள் விளையாட்டிலேயே கவனமுள்ளவர்கள்; தாம் செய்யும் வேலைக்குப் பிற்காலத்தில் இன்னது பலன் கிடைக்கும் என்பது பற்றிச் சிறிதும் சிந்திக்கமாட்டார்கள். தற்கால சந்தோஷத்திற்காக எந்தக் காரியங்களையும் பொறுப்பின்றித் செய்யத் துணிவார்கள். அவர்களுக்குக் கவலையோ பொறுப்போ ஒரு சிறிதும் தெரியாது. இதனால்தான் ‘சிறுபிள்ளை யிட்ட வெள்ளாமை வீடு வந்து சேராது’ என்று சொல்லுவது வழக்கம்.

இத்தகைய விளையாட்டுப் பிள்ளைகளைப் போலத்தான் இப்பொழுது காங்கிரஸ்காரர்கள் என்று சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறவர்கள் நடந்து வருகிறார்கள். உண்மையில் கொஞ்சங் கூட பொறுப்புள்ள காங்கிரஸ்காரர்கள் யாரும் இப்பொழுது இல்லை. பொறுப்பற்ற முறையில் காலித்தனமான காரியங்களைச் செய்து வீண் கலகத்தை உண்டு பண்ணும் சில சிறுபிள்ளைத் தனமுடையவர்களே இப்பொழுது ‘காங்கிரஸ்’ என்பதன் பெயரால் ஆர்ப்பாட்டம் செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள்.

தபால் பெட்டிகளுக்குத் தீயிடுவது, தபாலாபிசை மறியல் செய்வது, ரயிலை மறியல் செய்வது காங்கிரஸ் கட்டளைகளுக்கு உட்படாத தனித்த விடயப்பாசிகளுக்கு நஷ்டத்தை விளைவிப்பது, அவர்கள் கடைகளை ரகசிய முறையில் தீக்கிரையாக்குவது போன்ற காரியங்களை எந்த யோக்கிய முள்ள மனிதராவது செய்ய முடியுமா? இச்செயல்களெல்லாம் தேசத்தில் நடைபெறவில்லையா?

திரு. சரோஜினி அம்மாள் அவர்களும், திரு. மாளவியா பண்டிதர் அவர்களும் டில்லியில் காங்கிரஸ் நடத்துவதாக ஏற்பாடு செய்து நடத்தத் தொடங்கும்போது அரசாங்கத்தார் அக்காங்கிரசைத் தடைசெய்து விட்டதும், பிறகு காங்கிரஸ் நடவாமை போனதும் யாவரும் அறிந்த விஷயம். ஆனால் காங்கிரஸ்காரர்கள் டில்லி மகாநாட்டை அரசாங்க உத்தரவை மீறி நடத்தி விட்டதாகவும், தீர்மானங்கள் நிறைவேற்றிவிட்டதாகவும் வீண் புரட்டாக வீராப்புப் பேசிக் கொண்டனர். டில்லி காங்கிரஸ், அரசாங்கத்தார் செய்திருந்த தடைப் பந்தோபஸ்துகளையெல்லாம் மீறி நடந்து விட்டதாகவும் முக்கியமான

தீர்மானங்களையெல்லாம் நிறைவேற்றி விட்டதாகவும், பத்திரிகைகளும் பிரசுரித்துக் கிளர்ச்சி பண்ணின. பொறுப்புள்ள ‘காங்கிரஸ்’ தலைவர்கள் என்பவர்கள் எவரும் வெளியில் இல்லாதிருக்கும்போது இவ்வாறு காங்கிரசைக் கூட்டியதாகவும், அவற்றைத் தேசமக்கள் பின்பற்ற வேண்டும் என்பதாகவும் பேசியதும் புரளி பண்ணியதுமே சிறு பிள்ளைத்தனமான காரியமாகும். இதன் பிறகுதான் சிறு பிள்ளைத்தனமான செயல்களும் அதிகப் பட்டன என்பதில் ஐயமில்லை.

இதன்பின் இன்னுஞ் சில இடங்களில் மகாநாடு கூட்டுவதாக விளம்பரம் புரிந்ததும் அரசாங்கத்தார் அவைகளைத் தடுத்ததும் டில்லி காங்கிரஸ் மாதிரியே எங்கோ ஓரிடத்தில் மகாநாடு கூட்டியதாகவும், டில்லி காங்கிரஸ் தீர்மானங்களை ஆதரித்ததாகவும், 500 பிரதிநிதிகள் வந்திருந்ததாகவும், 1000 பிரதிநிதிகள் வந்திருந்ததாகவும் பத்திரிகைகளில் எழுதிப்புரளி பண்ணிக் கொண்டிருக்கின்றனர். இதற்கு உதாரணமாக தஞ்சாவூர் ஜில்லா ‘காங்கிரஸ்’ மகாநாட்டை எங்கோ ஓரிடத்தில் கூட்டியதாகவும், தமிழ் மாகாண மகாநாட்டை மதுரையில் எங்கோ ஒரு சந்திக்கடையில் கூட்டியதாகவும், பத்திரிகைகளில் வெளியான செய்திகளே போதுமானதாகும். இன்னும் கல்கத்தாவைச் சேர்ந்த ஹெளராவில் நடத்த முயற்சித்த காங்கிரஸ் மகாநாடு, குண்டூரில் நடத்த முயற்சித்த ஆந்திர மாகாண மகாநாடு, பகல்காட்டில் நடத்த முயற்சித்த மகாநாடு, நாகபுரியில் நடத்த முயற்சித்த மத்திய மாகாண மகாநாடு, அமிர்தசரசில் நடத்த முயற்சித்த பாஞ்சால மாகாண மகாநாடு முதலியவைகளும் போதிய உதாரணங்களாகும். இந்த மகாநாடுகளால் உண்டான பலன் என்ன? பத்திரிகைகளில் மகாநாடு கூட்டப் போவதாக விளம்பரம் புரிவதும், உடனே அரசாங்கத்தார் மகாநாடு நடத்துவதாக விளம்பரம் பண்ணிய நிர்வாகிகளுக்கு 144 போடுவதும், அதை அவர்கள் மீறுவதும், மகாநாட்டிற்கே தடையுத்தரவு போடுவதும், பிறகு அந்தப் பொறுப்பற்றவர்கள் மகாநாடு நடத்திவிட்டதாகப் புரளி பண்ணுவதும் ஆகிய வீண் விளையாட்டுக் காரியங்களைவிட வேறு கடுகளவேனும் பலன் விளைந்தது என்று சொல்ல முடியுமா?

இவ்வாறே தான் “காங்கிரஸ்” காரர்களால் செய்யப்படும் மறியல், பொதுக்கூட்டம் முதலியவைகளும் நடைபெறுகின்றன. யாராவது தங்களுக்குப் பணம் கொடுக்காத வியாபாரிகள் இருந்தால் அவர்கள் கடைக்கு மறியல் செய்வதாக இரண்டு மூன்று பேர் விளம்பரம் பண்ணிக்கொண்டு போவதும், போலீசார் வந்தவுடன் ஓட்டமெடுப்பதும் வழக்கமாகிவிட்டது. ஒரு குறிப்பிட்ட இடத்தில் பொதுக்கூட்டம் நடைபெறப்போவதாக விளம்பரம் பண்ணுவதும், பிறகு அந்த இடத்தில் கூட்டத்தை நடத்தாமல் நாலு பேரைச் சேர்த்துக் கொண்டு எங்காவது ஒரு குப்பை மேட்டில் பேசிக் கொண்டிருந்து விட்டு வந்து போலீசாரை ஏமாற்றிக் கூட்டத்தை நடத்திவிட்டதாக விளம்பரம் பண்ணிக் கொள்வதும், ஜாலவித்தைக் காட்டப் போவதாகவும்,

கழைக்கூத்தாடப் போவதாகவும் கோழிக் சண்டை, கிடாச் சண்டை நடக்கப் போவதாகவும் விளம்பரம் பண்ணிக் கூட்டத்தைச் சேர்த்து அதில் ‘காங்கிரஸ்’ பிரசாரம் பண்ணிவிட்டு, போலீசார் வருவதற்கு முன் கூட்டத்தைக் கலைத்து விட்டு ஓடிவிடுவதாகவும் செய்திகள் வெளிவருகின்றன. இவைகளுக்கும், மாமரத்தை குத்தகை எடுத்திருக்கின்ற ஒருவன் கல்லெறிந்து மாங்காய் அடிக்கும் சிறுபிள்ளைகளைத் தடியைத் தூக்கிக் கொண்டு பயமுறுத்தி விரட்டவும், அவர்கள் ஓடவும், பிறகு குத்தகைக்காரன் மறைந்த பின் மீண்டும் அந்தப் பிள்ளைகள் கல்லெறிந்து மாங்காய் அடிக்கவும், மறுபடியும் குத்தகைக்காரன் முன்போலவே விரட்டவும் இவர்கள் ஓடவும் ஆக, இப்படியே அடுத்தடுத்து நடைபெறுவதற்கும் என்ன வித்தியாசம் என்றுதான் கேட்கிறோம்.

‘காங்கிரஸ்’ சானது அதைச் சேர்ந்தவர்கள் பிதற்றிக் கொள்வது போல இந்தியாவின் 35 கோடி மக்களுக்கும் பிரதிநிதியாக இருக்குமானால், ஏன் இந்து முஸ்லீம் சச்சரவு உண்டாகாமல் பார்த்துக் கொள்ளக் கூடாது? ஏன் தீண்டத்தகாதார் தீண்டுவோர் சண்டை உண்டாகாமல் பார்த்துக் கொள்ளக் கூடாது? சென்ற ஆண்டில் கான்பூரில் நிகழ்ந்த இந்து முஸ்லீம் கலகம் இன்னும் இரத்தத்தில் எழுதப்பட்டு நம்மனதை விட்டு அகலாத பயங்கரக் காட்சியாக இருக்கின்றது. சென்ற சில தினங்களுக்கு முன் பம்பாயில் ஆரம்பித்த இந்து முஸ்லீம் கலகம் இன்னும் சரியாக ஓய்ந்த பாடில்லை. தாழ்த்தப்பட்ட, தீண்டத்தகாத மக்களுக்குத் தீண்டத் தகுந்த உயர்த்திக் கொண்டிருக்கும் மக்கள் ஒவ்வொரு நாளும் செய்துவரும் கொடுமை சகிக்க முடியாததாக இருக்கின்றது. இவற்றை எல்லாம் சரிப்படுத்த முடியாத ஒரு ஸ்தாபனமோ, அதைச் சேர்ந்தவர்களோ நாங்கள்தான் 35 கோடி மக்களுக்கும் பிரதிநிதி என்று சொல்லிக் கொள்வது வெட்கக் கேடல்லவா?

காங்கிரசின் யோக்கியதையும், அது செய்யும் காரியங்களால் தேசத்தில் நடைபெறும் காலித்தனங்களும், கலகங்களும் இந்த நிலையில் இருக்கும் போது இந்தியாவின் அடிமையைப் பாதுகாப்பதற்கு வைகிராய் அவர்களால் ஏற்படுத்தப் பட்டிருக்கும் அவசரச் சட்டத்தைக் கண்டிக்க முன் வந்து விட்டார்கள். இவ்வளவு கட்டுத் திட்டங்களும், கவனிப்பும், அவசரச் சட்டமும் இருக்கும்பொழுதே போக்கற்ற காலிகள் பலர் ‘காங்கிரஸ்’ பெயரைச் சொல்லிக் கொண்டு அடாத செயல்களைச் செய்து, தேசத்தின் அமைதிக்குப் பங்கம் விளைப்பார்களானால் இந்தக் கட்டுத்திட்டங்களும் கவனிப்பும் அவசரச் சட்டங்களும் இல்லாமல் போனால் தேசத்தின் கதி என்னாவது? பம்பாயில் நடப்பது போன்ற கலகம் மூலைக்கு மூலை தாராளமாக நடைபெறாமலிருக்கவும், நிரபராதிகளான பொதுஜனங்களின் சொத்துக்களுக்கும் சுதந்திரங்களுக்கும் உயிர்களுக்கும் அபாயம் ஏற்படாமலிருக்கவும் முடியுமா என்று கேட்கிறோம்.

“கேவலம், சிறுபிள்ளைகள் தண்ணீர் பந்தல் வைக்கும் பொருட்டு யாசகங் கேட்பதைப் பொறுத்துக் கொண்டிருக்க முடியாமல் அவர்களைத் தொந்தரவு செய்த சில துவேஷப் புத்தியுடைய இந்துக்களால் நேர்ந்த கலகந்தான் பம்பாய் இந்து முஸ்லீம் கலகத்திற்குக் காரணம்” என்று சொல்லப் படுவதைவிட நமக்கு வேறு என்ன அவமானம் வேண்டும்?

இத்தகைய நிலைமையைப் போக்கி தேசத்தில் அமைதியை உண்டாக்க வேண்டுமென்னும் கவலை மிதவாதிகள் என்று சொல்லப் படுகின்ற காங்கிரசில் சேராத அரசியல் வாதிகளில் அனேகருக்கு இருந்தாலும், அவர்கள் வெளிப்படையாகக் காலிகளின் செயல்களைக் கண்டிக்கவோ தேச மக்களுக்கு நன்மையான வழிகளை எடுத்துக்காட்டவோ தைரியமாக முன்வராமல் பதுங்குகிறார்கள். காங்கிரஸ் செயல்களைக் கண்டிப்பதனால் எங்கே தங்கள் செல்வாக்குக் குறைந்து போய்விடுமோ என்று பயப்படுகிறார்கள். ஆகையால் அவர்கள் பாம்புக்குத் தலையையும், மீனுக்கு வாலையும் காட்டும் ‘விலாங்கு’ மீன்களைப் போல் அரசாங்கத்தார்க்கு நல்ல பிள்ளைகளாகவும், காங்கிரஸ்காரர்களிடம் அநுதாபம் உள்ளவர்கள் போலவும் நடந்து கொண்டு தங்கள் காரியத்தைச் சாதித்துக் கொள்வதிலேயே கண்ணும் கருத்துமாய் இருந்து வருகிறார்கள். இச்சமயத்தில் மற்றொரு விஷயத்தையும் கவனிப்போம். வெளியில் பேசும் மிதவாதிகளெல்லாம், காங்கிரசுடன் ராஜிபண்ணிக் கொள்ளாமல், திரு. காந்தியை விடுதலை செய்யாமல் தேசத்தில் சமாதானத்தை ஏற்படுத்த முடியாதென்றும், அரசியல் சீர்திருத்தம் கொடுத்தாலும் அதைச் சரியாக நடத்தி வைக்க முடியாதென்றும் சொல்லிக் கொண்டு வருகிறார்கள். இதில் ஏதாவது அர்த்தமிருக்கிறதா என்றுதான் நாம் கேட்கிறோம். லார்டு இர்வின் அவர்கள் வைசிராயாக இருந்த காலத்தில், திரு. காந்தியவர்களுக்கும், லார்டு இர்வின் அவர்களுக்கும் ராஜி ஒப்பந்தம் ஏற்பட்டதே; சில நாள் அவ்வொப்பந்தமும் அமுலில் இருந்ததாகக் கருதப்பட்டதே; அப்பொழுதுதான் தேசத்தில் அமைதியும் சமாதானமும் நிலவி இருந்ததென்று சொல்ல முடியுமா? ஆகையால் காங்கிரசோடு ராஜி செய்து கொள்ளுவதன் மூலம் தேசத்தில் அமைதி ஏற்பட்டு விடும் என்று கூறுவது வீண் பேச்சென்றே சொல்ல வேண்டும். அன்றியும் பூரண சுயேச்சை கேட்கும் காங்கிரசுக்கும், மாகாண சுயாட்சி கொடுக்கலாமா? என்று யோசனை செய்து கொண்டிருக்கும் அரசாங்கத்திற்கும் எப்படி ராஜி ஏற்பட முடியும்? ஏற்பட்டாலும் எத்தனை நாளைக்கு அந்த ராஜி நிலைத்து நிற்க முடியும்? என்று யோசித்துப் பாருங்கள்.

நமது நாட்டிலுள்ள வகுப்புப் பிரிவுகளும், துவேஷங்களும் ஒழிகின்ற வரையில் மக்களுக்குள் ஒற்றுமை ஏற்பட முடியாது என்ற அபிப்பிராயத்தை மறுக்கின்றவர்கள் யாருமில்லை, இருந்தும், இந்த சாதி, மதங்களை ஒழித்து ஒற்றுமையுண்டாக்க யாரும் முயல முன்வரவில்லை. இந்த நிலையில் பூரண

சுயேச்சைப் பேச்சுப் பேச சிறிதேனும் யோக்கியதை உண்டா என்று கேட்பதில் என்ன தவறு இருக்கின்றது?

திரு. காந்தியார் வட்டமேஜை மகாநாட்டுக்குப் போகுமுன்னர் “வகுப்புப் பிரச்சினையில் ஒரு முடிவு ஏற்பட்டால் தான் இங்கிலாந்து போவேன்” என்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தாரே அதன்படி செய்தாரா? இங்கிலாந்தில் பேசும் போதெல்லாம் “இந்தியாவுக்குப் போனவுடன் முதலில் வகுப்புப் பிரச்சினையை முடிவு செய்த பிறகே மற்ற காரியங்களைப் பார்ப்பேன்” என்று சொல்லிக் கொண்டாரே! இந்தியாவிற்கு வந்த பின் என்ன செய்தார்? சட்டமறுப்பில் கலந்து கொண்டு சிறைசென்று, நூல் நூற்றுக் கொண்டும், பகவத்கீதை படித்துக்கொண்டும் ஓய்வுபெற்றிருப்பதைவிட வேறு என்ன செய்தார்? இதை ஆலோசித்துப் பார்க்கும்போது திரு. காந்தியாராலோ அல்லது காங்கிரசாலோ வகுப்புப் பிரச்சினையைத் தீர்த்துச் சமாதானத்தை ஏற்படுத்த முடியாது என்பது விளங்குகிறதல்லவா? பூரண சுயேச்சைப் பேச்சுப் பேசிக் கொண்டு காலிகளைத் தூண்டிவிட்டுக் கிளர்ச்சி செய்து கொண்டிருக்கத்தான் காங்கிரசால் முடியும் என்பது தெரியவில்லையா?

ஆகையால் இச்சமயத்தில், காங்கிரசோடு ராஜி பேச வேண்டுமென்றும், அவசரச் சட்டங்கள் கூடாதென்றும், உடனே காங்கிரசின் விருப்பப் படி பூரண சுயேச்சை கொடுத்தாக வேண்டும் என்றும் பல்லவி பாடிக் கொண்டிருப்பதில் பயனில்லை. பொறுப்பற்ற முறையில் சிறு பிள்ளைத்தனமாக நடந்து கொண்டு தேசத்தில் அமைதியைக் கெடுக்கின்றவர்கள் யாராய் இருந்தாலும் அவர்களை அடக்கவும், அவர்களுக்குப் புத்தி கற்பிக்கவும், அவர்களுக்குப் பொது ஜனங்களிடம் செல்வாக்கில்லாமற் செய்யவும், பொது ஜனங்கள் அவர்கள் செயல்களுக்கு ஆதரவு அளிக்காமலிருக்கும்படி செய்யவும் எச்சரிக்க வேண்டியதே இச்சமயத்தில் உண்மையான தேச ஊழியர்களின் கடமையாகும் என்று கூற விரும்புகிறோம்.

குடி அரசு - தலையங்கம் - 12.06.1932

சத்தியாக்கிரகம் வீண்

“சத்தியாக்கிரகம்” என்பது “சண்டித்தனம்” என்பதும், அதனால் வீண் சிரமமும், நஷ்டமும் ஏற்படும் என்பதும், அது மனிதருடைய வீர உணர்ச்சியைக் குறைத்து அடிமைப்புத்தியை வளர்க்கக்கூடிய தென்பதும் நமது இயக்கத் தோழர்களுக்கெல்லாம் தெரியும். ஆகையால் தான் நாம் சத்தியாக்கிரகத்தைக் கண்டித்து வருகிறோம்.

அரசியல் துறையில் சத்தியாக்கிரகம் சிறிதும் பயனளிக்காதென்பது வெளிப்படையாகத் தெரிந்த செய்தி. சமூக ஊழல்களைப் போக்கும் வகையில் சத்தியாக்கிரகம் பயன் தரக்கூடும் என்ற ஒரு நம்பிக்கை சிலரிடம் இருந்து வந்தது. அந் நம்பிக்கையும் பயனற்ற தென்பதை விருதுநகர் மகாநாட்டிலும், அதன்பின் பல மகாநாடுகளிலும் நமது பத்திரிகை மூலமாகவும் விளக்கப் பட்டிருக்கிறது. இதை உண்மையென்று நிரூபிக்க, சமீபத்தில், நாசிக்கில், தீண்டாதவர்கள் செய்த சத்தியாக்கிரகம் சம்பந்தமாக அவர்களுக்கும் சனாதன தருமிகளுக்கும் உண்டான சச்சரவை, நாசிக் ஜில்லா மாஜிஸ்திரேட் திரு. எல். என். பிரெளன் அவர்கள் விசாரணை செய்து தீர்ப்பளித்து உத்தர விட்டிருப்பதே போதுமானதாகும்.

நாசிக்கில், ராமகுண்டம், இலச்சுமணகுண்டம், தனூர்குண்டம், சீதா குண்டம் என்று நான்கு தீர்த்தக் குளங்கள் இருக்கின்றன. இந்தக் குளங்களைச் சுற்றி வருவதற்கு ‘சாந்தவா’ என்று சொல்லப்படும் வழி ஒன்றிருக்கிறது. இந்தக் குளங்களில் குளிக்கவும் ‘சாந்தவா’ வில் நடக்கவுமே தீண்டாதவர்கள் சத்தியாக்கிரகம் பண்ணினார்கள். இதை எதிர்த்தே சனாதன தருமிகளும் போர் புரிந்தார்கள். கடைசியாக ‘மாஜிஸ்திரேட்’ தீண்டாதவர்களுக்கு அந்தக் குளங்களில் குளிக்கவும், அந்த வழியில் நடக்கவும் உரிமையில்லையென்று தாம் நம்புவதாகவும் ஆகையால் “சிவில் கோர்ட்” மூலம் இவ்வுரிமைகளுக்கு உத்திரவு பெறும் வரையிலும் அந்தக் குளங்களை நெருங்கவும், அவைகளில் குளிக்கவும் கூடாதென்று கிரிமினல் புரொஸீஜர் கோட் 147 - 3 - வது பிரிவின் படி உத்திரவு செய்வதாகவும் குறிப்பிட்டுள்ளார். அவர் கூறிய தீர்ப்பின் உத்தரவு வருமாறு:-

பொதுவாகத் தீண்டாத வகுப்பினருக்கு நான்கு குண்டங்களின் அருகே செல்லவும் அவைகளில் இறங்கிக் குளிக்கவும் உரிமையில்லை என்று நான் நம்புகிறேன். ஆதலால் லட்சுமண குண்டம், தனூர்குண்டம், ராம குண்டம், சீதா குண்டம் என்னும் இந்த நான்கு குண்டங்களின் அருகே செல்லவாவது அவைகளில் இறங்கிக் குளிக்கவாவது கூடாது என்று மக்களுக்கும், மங்கர்களுக்கும், தோடர்களுக்கும், பங்கிகளுக்கும் மற்றுமுள்ள தீண்டாத வகுப்பினர்களுக்கும் கிரிமினல் புரொஸீஜர் கோட் 147 - 3 - வது பிரிவின் படி நான் தடை உத்தரவு செய்கிறேன். தீண்டாதவர்கள் இவைகளில் குளிப்பதற்கு சிவில் கோர்ட் மூலம் உத்தரவு பெறும் வரையிலும் பக்கத்தில் நெருங்கவோ அல்லது இவைகளில் இறங்கிக் குளிக்கவோ அவர்களுக்கு உரிமை இல்லை. குண்டங்களைச் சுற்றி வரும் பிரயாணிகள் சாந்தவாவை உபயோகப்படுத்துகின்றார்கள். ஆதலால் அதை பொதுப் பாதையாக உபயோகிக்கலாமா என்பது இரண்டாவது விஷயம். நாகரிகமாக உடைதரித்திருக்கும் கிறிஸ்தவர்களும், முஸ்லீம்களும் அவ்வழியாக நடக்க விடப்படுகிறார்கள் என்று சாட்சிகளின் மூலம் தெரிகிறது. ஆனால் அந்த சாட்சிகள் இந்த வழக்கிற்கு பொருத்தமாக இல்லை. ஆகையால் தீண்டாத வகுப்பைச் சேர்ந்த இந்துக்கள் சம்பந்தமான இவ்வழக்கில் தீண்டாத வகுப்பு இந்துக்களுக்கு சாந்தவாவை உபயோகிக்க உரிமையுண்டு என்பது வெளியாக வில்லை”

இதுதான் மாஜிஸ்திரேட் திரு. பிரெளன் அவர்களின் தீர்ப்பின் உத்தரவாகும்.

இவ்வுத்தரவில், மகமதியர் கிறிஸ்தவர் முதலான அன்னிய மதத்தினர் நடக்கும் ஒரு வழியில், இந்து மதத்தைச் சேர்ந்த தீண்டாதவர்களுக்கு மாத்திரம் நடக்க உரிமையில்லை என்று மாஜிஸ்திரேட்டால் குறிப்பிட்டிருப்பதைக் கவனிக்க வேண்டுகிறோம். இவ்வாறு தீர்ப்புக் கூறுவதற்கு, இந்துக்களின் பிடிவாதமும் குருட்டு மாமூல் பழக்கமும் காரணமல்லவா? இப் பழக்க வழக்கங்களை ஆதாரமாகக் கொண்டு தானே மாஜிஸ்திரேட் உத்தரவளித்திருக்கிறார்? இதற்கு விட்டுக் கொடுக்காத இந்துக்களும், இப்பழக்க வழக்கங்களுக்கு ஆதரவளிக்கும் சட்டமும், நியாயமும் இருக்கும் வரையிலும் தீண்டாதார்களுக்கு சத்தியாக்கிரகத்தினால் என்ன நியாயம் கிடைக்க முடியும்?

ஆகவே உண்மையில் எளிதாகச் சமூக மத உரிமை பெற விரும்புகின்றவர்கள் செய்யவேண்டிய வேலை சட்டஞ் செய்வதற்குக் கிளர்ச்சி செய்ய வேண்டியதேயாகும். “எந்த பொது இடங்களிலும் எல்லார்க்கும் செல்ல அனுபவிக்க உரிமையுண்டு” என்கின்ற சட்டம் ஏற்பட்டு விடுமானால், அப்பொழுது இச்சட்டத்திற்குக் கட்டுப்படாமல் தடை செய்கின்றவர்களிடம்

சத்தியாக்கிரகம் போன்ற காரியங்களைச் செய்வது ஒரு சமயம் பயன்தரக் கூடியதாக இருக்கலாம். ஏனென்றால் சட்டபலமும், உரிமையும் அப்பொழுது ஏற்பட்டு விடுகிறது. அதிகாரிகளும் இம்மாதிரி தடையுத்தரவு பிறப்பிக்கவும், தீர்ப்பளிக்கவும் முடியாது என்பது உண்மையல்லவா?

ஆகையால் ஒடுக்கப்பட்டு நசுக்கப்பட்டுத் தீண்டப்படாதவர்களாக வைத்துக் கொடுமைப்படுத்தப்பட்டிருக்கும் கூட்டத்தார் அமைதியான முறையில் அரசியல் உரிமைகளைக் கைப்பற்றி தங்கள் உரிமைகளுக்குச் சட்டங்கள் செய்வதன் மூலம் சுதந்திரம் பெற முயல்வதே சிறந்தவழி யென்பதை எடுத்துக் காட்ட விரும்புகின்றோம். ஆனால் தற்சமயம் சுதந்திரமடைவதில் தங்களுக்குள்ள ஆர்வத்தை வெளிப்படுத்த சத்தியாக்கிரகம் போன்ற பிரசாரம் தீண்டாத வகுப்பினரைப் பொறுத்தவரையில் ஒருவகையில் சிறிது சாதக மளிக்கக் கூடிய தென்பதை ஒப்புக் கொள்ளுகிறோம்.

குடி அரசு - துணைத் தலையங்கம் - 12.06.1932

சிறுபான்மையோர் ஒப்பந்தம்

வாக்குரிமை சம்பந்தமாக இந்தியாவில் விசாரணை செய்த திரு. லோதியன் கமிட்டியின் அறிக்கையும் வெளியாகி விட்டது. வயது வந்தவர்களுக்கெல்லாம் ஓட்டுரிமை கொடுத்தால் ஒழிய, தேசத்தில் கஷ்ட நிலைமையை அனுபவத்தில் உணர்ந்திருக்கும் ஏழை மக்கள் சட்டசபைகளில் பிரதிநிதித்துவம் பெற முடியாதென்றும், ஓட்டுரிமையை நூற்றுக்குப் பத்து வீதமோ, பதினைந்து வீதமோ, இருபது வீதமோ, முப்பது வீதமோ, ஐம்பது வீதமோ அதிகப் படுத்துவதனால் ஏழைகளுக்கு ஒரு வித நன்மையும் ஏற்பட்டு விடாதென்றும், இப்பொழுது இருப்பதுபோல், பணக்காரர்களும், ஜமீன்தார்களும், முதலாளிகளும் தான் சட்டசபைகளில் பிரதிநிதித்துவம் பெற முடியுமென்றும் முன்பு எழுதியிருந்தோம். வயது வந்தவர்களுக்கெல்லாம் ஓட்டுரிமை கொடுக்கும் விஷயத்தைப் பற்றி. லோதியன் கமிட்டியோடு ஒத்துழைத்த யாரும் கவலை எடுத்துக் கொள்ளவில்லை யென்றும் குறிப்பிட்டிருந்தோம். அவ்வாறே இப்பொழுது வெளியாகியிருக்கும் லோதியன் கமிட்டி அறிக்கையிலும் ஓட்டர்களின் எண்ணிக்கையை அதிகப்படுத்தப் பட்டிருப்பதைத் தவிர வேறு எந்த அபூர்வமான காரியமும் காணப்படவில்லை. ஆகவே ஏழைமக்கள் நிலை எப்பொழுதும் ஒன்றுதான். தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்பினர் தங்களுக்கு வயது வந்தவர்களுக்கெல்லாம் ஓட்டுரிமை கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுவந்தார்கள். இவ்விஷயமும் லோதியன் கமிட்டியாரால் கவனிக்கப்படவில்லை.

அடுத்தபடியாகச் சட்டசபைகளின் பிரதிநிதித்துவம் சம்பந்தமாக எந்தெந்த வகுப்புக்கு எவ்வளவு பிரதிநிதித்துவம் கொடுப்பது என்பதைப் பற்றியும் தனித் தொகுதி ஏற்படுத்துவதா? கலப்புத் தொகுதி ஏற்படுத்துவதா? ஸ்தானங்கள் ஒதுக்கி வைப்பதா? என்பதைப் பற்றிய லோதியன் கமிட்டி அறிக்கையில் யாதொரு முடிவும் கூறப்படவில்லை. வகுப்புப் பிரச்சினை சம்பந்தமான இம்முடிவு, பிரிட்டிஷ்பிரதம மந்திரியினால் செய்யப்பட வேண்டியிருக்கிறது. பிரதம மந்திரியோ எவ்வகையாக இவ்விஷயத்தில் முடிவு செய்யப்போகிறார் என்பது வெளிப்படவில்லை.

இங்கிலாந்தில் இரண்டாவது வட்டமேஜை மகாநாடு நடந்தபோது, சிறுபான்மை வகுப்புப் பிரதிநிதிகளும் தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்புப் பிரதிநிதிகளும் சேர்ந்து “தங்களுக்குத் தனித்தொகுதியும், பாதுகாப்பும் வேண்டும்” என்று தீர்மானித்து கீழ்க்கண்டவாறு ஒவ்வொரு சட்ட சபைகளிலும் ஸ்தானங்கள் ஒதுக்கிவைக்கப்பட வேண்டும் என்றும் தீர்மானித்தார்கள்.

ராஜாங்க சபை மொத்த ஸ்தானம் இருநூறில் ஜாதி இந்துக்களுக்கு 101-ம், தாழ்த்தப்பட்டவர்களுக்கு 20-ம், முஸ்லீம்களுக்கு 67-ம், கிறிஸ்தவர்களுக்கு 1-ம், சீக்கியர்களுக்கு 6-ம், ஆங்கிலோ இந்தியர்களுக்கு 1-ம், ஐரோப்பியர்களுக்கு 4-ம் ஒதுக்க வேண்டும் என்றும்;

மத்திய தலைமைச் சட்ட சபையில் மொத்தம் முன்னூறு ஸ்தானங்களில் ஜாதி இந்துக்களுக்கு 123-ம் தாழ்த்தப்பட்டவர்களுக்கு 45-ம், முஸ்லீம்களுக்கு 100-ம், கிறிஸ்தவர்களுக்கு 7-ம், சீக்கியர்களுக்கு 10-ம், ஆங்கிலோ இந்தியர்களுக்கு 3-ம், ஐரோப்பியர்களுக்கு 12-ம் ஒதுக்கி வைக்க வேண்டும் என்றும்;

வங்காள சட்டசபையில் மொத்தம் 200 ஸ்தானங்களில், ஜாதி இந்துக்களுக்கு 38-ம், தாழ்த்தப்பட்டவர்களுக்கு 35-ம், முஸ்லீம்களுக்கு 102-ம், கிறிஸ்தவர்களுக்கு 2-ம், ஆங்கிலோ இந்தியர்களுக்கு 3-ம், ஐரோப்பியர்களுக்கு 20 ஒதுக்கி வைக்க வேண்டும் என்றும்;

பம்பாய் சட்டசபையில் மொத்த ஸ்தானங்கள் இருநூறில் ஜாதி இந்துக்களுக்கு 88-ம், தாழ்த்தப்பட்டவர்களுக்கு 28-ம், முஸ்லீம்களுக்கு 66-ம், கிறிஸ்தவர்களுக்கு 2-ம், ஆங்கிலோ இந்தியர்களுக்கு 3-ம், ஐரோப்பியர்களுக்கு 13-ம் ஒதுக்கி வைக்க வேண்டுமென்றும்;

சென்னை சட்டசபையில் 200 மொத்த ஸ்தானங்களில் ஜாதி இந்துக்களுக்கு 102-ம், தாழ்த்தப்பட்டவர்களுக்கு 40-ம், முஸ்லீம்களுக்கு 30-ம், கிறிஸ்தவர்களுக்கு 14-ம், ஆங்கிலோ இந்தியர்களுக்கு 4-ம், ஐரோப்பியர்களுக்கு 8-ம், மலை ஜாதியர்களுக்கு 2-ம் ஒதுக்கி வைக்கவேண்டுமென்றும்,

பாஞ்சால சட்டசபையில் 100 மொத்த ஸ்தானங்களில் ஜாதி இந்துக்களுக்கு 14-ம், தாழ்த்தப்பட்டவர்களுக்கு 10-ம், முஸ்லீம்களுக்கு 51-ம், சீக்கியர்களுக்கு 20-ம், மற்றவர்களுக்கு 5-ம் ஒதுக்கி வைக்கவேண்டுமென்றும்;

சிந்து மாகாணத்தில் இந்துக்களுக்கும், எல்லைப்புற மாகாணத்தில் இந்துக்களுக்கும், சீக்கியர்களுக்கும் விசேஷ பிரதிநிதித்துவம் அளிக்க வேண்டும் என்றும் ஒரு ஒப்பந்தம் செய்து கொண்டார்கள். இவ்வொப்பந்தத்தில் திருவாளர்கள் ஆகாகான், பன்னீர்ச் செல்வம், அம்பெட்கார்,

கிட்னிகார் முதலியவர்கள் கையெழுத்திட்டு இதைப் பிரதம மந்திரி திரு. மேக்டனால்டு அவர்களிடம் அளித்திருக்கின்றார்கள். அவரும் இவ்வொப்பந்தத்தைப் பெற்றுக் கொண்டபோது “வகுப்புப்பிரச்சினையைப் பற்றி முடிவு கூறும்போது இவ்வொப்பந்தம் முக்கியமானதாகக் கவனிக்கப்படும்” என்று கூறினார். ஆனால் இவ்வொப்பந்தப்படி பிரதம மந்திரி முடிவு செய்யப் போகிறாரா? அல்லது இதைக் குப்பைத்தொட்டியில் போட்டுவிட்டு வேறு விதமாக முடிவு செய்யப்போகிறாரா? என்பது பிறகுதான் தெரியும்.

ஆனால் இச்சமயத்தில், மேற்கண்ட ஒப்பந்தம் ஏற்படுவதற்குமுக்கிய காரணமாயிருந்த, முஸ்லீம்களும் தாழ்த்தப்பட்டவர்களும் எவ்வித அபிப்பிராயமுடையவர்களாயிருக்கின்றார்கள் என்பது கவனிக்க வேண்டியதாகும். அவ்வொப்பந்தத்தில் கண்டுள்ளபடி ஸ்தானங்கள் ஒதுக்கிவைக்கப்படும் எண்ணிக்கை விஷயமாக முஸ்லீம்களுக்குள்ளும் தாழ்த்தப்பட்டவகுப்பினர்களுக்குள்ளும் மாறுபாடான அபிப்பிராயங்கள் இருக்கலாம். ஆனால் தனித்தொகுதியும், பாதுகாப்பும் கோரும் விஷயத்தில் முஸ்லீம்களுக்குள்ளும் தாழ்த்தப்பட்டவர்களுக்குள்ளும் பெரும்பான்மையோருடைய அபிப்பிராயம் அவ்வொப்பந்தத்திற்குச் சாதகமாகவே இருக்கிறதென்பதை யாரும் மறுக்க முடியாது. இதனை ஆதிமுதல் மௌலானா ஷௌக்கத் அலி அவர்கள், முஸ்லீம்களுக்கு தனித் தொகுதி கொடுக்க வேண்டுமென்றே போராடிக் கொண்டிருப்பதைக் கொண்டும், சமீபத்தில் இந்தியாவில் உள்ள பிரபல முஸ்லீம் தலைவர்கள் ஒன்று சேர்ந்து, ‘லண்டன் டைம்ஸ்’ என்னும் பத்திரிகையில் வெளியிட்டிருக்கும் ஒரு மகஜரில் “ஆங்கில அரசாட்சிக்குப் பதிலாக இந்துக்களில் அரசாட்சி ஏற்படுவதாயிருந்தால், அப்பொழுது முஸ்லீம்கள், ஆங்கில அரசாட்சியே சிறந்ததென்று கருதுவார்கள். ஏனெனில் ஆங்கில அரசாட்சி பாரபட்ச மற்றதாக இருக்கிறது. அல்லாமலும் ஆங்கில அரசாட்சி நீங்கிவிட்டால் பலசாலிகளான முஸ்லீம்களுக்கும், சதியாலோசனை இரத்தவெறி முதலிய கெட்டகுணங்களைக் காங்கிரஸின் மூலம் கற்றுக் கொண்டிருக்கும் இந்துக் களுக்கும் ஓயாமல் சண்டை உண்டாகிக் கொண்டேயிருக்கும். ஆகவே பொறுப்பாட்சியுடன் ஐக்கிய அரசாட்சியை ஏற்படுத்தி எல்லா வகுப்பினர்க்கும் அதிகாரத்தைச் சமமாகப் பங்கிட்டுக் கொடுக்கவேண்டுமென்பது பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்தின் எண்ணமாக இருக்குமானால் இரு சமூகங்களின் உரிமைகளையும் வரையறுக்கும் பொழுது ஒவ்வொரு சமூகத்தின் ராஜ விகவாசத்தையும் கவனிக்கப்படுமென்ற நம்புகிறோம்” என்று கூறியிருப்பதைக் கொண்டும் உணரலாம்.

தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்பினர்களும் இவ்வொப்பந்தத்தை ஆதரித்தும், தனித்தொகுதியையும் பாதுகாப்பையும் வற்புறுத்தியும் தீர்மானங்கள் செய்திருக்கின்றார்கள். ‘தனித் தொகுதி வேண்டாம், பொதுத் தொகுதியில் ஸ்தானங்கள் ஒதுக்கி வைக்கப்படவேண்டும்’ என்றும் கிளர்ச்சி செய்ய ஆரம்பித்திருக்கும் திரு எம். சி. ராஜாவின் கூட்டத்தாருக்கு இந்து மகாசபைக்

காரர்களின் ஆதரவும், தனித்தொகுதிக்கு விரோதமாயிருப்பவர்களின் ஆதரவும் தான் இருக்கின்றனவேயொழிய தாழ்த்தப்பட்ட சமூகத்தில் அதிக ஆதரவில்லை என்று சொல்லப்படுகிறது. மற்றைய சிறுபான்மை சமூகத்தினரும் தனித்தொகுதியை விரும்பி நிற்கின்றனர்.

ஆனால் இச்சமயத்தில் திரு. மாளவியா, திரு. மூஞ்சே முதலிய இந்து மகாசபைக் கூட்டத்தாராலும் காங்கிரஸ் அபிமானமுடையவர்களாலும் தனித்தொகுதிக்கு விரோதமாகப் பிரசாரம் பண்ணப்பட்டு வருகிறது. இப்பிரசாரத்தினால் முதல் மந்திரியார் மயங்கி தனித்தொகுதிக்கு ஆதரவளிக்காமல் விட்டுவிடுவாரானால் பொதுத்தொகுதிக்கு ஆதரவு அளித்து அவ்வாறு முடிவு செய்யும்படி விட்டு விடுவாரானால் இந்தியாவில் எப்பொழுதும் இந்து முஸ்லீம் கலகம் மாத்திரம் அல்லாமல் மற்றும் பல வகுப்புக் கலகங்களும் உண்டாகுமென்பதில் ஐயமில்லை. இப்பொழுது இருக்கும் மதச்சண்டை போதாமல் தேர்தல் சண்டைகளும் முளைத்து விடும் என்பது நிச்சயம். ஆகையால் தேசத்தில் வகுப்புக்கலகங்கள் ஏற்படாமல் இருக்க வேண்டுமானால் பிற்போக்கான சமூகங்களுக்குத் தனித்தொகுதி ஏற்படுத்துவதே சிறந்தது என்பதை எடுத்துக் காட்ட விரும்புகின்றோம்.

குடி அரசு - தலையங்கம் - 19.06.1932

அரசாங்கமும், சமூக சீர்திருத்தமும்

மைசூர் சமஸ்தான சட்டசபைத் கூட்டத்தின் முடிவில், திவான் சர். மிர்ஸா இஸ்மாயில் அவர்கள் செய்த பிரசங்கத்தில்,

“இந்தியாவில் சமுதாய சீர்திருத்தங்கள் சம்பந்தமான சட்டங்களை அமுலுக்குக் கொண்டு வரும் விஷயத்தில் பல கஷ்டங்கள் ஏற்படும். முதலில் பொது ஜனங்களிடம் சீர்திருத்தம் உண்டாக வேண்டும். இதனால் தான் எளிதில் சமுதாயச் சீர்திருத்தம் உண்டாகும். இவ்வாறு பொது ஜனங்களிடம் சீர்திருத்த உணர்ச்சி உண்டாகாத காரணத்தால்தான், அதிகமான பொது ஜன ஆதரவு ஏற்படும் வரையிலும் சீர்திருத்தம் சம்பந்தமான மசோதாக்களை ஆதரிக்க அரசாங்கத்தார் பின் வாங்குகின்றனர்” என்று பேசியிருக்கிறார்.

இப்பேச்சிலிருந்து பொதுஜன ஆதரவு இருந்தால் தான் அரசாங்கத்தார், சமூகச் சீர்திருத்த மசோதாக்களுக்கு ஆதரவு அளிக்க முடியும். இன்றேல் அளிக்க முடியாதென்று அர்த்தம் உண்டாகவும் இடமிருக்கின்றது. உண்மையில் இந்த அர்த்தத்தில் திவான் அவர்கள் பேசியிருப்பாரானால், இது “அலை ஓய்ந்த பின் கடலில் ஸ்நானம் செய்யலாம்” என்னும் முடிவைப் போன்றது என்று தான் நாம் கருதுகின்றோம்.

பொது ஜனங்கள் எப்பொழுதும், மூட நம்பிக்கையுடைய வைதீகர்களிடையே பேச்சுக்களுக்குச் செவிசாய்க்கக் கூடியவர்களாகத் தான் இருப்பார்கள். ஆகையால் அவர்களே சமுதாய சீர்திருத்தத்திற்கு ஆதரவளிக்க முன் வரவேண்டுமென்று எதிர்பார்ப்பது தவறாகும். குற்றஞ் செய்கின்றவனை தானே குற்றஞ் செய்யாமல் திருந்தி வரட்டுமென்று விட்டுக் கொண்டிருந்தால் அவன் திருந்துவது எப்பொழுது? அவன் செய்த குற்றத்தை எடுத்துக் காட்டித் தண்டனையும் அளித்தால் தான் அவன் திருந்துவான் என்பது உண்மையல்லவா? அதுபோலவே, பழய நம்பிக்கையினாலும், குருட்டுப் பழக்க வழக்கங்களினாலும் பொது ஜனங்கள் கைக்கொண்டு வரும் சமூக ஊழல்களைப் போக்க அரசாங்கத்தாரே முற்பட்டு, சட்டங்களைச் செய்து, அச்சட்டங்களின் கருத்துக்களைப் பொது ஜனங்கள் உணரும்படி செய்வதன் மூலமே சமூகச் சீர்திருத்தத்தை ஏற்படுத்த முடியும் என்பதில் சந்தேகமில்லை.

சமீபத்தில் சமுதாய சீர்திருத்தம் ஏற்பட்டிருக்கும், துருக்கி முதலிய தேசங்களை எடுத்துக் கொண்டால், அங்கெல்லாம் பொது ஜனங்கள் சமுதாய சீர்திருத்த உணர்ச்சி பெற்ற பிறகு தான் சமுதாய சீர்திருத்தச் சட்டங்கள் செய்யப் பட்டதா? அல்லது அரசாங்கத்தாரே முன்வந்து சமுதாய சீர்திருத்தச் சட்டங்களைச் செய்து அவைகளுக்குப் பொது ஜன ஆதரவைப் பெற்றார்களா? என்று பார்த்தால், இவ்வுண்மை விளங்கும். அரசாங்கமே தைரியமாகச் சமுதாய சீர்திருத்தச் சட்டங்களை நிறைவேற்றி அவைகளைப் பொது ஜனங்கள் அனுசரிக்கும்படி செய்தார்கள் என்பது யாவருக்கும் தெரியும்.

இப்பொழுது இந்தியாவில் பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்தைக் காட்டிலும் சமுதாய சீர்திருத்தம் சம்பந்தமாகக் கொஞ்சம் முன்னணியில் நிற்கும் சமஸ்தானங்களில் முதன்மை பெற்று பரோடாவும், இரண்டாவது மைசூருமாக இருக்கின்றது என்று புகழப்படுகின்றது. இந்த நிலைமையில் திவான் அவர்கள் பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்தார் சமுதாய சீர்திருத்தம் சம்பந்தமான மசோதாக்கள் சட்டசபையில் ஆலோசனைக்கு வரும்போது பொது ஜன ஆதரவு இருக்கிறது என்று தெரிந்தால்தான் நாங்கள் ஆதரிப்போம் என்ற பல்லவியைப் பாடிக் கொண்டிருப்பது போல மைசூர் அரசாங்கத்தின் சார்பாகவும் பாட ஆரம்பித்ததைப் பற்றி நாம் வருந்துகின்றோம். ஆயினும் திவான் அவர்கள் “அரசாங்கத்தார் ஆதரவு அளிக்கப் பின்வாங்குகின்றனர்” என்று தான் கூறுகிறாரே ஒழிய பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்தைப் போல ஆதரவு அளிக்க மாட்டோம் என்று கூறவில்லை என்பதைப் பார்க்கச் சிறிது சமாதானம் அடைய வேண்டியிருக்கிறது. இவ்வாறு பின்வாங்கிய மனதுடனாவது சமூகச் சீர்திருத்த சட்டங்களுக்குக் கூடியவரையிலும் ஆதரவு அளித்து வரும் மைசூர் அரசாங்கத்தையும் திவான் சர். மீர்சா இஸ்மாயில் அவர்களையும் பாராட்டுகின்றோம். சென்ற சட்டசபைக் கூட்டத்தில் ‘பால்ய விவாகத் தடைச் சட்டம்’ மைசூர் சட்ட சபையில் நிறைவேறி இருப்பதும் அவ்வரசாங்கம் சமுதாய சீர்திருத்த விஷயத்தில் ஊக்கம் காட்டி வருகிறது என்பதற்கு ஒரு உதாரணமாகும் என்பதையும் இச்சமயத்தில் நினைப்பூட்டுகிறோம்.

குடி அரசு - துணைத் தலையங்கம் - 19.06.1932

பாராட்டுகின்றோம்

எவ்வளவுதான் பழமை விரும்பிகளும், வைதீகர்களும், வர்ணாசிரமிகளும் தங்கள் சுயநலத்தையும், கொள்கைகளையும், பிடிவாதத்தையும் நிலைநாட்ட பகீரதப் பிரயத்தனப் பட்டபோதிலும், எவ்வகை சூட்சிகள் செய்ய முற்பட்டபோதிலும், எவ்வகை மறைமுகமான எதிர்ப்புகள் உண்டாக்கி வைத்த போதிலும் நடைபெறுகின்ற சம்பவங்கள் அவர்களது மனமுவந்த எண்ணங்களையும் ஆகாயக் கோட்டைகளையும் தவிடு பொடியாக்குவதன்றி நேர்விரோதமாகவுமிருக்கின்றன. இது காலச் சக்கரத்தின் வேகமேயன்றி பிறிதொன்றில்லை. உலகம் தினம் தினம் நிமிஷத்திற்கு நிமிஷம் முற்போக்கடைந்து கொண்டு நவீன மயமாகிக் கொண்டு வருவதுடன் ஒவ்வொரு நாளும் நடைபெறும் அதியற்புத செயல்களினின்று பழமையை மறந்து விடுங்கள்! பழமையை மறந்து விடுங்கள்! என்று அறை கூவியழைப்பதை போன்றிருக்கிறது.

இதற்கு உதாரணம் வேண்டுமாயின் இவ்வாரம் நமதியக்கத் தோழர் விருதுநகர் திரு வி. வி. ராமசாமி அவர்கள் ராமனாதபுரம் ஜில்லா தேவஸ்தான கமிட்டி ஆலோசனை போர்டின் தலைவராய்த் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டிருக்கிறார் என்ற செய்தியே போதுமானதாகும். அன்பர் திரு. ராமசாமி அவர்கள் நாடார் என்று வழங்கப்படும் குலத்தவராவர். நாடார் குலத்தவர்கள் மற்ற ஜாதியாரைக் காட்டிலும் தாழ்ந்த ஜாதியார் எனக் கற்பித்து வைதீகர்களும், வருணாசிரமிகளும் நாடார் பெருமக்களுக்கு கோயில் நுழைவு உரிமை மறுக்கப் பட்டிருப்பது நேயர்கள் அறிந்ததொன்றாகும். அவ்வாறிருந்தும் அத்தகைய “புனித தெய்வீகம்” பொருந்திய கோவில்களின் கமிட்டி ஆலோசனைத் தலைவராகத் தோழர் ராமசாமி அவர்கள் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டது கண்டு மகிழ்வதோடு அவரைப் பெரிதும் பாராட்டுகிறோம். வைதீக உலகத்திற்குதுவோர் நல்ல பாடமாகும்.

குடி அரசு - துணைத் தலையங்கம் - 19.06.1932

மன்னார்குடி மகாநாடு

தஞ்சை ஜில்லாவின் இரண்டாவது சுயமரியாதை மகாநாடு, சென்ற 18, 19-6-32 சனி, ஞாயிறுகளில் மன்னார்குடியில் நடைபெற்றது. அம்மகா நாட்டுடன் தொண்டர் மகாநாடும் நடைபெற்றது. தஞ்சை ஜில்லாவின் முதலாவது மகாநாடு சென்ற ஆண்டில் தரங்கம்பாடியில் நடைபெற்றபின் சென்ற ஆண்டிலேயே நன்னிலம் தாலுக்கா மகாநாடு நன்னிலத்திலும் நாகப்பட்டினம் தாலுக்கா மகாநாடு நாகப்பட்டினத்திலும், சென்னை மாகாணச் சுயமரியாதைத் தொண்டர் மகாநாடு திருவாரூரிலும் நடைபெற்றன. இன்னும் பல பொதுக்கூட்டங்களும் நடைபெற்றிருக்கின்றன. இவ்வாறு தஞ்சை ஜில்லாவில் பல சுயமரியாதை மகாநாடுகளும், அடிக்கடி பல ஊர்களில் பல பொதுக்கூட்டங்களும் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தாலும், கிணற்றுத் தவளைகளாக இருந்து கொண்டிருக்கும் நமது வைதீக எதிரிகளில் பலர் தஞ்சை ஜில்லாவில் சுயமரியாதை இயக்கம் ஆதரவற்று மாண்டு போய் விட்டதென்று கனவு கண்டு கொண்டும், அக்கனவை உண்மையென்று அறியாமையால் நம்பிப் புரளி பண்ணிக் கொண்டும் இருந்தனர். இத்தகைய அறிவற்றோர்க்கு மன்னார்குடி மகாநாடு நல்ல புத்தி கற்பித்திருக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை.

தஞ்சை ஜில்லாவில் சிறந்த வைதீகக் கோட்டையாக இருப்பது மன்னார்குடியேயாகும். அனேகமாக நமது மாகாணத்திலேயே மன்னார்குடியைப் போல பார்ப்பனர்கள் நிறைந்த இடமும் வேறு ஒன்றும் இல்லை என்று சொல்லலாம். இதுவும் அல்லாமல் தற்சமயம் காங்கிரஸ் பெயரால் ஏதாவது கிளர்ச்சி செய்து கொண்டிருக்கின்றவர்கள் சிலராவது இருக்கின்றார்கள் என்று சொல்லக்கூடிய இடம் தஞ்சாவூர் ஜில்லாவில் ஒன்று இருக்கின்றது என்று யாரேனும் சொல்லுவார்களேயானால் அது மன்னார்குடியேயாகும். ‘தஞ்சாவூர் ஜில்லாவில் காங்கிரஸ் கிளர்ச்சி பலமாக இருக்கின்றது’ என்று சொல்லப்பட்டு வந்த காலத்தில் அவ்வாறு சொல்லுவதற்குக் காரணமாக இருந்தது மன்னார்குடியேயாகும். இத்தகைய வைதீகமும், பார்ப்பனர்களும், காங்கிரஸ்காரர்களும் நிறைந்த ஒரு ஊரில் நமது மகாநாடு நடைபெறுவதென்றால் அது ஒன்றே நமது இயக்கம் எவ்வாறு பரவி வருகிறது என்பதற்குத் தகுந்த உதாரணமாகும். மன்னார்குடியில் நமது மகாநாடு நடைபெற்றதைக் கொண்டு இனி எந்த வைதீகமானாலும் சரி, வேதங்களானாலும் சரி,

குருமார்களானாலும் சரி, மதஸ்தர்களானாலும் சரி, இயக்கங்களானாலும் சரி, பிரசாரங்களானாலும் சரி, நமது இயக்கத்தை ஒழித்து விட முடியாது. இவ் வியக்கத்தின் தத்துவமாகிய சமதர்ம வெள்ளம், மதங்கள், புரோகிதம், சாதிகள், சாத்திரங்கள், உயர்வு தாழ்வுகள், சுய நலங்கள், மூட நம்பிக்கைகள், குருட்டுப் பழக்கவழக்கங்கள் ஆகிய அணைகளையெல்லாம் அடியோடு பெயர்த்துக் கொண்டு எல்லா மக்களையும் இழுத்துக் கொண்டு பகுத்தறிவுச் சுதந்தர கடலில் போய்ச் சேருவதில் உள்ளவரும் ஐயமில்லையென்று அறியலாம்.

மன்னார்குடி மகாநாடு மற்றொரு வகையில் குறிப்பிடத் தகுந்த ஒரு பெருமையுடைய மகாநாடாக விளங்கினது போற்றத் தக்கதாகும். இதுவரையிலும் நடைபெற்ற மகாநாடுகளிலெல்லாம் பெண்கள் மகாநாட்டைத் தவிர சுயமரியாதை மகாநாடுகளில் ஆண்களே தலைமை வகித்து வந்தார்கள். ஆனால் மன்னார்குடி மகாநாட்டிலோ, நமது இயக்கத்தின் உண்மைத் தோழர்களில் ஒருவராகிய திருமதி. குஞ்சிதம் அவர்கள் பி. ஏ., எல். டி., தலைமை வகித்தது நமது இயக்கம் எவ்வாறு பெண்களின் சமத்துவத்திற்கு உண்மையோடு உழைத்து வருகிறது என்பதைக் காட்டுவதற்கு ஒரு உதாரணமாகும்.

மன்னார்குடி மகாநாட்டில் பலதிறப்பட்ட அரசியல் அபிப்பிராய முடையவர்களும் பலதுறையிலிருந்து கொண்டு சமூகச் சீர்திருத்தம் புரிந்து வருபவர்களும் கலந்து கொண்டது குறிப்பிடத்தகுந்த மற்றொரு விசேஷமாகும். இதனால் வேறு வேறு துறையிலிருப்பவர்களும் கூட சுயமரியாதை இயக்கத்தின் தத்துவங்களை மறுக்க முடியாதவர்களாக அதன் கொள்கைகளுக்கு ஆதரவளிக்கும்படியான நிலைமை நமது இயக்கம் உண்டாக்கி விட்டதென்ற உண்மையை யார் மறுக்க முடியும்?

நமது இயக்கத்தின் உண்மைத் தத்துவங்களை தெரிந்து கொள்ள முடியாத அறிவற்றவர்களும், நமது இயக்கக் கொள்கைகள் எங்கும் பரவி விடுமானால் தங்களின் தனிமதிப்புக்கும் சுயநலத்திற்கும் இடமில்லாமல் போய்விடுமே என்ற பயமும் சுயநலமும் உடையவர்களும் ‘காந்தி’ ‘காங்கிரஸ்’ ‘சுயராஜ்யம்’ என்ற பெயர்களைச் சொல்லி தலைவர் பட்டமும் தேசாபிமானப் பட்டமும் பதவிகளும் அடைய விரும்பும் போலிகளும், தற்சமயம் நமது இயக்கத்தைப் பற்றித் தப்புப் பிரசாரம் பண்ணிக் கொண்டு வருகிறார்கள்; இக்கூட்டத்தார்கள் தாம், நம்மை ‘தேசத்துரோகிகள்’ என்றும், ‘நாஸ்திகர்கள்’ என்றும் வகுப்புத் துவேஷிகள்’ என்றும் சொல்லிக் கொண்டு வருகிறார்கள். இவர்கள் கூற்று சுயநலமுடையதும் யோக்கியப்பொருப்பு இல்லாததும் ஆனது என்பதை மகாநாட்டின் தலைவர் திருமதி. குஞ்சிதம் அவர்கள் தமது முன்னுரையில்

“காங்கிரஸ்காரர்கள் அடிக்கடி ‘அன்னிய ஆட்சி’ என்றும், ‘அன்னியத் துணி’ என்றும் ‘அன்னிய பாஷை’ என்றும் சொல்லி நமது மக்களை ஏமாற்றுகிறார்கள். ஆங்கிலேயர்கள் அன்னியர்கள் என்றால்

பார்ப்பனர்கள் (ஆரியர்கள்) யார்? என்று கேட்கிறேன். ‘இங்கிலீஷ்’ அன்னிய பாஷை என்றால் சமஸ்கிருதம் எந்தப் பாட்டன் வீட்டுப் பாஷை? என்று கேட்கிறேன். ஆகையால் அவர்கள் சொல்லுகிறபடி பார்த்தாலும், 400 வருஷத்திற்கு முந்தி வந்த அன்னிய பாஷையை ஒழிப்பதற்கு முன் 2000 வருஷங்களுக்கு முந்தி வந்த “அன்னியராகிய பார்ப்பனர்களின் ஆட்சியை ஒழிக்க வேண்டியது இன்னும் அவசிய மல்லவா? அது போலவே 400 வருஷத்திற்கு முந்தி வந்த அன்னிய பாஷையை ஒழிப்பதற்கு முன் 2000 வருஷமாக நமது சமூகத்தில் ‘பராசரஸ்யிருதி’ ‘மநுதர்மம்’ முதலிய கொடூரச் சட்டங்களைச் செய்த அன்னிய பாஷையாகிய ‘சமஸ்கிருத பாஷை’யை அடியோடு அழிக்க வேண்டாமா? என்று கேட்கிறேன். ஆகையால் இந்த பசப்பு வார்த்தை களிலெல்லாம் மயங்கிவிடாமல் நிதானப் புத்தியோடு ஆவேசங் கொள்ளாமல்; எந்தக்காரியத்தையும் யோசித்துச் செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்” என்று பேசியிருப்பதிலிருந்து அறியலாம்.

மன்னார்குடியில் நமது மகாநாட்டை நடத்தவொட்டாமல் செய்ய வைதீகர்களும், அவர்களுக்கு ஆதரவாயுள்ள பார்ப்பன உத்தியோகஸ்தர்களும் எவ்வளவோ முயற்சி செய்தும் பலிக்காமல் மகாநாடு மிகவும் வெற்றியோடு முடிவு பெற்றது பாராட்டத்தக்கதாகும். பெரிய மனிதர்களின் ஆதரவின்மையையும், வைதீகர்களின் விஷமப் பிரசாரத்தையும், அதிகாரிகளின் அக்கிரமங்களையும் சிறிதும் பொருட்படுத்தாமல் மகாநாட்டை வெற்றியுடன் நடத்துவதற்குக் காரணமாக இருந்தவர்கள் மன்னார்குடியிலுள்ள நமது இயக்க வாலிப வீரர்களே என்பது குறிப்பிடத்தகுந்ததாகும். ஆகவே எத்தகைய கஷ்ட நஷ்டங்களையும் லட்சியம் பண்ணாமல் மகாநாட்டை வெற்றியோடு நடத்திய நிர்வாகிகளையும் மகாநாட்டின் நடவடிக்கைகளில் பங்கெடுத்துக் கொண்டவர்களையும் பாராட்டுகிறோம்.

குடி அரசு - தலையங்கம் - 26.06.1932

வைதீகர்களின் முட்டுக்காட்டை

உலகமெங்கும், ‘சுதந்திரம்’ ‘சமத்துவம்’, ‘சகோதரத்துவம்’, ‘விடுதலை’ என்று கூக்குரலிடும் ஓசை செவியைத் துளைக்கின்றது. பல்லாபிரக்கணக்கான ஆண்டுகளாக அடிமைப் படுகுழியில் வீழ்ந்துகிடந்த பெண்களும், ஏழை மக்களும், தாழ்த்தப்பட்ட மக்களும், தொழிலாளர்களும், தங்கள் முன்னேற்றத்திற்குத் தடையாக நின்ற கோட்டைகளைத் தகர்த்து ஒழித்து தரைமட்டமாக்கிக் கொண்டு வருகிறார்கள். இவர்களின் படை எழுச்சியினால், மதக் கோட்டைகளும், சாஸ்திரக் கோட்டைகளும், வருணாசிரம தருமக் கோட்டைகளும், சுய நலக் கோட்டைகளும், பகுத்தறிவுக் குண்டுகளால் அடியோடு பெயர்த்த தெறியப்படுகின்றன. இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் இந்தியாவில் உள்ள உலக நிலையறியாத, பரந்த நோக்கமில்லாத வைதீகப் பிடுங்கல்கள் தர்ப்பைப் புல்லுகளையும், பழய பஞ்சாங்கக் கட்டுகளையும், சாத்திரக் குப்பைகளையும் காட்டி மேற்படி கோட்டைகளைக் காப்பாற்ற முயற்சி செய்கின்றார்கள். ஆனால் இவர்களின் முயற்சி வீணென்று பள்ளிப் பிள்ளைகளும் அறிந்து பரிகசிக்கின்றார்கள் என்பதை நாம் சொல்ல வேண்டியதில்லை. இந்த வைதீகப்பிடுங்கல்களின் போக்கையும், மனப் பாங்கையும், முட்டாள்தனத்தையும் சென்ற 20-6-32 ல் தஞ்சை ஜில்லா திருவிடமருதூரில் கூடிய பிராமணர் மகாநாட்டின் தீர்மானங்களைக் கொண்டு உணரலாம். இனி அம்மகாநாட்டில் நிறைவேற்றப்பட்டிருக்கும் தீர்மானங்களையும் அவைகளின் மூலம் அந்த மிரட்சியடைந்த மூளையையுடைய வைதீக மக்களின் போக்கையும் கவனிப்போம்.

பெண்கள் விஷயமாக அம்மகாநாட்டில் நிறைவேற்றப்பட்டிருக்கும் தீர்மானத்தில், பெண்கள் மகாநாடுகளையெல்லாம் கண்டித்தும், பெண்கள் மகாநாடுகளெல்லாம் மேல் நாட்டுக் கல்வி கற்ற பெண்களால் கூட்டப் படுகின்றதென்றும், அவர்கள் விரும்பும் சுதந்திரங்கள் மதத்திற்கும் சமூகப் பழக்க வழக்கங்களுக்கும் விரோதமானவை என்றும், ஆகவே, அவர்களுடைய அபிப்பிராயங்கள் இந்தியப் பெண்களின் அபிப்பிராயம் அல்ல வென்றும், ஜன சமூகத்திற்கும் அரசாங்கத்திற்கும் எச்சரிக்கை செய்வதாகக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். வைதீகர்களின் புத்தியற்ற தன்மைக்கு இதை விட வேறு என்ன உதாரணம் வேண்டும்? இன்று பெண்கள் விரும்பும் சுதந்திரமும்,

சொத்துரிமையும், கல்வியறிவும், சுகாதார வாழ்க்கையும் ஆண்களைப் போல் வயது வந்த பின் தங்கள் விருப்பப்படி மணஞ் செய்து கொள்ளும் உரிமையும், விதவைகளாகிவிட்டால் மறுமணம் புரிந்து கொள்ளும் உரிமையும், கணவனுடைய கொடுமையையோ நடத்தையையோ சகிக்கமுடியாத போது மண விடுதலை செய்து கொள்ளும் சுதந்தரமும், தங்கள் உரிமைகளைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள சட்ட சபைகளிலும் ஸ்தல ஸ்தாபனங்களிலும் இடம் பெறும் உரிமையும் கேட்கின்றார்கள். இவ்வுரிமைகளெல்லாம் இன்று ஆண்களுக்கு எவ்வாறு இருக்கின்றனவோ அவ்வாறு பெண்களுக்கும் இருக்க வேண்டும் என்று கேட்பதில் என்ன தவறு இருக்கின்றது? இளம் வயதில் மாடு, கன்றுகளை விற்பனை புரிவது போல் பெண்களை மணம் செய்வித்து தாலியறுத்த பின் வீட்டின் மூலையில் உட்கார வைத்து, அவர்கள் தங்கள் இயற்கை உணர்ச்சியை அடக்கிக் கொள்ள முடியாமல் திருட்டுத் தனமாக அன்னிய புருஷருடன் இன்பம் அனுபவித்துக் கற்பமாகிக் குழந்தை பிறந்த பின் அதைக் கழுத்தை முறித்துக் கள்ளிக் காட்டிலோ, சாக்கடையிலோ, கிணற்றிலோ, ஆற்றிலோ, குளத்திலோ எறியும்படி செய்வது மதத்திற்கும், பழக்க வழக்கங்களுக்கும் சம்மதமா? கணவனால் வெறுக்கப்பட்ட சொத்துரிமையும், கல்வியறிவும், ஆதரவும் அற்ற பரிதாபகரமான நிலைக்குரிய பெண்கள் விபசார வாழ்க்கையில் ஈடுபட்டு மானத்தை விற்று ஜீவனஞ் செய்யும் காரியந்தான் மதத்திற்கும், பழக்க வழக்கங்களுக்கும் சம்மதமா? ‘மதம்’ ‘பழக்கவழக்கம்’ என்று கண்மூடிக்கதறிக் கொண்டிருக்கும் அறிவிலிகளால் தான் பெண் மக்கள் மேற்கூறிய கொடிய வாழ்க்கையில் ஈடுபட வேண்டியிருக்கிறதென்பதை பகுத்தறிவாளர் மறுக்க முடியுமா? இவற்றையுணராத வைதீகர்கள் பெண்கள் விரும்பும் சுதந்திரத்தால் மதமும், பழக்க வழக்கங்களும் போய்விடும் என்று ஏன் பாழும் குரலெடுத்துக் கத்துகிறார்கள்?

அடுத்தபடியாக ஆலயப் பிரவேசம் சம்பந்தமாக ஒரு தீர்மானம் நிறைவேற்றியிருக்கின்றனர். இத்தீர்மானத்தில் குருவாயூர் முதலிய இடங்களில் நடைபெறும் ஆலயப் பிரவேச சத்தியாக்கிரகங்களைக் கண்டித்தும், தீண்டாதார் ஆலயங்களில் நுழைந்தால் சனாதன தர்மமும் இந்து மத சம்பிரதாயமும் அழிந்து விடுவதுடன் இந்து சமூகத்தில் கலகமும் வேற்றுமைகளும் உண்டாகுமென்றும் ஆகையால் காங்கிரஸ் இவ்வியக்கத்தை ஆதரிக்கக் கூடாதென்று எச்சரிக்கை செய்வதாகவும் குறிப்பிட்டிருக்கின்றார்கள். கோயில் பிரவேசத்திற்காகச் சத்தியாக்கிரகம் பண்ண வேண்டும் என்கின்றவர்கள் கவனிக்க வேண்டுகின்றோம். கோயிலுக்குள் நுழையும் உரிமை பெறச் சத்தியாக்கிரகம் பண்ணுகின்ற கஷ்டத்தையும் கோயில் பிரவேச உரிமை கிடைத்தபின், அந்தக் கல்லுச் சாமிகளுக்காகத் தாங்கள் பாடுபட்டுத் தேடும் செல்வங்களைப் பாழாக்கும் முட்டாள்தனத்தைப் போக்க பாடுபட வேண்டிய கஷ்டத்தையும் ஆலோசித்துப் பார்த்தால், இப்பொழுதே இக்கஷ்டங்களுக்கு இடம் இல்லாமல் தடுத்து விடலாமல்லவா? கோயில் பிரவேசத்திற்காகப்

பாடுபடுவதை விட, கோயில்களின் பயனற்ற தன்மைகளையும் அவைகளால் உண்பாகும் கஷ்ட நஷ்டங்களையும் எடுத்துக் கூறி எவரையும் கோயிலுக்குப் போகாமலும், அதற்காகச் செலவு செய்யாமலும் தடுக்க முயற்சிப்பது எவ்வளவோ பயன் தரக்கூடியதென்பதே நமது அபிப்பிராயமாகும். ஜனங்கள் கோயில்களுக்குப் போவதையும், அங்கே கொண்டு போய் பணத்தைப் பார்ப்பனர்கள் வயிற்றில் போடுவதையும் நிறுத்தி விடுவார்களானால் கோயில்களும் அழிந்து போகும்; அவைகளைக் கட்டிக் கொண்டு அழும் வைதீகர்களும், பார்ப்பனர்களும் கொட்டம் அடங்கி மூலையில் உட்கார்ந்து விடுவார்கள். இதைவிட்டு, கோயில் பிரவேசத்திற்கு என்று நாம் பாடுபட்டுக் கொண்டிருக்கும் வரையிலும் கோயில்களுக்கு மதிப்பும், பாமர மக்களின் செல்வங்களுக்குக் கேடும், சோம்பேறி வைதீகர்களுக்கும், பார்ப்பனர்களுக்கும் பிழைப்பும் இருந்து கொண்டிருக்கின்றன. ஆகையால் கோயில்களை ஒழிப்பதற்கு வழி தேடுவதே சாலச் சிறந்ததென்று நாம் எச்சரிக்கை செய்கின்றோம். இந்த வகையில் பார்ப்பனர்களே கோயில்களைக் கட்டிக் கொண்டு அழுவதில் நமக்கு ஆட்சேபணையில்லை. ஆனால், கோயில்களாகட்டும், குளங்களாகட்டும், மற்ற எந்த பொது ஸ்தலங்களாகட்டும், அவைகளில் எல்லோரும் பிரவேசிக்கக் கூடிய உரிமையை நிலை நாட்டும் பொருட்டுச் செய்யப்படும் எந்த முயற்சியையும் நாம் முழு மனதுடன் ஆதரிக்கின்றோம். பார்ப்பனர்கள் எதையும் தங்களுடைய ஏகபோக உரிமையாக அனுபவிக்கச் சுதந்திரம் பெற்றிருந்த காலம் மலையேறி விட்டதென்று எச்சரிக்கின்றோம்.

அடுத்தபடியாக, ‘மத உரிமை’ பற்றி நிறைவேற்றப்பட்ட தீர்மானத்தில், மத உரிமைகளுக்கு விரோதமாகச் சட்டங்கள் ஏற்படுத்தக் கூடாதென சர்க்காருக்கும் சட்டசபைகளுக்கும் தடையேற்படுத்த வேண்டும் என்றும் மதச் சம்பந்தமான பழக்க வழக்கங்களில் அரசாங்கமும், சட்டசபைகளும் தலையிடக் கூடாதென்றும் குறிப்பிட்டிருக்கின்றார்கள். இந்த வைதீகர்களின் மனப்போக்கின் படி பார்த்தால், அரசாங்கம் என்று ஒன்று இருக்க வேண்டிய தேவையே இல்லை என்று கூறலாம். தேசமக்களின் கொடிய பழக்க வழக்கங்களைப் போக்கி அவர்களை நலமுடன் வாழச் செய்ய வேண்டியதே அரசாங்கத்தின் முக்கிய கடமையாகும். இக்கடமையைச் செய்யாத அரசாங்கம் இருந்தும் பயனில்லை; இறந்தும் பயனில்லை. தன் மதத்தினர் தவிர அன்னிய மதத்தினரை யெல்லாம் அழிக்க வேண்டும் என்று கூறும் ஒரு மத உரிமைக்கு அரசாங்கம் தடை செய்யாமலிருக்க முடியுமா? புருஷன் இறந்த பின் அவன் மனைவியையும் காஷ்டத்தில் ஏற்றிக் கொலை செய்யும் மத உரிமையை அரசாங்கம் தடை செய்யாமலிருக்க முடியுமா? பெண்களைப் பொட்டுக்கட்டி விட்டு விபசாரத் தொழில் நடத்தச் செய்யும் மதவுரிமையை அரசாங்கம் பார்த்துக் கொண்டிருக்க முடியுமா? ஒரு நாளைக்கு பன்னிரெண்டு மணி நேரமும் நெற்றி வோர்வை நிலத்தில் வரும்படி உழைப்போர் உணவின்றி வருந்திச் சாகவும், நகத்தில் அழுக்குப்படாமல் வெவ்வேட்டு மெத்தையிட்ட சாய்மான நாற்காலியில் சாய்ந்து கொண்டிருக்கும் சோம்பேரிகள் ஆதிக்கம்

செலுத்தும் மதவுரிமைக்கு, (அக்கிரமத்திற்கு) அரசாங்கம் எப்பொழுதும் இடங்கொடுத்துக் கொண்டிருக்க முடியுமா? ஆகையால் தேசம் நன்மையடைய வேண்டுமானால், மதவுரிமை, சாதி உரிமை, பழக்க வழக்கம் என்பவற்றையெல்லாம் மூட்டைக்கட்டி “அட்லாண்டிக்” பெருங்கடலில் போட்டு விட்டுச் சீர்திருத்தச் சட்டங்கள் இயற்ற வேண்டியதே முறையாகும். இத்தகைய அரசியல் சீர்திருத்தம் வருவதாயிருந்தால்தான் சுயமரியாதைக் காரர்கள், அரசியல் சீர்திருத்தத்தை ஆதரிப்பார்கள். இவ்வாறில்லாமல் இந்த வைதீகர்கள் விரும்புகின்றபடியும் காங்கிரஸ்காரர்கள் கேட்கின்றபடியும், மதப்பாதுகாப்புள்ள சீர்திருத்தம் எது வந்தாலும் அதைச் சுயமரியாதைக்காரர்கள் ஆதரிக்கப் போவதில்லை. ஒரு சமயம் ஆதரிக்கும்படியான சந்தர்ப்பம் ஏற்பட்டாலும், மதப்பாதுகாப்பை ஒழித்துச் சமூக சீர்திருத்தச் சட்டங்களை ஏற்படுத்தவே முன்வருவார்கள் என்பதில் ஐயமில்லை. ஆதலால், வைதீகர்கள் வேண்டும் மதப்பாதுகாப்புப் பூச்சாண்டி இனிப் பலிக்காதென்று எச்சரிக்கை செய்கின்றோம்.

அடுத்தபடியாக, சாரதா சட்டத்தைக் கண்டித்தும் இச்சட்டத்தை இந்து சமூகத்திலுள்ள பலரும், பல ஸ்தாபனங்களும் ஆதரிப்பதைக் கண்டித்தும் பால்ய விவாகத்தைத் தடை செய்வது மதத்திற்கு விரோத மென்றும் ஆதலால், சாரதா சட்டத்தைத் திருத்தவோ, ரத்து செய்யவோ அரசாங்கம் ஆதரவளிக்க வேண்டும் என்றும் தீர்மானித்திருக்கின்றார்கள். இவர்கள் தீர்மானத்திலேயே, சாரதா சட்டத்தை இந்து சமூகத்திலுள்ள பலரும், பல ஸ்தாபனங்களும் ஆதரிப்பதாகக் குறிப்பிட்டிருக்கும் போது சிலராகிய வைதீகர்கள் ஏன் கூச்சலிட வேண்டும்? இச்சட்டம் உண்மையிலேயே ஜனசமூகத்திற்கு நன்மையளிக்கக் கூடியதென்பதை அறிந்து தானே பலரும் ஆதரிக்கின்றார்கள், அப்படி யிருக்க ஏன் இவ் வைதீகர்கள் இதை எதிர்க்க வேண்டும்? ‘மதம்’ என்ற குருட்டுத்தனம் தானே இவர்களுடைய அறிவை நன்மை தீமைகளை ஆராய்ந்து பார்க்க முடியாமல் தடை செய்கின்றது? ஆகையால் இந்த வகையிலும் இவர்களுடைய தீர்மானம் ஒரு செல்லாக் காசு என்றுதான் நாம் கூறுவோம்.

கடைசியாக மற்றொரு தீர்மானம் நிறைவேற்றி இருக்கின்றார்கள். அதாவது “வேதம் ஆகமம் முதலியவைகளை பிரசாரம் பண்ணுவதற்கும், புரோகிதர், கோயில் அர்ச்சகர்கள் முதலியவர்களுக்குப் பயிற்சி கொடுத்து வைதீக காரியங்களுக்கு அழிவு வராமல் காப்பாற்றுவதற்கும், வருணாச்சிரம தருமசபைகள் ஏற்படுத்துவதற்கும், இந்துமத தத்துவங்களைப் பிரசாரம் பண்ணுவதற்கும், மாணாக்கர்களிடம் வைதீக ஒழுக்கங்கள் உண்பாவதற்காகச் சிறு விடுதிகளை ஏற்படுத்தவும் “தர்ம ஊழியர் சங்கம்” என்னும் ஒரு ஸ்தாபனத்தை ஏற்படுத்த வேண்டும் என்று தீர்மானித்திருக்கிறார்கள். ஒவ்வொரு சமூகத்தினரும் வேதாகமப் புரட்டுகளையும், புரோகிதப் புரட்டுகளையும், அர்ச்சகர்களின் அயோக்கியத்தனங்களையும், வருணாச்சிரம தர்ம

அக்கிரமங்களையும், பழைய குருட்டுப் பழக்கங்களையும் ஒழிக்க முயற்சி செய்யும் இக்காலத்தில், நமது பார்ப்பனர்கள் இவற்றை வளர்க்க முயற்சி செய்வது எவ்வளவு புத்திசாலித்தனமென்று யோசித்துப் பார்க்க வேண்டுகிறோம். உண்மையில் இவர்களுக்கு தேசத்தின் மீது கவனமோ, ஏழைகளின்மேல் அனுதாபமோ மற்ற தேசங்களைப் போல் நமது தேசமும் சிறந்து விளங்க வேண்டும் என்னும் ஆசையோ இருந்தால் இவ்வாறு மகாநாடுகள் கூட்டிப் பிற்போக்கான தீர்மானங்களைச் செல்வாக்களா? என்று தான் கேட்கிறோம். பண்பலமும், பத்திரிகை பலமும் செல்வாக்குப் பலமும் படைத்த வைதீகப் பார்ப்பனர்கள் இப்பொழுது தீர்மானித்திருக்கிறபடி, பலதிறைகளிலும் நுழைந்து பிரசாரம் பண்ணவும், பார்ப்பனர்களை இன்னும் நம்பிக் கொண்டிருக்கும் பாமர மக்களில் பலர் இவர்கள் பிரசாரத்தினால் ஏமாறவும் கூடும். ஆனால் இது எப்பொழுதும் நிலைத்து நிற்க முடியாது என்பது மாத்திரம் நிச்சயம். காலச்சக்கரம் வெகுவேகமாக சுழன்று கொண்டிருக்கும் இந்நிலையில் பார்ப்பனர்களின் வைதீகப் பிரசாரம், ஒரே முறையில் செய்யப்படும் சுயமரியாதைப் பிரசார சண்டமாருதத்தால் சிதறிப் போய்விடும் என்பது நிச்சயம், ஆகையால் எங்கும் பகுத்தறிவும், விடுதலையும், சுதந்திரமும் உதயமாகிவரும் இக்காலத்தில் பார்ப்பனர்கள் மாத்திரம் இவ்வாறு இன்னும் ஏமாற்றிக் கொண்டிருக்க நினைப்பதும், அதற்காக மகாநாடு கூட்டுவதும், தீர்மானங்கள் நிறைவேற்றுவதும் வீண்! வீண்! வீண்! என்று எச்சரிக்கை செய்கின்றோம். இத்தகைய அழுக்குமூட்டை வைதீகர்களைக் கண்டிக்காத தேசியப் புலிகள் நம்மைத் “தேசியத்துரோகிகள்” என்றும் “சுயராஜ்ய விரோதிகள்” என்றும் கூறுவது வடிகட்டின அயோக்கியத்தனமல்லவா? இனியேனும் யார் உண்மையான சுதந்திரத்திற்குப் பாடுபடுவார்களென்பதைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டுகிறோம்.

குடி அரசு - துணைத் தலையங்கம் - 26.06.1932

அருஞ்சொல் பொருள்

கியாதி	- புகழ்
சிட்சை	- தண்டனை, பயிற்சி
சிசு போஷண சாலை	- குழந்தைகள் காப்பகம்
சிலா சாசனம்	- கல்வெட்டு
பிர பாவம்	- மேன்மை, கீர்த்தி
விக்கினம்	- இடையூறு, தீது

குடி அரசு

1932-2

பெரியாரின் எழுத்தும் பேச்சும்

தொகுதி 15

பெரியார் திராவிடர் கழகம்

29 இதழியலாளர் குடியிருப்பு
திருவள்ளூர் நகர் - திருவான்மியூர்
சென்னை - 600 041

நூல் விளக்கம்

நூலின் பெயர்	: குடி அரசு 1932-2
பொருள்	: பெரியாரின் எழுத்தும் பேச்சும்
மொழி	: தமிழ்
பதிப்பாளர்	: கொளத்தூர் தா.செ.மணி
பதிப்பு	: 2008
உரிமை	: பதிப்பாளருக்கு
தாள் வகை	: நேச்சுரல் ஷேட்
நூல் அளவு	: 1/8 டெம்மி
எழுத்து அளவு	: 11 புள்ளி
பக்கங்கள்	: 236
அட்டை வடிவமைப்பு	: ட்ராட்ச்கி மருது, செம்பட்டி இராசா
கணினியாக்கம்	: அசுரன் ஊடகம், திண்டுக்கல்
விலை	: உரு. 200 / -
வெளியீடு	: பெரியார் திராவிடர் கழகம் 29 இதழியலாளர் குடியிருப்பு திருவள்ளூர் நகர் - திருவான்மியூர் சென்னை - 600 041

இரட்டைவாக்குரிமையை உறுதியாக ஆதரித்த குடி அரசு

உடல்நலமில்லாத பெரியார் நீண்ட ஓய்வு எடுக்கவேண்டுமென்று மருத்துவர்கள் கூறிய ஆலோசனையை புறக்கணித்து பெரியார் மேலைநாடு பயணத்தை மேற்கொண்டார். ஈஜிப்ட், கரீஸ், துருக்கி, ரஷ்யா, ஜெர்மனி, இங்கிலாந்து, இத்தாலி, ஸ்பெயின், ப்ரான்ஸ், போர்ச்சுகல் நாடுகளில் சுமார் ஒரு வருடம் பெரியார் பயணம் செய்தார். பயணம் முடித்து கொழும்பு வழியாக தமிழகம் திரும்பிய காலகட்டம் இது.

இலங்கையில் பல பகுதிகளுக்கும் சென்று தனது அனுபவங்களைப் பகிர்ந்து கொண்டார். குறிப்பாக பயணத்தில் நீண்ட காலத்தைச் செலவிட்ட சோவியத் நாட்டின் சோசலிசக் கொள்கைகள் பெரியாரை மிகவும் ஈர்த்திருந்ததை அவரது உரைகள் வெளிப்படுத்தின. நமது நாட்டில் மக்கள் ஓரணியில் திரளாமல் தடுப்பதற்கு கடவுள், மதம், சாதி, தலைவிதி, கர்மபலன் போன்ற நம்பிக்கைகளே காரணம் என்றார் பெரியார்.

இங்கிலாந்தில் மாபெரும் தொழிலாளர் பேரணியில் பிரிட்டன் தொழிற் கட்சித் தலைவர் லாம்ஸ் பெரி முன்னிலையில் பெரியார் ஆற்றிய உரை; பெயருக்கு முன்னால் தோழர் என்றே விளியுங்கள் என்று பெரியார் விடுத்த அறிக்கை ஆகியவை இத்தொகுதியில்தான் இடம்பெற்றுள்ளன.

வெளிநாட்டுப் பயணத்தில் இருந்த பெரியாரின் எழுத்துகள் பேச்சுகள் இக்கால குடி அரசு ஏட்டில் இடம் பெறும் வாய்ப்புகள் இல்லை என்றாலும் அக்கால கட்டங்களில் குடி அரசில் இடம்பெற்ற தலையங்கங்கள், கட்டுரைகள் அதன் முக்கியத்துவம் கருதி தொகுப்பில் இணைக்கப்பட்டுள்ளன.

ஷெட்யூல்டு மக்களுக்கு வழங்கப்பட்ட தனித்தொகுதி முறையை எதிர்த்து காந்தியார் உண்ணாவிரதம் தொடங்கிய காலகட்டம் இதுதான். தனித் தொகுதியை உறுதியுடன் ஆதரித்த குடி அரசு காந்தியார் மிரட்டலுக்குப் பதிலடி தந்தது. இந்துமத உயர்சாதியினர் எதிர்ப்பு மட்டுமின்றி கிறிஸ்தவ

மதத்தின் எதிர்ப்பையும் குடி அரசு சந்தித்தது. குடி அரசை வாங்கிப் படிப் போர் பதினைந்து நாட்களுக்குள் நிறுத்தாவிட்டால் 'ஜாதி பிரஷ்டம்' செய்யப் படுவர் என்று கோவை மாவட்ட கத்தோலிக்க கிறிஸ்தவ மதத் தலைமை மிரட்டியது.

சங்கராச்சாரியின் பித்தலாட்டத்தை எள்ளல் நடையில் கேலி செய்யும் பெரியார் கட்டுரையும் இத்தொகுப்பில் இடம்பெற்றுள்ளது.

- பதிப்பாளர்

யொருளடக்கம்

1.	மாகாண சுயாட்சி தான் சட்டமறுப்பால் பயனில்லை	9
2.	வெற்றிக்குறி	14
3.	ஏழைகளுக்கு நன்மையில்லை	15
4.	தாழ்த்தப்பட்டார் விடுதலை	19
5.	பெண்கள் அடிமை நீங்குமா?	25
6.	வைதீகக் கோட்டையில் சுயமரியாதைக் குண்டு	28
7.	தோதல் ஜாக்கிரதை!	35
8.	ஸ்தல ஸ்தாபனச் சட்டம்	40
9.	ஏழைகள் கண்ணீர்	46
10.	தமிழர் மகாநாடு	48
11.	கல்வி மந்திரி பிரசங்கம்	54
12.	பர்னாட்ஷா - மேத்தா	56
13.	இதற்கு என்ன சொல்லுகிறார்கள்?	59
14.	நம்பிக்கையில்லைத் தீர்மானம்	65
15.	குற்றஞ்சொல்ல வாய் உண்டா?	66
16.	"மதத்திற்கு வக்காலத்து"	75
17.	கார்ப்பொரேஷனும் பிராமணிய பக்தியும்	80
18.	அரசியல்வாதிகளுக்குப் புத்தி வருமா?	85
19.	காந்தியின் வைதீக வெறி	89
20.	தீண்டாதார்க்கு விமோசனம் உண்டா?	95
21.	உண்ணாவிரதப் பலன்	101
22.	மண்ணுருண்டை மாளவியாக்கள்	107

மாகாண சுயாட்சி தான்

சட்டமறும்பால் பயனில்லை

நமது நாட்டில் உள்ள ஆவேசங் கொண்ட தேசாபிமானிகள் கூட்டத்தில் பல மாதங்களாய், பூரண சுயேச்சைப் பேச்சும், குடியேற்ற நாட்டு ஆட்சிப் பேச்சும், ஐக்கிய ஆட்சிப் பேச்சும் நடைபெற்று வந்தன. இந்தியாவுக்கு எத்தகைய சீர்திருத்தம் வழங்கலாம் என்பதை விசாரித்து முடிவு செய்வதற்காக ஆங்கிலப் பாராளுமன்றத்தாரால் நியமிக்கப்பட்ட ‘சைமன் கமிஷ்’னை காங்கிஸ்காரர்கள் பகிஷ்காரம் பண்ணினார்கள், “பூரண சுயேச்சையே இந்தியாவுக்கு வேண்டும்” என்று சொல்லி திரு. காந்தி அவர்களின் தலைமையில் ‘உப்பு சத்தியாக்ரகம்’ ‘சட்ட மறுப்பு’ முதலிய வற்றை நடத்தி தேசத்தில் பெருங்குழப்பத்தையும், கிளர்ச்சியையும் உண்டாக்கினார்கள். இவ்வாறு சட்டமறுப்பு இயக்கம் பலமாக நடைபெற்ற காரணத்தால் பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்தாரும், இந்தியர்களிடம் தாராள மனது காட்டுவது போல், வட்ட மேஜை மகாநாடு ஒன்றை ஏற்படுத்தி இந்தியப் பிரதிநிதிகளை இங்கிலாந்திற்கு வரவழைத்து அரசியல் சீர்திருத்தம் சம்பந்தமாக விவாதிக்கச் செய்தார்கள். முதலில் நடந்த வட்ட மேஜை மகாநாட்டிற்கு காங்கிரஸ் பிரதிநிதிகள் செல்லவில்லை. ஆனாலும் முதல் மகாநாட்டிலேயே இந்தியாவுக்கு ஐக்கிய ஆட்சியை ஏற்படுத்துவது என்று தீர்மானித்தார்கள். பிறகு இரண்டாம் முறை நடந்த வட்ட மேஜை மகாநாட்டிற்குக் காங்கிரஸின் ஏகப்பிரதிநிதியாக திரு. காந்தி அவர்களும் சென்றார். இந்த மகாநாடும் ஐக்கிய ஆட்சியை ஏற்படுத்துவது என்ற முதல் மகாநாட்டு முடிவோடு நின்றதே ஒழிய அவ் வாட்சிக்கான திட்டங்கள் ஏற்படுத்துவது பற்றி ஒரு முடிவுக்கும் வராமல் கலைந்தது. கடைசியாக பிரிட்டிஷ் முதல் மந்திரியால் வாக்குரிமைக் கமிட்டி, சமஸ்தானக்கமிட்டி, ஆலோசனைக் கமிட்டி என மூன்று கமிட்டிகள் நியமிக்கப்பட்டன. இக்கமிட்டிகளில் வாக்குரிமைக் கமிட்டியின் வேலையும், சமஸ்தானக் கமிட்டியின் வேலையும் முடிந்து விட்டன. இவைகளின் அறிக்கைகள் பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்திடம் இருக்கின்றது. இன்னும் ஆலோசனைக் கமிட்டியின் வேலைகள் முழுவதும் முடியவில்லை.

வட்ட மேஜை மகாநாடு கூடியது முதல் சில தினங்களுக்குமுன், சென்ற 27-6-32ல் இந்தியா மந்திரியின் அறிக்கை வெளியாகும் வரையிலும் எங்கும்

ஐக்கிய ஆட்சியைப் பற்றியே பேச்சாக இருந்தது. ஆனால் இந்தியாவில் ஐக்கிய ஆட்சியை ஏற்படுத்துவதில் உள்ள இடையூறுகளையும், சிக்கல்களையும் உணர்ந்த பல நிருபர்களும், அரசியல்வாதிகளும், மாகாண ஆட்சி தான் முதலில் ஏற்படக் கூடும் என்று கூறிவந்தார்கள். ‘காந்தி - இர்வின்’ ஒப்பந்தம் ஏற்பட்டது முதல் பெரும்பாலான காங்கிரஸ்காரர்களும் திரு. காந்தியும் ஐக்கிய ஆட்சித் திட்டத்தை ஒப்புக் கொண்டனர்.

ஆனால் நாம் மாத்திரம். ஆதிமுதல், “ஐக்கிய ஆட்சி ஏற்பட இடமில்லை” என்றே வட்ட மேஜை மகாநாடு ஏற்படுவதற்கு முன் உண்டான “சைமன் கமிட்டி” அறிக்கையின் படியும் அவ்வறிக்கையின் மேல் இந்திய அரசாங்கத்தார் செய்துள்ள சிபாரிசின் படியும், அமைந்த “மாகாண சுயாட்சி” தான் ஏற்படும் என்றும் ஆகவே “காங்கிரஸ்” காரர்கள் செய்யும் சட்ட மறுப்பினாலும், மற்றவர்கள் போடும் கூச்சலினாலும் ஒரு பயனும் இல்லை என்றும் கூறி வந்தோம்.

இவ்வுண்மையைத் தற்சமயம் இந்தியா மந்திரி வெளியிட்டிருக்கும் அறிக்கையைக் கொண்டு உணரலாம். இந்தியா மந்திரியின் அறிக்கையை சென்ற 27-6-32ல் மேன்மை தங்கிய வைசிராய் அவர்கள் வெளியிட்டுள்ளார்கள். அவ்வறிக்கையிலிருந்து நமக்குத் தெரியும் செய்தியாவது :-

“தற்பொழுது அவசரமாக மாகாண சுயாட்சி கொடுப்பதே பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்தின் முடிவாகும். ஆனால் இப்பொழுது மாகாண சுயாட்சிக்காக தயாரிக்கப் போகும் அறிக்கையிலேயே, ஐக்கிய ஆட்சிக்கான திட்டமும் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கும். இந்திய ஆட்சித் திட்டங்களை ஆராய்ந்து முடிவு செய்வதற்கு அதிக காலம் பிடிக்குமாதலால் முதலில் மாகாண சுயாட்சியே வழங்கப்படும்.

வகுப்புப் பிரச்சினை சம்மந்தமாக அரசாங்கத்தார் தமது முடிவை இன்னும் இரண்டு மாதங்களுக்குள் தெரிவித்து விடுவார்கள். அதன்பின் ஆலோசனைக் கமிட்டியின் கூட்டம் நடைபெற்று அதன் அறிக்கை தயாரிக்கப்படும். இதன் பின்பே பாராளுமன்றத்தாரால் நியமிக்கப்படும் கூட்டுக் கமிட்டியினால், இந்தியப் பிரதிநிதிகளையும் விசாரித்து உடனே மாகாண சுயாட்சியைக் கொடுக்கின்ற மசோதா தயாரிக்கப்படும். இம்மசோதாவைத் தயாரிக்கும் போது, வாக்குரிமைக் கமிட்டி சமஸ்தானக் கமிட்டி ஆலோசனைக் கமிட்டி ஆகியவைகளின் அறிக்கைகளையும் துணையாக வைத்துக் கொள்ளப்படும். இவ்வாறு தயாரிக்கப்பட்ட மசோதா பாராளுமன்றத்தாரால் ஒப்புக் கொள்ளப்பட்டபின் சட்டமாக அமுலுக்கு வரும்.”

என்பதுதான் இந்தியா மந்திரியின் அறிக்கையில் உள்ள சாரமாகும்.

இனி தயாரிக்கப் போகும் அறிக்கை பாராளுமன்றக் கூட்டுக் கமிட்டியினால் இந்தியப் பிரதிநிதிகளின் உதவியையுங் கொண்டு தயாரிக்கப்படும் என்று விளம்பரப் படுத்தியிருந்தாலும் உண்மையில் அவ்வறிக்கை குப்பைத் தொட்டியில் போட்டுவிட்டதாக அறியாதவர்களால் கருதப்படும் “சைமன் அறிக்கை” யை ஒட்டியதாகவும், அதன்மேல் இந்திய அரசாங்கத்தார், செய்திருக்கும் சிபாரிசை ஒட்டியதாகவும் தான் இருக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை என்றே சொல்லலாம்.

ஆகவே, இதுவரையிலும் “சைமன் கமிஷனை” எதிர்த்தும் வட்ட மேஜை மகாநாட்டை எதிர்த்தும், பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்தை எதிர்த்தும் சட்ட மறுப்பும். கிளர்ச்சிகளும் செய்ததினால் என்ன பலன் கிடைத்தது? என்று கேட்கிறோம்.

“சட்டமறுப்பு இயக்கத்தை ஒடுக்கி தேசத்தில் அமைதியை ஏற்படுத்துகின்றோம்” என்று சொல்லிக் கொண்டு இந்திய அரசாங்கத்தாரால் பிறப்பிக்கப்பட்ட அவசரச் சட்டங்களாலும், அவைகளை எதிர்த்துச் சட்ட மறுப்புக்காரர்கள் செய்யும் கலகங்களாலும் நிரபராதியான ஏழை மக்கள் கஷ்டப்படுகிறது தான் கண்டபலன்.

“பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்தார் முதலில் இந்தியாவுக்கு மாகாண சுயாட்சி தான் கொடுப்பது” என்று தீர்மானித்திருப்பதால் அரசாங்கத்திற்கு இப்பொழுது இருந்து வரும் இந்திய அரசியல்வாதிகளின் ஆதரவும் பொது ஜனங்களின் ஆதரவும் குறைந்து விடும். ஆகையால் மாகாண சுயாட்சித் திட்டத்தை யாரும் ஒப்புக் கொள்ள மாட்டார்கள் என்று சிலர் கூறி வருகிறார்கள். இக்கூற்று சிறிதும் உண்மையற்றது என்று நாம் கூறுவோம். இங்கிலாந்தில் இரண்டாவது வட்டமேஜை மகாநாடு நடந்த காலத்திலேயே பிரபலமான இந்திய அரசியல் வாதிகளில் பலர் ஐக்கிய ஆட்சியை ஏற்படுத்துவதற்கு முன் மாகாண சுயாட்சியை ஏற்படுத்த வேண்டுமென்று கூறினார்கள். வட்டமேஜை மகாநாடு கலைந்தபின்னும், முஸ்லீம் தலைவர்களில் பலரும் இந்துத் தலைவர்களில் பலரும் மற்ற சிறுபான்மை வகுப்புத் தலைவர்களில் பெரும்பாலானவர்களும் முதலில் ‘மாகாண சுயாட்சி’ ஏற்படுத்தும் விஷயத்தை ஆதரிப்பதாக அபிப்பிராயங்கள் வெளியிட்டிருக்கிறார்கள். ஆகையால் அரசாங்கத்தார் ஏக காலத்தில் ஐக்கிய ஆட்சியையும் மாகாண சுயாட்சியையும் விரும்புகின்றவர்களும், பூரண சுயேட்சைக்காரர்களும் காட்டும் பூச்சாண்டிகளுக்குப் பயப்படமாட்டார்கள்.

இதற்கு மத்தியில் அரசாங்கத்தார் காங்கிரசுடன் சமாதானம் பண்ணிக் கொள்ள வேண்டும் என்றும் அவசரச் சட்டங்களையெல்லாம் நீக்கிவிட வேண்டுமென்றும், மீண்டும் அவசரச் சட்டங்களை ஏற்படுத்தக் கூடா தென்றும் இனி வரப்போகும் தேர்தலில் ஜனங்களிடம் ஒட்டுப்பெற விரும்பும் “தேச பக்தர்கள்” எல்லாம் தனித்தனியாகவும் ஒன்று சேர்ந்தும் பல

அறிக்கைகள் வெளியிட்டார்கள். திரு காந்தி அவர்களும் “தேசிய கௌரவத் திற்குப் பங்கம் வராத சமாதான”த்திற்குச் சம்மதிப்பதாக வெளியிட்டிருந்தார்.

ஆனால் சிறந்த ராஜதந்திரியான லார்டு வில்லிங்டன் அரசாங்கத்தார் “காங்கிரஸ்காரர்கள் சட்ட மறுப்பு நடத்திக் கொண்டிருக்கின்றவரையிலும் எத்தகைய சமாதானத்திற்கும் தயாராக இல்லை” என்ற முடிவோடு இருக்கிறார்கள் என்ற விஷயம் அடிக்கடி தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. ஆயினும் அரசியல் தந்திரம் அறியாதவரும் மதபக்தரும் ஆன மாஜி வைசிராய் லார்டு இர்வின் பிரபு அவர்களுடன் திரு. காந்தியவர்கள் சமாதான உடன்படிக்கை செய்து கொண்டது போல லார்டு வில்லிங்டன் பிரபு அவர்களுடன் செய்து கொள்ள முடியாது என்பதை காங்கிரஸ்காரர்கள் இன்னும் உணராததாலேயே பிடிவாதமாகச் சட்ட மறுப்பை நடத்திக் கொண்டிருக்கின்றனர். ஒருக்கால் காங்கிரசுக்கும் இந்திய அரசாங்கத்திற்கும் சமாதானம் ஏற்பட்டாலும் முன்பு ஏற்பட்ட “காந்தி - இர்வின்” ஒப்பந்தத்தைப் போல் போலிச்சமாதானம் ஏற்படாது என்பது நிச்சயம். காங்கிரஸ் படிந்து வந்தாலொழிய சமாதானம் செய்து கொள்ளப் போவதில்லை என்ற உறுதியினால் தான் இப்பொழுதுள்ள அவசரச் சட்டங்களின் காலம் முடிந்தபின் மீண்டும் ஜூலை 3ந்தேதிமுதல் புதிய அவசரச் சட்டங்களை ஏற்படுத்துவதாக அரசாங்கத்தார் முடிவு செய்திருக்கின்றார்கள். இது பற்றி சென்ற 27-6-32ல் பாராளுமன்றத்தில் இந்தியா மந்திரியவர்கள்

“ஜூலை மாதம் 3-ம் தேதி முதல் புதிய அவசர அதிகாரங்களைப் பெற வேண்டிய சங்கடமான நிலைமைக்கு வந்திருக்கிறோமாகையால் அதற்கு வேண்டிய அவசர அதிகாரங்களைப் பெறுவதென்று முடிவு செய்திருக்கிறோம்”

என்று பேசியிருப்பது கவனிக்கத்தக்கதாகும்.

ஆகவே இது வரையிலும் கூறியவற்றால் இப்பொழுது மாகாண சுயாட்சி கொடுப்பதாகவே அரசாங்கத்தார் முடிவு செய்திருக்கிறார்கள் என்பதையும் பூரண சுயேச்சைக்காகவும், ஐக்கிய ஆட்சிக்காகவும், செய்த சட்ட மறுப்புக்களும் போட்ட கூச்சல்களும் வீணே என்பதையும், காங்கிரஸ் காரர்கள் சட்ட மறுப்புச் செய்து கொண்டிருக்கும் வரையிலும் அரசாங்கத்தார் சமாதானத்திற்கு இணங்கப்போவதில்லையென்பதையும் அவசரச் சட்டங்களையும் கைவிடப் போவதில்லையென்பதையும் உணரலாம்.

இந்த நிலையில் தேச மக்கள் செய்ய வேண்டிய வேலை வரப்போகும் மாகாண சுயாட்சியில் ஒவ்வொரு வகுப்பினரும் சம்பங்கு பெற்றுத் தங்கள் தங்கள் நிலையைச் சரிப்படுத்திக் கொள்ள முயலுவதேயாகும். பிற்போக்கடைந்திருக்கும் சமூகத்தினர் இப்பொழுது ஏமாந்து பேசாமலிருந்துவிட்டால் பிறகு கஷ்டப்படுமாறு நேரும். ஆகையால் முக்கியமாகத் தாழ்த்தப்பட்ட

சமூகத்தினர் வரப்போகும் மாகாண சுயாட்சியில் சட்டசபைகளிலும் மற்ற பொதுஸ்தாபனங்களிலும் தங்கள் ஜனத்தொகைக்குத் தகுந்த பிரதிநிதித்துவம் பெறுவதற்கும் தங்கள் சமூகத்தின் முன்னேற்றத்திற்கும் யாருடைய தாட்சண்யத்திற்கும் கட்டுப்படாமல் உழைக்கக் கூடிய பிரதிநிதிகளைத் தேர்ந்தெடுப்பதற்கும் தகுந்த வகையை மாகாண சுயாட்சித்திட்டத்தில் அமைக்கும் படி கிளர்ச்சி செய்ய வேண்டும். வகுப்புப் பிரச்சினை சம்பந்தமான முடிவிலேயே தாழ்த்தப்பட்ட சமூகத்தினருடைய நன்மை தீமைகளும் மற்ற பிற்போக்குள்ள சமூகத்தினருடைய நன்மை தீமைகளும் அடங்கியிருக்கின்றன. ஆகையால் எல்லாச் சமூகத்திற்கும் அரசியலில் நியாயமான பிரதிநிதித்துவம் ஏற்படும்படி முடிவு கூறுமாறு பிரிட்டிஷ் முதல் மந்திரிக்கு எடுத்துக் காட்டுவதே இச்சமயத்தில் உண்மையான தேசாபிமானிகளின் கடமையாகும் என்பதை நினைப்பூட்டுகிறோம். இதை விட்டு இன்னும் வீணாகச் சட்ட மறுப்பென்றும், சத்தியாக்கிரகமென்றும் சொல்லிக் கொண்டு தேசத்தின் அமைதியைக் கெடுத்துக் கொண்டிருப்பதனால் ஒரு பயனும் இல்லை என்று எச்சரிக்கை செய்கின்றோம்.

குடி அரசு - தலையங்கம் - 03.07.1932

வெற்றிக்குறி

திருச்சியில் உயர்திருவாளர் எம். டி. சோமசுந்திரம் அவர்கள் தலைமையில் நடைபெற்ற சீர்திருத்த திருமண நிகழ்ச்சியைப் பற்றிய செய்தி பிறிதோரிடம் பிரசுரிக்கப்பட்டுள்ளது. நமதன்பர் சோமசுந்திரம் அவர்கள் சென்னை அரசாங்க அமைச்சர் கனம் பி. டி. ராஜன் அவர்களது சிறிய தந்தையென்பதும், தொண்டை மண்டல முதலியார் என்று சொல்லப்படும் வகுப்பைச் சேர்ந்தவரென்பதும் நேயர்கள் அறிந்ததே. அன்னார் தலைமையில் புரோகிதம் ஒழிந்து சீர்திருத்தத் திருமணம் நடந்ததானது மேற்படி சமூகத்தில் ஒரு பெரும் புரட்சியை யுண்டாக்கி விட்டதென்றே சொல்ல வேண்டும். ஏனெனில் இந்த சமூகத்தார் தாங்கள் ஜாதியில் உயர்ந்தவர்கள் என்ற இறுமாப்புக் கொண்டிருப்பதோடு புரோகிதத்தையோ, வைதீக மதாச்சார சடங்குகளையோ எக்காரணம் கொண்டும் கைவிட ஒறுப்படாதவர்கள். அத்தகைய ஓர் “பெரிய” வகுப்பில் புரோகிதம் ஒழிந்த சீர்திருத்தத் திருமணம் நடந்ததென்றால், அது நமதியக்கத்திற்கு மகத்தான வெற்றி என்றே கூற வேண்டும். நமதியக்கக் கொள்கைகள் நாட்டில் எவ்வளவு மலிந்து வருகின்ற தென்பதோடு நமது கொள்கைகள் திட்டங்கள் யாவும் மக்களுக்கு தங்கள் தினசரி வாழ்க்கைக்கு பயன்படத்தக்க இன்றியமையாதனவாய் இருக்கின்றன வென்பது நன்கு புலனாகும். நமது கொள்கைகள் நாடெங்கும் பரவி சர்வ வியாபகமாக வேண்டுவதற்கு பார்ப்பனீயக் கோட்டைகளும், சைவக் கோட்டைகளும் தகர்த்தெறியப்பட வேண்டுமென நாம் பன்முறையும் இடித்திடித்து கூறிவந்திருக்கிறோம். தலைவரவர்கள் தனது முன்னுரையில் சுயமரியாதை உலகெலாம் பரவவேண்டுமென அவாவுவதையும் இத்தகைய மணங்கள் நாட்டிற்கு எவ்வகையிலும் புதிதன்று எனவும், இது பழங்கால முறையே என்றும் குறித்திருப்பதைப் பாராட்டுவதோடு இத்தகைய திருமணங்கள் ஏராளமாக நடைபெற வேண்டுமென்றும் விரும்புகிறோம்.

குடி அரசு - துணைத் தலையங்கம் - 03.07.1932

ஏழைகளுக்கு நன்மையில்லை

இக்காலத்தில் எங்கு பார்த்தாலும் பணமில்லாத காரணத்தால் மக்கள் படும் துன்பம் சொல்ல முடியாததாக இருக்கின்றது. இன்னார் கஷ்டப் படுகின்றார்கள்; இன்னார் கஷ்டப்படாமல் இருக்கிறார்கள் என்று சொல்லுவதற்கில்லை. ஏழை முதல் பணக்காரன் வரை ஆண்டி முதல் அரசன் வரை எல்லோரும் பொருளாதார நெருக்கடியால் இன்னது செய்வதென்று தோன்றாமல் திக்குமுக்காடுகின்றார்கள். நமது நாட்டு மக்களில் நூற்றுக்குத் தொண்ணூற்றொன்பது பேர் பரம ஏழைகள் என்பது தெரிந்த விஷயம். இத்தகைய ஏழை மக்கள் உணவுக்கும், உடைக்கும், உறைவிடத்திற்கும், படுந்துன்பம் இவ்வளவு அவ்வளவு என்று யாராலும் குறித்துரைக்க முடியாது. இந்த நாட்டில் பிழைப்பில்லாமல் பெண்டு பிள்ளைகள், உற்றார் உறவினர், எல்லோரையும் விட்டு விட்டு கடல் கடந்து அன்னிய நாடு சென்று கூலி வேலை செய்யும் மக்களில் இந்தியரே அதிகமானவர்கள் என்பது எல்லோருக்கும் தெரியும். இப்படிப்பட்ட கூலிகளுக்குக் கூட அன்னிய நாடுகளிலும் பிழைப்பு இல்லாமல் ஒவ்வொரு வாரமும் ஆயிரக்கணக்கான மக்கள் திரும்பி வந்து கொண்டிருக்கின்றனர். இவர்கள் பெண்டு பிள்ளைகளுடன் வறுமையின் கொடுமையினால் பல பிணிகளுக்கும் ஆளாகி இரத்தக் கண்ணீர் வடிகின்றார்கள். நாட்டின் தலைவர்கள் என்பவர்களும் பணக்காரர்களும், படிப்பாளிகளும் இத்தகைய ஏழைமக்களின் துயரைப் போக்க ஒரு வழியும் செய்யக் கவலையெடுத்துக் கொள்ளக் காணோம்.

வெள்ளைக்காரர்களின் அரசாட்சியை யொழித்து இந்தியர்களுடைய சுயராஜ்யத்தை ஸ்தாபிக்கும் பொருட்டு “காங்கிரஸ்” சட்டமறுப்பு இயக்கத்தை வருஷக்கணக்காக நடத்திக் கொண்டு வருகிறது. சுயராஜ்ய ஆவேசங் கொண்ட வாலிபர்களும், நடுத்தர வயதுள்ளவர்களும், காங்கிரஸின் பேராலும், சட்ட மறுப்பின் பேராலும் ஜெயிலுக்குப் போய்க் கொண்டிருக்கிறார்கள். சட்ட மறுப்பின் பெயரால் இவர்கள் செய்யும் காரியங்கள் இன்னவையென்பது வாசகர்களுக்குத் தெரியாத விஷயமல்ல. இந்தச் சட்ட மறுப்பால் அரசாங்கத் திற்கும் கஷ்டமும், நஷ்டமும் உண்டாவதைப் பற்றி, நமக்குக் கவலை இல்லை. ஆனால் பொது ஜனங்களுக்கும் பல கஷ்டங்களையும் நஷ்டங்

களையும் சட்ட மறுப்பு இயக்கம் உண்டாக்கிக் கொண்டு வருகிறது என்பதை யாரும் மறுக்க முடியாது.

இந்தச் சட்ட மறுப்பு இயக்கத்தை அடக்கும் பொருட்டு அரசாங்கத்தார் எடுத்துக் கொண்டிருக்கும் முயற்சியினாலும் பொதுஜனங்களுக்குக் கஷ்டம் உண்டாகாமற் போகவில்லை. சட்ட மறுப்புக் கைதிகளாக ஆயிரக்கணக்கான மக்களைச் சிறையிலடைத்துக் கொண்டு அவர்களுக்குச் சோறு போட்டு வருகிறார்கள். இன்னும் சட்ட மறுப்பைச் சமாளிக்கும் பொருட்டு விசேஷ போலீசாரையும் மற்றும் பல உத்தியோகஸ்தர்களையும் ஏற்பாடு செய்ய வேண்டியிருக்கிறது. ஆகவே இவை போன்ற காரியங்களுக்குச் செலவாகும் பணமெல்லாம் பொது மக்கள் தலையிலேயே விடிகின்றது. இதன்மூலம் ஏழைகள் படும் துயரை அளவிட்டுக் கூற முடியுமா? இது நிற்க,

படித்த கூட்டத்தினர்க்கு ஏழைமக்களிடம் உள்ளவையும் அனுதாபம் இருப்பதில்லை. அவர்கள் எப்பொழுதும் பட்டம் பதவி முதலியவைகளைப் பெற்று அச்செல்வாக்கைக் கொண்டு ஏழைமக்களின் இரத்தத்தை உறிஞ்சி, தாங்கள் மாத்திரம் செளக்கியமாக வாழ்வதிலேயே குறிப்பாய் இருப்பவர்கள். இவர்களைப் போலவேதான் பணக்காரர்களும், ஏழை மக்கள் பால் சிறிதும் இரக்கமில்லாமல் தமது நன்மைக்கான காரியங்களிலேயே கவனத்தைச் செலுத்தி வருகின்றவர்களாயிருக்கின்றார்கள். இந்தப் படித்தவர்களுடைய தயவும், பணக்காரர்களுடைய தயவும் இன்றேல் அரசாங்கமும் நாட்டில் தங்கள் விருப்பப்படி ஆண்டு கொண்டிருக்க முடியாது. ஆகையால் இவ்விரு கூட்டத்தாரையும் திருப்தி செய்விக்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் எப்பொழுதுமே அரசாங்கத்திற்கு உண்டு. ஆகையால் அரசாங்கத்தார், படித்தவர்கள், பணக்காரர்கள் ஆகியவர்களின் செல்வாக்கும், ஆதிக்கமும் மேலும் மேலும் வளர்ச்சியடைவதற்குத் தகுந்த முறையில் ‘சுயராஜ்யம்’ என்னும் பெயரினால் அரசியல் சீர்திருத்தம் வழங்கி வருகின்றனர்.

இந்தச் சீர்திருத்தத்தின் மூலம் கிடைக்கும் லாபங்களைப் பங்கு போட்டுக் கொள்ளும் விஷயமாக படித்தவர்களுக்குள்ளும், பணக்காரர்களுக்குள்ளும் உண்டாகியிருக்கும் கட்சிகள் பல. இக்கட்சியைச் சேர்ந்தவர்கள் தேர்தல்களில் வெற்றிபெறும் பொருட்டுச் செய்யும் ஆர்ப்பாட்டங்கள் பல, பிராமணர் கட்சி, அல்லாதார் கட்சி, முஸ்லீம்கட்சி, சீக்கியர் கட்சி, தாழ்த்தப் பட்டோர் கட்சி, கிறிஸ்தவர் கட்சி என வகுப்பின் பேராலும் மதத்தின் பேராலும் உண்டாகியிருக்கும் கட்சிகள் பல. இக்கட்சிகளில் பிராமணருக்குள் காங்கிரஸ் பிராமணர், மிதவாதப் பிராமணர், சுதேசிப் பிராமணர், சனாதன தருமப் பிராமணர் எனப் பல்வேறு கட்சிகள் இருக்கின்றன. பிராமணரல்லாதார்க்குள்ளும் இதுபோலவே, தேசிய பார்ப்பனரல்லாதார், சுயேச்சைப் பார்ப்பனரல்லாதார் எனப் பல வகைக் கட்சிகள் இருக்கின்றன. முஸ்லீம் களுக்குள்ளேயும், மௌலானா ஷௌகத் அலி கட்சி, சர். முகமது இக்பால்

கட்சி, மௌலானா ஹசரத் மோகினி கட்சி, தேசிய முஸ்லீம் கட்சி எனப்பல பிரிவுகளிருக்கின்றன. தாழ்த்தப்பட்டவர்களுக்குள், திருவாளர்கள் அம்பேட்கார், சீனிவாசன் கட்சி, திருவாளர்கள் மூஞ்சே ராஜா ஒப்பந்தக் கட்சி எனப் பிரிவுகளிருக்கின்றன. இவ்வாறே ஒவ்வொரு வகுப்புக் கட்சிக்குள்ளும் உட்பிரிவுக் கட்சிகள் பல இருந்து வருகின்றன. இப்பிரிவுகளும் கட்சிகளும் தோன்றியிருப்பதன் நோக்கம், சீர்திருத்தத்தில் பட்டம் பதவிபெறுவதையன்றி வேறில்லை யென்பதில் ஐயமில்லை. இந்தக் கட்சிகளில் ஒன்றேனும் அரசியல் திட்டத்தில் மதப் பாதுகாப்பும், பணக்கார நிலச்சுவான்தார் பாதுகாப்பும் இருக்கக் கூடாது என்பது பற்றிப் போராடாத ஒரு காரணத்தைக் கொண்டே இவையெல்லாம் படித்தவர்களின் நன்மைக்காகவும், பணக்காரர்களின் ஆதிக்கத்திற்காகவும் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட கட்சிகளையொழிய ஏழைமக்களின் நன்மைக்காகச் சிருஷ்டிக்கப் பட்டவைகள் அல்லவென்பதை உணரலாம்.

இன்றும் அரசியல் காரணமாகவும், மதம் காரணமாகவும் தேசத்தில் ஒரு வகுப்போடு ஒரு வகுப்பும், ஒரு மதத்தோடு ஒரு மதமும் சதா கலகம் விளைத்துக் கொண்டிருப்பதைத் தடுப்பதற்கான முயற்சிகளை எந்தக் கட்சியினரும் செய்ய முன் வரவில்லை. இவ்விஷயத்தில் யாரும் கவலை கொண்டிருக்கிறார்கள் என்று கூடச் சொல்ல முடியவில்லை.

உதாரணமாக இப்பொழுது பம்பாய் நகரத்தில் நடைபெறும் இந்து முஸ்லீம் கலக சம்பந்தமான செய்திகள் நமது மனத்தைக் கலக்குகின்றன. அங்கு இந்துக்களிலும், முஸ்லீம்களிலும் நிரபராதிகள் படும் துன்பத்தைக் கேட்கும் எவரும் இரத்தக் கண்ணீர் வடியாமலிரார். கடைகள் கொள்ளை போகின்றன; தீக்கு இறையாக்கப் படுகின்றன; பலர் கொல்லப் படுகின்றார்கள்; எண்ணற்றவர்கள் காயமடைகின்றார்கள்; அபலைகளான பெண்மக்களும் கூட அவமானமும், அடியும் படுகிறார்களென்றால் இதை விட இன்னும் வேறு என்ன வேண்டும். மருதிகளும் கோயில்களும் தாக்கப் படுகின்றன. இவைகள் தாக்கப்படுவதில் நமக்குச் சிறிதும் கவலையில்லை. இதன் மூலம் இன்னும் கலகம் வலுத்து வருகிறதென்பதைப் பற்றியே கவலைப் படுகிறோம். உண்மையில் இக்கலகம் உண்டாவதற்கு முதலில் அரசியல் காரணமாக இருந்தாலும், வரவர இக்கலகம் மதச் சண்டையாகவே முற்றிவிட்டது என்பதை யாரும் மறுக்க முடியாது.

ஆகவே உண்மையில் இது போன்ற வகுப்புக் கலகங்களும், மதச் சண்டைகளும் ஒழிய வேண்டுமானால் மதப்பாதுகாப்பும், ஜாதி நாகரிகப் பாதுகாப்பும், நிலச்சுவான்தார், பணக்காரர்களுக்குப் பாதுகாப்பும் உள்ள அரசியல் சீர்திருத்தத்தால் ஒழியுமா? என்றுதான் கேட்கிறோம்.

ஏழைமக்களின் வறுமையைப் போக்குவதற்கு முயலாமலும், கவலை கொள்ளாமலும், ஜாதிமதச் சண்டைகளை ஒழித்துச் சமாதானத்தை உண்டாக்க வழி தேடாமலும் இருந்து கொண்டு, வீணே “ஐக்கிய ஆட்சி” “மாகாண

சுயாட்சி” “குடியேற்ற நாட்டு ஆட்சி” “சுயராஜ்யம்” என்று பட்டம் பதவி களுக்காக வேண்டிக் கூச்சலிடும் அரசியல் கட்சிகளால் நாட்டுக்கு என்ன நன்மை யுண்டாகுமென்று கேட்கிறோம்.

ஆகையால் பொது ஜனங்கள், எந்த அரசியல் கட்சிக்காரர்களை நம்பினாலும் நன்மையடையப் போவதில்லை யென்பது நிச்சயம். ஜாதிப் பிரிவுகளுக்கும், உயர்வு தாழ்வுகளுக்கும் ஏழை பணக்காரத் தன்மை களுக்கும் காரணமாக இருக்கும் மதத்திற்கு ஆதரவளிக்கும் எக்கட்சி யினாலும் நாட்டுக்குக் கடுகளவும் நன்மை செய்ய முடியாது என்று எச்சரிக்கை செய்கின்றோம். மதமும் மதப்பாதுகாப்பும் நிலைநிற்கும் வரையிலும், வகுப்புச் சண்டைகளும், மதச் சண்டைகளும் ஒழியப் போவது இல்லை என்பது நிச்சயம். ஆகையால், முதலில் மதத்தையும், அதன் மூலம் உண்டான மூடநம்பிக்கைகளையும் ஒழிக்க வேண்டியதே உண்மையான தேசாபிமானிகளின் கடமையாகும். இதை விட்டுவிட்டு வீணாகச் ‘சுயராஜ்யம்’ ‘சுதந்திரம்’ ‘விடுதலை’, ‘சமத்துவம்’ என்று கூச்சலிடுவதெல்லாம், பொது ஜனங்களை ஏமாற்றும் பொருட்டே என்பதை மீண்டும் கூறி எச்சரிக்கின்றோம்.

குடி அரசு - தலையங்கம் - 10.07.1932

தாழ்த்தப்பட்டார் விடுதலை

இந்துக்கள் மாயவலை

பொதுவாக உலகில் வாழும் ஜீவப் பிராணிகளெல்லாம் இன்பத்தையே அடைய விரும்புகின்றன. இது உலக சுபாவமாகும். இது போலவே அறிவில் சிறந்தவர்கள் என்று கருதப்படும் மனிதர்களும் இன்பத்தோடு வாழ விரும்புவதில் ஒன்றும் ஆச்சரியமில்லை. ஆனால் மற்ற ஜீவப் பிராணிகளுக்கும், மனிதர்களுக்கும் தாங்கள் செளக்கிய மடையும் விஷயத்தில் ஒரு வித்தியாசம் மாத்திரம் உண்டு. மற்றய பிராணிகள் வேறுள்ள ஜீவன் களையெல்லாம் தங்களுக்கு அடிமையாக வைத்துக்கொண்டு, அவைகளின் உழைப்பால் தாங்கள் கஷ்டப்படாமல் செளக்கியமாக ஜீவிக்க வேண்டும் என்று நினைப்பதில்லை. ஒவ்வொரு ஜீவப் பிராணி வகையும் தாமே உழைத்து வருந்திச் செளக்கியமடைகின்றன. ஆனால் மனிதன் மாத்திரம் பிற மனிதன் தமக்குக்கீழ் அடங்கி நடக்கும்படி செய்து, அவர்கள் உழைப்பைக் கொண்டு, தான் சிறிதும் கஷ்டப்படாமல் சுகம் அனுபவிக்க ஆசைப் படுகின்றான். இக்குணம் முற்காலத்தில் ஒரு மனிதனிடம் உற்பத்தியாகி, பின்பு அது பல மனிதர்களிடம் பரவி, கடைசியில் ஒரு கூட்டத்தினரிடம் நிலைத்து விட்டது என்று யூகித்துக் கூறுவது பொருத்தமாக இருக்கலாம். இக்குணத்திற்கே ‘சுயநலம்’ என்று சொல்லப்படுவது. இக்குணத்தையே தொழிலாகக் கொண்ட ஒரு கூட்டம் பல்லாயிரக்கணக்கான வருஷங்களாக உலகில் இருந்து கொண்டுவந்து வருகிறது.

இக்கூட்டத்தினரின் சூழ்ச்சியினால் தான் உலகில் தற்போது நமது கண்முன் காணப்படும் எண்ணற்ற சாதிப் பிரிவுகளும், மதவேற்றுமைகளும், கொடுமைகளும், குருட்டுப்பழக்க வழக்கங்களும் ஏற்பட்டு நிலை பெற்று வருகின்றன,

எங்கும் “சமத்துவம்” “சகோதரத்துவம்” “விடுதலை” “சுதந்திரம்” என்னும் வார்த்தைகள் தோன்றி சுயநலக்கூட்டத்தாரின் சூழ்ச்சியால் அடிமைப்பட்டு மனிதத் தன்மையை மறந்து கிடந்த மக்களை விழிக்கச் செய்கின்ற இக்காலத்திலும் பரம்பரையாக கஷ்டமின்றிச் சுகம் அனுபவித்து

வந்த கூட்டத்தார் தங்கள் சுயநலத்தை விட்டுக்கொடுக்கச் சம்மதிக்காமலிருப்பதில் ஆச்சரியமில்லை. நெடுங்காலமாக அனுபவித்து வந்த செளக்கியத்தைத் திடீரென்று எப்படி தியாகம் பண்ணிவிட முடியும்? தங்கள் சமத்துவத்திற்குப் போராடத் தூக்கத்தினின்று எழுந்து புதிய ஊக்கத்துடன் முன்வந்திருக்கும் மக்களை மீண்டும் அடிமைப்படுகழியில் வீழ்த்தவே முயற்சி செய்வார்கள் என்பதில் ஐயமில்லை.

ஆனால் “மனுதருமத்தை”ச் சட்டமாகவும், அதை ஆக்கிய பார்ப்பனர்களை மந்திரிகளாகவும், குருமார்களாகவும் வைத்துக் கொண்டு அரசாண்ட இந்திய மன்னர்களின் அரசாட்சி ஒழிந்து “பிரிட்டிஷ்” அரசாட்சி ஏற்பட்டதின் பலனாக, இன்று மனிதத்தன்மையை மறந்து அடிமையாகக் கிடந்த மக்கள், தங்கள் மனிதத் தன்மையைப் பெற முயற்சிக்கின்றனர். பழைய இந்து மன்னர்களின் அரசாங்கம் இப்பொழுதும் நமது நாட்டில் நிலைத்திருக்காமையின் இன்று தாழ்த்தப்பட்ட சமூகத்தினர் விரும்புவது போலவும், கிளர்ச்சி செய்வது போலவும், சமத்துவத்திற்கும், சுதந்திரத்திற்கும் கிளர்ச்சி செய்வார்களானால் கட்டாயம் அச்சமூகத்தார் முழுவதும் சித்திரவதைக்கும் சிரச்சேதத்திற்கும் உட்படுவார்கள் என்பதை யாரும் மறுக்க முடியாது.

ஆனால் பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம் ஏற்பட்டபின் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களில் சிலர் கொஞ்சம் கல்விப் பெற்றதன் பயனாலும், தாங்களும் மற்றவர்களைப் போல் மனிதர்கள் தான் என்பதை உணர்ந்ததன் பயனாலும், தங்கள் உழைக்க பிறர் அதைக் கொண்டு உயிர் வாழ்ந்து, தங்கள் தலை மேலேயே உட்கார்ந்து கொண்டு அமிழ்த்திக் கொண்டிருக்கும் கொடுமையை உணர்ந்ததன் பயனாலும், தங்கள் இந்துக்களினின்றும் தனியாகப் பிரிந்தாலொழிய தங்களுக்கு ஒருவித விமோசனமும் ஏற்படாது என்பதை அறிந்து அதற்காகக் கிளர்ச்சி செய்ய ஆரம்பித்தனர். இக்கிளர்ச்சி சமூகத்திலிருந்து ஆரம்பித்து அரசியலிலும் நுழைந்து விட்டது.

இந்துக்களின் அரசாட்சி ஒழிந்துவிட்ட கால முதலே அவர்கள் ஆதிக்கமும் குறைந்துவிட்டது. ஆகையால் எப்பொழுதும் அடக்கி ஆண்டு வந்த தாழ்த்தப்பட்ட சமூகத்தினரை மதத்தைக் கொண்டாவது. வேத சாஸ்திரங்களைக் கொண்டாவது, பலாத்கார அதிகாரத்தைக் கொண்டாவது இனியும் அடக்கி வைத்திருக்க முடியாது என்பது நிச்சயம். ஆகவே அரசியல் ஆதிக்கம் பெற்றால் தான் அவர்களை முன்போல அடக்கி ஆளமுடியும். இந்தக் காரணத்தால் தான் வெள்ளைக்காரர்களின் ஆதிக்கத்தைக் குறைத்து தங்கள் கையில் ஆதிக்கத்தையும் அதிகாரத்தையும் வைத்துக் கொள்ளக் கூடிய “சுயராஜ்ய”த்திற்காகச் செய்யப்படும் கிளர்ச்சியில், உயர்ந்த சாதிக்காரர்களும், வைதீகர்களும், மத பக்தர்களும் சேர்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதில் ஐயமில்லை.

திரு. காந்தி உள்ளிட்ட காங்கிரஸ்காரர்களும், பண்டித மாளவியா, திரு மூஞ்சே யுள்ளிட்ட இந்து மகாசபைக்காரர்களும் தாழ்த்தப்பட்ட கூட்டத்திற்குத் தனித் தொகுதி ஏற்படுத்தக் கூடாது என்று பலமாக எதிர்ப்பதற்குக் காரணம் இதுவேயாகும். முஸ்லீம்கள் தனித் தொகுதி வேண்டிப் பிரிந்து நிற்கும் காலத்தில் தாழ்த்தப்பட்ட சமூகத்தாரும், மற்ற சிறுபான்மைச் சமூகத்தாரும், தனித்தொகுதி பெற்றுப் பிரிந்து நிற்பார்களாயின் இந்து சமூகத்தாரின் கூட்டம் சட்ட சபைகளில் மைனாரிட்டியாகி விடும் என்பதில் ஐயமில்லை. இவ்வாறாகி விட்டால், தாழ்த்தப்பட்ட சமூகத்தினர் தமக்கு வேண்டிய செளகரியங்களை முஸ்லீம்களுடையவும் மற்றச் சிறுபான்மைச் சமூகத்தினருடையவும் பிரதிநிதிகளின் உதவி பெற்றுச் சட்ட சபைகளின் மூலம் செய்து கொள்ளலாம் என்பதில் சந்தேக மில்லை. இவ்வகையாகத் தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் சமத்துவம் பெறக்கூடிய சந்தர்ப்பம் பெற்று விட்டால் அது, இதுவரையிலும் அவர்களைக் கொடுமைப் படுத்தி அடக்கியாண்டு வந்த உயர்ந்த சமூக இந்துக்களின் சுயநலத்திற்குப் பாதகம் உண்டாக்காமற் போகாது. இக் கருத்துகளைக் கொண்டுதான் “காங்கிரஸ்” பிரதிநிதி என்ற பெயரோடு “வருணாச்சிரம தரும்”த்தின் பிரதிநிதியாகச் சென்ற திரு. காந்தியவர்களும் மற்ற இந்து மகாசபையைச் சேர்ந்தவர்களுமான வட்டமேஜை மகாநாட்டுப் பிரதிநிதிகள் தாழ்த்தப்பட்டவர்களுக்குத் தனித் தொகுதி ஏற்படுத்துவதை ஒரே அடியாக எதிர்த்தார்கள் என்பதில் எள்ளளவும் ஐயமில்லை.

ஆனால் இச்சூழ்ச்சியை அறிந்த தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள், தங்களுக்குத் தனித் தொகுதியே வேண்டுமென விரும்புகின்றனர். அச்சமூகத்தின் தலைவர்களாகிய திருவாளர்கள் டாக்டர் அம்பெட்கார், ஆர். சீனிவாசன், எம். சி. ராஜா, வி. ஐ. முனுசாமி பிள்ளை போன்ற தலைவர்களெல்லாம் தங்களுடைய சமூகத்திற்குத் தனித் தொகுதியே வேண்டுமென்று கிளர்ச்சி செய்தனர். இவர்களில் திரு. எம். சி. ராஜா அவர்களைத் தவிர மற்றவர்கள் இன்றும் தனித் தொகுதி வேண்டுமென்பதிலேயே உறுதியாக இருக்கின்றனர்.

திரு. எம். சி. ராஜா மட்டிலும், எவ்வித சூழ்ச்சியினாலோ ஏமாற்றப்பட்டு இந்து மகாசபையைச் சேர்ந்த திரு. மூஞ்சே அவர்களுடன் ஒப்பந்தம் செய்து கொண்டு தனித் தொகுதியை எதிர்த்தும், கூட்டுத் தொகுதியை ஆதரித்தும் பிரசாரம் பண்ணிக் கொண்டு வருகிறார். உண்மையில் இப்பிரசாரத்திற்கு காரணம், இந்துக்களின் சூழ்ச்சி என்பதில் சிறிதும் ஐயமில்லை. இந்துக்களின் வலையிற் சிக்கி இருக்கும், திரு. எம். சி. ராஜா அவர்களைப்போல் அவர்களுடைய வலையிற் சிக்கிய வெகு சிலரே ராஜாவின் பேச்சை ஆதரிக்கின்றார்கள்.

ஆனால் திரு. ராஜா அவர்களின் அபிப்பிராயந்தான் தாழ்த்தப்பட்டவர்களின் அபிப்பிராயம் என்று நினைக்குமாறு, இந்துக்களின் ஆதிக்கத்திலிருக்கும் தேசியப் பத்திரிகைகள் எனப் பெயர் வைத்துக் கொண்டிருப்பவை, திரு. ராஜாவை ஆதரித்து விளம்பரம் பண்ணிக் கொண்டு வருகின்றன.

உண்மையில் தாழ்த்தப்பட்ட சமூகம் சமத்துவம் பெற வேண்டுமானால், அவர்கள் இந்துக்களினின்றும் பிரிந்து தங்கள் கால்பலத்தில் நின்று கொண்டே கிளர்ச்சி செய்தால் தான் முடியும் என்பதை நாம் அடிக்கடி எடுத்துக் காட்டியிருக்கிறோம். ஆகவே டாக்டர். அம்பெட்கார், சீனிவாசன், வி. ஐ. முனிசாமி பிள்ளை ஆகியவர்கள் விரும்புகிறபடி அரசியல் சீர்திருத்தத்தில் தனித் தொகுதி பெற்றால் தான் தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் விடுதலை பெற முடியும். இவர்கள் கூறுவது தான் தாழ்த்தப்பட்ட சமூகத்தாரின் அபிப்பிராயம் என்பதையும், திரு. எம். சி. ராஜாவின் அபிப்பிராயம் இந்துக்களின் அபிப்பிராயமே தவிர தாழ்த்தப்பட்ட சமூகத்தாரின் அபிப்பிராயம் அல்ல வென்பதையும் சென்ற 5-5-32ல் கமிட்டியில் திரு. வி.ஐ. முனுசாமி பிள்ளை அவர்கள் தலைமையின் கீழ் கூடிய அகில இந்திய தாழ்த்தப்பட்டார் காங்கிரஸ் தீர்மானத்தைக் கொண்டும், சென்ற 10-7-32ல் பம்பாயில் திரு. எம். சி. ராஜா அவர்கள் தலைமையில் கூடிய தாழ்த்தப்பட்டார் மகாநாட்டைக் கொண்டும் அறியலாம். டாக்டர் அம்பெட்கார் கட்சியை ஆதரிப்போரால் கூட்டப்பட்ட கமிட்டி காங்கிரசுக்கு, பல மாகாணங்களிலிருந்தும் இரண்டாயிரத்திற்கு மேற்பட்ட பிரதிநிதிகள் வந்திருந்தனர். தனித் தொகுதியை எதிர்க்கும் கட்சியினரும் வந்திருந்தனர். அவர்கள் மிகச் சிலராக இருந்த காரணத்தால் மகாநாட்டை விட்டு வெளியேறி விட்டனர். ஆகவே தனித்தொகுதியை ஆதரிப்பதாகவும், இரண்டாவது வட்ட மேஜை மகாநாட்டின் போது இங்கிலாந்தில் செய்து கொள்ளப்பட்ட சிறுபான்மையோர் ஒப்பந்தத்தை ஆதரிப்பதாகவும் தீர்மானங்கள் நிறைவேற்றப்பட்டன. இந்த மகாநாட்டிற்கு இந்துக்களின் எதிர்ப்பு இருந்ததே தவிர ஆதரிப்பு சிறிதும் இல்லை. ஆகவே இம் மகாநாட்டுத் தீர்மானங்கள் தாழ்த்தப்பட்ட சமூகத்தாரின் உண்மையான அபிப்பிராயம் என்று கூறுவதற்கு என்ன தடையுண்டு?

பம்பாயில் திரு. எம். சி. ராஜா கட்சியினரால் கூட்டப்பட்ட மகாநாட்டிற்கு சுமார் 200, பிரதிநிதிகளே வந்திருந்தனர். மகாநாட்டிற்கு எதிராகத் தனித் தொகுதியை ஆதரிக்கும் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்கள் 250 பேர்கள் மகாநாட்டுக் கொட்டகைக்குள் விடப்படாமல் தடுக்கப்பட்டிருக்கின்றனர். 250 என்னும் எண்ணிக்கை, பொதுத் தொகுதியை ஆதரிக்கும் தேசியப் பத்திரிகைகளில் காணப்படுகின்றதாதலால், இது உண்மையாக இருக்க முடியாது. 250க்கு மேல் அதிகமாகத்தான் இருக்க வேண்டும். அன்றியும் இம் மகாநாடு இந்துக்களின் ஆதரவின் மேல்தான் கூட்டப்பட்டதாகும். ஆகவே இம் மகாநாட்டில் நிறைவேற்றப்பட்டிருக்கும் தீர்மானங்கள் இந்துக்களின் அபிப்பிராயத்தைச் சேர்ந்தனவே யொழிய, தாழ்த்தப்பட்ட சமூகத்தாரின் அபிப்பிராயத்தைச் சேர்ந்தவை யென்று கூற முடியாது என்பது நிச்சயம். இம் மகாநாட்டில் தான் கூட்டுத் தொகுதியை ஆதரிப்பதாகவும், “ராஜா - மூஞ்சே ஒப்பந்த”த்தை ஆதரிப்பதாகவும், வட்டமேஜை மகாநாட்டில் செய்யப்பட்ட ‘சிறுபான்மையோர் ஒப்பந்த’த்தை எதிர்ப்பதாகவும் தீர்மானித்திருக்கிறார்கள்.

இந்து மகாசபைக்காரர்களின் தூண்டுதலால் நடத்தப்பட்ட இந்த மகாநாட்டில் தலைமை வகித்த திரு. எம். சி. ராஜா அவர்கள் பேச்சில் காணப்படும் வாதங்களிலும் ஒரு புதுமையும் தோன்றவில்லை. வழக்கம்போல் இந்துக்களை ஆதரித்தால்தான் தாழ்த்தப்பட்ட சமூகத்தாருக்கு அரசாங்கத்தில் மந்திரி முதலிய உத்தியோகப் பதவி கிடைக்குமென்றும், இந்துக்களின் துணையோ, உதவியோ இல்லாமல் தாழ்த்தப்பட்ட சமூகத்தார் சமத்துவமோ, சுதந்திரமோ பெற முடியாதென்றும் கூறியிருக்கிறார்.

அடிக்கடி இவர் மந்திரி பதவியையே கூட்டுத்தொகுதிக்கு உதாரணமாகக் கூறி வருவதைக் கொண்டு, மந்திரிப் பதவி மோகத்தினாலேயே இந்து மகாசபைக்காரரின் பாட்டுக்குத் தாளம் போடுகிறார் என்று கூறுகிறார்கள். அது எப்படியாவது இருக்கட்டும். இந்து சமூகத்தினரின் உதவியோ, துணையோ இல்லாமல், தாழ்த்தப்பட்டார் சமத்துவம் பெற முடியாது என்னும் வாதத்தை மாத்திரம் கவனிப்போம்.

இது வரையிலும் பல ஆயிரக்கணக்கான வருஷங்களாக இந்துக்களின் தயவை எதிர்பார்த்து வாழ்ந்து வந்த தாழ்த்தப்பட்ட சமூகத்திற்கு அவர்கள் செய்த நன்மை என்ன? தாழ்த்தப்பட்டவர்களைக் கல்வி கற்க அனுமதிக்காமலும் தெருவில் நடக்க அனுமதிக்காமலும், நல்ல உடை உடுத்த அனுமதிக்காமலும், கிணறு குளங்களில் தண்ணீர் எடுக்க அனுமதிக்காமலும் செய்ததுதான் கிடைத்த பலன். பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம் இருக்கின்ற இக்காலத்தில் கூட தாழ்த்தப்பட்டவர்களுக்குப் பொது இடங்களில் சமத்துவம் கொடுக்க மறுக்கிறார்கள் என்றால் பிரிட்டிஷ் அரசாங்கமில்லாமல் தங்கள் கையிலேயே எல்லா அதிகாரமும் இருக்குமானால் என்னதான் செய்ய மாட்டார்கள் என்று கேட்கிறோம். இதைபற்றி நாம் அதிகமாக விசித்துக் கூற வேண்டியதில்லை. “இந்துக்களின் தயவை எதிர்பார்த்துக் கொண்டும், தங்களையும் இந்துக்கள் என்று நினைத்துக் கொண்டும் இருக்கும் வரையிலும் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்கு விமோசனமே உண்டாகப் போவதில்லை” யென்று கோபுரத்தின் மேல் நின்றுக் கூறுவோம்.

ஆகையால் இந்து மகாசபைக்காரர்களின் வலையிற் சிக்குண்டு கிடக்கும் திரு. எம். சி. ராஜா கூட்டத்தாரின் பேச்சைக் கேட்டு ஏமாறக்கூடாது என்று தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்கு எச்சரிக்கை செய்கிறோம்.

கொடுமைபடுத்தப்பட்டு, நசுக்கப்பட்டு அடிமையாக்கப்பட்டுக் கிடக்கும் சமூகத்தின் சமத்துவத்திற்கும், முன்னேற்றத்திற்கும், உண்மையாகப் பாடுபடுகின்றவர்கள் யார் என்பதை வெகு சலபமாகத் தெரிந்து கொள்ள ஒரு வழியுண்டு. அவ்வழியாவது:-

தாழ்த்தப்பட்ட சமூகத்தினரின் விடுதலைக்கு உண்மையாக பாடுபடுபவர் அச்சமூகத்தைத் தாழ்த்தி வைத்திருக்கும் கூட்டத்தினரால்

கட்டாயமாக எதிர்க்கப்படுவார்கள், தூஷிக்கப்படுவார்கள். பல விதமான பழிகளுக்கு ஆளாக்கப்படுவார்கள் என்பது நிச்சயம். ஆதலால் தாழ்த்தப் பட்ட சமூகத்தினரின் பரம்பரை விரோதிகளாகிய உயர்ந்த சமூகத்தினரால் ‘தேசத்துரோகி’ என்றும் ‘சமூகத்துரோகி’ ‘தேசாபிமான மில்லாதவர்’ என்றும் தூற்றப்படுகின்றவர்கள் யாரோ அவர்களே அச்சமூகத்தின் உண்மையான சமத்துவத்திற்கும், சுதந்திரத்திற்கும் பாடுபடுகின்றவர்கள் என்பதை உணரலாம்.

இப்படி இல்லாமல் தாழ்த்தப்பட்ட சமூகத்தினரின் விரோதிகளாகிய உயர்ந்த சமூகத்தினரால், தாழ்த்தப்பட்ட சமூகத்தலைவர்கள் என்றும் விடுதலைக்குப் பாடுபடுகிறவர்கள் என்றும், “தேசாபிமானிகள்” என்றும், இவர்கள் பேச்சைக் கேட்டால்தான் தாழ்த்தப்பட்ட சமூகத்திற்கு விடுதலை உண்டு என்றும் பிரசாரம் செய்யப்படுபவர்களால் அச்சமூகத்திற்கு உண்மையான விடுதலை ஏற்பட முடியாது என்பது நிச்சயம், ஆகையால் எவர் தங்கள் சமூகத்தின் உண்மையான விடுதலைக்குப் பாடுபடுகின்றவர் என்பதை அறிந்து அவர்களைப் பின்பற்றுமாறு தாழ்த்தப்பட்ட சமூகத்தினருக்கு எச்சரிக்கின்றோம்.

இந்து மகாசபைக் காரர்களின் சூழ்ச்சி வலையிற் சிக்கியும், தேசாபிமான வேஷக்காரர்களின் பசப்பு வார்த்தைகளுக்கும், தட்டிக் கொடுத்தலுக்கும் ஏமாற்றமடைந்தும், தங்கள் சமூக நன்மையை, இதுவரையிலும் விரோதிகளாகவே இருந்து வரும் சமூகத்தார் கையிலேயே ஒப்படைக்க வேலை செய்யும் ஏமாந்தவர்களின் பேச்சைக் கேட்டு மோசம் போகாமலிருத்தலே தாழ்த்தப்பட்டார் கடமையாகும்.

குடி அரசு - தலையங்கம் - 17.07.1932

பெண்கள் அடிமை நீங்குமா?

இந்தியப் பெண்களுக்கு எத்தகைய கல்வியளிக்க வேண்டும் என்பதைப் பற்றிப் பலர் பலவாறான அபிப்பிராயங்களை வெளியிட்டு வருகிறார்கள். அவைகளில் பிற்போக்குடையவர்களின் அபிப்பிராயங்களை இப்பொழுது எந்தப் பெண்களும் ஒப்புக் கொள்ளத் தயாரில்லை. முற்போக்குடையவர்களின் அபிப்பிராயங்களையே பெண்கள் வரவேற்கத் தயாராயிருக்கிறார்கள்.

“இந்தியப் பெண்கள் இதுவரையிலும் இருந்தது போலவே தங்களுக்குக் கொண்டு ஒரு வித அபிப்பிராயமும், சுதந்திரமும் இல்லாமல், “கல்லென்றாலும் கணவன், புல்லென்றாலும் புருஷன்” என்று சொல்லுவது போல கணவனுடைய நன்மையை மாத்திரம் கருதி அடிமையாகவே இருந்து, பிள்ளைகளைப் பெற்றுக் கொண்டும், அவைகளை வளர்த்துக் கொண்டும் வாழ்வதே சிறந்தது; இதுவே இந்தியப் பெண்களுக்கு வேண்டிய நாகரீகம்; இந்நாகரீகத்தை மீறினால் இந்தியப் பெண்களின் சமுதாய வாழ்க்கையின் உயர்வு கெட்டுப் போகும்; அவர்களுடைய பதிவிருதா தர்மம் அழிந்து போகும்; இதனால் இந்திய நாகரீகமே மூழ்கிவிடும்; ஆகையால் பெண்களுக்குக் குடும்பக் கல்வியும், மதக் கல்வியும் மாத்திரம் அளித்தால் போதும்” என்று பிற்போக்கான அபிப்பிராயமுடையவர்கள் கூறி வருகின்றனர். ஆனால் ஆண்கள் இவ்விதமான அபிப்பிராயத்தை வெளியிடுவதைப் பற்றி நமக்குக் கவலை இல்லை. அவர்கள் தங்கள் சுயநலத்தைக் கருதுகின்ற பொழுது, இதற்குமேல் தீவிரமான அபிப்பிராயத் திற்குச் செல்ல முடியாது; சென்றால் அவர்களுடைய சுயநலத்திற்கு நிச்சயமாக ஆபத்து உண்டாகிவிடும். ஆனால் பெண்கள் இம்மாதிரியான அபிப்பிராயத்தை வெளியிட்டால் அது ஆச்சரியப்படத் தக்கதேயாகும்; அன்றியும் அதில் வேறு ஏதாவது சூழ்ச்சி இருக்க வேண்டும் என்றுதான் நினைக்கவும் வேண்டும்.

சில தினங்களுக்கு முன் லண்டனில், லிசியம் கிளப்பில், பம்பாய் சர்வசலாசாலைப் பெண்கள் சங்கத்தின் ஆண்டு விழாவில், சென்னை கிறிஸ்துவப் பெண்கள் கலாசாலைத் தலைவரான திருமதி. மெக்டாக்கல் என்பவர் ஒரு பிரசங்கம் செய்தார். அப்பொழுது அவர்,

“பெண்மக்கள் உயர்தரக் கல்வி கற்பதனால் குற்றமற்ற பயன் உண்டாகும் என்று சொல்ல முடியாது. இந்தியப் பெண்கள் பக்தியிலும் மனோவுறுதியிலும் சிறந்தவர்கள். அவர்களுக்குக் குடும்பத்தில் மிகவும் சம்பந்தமும், பற்றுதலும் உண்டு. அவர்கள் குடும்பத்திலுள்ள பற்றுதலிலிருந்து நீங்குவார்களானால் இந்திய சமூக வாழ்க்கைக்கு மிகுந்த பாதகம் ஏற்பட்டு விடும். ஆகையால் அவர்களுக்குப் போதிக்கும் உயர்தரக் கல்வியுடன் கிறிஸ்தவ மதத்தின் உயர்ந்த தத்துவங்களையும் சேர்த்துப் போதிக்க வேண்டும்; இன்றேல் உயர்தரக் கல்வியால் பெண்களுக்கு மிகுந்த ஆபத்தே உண்டாகும்.”

என்று பேசியிருக்கிறார். திருமதி. மெக்டாகல் அவர்கள் நாகரீகம் பெற்ற மேல்நாட்டுப் பெண்மணியாயிருந்தும் இவ்வாறு பேசி யிருப்பதைக் கண்டு உண்மையில் நாம் வருந்தாமலிருக்க முடியவில்லை. ஆனால் இந்தியப் பெண்களின் சமுதாய வாழ்க்கையைப் பற்றி இந்த அம்மாளுக்கு இவ்வளவுக் கவலை தோன்றியிருப்பதைப் பற்றி ஆராயும் போது நிச்சயமாக அதில் ஒரு சூழ்ச்சியிருக்க வேண்டுமென்ற முடிவுக்கே வரலாம். அச்சூழ்ச்சியும் அந்த அம்மாளின் சொற்களிலேயே காணப்படுகின்றது. அச்சூழ்ச்சி, “உயர்தரக் கல்வியுடன் கிறிஸ்தவ மதத்தின் உயர்ந்த தத்துவங்களையும் சேர்த்துப் போதிக்க வேண்டும்” என்பதேயாகும். ஆகவே இது கிறிஸ்து மதத்தை இந்தியாவில் பரவ வைப்பதற்குச் செய்யப்படும் பிரசாரத்தைத் தவிர வேறொன்றுமல்ல என்றுதான் நாம் கூறுவோம்.

கிறிஸ்துவ மதத்தைச் சேர்ந்த திருமதி. மெக்டாகல் அவர்கள் எப்படி “கிறிஸ்துவ மதக்கல்வி” உயர்தரக்கல்வி கற்கும் பெண்களுக்கு அவசியம் என்ற அபிப்பிராயம் கொண்டிருக்கிறார்களோ இதைப் போலவே இந்திய வைதீகர்களும் பெண்களுக்கு இந்து மதக்கல்வி அவசியம் என்று சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்

ஆனால் இவ்வபிப்பிராயங்களை நாம் அடியோடு மறுக்கிறோம். “பெண்களுக்குக் குடும்ப வாழ்க்கையில் அடிமையாயிருந்த பிள்ளைகளைப் பெற்று வளர்த்துக் கொண்டிருப்பது ஒன்றுதான் ஏற்றது” என்ற அபிப்பிராயமே தவறாகும். இத்தகைய கட்டுப்பாடு இருக்கின்ற வரையிலும் பெண்கள் அடிமைகளாகத்தான் - அதாவது ஆண்களுடைய உதவியை நம்பித்தான் வாழ முடியும் என்பது நிச்சயம். உண்மையில் பெண்களும் ஆண்களுக்குச் சமமாக வாழ வேண்டுமானால், அவர்களும் ஆண்களைப் போலவே தாங்கள் விரும்பிய கல்விகளைக் கற்கவும், தங்கள் அறிவுக்கும், ஆற்றலுக்கும், விருப்பத்திற்கும் இசைந்த எத் தொழில்களையும் தடையின்றிச் செய்யவும் உரிமை வேண்டியது அவசியமாகும்.

அல்லாமலும் மதக்கல்வி என்பது அவர்கள் காதில் கூட விழக்கூடாது

என்பதே நமதுபிப்பிராயம். மதத்தைப் பற்றித் தெரிந்து கொண்டிருக்கிற ஆண்மக்களே இன்று அடிமைப் புத்தியினாலும், மூட நம்பிக்கைகளாலும் கிடந்து சீரழிகின்ற செய்தியைப் பற்றி நாம் அடிக்கடி கூறி வருகின்றோம். “மதம் என்பதுதான் மக்களிடத்தில் அடிமைப் புத்தியையும் பயங்கொள்ளித்தனத்தையும், தன்னம்பிக்கையின்மையையும், மூட நம்பிக்கைகளையும் உண்டாக்கக் காரணமாயிருக்கின்றது. ஆதலால் மதத்தையே அடியோடு ஒழிக்க வேண்டும்” என்று பிரசாரஞ் செய்து வருகின்றோம். இந்த நிலையில் “பெண்களுக்கு மதக் கல்வியளிக்க வேண்டும்” என்னும் அபிப்பிராயத்தை நாம் எப்படி ஒப்புக்கொள்ள முடியும்?

சாதாரணமாக மதக்கல்வி கற்காவிட்டாலும், கேள்வி மூலமும், பழக்க வழக்கங்களின் மூலமும் மத விஷயமாகக் கொஞ்சம் தெரிந்து கொண்டிருக்கும் நமது பெண் மக்களின் நிலையை ஆராய்ந்தால் அதன் மோசத்தை அறியலாம். நமது பெண் மக்கள் மனத்தில் இன்று அடிமைப் புத்தியும், கோழைத் தனமும், மூட நம்பிக்கைகளும், குருட்டுப் பழக்க வழக்கங்களில் விடாப்பிடிவாதமும் நிறைந்திருப்பதற்குக் காரணம் மதமே என்பதை யார் மறுக்க முடியும்? ஆதலால் பெண்களுக்கு மதக்கல்வி வேண்டும் என்று சொல்லுகின்ற அபிப்பிராயத்தை நாம் ஒரு சிறிதும் ஒப்புக் கொள்ள முடியாது.

“பெண்களும் ஆண்களைப் போல் உடல் வலிமையிலும் சிறப்படைய வேண்டும். தேகப் பயிற்சி, ஆயுதப் பயிற்சி முதலிய பழக்கங்களை பெற்றிருக்க வேண்டும். தங்களை மானபங்கப்படுத்த நினைக்கும் அறிவற்ற, வெறிகொண்ட ஆண்மக்களை எதிர்த்துத் தங்களைத் தாங்களே காப்பாற்றிக் கொள்ளக் கூடிய ஆற்றலையும் பெற்றிருக்க வேண்டும். சமயம் நேரும்போது, படை வீரர்களாகச் சேர்ந்து பகைவர்களை எதிர்க்கக் கூடிய சக்தி பெண்களுக்கும் இருக்க வேண்டும்” என்பதே நாகரீகம் பெற்ற மக்களின் அபிப்பிராயம்; பெண்மக்களும் இவ்வபிப்பிராயத்தை முழுமனத்தோடு ஆதரிக் கிறார்கள். உலகத்தின் போக்கும் அபிப்பிராயமும் இப்படி இருக்க “பெண் மக்களுக்கு உயர்தரக் கல்வி கற்பிப்பதனால் பயனில்லை” என்று சொல்லுவதை யார் ஒப்புக் கொள்ளமுடியும்?

ஆனால் தற்காலத்தில் உள்ள கல்வி முறை மிகவும் மோசமான தென்பதை நாம் ஒப்புக் கொள்ளுகின்றோம். வெறும் குமாஸ்தா வேலைக்குப் பழக்கக் கூடிய கல்விதான் இப்பொழுது கற்பிக்கப்படுகிறதே யொழிய வாழ்க்கைக்குப் பயன்படும் கல்வி கற்பிக்கப்படவில்லை என்பது உண்மையாகும். ஆகையால் தற்காலத்திலுள்ள கல்விமுறையை மாற்றி வாழ்க்கைக்குப் பயன்படக்கூடிய முறையிலும், சிறிதும் மத நம்பிக்கைகளும், கோழைத்தனமும், அடிமைப் புத்தியும் உண்டாகாத வகையிலும் உள்ள கல்வித் திட்டத்தை ஏற்படுத்தி பெண்களுக்கும், ஆண்களுக்கும் சமத்துவமான கல்வியளிக்க ஏற்பாடு செய்வதே மக்கள் முன்னேற்றத்திற்கு ஏற்றதாகும் என்று கூறுகிறோம்.

குடி அரசு - துணைத் தலையங்கம் - 17.07.1932

வைதீகக் கோட்டையில் சுயமரியாதைக் குண்டு

செட்டிநாட்டின் தலைநகரான காரைக்குடியில் சென்ற 17 - 7 - 32ல் இராமநாதபுரம் ஜில்லா இரண்டாவது சுயமரியாதை மகாநாடு மிக்க விமரிசையாக நடைபெற்றது. அம்மகாநாட்டின் தலைவர் பிரசங்கம், சென்ற வாரத்திய நமது பத்திரிகையில் வெளி வந்திருக்கின்றது. வரவேற்புத் தலைவர் பிரசங்கமும், மற்ற நிகழ்ச்சிகளும் இவ்விதழில் வேறோர் இடத்தில் வெளிவந்திருப்பதைக் காணலாம்.

செட்டி நாட்டில் நடைபெற்ற இம்மகாநாடு நமது இயக்கத்தின் வெற்றிக்கு ஒரு சிறந்த சின்னமாகும் என்று கூறியும், நினைத்தும் சந்தோஷப்படுவது சிறிதும் தவறாகாது. ஏனெனில், இன்று நமது நாட்டில் பார்ப்பனீயத்திற்கு ஆதரவு அளித்து வருகின்ற மக்கள் நிறைந்த இடம் செட்டிநாடு என்பது உலகமறிந்த விஷயம்.

“வேதங்கள்” என்று சொல்லப்படுகின்றவைகளிலும் இயற்கை நிகழ்ச்சிகளுக்குப் பொருந்தாததும், வருணாச்சிரம தருமத்திற்கு ஆதரவளிக்கக் கூடியவைகளான புராணங்களிலும் நம்பிக்கை வைத்துக் கொண்டும், அவைகளைப் பற்றி பிதற்றுகின்றவர்களின் வலையிற் சிக்கி ஏமாந்து கொண்டும் இருக்கின்ற மக்கள் செட்டி நாட்டில்தான் அதிகமாக இருக்கிறார்கள். பழமை என்பதில் கண்மூடித்தனமான நம்பிக்கை வைத்துக் கொண்டு, அவை தீமையை உண்டாக்கக் கூடியவைகளாய் இருந்தாலும் விடாமல் குரங்குப் பிடியாகப் பிடித்துக் கொண்டு கஷ்டப்படுகின்ற மக்களும், செட்டி நாட்டு மக்களேயாவார்கள். பார்ப்பனர்கள் சோம்பேறிகளாக உட்கார்ந்து கொண்டு தின்று கொழுப்பதற்காக அன்னச் சத்திரங்களைக் கட்டி வைக்கின்றவர்களும், பார்ப்பனப் பிள்ளைகளைத் தேடிப் பிடித்துக் கொண்டுபோய் சோறு போட்டு எண்ணெய், துணிமணி முதலிய சகல செளகரியங்களும் கொடுத்து வளர்த்து ஆட்டு மந்தைகளைப் போல கத்திக் கொண்டிருக்கச் செய்கின்ற வேத பாடசாலைகளை அமைத்திருக்கின்றவர்களும் நன்றாய் இருக்கின்ற கோயில்களை எல்லாம் இடித்துத் தள்ளி கோடிக் கணக்கான பணங்களை செலவிட்டு மீண்டும் அவற்றைக் கட்டி, பிறகு அவைகளுக்கு “கும்பாபிஷேகம்” என்னும் பெயரால் லட்சக்கணக்கான பொருள்களையும்

செலவு செய்து பணத்தை வீணாக்கும் “பேரறிஞர்” களும் செட்டி நாட்டில் தான் மிகுதியாக இருக்கிறார்கள். உலகமெங்கும் நாகரீக வெள்ளம் புரண்டு, பழய மூடப் பழக்க வழக்கங்களையெல்லாம் அழித்துக் கொண்டு வருகின்ற இக்காலத்திலும் செட்டி நாட்டிலுள்ள முதியோர்கள் அனைவரும் பார்ப்பனர்களைச் “சாமி” என்று அழைத்துக் கொண்டும், அவர்களையே “பூவுலக தெய்வங்கள்” என நம்பிக்கொண்டும், அவர்களையே தங்கள் குடும்பத்தின் சகல வரவு செலவுகளையும் நடத்தும் “சர்வாதிகாரி”களாக வைத்துக் கொண்டும் இருக்கிறார்கள் என்பது அந்நாட்டில் அனுபவமுள்ளவர்களுக்குக் கெல்லாம் தெரிந்த விஷயம். ஆனால் அந்நாட்டு இளைஞர்கள் தற்பொழுது சுயமரியாதை உணர்ச்சியுடையவர்களாகி அங்கு குடிகொண்டிருக்கும், பார்ப்பனீயத்தை ஒழிக்கவும், தங்கள் சமூக ஊழல்களைப் போக்கிச் சீர்திருத்தஞ் செய்யவும் சில காலமாக வேலை செய்து வருகின்றனர். இத்தகைய உணர்ச்சி வாலிபர்களிடமும் உண்டான பிறகுதான் இங்கு நமது இயக்கம் அதிதீவிரமாகப் பரவ ஆரம்பித்தது என்று கூறலாம்.

அங்கு நமது இயக்கம் பரவ ஆரம்பித்த காலத்தில் அந்நாட்டில் குடிகொண்டிருக்கும் “பழம் பெருச்சாளிகள்” நமது இயக்கத்தை அழிப்பதற்குச் செய்த சூழ்ச்சிகளும், இழி செயல்களும் எண்ணற்றவை. பார்ப்பன அதிகாரிகளும், பார்ப்பனர் பேச்சுக்கு “ஆமாம் சாமி” போடும் பணக்காரர்களும் நமது இயக்கத்தைப் பிரசாரம் பண்ணியவர்களுக்கெல்லாம் எவ்வளவோ கெடுதிகளை வெளிப்படையாகவும் மறைமுகமாகவும் செய்து பார்த்தார்கள். ஒன்றினாலும், நமது இயக்கத்தைச் சேர்ந்தவர்களுக்குக் கெடுதியோ, நமது இயக்கத்தைப் பரவ வொட்டாமல் தடுக்கவோ முடியவில்லை.

சென்ற ஆண்டில் நமது மகாநாடு பல எதிர்ப்புகளுக்கிடையே திரு. ஆர். கே. ஷண்முகம் அவர்கள், பி. ஏ. பி. எல். , எம். எல். ஏ. தலைமையிலும் இவ்வாண்டு புதுச்சேரி அரசாங்க வரவு செலவு இலாக்காத் தலைவர் ஏ. வி. முத்தையா அவர்கள், பி. ஏ. பி. எல். தலைமையில் வெற்றியோடும் நடைபெற்றிருக்கின்றன. சென்ற ஆண்டு மகாநாட்டைப் போலவே (சற்று அதிகமாகவே) இந்த ஆண்டிலும் அதிகாரிகளும் பார்ப்பனர் வசப்பட்ட பணக்காரர்களும் காங்கிரஸ் பேரால் செட்டி நாட்டில் ஜீவனஞ் செய்து கொண்டிருக்கும் அன்னக் காவடிகளும் மகாநாட்டைத் தடைசெய்ய பல சூழ்ச்சிகளைப் புரிந்தார்கள். சென்ற ஆண்டிலாயினும் நமது மகாநாட்டிற்குப் பல பணக்காரர்களின் ஆதரவு இருந்ததாகக் கருதப்பட்டது. இந்த ஆண்டில் பெரிய பணக்காரர்கள் என்று சொல்லக் கூடிய எவருடைய ஆதரவும் இல்லையென்றே கூறலாம். ஆனால் எதிர்ப்பு மாத்திரம், ஒரு சிறிதும் குறைந்த பாடில்லை. அப்படி இருந்தும் நமது மகாநாடு வெற்றியோடு நிறைவேறியதற்குக் காரணம் அந்நாட்டு இளைஞர்களின் ஊக்கமும், தைரியமும், உழைப்பும், சுயமரியாதையும் ஆகும் என்பதை யாரும் மறுக்க முடியாது.

இம்மகாநாட்டிற்குத் தலைமை வகித்தவர் திரு. ஏ. வி. முத்தையா அவர்கள் என்பதையும் வரவேற்புத் தலைவராய் இருந்தவர், திரு. எஸ். லக்ஷ்மி மிரதன் எம். ஏ. பி. எஸ். அவர்கள் என்பதையும் அறிந்த எவரும் மகாநாட்டைப் பொறுப்பற்றவர்களின் கூட்டம் என்றோ, படிக்காதவர்களின் கூட்டமென்றோ, ஒன்றும் தெரியாத இளைஞர்களின் கூட்ட மென்றோ சொல்ல முன் வரமாட்டார்கள். அப்படியும் பொறாமையால், வழக்கம்போல் மேற்கண்ட பல்லவிகளை பாட முன்வருவார்களானால் அவர்களைப் போல வடிகட்டின முட்டாள்கள் வேறு யாரும் இருக்க முடியாது என்பதைச் சிறு பிள்ளைகளும் அறிவார்கள். இவ்விஷயத்தை வரவேற்புத் தலைவர் திரு. எஸ். லக்ஷ்மிமிரதன் அவர்கள்,

“வயதாலும், கல்வியறிவாலும், உலக அனுபவத்தாலும் முதிர்ந்த இத்தகைய பெரியார் ஒருவர் நமது இயக்கக் கொள்கைகள் அனைத்தையும் அங்கீகரித்து ஆதரிப்பதுடன் அவற்றை நிலை பெறச் செய்வதிலும் இத்தனை ஆர்வத்துடன் கலந்து கொள்ளுதல், இவ்விதக்க விரோதிகளின் வம்புப் பேச்சுகளுக்கு ஒரு வாய்ப்புட்டாக இருக்கும் என்பது திண்ணம்”

என்று தமது வரவேற்புப் பிரசங்கத்தில் கூறியிருப்பதைக் கொண்டு உணரலாம்.

வரவேற்புத் தலைவர் அவர்கள் பிரசங்கத்தில் நமது இயக்கத்தின் உண்மையான கொள்கைகள் இவைகள் என்பதையும், எதிரிகள் நம்மை “நாஸ்திகர்கள்” என்றும், “பிராமணத் துவேஷிகள்” என்றும், “வகுப்பு வாதிகள்” என்றும், “தேசத் துரோகிகள்” என்றும் பிரசாரஞ் செய்வ தெல்லாம் கடைந்தெடுத்த அயோக்கியத்தனம் என்பதை தெள்ளத் தெளிய விளக்கிக் காட்டியிருக்கும் பகுதிகள் மிகவும் கவனிக்கத் தக்கவையாகும். அவைகளாவன:-

“பசுவிற்சாகவும், உருக்கிவிட்ட ஈயத்தைப் போல் காது களைத் துளைக்கின்ற கொட்டுகளுக்காகவும், தென்கலை, வடகலை நாமங்களுக்காகவும் இன்னும் இத்தகைய இழிந்த காரியங்களுக்காகவும் நம்மைப் பல வகுப்பினராகப் பிரித்து தமது உடல், பொருள், ஆவி யாவற்றையும் ஒருங்கே இழந்து உலகத்தை எப்பொழுதும் போர்க்களமாக்குவதற்குக் காரணமாயிருக்கும் மதங்களை விட்டுடையுங்கள்” என்றால் நாம் உடனே நாஸ்திகர் என பட்டம் சூட்டப் படுகின்றோம்.

“அறிவை ஒதுக்கிப் பிறப்பைப் பேணி அநீதிகளைப் போதிக்கும் சாத்திரக் குப்பைகளைக் கண்டிப்பதனாலும், வருணாச் சிரம உயர்ச்சி தாழ்ச்சிகளையும், அதனாலாய உரிமைகளையும், கடமைகளையும் தள்ளி விடுவதனாலும் நம்மை பிராமணத் துவேஷிகளாகத் தூற்றுகிறார்கள்”

“உயர்வடைவதற்காக சந்தர்ப்பம் ஏற்படும் வரையிலும் தாழ்த்தப்பட்டவர்களுக்கும், ஒடுக்கப்பட்டவர்களுக்கும் பிரத்தியேகமான வசதிகள் அமைக்க வேண்டுமென்றால் நம்மைத் தேசிய விரோதமான வகுப்புவாதச் சச்சரவுகள் செய்பவர்களாகப் பறையறைகின்றனர்.”

“அன்னிய அரசாட்சியை ஒழிப்பது மட்டும் சுயராஜ்யமாகக் கருதி, மக்கள் கட்டுண்டு அடிமைகளாய் வாழ்வதற்கு காரணமாய் இருக்கும் பழக்கவழக்கங்களாகிய இரும்புத் தளைகளை, **மத நடுநிலை** என்ற பெயரால் இருந்தபடியே என்றும் நின்று நிலவச் செய்யும் காங்கிரசுத் திட்டத்தையும் இன்னும் இன்னோரன்ன அவர்தம் குறைகளையும் நாம் எடுத்துக் கூறுவதனால் நம்மைச் சுதந்திரம் வேண்டாத தேசத்துரோகிகள் என்று முரசறைகிறார்கள்.”

மேற்கூறிய உண்மைகளை அறிந்த எவரும் சுயமரியாதை இயக்கத்தை பழி கூற முன் வருவார்களா என்று கேட்கிறோம்.

எந்த இடங்களில் அடிமைத்தன்மை, ஏமாற்றுத் தன்மை, வஞ்சகம், கொடுமை, புரட்டு, மூடநம்பிக்கை, சுயநலம் முதலியவைகள் குடிகொண்டு இருக்கின்றனவோ அங்கெல்லாம் நமது இயக்கம் தோன்றாமலும், தனது சமதர்ம வேலையைச் செய்யாமலும் போகாது என்ற உண்மையை நாம் அடிக்கடி கூறிவருகிறோம். மேற்கூறிய பார்ப்பனியத்தால் கட்டுப்பட்டு வருந்தும் மக்களுக்குச் சமத்துவமும், சுதந்திரமும், விடுதலையும் அளிக்கவே நமது இயக்கம் தோன்றியதாகும். இதனை மகாநாட்டுத் தலைவர் திரு. ஏ. வி. முத்தையா பி. ஏ. பி. எஸ். அவர்கள் தமது தலைமைப் பிரசங்கத்திலும் விளக்கிக் காட்டியிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும். அப்பகுதி வருமாறு:-

“ஏழை மக்கள்” - வறிய மக்கள் அறியாமையில் அழுந்தி உண்மை விளங்காது பலபல துறைகளிலும் இன்னல்களுக்கு உட்பட்டுத் தவிக்கின்றார்கள். இது ஒரு காட்சி! இப்படித் தவிக்கும் ஏழை மக்களுக்கு - வறிய சகோதரர்களுக்கு கண்களைத் திறந்து விடாமல், புத்தியைத் துலக்காமல் - வழி காட்டாமல் வேறு சில சகோதரர்கள், அவர்களை மிரட்டி - அடித்தி - பயப்படுத்தி - ஏய்த்துப் பொருள் பறிக்கின்றார்கள். இது மற்றொரு காட்சி.

இவ்விருண்டு காட்சிகளையும் கண்டு மனம் பொறாது - உள்ளம் உடைந்து இவைகளை யகற்ற - வழிதேட - இச்சீர் கேட்பான நிலையைச் சீர்படுத்த அருள் நோக்கங் கொண்ட - அறிவிற் சிறந்த பெரியார்கள் இவ்விதக்கத்தை ஆரம்பித்திருக்க வேண்டும்; ஆரம்பித்தார்கள்.

அன்பு - அறிவுடைய எவரும் இந்தக் காட்சிகளைக் கண்டால்- இந்த நிலையைப் பார்த்தால் - இதைப்பற்றிக் கேள்விப்பட்டால் சுமமா இரார், எப்படி இருக்கமுடியும்?

மனம் பதைத்து “அந்தோ! அறியாமையின் விபரீதங்கள் எவ்வளவு கொடியன! இப்படிப்பட்ட அறியாயங்களும், அழும்புகளும் உண்டா? இவைகளை அகற்றுவதற்கு வழியொன்றும் கிடையாதோ என ஆழ்ந்து யோசிக்காமலிரார்.

இந்த யோசனை உதித்த ஒருவருக்கு ஆற்றலுமிருந்தால் இயக்கம் ஒன்றில் முற்பட்டுத் தொண்டு செய்யாமலிரார்.

தன்னைப் போன்ற உயிர்கள் இன்னலுற்று, வாடி, வதங்கி ஏங்கி நிற்கும் போது, கல் நெஞ்சம் படைத்தவனாய் சாத்திரங்கள் காட்டி உதவி செய்ய முன்வராமல், வாதம் புரிபவனும் மனிதனாமோ? சொல்லுங்கள்”

மேற்கூறிய தலைவர் பேச்சில் உள்ள உண்மையைச் சிந்திக்கும் எவரும் ஏழை மக்களுக்குத் தொண்டு செய்ய முன்வராமல் இருக்கமுடியுமா? அவ்வாறு ஏழைகளுக்காக - கஷ்டப்படும் மக்களுக்காக - அடிமையாகித் திடீர் மக்களுக்காக உண்மையாக உழைக்க விரும்புகின்றவனுக்காகவே சுயமரியாதை இயக்கம் ஏற்பட்டது என்பதை மேற்கூறிய உண்மை உரைகளைக் கொண்டு தெளிவாக உணரலாம்.

கடைசியாக வரவேற்புத் தலைவர் அவர்கள்,

“விருதுநகர் மகாநாட்டுத் தீர்மானத்திற்கு இணங்க நமது இயக்கத்திற்குச் சங்கம் அமைக்க வேண்டும். அதன் சட்ட திட்டங்களும், கொள்கைகளும், நமது இயக்க நோக்கங்களுக்கு இணங்க அவசியம் நேரிடும் பொழுது மாற்றியமைத்துக் கொள்ளக் கூடியனவாக இருத்தல் வேண்டும். அதற்குப் பெரு நிதி திரட்டல் வேண்டும். வளம் நிறைந்த ஓரிடத்தில் சுயமரியாதைப் பல்கலைக் கழகமும், தலைச்சங்கமும் நிறுவ வேண்டும். மேனாட்டுக் கிறிஸ்தவ மிஷன்களைப் போல பொருளீட்டுவதும், மக்கள் முன்னேற்றமே கருதி உழைக்க முன்வரும் ஆசிரியர்களையும், தோழர்களையும், இளைஞர்களையும் ஒன்று சேர்க்கவும் வேண்டும். நமது கொள்கைகளுக்கேற்ற வாழ்க்கை முறையும் சகல விதமான கலைகளும், கைத் தொழில்களும், விவசாய அபிவிருத்தி முறைகளும், அவ்விடத்தில் போதிக்கப்பட வேண்டும். அக்கழகம் நாட்டில் நாம் என்ன மாறுதல்களை விரும்புகிறோமோ அவற்றின் உண்மையையும், மேன்மையையும் வாழ்க்கையில் அனுஷ்டிப்பது மூலமாக விளக்கிக் காட்டுவதாக இருக்க வேண்டும்.”

என்று கூறியிருக்கும் விஷயம் எல்லோருடைய கவனத்தையும் தற்சமயத்தில் கவர்ந்து நிற்கும் ஒரு விஷயமாகும். இது சம்பந்தமாகப் பலமுறை பேசப்பட்டும் தீர்மானங்கள் செய்யப்பட்டும் வருகின்றனவேயொழிய இன்னும் ஒரு காரியமும் செய்யப்படவில்லை. ஆனால் இதனால் நமது வேலைகள் ஒன்றும் தடைப்பட்டு விடவில்லையென்பது மாத்திரம் நிச்சயம். நமக்கென்று ஒரு சரியான ஸ்தாபனத்தை ஏற்படுத்திக் கொள்ளாமலே தனிப்பட்ட சிலருடைய உழைப்பினாலும் செல்வாக்கினாலும் நமது இயக்கம் நடைபெறுகிறது என்று பிறர் சொல்லக் கூடிய நிலைமையிலிருந்தாலும், நமது நாட்டில் சங்கங்களும், சட்ட திட்டங்களும் உள்ள இயக்கங்கள் நீண்ட காலமாகக் கிளர்ச்சி செய்து ஏழைகளுக்குச் செய்திருக்கும் நன்மையைக் காட்டிலும், நமது இயக்கம் எவ்வளவோ மாறுதலையும், உணர்ச்சியையும் குறுகிய காலமாகிய இந்த 7 ஆண்டுகளுக்குள் தேசத்தில் உண்டாக்கி யிருக்கிறது என்பதை யாரும் மறுக்கமுடியாது. ஆயினும் நமக்கென ஒரு ஸ்தாபனம் வேண்டியது அவசியம் என்பதையும் யாரும் மறுக்க முடியாது. ஆகவே இவ்விஷயம் வெளிநாட்டிலிருக்கும் நமது தலைவர்கள் வந்தவுடன் செய்யப்படும் என்று உறுதியாக நம்பலாம்.

இம்மகாநாட்டில் முக்கியமாகச் செய்யப்பட்டிருக்கும் தீர்மானம் ஒன்றேயாகும். அது:-

“தற்பொழுது ஜில்லா அதிகாரிகளான, ஜில்லா கலெக்டர், ஜில்லா நீதிபதி, ஜில்லா வைத்திய அதிகாரி, தேவ கோட்டை சப் கலெக்டர் முதலியவர்கள் எல்லாம் பார்ப்பனர்களாயிருப்பதனாலும், தேவ கோட்டைக்கடுத்த கிராமங்களில் அடிக்கடி ஆதிதிராவிடர்கள் தாக்கப் பட்டுக் கொள்ளையடிக்கப் படுவதனாலும், இந்த ஜில்லாவிலுள்ள பிராமண அதிகாரிகளை மாற்றி பிராமணரல்லாத அதிகாரிகளையே நியமிக்க வேண்டுமென்று அரசாங்கத்தை இம் மகாநாடு கேட்டுக் கொள்ளுகிறது.”

என்னும் தீர்மானமாகும். இந்தத் தீர்மானத்தைக் கொண்டே அப்பக்கங்களில் ஏழைமக்கள் படும் துன்பத்தை அறியலாம். சாதாரணமாகவே, பணக்காரத் தன்மையும், பார்ப்பனீயமும் மிகுந்த உறவுடையது என்பது கண்கூடான விஷயம். பணக்காரர்கள் நிறைந்த நாட்டில் ஏழைமக்கள் சுதந்திரம் வேண்டுமென்று பேச வாயெடுத்தாலே அவர்கள் பாடு கஷ்டத்தில் முடியும். அதோடு பார்ப்பனீயத்தை மேற்கொண்ட அதிகாரிகளும் நிறைந்திருப்பார்களானால் அந்த நாட்டு மக்களின் நிலையை நாம் என்னவென்று சொல்ல முடியும்? ஆகவே இத்தீர்மானம் மிகமிக அவசியமான ஒரு தீர்மானமாகும் என்பதில் ஐயமில்லை.

இத்தகைய பார்ப்பனீயமும், பணக்காரத் தன்மையும், மூடப் பழக்க வழக்கங்களும் நிறைந்துள்ள நாட்டில் வெற்றியாக நடந்த சுயமரியாதை மகாநாடு குறிப்பிடத் தக்கதொன்றன்றோ? இம் மகாநாட்டை நடத்துவதில்

பெரும் முயற்சி எடுத்துக் கொண்ட வாலிபர்களின் ஊக்கத்தையும், உழைப்பையும், தைரியத்தையும் பாராட்டுகின்றோம். அதோடுங்கூட செட்டிநாட்டைச் சீர்திருத்த இது போல் ஆண்டுக் கொரு மகாநாடு நடத்துவது மட்டும் போதா தென்றும், நாள் தோறும் மகாநாடுகளும் பொதுக் கூட்டங்களும் சங்கிலித் தொடர் போல் நடத்திக் கொண்டே யிருந்தால் தான் அந்நாட்டில் உள்ள பார்ப்பனீயத்தை அடியோடு விரைவில் ஒழிக்க முடியும் எனபதையும் ஞாபகப்படுத்துகின்றோம்.

குடி அரசு - தலையங்கம் - 24.07.1932

தோர்தல் ஜாக்கிரதை!

நமது நாட்டில் பல ஆயிரக் கணக்கான வருஷங்களாக ஒரு சிறு கூட்டம், தேசத்தில் உள்ள பெரும்பாலான ஏழை மக்களை ஏமாற்றி வயிறு பிழைத்துக் கொண்டேயிருக்கிறது. அச்சிறு கூட்டமே நாட்டின் அரசியல் துறையில் செல்வாக்கு வைத்துக் கொண்டும், சமூகத் துறையில் தலைமை வகித்துக் கொண்டும் தங்கள் சுகபோக வாழ்வுக்கு எந்த வகையிலும் குறைவு வராமல் காப்பாற்றிக் கொண்டும் வருகிறது. தாழ்ந்த நிலையிலிருந்து துயரப் படும் மக்களில் எவரேனும் உயர்நிலையடைந்து வாழ்ந்திருக்கும் அச்சிறு கூட்டத்தாரின் சூழ்ச்சிகளை அறிந்து வெளிப்படுத்த ஆரம்பித்தார்களாயின் அப்போதே அவர்களை, அரசியல் துறையிலும் சமூகத்துறையிலும், தங்களுக்கு இருக்கும் செல்வாக்கை உபயோகித்துத் தலைதூக்க வெட்டாமல் செய்து கொண்டு வந்தார்கள். இது பண்டைக் கால முதல் நடைபெற்று வரும் மறைக்க முடியாத உண்மையாகும்.

பண்டைக் காலத்தில் இக் கூட்டத்தார் பாமர மக்களைப் பயமுறுத்தி அடிமைப் படுத்துவதற்கு உபயோகித்த ஆயுதங்கள், “கடவுள்” “வேதம்” “மதம்” “சடங்குகள்” “புராணங்கள்” “வருணாச்சிரமதருமங்கள்” “மோட்சம்” “நரகம்” “சுவர்க்கம்” “பாவம்” “புண்ணியம்” முதலிய வார்த்தைகளேயாகும். இவ் வார்த்தைகளுக்குப் பயந்தே ஏழைமக்கள் தங்கள் சுயமரியாதையை யிழந்து வாடி வதங்கிக் கிடந்தனர். ஆயினும் நாளேற நாளேற மக்களுடைய அறிவும் சிறிது வளர்ச்சியடைந்த காரணத்தாலும், அக்கம் பக்கத்தில் உள்ளவர்களைப் பார்த்து “நாமும் ஏன் அவ்வாறு இருத்தல் கூடாது” என்று சிந்திக்கத் தொடங்கிய காரணத்தாலும், தமது உரிமையை அடையமுடியும் என்ற தைரியம் உண்டான காரணத்தாலும், மேற்கூறிய அர்த்தமற்ற வார்த்தைகளுக்கு அடியோடு அஞ்சிக் கட்டுப்படுவதிலிருந்து நீங்கினர். ஆகவே மேற்கூறிய வார்த்தைகளுக்குள்ள கௌரவமும், அவைகளால் உயர்ந்த கூட்டத்திற்கு இருந்த மதிப்பும் கொஞ்சம் கொஞ்சம் குறைய ஆரம்பித்தன. ஏழை மக்களும் அரசியல் துறையிலும், சமூகத்துறையிலும் பண்டுமுதல் இருந்து வந்த கட்டுப்பாடுகளை ஒழித்துக் கொஞ்சம் சம நிலையும் செளக்கியமும் அடையத் தொடங்கினர்

இது கண்ட, உயர்ந்த அச்சிறு கூட்டத்தினர், இனிமத சம்பந்தமான காரியங்களைக் கொண்டும், வார்த்தைகளைக் கொண்டும் பாமர மக்களை ஏமாற்றுவது முடியாதெனக் கண்ட அக்கூட்டத்தார், தங்கள் பழய பழக்க வழக்கங்களையும் நாகரீகங்களையும் அடியோடு விட்டு விட்டுப் புதிய கல்விகளையும் தொழில்களையும் கற்றுக் கொண்டு அரசியல் பதவிகளை மட்டிலும் கைப்பற்ற ஆரம்பித்தார்கள். அக்கூட்டத்தார்கள் தான் நமது நாட்டில் உள்ள வைதீகப் பார்ப்பனர்கள் என்பதை நாம் விரித்துக் கூற வேண்டிய அவசியமில்லை என்றே கருதுகின்றோம். இக் கூட்டத்தார், இந்தியாவின் நன்மைக்கு என்றோ, இந்திய மக்களின் முன்னேற்றத்திற்கென்றோ ஏழைமக்களின் உதவிக் கென்றோ ஏற்படும் எந்த ஸ்தாபனங்களிலும் நுழைந்து கொண்டு, அவைகளின் மூலம் கிடைக்கும் செல்வாக் கையும், நன்மைகளையும் தங்களுக்கும் தங்கள் சமூகத்திற்கும் மாத்திரம் உபயோகப்படுத்திக் கொண்டும் பாமர மக்களை வழக்கம் போல் கீழே அமிழ்த்துக் கொண்டுமே வந்திருக்கின்றார்களென்பது நமது நாட்டின் உண்மை நிலையை அறிந்தவர்களுக் கெல்லாம் தெரியாத விஷயமல்ல.

உதாரணமாக நமது நாட்டிற்குச் சுயராஜ்யம் வேண்டும் என்று கிளர்ச்சி செய்ய ஏற்பட்ட அரசியல் ஸ்தாபனமாகிய “காங்கிரஸ்” ஏற்பட்டது முதல் இது வரையிலும் எந்தச் சமூகத்தார் நன்மையடைந்து வந்தார்கள் என்பதை உணர்ந்தால் இவ்வுண்மை விளங்காமல் போகாது. திரு. காந்தி அவர்கள் காங்கிரசைக் கைப்பற்றுவதற்கு முன், அதில் ஈடுபட்டிருந்தவர்கள் யாவரும், அரசாங்கத்தாரை மிரட்டுவதும் பிறகு அரசாங்கத்தார் கொடுக்கும் உத்தி யோகத்தை ஏற்றுக் கொண்டு, தாசானுதாசராகி ஏழை மக்களின் இரத்தத்தை உறிஞ்சுவதுமாகவே இருந்து வந்தார்கள் என்ற விஷயம் காங்கிரசின் பழய நிலையை அறிந்தவர்களுக்கெல்லாம் தெரியும். காங்கிரசைத் திரு. காந்தி யவர்கள் கைப்பற்றிய காலத்திலும் கூட, ஒத்துழையாமையிடிக்கத்தைக் காங்கிரஸ் நடத்தாத காலத்தில் எல்லாம் வைதீகக் கூட்டத்தைச் சேர்ந்த பார்ப்பனர்கள் அனைவரும் காங்கிரஸ் பெயரைச் சொல்லிக் கொண்டு பட்டம் பதவிகளை வேட்டையாடி வந்ததும், ஒத்துழையாமைக் காலங்களில் ஏமாந்த பார்ப்பனரல்லாதார் அடிபடுத்தலும், அபராதம் செலுத்துதலும், சிறைப்படுத்த லுமாயிருக்கப் பார்ப்பனர்கள் மாத்திரம் காங்கிரஸ் பேச்சை விட்டுவிட்டு வேறு பல பெயர்களால் ஜன சமூகத்தை ஏமாற்றிப் பட்டம் பதவிகளைப் பெற முயற்சிப்பதும் நமது நாட்டினிற்குத் தெரியாத விஷயமல்ல.

காங்கிரசின் சட்ட மறுப்பு இயக்கமாகிய ஒத்துழையாமையோடு கலந்து கஷ்டப்படுவதின் மூலம் பாமர மக்களின் செல்வாக்கைப் பெறாதவர்கள், வேறு தேசியத்தின் பெயரால் பாமர மக்களை ஏமாற்றிச் செல்வாக்குப் பெறும் பொருட்டு “சுதேசிப் பொருள்களை வாங்குங்கள்” சங்கம் ஏற்படுத்திப் பிரசாரம் பண்ணிக் கொண்டு வருகிறார்கள் என்பதும் இச்சமயத்தில் நினைவுக்குக் கொண்டு வர வேண்டிய ஒரு விஷயமாகும். சுதேசிப் பொருள்

விருத்தியாக வேண்டுமென்பதைப் பற்றியும், அப்பொருள்களை ஆதரிக்க வேண்டுமென்பதைப் பற்றியும் நமக்கு யாதொரு ஆட்சேபணையும் இல்லை. ஆனால் நஷ்டப்படக் கூடியதும், பிழைப்புக்கு வழியில்லாததும், படித்த கூட்டத்தாராகிய பார்ப்பனர்கள் கொள்ளையடிக்கக் கூடியதுமாகிய கதர் போன்ற போலிச் சுதேசிகளை விட்டு விட்டு, அன்னிய நாடுகளுடன் நாமும் போட்டி போட்டு வியாபாரம் செய்யக் கூடிய முறைகளில் யந்திர சாதனங் களைக் கொண்டு, துணி நெய்தல் போன்ற பல வகையான கைத்தொழில் களையும் வளர்க்க வேண்டுமென்பதே நமது நோக்கமாகும். இவ்வாறு செய்வோமானால் நமது நாட்டுப் பொருள்கள் சிறந்ததாகவும், குறைந்த விலையுள்ளதாகவும் இருக்கக் கூடுமென்பதில் ஐயமில்லை. இத்தகைய சிறந்ததும், குறைந்த விலையுள்ளதுமாகிய பொருள்களை மக்கள் தாமே பிரியப்பட்டு வாங்குவார்கள். இவைகளை “வாங்குங்கள்” என்று பிரசாரம் பண்ண வேண்டிய அவசியம் கூட அதிகமாக உண்டாகாது. இதற்கான முயற்சி ஒன்றும் செய்யாமல், சும்மாவாவது “சுதேசிப் பொருள்களை வாங்குங்கள்” என்றும் “அப்பொழுதுதான் சுயராஜ்யம் வரும்” என்றும் வீண் பிரசாரம் செய்வதும், இப்பிரசாரத்தில் பார்ப்பனரல்லாதார்க்கு இடந்தராமல் முழுதும் பார்ப்பனர்களையே சேர்த்துக் கொண்டிருப்பதும் தேர்தல்களில் பார்ப்பனர் கள் வெற்றி பெறுவதற்காகச் செய்யப்படும் தேர்தல் பிரசாரம் என்றுதான் நாம் கூறுகின்றோம்.

முதலில் “மதம்” “கடவுள்” “வேதம்” “பாவபுண்ணியம்” முதலிய அர்த்தமற்ற சொற்களால் பாமர மக்களை ஏமாற்றி வந்த மக்கள் பிறகு அவைகளை விட்டு விட்டு காங்கிரசின் பெயரால் அரசியல் ஆதிக்கம் பெற்று பாமர மக்களை ஏமாற்றத் தொடங்கினார்கள். காங்கிரசிலிருந்தால் கஷ்டம் உண்டாகக் கூடிய சந்தர்ப்பம் ஏற்பட்டபோது அதன் பெயரையும் சொல்லிக் கொள்ளாமலும் “கதர்”, “சுதேசி” என்பவைகளின் பெயரால் பாமர மக்களை ஏமாற்றத் தொடங்கி இருக்கின்றார்கள்.

இக்கூட்டத்தார், இப்பொழுது வேறொரு இயக்கத்தையும் ஆரம்பித்து அதன் பெயராலும் பாமர மக்களை ஏமாற்றத் தொடங்கி இருக்கின்றார்கள் என்று தெரிகின்றது. இப்பொழுது மக்கள் “சமத்துவம்”, “சுகோதரத்துவம்” “சமூக முன்னேற்றம்” முதலிய வார்த்தைகளைக் கேட்டு, அவைகளைப் பெறவேண்டும் என்றும் இச்சிக்கின்றார்கள். ஆகையால் “சமூக ஊழியம்” “சமூக சீர்திருத்தம்” “சமூக முன்னேற்றம்” என்று சொல்லிக்கொள்ளு கின்றவர்களுக்கும் நாட்டில் ஒருவகையான செல்வாக்கு ஏற்படத் தொடங்கி யிருக்கின்றது. இச்சந்தர்ப்பத்தையும் பார்ப்பனர்கள் வீண் போக்காமல் “சமூக முன்னேற்றச் சங்கம்” என ஒன்று ஏற்படுத்திக் கொண்டு தேர்தல் பிரசாரம் பண்ணப் புறப்பட்டிருக்கிறார்கள் என்பதை எடுத்துக் காட்ட விரும்புகிறோம்.

இவ்வாறு ஒரு சங்கம், திருச்சிராப்பள்ளி ஜில்லாவில் தோன்றி அதைச் சேர்ந்த சிலர் கிராமங்களில் பிரசாரம் பண்ணிக் கொண்டு வருவதாகப்

பத்திரிகைகளில் செய்திகள் வெளிவந்து கொண்டிருந்தன. இச்சங்கத்திற்குத் தற்பொழுது, திரு. டி. எஸ். எஸ். ராஜன் அவர்களும் கே. ஜி. சிவசாமி அய்யர் அவர்களும் முறையே தலைவராகவும் காரியதரிசியாகவும் இருந்து வருகிறார்கள். இவர்களை நன்றாய் அறிந்தவர்கள் இச்சங்கம் உண்மையில் ஏழை மக்களை முன்னேற்றும் நோக்கத்துடன் ஆரம்பிக்கப்பட்டதா? அல்லது பார்ப்பன சமூகத்தை மறுபடியும் ஜில்லா போர்டுகளிலும் தாலுகா போர்டுகளிலும் முன்னேற்றமடையச் செய்வதற்கு ஆரம்பிக்கப்பட்டதா? என்பதைக் கண்டுகொள்ளுவார்கள். முதலில் இச்சங்கத்தைத் தொடங்கு கின்ற காலத்தில் கோவை திரு. சி. எஸ். இரத்தினசபாபதி முதலியார், திருச்சி. திரு. டி. எம். நாராயணசாமி பிள்ளை முதலியவர்களையெல்லாம் வரவழைத்துச் சங்கத்தை விளம்பரப்படுத்தினார்கள். இவ்விளம்பரம் பார்ப்பனரல்லாத மக்களை வசப்படுத்துவதற்காக வேண்டியென்பது பின்னால் விளங்கிவிட்டது.

இச் சங்கத்தின் நடவடிக்கைகளிலும், கிராமப் பிரசாரங்களிலும் கலந்து கொள்ள விரும்பிய சமூக, ஊழியப் பிரியர்களான பார்ப்பனரல்லாதார்களை இச்சங்கத்தார்களுடன் கலந்து கொள்ளுவதற்கு இடங்கொடுக்காத காரணம் ஒன்றே இச்சங்கம் பார்ப்பன ஆதிக்கத்தை நிலைநிறுத்துவதற்காக ஏற்பட்டது என்பதற்குப் போதிய சான்றாகும்.

கட்டாய ஆரம்பக்கல்வி, தீண்டாமை ஒழித்தல், மதுவிலக்கு, சுதேசியம், சிக்கனம் முதலியவைகள் இச்சங்கத்தின் முக்கிய நோக்கமாக அமைக்கப் பட்டிருப்பதும் பார்ப்பனரல்லாத மக்களை ஏமாற்றுவதற்கென் பதில் ஐயமில்லை. இச்சங்கத்தார்களின் கொள்கைகளை ஆதரிப்பதாக ஒப்புக் கொள்கின்றவர்களையும், இதற்காக இவர்கள் வெளியிட்டிருக்கும் உறுதி மொழிப் பத்திரத்தில் கையொப்பமிடு பவர்களையும், ஸ்தல ஸ்தாபனங் களுக்கு அபேட்சகர்களாக நிறுத்தி ஓட்டுச் சேகரித்து கொடுப்பதாகவும் பிரசாரம் பண்ணிவருகின்றனர். அதோடு கூட தற்போது இருக்கும் ஸ்தல ஸ்தாபன உறுப்பினர்களையும், தலைவர்களையும் பற்றிப் பாமர மக்களிடம் அவர்களுடைய செல்வாக்கு குறையும் படியான வழியில் பிரசாரம் பண்ணிக் கொண்டு வருகின்றார்கள். இதைக் கொண்டு இச்சங்கத்தாரின் சூழ்ச்சியை நன்றாய் உணரலாம். தற்போது இருக்கும் ஸ்தல ஸ்தாபன உறுப்பினர்களும், தலைவர்களும் பார்ப்பனரல்லாதார்களே என்பது எல்லோருக்கும் தெரியும். பார்ப்பனரல்லாதார் கட்சி தோன்றிய பிறகும் ஸ்தல ஸ்தாபனங்கள் பெரும் பாலும் பார்ப்பனரல்லாதார் வசமாகிவிட்டன. ஸ்தல ஸ்தாபனங்களில் பார்ப்பனரல்லாதார் ஆதிக்கம் பெற்றபின் அவை சம்பந்தப்பட்ட உத்தி யோகங்களும் “கண்ணாக்கட்டு”களும் பார்ப்பனர்களுக்கே ஏகபோகமாக இருந்தது போக பார்ப்பனரல்லாதார்க்கும் கிடைக்க ஆரம்பித்து விட்டன. பார்ப்பனர்கள் எவ்வளவு முயன்றும் அவைகளில் முன்போல ஆதிக்கம் பெற முடியாமல் போய்விட்டது. ஆகையால் தான் இப்பொழுது மீண்டும்

சில வருஷங்களுக்கு முன்பு இருந்தது போலவே ஸ்தல ஸ்தாபனங்களில் பார்ப்பனர்களும் அவர்களுக்கு “ஆமாம் சாமி” போடும் பேர்வழிகளும் ஆதிக்கம் பெறும் பொருட்டுப் பாமர மக்களை ஏமாற்றி ஓட்டுப் பறிப்பதற் காகவே “சமூக முன்னேற்றச் சங்கம்” என்றும், “சுதேசியம் பிரசாரச் சங்கம்” என்னும் வகையான சங்கங்களை ஏற்படுத்திக் கொண்டு தேர்தல் பிரசார வேலை செய்ய முன் வந்திருக்கின்றார்கள் என்று தெரிவித்துக் கொள்ளு கிறோம்.

இந்தச் “சமூக முன்னேற்றச் சங்கம்” மாத்திரம் அல்ல; இன்னும் இது போன்ற பல சங்கங்கள் தேர்தலின் பொருட்டு பார்ப்பனர்களால் ஏற்படுத்தப் படலாம். ஆனால் எந்தப் பெயருடன் எத்தகைய சங்கங்கள் பார்ப்பனர்களால் ஏற்படுத்தப்பட்டாலும் அவர்களால் செய்யப்படும் பிரசாரம் மதப் பிரசார மாயிருந்தாலும், காங்கிரஸ் பிரசாரமாயிருந்தாலும், சுதேசிப் பிரசாரமாயிருந் தாலும், சமூக ஊழியப் பிரசாரமாயிருந்தாலும், தீண்டாமை விலக்குப் பிரசாரமாயிருந்தாலும், மதுவிலக்குப் பிரசாரமாயிருந்தாலும் அவை யெல்லாம் தங்கள் சமூகத்தின் சுயநலத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட பிரசாரமாக இருக்குமே தவிர வேறொன்றாயிருக்க முடியாது என்பது இதுவரையிலும் நாம் கண்டுணர்ந்த அனுபவம் அன்றோ? ஆகையால் நமது மாகாணமெங்கும் ஸ்தல ஸ்தாபனத் தேர்தல்கள், அதாவது ஜில்லா தாலுகா போர்டுத் தேர்தல்கள் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கின்ற இச்சமயத்தில் பார்ப்பனர்கள் செய்யும் பிரசாரத்திற்கு ஏமாறாமல் ஜாக்கிரதையாயிருப்பது அவசியம். பார்ப்பனர்களின் வலையிற் சிக்கியவர்களும் அவர்களிடம் கூலி பெறுபவர்களும் ஆகிய சில பார்ப்பனரல்லாத கூலிப் பிரசாரகர்களும் புறப்பட்டுப் பார்ப்பனர்களுக்குச் சாதகமாகப் பிரசாரம் பண்ணக் கூடும். ஆதலால் அவர்கள் சொற்களையெல்லாம் நம்பி ஏமாற்றமடைய வேண்டாம் என்று பொது ஜனங்களுக்கு எச்சரிக்கை செய்கின்றோம். உண்மையில் பொது ஜனங்களின் நன்மைக்கு உழைக்கக்கூடியவர்களும், சுயநலம் கருதாத வர்களும், குருட்டு நம்பிக்கை இல்லாதவர்களும், உயர்வு சாதிபேதம் பாராட்டாதவர்களும், மதப் பிடிவாதம் இல்லாதவர்களும் ஆகிய சிறந்தவர் களேயே தேர்தல்களில் ஆதரிப்பது பொது ஜனங்களின் கடமையாகும். இத்தகைய மனிதர்கள் ஸ்தல ஸ்தாபனங்களில் அங்கம் பெற்றால்தான் அவர்களால் அடையக் கூடிய நன்மைகளைப் பொது ஜனங்கள் அடைய முடியும். இப்படியில்லாமல் பார்ப்பனர்களுடைய தயவு தாட்சண்யங்களுக் குக் கட்டுப்பட்டோ, அவர்கள் கூறும் “சுதேசியம்” “சமூக ஊழியம்” “சுயராஜ்ஜியம்” முதலிய பூச்சாண்டி வார்த்தைகளுக்கு ஏமாந்தோ பார்ப்பனர் கையாள்களை ஸ்தல ஸ்தாபனங்களுக்கு அனுப்புவிர்களானால் பிறகு கஷ்டப்பட வேண்டியவர்கள் நீங்கள் தான் என்று இப்பொழுதே பலமாக எச்சரிக்கை செய்கின்றோம். பொதுஜனங்களே! வாக்காளர்களே! தேர்தல் பிரசாரம்! ஜாக்கிரதை!! ஜாக்கிரதை!!!

குடி அரசு - தலையங்கம் - 31.07.1932

ஸ்தல ஸ்தாபனச் சட்டம்

இப்பொழுதுள்ள “ஸ்தல ஸ்தாபனச் சட்டப்படி நகரசபைத் தலைவர்களோ, லோக்கல் போர்டுகளின் தலைவர்களோ ஒழுங்காக நடந்து கொள்ளாவிட்டால் அவர்கள் மீது உறுப்பினர்கள் நம்பிக்கையில்லாத் தீர்மானம் கொண்டு வந்து நிறைவேற்றவும், நம்பிக்கையில்லாத் தீர்மானம் பெரும்பான்மையோரால் நிறைவேற்றப்பட்டவுடன் தலைவர்கள் தங்கள் பதவியை இழந்து விடவும் இடமிருக்கிறது.

“ஸ்தல ஸ்தாபனச்சட்ட”த்தில் இத்தகைய பிரிவு ஏற்படுத்தியிருப்பதை யாரும் ஆட்சேபிக்க முடியாது. இது ஸ்தல ஸ்தாபனங்களின் நிர்வாகம் ஊழலாகப் போய் விடாமல் திறமையாக நடைபெற வேண்டும் என்னும் நன்னோக்கத்துடன் அமைக்கப்பட்டதேயாகும். இப்பிரிவு இல்லாவிட்டால் தலைவர்கள் சிறிதும் பயமில்லாமல் தங்கள் அதிகாரங்களைச் சுய நலத்தின் பொருட்டு துஷ்பிரயோகம் செய்ய இடமேற்படும் என்பதில் ஐயமில்லை. இப்பிரிவு இருந்தால் “ஸ்தல ஸ்தாபன”த் தலைவர்கள் தங்கள் பதவியைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளும் பொருட்டாவது நேர்மையான வழியில் நடந்து கொள்ள வேண்டும் என்று ஞாபகப் படுத்திக் கொண்டே இருக்கும்.

ஆனால் இச்சட்டம் அமலுக்கு வந்த சுமார் இரண்டு வருஷங்களாக, பல நகர சபைகளிலும், லோக்கல் போர்டுகளிலும் உள்ள தலைவர்களின் பேரில் நம்பிக்கை இல்லாத் தீர்மானங்கள் நிறைவேற்றப்பட்டிருக்கின்றன. சில “ஸ்தல ஸ்தாபனங்களில்” மற்ற வேலைகளைக் கவனிப்பதற்கு நேர மில்லாமல் சதா நம்பிக்கை இல்லாத் தீர்மானங்கள் கொண்டு வருவதும், இருக்கும் தலைவரை விலக்குவதும், வேறு தலைவரைத் தேர்ந்தெடுப்பதும் பிறகு அத்தலைவர் மேல் நம்பிக்கை இல்லாத் தீர்மானம் நிறைவேற்றுவதும் ஆகிய வேலையே நடைபெற்றுக் கொண்டு வந்திருக்கின்றது. நகர சபைக் காரியங்களையும் லோக்கல் போர்டுகளின் வேலைகளையும், ஒழுங்காகவும், திறமையாகவும் நிர்வாகம் புரிந்து வந்த தலைவர்களும் இந்த நம்பிக்கை யில்லாத் தீர்மானத்திற்கு இரையாகி இருக்கிறார்கள். ஆகையால், இந்த நம்பிக்கை இல்லாத் தீர்மான அதிகாரமானது உறுப்பினர்களுக்கும் தலைவர் களுக்கும் உள்ள தனிப்பட்ட விரோதங் களினாலும், சம்பந்தத்தினாலும் தலைவரின் நிர்வாகத் திறமையையோ, ஊழலையோ கவனியாது பதவியை

விட்டு நீக்கவும் பதவியில் வைத்திருக்கவும் இடங்கொடுக்கிறதென்பதை உணரலாம். இந்தக் காரணத்தை உத்தேசித்து நம்பிக்கையில்லாத் தீர்மானம் சம்பந்தமாகத் திருத்தம் ஏற்படுத்த வேண்டும் என்ற எண்ணமும், ஸ்தல ஸ்தாபனங்களின் நிர்வாகம் ஊழல்களாகப் போகாமல் இருக்க பாதுகாப்புகள் ஏற்படுத்த வேண்டும் என்னும் எண்ணமும் இச்சட்டம் ஏற்பட்ட நாள்முதலே பலர் மனத்தில் இருந்து வந்தது. இதற்காகச் சில தனிப்பட்ட சட்டசபை உறுப்பினர்கள் முயற்சி செய்தும் ஒன்றும் நிறைவேறவில்லை.

ஆனால் இம்மாதம் நடைபெறும் சென்னை சட்டசபைக் கூட்டத்தில் முதன் மந்திரியவர்களால் தயாரிக்கப்பட்டிருக்கும் நம்பிக்கையில்லாத் தீர்மானத்தைப் பற்றிய திருத்தமொன்று அரசாங்கத்தாரால் கொண்டு வரப்படுமென்று அறிகிறோம். அத்திருத்தத்தில் கீழ்க்கண்ட விஷயங்கள் அடங்கியிருப்பதாகத் தெரிகிறது.

“தலைவர் மீதோ, உபதலைவர் மீதோ நம்பிக்கையில்லாத் தீர்மானம் கொண்டு வரப்படுவதற்கு முன் தீர்மானத்தைக் கொண்டு வருபவர் பத்து நாட்களுக்கு முன் அறிக்கை செய்ய வேண்டும்.”

“அந்த நம்பிக்கையில்லாத் தீர்மானம் மூன்றில் இரண்டு பங்கு உறுப்பினர்களால் நிறைவேற்றப் பட்டால் தலைவரை அப்புறப்படுத்த அரசாங்கத்தாருக்கு அதிகாரம் உண்டு.”

“ஒரே கூட்டத்தில் தலைவர் பேரிலும், உபதலைவர் பேரிலும் நம்பிக்கையில்லாத் தீர்மானம் கொண்டுவரக் கூடாது.”

“ஒருவரால் கொண்டு வரப்படும் நம்பிக்கையில்லாத் தீர்மானம் சபை உறுப்பினர்களால் நிராகரித்துத் தள்ளப்படுமானால் அவர் மீண்டும் ஆறு மாதத்திற்குள் நம்பிக்கையில்லாத் தீர்மானத்தைக் கொண்டு வரக் கூடாது.”

“நம்பிக்கையில்லாத் தீர்மானம் கொஞ்சம் அதிகப்படியான அங்கத்தினர்களின் ஆதரவை மாத்திரம் பெற்று மூன்றில் இரண்டு பங்கு அங்கத்தினரின் ஆதரவைப் பெறாதிருந்து ஆறுமாதங்களுக்குப் பின்னும் நம்பிக்கையில்லாத் தீர்மானம் கொண்டு வரப்பட்டு இதே போன்று நிறைவேறுமானால் தலைவரை நீக்கும் அதிகாரம் அரசாங்கத்தார்க்கு உண்டு.”

இத்திருத்தம் நிறைவேறுமானால் ஸ்தல ஸ்தாபனங்களின் நிலைமை தற்பொழுது இருப்பதைக் காட்டிலும் கொஞ்சம் மாறுதலடையும் என்று நிச்சயமாக நம்பலாம். தற்பொழுதுள்ள சட்டப்படி தலைவர் மீதும் உபதலைவர் மீதும் ஒரே சமயத்தில் நம்பிக்கையில்லாத் தீர்மானம் கொண்டு வர இடமிருப்பதனாலும், அத்தீர்மானம் நிறைவேறிய உடன் தலைவர்கள் தமது பதவியை விட்டு நீங்க வேண்டியிருப்பதனாலும் உண்டாகும் சங்கடங்கள் பல. இச்சங்கடத்தைத் தற்போது கொண்டு வர இருக்கும் திருத்தம்

நிவர்த்திக்கிறது என்ற அளவில் திருப்தியடைய வேண்டியிருக்கிறது.

ஆனால் தற்போதுள்ள “ஸ்தல ஸ்தாபனச் சட்டம்” நம்பிக்கையில்லாத தீர்மானம் இருந்தாலும் சரி, இல்லாவிட்டாலும் சரி, அவைகளின் ஆட்சியோ சமமாக நடைபெறுவதற்குத் தூண்டுகோலாக இருப்பதென்பதே நமது அபிப்பிராயம். இது விஷயமாகத் தற்போதைய சட்டம் அமலுக்கு வந்த காலத்திலேயே “குடி அரசு” தனது அபிப்பிராயத்தை வெளியிட்டிருக்கிறது. இப்பொழுதும் அவ்வபிப் பிராயத்தையே வலியுறுத்திக் காட்ட விரும்புகிறோம்.

நமது நாட்டில் அரசியல்வாதிகளாக விளங்குகின்றவர்கள் அனைவரும் அரசாங்கத்தில் புதிய அரசியல் சீர்திருத்தத்தின் பலனாக ஏற்பட்டிருப்பதும், ஏற்படவிருப்பதும் ஆகிய மாதம் 1000, 2000, 3000, 4000, 5000 கணக்காக சம்பளமுள்ள அதிகாரப் பதவிகளைப் பெறுவதிலேயே நோக்கமுடையவர்கள் என்பதை நாம் புதிதாக எடுத்துக் காட்ட வேண்டியதில்லை. ஆகவே இவ்வரசியல்வாதிகள் ஜனங்களின் ஓட்டுக்களைப் பெற்றுச் சட்டசபைகளுக்குச் செல்ல வேண்டுமானால் கிராமத்து ஜனங்களிடம் தங்கள் செல்வாக்கை அதிகப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டியிருக்கின்றது. இதற்கு அடிப்படையாக இவர்கள் “ஸ்தல ஸ்தாபனங்” களையே வைத்திருக்கிறார்கள்.

“ஸ்தல ஸ்தாபனங்” களில் உத்தியோக நியமனங்களும் “கண்ராக்ட்” விஷயமும் அவற்றின் தலைவர்களுக்கு இருப்பதனால் இவைகளின் தலைமை ஸ்தானத்தைக் கைப்பற்றி மேற்கண்ட அதிகாரங்களை உபயோகப்படுத்திச் சட்ட சபைத் தேர்தல்களில் வெற்றி பெற வேண்டுமென்னும் கருத்தைக் கொண்டே அரசியல்வாதிகளெல்லாம் ஸ்தல ஸ்தாபனங்களில் முதன்மையாகக் கவனம் செலுத்தி வருகின்றார்கள் என்று கூறலாம்.

இரண்டாவது, ஆயிரக்கணக்கான சம்பள உத்தியோகங்களுக்கு ஆசைப்படாதவர்கள் தங்கள் உற்றார் உறவினர்களுக்கு உத்தியோகம் தேடிக் கொடுக்கவும், கண்ட்ராக்கிள் மூலம் பணம் சம்பாதிக்கவுமே “ஸ்தல ஸ்தாபனங்” களின் ஸ்தானங்களைக் கைப்பற்ற விரும்புகின்றார்கள்.

இவ்விரண்டு காரணத்தைக் கொண்டுதான் இன்று ஸ்தல ஸ்தாபனத் தேர்தலில் போட்டி பலமாக இருக்கின்றது. கேவலம் கிராமப் பஞ்சாயத்து உறுப்பினர் பதவி முதல் ஜில்லா போர்டு உறுப்பினர் பதவி வரையில் உள்ள ஒவ்வொரு தேர்தலுக்கும், ஆயிரம், பதினாயிரம், லட்சம் என்ற கணக்கில் ரூபாய்கள் செலவழிக்கப்படுகின்றன. “ஆதாயமில்லாத செட்டியார் ஆற்றோடு போவாரா?” என்று கூறும் பழமொழி இந்த ஸ்தல ஸ்தாபனங்களில் பணஞ் செலவழிக்கின்றவர்கள் விஷயத்தில் பொருந்தாமல் போகாது.

மற்றபடி ஸ்தல ஸ்தாபனங்களின் மூலம் பொது ஜனங்களுக்கு நன்மைகள் செய்யவேண்டும் என்னும் உண்மை நோக்கமுடையவர்களுக்கு இக்காலத்தில் இடங் கிடைப்பது அரிது. “இப்பொழுது தேர்தலில் செலவு செய்யும் பணத்தைப் பிரகு சம்பாதித்துக் கொள்ளலாம்” என்ற தைரியம் உள்ளவர்கள் தான் துணிந்து கணக்கில்லாமல் பணத்தைச் செலவழிக்க முன் வருவார்கள். நாணயமாக நடந்து கொள்ளும் நோக்கம் உள்ளவர்கள் கணக்கற்ற பொருளை வீணாகத் தேர்தலில் செலவு செய்யச் சம்மதிக்க மாட்டார்கள். ஆகவே நாணயமுள்ளவர்கள் ஸ்தல ஸ்தாபனங்களில் ஸ்தானம் பெறுவதே முடியாததாகும்.

ஒரு சமயம் நாணயமுள்ளவர்களும், திறமையுள்ளவர்களும், பொதுஜன ஊழியத்தில் உண்மையான விருப்பமுள்ளவர்களும் ஸ்தல ஸ்தாபனங்களில் உறுப்பினர் பதவி பெற்றுத் தலைவர்களாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டாலும் அவர்கள் தங்கள் பதவியின் கௌரவத்திற்கு ஆசைப்பட்டால், நாணயத்தோடும் திறமையோடும் தங்கள் கடமையைச் செய்ய முடியாத நிலையிலேயே தான் இருக்க முடியும். ஏனென்றால், “ஸ்தல ஸ்தாபனங்” களின் பொருளிலிருந்தே, தங்கள் தேர்தல் செலவை ஈடுசெய்து கொள்ளலாம் என்ற நோக்கமுடன் வந்திருக்கும் உறுப்பினர்களுக்கும், தங்கள் செல்வாக்கை உபயோகப்படுத்திப் பணம் சம்பாதிக்கலாம் என்ற நோக்கமுடன் வந்திருக்கும் உறுப்பினர்களுக்கும் சலுகை காட்ட வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்டே தீரும். இந்நிர்ப்பந்தத்திற்குக் கட்டுப்படாத தலைவர், நம்பிக்கையில்லாத தீர்மானத்தின் மூலம் தமது பதவியை இழக்க வேண்டிய நெருக்கடி ஏற்பட்டு விடும். ஆதலால் தலைவர் பதவிக்கு ஆசைப்படுகின்றவர்கள், சபையின் பெரும் பாலான உறுப்பினர்களை எந்த வகையினாலும் திருப்திப்படுத்தி வைத்திருக்க வேண்டிய நிலைமையில் இருக்கிறார்கள்.

இதனால் எவ்வளவு யோக்கியமும், திறமையும் உள்ள தலைவராயிருந்தாலும் அவர் பதவியில் ஓட்டிக் கொண்டிருக்க வேண்டுமென்று ஆசைப்படுவாரேயானால் ஆயிரக்கணக்கான ரூபாய்களைச் செலவழித்து அங்கத்தினராக வந்திருப்பவர்களில் “மெஜாரிட்டி” யாரை ஒழுங்கீனமான வழியில் திருப்தி செய்து வைத்துக் கொள்ள வேண்டிய நிலையில் இருக்கின்றார் என்பதை உணரலாம். இந்த நிலையை உண்டாக்கி இருப்பது தற்போதுள்ள சட்டமும், நம்பிக்கையில்லாத தீர்மானமுமேயாகும் என்பதையும் அறியலாம்.

ஆனால், ஸ்தல ஸ்தாபனச் சட்டத்தில் நம்பிக்கையில்லாத தீர்மானம் கொண்டுவர இடமில்லாதிருக்குமானால் இத்தகைய ஊழல்களுக்கு இடமுண்டாகாது என்று கூறலாமா? என்றால் இப்படியும் கூறமுடியாது. இப்பொழுதாவது உறுப்பினர்களெல்லாம் உண்மையான பொது ஜன ஊழியர்களாயிருந்தால், யோக்கியமுள்ள தலைவரை வைத்திருக்கவும், யோக்கியப்

பொறுப்பில்லாத தலைவர்களைப் பதவியை விட்டு நீக்கவும் அதிகார மிருக்கின்றது. நம்பிக்கையில்லாத தீர்மானம் இல்லாவிட்டால் ஒழுங்கீனமாக நடந்து அதிகாரத்தைத் துஷ்பிரயோகஞ் செய்யும் தலைவர்கள் எந்த வகைக்கும் பயமில்லாமல், தற்போதுள்ள சட்டப்படி தலைவர் பதவியேற்ற மூன்று வருஷம் வரையிலும் தமது விருப்பம் போல் தாராளமாக நடக்க இடங் கொடுக்குமாதலால் “ஸ்தல ஸ்தாபனங்” களின் நிர்வாகமானது தற்பொழுது இருப்பதைக் காட்டிலும் இன்னும் படுமோசமாகப் போய்விடும் என்பதில் ஐய மில்லை. ஆகையால் நம்பிக்கையில்லாத தீர்மானம் அவசியம் இருந்துதான் தீர வேண்டுமென்று நாம் வற்புறுத்துகிறோம்.

இப்பொழுது “ஸ்தல ஸ்தாபனங்” களில் உள்ள ஊழல்கள் ஒழிந்து அவைகளின் ஆட்சி திறமையாகவும், பொதுஜனங்களுக்குப் பயன்படும் வழியிலும் நடைபெற வேண்டுமானால் அவைகளுக்கு ஒவ்வொன்றும் தனித்தனியே ஒரு நிர்வாக அதிகாரியை நியமனம் பண்ணி, அவற்றின் காரியங்களை நடத்தும் உரிமையை அந்த உத்தியோகஸ்தரிடம் விட்டு விட்டால் போதுமானதாகும் என்பதே நமது நோக்கமாகும். அதாவது, இப்பொழுது சென்னை நகர சபைக்குக் “கமிஷனர்” என்று ஒரு நிர்வாக அதிகாரி இருப்பது போல ஒவ்வொரு “முனிசிபாலிட்டி” களுக்கும், “தாலுகா போர்டு” களுக்கும், “ஜில்லா போர்டு” களுக்கும், அதனதன் வரவு செலவுகளுக்கும், நிர்வாகத்துக்கும் தகுந்த யோக்கியதையில் ஒவ்வொரு நிர்வாக அதிகாரியை நியமிக்கவேண்டுமென்பதே நமது அபிப்பிராயம். இப்பொழுது சென்னை நகரசபையில் அதன்நிர்வாக காரியங்களை நடத்த “கமிஷனர்” என்னும் நிர்வாக அதிகாரி இருப்பதனால் தான் அங்கத்தினர்கள் ஒருவர்கொருவர் எவ்வளவு தான் அரசியல் விஷயமாகவும், வகுப்பு சம்மந்தமாகவும் விரோதம் பாராட்டிக் கொண்டாலும் அதன் நிர்வாகம் திறமையாக நடந்து வருகின்றது என்பதில் ஐயமில்லை. இவ்வாறில்லா விட்டால் பெரிய நகரமாகிய சென்னையும் மற்ற - அங்கத்தினர்களும், தலைவர்களும், சண்டைப் போட்டுக் கொண்டிருக்கின்ற நகர சபைக்கும் உட்பட நகரங்களும் லோக்கல் போர்டுகளுக்கு உட்பட்ட ஊர்களும் கஷ்டப்படுகின்ற மாதிரி கஷ்டப்பட வேண்டியதுதான் என்பதை யாரும் மறுக்க முடியாது.

ஆகையால் இதுபோலவே “ஸ்தல ஸ்தாபனங்களுக்கும்” நிர்வாக அதிகாரிகள் என்பவர்களை ஏற்படுத்திவிட்டால் அவைகளில் உத்தியோக நியமனங்கள் சம்பந்தமாகவும் கண்ட்ராக்ட் சம்மந்தமாகவும் தற்பொழுது நடைபெறும் ஊழல்கள் நடைபெற இடமே ஏற்படாது. ஸ்தல ஸ்தாபன உத்தியோகஸ்தர்களும் அங்கத்தினர்களின் தயவுக்கும், சலுகைக்கும் கட்டுப்பட்டு ஒழுங்கீனமான வழியில் நடந்து கொள்ள வேண்டிய நிலைமை மாறி, யோக்கி யர்களாகவும் தங்கள் கடமையைத் திறமையோடு செய்யக் கூடியவர்களாகவும் நடந்து கொள்ள முடியும். இதனால் நிர்வாகம் மிகவும் உயர்வுடையதாகவும் இருக்கும்.

அடுத்தபடியாக “ஸ்தல ஸ்தாபனத் தேர்தல்களில் அங்கத்தவர்கள் ஏராளமாகச் செலவழிப்பதும் ஒழியும். கூடிய வரையிலும் உண்மையான பொது ஜன ஊழியர்களும் யோக்கியர்களும், கல்வியறிவுடையவர்களும் ஸ்தல ஸ்தாபனங்களில் பதவி பெறுவார்கள்.

இதனால் “ஸ்தல ஸ்தாபனங்” களில் மோகமுள்ளவர்கள் “இவ்வாறு செய்வதனால் ஜனநாயகத் தன்மை போய்விடுகிறது” என்று நொண்டிவாதம் கூறுவார்கள். இதனால் ஜனநாயகத்துவம் போய்விடவில்லையென்பதே நமது அபிப்பிராயம். “நிர்வாக அதிகாரி” அந்த ஸ்தாபனத்திற்கு நியமிக்கப்பட்ட ஊழியரே தவிர யதேச்சதிகாரியல்லர். தலைவரும், அங்கத்தவர்களும் யோசித்துச் செய்யும் தீர்மானங்களின் படி தான் “நிர்வாக அதிகாரி” காரியங் களை நடத்திச் செல்லுவாரேயொழிய வேறு அவராக ஒன்றும் செய்வதற்கு அதிகாரமில்லை. அன்றியும் இவ்வதிகாரிகளை நியமிக்கும் அதிகாரம் ஜனப்பிரதிநிதிகளின் தலைவர்களான மந்திரிகளுக்கு ஏற்படுகிறது. இதனால் ஜனநாயகத்துவத்திற்கு விரோதமான சங்கதியும் ஒன்றுமில்லை என்று இதனால் அறியலாம். இம்மாதிரி நிர்வாக அதிகாரியை நியமிக்கும் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டால்தான் தற்போதைய ஸ்தல ஸ்தாபனச்சட்டம் ஒழுங்கு பெற நடைபெறும் என்பதை எடுத்துக்காட்டவே இவ்வளவு தூரம் கூற முன் வந்தோம். இந்த முறையில் சட்டத்தைத் திருத்த முயற்சிசெய்வதே உண்மை யான ஜனாபிமானிகளின் கடமையாகும். இல்லாத வரையில் சுயமரியாதையும், நாணயமும், திறமையும் உள்ளவர்கள் யாரும் ஸ்தல ஸ்தாபனங்களில் அங்கம் வகிக்கவும், தலைமை வகிக்கவும் இவைகளின் மூலம் தேச மக்களுக்கு நன்மை செய்யவும் இடமில்லை என்றே கூறுகின்றோம். இதற்கு உதாரணம் வேண்டுமானால் தற்பொழுது “ஸ்தல ஸ்தாபனங்” களில் விரல் விட்டு எண்ணக்கூடிய சில ஸ்தாபனங்களே நாணயமான தலைவரைப் பெற்று ஒழுங் காக நிர்வாகம் நடத்திக் கொண்டு செல்லுகின்றனவே தவிர நாணயமும், நிர்வாகத் திறமையும் உடைய தலைவர்கள் பலர் நம்பிக்கையில்லாத தீர்மானங்களால் விரட்டியடிக்கப் பட்டதையும் ஒழுங்கீனமும் சக்தியில்லாமையும் உடையவர்கள் பலர் தலைவர்களாக இருப்பதையும் நினைத்துப் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டுகிறோம்.

ஆனால் இப்பொழுது “நிர்வாக அதிகாரி ஏற்படுத்த வேண்டும்” என்னும் நமது கொள்கைக்கு எதிர்ப்பு இருந்தாலும் இவைகளின் ஊழல்கள் இன்னும் அதிகமாக அதிகமாகக் கடைசியில் உண்மையான ஜன சமூக ஊழியர்கள் இம்முடிவுக்கே வந்து தீருவார்களென்பதில் நமக்கு நம்பிக்கை யுண்டு.

ஏழைகள் கண்ணீர்

தற்காலத்தில் ஏற்பட்டிருக்கும் பொருளாதார நெருக்கடியினாலும் வேலையில்லா திண்டாட்டத்தினாலும் மிகுந்த துன்பத்திற்கு உள்ளாகிப் பரிதவிக்கும் மக்கள் ஏழை மக்களே யாவார்கள். அதிலும், தொழிலாளர்கள் படும் துயரத்தைச் சொல்லத் தரமன்று. ஒவ்வொரு யந்திரசாலைகளிலும், தொழிற்சாலைகளிலும் வேலையாட்களைக் குறைத்துக் கொண்டே வருவதன்மூலம் ஒவ்வொரு நாளும் ஆயிரக்கணக்கான மக்கள் வேலையற்றவர்களாக வெளியேறுகின்றனர்.

நமது நாட்டுத் தொழிலாளர்கள் பெரும்பாலும், அனேகமாக, எல்லோருமே தினச் சம்பளம் பெறுகின்றவர்களாயிருந்தாலும், வாரச் சம்பளம் பெறுகின்றவர்களாயிருந்தாலும், மாதச் சம்பளம் பெறுகின்றவர்களாயிருந்தாலும், அவர்கள் அந்தக் கூலியைக் கொண்டு ஜீவனஞ் செய்கின்றவர்கள் தான் என்பதை நாம் சொல்ல வேண்டியதில்லை. இதைத் தவிர அவர்களுக்கு வேறு பூஸ்திதியோ, ரொக்கப் பணமோ இல்லை. அனேகர் குடியிருக்கவும் சொந்தக் குடிசை இல்லாமல், குடிக்கூலிக்கு வாழ்ந்து வருபவர்கள். இத்தகைய நிலையில் உள்ளவர்களைத் திரென்று வேலையும் இல்லையென்று வீட்டிற்குப் போகச் சொல்லிவிட்டால், அவர்களின் கதி என்னாவது என்று கேட்கின்றோம். எங்கும் பணப்பஞ்சம் மக்களை வாட்டுகிற காலத்தில் அவர்கள் தங்கள் பெண்பிள்ளைகளைக் காப்பாற்றுவது எப்படி?

இன்று பணக்காரர்களோ, நிலச்சுவான்தார்களோ, முதலாளிகளோ மற்றும் யாராயிருந்தாலும் அனைவரும் செளக்கியம் அனுபவிப்பதற்குக் காரணமாய் இருப்பவர்கள் ஏழைத் தொழிலாளர்கள். நாட்டில் தொழில்கள் வளர்ச்சி அடைவதற்கும், வியாபாரம் வளர்வதற்கும், காரணமாய் இருப்பவர்கள் ஏழைத் தொழிலாளர்கள். இருந்தும் அவர்கள் நிலை என்ன? இருக்க இடமில்லாமலும் உடுக்க உடையில்லாமலும், உண்ண உணவில்லாமலும், பெண்டு பிள்ளைகளுடன் பட்டினிக் கிடந்து நோயால் வருந்திப் பரிதவிப்பதுதான் அவர்கள் கண்ட பலன்.

இன்று ஒவ்வொரு ரயில்வேக் கம்பெனிகளிலும் ஆட்களைக் குறைத்து வருவதுடன் இன்னும் குறைப்பதற்கும் திட்டம் போட்டு வருகிறார்கள். இது போலவே அரசாங்கத்தின் அதிகாரத்திலுள்ள தொழிற்சாலைகளிலும் தனிப்பட்ட முதலாளிகளின் ஆதிக்கத்திலுள்ள தொழிற்சாலைகளிலும் ஆட்களைக் குறைத்து வருகிறார்கள். ஆனால் இக் கம்பெனிகளிலும் தொழிற்சாலைகளிலும் உள்ள ஆயிரம், இரண்டாயிரம் என்று சம்பளம் பெறும் உத்தியோகஸ்தர்களைக் குறைக்கக் காணோம். ஏழைத் தொழிலாளர்களின் வயிற்றில் மண்போட்டு பெரிய உத்தியோகஸ்தர்களின் பணப்பெட்டிகள் நிரப்பப் படுகின்றன.

தொழிலாளர்களை குறைப்பதைக் காட்டிலும், தொழில் நேரத்தைக் குறைத்து, விடுமுறை நாளை அதிகப்படுத்தி சம்பளத்தைக் குறைத்துக் கொடுப்பதன்மூலம் தொழிலாளர்களுக்கு வேலையில்லாத் திண்டாட்டம் ஏற்படுவதைத் தற்கால சாந்தியாக நிவர்த்திக்கலாமென்று தொழிலாளர்களின் தலைவர்கள் சிலர் கூறும் யோசனை சிறந்த யோசனையேயாகும். இந்த யோசனைக்கு ஏனைய தொழிலாளர்களும் சம்மதிப்பதாகவும் அறிகின்றோம். இவ்வாறு செய்வதனால் தொழிலாளர்கள் அரை வயிற்றுக் கஞ்சியாவது குடித்துக் கொண்டிருக்க முடியும். இந்த முறையையாவது, தொழிலாளர்களைக் குறைத்துதான் ஆக வேண்டுமென்ற நிர்ப்பந்தத்திற்கு உள்ளாகும் கம்பெனிகளும் அரசாங்கமும், முதலாளிகளும் கைப்பற்றுவார்களானால் ஒருவாறு தற்சமயம் அவர்கள் துயரம் நீங்கும் என்றே கூறலாம். ஆனால் இது நிறைவேறுமா என்றுதான் கேட்கிறோம்.

“சுயராஜ்யத்திற்கு” என்றும் “சுதேசி”க்கு என்றும் “பொதுப் பாஷை”க்கு (ஹிந்தி) என்றும் கூச்சல் போட்டு தேசாபிமானிகளாக விளங்குகின்றவர்கள் யாரும் ஏழைத் தொழிலாளர்கள் விஷயத்தில் ஒன்றும் கவலை எடுத்துக் கொள்ளக் காணோம். அரசாங்கமும் அவர்கள் துயரை நீக்க முன்வரக் காணோம். இந்த நிலையிலேயே தொழிலாளர் துயரமும், வேலையில்லாத் திண்டாட்டமும் வளர்ந்து கொண்டே போகுமானால் கடைசியில் பெரும் ஆபத்தாக முடியுமென்று எச்சரிக்கை செய்கின்றோம். ஆகையால் இப்பொழுதே முதலாளிகளும், மாகாண அரசாங்கங்களும், இந்திய அரசாங்கமும், தொழிலாளர்களின் துன்பத்தை நீக்கத் தாமதமின்றி முயற்சியெடுத்துக் கொள்ளுமாறு வேண்டுகிறோம்.

குடி அரசு - துணைத் தலையங்கம் - 07.08.1932

மகாநாடுகள் சீர்திருத்தங் கருதிய மகாநாடுகள் அன்றெனக் கருதமுடியுமா? என்று கேட்கிறோம்.

இத்தகைய அறிக்கைகளைக் கண்ட பின்னர்தான் நம்மவர்களில் பலர், அதாவது சுயமரியாதைத் தோழர்களில் பலர் தமிழர் சமூக முன்னேற்றத் திற்கான தீர்மானங்கள் பலவற்றை எழுதி மகாநாட்டின் காரிய தரிசிகளுக்கு அனுப்பினார்கள்.

ஆனால் மகாநாடு நடைபெறுவதற்கு இரண்டொரு தினங்களுக்கு முன்னர்தான் மகாநாட்டின் வரவேற்புத் தலைவராகிய திரு. த. வெ. உமா மகேஸ்வரம் பிள்ளையவர்கள் “தமிழர் மகாநாடு தமிழ் வளர்ச்சியை மட்டும் கருதிய மகாநாடே யன்றி சீர்திருத்த சம்பந்தமான மகாநாடும் அன்று சமய சம்பந்தமான மகாநாடு மன்று” என்று ஒரு அறிக்கையை வெளியிட்டிருந்தார்கள்.

தமது வரவேற்புப் பிரசங்கத்திலும் ‘தமிழ் வளர்ச்சி இம் மகாநாட்டின் நோக்கமெனின் தமிழ்ப் புலவர் மகாநாடும், தமிழ் மாணவர் மகாநாடும் அதனை நிறைவேற்றக் கூடுமே, தமிழர் மகாநாடு இயற்றத்தகும் கருமம் என்ன? தமிழரில் பெரும்பான்மையோர் தமிழ்ப் புலவரும் அல்லர்; தமிழ் மாணவரும் அல்லர்; தமிழ்க் கலைகளைப் பரவச் செய்ததற்குத் தமிழ்ப் புலவரும், தமிழ் மாணவர்களும் இன்றியமையாத கருவிகள் என்றாலும் மொழிப் பற்றுடைய தமிழர்கள், பொருளையும் தமது செல்வாக்கையும் வரையாது கொடுத்து உதவினாலன்றி தமிழ்ப் புலவர்களும் மாணவர்களும் யாதும் செய்ய இயலாது. இம் முத்திறத்தினரும் ஒன்று சேர்ந்து தமிழ் மொழி வளர்ச்சிக்குரிய வழிகளில், தொண்டாற்ற வேண்டுமெனக் கருதியே மூன்று மகாநாடுகளும் கூட்டப் பெற்றிருக்கின்றன.

இம்மகாநாடுகளின் உண்மை நோக்கங்கள் யாதெனத் தெரியாத படியால் மக்களின் சீர்திருத்தத்தில் கருத்துடைய நண்பர்கள் செய்தித் தாள்களிலும், துண்டுத் தாள்களிலும் தாம் நிறைவேற்ற விரும்பும் முடிவுகளை வெளியிட்டு வருவதைப் பார்த்தேன்’ என்று கூறியுள்ளார். இவ்வாறு இவர் அறிக்கை வெளியிட்டதும் வரவேற்புப் பிரசங்கத்திற் கூறியதும் இதற்கு முன் வெளியிட்ட அறிக்கைகளுக்கு முன்னுக்குப் பின் முரண்பட்ட கூற்று என்றுதான் நாம் கூறுவோம். மகாநாடு நடத்துவதாக முடிவு செய்த ஆரம்ப கால முதல் மகாநாட்டுத் தேதிக்கு இரண்டு மூன்று தினங்களுக்குமுன் வரையில் “தமிழர் மகாநாடு தமிழரின் சீர்திருத்தத்திற்காகவும், தமிழ்மொழி வளர்ச்சிக்காகவும் கூட்டப்படுகிறது” என்று அறிக்கை மேல் அறிக்கைகள் வெளியிட்டவர்கள் மகாநாட்டு நிர்வாகிகளே ஒழிய வேறு யாரும் அல்லர். இவர்களுடைய அறிக்கைகளைக் கண்டுதான் மக்களின் சமூக சீர்திருத்தத் திற்குப் பாடுபடும் அன்பர்கள் பல முடிவுகளை எழுதி அனுப்பினார்கள். திரு. உமா மகேசுவரம் பிள்ளையவர்கள் சில தினங்களுக்குமுன் சீர்திருத்தக்

தமிழர் மகாநாடு

திருச்சி ஜில்லா துறையூரில் சென்ற 6, 7-ம் தேதி சனி, ஞாயிற்றுக் கிழமைகளில் தமிழ்ப் புலவர் மகாநாடு, தமிழ் மாணவர் மகாநாடு, தமிழர் மகாநாடு ஆகிய மகாநாடுகள் கூடி முடிந்தன. இம்மகாநாடு சம்பந்தமான அறிக்கைகள் பத்திரிகைகளிலும், துண்டுப் பிரசுரங்களாகவும் வெளிவந்த காலத்தில் நாம் ஒரு வகையில் மகிழ்ச்சியடைந்ததுண்டு. இதற்குக் காரணம் இம் மகாநாடு, தமிழர் சீர்திருத்தத்தையும், தமிழ் மொழி வளர்ச்சியையும் ஒருங்கே கருதி செல்வர்கள், புலவர்கள், மாணவர்கள், சீர்திருத்தக்காரர்கள், அரசியல்வாதிகள் முதலிய எல்லாத் தமிழர்களும் ஒன்று சேரும் மகாநாடு என்று கருதியதே யாகும்.

நாம் இவ்வாறு அபிப்பிராயப்பட்டது தவறல்ல என்பதற்கு இம் மகாநாட்டு நிர்வாகிகளால் வெளியிடப்பட்டிருக்கும் 9-வது அறிக்கை ஒன்றே போதுமான சாட்சியாகும். அவ்வறிக்கையில்

1. “மக்களுள் வேறுபாடு பிறப்பினால் இல்லை என்பதை உணர்ந்து ஏழை மக்களை நம்மைப் போல் மேன்மையடைவிக்கவும்,

சுதந்தர தாகங் கொண்டுள்ள நம்முடைய நாட்டிற்குக் கல்வியை அடிப் படையாகக் கொண்டாலன்றி அஸ்திவாரமில்லாத, வீடு போலாகுமாத லின், தாய் மொழியைத் தற்காலத்துக்கு ஏற்ற முறையில் பயில்வித்து நம்முடைய நாட்டைச் சீர்திருத்தவும்,

2. சோம்பேரிகள் உண்டு உறங்குவதற்கு இடமாக அமைந்து கிடக் கின்ற பொதுச் சொத்துக்களை நம்முடைய ஏழைமக்களின் கைத் தொழில், கல்வி முதலியவற்றிற்குப் பயன்படுத்த முயற்சிக்கவும்,

3. அறிவு, ஆற்றல், ஆண்மை, கல்வி, செல்வம், கைத்தொழில், வாணிபம் முதலியவற்றில் ஏனைய நாடுகளினின்றும் நம்முடைய தமிழ் நாடு ஒரு சிறிதும் பின்னிட்டதன்று என்பதை மெய்ப்பிக்கவும்”

என்ற பகுதிகள் காணப்பட்டன. இப்பகுதிகளைப் படித்தவர் எவரேனும் இம்

காரர்களின் தீர்மானங்களைக் கண்டு வெருண்டு வெளியிட்ட அறிக்கையையும், தமது வரவேற்புப் பிரசங்கத்தில் கூறிய செய்தியையும், மகாநாடு நடத்த ஆரம்பித்த காலத்திலேயே வெளியிட்டு மகாநாட்டு நிர்வாகிகளின் 9 - வது அறிக்கை போன்ற அறிக்கைகளையும் வெளியிடாமல் இருந்திருப்பார்களானால், யாரும் “செய்தித்தாள்களிலும், துண்டுத்தாள்களிலும் தாம் நிறைவேற்ற விரும்பும்” சீர்திருத்த சம்பந்தமான தீர்மானங்களை வெளியிட்டிருக்கமாட்டார்கள் என்பது உறுதி.

இனி, இவர்கள் முதலில் “தமிழர் சீர்திருத்தத்திற்காகவும், தமிழ் மொழி வளர்ச்சிக்காகவும் மகாநாடு கூட்டுகின்றோம்” என்று அறிக்கைகளை, வெளியிட்டு விட்டுக் கடைசியாகச் சீர்திருத்தக்காரர்களின் தீர்மானங்களைக் கண்டபின் “சீர்திருத்த மகாநாடும் அன்று சமயவளர்ச்சி மகாநாடும் அன்று மொழி வளர்ச்சி ஒன்றையே கருதிய மகாநாடு” என்று தீர்மானித்ததற்குக் காரணம் என்னவென்பதைப் பற்றிச் சிறிது ஆராய்வோம்.

இம்மகாநாட்டைக் கூட்ட ஏற்பாடு செய்தவர்கள் அனைவரும் உண்மையான தமிழ்ப் பற்றும் தமிழ் வளர்ச்சியில் நோக்கமும் உடையவர்களாய் இருந்தாலும் “சைவ சமய பக்தர்கள்” என்பதை யாரும் அறிவார்கள். இவர்கள் “சைவத்தை விட்டால் தமிழ் இல்லை; தமிழை விட்டால் சைவம் இல்லை” என்னும் கொள்கையினராய் இதுகாறும் இவை இரண்டையும் இரு தோள்களிலும் தூக்கிப் போட்டுக் கொண்டு திரிந்தவர்கள் என்பதையும் யாரும் அறிவார்கள். இத்தகையவர்கள் சீர்திருத்தத்தின் பெயரால் கூட்டும் மகாநாடு சீர்திருத்தத்தின் பெயராலும் தமிழின் பெயராலும் சைவத்தை வளர்க்க முயலும் மகாநாடாக இருக்கும் என்று கருதியே பல சீர்திருத்தக் காரர்கள் மகாநாட்டினருக்கு எச்சரிக்கை செய்யவும், பல தீர்மானங்களை அனுப்பவும் முன் வந்தார்கள். உண்மையிலேயே இந்த மகாநாட்டினர் சீர்திருத்தத்தில் ஆர்வமுடையவர்களாக இருந்தால் சீர்திருத்தக்காரர்களின் அறிக்கைகளைக் கண்டோ தீர்மானங்களைக் கண்டோ பயப்பட்டிருக்க வேண்டியதில்லை. விவாதத்திற்கு இடமில்லாத சீர்திருத்தத் தீர்மானங்களை யெல்லாம் மகாநாட்டில் நிறைவேற்றியிருக்கலாம். விவாதத்திற்கு இடமான விஷயங்களை மகாநாட்டினரும் கொண்டு வராமலிருந்தால், சீர்திருத்தக் காரர்களும் கொண்டு வராமலிருந்திருப்பார்கள். மகாநாடும் முதலில் எதற்கென்று கூட்டுவதாக அறிக்கைகள் வெளியிடப்பட்டனவோ அதற்கென்று கூடப்பட்டதாகவும் தீர்மானங்கள் நிறைவேற்றப்பட்டதாகவும் முடிந்திருக்கும். இவ்வாறு செய்ய மகாநாட்டினர் முன் வராததிலிருந்தே இவர்கள் நோக்கம் வேறு என்பதும், கடைசியில் அது நிறைவேற முடியாமல் போய் விட்டதென்பதும் விளங்கிவிட்டது.

கடைசியாக, மகாநாட்டில் மொழி சம்பந்தமான தீர்மானங்கள் மட்டுமே நிறைவேற்றப்படும் என்ற முடிவுக்கு வந்த பின்னும் அதைப்பற்றிச் சீர்திருத்தக்காரர்கள் ஒன்றும் ஆட்சேபிக்கவேயில்லை. ஆனால் மத

சம்பந்தமில்லாமல் மொழி சம்பந்தமாக மாத்திரம் செய்யப்படும் தீர்மானங்களில் தாங்களும் பங்கெடுத்துக் கொள்வதாகவும் சீர்திருத்தக்காரர்கள் ஒப்புக் கொண்டனர்.

திவான்பகதூர் குமாரசாமி ரெட்டியார் கல்வி மந்திரி அவர்கள் தலைமையில் இரண்டாவது நாள் கூடிய தமிழர் மகாநாட்டில் மாத்திரம் தீர்மானங்கள் நிறைவேற்றப்பட்டன. அத்தீர்மானங்கள் யாவும் தமிழ்மொழி சம்பந்தப்பட்டனவே யொழிய மதச் சம்பந்தமானவை அல்ல. சில தீர்மானங்களோடு ஒட்டிக் கொண்டிருந்த மதச் சம்பந்தமான விஷயங்களும் சீர்திருத்தக்காரர்களால் திருத்தப்பட்டு அவைகள் ஏகமனதாக நிறைவேறின.

இவ்வாறு மகாநாடு வெற்றியுடன் முடியும் பொருட்டு, மத சம்பந்தமாகப் பிடிவாதஞ் செய்யாமல் விட்டுக் கொடுத்த மகாநாட்டு நிர்வாகிகளையும், மொழி சம்பந்தப்படாத மற்ற சீர்திருத்தத் தீர்மானங்களை வற்புறுத்தாமல் விட்டுக்கொடுத்த சீர்திருத்தக்காரர்களையும் எல்லோரும் ஏகமனதாக மொழி வளர்ச்சி கருதி மகாநாட்டை அமைதியோடு நடத்திய தற்காக இருபாலரையும் பாராட்டுகின்றோம். இவ்வாறு அமைதியோடு நடைபெறுவதற்கு முக்கியக் காரணமாயிருந்தவர், தமிழர் மகாநாட்டுக்குத் தலைமை வகித்த கல்விமந்திரி திவான்பகதூர் குமாரசாமி ரெட்டியார் அவர்கள் என்பதை யாரும் மறுக்க முடியாது.

மொழி வளர்ச்சி கருதி, பல வேறுபட்ட கொள்கையினரும் ஒன்று சேர்ந்து கூடிய மகாநாடு இது ஒன்றேயாகும். ஆதலால் இதில் நிறைவேற்றப்பட்ட தீர்மானங்கள் வீண்போகாமல் - ஏட்டுச் சுரைக்காயாக இல்லாமல் - பலன் அளிக்குமென்று நம்புகின்றோம். கடைசியாக மற்றுஞ் சில விஷயங்களையும் கூறாமலிருக்க முடியாமைக்காக உண்மையாகவே வருந்துகின்றோம். அவையாவன:-

மகாநாட்டின் நிர்வாகத்தினர்களில் சில சில்லரைப் பேர் வழிகள் நடந்துகொண்ட வெறுக்கத் தகுந்த முறைகளேயாகும். மகாநாட்டிற்குச் சீர்திருத்தக்காரர்களாகிய சுயமரியாதைத் தோழர்களும் ஏராளமாக வந்திருந்தனர். இவ்வாறு வருவார்கள் என்ற விஷயமும் முன்னரே மகாநாட்டு நிர்வாகிகளுக்குத் தெரியும். அப்படியிருந்தும், சுயமரியாதைத் தோழர்களின் மணம் புண்படும் படியான வாக்கியங்கள் எழுதிய இரண்டொரு “போர்டு”கள் போடப்பட்டிருந்தன. இந்த போர்டுகளை எடுத்துவிட வேண்டுமென்று மகாநாட்டுத் தலைவர்களில் சிலர் சொல்லியும் கூட எடுக்கப்படவில்லை. கடைசியில் இவைகள் சுயமரியாதைக்காரர்களின் முயற்சியினாலேயே மகாநாட்டு நிர்வாகிகளுக்குத் தெரிவித்து எடுக்கப்பட்டன.

மகாநாடு தொடங்கும் பொழுதும், இடையிலும் சமய சம்பந்தமான பாடல்கள் பாடுவது முறையல்லவென்று தெரிவிக்கப்பட்டும், பிடிவாதமாக

அப்பாடல்களையே பாட முயற்சித்தது வெறுக்கத் தகுந்த செயலாகுமென்றே கருதுகின்றோம். இப்பிடிவாதம் காரணமாகவே சிறிது குழப்பமும் ஏற்பட்டதாகத் தெரிகிறது.

முதல் நாள் கூட்டத்தில், சுயமரியாதைத் தோழர்களில் சிலர் மேடையின்மேல் உட்கார்ந்திருந்ததைக் கண்டு பொறுக்காமல் இரண்டாம் நாள் மேடையின் மேல் உள்ள நாற்காலிகளின் மேல் பெயர்கள் எழுதிய சீட்டுக்கள் கட்டப்பட்டிருந்தன. ஆனால் அப்பெயர்களில் மகாநாட்டிற்கு வராதவர்கள் பெயர்கள் கூட இருந்ததாகவும், பெயர்கள் எழுதிய சீட்டுப்படி யாரும் உட்கார்வில்லை என்பதாகவும் தெரிகிறது. ஆகவே இச்செயல் சுயமரியாதைத் தோழர்கள் எவரும் மேடையின் மேல் உட்காரக் கூடாது என்பதற்காகச் செய்யப்பட்டது என்பது நன்றாக விளங்கிவிட்டது.

இன்னும் சுயமரியாதைக்காரர்கள் கலகம் பண்ணினால் அவர்களை அடிப்பதற்காக ஆட்கள் தயாரித்து வைத்திருந்ததாகவும் நம்பிக்கையான இடங்களிலிருந்து கேள்வியுற்றோம்.

மிகவும் கேவலமாக இருந்த மற்றொரு விஷயம் குறிப்பிடத் தகுந்ததாகும். போலீஸ்காரர்களை பிரம்புடன் கொண்டு வந்து வைத்திருந்ததும், அவர்கள் சாதாரணமாக வெளியே செல்ல எழுந்திருப்போரைக் கூட பிரம்பைக் காட்டி, “உட்காரு, வெளியே போ” என்று ஆர்ப்பாட்டம் பண்ணியதும் மிகவும் வெட்கக்கேடான செய்கையாகும். இவ்வளவும் சுயமரியாதைத் தோழர்களுக்குப் பயந்து செய்த காரியம் என்றே சொல்லப்படுகின்றது. இது உண்மையானால் படித்த பண்டிதக் கூட்டத்தாரின் பயங்கொள்ளித் தனத்திற்கும், அறியாமைக்கும் இதைவிட வேறு அத்தாட்சி வேண்டியதில்லை.

சுயமரியாதைக்காரர்கள் கலகக்காரர்கள் அல்லர் என்பதையும் “போலீஸ்” முதலிய எந்த உதவியும் இல்லாமல் 5000, 10000 மக்கள் கூடியிருக்கும் மகாநாடுகள் பலவற்றை அமைதியுடன் நடத்தியவர்கள் நடத்துகிறவர்கள் என்பதையும், நியாயத்தின் பொருட்டு வாதிட எந்தப் போலீசுக்கும் அடியாட்களுக்கும் அஞ்சமாட்டார்கள் என்பதையும் மகாநாட்டு நிர்வாகிகள் உணராமல் போனதற்காக உண்மையில் நாம் பரிதாபப் படுகின்றோம். தமிழ் மொழி சம்பந்தமாகக் கூடிய ஒரு மகாநாட்டைத் தமிழர்கள் போலீஸ் உதவியைக் கொண்டு நடத்தினார்கள் என்றால் இதைவிட வேறு என்ன அவமானம் வேண்டும்?

இன்னும் சுயமரியாதைத் தோழர்கள் விஷயத்தில் மகாநாட்டு நிர்வாகிகளில் குறுகிய நோக்கமுடைய சில சில்லரைப் பேர்வழிகள் காட்டிய மனோபாவங்களை வெளியிட வெட்கப்படுகின்றோம்.

இக்காரியங்களையெல்லாம் வெளியிடுவதன்மூலம் யாரையும் அவமானப்படுத்த வேண்டுமென்றோ, மனம் நோகச் செய்ய வேண்டுமென்றோ நாம் கூறவில்லை. இனிமேலாவது இவர்கள் மகாநாடு கூட்டும்

காலங்களில் இவ்வாறு கேவல புத்தியுடன் நடந்து கொள்ளுவோரை மகாநாட்டு நிர்வாகங்களில் சேர்த்துக் கொள்ளாமலிருக்கும் பொருட்டே கூறினோம்.

கடைசியாக சுயமரியாதைத் தோழர்கள் மகாநாட்டில் கலந்து கொண்டிருக்கிறா விட்டால் இந்தத் தமிழர் மகாநாடு பெரும்பாலும் சைவ சித்தாந்த மகாநாடாகவே முடிந்திருக்க கூடும் என்பதில் ஐயமில்லை. சுயமரியாதைத் தோழர்கள் கலந்து கொண்டதனால்தான் இது உண்மையான தமிழ் மொழி வளர்ச்சி மகாநாடாக முடிந்தது என்பது குறிப்பிடத் தகுந்ததாகும்.

இச்சமயத்தில், தமிழ் பண்டிதர்களுக்கும், தமிழ்பிமானிகளுக்கும் சில வார்த்தைகள் கூற விரும்புகிறோம். சுயமரியாதைத் தோழர்கள், தமிழ் மொழிவளர்ச்சி விஷயத்தில் எந்த வகையிலும் மற்ற பண்டிதர்களுக்கும் தமிழ் அபிமானிகளுக்கும் பிற்பட்டவர்கள் அல்லர் என்று தெரிவிக்கின்றோம். இதற்கு சுயமரியாதைத் தோழர்கள் தமிழர் மகாநாட்டிற் கலந்து கொண்டதும், தமிழ் வளர்ச்சிக்கான தீர்மானங்களிலும் முக்கிய பங்கு எடுத்துக் கொண்டதுமே உதாரணமாகும். உண்மையில் “ஹிந்தி” மொழியைக் கண்டிப்பதாக மகாநாட்டில் மெஜாரிட்டியினரால் நிறைவேற்றப்பட்ட தீர்மானம், சுயமரியாதைத் தோழர்கள் இல்லாவிட்டால் தோற்றே போயிருக்கும். “ஹிந்தி” கண்டனத் தீர்மானத்தைச் சிலர் எதிர்த்த பொழுது, அவ்வெதிர்ப்புக்குச் சரியான பதில் இறுத்தி “ஹிந்தி” கூடாது என்பதை பெரிய “மெஜாரிட்டி” யாரை ஒப்புக் கொள்ளச் செய்தவர்கள் சுயமரியாதைத் தோழர்களே யாவார்கள் என்பதை நாம் கூற வேண்டியதில்லை.

ஆனால் மற்ற பண்டிதர்களில் பலர் விரும்புவது போல, புராணங்களை எழுதுவதும், அவைகளைப் பற்றிப் பேசுவதும், தேவார, திருவாசகங்களைப் பாடுவதும் தான் தமிழ் வளர்ச்சி என்று சுயமரியாதைத் தோழர்கள் கருதுவதில்லை.

மக்களுடைய வாழ்க்கைக்குப் பயன்படக்கூடியதும், அறிவையும், திறமையும், தைரியத்தையும் உண்டாக்கக் கூடியதும் ஆகிய சிறந்த கலையெல்லாம் தமிழில் எழுதிப் பரவச் செய்வதன் மூலம், மக்களுடைய அறிவையும், தமிழ் மொழியையும் செம்மை செய்வதே தமிழ் வளர்ச்சி என்று கருதியிருப்பவர்கள் என்று கூறுகிறோம். இதுதான் உண்மையான தமிழ் வளர்ச்சிக்கான வழியுமாகும். ஆகையினால் இனியேனும் “மதம்” என்றும் “சமய உணர்ச்சி” என்றும் “தெய்வீகப் பாடல்கள்” என்று சொல்லுகின்ற பல்லவிகளை விட்டுவிட்டு உண்மையான தமிழ் வளர்ச்சிக்காக உழைக்க வேண்டுகிறோம். இவ்வகைக்கு சுயமரியாதைத் தோழர்களும் மற்றவர்களும் துணை நிற்பார்கள் என்பதில் ஐயமில்லை என்று கடைசியாகத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறோம்.

குடி அரசு - தலையங்கம் - 14.08.1932

கல்வி மந்திரி பிரசங்கம்

சென்ற 4-8-32ல் நடந்த சென்னைச் சர்வகலா சாலைப் பட்டமளிப்பு விழாவின் போது நமது மாகாண கல்வி மந்திரி திவான் பகதூர் எஸ். குமாரசாமி ரெட்டியார் அவர்கள் பட்டதாரிகளுக்குச் செய்தப் பிரசங்கம் மிகவும் சிறந்த தொன்றாகும். அவர் தற்காலக் கல்வியில் உள்ள குற்றங்களையும், கல்வியின் லட்சியம் இன்னதென்பதையும், கல்வி எம்முறையில் போதிக்கப்பட வேண்டுமென்பதையும், எத்தகைய கல்வி அவசியமென்பதையும், கற்றவர்கள் செய்ய வேண்டிய வேலையையும் தெள்ளத்தெளிய விளக்கிக் காட்டியிருக்கிறார்.

கல்வியானது உலக வாழ்க்கைக்குப் பயன்படக் கூடியதாக இருக்க வேண்டும். வெறும் வித்தையை மாத்திரம் கற்றுக் கொடுப்பதனால் தேச மக்களின் துன்பத்தைப் போக்க முடியாது. ஆகையால் தொழில் கல்வியை வளர்ப்பதற்கு முயற்சி செய்ய வேண்டும் என்னும் அபிப்பிராயத்தை வெளியிட்டிருக்கிறார்.

அன்றியும் தற்காலத்தில் உயர்தரக் கல்விக்கு அதிகமாக செலவு செய்வதைக் காட்டிலும், ஆரம்பக் கல்வியின் பொருட்டு அதிக கவனம் செலுத்த வேண்டும்; ஆரம்பக்கல்வியின் மூலம் தேசமக்கள் எல்லோரையும் அறிவுடையராக்க முயல வேண்டும் என்னும் சிறந்த அபிப்பிராயமும் கல்வி மந்திரியின் பிரசங்கத்தில் காணப்படுகிறது.

நமது நாட்டு மாணவர்களுக்குத் தற்சமயம் எல்லா விஷயங்களையும் ஆங்கிலத்தின் மூலமே கற்பிக்கப் படுவதானால் விஷயங்களைத் தெரிந்து கொள்வதற்கு அதிக நாளாகிறது. ஆங்கில பாஷையைத் தவிர மற்ற விஷயங்களைத் தாய்மொழியின்மூலம் கற்பிக்கப்பட்டால் குறைந்த காலத்திலும் சுருங்கிய செலவிலும் கற்கக் கூடும். ஆகையால் இவ்வாறு கற்பிப்பதற்கு முயற்சி செய்ய வேண்டும் என்று சில காலமாகக் கல்வித் துறையில் உழைத்துவருவோர் சிலர் பிரயாசைப்பட்டு வருகின்றனர். நமது கல்வி மந்திரியவர்கள் இவ்வபிப்பிராயத்தை வற்புறுத்தி தாய்மொழிக் கல்வியின் அவசியத்தை எடுத்துக்காட்டிப் பேசியிருப்பது கவனிக்கத்தக்கதாகும்.

தற்பொழுது தேசியவாதிகளில் பலர், ஆங்கில பாஷையின் மீதும் வெறுப்புக்கொண்டு, அதற்குப் பதிலாக ‘ஹிந்தி’ பாஷையை இந்தியாவிற்குப் பொதுப்பாஷையாக்க வேண்டும் என்று முயற்சி செய்து வருகின்றனர். வட நாட்டார், தங்கள் பாஷையின் மேல் உள்ள அபிமானம் காரணமாக

ஆரம்பித்த இம்முயற்சியைத் தென்னாட்டில் உள்ள தமிழ் மொழியின் மேல் வெறுப்புக் கொண்ட பார்ப்பனர்களும் ஒப்புக் கொண்டு இதன் பொருட்டுப் பெரும் முயற்சி செய்துவருகிறார்கள். ஆனால் நாம் ஆதிமுதல் ‘ஹிந்தி’ பொது மொழியாவதற்குத் தகுதி உடையதன்று என்று சொல்லிவருகிறோம். ஹிந்தி மொழியில் விஞ்ஞானக் கலைகள் ஒன்றேனும் இல்லையென்பதையும், இலக்கியங்கள் இல்லையென்பதையும், தமிழர்க்கு கஷ்டமான மொழி என்பதையும், ஆங்கிலத்தை அன்னிய மொழியென்றால் ஹிந்தியும் அன்னிய மொழிதான் என்பதையும், ஹிந்தியைப் பொது மொழியாக்க வேண்டுமென்றால் முஸ்லீம்கள் உருதுவைப் பொதுமொழியாக்க வேண்டுமென்கிறார்களாதலால் இதன் மூலம் இந்து - முஸ்லீம் கலகம் நேரும் என்பதையும் அறிந்தவர்கள் நாம் சொல்லுவதை ஒப்புக் கொள்ளாமல் இருக்கமாட்டார் களென்பது நிச்சயம். ஆதலால் தற்காலத்தில் அதிகமான மக்களால் பேசப் படுவதும், உலகம் முழுவதும் பரவியிருப்பதும், எல்லாக் கலைகளும் நிரம்பியிருப்பதும் ஆகிய ஆங்கிலத்தையே பொது மொழியாக வைக்க வேண்டும் என்றும் கூறிவருகின்றோம். கல்வி மந்திரியவர்களும் ஆங்கிலமே பொது மொழியாக இருக்க வேண்டும் என்று தமது பிரசங்கத்தில் குறிப்பிட்டிருப்பதை நாம் பாராட்டுகிறோம்.

கல்வியானது, கற்றவர்களுக்குப் பகுத்தறிவை உண்டாக்கக் கூடியதாகவும், பழய குருட்டுப் பழக்க வழக்கங்களைப் போக்கக் கூடியதாகவும் இருக்க வேண்டுமென்றும், இதற்கேற்ற முறையில் கல்வியைத் திருத்தி அமைக்க வேண்டுமென்றும் நாம் கூறிவருகிறோம். இவ்வபிப்பிராயமும் கல்வி மந்திரியின் பிரசங்கத்தில் காணப்படுகின்றது.

கற்றவர்கள் உத்தியோகத்திற்கென்று கற்காமல், அறிவுக்கென்றும், நாட்டின் நன்மைக்கென்றும் கற்று, தேசமக்களைச் சீர்திருத்த வேண்டும் என்னும் அபிப்பிராயத்தையும் வெளியிட்டிருக்கிறார்கள். கற்றவர்களெல்லாம், கிராமப் புனருத்தாரண வேலையில் ஈடுபட்டு கிராமாந்தரங்களையும் அங்குள்ள மக்களையும் சீர்திருத்த முயல வேண்டும் என்றும், இதுவே தேசிய வேலையும், தேசிய நோக்கமும் ஆகும் என்றும் குறிப்பிட்டிருப்பது நமது நாட்டுக் கல்விமான்களால் கவனிக்கக் கூடியதொன்றாகும்.

தற்பொழுது கற்றவர் கூட்டம், தேசமக்களின் முன்னேற்றத்தில் சிறிதும் கவலையில்லாமல் தங்கள் சுயநலம் ஒன்றையே கருதி உத்தியோகம் ஒன்றையே நாடித்திரிந்து கொண்டிருக்கிறது. இதற்குக் காரணம் கல்விமுறை என்பதில் ஐயமில்லை. ஆகையால், இனியாவது கல்விமுறை சீர்திருத்தப் பட்டு நாட்டின் முன்னேற்றத்துக்கு உபயோகத்திற்கு ஏற்ற முறையில் கற்பிக்கப்படுவதற்கு முயற்சி செய்யுமாறு வேண்டுகிறோம். இறுதியாக இத்தகைய சிறந்த அபிப்பிராயங்களைத் தெரியத்தோடு வெளியிட்ட திரு. ரெட்டியார் அவர்களைப் பாராட்டுகிறோம்.

குடி அரசு - துணைத் தலையங்கம் - 14.08.1932

பர்னாட்ஷா - மேத்தா

நமது இயக்கப் பிரசாரத்தைக் கண்டு நமது நாட்டு வைதீகர்களும், பண்டிதர்களும் நடு நடுங்குகிறார்கள், நமதியக்கக் கொள்கைகள் எல்லா மக்கள் மனத்திலும் பதிந்துவிட்டால் தங்கள் சுயநலத்திற்குக் காரணமாக இருக்கும் வைதீகம் அழிந்துவிடும் என்று அஞ்சுகிறார்கள். உண்மையில் இவ்வாறு பயப்படுவதற்குக் காரணம் பகுத்தறிவில்லாமையும், பழைய சாஸ்திரங்களிலும், பழக்க வழக்கங்களிலும் வீண் அபிமானம் கொண்டிருப்பதுமேயாகும். அபிமானத்தைப்போல அறிவைத் தடைபடுத்தும் கருவி உலகத்தில் வேறு ஒன்றும் இல்லை. எவ்வளவுதான் படித்தவர்கள் மூட நம்பிக் கைகளை ஒழிக்க அஞ்சி அவைகளைக் காப்பாற்ற முயன்றாலும் காலம் சும்மா விடுவதில்லை. உலகம் புகழும் பரந்த அறிவினர்கள் உள்ளத்தில் உண்மை உணர்ச்சித் தோன்றி வெளிப்பட்டு விடுகின்றது.

உலகத்தில் உள்ள கவிஞர்களில் மிகச் சிறந்த - பரந்த - அறிவினராகிய “ஜியார்ஜ் பர்னாட்ஷா” என்பவரைப்பற்றி அறியாதார் எவரும் இவர். அவர் கூறுவது முழுவதும் நமது இயக்கக் கொள்கைக்கு ஆதரவளிக்கக் கூடிய மொழிகளேயாகும். அவர் எழுதிய நூல்களைக் கற்றோர் அனைவரும் அவருடைய அபிப்பிராயங்களை நன்கு அறிவார்கள். அவர் இங்கிலாந்தில் சமீபத்தில் ஆகாசவசனி மூலம் ஒரு பிரசங்கம் செய்தார். அப்பிரசங்கத்தின் சுருக்கம் வருமாறு:-

“நான் மிகவும் பெரிய மனிதன் என்று நீங்கள் நினைக்கிறீர்கள். பிரிட்டிஷ் ஆகாயவசனிக் கார்ப்பொரேஷனும் இவ்வாறே கருதுகிறது. நானும் ஒரு சாதாரண தாடியுள்ள கிழவனைப் போலவே இருக்கிறேன் என்பதை என்படத்தின் மூலம் அறிந்திருப்பீர்கள். நீங்கள், நான் பெரிய மனிதனானது எப்படி என்னும் ரகசியத்தை அறிய ஆசைப்படுவீர்கள்.

உண்மையில் பெரிய மனுஷனென்றோ, பெரிய மனுஷி என்றோ யாரும் இல்லை. மக்கள் கொண்டுள்ள பலவாறான மூட நம்பிக்கைகளில் இதுவும் ஒன்றாகும்.

குழந்தைகளால் பெற்றோர்களுக்குப் பெரும் பொறுப்பு உண்டாகிற தென்று பலர் கூறுகிறார்கள். இப்படி கூறுவது சிறிதும் பொருளற்ற வார்த்தை யாகும். குழந்தைகளால் ஏற்படும் பெரும் செலவைப் பெற்றோர்கள் ஏற்றுக் கொள்ளக் கூடாது.

இறந்து போனவர்களுக்குப் பதிலாக புதிய மக்களை உண்டாக்க வேண்டிய பொறுப்பு அரசாங்கத்தைச் சேர்ந்ததாகும். இதன் பொருட்டு அரசாங்கத்தார் பெற்றோர்களுக்குத் தாராளமாகப் பண உதவி செய்ய வேண்டும்.

இறந்து போனவர்களுக்குப் பதிலாகப் புதிய மக்களை உண்டாக்கு வதனால் ஏற்படும் செலவு முழுவதும் இப்பொழுது பெற்றோர்களையே சேருகிறது. ஆனால் பிரம்ச்சாரிகளுக்கு இவ்விஷயத்தில் எவ்வகையான செலவுமில்லை.

ஆகையால் பெண்களுக்குக் கொஞ்சமேனும் புத்தி இருக்குமாயின், அரசாங்கத்தார் குழந்தைகளைப் பெறுவோர்களுக்குத் தக்க ஒத்தாசை செய்வதாக உறுதி கூறாமலிருக்கும் வரையிலும், தாங்களும் பிரம்மச்சரி யத்தை மேற்கொண்டு “குழந்தைகளைப் பெறமுடியாது” என்று கண்டிப்பாக அரசாங்கத்தாருக்கு எச்சரிக்கை செய்து விட வேண்டும்.”

இதுதான் திரு. பர்னாட்ஷா அவர்களின் பிரசங்கமாகும். இதன் பொதுக் கருத்து, நாட்டின் ஜனப்பெருக்கத்தைக் காப்பாற்ற வேண்டிய கடமையும், மக்கள் தொகையை அதிகப்படுத்த வேண்டிய கடமையும் அரசாங்கத்தைச் சார்ந்தது என்பதாகும். இத்தகைய சிறந்த அரசாங்கம் ஏற்பட வேண்டுமானால் முதலில் மக்களிடம் இருக்கும் மூட நம்பிக்கைகள் யாவும் ஒழிய வேண்டும் என்று தான் நாம் கூறுகிறோம்.

அடுத்தபடியாக தொழிலாளர் தலைவர்களில் ஒருவரான திரு. யமுனா தாஸ் மேத்தா அவர்கள் சென்ற 6-8-32 வெள்ளிக்கிழமை மாலை பம்பாய் பிரவொட்ஸ்கி விடுதியில் மாணவர் கூட்டத்தில் சமதர்மத்தைப் பற்றி ஒரு பிரசங்கம் செய்துள்ளார். அப்பிரசங்கம் வருமாறு:-

“மக்களின் சுபாவமே சமதர்மத்தை நாடி நிற்கின்றது. சமதர்மத்தின் தத்துவம் ஜீவகாருண்யமுடையது. இக்கொள்கை மற்றைய நாடுகளை விட இந்தியாவிற்கு மிகவும் அவசியமாகும். ஆகையால் இந்த தத்துவத்தை நன்றாக உணர்ந்து ஆதிக்கத்தையும் வேற்றுமையையும் ஒழிக்கும்படி மாணவர்களை வேண்டிக் கொள்ளுகிறேன்.

பண்டைக் காலத்தில் இருந்த மதத்தலைவர்களும், அறிஞர்களும், மக்களுடைய வறுமைத் துன்பத்தைப் போக்கும் பொருட்டு “தர்மம் புரிய வேண்டியது அவசியம்” என்று உபதேசம் புரிவதை வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தார்கள். ஜன சமூகம் தற்பொழுது எந்த அடிப்படையின் மேல் இருக்கிறதோ அந்த அடிப்படையை அடியோடு மாற்றி வேறு விதமாக அமைத்து விட்டால் தருமம் கொடுப்பதும், தருமம் வாங்குவதும் (பிச்சை எடுப்பது) ஒழிந்து போகும் என்பதே சமதர்ம வாதிகளின் அபிப்பிராயமாகும்.

இப்பொழுதுள்ள ஜன சமூக அமைப்பின்படி மக்கள் வாழ்க்கைக்கு வேண்டிய அவசியமான சாதனங்கள் எல்லாம் சில மனிதர்களின் ஆதிக்கத்

தில் உள்ளன. உணவுப் பொருள்களைத் தரும் விளைநிலங்கள் ஜன சமூகத் திற்குப் பொதுவாக இல்லை. அவைகள் சிலருடைய ஆதிக்கத்தில் மட்டுமே இருக்கின்றன. நிலம் வேண்டுமானால் நிலச் சுவாந்தாரர்களிடம் பணம் கொடுத்து வாங்க வேண்டி இருக்கிறது.

யாருக்கும் முதலே இருக்கக் கூடாதென்று சமதர்மவாதி கூறவில்லை. முதல் இல்லா விட்டால் எக்காரியமும் நடைபெறாது. ஆனால் ஒரு அளவுக்கு மேல் தனிப்பட்ட சொத்து இருப்பதற்கு இடமில்லை. எல்லோரையும் ஒரே அளவுக்குக் கட்டுப்பாடு செய்வதும் கஷ்டமானதே. ஆனால் லட்சாதிபதியின் மகனுக்கும், தோட்டியின் மகனுக்கும் உள்ள வேற்றுமையை ஒழிக்க வேண்டுமென்பதே சமதர்மவாதியின் கொள்கையாகும். பகுத்தறிவைத் துணை யாகக் கொண்டால்தான் இத்தகைய சமதர்மம் ஏற்படும்படி செய்யலாம்.”

என்பது திரு. மேத்தா அவர்களின் பிரசங்கமாகும். இதிலிருந்து எந்தக் கொள்கை பரவவேண்டுமானாலும், அது ஐக்கிய ஆட்சிக் கொள்கை யானாலும், பூரண சுயேச்சைக் கொள்கையானாலும், சமதர்மக் கொள்கை யானாலும், பொது உடமைக் கொள்கையானாலும் முதலில் மக்களிடமுள்ள மூட நம்பிக்கைகள் அழிய வேண்டும். அதன் பின்தான் ஜனசமூகத்திற்கு நன்மையை அளிக்கத் தகுந்த எந்த அரசியல் அமைப்பையும் ஏற்படுத்த முடியும் என்பதில் ஐயமில்லை. இத்தகைய அபிப்பிராயத்தையே அறிவுடை யோர் அனைவரும் வெளியிட்டு வருவதை மேற்கூறிய அபிப்பிராயங் களைக் கொண்டு உணரலாம்.

உலகம் இவ்வாறு விரைந்து சமதர்ம உலகத்திற்குச் சென்று கொண்டி ருப்பதை அறியாதக் கிணற்றுத் தவளைகள் சுயமரியாதை இயக்கத்தைப் பழிக்கத் தொடங்குகிறார்கள். அவ்வியக்கத்தினால் உண்டாகும் நன்மையை உணராமல்; கோயிலை இடிக்கச் சொல்லுகிறது;. குளத்தைத் தூர்க்கச் சொல்லுகிறது; மதத்தை அழிக்கச் சொல்லுகிறது; சாஸ்திரங்களை கொளுத்தச் சொல்லுகிறது; ஜாதியைப் போக்கச் சொல்லுகிறது என்று கூறி பாமர மக்களை அதற்கு எதிராகத் திருப்ப முயற்சிக்கிறார்கள். ஆனால் மேற்கூறியவாறு இவர்கள் சுயமரியாதை இயக்கத்தின் மேல் பழிசுமத்துவதாகக் கூறுவதாகக் கருதிக்கொண்டு செய்யும் பிரச்சாரமே உண்மையான சுயமரியாதைப் பிரச்சார மாகும். அறிவுடையவர்கள் இதை யோசித்துப் பார்த்தால், அதாவது சுயமரியாதை இயக்கம் இவ்வாறு கூறுவதற்குக் காரணம் என்னவென்பதை ஆராய்ந்து பார்த்தால் உண்மையை அறிந்து கொள்ளுவார்கள் என்பது நிச்சயம்.

குடி அரசு - துணைத் தலையங்கம் - 14.08.1932

இதற்கு என்ன சொல்லுகிறார்கள்?

மக்களுக்குள் எந்த வகையினாலும் வித்தியாசங்கள் என்பன சிறிதும் இல்லை. ஆனால் தற்போது காணப்படும் வித்தியாசங்களை ஏற்படுத்தி ஒரு கூட்டத்தாரை உயர்வாகவும், மற்றொருக் கூட்டத்தாரைத் தாழ்வாகவும், மற்றுஞ்சில கூட்டத்தாரை நடுத்தரமானவர்களாகவும், மற்றும் பலரைத் தாழ்த்தப்பட்டவர்களாகவும், மற்றும் பலரைத் தீண்டாதார்களாகவும் பிரித்து பிரித்து வேறு வேறாக வைத்திருப்பது சுயநலங் கொண்ட மக்களால் செய்யப்பட்ட ஏமாற்றேயன்றி வேறல்ல. உண்மையில் நோக்கும் போது எல்லா மனிதர்களும் சமமான நிலையையும், இன்பத்தையும், வாழ்வையும் பெறுவதற்குத் தகுதியுடையவர்களே யாவார்கள். ஆகையால் மக்களுக்குள் உள்ள உயர்வு தாழ்வு வேற்றுமைகளை ஒழித்து எல்லோரையும் ஒன்று படுத்திச் சுதந்திரமும், சுகமும் உடையவர்களாய் வாழச் செய்ய வேண்டும் என்னும் எண்ணம் தற்கால அறிஞர்கள் மனத்தில் தோன்றி அதற்கான முயற்சிகள் ஒவ்வொரு நாட்டிலும் நடைபெறுகின்றன.

மக்களுக்குள் அளவிலடங்காத வேற்றுமைகளும் இவ்வேற்றுமை காரணமாக ஒருவர் மேல் ஒருவர் வீண் வெறுப்புக் கொள்ளுதலும், இவ் வெறுப்புக் காரணமாக கொடுமைகளைச் செய்வதுமாகிய காரியங்கள் மற்றய நாடுகளைக் காட்டிலும், நமது நாட்டில் நமது சமூகத்தில் நாள்தோறும் அதிக மாக வளர்ந்து கொண்டே போகின்றன என்பதைப் பகுத்தறிவு உடையவர்கள் எல்லோரும் அறிவார்கள். இவைகளுக்கெல்லாம் காரணமாயிருப்பன பலவாயினும் முக்கியமானது மதம் ஒன்றே என்று நாம் கூறிவருகிறோம். ஆகவே மதம் என்பது அடியோடு அழிந்தால் மக்களிடம் உள்ள வேற்றுமைகளும், வெறுப்புகளும், நீங்கி ஒற்றுமை உண்டாகிவிடும் என்றும் கூறிவருகிறோம்.

அதிலும் முக்கியமாக இந்துமதம் அழிந்தால் தான் இந்துக்கள் உருப்படமுடியும் என்பதை முக்கியமாக எடுத்துக்காட்டிவருகிறோம். இவ் விஷயத்தை நாம் சொல்லும் போது தான் நம்மை “இந்து மதத் துரோகி” கள் என்றும் “தேசத்துரோகி” கள் என்றும் “நாஸ்திகர்கள்” என்றும் நம்மைப்பற்றி நம் எதிரிகள் பொது ஜனங்களிடையில் துவேஷப் பிரசாரம் பண்ணிக்

கொண்டு வருகிறார்கள். எதற்காக நாம் இந்து மதம் முதலில் அழிந்து தீர வேண்டும் அல்லது அழிக்கப்பட்டு ஒழிய வேண்டும் என்று சொல்லுகின்றோம் என்பதை அறிந்தார்களானால் நம்மைப் பகுத்தறிவுடையவர்கள் அவசரப்பட்டு ஒதுக்கி விட மாட்டார்கள், அல்லது நம்மோடு அவசரப்பட்டுச் சண்டைக்கு வரமாட்டார்கள் என்பது நிச்சயமாகும். ஆகையால் அக் காரணத்தைச் சிறிது கூற விரும்புகிறோம்.

சாதி வித்தியாசம் “கடவுள்” என்பவராலேயே ஏற்படுத்தப்பட்டது என்பது இந்து மதக்கொள்கை. “வேதங்கள்” என்பவைகளிலும், “ஸ்மிருதிகள்” என்பவைகளிலும் “கடவுள்” என்பவரின் முகத்தில் இருந்து “பிராமணன்” என்னும் சாதியும், தோளிலிருந்து “கூத்திரியன்” என்னும் சாதியும், துடையிலிருந்து “வைசியன்” என்னும் சாதியும், பாதத்திலிருந்து “சூத்திரன்” என்னும் சாதியும் பிறந்ததாகக் கூறுகின்றன. இந்த சாதி வேற்றுமையை ஆதாரமாகக் கொண்டே உயர்வு தாழ்வுகளும், தொழில்களும் கற்பிக்கப்பட்டன. ஆதியில் ஏற்படுத்தப்பட்ட இந்த நாலு வகையான சாதி வேற்றுமையே இப்பொழுது நாலாயிரக் கணக்கான சாதி வேற்றுமைகள் தோன்றி நிலைத்திருப்பதற்குக் காரணமாக இருந்தன.

அன்றியும் மக்கள் சமூகத்தில் பாதித் தொகையாக இருக்கின்ற பெண்கள் சமூகத்தைக் கொடுமைப் படுத்தி, அடிமைப்படுத்தி அவர்கள் ஒன்றுமறியாத அபலைகளாக வைத்திருப்பதற்குக் காரணமும் இந்து மதமேயாகும்.

இன்னும் எண்ணற்ற பண்டிகைகளையும், திருவிழாக்களையும் ஏற்படுத்தி ஏழைமக்களின் பொருளை வீணாகச் செலவழிப்பதற்குக் காரணமாயிருப்பதும் இந்து மதமேயாகும்.

கல்யாணத்திலும் கருமாதியிலும், இன்னும் பலகாரியங்களிலும் பலவகையான அர்த்தமற்ற சடங்குகளை ஏற்படுத்தி, இவைகள் மூலம் ஏழை மக்களின் பொருளைப் பார்ப்பனர்களுக்குப் போய்ச் சேரும்படி செய்வதற்குக் காரணம் இந்துமதமேயாகும்.

காளியென்றும், கருப்பன் என்றும், முனியாண்டி என்றும், சிவன் என்றும், பெருமான் என்றும் பலவகையான சாமிகளையும், அவைகளுக்கு விக்கிரகங்களையும், அவ்விக்கிரகங்களுக்குக் கோயில்களையும் ஏராளமானப் பொருளைச் செலவு செய்து கட்டி வைத்து அவைகளின் பேரால் நாள் தோறும், வாரந்தோறும், வருஷந்தோறும், ஆயிரக் கணக்காகவும், வட்சக் கணக் காகவும், கோடிக்கணக்காகவும் பணத்தை வீணாகச் செலவு செய்து விட்டு இந்திய நாடு வறுமையடைவதற்குக் காரணமாய் இருப்பதும் இந்து மதமேயாகும்.

இவ்வாறு எந்த வகையில் பார்த்தாலும் இந்து மதமானது அதை பின்பற்றும் மக்களை நாள் தோறும் அடிமைகளாகவும், தரித்திரர்களாகவும், மூடர்களாகவும், ஒருவரோடு ஒருவர் ஒன்று சேர முடியாதவர்களாகவும் செய்து கொண்டு வருகிறதே யொழிய மற்றபடி கடிகளவு நன்மையையாவது உண்டாக்கவில்லை என்பதை “மதம்” என்னும் பாசியினால் மறைக்கப் படாத மூளையை உடையவர்கள் தெரிந்து கொள்ளலாம்.

இந்து மதத்தினால் விளையும் இத்தகைய கெடுதிகளை நன்றாய் அறிந்தே காலஞ்சென்ற பெரியார்களாகிய இராமாநுஜர், சைதன்னியர், ராசாராம் மோகனராய், தயானந்த சரஸ்வதி, விவேகானந்தர் முதலியவர்கள் சாதி வேற்றுமையை ஒழிக்கவும், பெண்களின் அடிமையை அகற்றவும் எவ்வளவோ முயற்சி செய்தார்கள். அவர்கள் செய்த முயற்சிகள் அனைத்தும் இன்று ஏட்டளவிலும், பேச்சளவிலும் நிற்பதைத் தவிர ஒரு பலனையும் தரவில்லை என்பதை நாம் அறிந்துதான் இருக்கின்றோம். இவ்வாறு அவர்கள் முயற்சி பலன் தராமல் போனதற்குக் காரணம் பெரும்பாலும் இந்து மதமே என்பதில் ஐயமில்லை. சாதிபேதம் பெண்ணடிமை ஆகிய அஸ்திவாரங்களின் மேல் கட்டப்பட்டிருக்கும் இந்து மதத்தை வைத்துக் கொண்டே அந்த சாதிபேதத்தையும், பெண்ணடிமையையும் ஒழிக்க வேண்டுமென்றால் எப்படி முடியும்? ஆகையால் நாம் இந்து மதமாகிய வீட்டையே முழுவதும் இடித்து எறிந்தால்தான் அதன் அஸ்திவாரமாகிய சாதி பேதம், பெண்ணடிமையாகிய இரண்டையும் அடியோடு பெயர்த்தெறிய முடியும் என்று கூறுகின்றோம். ஆகவே நமது நோக்கம் சாதிபேதமும், பெண்ணடிமையும் ஒழிய வேண்டுமென்பது தான் என நாம் எடுத்துக் காட்டுவது மிகையாகும்.

ஆகையால் யார் யார், சாதி வேற்றுமைகளை ஒழித்து மக்களுக்குள் சமதர்மத்தை நிலை நிறுத்தவும், பெண்களுடைய அடிமைத்தன்மைக் கான காரணங்களை எல்லாம் ஒழித்து அவர்களுக்கும் ஆண்களைப்போல் சம உரிமை அளிக்கவும் பாடுபடுகின்றார்களோ அவர்களுடையெல்லாம் நாம் பாராட்டுகின்றோம். இத்தகைய கொள்கைகளுடன் உழைத்து வரும் இயக்கங்களுக்கும், மக்களுக்கும், சாஸ்திரங்களுக்கும் மதங்களுக்குங்கூட நாம் எதிரிகளல்ல வென்பதைச் சொல்லிக் கொள்ளுகிறோம்.

நாம் இப்பொழுது இந்துக்களுக்குள்ளேயே வடநாட்டிலும் தென்னாட்டிலும் சாதிவேற்றுமையையும், பெண்ணடிமையையும் ஒழிக்க வேண்டும் என்னும் கிளர்ச்சி தோன்றியிருப்பதைக் கண்டு நமது இயக்கத்தின் நோக்கமும், வேலையும் வீண்போகவில்லையென்று களிப்படைகிறோம். இதற்கு உதாரணமாகச் சென்ற 8-8-32ல் புதிய டில்லியில் “இந்து சீர்திருத்த மகாநாடு” என்னும் பெயருடன் இந்துக்களால் ஒரு மகாநாடு நடத்தப்பட்டதையும், அம்மகாநாட்டின் தலைவர் வரவேற்புத் தலைவர் முதலியவர்களின் பேச்சுக்களையும், அம்மகாநாட்டில் நிறைவேற்றப்பட்ட தீர்மானங்களையும் கூறலாம்.

அம் மகாநாட்டின் வரவேற்புத் தலைவர் திரு. ராமலால் வர்மா என்பவர் “மூட நம்பிக்கைகளாலும், இழிவான வைதீகங்களாலும், பலவிதமான சாதி பேதங்களும் பிரிவுகளும் ஏற்பட்ட காரணத்தால் இந்து சமூகம் தாழ்ந்த நிலையை அடைந்து விட்டது. இந்து சமயம் தீண்டாமை என்னும் கறையினால் தாழ்வையடைந்திருக்கிறது. ஆகையால் இந்த சாதி வேற்றுமைகளையும், தீண்டாமையையும் அடியோடு ஒழிக்க வேண்டியது அவசியமாகும்” என்று பேசியிருக்கிறார்.

அம் மகாநாட்டின் தலைவர் சுவாமி சத்திய தேவ பாரி பிரஜாத் என்பவர்,

“இந்துக்கள் வீண்பெருமையையும் துவேஷத்தையும் விடுவார்களானால் அவர்கள் ஆதிக்கம் மிகுந்தவர்களாவார்கள். இந்துக்களுக்குள் ஒற்றுமை ஏற்படுவதற்கு முன் சுயராஜ்யம் கிடைப்பதென்பது முயற்கொம்பு தான். இந்தியாவின் மக்களாகிய இந்துக்கள் அனைவரும் தமக்குள் உள்ள சமூகத் துவேஷங்களை விட்டொழித்தும் சமூகக் கொடுமைகளை ஒழித்தும், சுயநலத்தை விட்டுக் கொடுத்தும் இந்தியாவுக்குத் தொண்டு புரிய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்” என்று பேசியிருக்கிறார்.

இன்னும் அம்மகாநாட்டில் நிறைவேற்றப்பட்டத் தீர்மானங்களில் மூன்று தீர்மானங்கள் இந்தியாவின் முன்னேற்றத்திற்கு வேண்டிய சிறந்த தீர்மானங்களாகும். அவைகள் வருமாறு:-

1. இம்மகாநாடு இந்து சமூகத்தில் பிறப்பினாலேயே சாதி வேற்றுமை பாராட்டும் காரணத்தால் ஆயிரக்கணக்கான சமூக வேற்றுமைகளும், தீண்டாமையும் வளர்வதாகக் கருதுவதால் சாதி வித்தியாசம் பாராட்டுவதை இந்துக்கள் அதிவிரைவில் விட்டொழிக்க வேண்டுமென்றும், இதன் பொருட்டு இந்துக்களின் பல விரிவான சாதியினரும் தங்களுக்குள் சமபந்தி போஜனமும், கலப்பு மணமும் செய்ய வேண்டுமென்றும் யோசனை கூறுகிறது.

2. இம்மகாநாடு தீண்டப்படாதவர்களுக்கும் தாழ்த்தப்பட்டவகுப்பாருக்கும் பொது இடங்கள், பொதுக்கிணறுகள், பொதுப் பாதைகள் முதலிய வற்றை மற்ற இந்துக்களைப்போல் சம உரிமையோடு அனுபவிக்க உரிமை உண்டு என்று கருதுவதுடன், பொதுப்பள்ளிக் கூடங்களில் மேற்கண்ட வகுப்புப் பிள்ளைகளைத் தடையின்றிச் சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டும் என்றும், இந்துக்கோயில்களிலும், மற்ற பொதுஇடங்களிலும் தடையின்றிச் செல்ல அனுமதிக்க வேண்டும் என்றும் கேட்டுக் கொள்கிறது.

3. இம்மகாநாடு இளம்பருவத்தில் பெண்களுக்கு மணம்புரியும் காரணத்தாலேயே விதவைகள் பெருகுவதனால் இந்துக்கள் அனைவரும் இளம்பருவ மணத்தை ஒழித்துச் சாரதா சட்டத்தின்படி மணம் செய்யுமாறும், சமூக ஒற்றுமையுடன் அச்சட்டத்தை அனுஷ்டிக்க வேண்டும் என்றும் வற்புறுத்துகிறது.

மேற்கண்ட மூன்று தீர்மானங்களிற்கண்ட விஷயங்கள் நமது சுயமரியாதை இயக்கத்திற்குப் புறம்பானவையல்ல. அத்தீர்மான விஷயங்கள் இந்துக்களால் அனுஷ்டானத்துக்கு கொண்டு வரப்படுமானால் நமது விருப்பத்தின் படி இந்துக்களின் சமூகம் வளர்ச்சியடைவதுடன் அவர்களின் வளர்ச்சிக்குத் தடையாக இருக்கும் இந்து மதமும் அழிந்துதான் தீரும்.

ஜாதி வித்தியாசமும், தீண்டாமையும் கோயில்களிலும், பள்ளிக் கூடங்களிலும் பொதுக்கிணறு, பொதுப்பாதைகளிலும், தாழ்த்தப்பட்டார்க்கு உரிமை இல்லாதிருப்பதும் இளமை மணமும் இந்து மதத்திற்கு அடிப்படையானவைகள்; ஆகையால் இவைகள் காப்பாற்றப்பட வேண்டும் என்று கும்பகோணம் பார்ப்பனர்கள் பேசிக் கொண்டு வருவதையும் மகாநாடுகளில் தீர்மானங்கள் நிறைவேற்றிக் கொண்டிருப்பதையும் அறிந்தவர்கள் டில்லி இந்து சீர்திருத்த மகாநாட்டுத் தீர்மானங்கள் இந்து மதத்திற்கு மாறுபட்டதென்பதையும் இந்து மதத்திற்கு அழிவைத் தேடுவது என்பதையும் ஒப்புக் கொள்ளாதிருக்க முடியுமா? என்றுதான் கேட்கின்றோம். ஆகவே இந்து மதத்திற்குப் புறம்பான தாயிருந்தாலும் இருக்கட்டும், இதனால் இந்து மதம் அழிந்தாலும் அழியட்டும் என்ற தைரியத்துடன் இந்து சமூக வளர்ச்சி ஒன்றையே கருதி மேற்கண்ட தீர்மானங்களை நிறைவேற்றிய டில்லி “இந்து சீர்திருத்த மகாநாட்டா”ரை நாம் பாராட்டுகிறோம். இச்சமயத்தில் சுயமரியாதை இயக்கத்தைக் கண்டு முணுமுணுக்கும் பண்டிதர்களும், தென்னாட்டுக் கும்பகோணம் மடிசஞ்சிகளும் திரு. எம். கே. ஆச்சாரியார் கூட்டத்தாரும், வடநாட்டில் இந்துக்கள் கூடி இவ்வாறு தீர்மானம் பண்ணியிருக்கிறார்களே இதற்கு என்ன சொல்லுகிறார்கள் என்று கேட்கின்றோம்.

இதனால்தான் நமது இயக்கத்தின் ஆக்க வேலைகளாகக் கலப்பு மணங்களையும், விதவா விவாகங்களையும், சமபந்தி போஜனங்களையும், தீண்டாமை ஒழித்தலையும் செய்து வருகிறோம். இக்காரியங்களின் மூலம் சடங்குகளும் சாதிகளும் ஒழிக்கப்பட்டு வருகின்றன. இக்கொள்கை இந்தியா முழுவதும் அனுஷ்டிக்கப்படுமாயின் இந்துக்களைப் பிடித்த கஷ்டம் விரைவில் அழிந்து ஒழிவது நிச்சயமென்பதில் ஐயமில்லை.

இன்று சாதிகள் ஒழிய வேண்டும், பெண்களுக்குச் சமத்துவம் கொடுக்க வேண்டும், இவைகளின் பொருட்டுக் கலப்பு மணங்கள் செய்யப்பட வேண்டும், மூட நம்பிக்கைக்கான சடங்குகளை ஒழிக்க வேண்டும் என்னும் கொள்கைகளை பழுத்த இந்து மத பக்தர்கள் கூட ஒப்புக்கொண்டு பிரசாரம்

பண்ண முன் வந்திருப்பதை நோக்கும் போது இன்னுஞ் சில நாட்களில் இவர்களே, இந்து மதத்தினர் வரவர தரித்திர திசையை அடைவதற்கு காரணம் எனன என்பதை ஆழ்ந்து சிந்திப்பார்களாயின் அதற்குக் காரணம் கோயில் களும், சாமிகளும், சடங்குகளும், பண்டிகைகளும் என்பதையுணர்ந்து இவைகளையும் ஒழிக்க முன்வருவார்களென்றே நம்பலாம்.

ஆகையால் எப்பொழுதாவது இன்றில்லாவிட்டாலும் இன்னுஞ் சில தினங்கள் கழித்தாவது மக்களின் முன்னேற்றத்திற்குத் தடையாயிருக்கின்ற “இந்து மதம்” “வைதீக மதம்” “தெய்வீக மதம்” “புராதன மதம்” என்று சொல்லப்படுகின்ற பாழும் மதம் அழிந்தே தீரும் என்பதில் எள்ளளவும் சந்தேகமில்லை. ஆதலால் இனியாவது சுயமரியாதை இயக்கம் சொல்லுகின்ற விஷயங்களில் உண்மையை உணர்ந்து மக்களின் முன்னேற்றத்திற்கான முயற்சியைப் புரியுமாறு பொதுஜனங்களை வேண்டிக் கொள்ளுகிறோம்.

குடி அரசு - தலையங்கம் - 21.08.1932

நம்பிக்கையில்லைத் தீர்மானம்

செல்வாக்கோ, வன்மையோ பெற்ற எந்த கட்சியே யாயினும் எந்த இயக்கமே யாயினும் அதிலுள்ள அங்கத்தினருள் அபிப்பிராய பேதங்கள் எழுவதும், இருப்பதும் சர்வ சாதாரணம். உண்மையுணர்ந்து அத்தகைய அபிப்பிராய பேதங்கள் பரிகரிக்கப்பட்டால் பின்னர் ஆக்க வேலைகள் தீவிரமாய் நடைபெறுவதும் சரித்திர சம்மதமான யாரும் மறுக்க முடியாத உண்மைகளாகும். உலகெங்கும் இத்தகைய சம்பவங்கள் நடப்பதை கேட்டும், கண்டும் வருகிறோம். இத்தகைய சம்பவங்கள் கட்சியின் முன்னேற்றத்தையும் பலத்தையும் குறிக்கிறதேயன்றி வேறில்லை. பார்ப்பன ரல்லாதார் கட்சி ஆதிக்கத்திலிருப்பதும் பார்ப்பனரல்லாத மந்திரிசபை அதிகாரத்திலிருப்பதும் இக்கட்சியை ஒழிக்க அதிகாரத்தைக் குலைக்க எதிரிகள் செய்யும் சூழ்ச்சி களும் விஷயங்களும் எண்ணிறந்தன. இதன் உண்மையறியாது நம் மக்கள் இன்னும் ஏமாந்தே வருகின்றனர். சில தினங்களுக்குமுன் சென்னை அரசாங்க மந்திரி கனம் முனுசாமி நாயுடு அவர்கள் மீது நம்பிக்கை இல்லாதத் தீர்மானம் கொண்டு வருவதாக இருந்த விஷயமே தக்க சான்றாகும். அதற் காகக் கூடிய தென்னிந்திய நலவுரிமைச்சங்க நிர்வாகக் கமிட்டியின் கூட்ட நடவடிக்கைகளை பிரிதோரிடம் பிரசுரித்துள்ளோம். யாராயிருந்த போதிலும் தங்கள் அபிப்பிராயத்தைச் சொல்லவும், குறையைத் தெரிவித்துக் கொள்ள வும் உரிமை உண்டு என்பதை நாம் ஒப்புக் கொண்டபோதிலும் இந்தியாவுக்கு வழங்கப்போகும் சீர்திருத்தங்கள் பிரஸ்தாபத்தில் இருக்கின்றன. கட்சி பலத்தை உத்தேசித்து ஏகோபித்த ஆக்க வேலையில் ஈடுபட வேண்டிய பொழுது இத்தகையதோர் சம்பவம் நடந்ததையறிய உண்மையில் வருந்துகிறோம்.

அஃதெவ்வாறாயினும் இத்தகையதோர்த் தீர்மானம் கொணர்ந்த அங்கத்தினரே முன்யோசனையுடனும், பகுத்தறிவுடனும் நடந்து மேற்படி தீர்மானத்தை வாபீஸ் வாங்கிக் கொண்டதறிய சந்தோஷிக்கிறோம். பார்ப்பன ரல்லாதார் கட்சி கட்டுக் குலைந்து போகப் போகிறது என்று அகந்தையும் வீராப்பும் கொண்டிருந்த எதிரிகள் சூடுகண்ட பூனை போலடங்கினறென்றே சொல்லுவோம். பார்ப்பனரல்லாத மக்கள் ஒறுமைப்பட்டு ஆக்க வேலையில் முழு மனதுடன் பணியாற்ற வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறோம்.

குடி அரசு - துணைத் தலையங்கம் - 21.08.1932

குற்றஞ்சொல்ல வாய் உண்டா?

(வகுப்புப் பிரச்சினை முடிவு)

இனிவரப்போகும் மாகாணசபையாட்சி அமைப்பில், ஒவ்வொரு மாகாண சட்டசபைகளிலும், ஒவ்வொரு வகுப்பினருக்கும் தனித்தனியே எத்தனை ஸ்தானங்கள் இருக்கவேண்டும் என்னும் வகுப்புப் பிரச்சினை சம்பந்தமான முடிவு சென்ற 16-8-32ல் அரசாங்கத்தாரால் வெளியிடப்பட்டு விட்டது. இந்த வகுப்புப் பிரச்சினை சம்பந்தமாக பல சமூகங்களும் ஒப்புக் கொள்ளும் படியான ஒரு முடிவு காண திரு. காந்தியுள்பட வட்டமேஜை மாநாட்டுப் பிரதிநிதிகள் இந்தியாவிலும் இங்கிலாந்துக்குச் செல்லும் வழியில் கப்பலிலும் இங்கிலாந்திலும் எவ்வளவோ முயன்றும் முடியாமற்போய் விட்டது. இவர்களால் முடியாமல் போன காரணத்தாலேயே இப்பொழுது பிரிட்டிஷ் பிரதம மந்திரியால் தீர்மானிக்கப்பட்ட முடிவை இந்திய அரசாங்கத்தார் வெளியிட்டிருக்கின்றார்கள்.

இப்பொழுது அரசாங்கத்தார் வெளியிட்டிருக்கும் தீர்ப்பின்படி முஸ்லீம்கள், சீக்கியர்கள், இந்தியக் கிறிஸ்தவர்கள், ஆங்கிலோ இந்தியர்கள் ஐரோப்பியர்கள், தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் முதலியவர்களுக்குத் தனித் தொகுதிகள் மூலம் பிரதிநிதிகளைத் தேர்ந்தெடுக்கும் உரிமையளிக்கப்பட்டிருக்கிறது. மற்றும் பெண்கள், தொழிலாளர்கள், நிலச்சுவான்தாரர்கள், வியாபாரிகள், சர்வ கலாசாலைகள் முதலிய பலருக்கும் ஸ்தானங்கள் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

இத்தீர்ப்பில் முக்கியமாகக் கவனிக்கக் கூடியன சில உள்ளன. முஸ்லீம்கள் பஞ்சாப் மாகாணத்திலும் வங்காள மாகாணத்திலும் தாங்கள் பெரும் பான்மையினராயிருப்பதால், தங்கட்கு அதிக ஸ்தானங்கள் ஒதுக்கி வைக்க வேண்டும் என்றும் மற்ற மாகாணங்களில் தங்கள் ஜனத்தொகைக்குத் தக்க வாறு ஸ்தானங்கள் கொடுக்க வேண்டும் என்றும் கேட்டனர். ஏறக்குறைய அவர்கள் கேட்டவாறே கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையால் இத்தீர்ப்பைக் கொண்டு முஸ்லீம்கள் திருப்தியடைவதுதான் நியாயமே தவிர தங்களுக்கு அரசாங்கத்தார் காட்டியிருக்கும் சலுகை போதாதென்று குறை கூறுவது ஒழுங்கானதல்லவென்று நாம் கருதுகின்றோம்.

அடுத்தபடியாக தாழ்த்தப்பட்டவர்களுக்குத் தனித்தொகுதியும், பொதுத்தொகுதியில் ஒட்டுக்கொடுக்கும் உரிமையும் அளித்திருப்பது

பாராட்டத்தகுந்ததாகும். இதனால் தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்பினர்க்குச் சட்ட சபையின் மூலம் அவர்கள் விரும்பும் நன்மைகள் கிடைக்க இடமுண்டு. எப்படியெனில் பொதுத் தொகுதியின் மூலம் தேர்ந்தெடுக்கப் படும் பிரதிநிதிகள் தாழ்த்தப்பட்ட சமூகத்தாரின் வாக்குகளையும் பெற்றே சட்டசபைக்குச் செல்ல வேண்டியிருப்பதால், அப்பிரதிநிதிகள் தாழ்த்தப்பட்ட சமூகத்தைச் சேர்ந்த பிரதிநிதிகள் அவர்கள் சமூக முன்னேற்றத்தின் பொருட்டு கொண்டு வரும் தீர்மானங்களுக்கு ஆதரவளித்தே தீர வேண்டும். இன்றேல் அடுத்தத் தேர்தலில் தாழ்த்தப்பட்ட சமூகத்தாரின் வாக்குகளைப் பெறமுடியாமல் போய் விடுவார்கள்.

அடுத்தபடியாகப் பெண்களுக்குக் கொடுத்திருக்கும் ஸ்தானங்கள் மிகவும் குறைவாகும். ஜனத்தொகையில் பாதிக்கு மேலுள்ள பெண் சமூகத்திற்கு மிகக்குறைந்த ஸ்தானங்களை அளித்திருப்பது அச்சமூகத்தை இழிவு படுத்துவதாகுமென்பதே நமது அபிப்பிராயமாகும். ஆனால் அவர்களுக்குள்ளும் வகுப்புவாரிப் பிரதிநிதித்துவம் வழங்கியிருப்பது போற்றத்தக்கதாகும். இவ்வாறு பெண்களுக்குள்ளும் வகுப்புவாரிப் பிரதிநிதித்துவம் வழங்கியிருப்பதைப் பலர் கண்டிக்கிறார்கள். தற்பொழுதுள்ள நிலையில் பெண்களுக்கு வகுப்புவாரிப் பிரதிநிதித்துவம் இல்லாவிட்டால் சட்டசபைகளுக்குப் பொதுத் தொகுதியின் மூலம் தேர்ந்தெடுக்கும் எல்லாப் பெண்களும் அநேகமாக இந்துப் பெண்களாகவே இருப்பார்களென்பதில் ஐயமில்லை. மற்றய வகுப்புப் பெண்கள் ஸ்தானம் பெறுவதற்கு முடியாமல் போய் விடும். ஆகையால் வகுப்புவாரிப் பிரதிநிதித்துவம் அளித்திருப்பதன் மூலம் எல்லா வகுப்புப் பெண்களுக்கும் ஸ்தானம் கிடைக்கும்படி செய்திருப்பதை நாம் பாராட்ட வேண்டுமே தவிர குறை கூறுவது தவறாகும்.

அடுத்தபடியாகத் தொழிலாளர்களுக்கு அளித்திருக்கும் ஸ்தானங்களும் மிக மிகக் குறைவானதாகும். தொழிலாளர்கள் இல்லாவிட்டால் நாட்டில் விவசாயமோ, கைத்தொழில்களோ, வியாபாரமோ பணக்காரர்களோ, அரசாங்கமோ ஒன்றும் நிலைத்திருக்க முடியாது என்பது அறிஞர்கள் கண்ட உண்மையாகும். நாட்டின் செல்வத்தை வளர்க்கின்றவர்கள், நாட்டைப் பாதுகாத்து வருபவர்கள் தொழிலாளர்களே யாவார்கள். ஆகவே நியாயப்படிப் பார்த்தால் அவர்களுக்கு அரசாங்கத்திலும் சட்டசபையிலும் அதிக ஆதிக்கமிருக்க வேண்டியது ஒழுங்காகும். இப்படியில்லாமல் அவர்களை நசுக்கும் மனப் பான்மையுடையவர்களுக்கு அதிக ஆதிக்கமும், அவர்களுக்கு பேருக்கு மாத்திரம் சில ஸ்தானங்களும் ஒதுக்கி வைத்திருப்பது திருப்தியற்ற செயலாகுமென்று தான் நாம் கூறுவோம்.

ஆயினும் பிரதம மந்திரியவர்கள் வருணாச்சிரம தரும அரசியல் வாதிகளின் பயமுறுத்தல்களையும், முட்டுக்கட்டைகளையும் சிறிதும் லட்சியம் பண்ணாமல் தாழ்த்தப்பட்டோர், முஸ்லீம்கள், சிறுபான்மைச் சமூகத்தினர்கள் முதலியவர்கள் விரும்பியபடியே அவர்களுக்குத் தனித்

தொகுதியும், வகுப்புவாரிப் பிரதிநிதித்துவம் அளித்து வெளியிட்டிருக்கும் இத்தீர்ப்பை நாம் வரவேற்கின்றோம்.

இது சட்டமாகும் போது, இத்தீர்ப்பில் கண்டுள்ள தேர்தல் ஏற்பாட்டையும் மற்றும் பல ஏற்பாடுகளையும் 10 வருஷ காலத்திற்குப் பிறகு இதில் சம்பந்தப்பட்ட சமூகத்தினரின் சம்மதத்தின் பேரில் மாற்றுவதற்கு இடமிருக்கவும் மாற்றப்படாவிட்டால் 20 வருஷங்களுக்குப்பின் இந்த விசேஷ ஏற்பாடுகள் தாமே முடிந்து விடுவதாகவும் சட்டத்திலேயே விதித்துவிட வேண்டுமென்பது அரசாங்கத்தாரின் உத்தேசமெனக் கூறப்பட்டிருக்கின்றதும் கவனிக்கத் தக்கதாகும்.

இந்த விதமான வகுப்புப் பிரச்சினைத் தீர்ப்பு வெளியானவுடன், நமது நாட்டில் உள்ள சில நியாயபுத்தியுள்ள அரசியல்வாதிகளைத் தவிர பாக்கியுள்ள அதிதீவிர ஆவேச அரசியல்வாதிகளும், இந்து மகாசபைக் காரர்களும், வருணாச்சிரமத் தருமிகளும், அரசியல் வயிற்றுப் பிழைப்புக் காரர்களும் தேசியப் பல்லவி பாடும் பத்திரிகை ஆசிரியர்களும் ஒரேடியாக இதைக் கண்டிக்கத் தொடங்கி விட்டார்கள் “இந்திய அரசியலில் வகுப்புவாத விஷயத்தை பிரதம மந்திரி புகுத்தி விட்டார்” என்று வகுப்புவாத விஷயத்திலேயே ஊறிப்போய் கிடக்கும் இவர்கள் கூச்சலிடுகிறார்கள். ஆனால் இவர்கள் இவ்வாறு புலம்புவதில் ஏதாவது அர்த்தமுண்டா என்றுதான் நாம் கேட்கின்றோம்.

வட்டமேஜை மாநாடு ஆரம்பமானது முதல் இந்த வகுப்புப் பிரச்சினை விஷயம் முதன்மையானதாக இருந்து கொண்டிருந்தது யாருக்கும் தெரியாததல்ல, பிரிட்டிஷ் அரசாங்கமும் பிரதம மந்திரியும் “நீங்களே இவ்விஷயத்தை முடிவு செய்து கொள்ளுங்கள்” என்று சொல்லி இந்தியப் பிரதிநிதிகளிடமே ஒப்படைத்து விட்டு ஆரம்ப முதல் கடைசிவரையிலும் இதில் தலையிடாமலே இருந்து விட்டார்கள்.

இந்தியப் பிரதிநிதிகளும் கூடக்கூடப் பேசிப் பார்த்தார்கள்; திரு. காந்தியவர்களும் வகுப்புப் பிரச்சினைத் தீர்ந்தால்தான் வட்ட மேஜை மாநாட்டுக்குப் போவேன் என்று சொல்லிப் பார்த்தார்; இங்கிலாந்திலும் என்னென்னமோ செய்து பார்த்தார். கடைசியில் ஒன்றும் முடியாமல் போய்விட்டது. வட்டமேஜை மகாநாட்டு முஸ்லீம் பிரதிநிதிகளோ வகுப்புப் பிரச்சினை சம்பந்தமாகச் சமரசமான முடிவு ஏற்பட்டால்தான் தாங்கள் மகாநாட்டுடன் கலந்து உழைக்க முடியும்; இன்றேல் கலந்து உழைக்க முடியாது என்று கூறி ஒதுங்கிவிட்டார்கள். இக்காரணத்தால் மேலே நடத்த வேண்டிய அரசியல் வேலை தடைப்பட்டு விட்டது என்னும் விஷயங்கள் இதைத் தேசியக் கூச்சல்காரர்கள் அறியாததல்லவே.

ஆகவே இவர்களால் முடிவு செய்யமுடியாமல் கைவிடப்பட்ட ஒரு விஷயத்தையே பிரதம மந்திரி முடிவு செய்திருக்கும் போது, அது சரியாயிருந்தாலும், தப்பாயிருந்தாலும் அதைப்பற்றிப் பேச இவர்களுக்கு வாயுண்டா என்றுதான் நாம் கேட்கின்றோம்.

அன்றியும் இவ்விஷயத்தை முடிவு செய்யக் கூடிய யோக்கியதையாவது இந்த தேசியக் கூச்சல்காரர்களுக்கு இருக்கிறதா என்று கொஞ்சம் ஆலோசனை செய்து பாருங்கள்! முஸ்லீம்களும், தாழ்த்தப்பட்டவர்களும் மற்ற சிறுபான்மையினரும் தங்களுக்கு வகுப்புவாரிப் பிரதிநிதித்துவமும், தனித் தொகுதியும் தான் வேண்டுமென்று பிடிவாதம் செய்தனர்; காங்கிரஸின் சார்பாகத் திரு. காந்தியவர்கள் முஸ்லீம்களுக்கும் சீக்கியர்களுக்கும் மாத்திரம் தனித் தொகுதியும் வகுப்புவாரிப் பிரதிநிதித்துவமும் கொடுக்க சம்மதிக்கிறேன்; மற்றச் சிறுபான்மை வகுப்பினருக்கும், தாழ்த்தப்பட்ட சமூகத்தினருக்கும் ஒருக்காலும் வகுப்புவாரிப் பிரதிநிதித்துவமும், தனித்தொகுதியும் கொடுக்க சம்மதிக்க மாட்டேன் என்றார்; மற்றும் ஒரு வருணாச்சிரம தரும இந்துக் கூட்டம், இந்திய அரசியலில் வகுப்புவாரிப் பிரதிநிதித்துவமோ, தனித் தொகுதியோ எதுவும் இருத்தல் கூடாது; எல்லாம் பொதுப் பிரதிநிதித்துவமாகவும், பொதுத் தொகுதியாகவுமே இருக்க வேண்டும் என்று கூறிக் கொண்டிருந்தது. இந்த வகையாக மூன்றுவித அபிப்பிராயங்களை பிடிவாதமாக உடைய பிரதிநிதிகள் எவ்வாறு ஒன்று கூடி ஒரு ஏகோபித்த முடிவுக்கு வர முடியும் என்றுதான் கேட்கிறோம். ஆகவே இத்தகைய கூட்டத்திற்கு ஒரு முடிவைக் கட்டுவதற்கு இவர்களல்லாத வேறொருவர்தானே வந்து தீர வேண்டும். வேறொருவரால் தானே ஏதேனும் ஒருவகையான முடிவையும் ஏற்படுத்த முடியும் என்பது உண்மையா அல்லவா என்று யோசனை செய்து பாருங்கள்.

வகுப்புவாரிப் பிரதிநிதித்துவமும், தனித் தொகுதியும் தேசிய அபிவிருத்திக்கு இடையூறு விளைவிக்கக் கூடியது, இவைகளால் எந்தக் காலத்திலும் தேசம் ஒன்றுபட முடியாது, வகுப்புத் துவேஷமும் கலகமும் இன்னும் அதிகப்பட்டு அவை எப்பொழுதும் அழியாமல் நிலைத்து நிற்கவே இடமேற்படும் என்றெல்லாம் கூறி, வகுப்புவாரிப் பிரதிநிதித்துவத்தையும், தனித் தொகுதியையும் நமது நாட்டில் அரசியல் கிளர்ச்சி ஆரம்பமான நாள முதல் இன்றுவரையிலும் ஒரு கூட்டத்தார் கண்டித்து வருகின்றார்கள். இவர்கள் கண்டிப்பது சரியானதாகவும், நமது நாட்டின் நிலைமகளுக்குப் பொருத்தமானதாகவும், தேசத்துக்கு நன்மையளிக்கக் கூடியதாகவும் இருக்கிறதா என்பதைச் சிறிது கவனிப்போம். வகுப்புவாரிப் பிரதிநிதித்துவத்தையும், தனித் தொகுதி தேர்தல் முறையையும் கண்டிக்கின்ற இக் கூட்டத்தாரோ வென்றால், தாம்தான் அரசியல் சுதந்திரங்களையெல்லாம் அனுபவிக்க உரிமையுடையவர்களென்றும், தமக்கே பரம்பரையாக அதிகாரம் செலுத்தும் உரிமை “கடவுள்” என்பவராலேயே கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறதென்றும், மற்ற

சமூகத்தார்கள் - அதிலும் தாழ்த்தப்பட்ட சமூகத்தார்கள் எப்பொழுதும் சுதந்திரமில்லாமல் அடிமைகளாக இருந்து உழைத்துக் கஷ்டப்படுவதற்கே உரியவர்களென்றும், அவர்களை எந்த வகையிலும் முன்னேற வொட்டாமல் பரம்பரையாக அவர்கள் அனுபவித்து வந்த கொடுமைகளையே அனுபவிக்கச் செய்வதுதான் நமது கடமை என்றும் நம்பிக்கொண்டும் இவ்வாறே செய்து கொண்டும் இருக்கின்றவர்கள் என்பது அறிவுள்ள மக்கள் அனைவருக்கும் தெரிந்த விஷயமேயாகும்.

ஆனால் பெரும்பாலோராக இருக்கின்ற மேற்கூறிய கூட்டத்தாரால், நசுக்கப்பட்டும், வெறுக்கப்பட்டும், ஒதுக்கப்பட்டும், ஒடுக்கப்பட்டும் கிடக்கும், செல்வமும் செல்வாக்கும் அற்ற கூட்டத்தார் ஜனசமூகத்தில் மதத்தின் பெயராலும், ஜாதியின் பெயராலும் தங்களுக்கு விதிக்கப்பட்டுள்ள தடைகளை அரசியல் மூலம் நீக்கிக் கொண்டு முன்னேற்றமடையும் பொருட்டு, வகுப்புவாரிப் பிரதிநிதித்துவமும், தனித் தொகுதியும் இருந்தாலொழிய சட்டசபைகளில் தாங்கள் ஸ்தானம் பெற்று தமது காரியங்களைச் சாதித்துக் கொள்ள முடியாது என்று அறிந்து தங்களுக்கு வகுப்புவாரிப் பிரதிநிதித்துவமே வேண்டும் என்று கேட்டு வந்தனர் என்பதும் அறிவுள்ளவர்கள் அறியாததல்ல.

இவ்விரு சார்பார்களின் கோரிக்கைகளில் உண்மையில் அனுதாபத்திற்குரிய கோரிக்கை பிற்கூறிய ஒடுக்கப்பட்ட சிறுபான்மையோருடைய கோரிக்கையேயாகும் என்பதை அறிவுடைய எவராவது மறுக்க முடியுமா? இந்த அனுதாபத்திற்குரிய கோரிக்கையையுடைய மக்களையும் கவனிக்காமல் உயர்ந்த - அறிவுடைய - செல்வமுடைய ஜாதி ஆணவமும், அதிகாரச் செருக்கும் உடைய கூட்டத்தார் கோரிக்கையாகிய பொதுப்பிரதிநிதித்துவமும், பொதுத் தேர்தலும் உள்ள அரசியல் அமைப்பை அளித்தால், இதன் மூலம் திக்கற்ற - தாழ்த்தப்பட்ட - சிறுபான்மை சமூகத்தாரை என்றென்றும் தலைதூக்க முடியாதபடி பாதகஞ் செய்ததாகாதா? என்னும் விஷயத்தை நன்றாய் யோசனை செய்து பார்க்கும் படி வேண்டுகின்றோம். இச்சமயத்தில் வகுப்புவாரிப் பிரதிநிதித்துவம், தனித்தொகுதி தேர்தல் முறை சம்பந்தமாகவுள்ள நமது அபிப்பிராயத்தை முன்பு பல தடவைகளில் வெளியிட்டிருந்தாலும் இப்பொழுதும் அதுபற்றிச் சிறிது கூறிவிடுகின்றோம்.

நாமும் மதத்தின் பெயராலும், சாதியின் பெயராலும் பிரதிநிதித்துவம் பெற்று அவைகளின் மூலம் நடைபெறும் அரசியலினால் நாட்டில் சமதர்மம் உண்டாக்க முடியாது. மதங்களின் பாதுகாப்புக்காகவும், தனித்தனி ஜாதிகளின் பாதுகாப்புக்காகவும் அரசியல் உரிமை பெறுகிறோம் என்று இவ்லாமல் நாட்டு மக்களின் பாதுகாப்புக்காகவே அரசியல் உரிமை பெறுகிறோம் என்னும் எண்ணமுடைய பிரதிநிதிகளைக் கொண்டு நடைபெறும் அரசாங்கத்தின் மூலமே தேசத்தில் சமதர்மம் தோன்ற முடியும்; மக்கள் சுகமடைய முடியும் என்னும் உறுதியான நம்பிக்கையுடையோம்.

ஆனால் இத்தகைய சமதர்ம நோக்கம் சட்டசபைகளிலும், அரசியல் அதிகாரங்களிலும் அங்கம் வகிக்கும் பிரதிநிதிகளிடம் உண்டாக வேண்டுமானால் முதலில் மதங்களும், ஜாதிகளும் அழிந்து தீர வேண்டும். மதங்களும் ஜாதிகளும் அழிய வேண்டுமானால் முதலில் ஒரு மதத்தினரை ஒரு மதத்தினர் தாழ்வாக மதிப்பதும், துன்பப்படுத்துவதும், ஒரு ஜாதியினரை ஒரு ஜாதியினர் கொடுமைப்படுத்துவதும், அடிமைப் படுத்துவதும், அடக்கியாள்வதும் ஆகிய தற்போது நிகழும் காரியங்கள் அடியோடு அழிய வேண்டும்; ஒரு மதத்தினர்க்கு ஒரு மதத்தினர் ஒரு ஜாதியினர்க்கு ஒரு ஜாதியினர்; எந்த வகையிலும் குறையாத அதிகாரம் படைத்தவராயும், கல்வியறிவு பெற்றவராகவும், செல்வம் பெற்றவராகவும், சுதந்திரம் பெற்றவராகவும் ஆகி விட்டால் மதக் கொடுமைகளும், ஜாதிக் கொடுமைகளும் மாண்டொழிந்து போகும்; மதக் கொடுமைகளும், ஜாதிக் கொடுமைகளும் மாண்டொழிந்தால் மதங்களும், ஜாதிகளும் தாமே மாண்டொழியும். மதங்களும் ஜாதிகளும் கொடுமையான காரியங்களைச் செய்து கொண்டிருப்பதன் மூலமே நிலைத்து நிற்கின்றன என்னும் உண்மையை அறிந்தவர்களுக்கு இது விளங்காமற் போகாது.

ஆகவே இவ்வாறு ஆவதற்கு எல்லா மதத்தினரும், எல்லா வகுப்பினரும் அரசியலில் சமபங்கு பெற்றாக வேண்டியது அவசியம்; அரசியலில் சமபங்கு பெறாவிட்டால் ஒரு ஜாதியினருக்கு ஒரு ஜாதியினர், ஒரு மதத்தினருக்கு ஒரு மதத்தினர் இழைத்துவரும் கொடுமைகளை எந்த வகையிலும் நீக்கிக் கொள்ள முடியாது. இவ்வாறு எல்லா வகுப்பினரும், மதத்தினரும் அரசியலில் பிரதிநிதித்துவம் பெறுவதற்கு தற்கால நிலைமையில் வகுப்புவாரிப் பிரதிநிதித்துவமும், தனித்தொகுதி தேர்தல் முறையும் இவ்லாவிட்டால் முடியவே முடியாது என்பது நீண்ட நாளைய நமது உறுதியான அபிப்பிராயமாகும். ஆகையால் நாம் ஆதி முதல் வகுப்புவாரிப் பிரதிநிதித்துவத்தையும் தனித் தொகுதி தேர்தல் முறையையும் ஆதரித்து வருகின்றோம்.

ஆகவே தற்காலத்தில் நமது நாடுள்ள சிக்கலான நிலையில் எல்லா வகுப்பினரும் எல்லா மதத்தினரும் அரசியலில் சிறிது அதிகாரம் பெறும்படியான ஒரு ஏற்பாட்டை செய்ய வேண்டுமானால், தற்பொழுது பிரதம மந்திரியால் செய்யப்பட்டிருக்கும் முடிவைத்தவிர வேறு எந்த விதமான முடிவையும் செய்ய முடியாது; செய்வதற்கும் வழியில்லை என்பதே நமது கருத்தாகும் என்று தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறோம்.

தேசமக்களுக்குக் கடுகளவாவது நன்மை செய்ய வேண்டும் என்னும் அரசியல்வாதிகள் இம்முடிவை ஒப்புக் கொண்டு இதற்குமேல் ஆகவேண்டிய அரசியல் காரியங்களைத் தொடர்ந்து நடத்த வேண்டியதே யோக்கியமான செயலாகும்.

அன்றியும் இத்தீர்ப்பின்மேல் பிரிட்டிஷ் பிரதம மந்திரி வெளி யிட்டிருக்கும் அறிக்கையையும், இந்திய அரசாங்கத்தார் வெளியிட்டிருக்கும் அறிக்கையையும் கவனிப்போர் பிரதம மந்திரியின் மீதோ, இந்திய அரசாங்கத்தின் மீதோ, சிறிதும் குறைகூற இடமில்லை யென்பதையும் அறியலாம். பிரதம மந்திரியின் அறிக்கையில்

“இம்முடிவு கூடிய விரைவில் பாராளுமன்றத்தின் முன் வைக்கப்படும். இதற்குள் எல்லாச் சமூகங்களும் ஒற்றுமைப்பட்டு ஒரு முடிவுக்கு வந்தால் அரசாங்கத்தார் செய்திருக்கும் இத் தீர்ப்பைப் பாராளுமன்றத்தின் முன் வைக்கமாட்டார்கள். சமூகங்கள் ஒரு முடிவுக்கு வராவிட்டால் தான் இம்முடிவு பாராளுமன்றத்தின் முன் வைக்கப்படும்.”

என்றும், இந்திய அரசாங்கத்தாரின் அறிக்கையில்

“எல்லா சமூகத்தினரும் சேர்ந்து ஒரு முடிவுக்கு வரும் சந்தோஷகரமான நிலைமை ஏற்படுவதாயிருந்தால் அதற்கு இடமில்லாமல் செய்துவிட பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம் விரும்பவில்லை. ஆகையால் புதிய இந்திய அரசாங்கச் சட்டம் பாராளுமன்றத்தில் நிறைவேறும் முன் தனிப்பட்ட மாகாணங்களைப் பொருத்தோ அல்லது பிரிட்டிஷ் இந்தியா முழுவதையும் பற்றியோ சம்பந்தப் பட்ட எல்லாச் சமூகத்தினரும் சேர்ந்து ஒரு ஒற்றுமையான வேறு முடிவுக்கு வந்து விடுவார்களாயின் அம்முடிவை, இந்தத் தீர்ப்புக் குப் பதிலாக ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டுமென்று அவர்கள் பாராளு மன்றத்திற்குச் சிபார்சு செய்வார்கள்.”

என்றும் குறித்திருப்பதைக் காண்பவர்கள் அரசாங்கத்தார் மீது குறை கூற இடமுண்டா என்றுதான் கேட்கின்றோம்.

இனிமேலாவது இம்முடிவு இந்தியாவுக்குப் பொருத்தமில்லாததாக இருந்தால் இந்தியமக்களால் விரும்பப்படாதது என்பது உண்மையாக இருந்தால் இதன் மூலம் வகுப்புவாரிப் பிரதிநிதித்துவமும், தனித்தொகுதி தேர்தல் முறையும் பெற்றிருக்கிற மக்களால் ஒப்புக்கொள்ளப்படாததாக இருந்தால் காங்கிரஸ்காரர்களும், வகுப்புவாதத்தை விரும்பாத மிதவாதி களும், மற்ற வயிற்றுப்பிழைப்புத் தேசாபிமானிகளும் தங்கள் செல்வாக்கைக் கொண்டு இந்தியாவில் உள்ள சமூகங்களை ஒற்றுமைப் படுத்தி வேறு இவர்கள் விரும்புகின்ற மாதிரியான முடிவைச் செய்து அம்முடிவை எல்லாச் சமூகத்தினரையும் ஒப்புக் கொள்ளச் செய்து பிறகு பிரிட்டிஷ் அரசாங் கத்தாரின் முன் கொடுக்கட்டுமே. இப்படிச் செய்தால் இப்பொழுது பிரதம மந்திரியின் தீர்ப்பு தானே அழிந்து போய்விடுகிறது. இதையும் செய்யாமல் தீர்ப்பையும் ஒப்புக் கொள்ளாமல் கூச்சலிடுவது கையாலாகாத் தனமும்,

சுயநலத்தனமும், ஏதாவது கிளர்ச்சி பண்ணிக் கொண்டிருக்க வேண்டும் என்னும் மனப்பான்மையும், வீண் ஆர்ப்பாட்டமும் ஆகும் என்று நாம் கூறுவதில் எள்ளளவாவது தவறுண்டென்று யாராவது சொல்ல முடியுமா? இது நிற்க நமது நாட்டின் உண்மை நிலையை அறிந்தவர்களும், நிதானமான அரசியல் வாதிகளும் ஆகிய திருவாளர்கள் சர். சாப்ரு, சர் ரபீந்திரநாத் டாகூர், ஜார்ஜ் ஜோசப், ரைட் ஆனரபிள் சீனிவாச சாஸ்திரி முதலியவர்கள் இத்தீர்ப் பின் மேல் வெளியிட்டிருக்கும் அபிப்பிராயத்தைக் காண்பவர்களுக்கும் நாம் கூறுவதன் உண்மை விளங்காமற்போகாது. ஆகையால் அவர்கள் கருத்துக் களையும் கீழே வெளியிடுகின்றோம்.

“நாமே நமக்குள் ஒரு சமரசம் செய்து கொண்டிருக்கலாம்; ஆனால் அவ்விதம் செய்து கொள்ளவுமில்லை; செய்துகொள்ளவும் முடியவில்லை.

ஆனால் தற்போதைய காலதேச வர்த்தமானத்தை மனத்தி லிருத்தி தீர்ப்பின் அமைப்புகள் முழுவதையும் பொதுவாக நான் ஆராய்ந்து பார்த்ததில் இத்தீர்ப்பைக் கண்டிக்கவோ அல்லது மிகவும் சங்கடமான இவ்வேலையில் முதன் மந்திரி நல்லெண்ணங் காட்ட வில்லை என்றோ கூற நான் துணியமாட்டேன்.”

சர். சாப்ரு.

“நமது சமூகத்தினர் தக்க முறைகளைக் கொண்டு தற்போதுள்ள கொஞ்ச சுதந்திரத்தையும், மேலான வகையில் உபயோகப் படுத்திக் கொள்ளவேண்டும்.”

- சர். ரபீந்திரநாத் டாகூர்.

“வகுப்புத் தீர்ப்பைச் சிலர் விரும்பலாம்; வேறுசிலர் விரும்பா திருக்கலாம்; ஆனால் தற்போதைக்கு இதுவே முடிவான தீர்ப்பாகும். வேறுவழியில்லை என்பதை உத்தேசித்து இதனை ஒப்புக்கொண்டு விடுவதே புத்திசாலித்தனமாகும்.”

- ஜார்ஜ் ஜோசப்.

“பல வகுப்பினரும் தங்களுக்குள் சமரசம் ஏற்படுத்திக் கொள்ள தவறிப்போய் அரசாங்கத்தின் கழுத்தில் இச்சங்கடமான கடமையை கட்டிவிட்டுத் தற்போது அதைப்பற்றிக் குறைகூறப்படுவது அழகல்லசமாதானம் வேண்டுவோர் இத்தீர்ப்பைக் கண்ணியமாக ஒப்புக் கொள்ள வேண்டும்.”

- ரைட் ஆனரபிள் சீனிவாச சாஸ்திரி.

மேற்காட்டிய அபிப்பிராயங்களை நிதான புத்தியுள்ள யாராவது தவறு என்று கூறமுடியுமா? ஆகையால் வீண் ஆர்ப்பாட்டக் காரர்களின் பேச்சு களுக்குச் செவிசாய்க்காமல் முதலில் வகுப்புக்களும், மதங்களும் ஒழிவதற்கான வேலையைச் செய்ய வேண்டும் என்றும், இவ்வேலைதான் வகுப்பு மத அரசியல் ஒழிவதற்கு வழியென்றும், இதற்குத் தற்சமயம் அரசியல் அமைப்பில் வகுப்புவாரிப் பிரதிநிதித்துவமும், தனித்தொருதியும் அவசியம் என்றும் இவைகளைப் பெறுவதன் மூலம் ஒடுக்கப்பட்டுக் கிடக்கும் மக்கள் கொஞ்சமாவது அரசியல் அதிகாரம் பெற்றுத் தங்கள் சுயமரியாதைக்காக வேலை செய்ய முடியுமென்றும், ஆதலால் பிரதம மந்திரியின் வகுப்புப் பிரச்சினைத் தீர்ப்பை ஆதரிப்பதே ஒழுங்கு என்றும் கூறுகின்றோம்.

குடி அரசு - தலையங்கம் - 28.08.1932

“மதத்திற்கு வக்காலத்து”

நமது சுயமரியாதை இயக்கம் தோன்றிய பிறகு, மதத்தின் பேராலும், அரசியலின் பேராலும் பாமர மக்களை ஏமாற்றி வயிறு பிழைத்து வந்த பலருக்குக் கஷ்டமாகி விட்டது. பாமர மக்கள் கொஞ்சம் கண்விழித்துப் பகுத்தறிவு பெற்றுவிட்டமையால் அவர்களைச் சுலபமாக ஏமாற்ற முடியாமல் போய்விட்டது. ஆகையால், இவ்வியக்கத்தின் மூலம் தங்கள் பிழைப்பிற்குப் பாதகம் உண்டான கூட்டத்தார் அனைவரும் நமது இயக்கத்தை மறைமுகமாகவும், சில சமயங்களிலும் வெளிப்படையாகவும் எதிர்த்து வருகின்றனர். இவர்கள் எவ்வளவு தான் எதிர்த்தாலும் இவ்வெதிர்ப்பினால் நமது இயக்கத்தின் ஒரு உரோமங்கூட அசைக்கப் படவில்லை என்பதை நாம் பல தடவைகளில் எடுத்துக்காட்டியிருக்கின்றோம். இதற்கு மாறாக இவ்வியக்கம் ஒவ்வொரு நாளும் தேச மக்களின் மனத்தைக் கவர்ந்து வேருன்றி வருகிற தென்பதை நாம் எடுத்துக் கூறுவது மிகையேயாகும்.

மதத்திற்காக மிகவும் பரிந்து பேசி, நமது இயக்கத்தை எதிர்க்கும் கூட்டத்தார் யார்? அவர்கள் செய்கையென்ன? அவர்கள் நமது இயக்கத்தின் கொள்கைகளை எதிர்ப்பதன் நோக்கமென்ன என்னும் விஷயங்களைச் சிறிது ஆராய்ந்து பார்ப்பவர்களுக்கு இவ்வியக்கத்தின் பெருமையும் இதை எதிர்ப்பவர்களின் சிறுமையும் விளங்காமற் போகாது. ஆகையால் அவ்விஷயமாகக் கொஞ்சம் கூற விரும்புகின்றோம்.

இன்று நமது இயக்கத்தைப் பற்றி மறைமுகமாகவும், சில சமயங்களில் வெளிப்படையாகவும் எதிர்த்துப் பிரசாரம் பண்ணிக் கொண்டிருப்பவர்களில் முதன்மையாக இருப்பவர்கள் கீழ்க்காணும் கூட்டத்தினரே யாவார்கள். அவர்கள் அரசியல் வாதிகள், பண்டிதர்கள், புரோகிதர்கள், கோயில் தரும் கர்த்தாக்கள், மடத்தலைவர்கள் முதலியவர்கள்.,

இவர்களில் முதலில் அரசியல்வாதிகளை எடுத்துக் கொள்ளுவோம். நமது இயக்கந் தோன்றிய நாள் முதல், நாம் அரசியல்வாதிகளின் புரட்டுக்களையும், சூழ்ச்சிகளையும் வெட்ட வெளிச்சமாக்கி வருகிறோம். “சுயராஜ்யம்” என்பதும், “சத்தியாக்கிரகம்” என்பதும் ஆகிய வார்த்தைகளெல்லாம் பாமர மக்களை ஏமாற்றி ஓட்டுப் பறிப்பதற்காகக் கூறும் தந்திர

வார்த்தைகள் என்று கூறி வருகிறோம். மக்களுக்குள் உள்ள வித்தியாசங்கள் ஒழிவதற்கு முன், ஜாதியினாலும், மதத்தினாலும் மனிதனை மனிதன் அடிமையாகவும், மிருகங்கள் போலவும் நடத்துகின்ற நிலை மாறுவதற்குமுன் இந்நிலைமையைக் கொஞ்சங் கூட மாற்றுவதற்கு முயற்சியும் செய்யாமல் “சுயராஜ்யத்” திற்குப் பாடுபடுகிறோம் என்று கூறுவது சுத்த அயோக்கியத் தனத்தைத் தவிர வேறல்ல என்றே கூறி வருகிறோம். ஆகையால் அரசியலை வயிற்றுப் பிழைப்பாகக் கொண்டிருக்கும் கூட்டத்தார் நமது இயக்கத்தை எதிர்ப்பதும், இதைப்பற்றித் தப்புப் பிரசாரம் பண்ணுவதும் இயல்பேயாம். இவ்வாறு செய்வதன் நோக்கம் அவர்களுடைய வயிற்றுப் பிழைப்பில் மண் விழுகிறது என்பதைத் தவிர வேறு ஒன்றுமில்லை என்பதை அறியலாம்.

இரண்டாவது பண்டிதக் கூட்டத்தார், ஏன் நமது இயக்கத்தைக் கண்டு அஞ்சுகிறார்கள் எதிர்க்கிறார்கள்; என்று பார்ப்போம். நாம் குறிப்பிடும் பண்டிதர்கள் என்பவர்கள், புராணங்களையும், இராமாயணப் பாரதக் கதைகளையும், வேதங்களையும், ஆகமங்களையும், ஸ்மிருதிகளை படித்துவிட்டு மூளை மழுங்கி, சொந்த மூளை அதாவது ஆராய்ச்சி அறிவு கொஞ்சங்கூட இல்லாமல், தாங்கள் படித்த புத்தகங்களில் சொல்லப் பட்டவைகள் தான் உண்மை அவைகளின் படி நடப்பதுதான் ஒழுங்கு அவைகளை மீறி நடந்தாலோ, அல்லது அவைகளை நம்பாவிட்டாலோ, “பாவம்” “நரகம்” முதலியவைகள் சம்பவித்துவிடும் என்று நம்பிக் கொண்டிருப்பவர்களேயாவார்கள். இப்படிப்பட்டவர்கள் யாராயிருந்தாலும் அவர்களை யெல்லாம் நாம் “பண்டிதர்கள்” என்று குறிப்பிடுகின்றோம். இப்பண்டிதர்கள் எதிர்ப்பதற்குக் காரணம் அவர்களுடைய வயிற்றுப் பிழைப்பாகும். அவர்கள் புராணப் பிரசங்கம் செய்வதன் மூலமும், வருணாச்சிரம தருமப்பிரசங்கம் செய்வதன் மூலமும் புராணக் கதைகளை வசனங்களாகவும், பாட்டுக் களாகவும் எழுதிப் புத்தகங்களாக அச்சிட்டு விற்பனை செய்வதன் மூலமும் ஜனங்களிடம் காசு பறித்து வந்தார்கள். சுயமரியாதை இயக்கப் பிரசாரத்தால் பொய்ப் புராணங்களுக்கும், அர்த்தமற்ற வருணாச்சிரம தர்மங்களுக்கும் ஆட்டங் கண்டு விட்டபடியால், இவைகளை வயிற்றுப் பிழைப்பாக வைத்துக் கொண்டிருந்த “பண்டிதர்கள்” பிழைப்புக்கும், கௌரவத்திற்கும் ஆபத்து ஏற்பட்டுவிட்டது. ஆகையால் இக் கூட்டத்தார் இவ்வியக்கத்திற்கு விரோதமாக இருப்பது ஆச்சரியமல்ல.

இனி மூன்றாவதாகப் புரோகிதர்களை எடுத்துக்கொள்வோம். புரோகிதர்கள் என்பவர்கள் மதத்தின் பெயரைச் சொல்லி, பல சடங்குகளைப் பாமர மக்களின் தலையிற் சுமத்தி, அவைகளின் மூலம் பொருள் பறித்து ஜீவனம் பண்ணும் சோம்பேரிக் கூட்டத்தாரே யாவார்கள், இக்கூட்டத்தாரின் கையிலேயே உலக மக்கள் பல்லாயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளாகவும் சிக்கித் துன்புற்று அடிமையாக்ககிடந்து வந்தனர். ஒவ்வொரு நாட்டிலும் தோன்றிய சீர்திருத்தவாதிகள் எல்லோரும் முதலில் புரோகிதர்களின் ஏமாற்றல்களை

ஒழிக்கவே முயன்றிருக்கின்றனர். இம்முயற்சி காரணமாகப் பல தேசங்களில் புரோகிதர்களின் ஆதிக்கங்கள் அழிந்து விட்டன. ஆனால் நமது நாட்டில் மாத்திரம் இன்னும் புரோகித ஆதிக்கம், அழிய வேயில்லை, நமது நாட்டில் இந்தப் புரோகித ஆதிக்கம் இந்து மதத்திலும், கிறிஸ்துவ மதத்திலும், முஸ்லீம் மார்க்கத்திலும் இருந்து கொண்டதான் இருக்கின்றன. ஆகையால் நமது இயக்கம் ஆரம்பமுதலே புரோகிதத்தையும் புரோகிதர்களையும் பலமாகக் கண்டித்து அவர்களின் சூழ்ச்சிகளை வெளிப்படுத்தி வருகிறது. இதன் பயனாக, இந்துக்களில் அனேகர் இப்பொழுது புரோகிதத்தை ஒழித்தும் புரோகிதர்களை பகிஷ்கரித்தும் தங்கள் காரியங்களை நடத்திக் கொள்ள ஆரம்பித்து விட்டார்கள்; முஸ்லீம்களிலும் முல்லாக்களின் ஆதிக்கத்தையும், அவர்களால் ஏற்படுத்தப்பட்ட “பஞ்சா” வணக்கம், சமாதி வணக்கம் “கூடு” எடுத்தல் முதலிய மார்க்கத்திற்கு விரோதமான காரியங்களையும் ஒழிக்க வேண்டும் என்ற கிளர்ச்சி ஏற்பட்டு வருகின்றது. முற்றும் புரோகிதர்களின் ஆதிக்கத்திலேயே இருந்து வருகின்ற “ரோமன் கத்தோலிக்க கிறிஸ்துவமத”த்திலும் பல இடங்களில் புரோகிதர்களைப் பகிஷ்கரிக்கும் வேலை ஆரம்பித்து விட்டது. இதனால் ரோமன் கத்தோலிக்கப் பாத்திரிகள், அவர்கள் கூட்டங்களிலும், மாதா கோயில்களிலும், சுயமரியாதை இயக்கத்தைத் தாக்கிப் பேச ஆரம்பித்திருக்கிறார்கள். இவ்வாறு புரோகிதர்களின் சோம்பேரிப் பிழைப்புக்கு ஆபத்து ஏற்பட்ட காரணத்தினாலேயே அவர்கள் நமது இயக்கத்தை எதிர்த்துப் பேசப் புறப்பட்டிருக்கிறார்கள் என்பதில் ஐயமில்லை.

இனி நான்காவதாகப் புத்தக வியாபாரிகளில் சிலர் நம்மை ஏன் எதிர்க்கிறார்கள்? என்று பார்ப்போம். இவர்கள் புராணக்கதைகளாகிய, பெரிய புராணம், திருவிளையாடல் முதலியவைகளையும், தேவாரம், திருவாசம், நாலாயிரப் பிரபந்தம் முதலிய புத்தகங்களையும் அச்சிட்டும் பாடப்புத்தகங்களாக எழுதி வெளியிட்டும் ஒரு ரூபாய் புத்தகத்தை ஐந்து ரூபாய் விலை வைத்து விற்பனம் பணம் சம்பாதிக்கின்றவர்கள். இந்த புராணப் புத்தக வியாபாரிகள் சைவத்தை வளர்ப்பதாகவும் வைணவத்தை வளர்ப்பதாகவும், தமிழை வளர்ப்பதாகவும் கூறிப் பணம் சம்பாதிப்பவர்கள். நமது இயக்கம் தோன்றியபின் இத்தகைய புத்தகங்களின் மதிப்பும் விற்பனையும் குறைந்து விட்டதால், இவர்கள் வியாபாரமும் குறைந்து விட்டது. ஆகையால் இந்தப் புராணப் புத்தக விளம்பர வியாபாரக் கூட்டத்தார் நம்மைப் பற்றி தப்புப் பிரசாரம் பண்ணுவதில் ஒன்றும் ஆச்சரியமில்லை.

அடுத்தபடி ஐந்தாவதாக நம்மை எதிர்க்கும் பத்திரிகைக்காரர்கள் யார் என்பதைப் பார்ப்போம். “சமய போதனை” “சன்மார்க்க போதனை” “நல் லொழுக்க போதனை” என்னும் பெயர்களால் சைவ மதப் பிரசாரம் பண்ணும் பத்திராசிரியர்களும், வைணவமதப் பிரசாரம் பண்ணும் பத்திராசிரியர்களும், கிறிஸ்துவ மதப் பிரசாரம் பண்ணும் பத்திராசிரியர்களும் இன்னும் தேசியப் பத்திரிகை என்று பெயர் வைத்துக் கொண்டு மருந்து வியாபாரங்களும்,

புராணப் புல்தக வியாபாரங்களும் செய்யும் “கேட்லாக்” பத்திரிகைக் காரர்களும் நம்மை எதிர்க்கிறார்கள். இவர்கள் எதிர்ப்பதற்குக் காரணம் அவர் களுடைய வயிற்றுப் பிழைப்பு போகிறதே என்பதைத் தவிர வேறு என்ன வாயிருக்க முடியும் என்றுதான் கேட்கிறோம்.

இனி ஆறாவதாகக் கோயில் தருமகர்த்தாக்கள் ஏன் நம்மை எதிர்க் கிறார்கள் என்று பார்த்தால் அதன் உண்மையும் விளங்காமல் போகாது. நமது இயக்கப் பிரசாரம் காரணமாக வரவர கோயில்களுக்குப் போகும் ஜனங்களும் குறைந்து வருகிறார்கள். கோயில் உண்டிகளில் விழும் பணமும் குறைந்து வருகிறது. அன்றியும் நாம் கோயில்களின் சொத்துக்களையெல்லாம் பறிமுதல் செய்து அவைகளை கல்வி, கைத்தொழில், சுகாதாரம் முதலியவைகளுக்குச் செலவு செய்யவேண்டுமென்று கூறி வருகிறோம். இவ்வாறாகி விட்டால், பரம்பரை யாகக் கோயில்களுக்குத் தருமகர்த்தாக்களாக இருந்து கொண்டு அவைகளின் செல்வங்களை அனுபவித்துவரும் கூட்டத்தாரின் சுக வாழ் விற்கு ஆபத்து ஏற்பட்டு விடுமல்லவா? ஆகையால் தான் இக்கூட்டத்தார் நமது இயக்கத்திற்கு விரோதமாக இருந்து வருகின்றார்கள்.

இனி அடுத்தபடி ஏழாவதாக மடாதிபதிகள் நமது இயக்கத்தை எதிர்ப் பதற்குக் காரணம் என்ன என்று பார்ப்போம். இந்தக்கூட்டத்தார், ஏராளமான சொத்துக்களை வைத்துக் கொண்டு அவைகளை நாட்டு மக்களின் நன்மைக் காக ஒரு சிறிதும் பயன்படுத்தாமல் தங்கள் சுக வாழ்வுக்கே செலவு செய்து கொண்டு வருகிறார்கள். ஆனால் இவர்களுடைய சொத்துக்களோ தேச மக்களுடைய சொத்துக்கள் என்பதில் ஐயமில்லை. அன்றியும் இவர்கள் “மடாதிபதிகள்” என்று பெயர் வைத்துக் கொண்டு பாமர மக்களை ஏமாற்றிக் கொண்டிருப்பதற்குக் காரணம் மதமேயாகும். ஆகையினால் மதத்தையும் அழிக்க வேண்டும் மதத்தின் பேரால் வீணாகச் செலவழித்து வரும் மடாதிபதி களின் சொத்துக்கள் போன்றவைகளையெல்லாம் தேச நன்மைக்குப் பயன்படுத்த வேண்டும் என்று கூறி வருகிறோம். இதனால் இந்த மடங்களின் கூட்டத்தார் நமது இயக்கத்திற்கு எதிராக இருந்து வருகின்றார்கள்.

இனி எட்டாவதாக நாடகக்காரர்களை எடுத்துக் கொள்வோம். மற்ற நாடுகளில் உள்ள நாடகக்காரர்களோ சிறந்த படிப்பாளிகளாகவும், தேசத்தை சீர்திருத்த வேண்டும் என்னும் எண்ணமுடையவர்களாகவும் இருந்து வருகிறார்கள், இதற்குத் தகுந்தபடி பாமர மக்களின் மனத்தில் புகுத்தறிவு உணர்ச்சியை ஊட்டத் தகுந்த சிறந்த நாடகங்களை நடத்தி வருகின்றார்கள். ஆனால் நமது நாட்டு நாடகக்காரர்களில் பெரும்பாலானவர்கள் வெறும் வயிற்றுப் பிழைப்பையே குறியாகக் கொண்டவர்களாதலால் இவர்கள் பாமர மக்களின் அறியாமையை இன்னும் வளர்க்கக் கூடிய மத சம்பந்தமான புராணங்களையே நாடகங்களாக நடத்தி வருகிறார்கள். நமது இயக்கம் பரவு வதன் காரணமாக, இந்தப் புராணப் பிழைப்பு நாடகக் காரர்களுக்கு வருவாயும் குறைய ஆரம்பித்து வருகிறது. ஆதலால், இவர்கள் ஆயிரக்கணக்கான

ரூபாய்களுக்குச் “சீன்” களும், நாடகம் நடத்தும் போதெல்லாம் அதிகப் பணத்தைச் செலவு செய்து விளம்பரமும் செய்ய வேண்டியிருக்கிறது. அப்படியும் சரியானபடி பணம் வசூல் ஆவதில்லை. ஆகையால் இவர்களும் இப்பொழுது நம்மை எதிர்க்க ஆரம்பித்திருக்கிறார்கள். அதிலும், அதிகமாக நமது இயக்கத்தை மறைமுகமாகத் தாக்கும் நாடகக்காரர்கள் பார்ப்பனர்களே என்பதை நாம் கூற வேண்டியதில்லை. ஏன் எனில், மதத்தினால் பாமர மக்களை ஏமாற்றி வருபவர்கள் பார்ப்பனக் கூட்டத்தார் அல்லவா? ஆகை யால் நாடகக் காரர்கள் நமது இயக்கத்திற்கு எதிரான பிரசாரம் பண்ண ஆரம்பித்திருப்பதும் ஆச்சரியமில்லை.

இனி இவ்வாறு மதத்திற்கும், வருணாச்சிரம தருமத்திற்கும் புராணங்களுக்கும் பரிந்து பேசி, நம்மை எதிர்க்க மேற்கூறிய அரசியல் வாதிகள் பண்டிதர்கள் புரோகிதர்கள் முதலான கூட்டத்தார்க்கு அக்கரை உண்டாகக் காரணமென்ன என்பதைப் பற்றி வாசகர்களே தெரிந்து கொண்டிருக்கலாம். இக்கூட்டத்தார்கள் அனைவரும் மதத்தின் பெயராலும் வருணாச் சிரம தருமத்தின் பெயராலும், புராணங்களின் பெயராலும், வயிறு வளர்க்கின்ற வர்கள். இவைகளைக் கொண்டு ஏழை மக்களின் செல்வத்தைக் கொள்ளை யடிக்கின்றவர்கள். ஆகையால் தான் இவற்றைத் தடுக்கும் நம்மைப் பற்றித் தப்புப் பிரசாரம் செய்துகொண்டுவருகிறார்கள் என்பதில் ஐயமில்லை.

ஆகையால் இனியும் இக்கூட்டத்தாரின் வார்த்தைகளுக்கு ஏமாறாமல் சுயமரியாதையைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளும்படி பாமர மக்களுக்கு உதவி செய்வது தான் நமது கடமையாகும். அரசியல்வாதிகளின் பேச்சையும், புராணப் பிரசங்கிகளின் பேச்சையும் புரோகிதர்களின் பேச்சையும் நம்பி தாம் சம்பாதிக்கும் பொருளை இவர்கள் கையிற் கொடுத்து விட்டு தரித்திரமாகவும் அடிமையாகவும் வாழ வேண்டாம் எனப் பாமர மக்களுக்கு எச்சரிக்கை செய்ய வேண்டியதே சுயமரியாதைத் தோழர்களின் கடமையாகும். மதத்திற்கு “வக்காலத்து வாங்கிப்” பேசுபவர்களின் பேச்சை கேட்டு யாரும் ஏமாறப் போவதில்லையென்றும் இவர்களால் சுயமரியாதை இயக்கம் அழிந்துவிடப் போவதில்லையென்றும் எச்சரிக்கை செய்வதுடன், இக்கூட்டத்தாரையும் மதத்தின் பெயரால் பாமர மக்களை ஏமாற்றுந் தொழிலை மேற்கொள்ளாமல் வேறு கௌரவமான தொழிலை செய்து ஜீவிக்குமாறு வேண்டுகிறோம்.

குடி அரசு - தலையங்கம் - 04.09.1932

கார்ப்பொரேஷனும் பிராமணீய பக்தியும்

சென்னைக் கார்ப்பொரேஷனில் சென்ற 7-9-32 தேதியில் நடந்த கூட்டத்தில் சென்னைக்கு விஜயஞ் செய்யும் கும்பகோணம் சங்கராச்சாரி யாருக்கு ஒரு உபசாரப் பத்திரம் வாசித்தளிப்பதாகத் தீர்மானித்திருப்பதைக் கண்டு ஆச்சரியப்படுகிறோம்.

கார்ப்பொரேஷன் சபையானது நகரத்தின் சுகாதார நிலையைக் காப்பாற்றுவதற்கும், நகர ஜனங்களின் கேஷமத்தைக் கவனிப்பதற்கும் ஏற்பட்டதென்பதை எவரும் அறிவார்கள். இவைகளின் பொருட்டு நகர மக்களிடம் வரி வசூலித்து அப்பணத்தை நகர மக்களின் கேஷமத்திற்காகச் செலவு செய்து வருகிறது. ஒரு நகரத்திற்கு, தேச நன்மைக்காக அதாவது அரசியல் அபிவிருத்திக்காகவும் சமுதாய முன்னேற்றத்திற்காகவும் பாடுபடக் கூடிய தலைவர்கள் விஜயஞ் செய்வார்களாயின், அவர்களுக்கு அந்த நகர சபை உபசாரஞ் செய்வது எங்கும் வழக்கமாக இருந்து வருகிறது. இப்படிச் செய்வது அந்தத் தலைவர்களை ஊக்கப் படுத்துவதற்கும் அவர்களுடைய உழைப்பைப் பாராட்டுவதற்கும் அறிகுறியாகும். ஜனங்களின் நன்மைக்காக உழைக்கும் உண்மையான அரசியல் வாதிகளுக்கும் சமுதாய சீர்திருத்த வாதிகளுக்கும் நகர மக்கள் சிறிது உபசாரத்திற்காகச் செலவு செய்வது எந்த வகையிலும் தவறாகாது.

ஆனால், உலக நன்மையைச் சிறிதும் கருதாமல் தம்முடைய ஜாதி நன்மையை மட்டும் கருதுகின்றவர்களும் “மற்ற மதங்கள் யாவும் அழிய வேண்டும், தம்முடைய மதம் மட்டிலும் ஓங்க வேண்டும்” என்று நினைக்கின்றவர்களும், மற்ற மக்களெல்லாம் “சூத்திரர்கள்” “இழிந்தவர்கள்” “சண்டாளர்கள்” “அந்நிய மதத்தினர்கள்” அனைவரும் “மிலேச்சர்கள்” ஆகையால் அவர்களுடன் பழகாதலும் பேசாதலும் பாவம், அப்படிச் செய்தால் அதற்காகப் பிராயச்சித்தஞ் செய்து கொள்ள வேண்டும்” என்று கருதுகின்றவர்களும் ஆகிய குறுகிய மனப்பான்மையுடைய கூட்டத்தார்க்கெல்லாம் பொது ஜனங்களின் வரிப் பணத்திலிருந்து நடைபெறும் ஸ்தாபனம் உபசாரம் பண்ணுவதென்றால் அது எந்த விதத்தில் நியாயமுடையதென்று கேட்கின்றோம்.

உதாரணமாகச் சென்னைக் கார்ப்பொரேஷனை எடுத்துக் கொள்ளு வோம். அதற்கு வரி கொடுப்பவர்களில் கிறிஸ்தவர்களிருக் கிறார்கள்; முஸ்லீம்கள் இருக்கிறார்கள்; ஜைனர்களிருக்கிறார்கள்; புத்தர்களிருக்கிறார்கள்; பார்சிகளிருக்கிறார்கள்; சைவர்களிருக்கிறார்கள்; வைணவர்களிருக் கிறார்கள். இவ்வாறு பல திறப்பட்ட மதத்தினர் களிருக்கிறார்கள்.

ஜாதிகளிலோ ஆதிதிராவிடர்கள், ஆங்கிலேயர்கள், பார்ப்பனர்கள், அல்லாதார்கள் முதலிய இந்தியாவில் எவ்வளவு ஜாதிகள் உண்டோ அவ்வளவு ஜாதியினர்களும் சென்னை நகரில் வாழுகின்றார்கள். இவ்வளவு மதத்தினரிடமிருந்தும், ஜாதியினரிடமிருந்தும் வாங்கப்படும் வரிப் பணத் தினால்தான் கார்ப்பொரேஷன் நடைபெற்று வருகிறது என்பது யாருக்கும் தெரியாத விஷயம் அல்ல.

இந்தக் கார்ப்பொரேஷனால் இப்பொழுது உபசாரப்பத்திரம் வாசித்துக் கொடுக்க வேண்டுமென்று தீர்மானிக்கப்பட்டிருக்கும் சங்கராச்சாரியாரைப் பற்றி நமது வாசகர்களுக்குத் தெரியாததல்ல. அவர் பிராமணர்களின் ஆதிக்கத்தையும், பிராமணீயத்தையும் வளர்க்க உதவி செய்பவர் சந்நியாசி வேடம் பூண்டவராயிருந்தாலும், யானை, குதிரை, ஓட்டை முதலிய மிருக வர்க்கங்களுடனும், ஆள் மாகாணங்களுடனும் உலக குரு என்று பெயர் வைத்துக் கொண்டு ஊர் ஊராகச் சுற்றுபவர். சுற்றுப் பிரயாணம் பண்ணும் போது, ஆங்காங்கே உள்ள பிராமணரல்லாத பணக்காரர்களிடம், பாத காணிக்கை என்னும் பெயருடன் ஆயிரக்கணக்காகப் பொருள் பறிக் கின்றவர். ஏமாந்து பொருளைக் கொடுக்கும் பார்ப்பனரல்லாதார்களிடம் மேற்படி சங்கராச்சாரியார் நேரே பேசுவது கூட பாவம் என்று நினைத்து பக்கத்தில் ஒரு பிராமணரை வைத்துக் கொண்டு அவரிடம் பேசுவது போல பாவித்துக் கொண்டு பணம் கொடுத்த பார்ப்பனரல்லாதாரிடம் பேசுபவர்; பார்ப்பனரல்லாதாரிடம் பறிக்கும் பொருளைப் பிராமண போஜனம் என்னும் பெயரால் பார்ப்பனர்களுக்கே வயிறு வெடிக்கும்படி விருந்து செய்பவர்; பார்ப்பனரல்லாதார்க்கு அவர்கள் சாப்பிட்ட சாப்பாட்டின் மீதத்தைப் போட் டால் கூட அதனால் தமக்குத் தோஷம் வந்து விடும் என்று நினைப்பவர்; சுருங்கக் கூறினால் பார்ப்பன ஆதிக்கத்தை நிலைநிறுத்தி கடவுள், வேதம், புராணம் என்பவைகளின் பேரால் பார்ப்பனரல்லாதார்களை அடிமைப் படுத்துவதற்கு வருணாச்சிரம தருமப் பிரசாரம் பண்ணுபவர்தான் சங்கராச் சாரியார் என்று சொல்லுவதில் எள்ளளவும் ஐயமில்லை.

இத்தகைய ஒரு சிறு கூட்டத்தைச் சேர்ந்த ஒருவருக்கு உலக மக்க ளுக்கு கெடுதியை உண்டாக்கும் மதப்பிரசாரமும் வருணாச்சிரம தருமப் பிரசாரமும் செய்து வரும் ஒருவருக்கு, சகல மதத்தினர்க்கும், சகல ஜாதி யினர்க்கும் பொதுவான ஒரு சபை உபசாரம் செய்வதென்றால் அது பொது ஜன அபிப்பிராயத்திற்கு இசைந்ததாகுமா என்றுதான் கேட்கின்றோம்.

அன்றியும், சென்னைக் கார்ப்பொரேஷனில் இது சம்பந்தமான விவாதம் நடந்தபோது சில அங்கத்தினர்கள் எழுப்பிய இரண்டொரு சந்தேகங்களும் கவனிக்கக் கூடியதாகும். அதாவது ஒரு அங்கத்தினர்- “எலெக்ட்ரிக் லிப்டில் ஏறி கவுன்சிலர் அறைக்கு வந்து நம்முடன் கலந்து கொண்டு உபசாரப்பத்திரம் பெற திரு. சங்கராச்சாரியார் ஒரு சமயம் விரும்ப மாட்டார் என நினைக்கிறேன்” என்று கூறினார். இது உண்மையேயாகும். ரயில்வண்டி, மோட்டார்கார், ஆகாய விமானம் முதலிய வாகன வசதிகள் ஏராளமாக இருக்கின்ற இக்காலத்திலும், பல்லக்கின் மேல் ஏறிக் கொண்டு மனிதர்களை சுமக்கச் செய்யும் பெரியார்கள், “எலெக்ட்ரிக் லிப்டி”ன் மேல் அடி வைப்பதற்கு துணிவார் என்பது சந்தேகந்தான். அப்படியேறுவது அவர் களுடைய மத சம்பிரதாயத்திற்கும், பழக்க வழக்கத்திற்கும், “தெய்வீகத்” தன்மைக்கும் விரோதமாக இருந்தாலும் இருக்கலாம். ஆகவே அவர் எப்படி கார்ப்பொரேஷன் சபைக்குள் புகுவார் என்பதில் சந்தேகம் உண்டாவது இயல்பு என்பதை நாமும் ஒப்புக் கொள்ளுகிறோம்.

மற்றொரு அங்கத்தினர் “இந்துக்களல்லாத மற்ற அங்கத்தினருடன் கை குலுக்கித் தீட்டுப்பட்டுக் கொள்ள சங்கராச்சாரியார் சம்மதிப்பாரா? என்பதை அறிய விரும்புகிறேன்” என்று ஒரு சந்தேகத்தை எழுப்பினார். அந்த அங்கத்தினர், அந்நிய மதத்தைச் சேர்ந்தவராதலால் சங்கராச்சாரியாரின் உண்மை நிலையறியாமல் இவ்வாறு கேட்டார் என்றே நாம் நினைக்கிறோம். பிராமணர்களைத் தவிர மற்ற இந்துக்களை யெல்லாம், “சூத்திரர்கள்” அதாவது அடிமைப்பட்டவர்கள், விலைக்கு வாங்கப்பட்டவர்கள், வேசி மக்கள் சண்டையில் ஐயித்துப் பிடித்துக் கொண்டு வரப்பட்டவர்கள் என்று கருதி அவர்களைப் பார்க்கக் கூடச் சம்மதிக்காதவர் என்பதைத் தெரிந்திருந்தால் அவ்வங்கத்தினர் இச்சந்தேகத்தை எழுப்பியிருக்க மாட்டார். ஆதலால் சங்கராச்சாரியார் பிராமணரல்லாத இந்துக்களையே தொட்டுக் கொள்ளாத போது மற்ற மதத்தினரை எப்படித் தொட்டுக் கொள்ளுவார் என்று கேட்கிறோம்.

அன்றியும், “கடவுள்” என்பவரின் முகத்திற் பிறந்ததாகக் கூறிக் கொண்டிருக்கும் கூட்டத்தாரின் தலைவராகிய சங்கராச்சாரியாருக்குக் கார்ப்பொரேஷன் உபசாரப் பத்திரம் வாசித்துக் கொடுப்பதாகத் தீர்மானித்திருப்பதில் பல சங்கடங்கள் நேர இடமிருக்கின்றன என்பதை எடுத்துக் காட்ட விரும்புகின்றோம்.

முதலில் வேத சம்பிரதாயப்படி நடந்து கொள்ளுகின்ற ஒருவர், “மிலேச்சர்” என்று சங்கராச்சாரியாரால் கருதப்படுகின்ற ஆங்கிலேயர்களின் சம்பிரதாயப்படி அமைந்துள்ள ஒரு சபைக்குள் பிரவேசிக்கலாமா? அச் சபையின் உபசரிப்பை ஏற்றுக் கொள்ளலாமா? என்னும் கேள்விகள் எழ இடமிருக்கின்றன. ஒருக்கால் இவைகளுக்கு ஏதாவது சமாதானம் சொல்லிக்

கொண்டு உபசாரத்தை ஏற்றுக் கொள்ளச் சம்மதித்தால், அப்பொழுது சங்கராச்சாரியார் சபைக்குள் வரும்பொழுது, அங்குள்ள பிராமணரல்லாத அங்கத்தினர்கள், முஸ்லீம் அங்கத்தினர்கள், கிறிஸ்தவ அங்கத்தினர்கள், ஆதிதிராவிட அங்கத்தினர்கள் இவர்களெல்லாம் சபையில் இருக்கலாமா? இவர்கள் இருக்கின்ற ஒரு கூட்டத்தின் நடுவில் சங்கராச்சாரியார் செல்லலாமா? அப்படி செல்லுவது அவருடைய வேத சாஸ்திரங்களுக்கும் ஏற்குமா? என்னும் கேள்விகளும் எழுகின்றன.

அப்படிச் சங்கராச்சாரியார் சென்றாலும் எல்லா அங்கத்தினர்களும் இருந்தாலும், அங்கத்தினர்களும் சங்கராச்சாரியார் அவர்களும் ஒருவர்க் கொருவர் எவ்வாறு அறிமுகப்படுத்திக் கொள்வது? மரியாதை செய்து கொள்ளுவது என்ற விஷயத்தில் தகராறு ஏற்பட இடமிருக்கிறது. அதாவது சங்கராச்சாரியார் சம்பிரதாயப்படி யாரும் அவரைக் கண்டவுடன் நமஸ்காரம் பண்ண வேண்டும்; அப்பொழுது சங்கராச்சாரியார் நமஸ்காரம் பண்ணிக் கொண்டவர், பிராமணராயிருந்தால் தன் கையில் ‘பிரசாதம்’ எனும் பெயரால் சாம்பல் கொடுப்பார். பிராமணரல்லாதவராயிருந்தால் மற்றொருவர் கையில் சாம்பல் கொடுக்கச் சொல்வார். இதுதான் சங்கராச்சாரியாரைக் கண்டு கொள்ளும் முறையாகும். கார்ப்பொரேஷன் உபச்சாரம் செய்யும் போது இந்த முறையை அனுசரிப்பதா? இம்முறைக்குக் கார்ப்பொரேஷன் அங்கத்தினர்கள் அனைவரும் சம்மதிப்பார்களா?

அல்லது ஆங்கில சம்பிரதாயப்படி, சங்கராச்சாரியார் வந்தவுடன் தலைவர் ஒவ்வொரு அங்கத்தினரையும் அறிமுகம் செய்து வைக்க, சங்கராச்சாரியார் அவ்வங்கத்தினர்களுடன் கைகுலுக்க வேண்டும்; இம்மாதிரி செய்ய அவர் அனுமதிப்பாரா? இப்படிச் செய்தால், அவருடைய கொள்கைக்கும் மதத்திற்கும், வேத சாஸ்திரங்களுக்கும் ஏற்குமா? என்ற கேள்விகளும் எழுகின்றன.

அன்றியும், “சமஸ்கிருதம் ஒன்றுதான் தெய்வ பாஷை. தமிழ் சூத்திரபாஷை, இங்கிலீஷ் போன்ற அந்நிய தேச பாஷைகள், மிலேச்ச பாஷைகள்” என்ற கொள்கையுடைய சங்கராச்சாரியாருக்கு எந்த பாஷையில் உபசாரப் பத்திரம் வாசித்துக் கொடுக்கப் போகின்றார்கள் என்ற சந்தேகம் நமக்கு உண்டாகிறது. சங்கராச்சாரியார் கொள்கைப்படி “தெய்வ பாஷை” யாகிய சமஸ்கிருதத்தில் உபசாரப் பத்திரம் வாசிக்க கார்ப்பொரேஷன் துணியுமா? அல்லது “மிலேச்ச பாஷை” யாகிய ஆங்கிலத்தில் உபசாரப் பத்திரம் வாசித்துக் கொடுத்தால் அதை சங்கராச்சாரியார் ஏற்றுக் கொள்ளுவது அவருடைய கொள்கைக்குப் பொருத்தமா? என்ற கேள்விகளும் எழுகின்றன.

இந்தச் சங்கடங்களை யெல்லாம் உத்தேசித்து, சங்கராச்சாரியார் அவர்களே “கார்ப்பொரேஷன் உபசாரத்தை ஏற்றுக் கொள்ள முடியாது” என்று தெரிவித்து விட்டால், இது ஒரு பெரிய கார்ப்பொரேஷன் சபைக்கு

அவமானமல்லவா? இதுவரையிலும் கௌரவம் பொருந்திய கார்ப்பொரேஷன் உபசாரத்தை மறுத்தவர் யாரேனும் உண்டா?

ஆகையால் நாம் மேலே கூறிய விஷயங்களையெல்லாம் ஆலோசித்துப் பார்ப்பவர்கள் கார்ப்பொரேஷன் செய்த தீர்மானம் தவறானது என்பதை உணராமலிருக்க முடியாது. இவ்வாறே மதவாதிகளுக்கும், வருணாச்சிரம தருமிகளுக்கும் கார்ப்பொரேஷன் உபசாரம் செய்யத் தீர்மானிப்பதன் நோக்கம் என்ன என்பதுதான் நமக்கு விளங்கவில்லை. எல்லா மத குருக்களுக்கும் கௌரவம் செய்ய வேண்டும் என்று கார்ப்பொரேஷன் தீர்மானிக்குமாயின், அபிப்பிராயப்படுமாயின் பிறகு அதன் உபசாரத்திற்கே கௌரவமில்லாமற் போய்விடும் என்பது நிச்சயம். சாதாரணமாகத் தெருவில் பிச்சையெடுத்துத் திரிகின்ற ஒரு பிச்சைக்காரனும் தன்னை மதகுரு என்று சொல்லிக் கொள்ளலாம். அத்தகைய மத குருமார்களுக்கும் கார்ப்பொரேஷன் உபசாரம் செய்யத் துணியுமா? என்றுதான் கேட்கின்றோம்.

அன்றியும், சங்கராச்சாரியாருக்கு உபசாரம் செய்ய வேண்டுமென்னும் தீர்மானத்தை, அவரால் “சூத்திரர்” என்று கருதப்படுகின்ற திரு. ஜி. நாராயண சாமி செட்டியார் என்னும் பிராமணரல்லாத கனவான் கொண்டு வந்ததைப் பற்றியே நாம் மிகவும் வெட்கப்படுகிறோம். இத் தீர்மானத்தை, “ஜஸ்டிஸ்” கட்சியைச் சேர்ந்த பார்ப்பனர் அல்லாத அங்கத்தினர்கள் ஆதரித்தது அதிலும் வெட்கக் கோடான காரியமாகும்.

அன்றியும் சங்கராச்சாரியாருக்கு உபசாரப் பத்திரத்தைத் தயாரிக்க செட்டியார் ஏற்படுத்தியிருக்கும் கமிட்டியில், திரு. வி. சக்கரைச் செட்டியார் என்னும் கிறிஸ்துவ கனவானும், திரு. பஷீர் அகமது சையத் எனும் முஸ்லிம் கனவானும் சேர்ந்திருப்பதன் அர்த்தமும் நமக்கு விளங்கவில்லை.

இவற்றையெல்லாம் நினைக்கும் போது கார்ப்பொரேஷன் சபை நகர நன்மையை கவனிக்கும் சபை மாத்திரமா? அல்லது மதப் பிரசாரம், வருணாச்சிரம தர்மப் பிரசாரம், பார்ப்பனப் பிரசாரம் செய்யும் சபையா? என்னும் சந்தேகங்களும் உண்டாகின்றன.

இதற்கு யார் எவ்வளவுதான் சமாதானம் சொன்னாலும் கார்ப்பொரேஷன் இம்மாதிரி, வருணாச்சிரம தருமப் பிரசாரகர்களுக்கு உபசாரம் செய்வதை மேற்கொள்ளுமானால், அதையும், அதன் அங்கத்தினர்களையும் வருணாச்சிரம தருமசபை, “வருணாச்சிரம தருமப் பிரசாரகர்கள்” “பிராமணிய பக்தர்கள்” என்று பொது ஜனங்கள் காட்டும் குற்றத்தினின்றும் தப்பித்துக் கொள்ள முடியாதென்று தான் நாம் கருதுகின்றோம்.

குடி அரசு - தலையங்கம் - 11.09.1932

அரசியல்வாதிகளுக்குப் புத்தி வருமா?

சென்ற 5-9-32 ந்தேதி இந்தியா சட்டசபையில் மேன்மைதங்கிய வைசிராய் அவர்கள் செய்த பிரசங்கம் தற்கால நிலைமையில் மிகவும் கவனிக் கத் தக்க தொன்றாகும். ‘காங்கிரசானது பயமுறுத்தலினால் சுயராஜ்யம் வாங்கி விடலாம் என்னும் நோக்கத்துடன் சட்ட மறுப்பு இயக்கத்தை நடத்தி வருகிறது. காங்கிரஸ் செய்யும் போராட்டமானது பலாத்காரமில்லாதது, சாத்வீகமானது என்ற பெயருள்ளதாயிருப்பினும், உண்மையில் தேசத்தில், கலகத்தையும், அமைதியின்மையையும், பலாத்கார உணர்ச்சியையும் உண்டாக்குவதற்கு காங்கிரசின் கிளர்ச்சியே காரணமாக இருக்கின்றது. ஆகையால், எந்த வகை யிலும், காங்கிரசின் போராட்டத்தை ஒடுக்குவதற்கு வேண்டிய முயற்சியை அரசாங்கம் செய்யாமலிருக்க முடியாது’ என்னும் அபிப்பிராயம் வைசிராயின் பிரசங்கத்தில் காணக்கிடக்கின்றது. இந்த அபிப்பிராயம் தவறான தென்று நடுநிலையும், உண்மையும், பகுத்தறிவும் உள்ள எவரும் கூறுமுடியாது என்றே நாம் கூறுவோம். இதற்கு உதாரணமாகச் சென்ற பம்பாய் கலகத் தையும், வங்காளத்தில் நடைபெற்று வரும் புரட்சி இயக்கத்தையும் கூறலாம். இதையும் வைசிராய் அவர்கள் தமது பிரசங்கத்தில் சுட்டிக் காட்டியிருக்கிறார்.

பொதுவாகவே, காங்கிரசின் மூலம் சத்தியாக்கிரகம் ‘சட்ட மறுப்பு’, ‘சாத்வீகப் போராட்டம்’ என்னும் பெயர்களால் சட்டத்தையும், ஒழுங்கையும் மீறி நடக்கும் விதத்தை மக்களுக்கு கற்பிக்கப்பட்ட பிறகே தேசத்தில், கலகமும், புரட்சியும், சண்டை சச்சரவுகளும் பெருகலாயின என்னும் உண்மையை யாரும் மறுக்கமுடியாது.

அன்றியும், காங்கிரஸ் இந்த மாதிரியான போராட்டத்தை ஆரம்பித்த தனால் தேசம் அடைந்த லாபந்தான் என்ன என்பதையும் சிறிது ஆலோசித்துப் பார்த்து உண்மையைத் தெரிந்து கொள்ளுகின்றவர்கள், நாம் கூறுவதைப் பற்றிச் சிறிதும் குறைகூற மாட்டார்கள் என்பது திண்ணம்.

அதாவது காங்கிரஸ் “சுயராஜ்யம்” என்னும் பெயரால் சட்ட மறுப்பு இயக்கத்தை ஆரம்பித்தவுடன், உண்மையிலே தேசிய வெறி கொண்ட சில இளைஞர்களும் வேறு வேலை செய்து பிழைக்க வழி தெரியாத மற்றும் பல வாலிபர்களும் அதில் சேர்ந்தார்கள்; தலைவர்கள் என்பவர்கள் இடுகின்ற

கட்டளைகளைச் செய்து, தடியடியும், பிரம்படியும் பட்டுச் சிறைசென்று கஷ்டப்படுகிறார்கள். தலைவர்கள் என்பவர்களில் சிலர் சிறை சென்றாலும் அவர்கள் ‘ஏ’ வகுப்பில் செளக்கியமாக உட்கார்ந்திருந்து விட்டு வீடு வந்து சேர்கிறார்கள். கடைசியாக, சட்டசபை தேர்தலோ, ஸ்தல ஸ்தாபனத் தேர்தலோ வருகின்ற காலங்களில், காங்கிரஸின் பேரால் தலைவர்களாக விளங்கியவர்களும், காங்கிரஸ் அனுதாபிகளாக விளங்கியவர்களும், ஒன்றும் தெரியாத ஏழை இளைஞர்களைச் சிறைக்கனுப்பக் காரணமாய் இருந்தவர்களும், ‘தேசாபிமானி’ என்னும் பட்டத்துடன் தேர்தலில் அபேட்சகர்களாக நின்று பதவி பெறுகிறார்கள். இதுதான் சட்ட மறுப்பில் நாம் அடையும் பலன். எந்த வகையில் பார்த்தாலும், ஏழைகளின் உழைப்பும், கஷ்டமும், தியாகமும், பணக்காரர்கள் பட்டம் பதவி பெறுவதற்கே உபயோகப்படுகிறதேயொழிய வேறு கடுகளவாவது ஏழை மக்களின் நன்மைக்கு உபயோகப்படுவதில்லை யென்பதை நாம் அறிந்துதானிருக்கிறோம்.

அன்றியும், நீண்ட நாளாகச் சட்டமறுப்புப் போராட்டம் நடந்து கொண்டிருப்பதனால், நாட்டின் வியாபாரமும், கைத்தொழிலும் பாதிக்கப் படுகிறதே தவிர அவைகளிலும் ஒருவித முன்னேற்றத்தையும் காண வழியில்லாமலிருக்கிறது.

எந்த வகையிலும். சட்ட மறுப்பு இயக்கம் ஒழிய வேண்டுவது அவசியமாகும். ஆகையினால், காங்கிரஸ் தலைவர்கள், புத்திசாலித்தனமாகச் சட்டமறுப்பு இயக்கத்தை நிறுத்திவிட்டு, உண்மையில் நாட்டு மக்கள் முன்னேற்றமடையத் தக்க வழியில் உழைப்பார்களானால் அவர்கள் உழைப்பு பலனளிக்கக் கூடியதாகும். இன்றேல் அவர்கள் உழைப்பு வீண் என்பது நமது அபிப்பிராயமாகும். சேனைகளும், துப்பாக்கிகளும், பீரங்கிகளும் உள்ள ஒரு அரசாங்கத்துடன், ஒன்றுமில்லாத பேர்வழிகளாகிய நெல்லிக்காய் மூட்டைகள், “கை ராட்டினத்தாலும்” “ஆத்ம சக்தி” யாலும் எதிர்த்து போர் செய்து வெற்றிபெற முயற்சிப்பது, நமது நாட்டிலுள்ள மதப்பித்து கொண்டவர்களுக்கு “சாத்தியமானது” என்று தோன்றினாலும், உண்மை அறிவுடையவர்களுக்கும் அயல்நாட்டு மக்களுக்கும் சிரிப்பை உண்டாக்காமல் போகாது. ஆகையால் “சத்தியாக்கிரகம்” “ஆத்ம சக்தி” என்று பைத்தியக்காரக் கொள்கைகளையும், அவைகளின் மூலம் உண்டான “சாத்வீகச் சட்ட மறுப்பு” போராட்டம் என்பதையும் அடியோடு நிறுத்திவிடுவது தான் புத்திசாலித்தனமாகும் என்பதை பகுத்தறிவுடையோர் எவரும் மறுக்க முடியாது.

இப்படி இல்லாமல், இன்னும் காங்கிரஸ்காரர்கள் சட்ட மறுப்பு இயக்கத்தை நடத்திக் கொண்டே போவார்களாயின், வைஸ்ராய் அவர்கள் கூறியிருப்பது போல தேசத்தின் அமைதியை உத்தேசித்து, அவ்விதத்தை அடக்க, அரசாங்கத்தாரும் பொது ஜனங்களும் தங்களால் ஆன முயற்சியை செய்வதைத் தவிர வேறு வழியில்லை என்பதை அறிவுடைய எவரும் ஒப்புக் கொண்டுதான் தீர்வேண்டும்.

அடுத்தபடியாக வகுப்புப் பிரச்சினைத் தீர்ப்பைப் பற்றி வைஸ்ராய் அவர்கள் கூறியிருக்கும் அபிப்பிராயமும் குறிப்பிடத் தக்கதாகும். அவர், இந்தியப் பிரதிநிதிகள் வகுப்புப் பிரச்சினையைத் தீர்த்துக் கொள்ள முடியாத காரணத்தாலேயே பிரிட்டிஷ் பிரதம மந்திரியால் வகுப்புப் பிரச்சினையை முடிவு செய்ய நேர்ந்தது. ஆகவே “அம்முடிவை இந்தியர் ஒப்புக் கொள்ள வேண்டும். அல்லது தங்களுக்குள் வேறு சமரசமான முடிவை ஏற்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும். அல்லது எல்லாவற்றையும் விட்டுவிட்டு வேறு அரசியல் சுதந்திரம் பெறுவதற்கு முயற்சிக்காமல் சுமமா இருந்துவிட வேண்டியது. இம்மூன்றைத் தவிர வேறு வழியில்லை” என்று கூறியிருப்பது கவனிக்கத் தக்கதாகும்.

மூன்றாவது கூறிய அரசியல் சுதந்திரம் வேண்டாம் என்ற விஷயத்தைப் பற்றிப் பேசுவது இதுவரையிலும் இந்தியா அடைந்து வந்திருக்கும் அரசியல் அபிவிருத்திக்கும் நோக்கத்திற்கும். முரண்பாடானதாகும் என்பதை வைசிராயே குறிப்பிட்டு விட்டார். ஆகவே மற்ற இரண்டு விஷயங்களை அதாவது வகுப்புப் பிரச்சினைத் தீர்ப்பை ஒப்புக் கொள்ளுவது அல்லது வேறு முடிவு செய்து கொள்ளுவது என்ற விஷயத்தை எடுத்துக் கொண்டால் வேறு சமரசமான முடிவு செய்து கொள்ளுவது என்பது நமது நாட்டு அரசியல்வாதிகளால் முடியாத காரியம் என்பதை நாம் கோபுரத்தின் மேல் நின்று கொண்டும் கூறத் தயாராயிருக்கிறோம். ஆகவே இம்முடிவை ஒப்புக் கொள்ளுவதைத் தவிர வேறு வழியில்லை என்பதை நாம் முன்னமே எடுத்துக் காட்டியிருக்கிறோம்.

ஆகையால் இனியேனும் நமது நாட்டு அரசியல் வாதிகள் நாட்டின் உண்மை நிலையையும் அரசாங்கத்தின் பிடிவாதத் தன்மையையும், அதனோடு எதிர்த்து போராட முடியாத நமது சக்தியற்ற தன்மையையும் உணர்ந்து சட்ட மறுப்புப் போராட்டத்தை நிறுத்திவிட்டு வகுப்புப் பிரச்சினைத் தீர்ப்பையும் ஒப்புக் கொண்டு மேலே ஆக வேண்டிய காரியங்களை செய்ய முன் வருவார்களா என்று கேட்கிறோம்.

உண்மையில் நமது நாடு சுதந்தரமடைய வேண்டுமானால் நமது மக்கள் அனைவரும் சுயமரியாதையுடன் வாழ வேண்டுமானால் கிடைக்கப் போகும் மாகாண சுயாட்சியின் அதிகாரத்தைக் கொண்டு சாதி மத வித்தியாசங்களை ஒழித்துச் சமத்துவத்தை உண்டாக்கித் தேசத்தை முன்னுக்குக் கொண்டுவர முயலுவதே அறிவுடைமையாகும். இதை விட்டு வீண் கூச்சல் போட்டுக் கொண்டு இன்னும் காந்தி விழாவும், நேரு விழாவும், பாரத மாதா விழாவும், தீபாவளிப் பிரசாரமும், நடத்திக் கொண்டு மக்களை மூடர்களாகவும், குருட்டு பக்தியுடையவர்களாகவும், பகுத்தறிவு இல்லாதவர்களாகவும் ஆக்க முயல்வது பிராமணியப் பிரசாரத்திற்கும், வருணாச்சிரம தருமப் பிரச்சாரத்திற்கு அடிகோலுவதாகுமென்றுதான் நாம் கூறுவோம்.

வைசிராய் அவர்களின் பிரசங்கத்தையும், இதுவரையிலும் செய்த அரசியல் ஆர்ப்பாட்டத்தால், நாம் அடைந்த பலனையும் கவனிப்பவர்கள் இந்த முடிவுக்குத்தான் வரக்கூடும் என்று நாம் உறுதியாகக் கூறுவோம்.

குடி அரசு - துணைத் தலையங்கம் - 11.09.1932

காந்தியின் வைதீக வெறி

இந்துக்கள் என்பவர்களும், திரு. காந்தியும், காங்கிரசும் தீண்டாதார்க்கு அரசியல் தனித் தொகுதியை ஏற்படுத்துவதை ஆதி முதல் மறுத்து வருவதற்குக் காரணம், அவர்களை இதுவரையிலும் இருந்தது போலவே எப்பொழுதும் இந்துக்களுக்கு அடிமையாக வைத்திருக்க வேண்டும் என்னும் எண்ணமேயாகும் என்று நாம் கூறி வருகிறோம்.

இவ்வாறு நாம் சொல்லி வந்ததின் உண்மை, இப்பொழுது திரு. காந்திக்கும், இந்தியா மந்திரிக்கும், முதல் மந்திரிக்கும் நடந்த கடிதப் போக்கு வரத்துகளின் மூலம் நன்றாக விளங்கிவிட்டது.

தீண்டாதாருக்குத் தனித் தொகுதி கொடுத்துவிட்டால் அவர்களுக்காகத் தேர்ந்தெடுக்கப்படும் பிரதிநிதிகள், வேறு எந்த உயர்ந்த வகுப்பினருடைய தயவையும் எதிர்பாராமல் சட்டசபைக்குத் தெரிந்தெடுக்கப்படலாம். சட்டசபையிலும் அவர்கள் தங்கள் சமூகத்தின் முன்னேற்றத்திற்கு, உண்மையாகவும் தைரியமாகவும் போராடலாம்.

அன்றியும், இந்துக்களினின்றும் தீண்டாதாரைத் தனியாகப் பிரிப்பதனால், அவர்களுக்கு மற்றொரு பெருஞ் சாதகமும் உண்டு. அதாவது, தற்போது பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம் செய்திருக்கும் வகுப்புப் பிரச்சினைத் தீர்ப்பின்படி பார்த்தால், ஒவ்வொரு சட்டசபைகளிலும் உள்ள, முஸ்லீம்கள், கிறிஸ்தவர்கள், ஆங்கிலோ இந்தியர்கள், ஆங்கிலேயர்கள், தீண்டாதார்கள் ஆகிய இவர்கள் எல்லோருடைய தொகையும் ஒன்று சேர்ந்து இந்துக்களின் தொகையைக் காட்டிலும் சிறிது மெஜாரிட்டியாகி விடுகிறது. தீண்டாதாருக்குத் தனித் தொகுதி கொடுத்துப் பிரிக்கா விட்டால், மற்றவர்களின் தொகையைக் காட்டிலும் இந்துக்களின் தொகை சிறிது மெஜாரிட்டியாக இருக்கும்.

மேற்கூறியவாறு, இந்துக்களின் தொகையை விட, தீண்டாதாரை உள்ளிட்ட மற்றவர்களின் தொகை மெஜாரிட்டியாவதன் மூலம் தீண்டா தாருக்கு அவர்கள் கோரிய நன்மைகள் கிடைக்கக் கூடும் என்பதில் ஐயமில்லை. எப்படியெனில், இன்று தீண்டாதார்கள், பொதுத் தெருக்களில் நடக்கும் உரிமைக்கும், பொதுக் குளம், கிணறுகளில் தண்ணீர் எடுக்கும்

உரிமைக்கும், பொதுக் கோயில்களில் நுழையும் உரிமைக்கும், பொதுப் பள்ளிக் கூடங்களில் சேர்ந்து படிக்கும் உரிமைக்கும், இன்னும் மற்ற மக்களைப் போல் தாங்களும் தேசத்தில் சமத்துவத்துடன் வாழ வேண்டும் என்னும் உரிமைக்கும் போராடிக் கொண்டு வருகின்றார்கள். இப் போராட்டத் திற்கு எதிராக நிற்கின்றவர்கள் கிறிஸ்தவர்களல்லர்; முஸ்லிம்களல்லர்; ஆங்கிலேயர்களல்லர்; ஆங்கிலோ இந்தியர்களல்லர் என்பது யாரும் அறியாததல்ல. ஆனால் தீண்டாதார்களின் மேற்கண்ட உரிமைகளை மறுத்துப் போராடுகின்றவர்கள், வைதீக இந்துக்கள் தான் என்பதை யாரும் மறுக்க முடியாது. இதற்கு உதாரணம், நாசிக், குருவாயூர் முதலிய இடங்களில் நடைபெறும் சத்தியாக்கிரகமும், இன்னும், அடிக்கடி ராமநாதபுரம் ஜில்லாவிலும் மற்றும் பல இடங்களிலும் தீண்டாதாருக்கு உண்டாகும் துன்பமுமே போதியவைகளாகும்.

அன்றியும், தீண்டாதாருக்குச் சுதந்தரம் அளிப்பதன் சம்பந்தமாகச் சட்ட சபைகளில் ஏதாவது தீர்மானங்கள் வருகின்ற காலங்களில் அவைகளை இந்துக்களே எதிர்த்து வருகின்ற செய்தியும் போதுமானதாகும். இத்தகைய மனப்பான்மையுடைய இந்துக்களுடன், தீண்டாதார் சேர்ந்திருப்பதன் மூலம் அவர்களுக்கு எள்ளளவாவது நன்மை கிடைக்கப் போவதில்லை என்பது உறுதியாகும்.

அன்றியும் தீண்டாதாருக்குத் தனித் தொகுதியளிக்காமல், பொதுத் தொகுதியில் ஸ்தானங்கள் ஒதிக்கி வைத்தால் கூட, அதனாலும் அச்சமுகத் திற்கு கடுகளவும் பயன் உண்டாகாது. ஏனெனில் பொதுத் தொகுதியில் உள்ள மற்ற இந்துக்களின் வாக்கையும் பெற்றே அச்சமுகத்தினர் சட்டசபை ஸ்தானம் பெற முடியும். தீண்டாதார்களில் வயது வந்தவர்களுக்கெல்லாம் ஓட்டுரிமை அளித்தால் கூட, அவர்களைக் காட்டிலும் உயர்ந்த சாதி இந்துக்களின் வாக்காளர் தொகையே மிகுதியாக இருக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை. ஆகவே, இந்துக்களின் தயவினால் தான் தீண்டாதார் பிரதிநிதிகள் சட்ட சபைக்குச் செல்ல முடியும். உயர்ந்த சாதி இந்துக்களின் தயவினால் செல்லும் பிரதிநிதிகள் எவ்வாறு தீண்டாதாராகிய தங்கள் சமூகத்திற்கு உண்மையாகவும், தைரியமாகவும் போராட முடியும் என்று கேட்கிறோம். ஆகையால் தீண்டாதார்களுக்குத் தனித் தொகுதி இல்லாவிட்டால் அவர்கள் முன்னேற்றமும் நீண்ட காலங்களுக்கு இல்லை என்றதான் முடிவு செய்ய வேண்டும்.

இவ்வுண்மையை உணர்ந்தேதான், வைதீகர்களின் பிரதிநிதியாகிய திரு. காந்தியவர்கள், ஆதி முதல், தீண்டாதாருக்குத் தனித் தொகுதி கொடுப்பதைப் பலமாக ஆட்சேபித்துக் கொண்டு வருகிறார். முஸ்லிம்களுக்கும், சீக்கியர்களுக்கும் தனித் தொகுதி கொடுக்க ஒப்புக் கொண்ட திரு. காந்தியவர்கள் “தீண்டாதாருக்குத் தனித் தொகுதி கொடுத்தால் எனது உயிரை விட்டாயினும் அதைத் தடுப்பேன்” என்று கூறியதற்கு காரணம் தீண்டாதார்

முன்னேற்றம் கருதியல்ல; இந்துக்களின் முன்னேற்றம் கருதியும், இந்து மதம், வருணாச்சிரம தரும மதம் பாதுகாக்கப்பட வேண்டும் என்பது கருதியுமே யாகும் என்பது இப்பொழுது நன்றாகத் தெரிந்து விட்டது.

இரண்டாவது வட்ட மேஜை மகாநாட்டின் போது, சிறுபான்மையோர் சம்பந்தமாக ஒரு முடிவு செய்வதற்கு, திரு. காந்தியுள்பட மற்றப் பிரதிநிதிகளும் எவ்வளவோ முயன்று பார்த்தார்கள்; ஆனால் தனித் தொகுதித் தகராறினாலும், ஸ்தானங்களின் எண்ணிக்கையில் உண்டான தகராறினாலும், ஒரு ஒப்பந்தத்திற்கும் வரமுடியாமற் போய்விட்டது. ஆகவே வகுப்புப் பிரச்சினை சம்பந்தமாக ஒரு முடிவுக்கும் வரமுடியாமல், அதைத் தீர்மானிக்கும் விஷயத்தைப் பிரதம மந்திரியிடமே ஒப்படைத்து வந்து விட்டார்கள்.

ஆனால், திரு. காந்தி அவர்களுக்கு மாத்திரம், மற்ற விஷயங்களைக் காட்டிலும், தீண்டாதாருக்குத் தனித் தொகுதியளிக்கக் கூடாது என்னும் விஷயத்தில் மாத்திரம் பெருங்கவலை இருந்ததாகத் தெரிகிறது. இதை திரு. காந்தியவர்களே, இந்தியா மந்திரிக்கு எழுதிய கடிதத்தில் “இந்தியாவிற்கு வந்து, தனித் தொகுதிக்கு விரோதமான பொதுஜன அபிமானத்தை, தீண்டாதார் விஷயத்திலாவது மிகுதிப்படும்படி செய்யலாம் என்று நினைத்தே இந்தியாவுக்குத் திரும்பினேன். ஆனால் அது முடியாமல் போய்விட்டது” என்று குறிப்பிட்டிருப்பதிலிருந்து அறியலாம்.

இந்தியா முழுதும் உள்ள தீண்டாதார் ஸ்தாபனங்களும், அவர்களின் நம்பிக்கைக்குப் பாத்திரமான தலைவர்களும் ஆரம்பம் முதல் தங்களுக்குத் தனித் தொகுதிதான் வேண்டுமெனப் போராடி வந்திருக்கின்றனர். இவ் விஷயம் திரு. காந்தியவர்களுக்குத் தெரியும். இதனால், பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம், வகுப்பு பிரச்சினை சம்பந்தமாக முடிவு செய்யும் போது தீண்டாதாருக்குத் தனித் தொகுதிதான் அளிப்பார்கள் என்ற விஷயமும் திரு. காந்திக்குத் தெரியும். ஆகையால்தான் அவர் சிறையிலிருந்து கொண்டே, வகுப்புப் பிரச்சினைத் தீர்ப்பு வெளியாவதற்கு முன்பே, இந்தியா மந்திரிக்கு சென்ற மார்ச்சு மாதம் 11 தேதி எழுதிய கடிதத்தில் தீண்டாதாருக்குத் தனித் தொகுதி கொடுக்கக் கூடாது என முன்னெச்சரிக்கையாக மறுத்திருக்கிறார். அவ்வாறு பிடிவாதத்துடன் மறுத்திருப்பதற்குக் காரணம், இந்து மதம் காப்பாற்றப்பட வேண்டும் என்பதைத் தவிர வேறொன்றும் இல்லை யென்பதை அக் கடிதத்தில் உள்ள வாக்கியங்களைக் கொண்டே தெரிந்து கொள்ளலாம்.

“இந்து தர்மம் சம்பந்தப்பட்ட வரையில், தனித் தொகுதி முறை அச் சமூகத்தை சின்னா பின்னமாகச் சிதைத்து உருப்படாமல் செய்து விடும். நான் சம்பந்தப்பட்ட வரையில் இந்த வகுப்பாரின் தர்ம சம்பந்தமானதும், மத சம்பந்தமானதுமே முக்கியமானதாகும். தர்ம விஷயத்தையும், மத விஷயத்தையும் கவனிக்கும் போது

அரசியல் விஷயம் முக்கியமானதா யிருந்தாலும் அதுதானே முக்கியமற்றதாகி மறைந்து விடுகிறது”

என்றும்

“எனது பயமெல்லாம் வெறும் பயமாகி தீண்டாதாருக்கு, பிரிட்டிஷ் சர்க்கார் தனித் தொகுதியளிக்க விரும்பவில்லை என்று ஏற்பட வேண்டுமென்றே நம்புகின்றேன்”

என்றும் குறிப்பிட்டிருப்பதைக் கொண்டு, 7 கோடி தீண்டாதார்களைப் பலி கொடுத்தாவது இந்து மதத்தைக் காப்பாற்ற வேண்டும் என்பதில், திரு. காந்திக்கு எவ்வளவு பிடிவாதம் இருக்கிறதென்பதை அறியலாம்.

மேற்கூறிய இந்தியா மந்திரிக்கு எழுதிய கடிதத்திலேயே, “அரசாங்கத்தார், தீண்டாதாருக்குத் தனித் தொகுதி அளித்துவிடுவதெனத் தீர்மானித்து விடுவார்களாயின் நான் பட்டினிக் கிடந்து சாவதைத் தவிர வேறு வழியில்லை” என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார்.

இதன்பின் அதாவது பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்தாரின் வகுப்புப் பிரச்சினைத் தீர்ப்பு வெளியான பின், “தீண்டாதாருக்குத் தனித் தொகுதி கொடுத்திருப்பதை மாற்றா விட்டால் செப்டம்பர் மாதம் 20ம் தேதி முதல் பட்டினிக் கிடக்கத் தீர்மானித்து விட்டேன்” என்று பிரதம மந்திரிக்கு ஆகஸ்ட் மாதம் 18 ம் தேதி ஒரு கடிதம் எழுதியிருக்கிறார். அக்கடிதத்திற்கு முதல் மந்திரி திரு. மெக்டனால்ட் கொடுத்திருக்கும் பதில் சரியான பதிலாகும். பிரதம மந்திரியின் பதிலில்,

“நீங்கள் பட்டினிக் கிடந்து உயிர் துறக்க நினைத்திருப்பது, தாழ்த்தப்பட்டவர்களுக்கு மற்ற இந்துக்களுடன் கூட்டுத் தொகுதி அளிக்க வேண்டும் என்பதற்காக அல்ல; ஏனெனில் இவ்விதக் கூட்டுத் தொகுதி முன்னமே கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்துக்களுக்குள் ஒற்றுமை உண்டாக்க வேண்டுமென்னும் எண்ணத்துடனும் அல்ல; அதுவும் முன்னமே அரசாங்கத்தாரின் திட்டத்தில் அடங்கி இருக்கிறது. ஆனால் தற்சமயம், பெருங் கஷ்டங்களுக்கு உட்பட்டுள்ள தாழ்த்தப்பட்ட சமூகத்தினர், தங்கள் சார்பாகச் சட்டசபைகளில் பேச, ஒரு சில பிரதிநிதிகளைத் தாங்களாகவே தங்களுக்குள் தேர்ந்தெடுத்து அனுப்பும் உரிமையைத் தடுப்பதற்காக மாத்திரந்தான் நீங்கள் பட்டினி விரதத்தைக் கைகொள்ள எண்ணியிருக்கிறீர்கள் என்று நான் அறிகிறேன்”

என்று குறிப்பிட்டிருக்கும் வார்த்தைகள் உண்மை என்றே நாம் கூறுவோம். திரு. காந்தியின் இந்துமத அபிமானத்தையும், வருணாச்சிரம தருமப் பிடிவாதத்தையும் உணர்ந்தவர்கள் இதை மறுக்க முன் வரமாட்டார்கள்.

பிரதம மந்திரியின் தீர்ப்பின்படி தாழ்த்தப்பட்டவர்களுக்கு பொதுத் தொகுதியில் “ஓட்” செய்யும் உரிமை யிருக்கிறது. இதனால், உயர்ந்த ஜாதி இந்துக்களுக்கும், தாழ்த்தப்பட்டவர்களுக்கும் ஒற்றுமை உண்டாக இடமிருக்கிறது. ஆகையால் இத்தீர்ப்பினால் இந்துக்களினின்றும் தீண்டாதாரைப் பிரித்து விட்டார்கள் என்று குறை கூறுவதற்குச் சிறிதும் இடமில்லை, இப்படி யிருந்தும் வீணாகக் கூச்சலிடுவதெல்லாம் பிரதம மந்திரி குறிப்பிட்டிருப்பது போல, “தீண்டாதார் தங்கள் சார்பாகச் சட்ட சபைகளில் பேச தாங்களே ஒரு சில பிரதிநிதிகளைத் தேர்ந்தெடுத்து அனுப்பும் உரிமையைத் தடுப்பதற்கே” யன்றி வேறல்ல என்பதில் கடுகளவும் ஐயமில்லை.

உண்மையிலேயே திரு. காந்தி அவர்கள் தீண்டாதாரின் நன்மையை உத்தேசித்து அவர்களுக்குத் தனித் தொகுதியளிக்கக் கூடாதெனக் கூறுவாரா னால், அவ்வாறு அளித்திருப்பதற்காகப் பட்டினி கிடந்து உயிர்விடுவது அவர்கள் நன்மைக்கே என்று கூறுவாரானால், இதுவரையிலும் அவர் தீண்டாதார்களுக்குச் செய்த காரியம் என்ன என்றுதான் கேட்கின்றோம்? காங்கிரசில் 1920ல் முக்கிய திட்டத்தில் ஒன்றாக யிருந்து வந்த “தீண்டாமை விலக்குதல்” என்னும் திட்டத்தை ஏன் கை விட்டார், காங்கிரஸ் அரசியல் திட்டத்தில் மதப் பாதகாப்பு ஏன் வைத்திருக்கிறார்? மதப் பாதகாப்பை ஒப்புக் கொண்டால் தீண்டாதார் இன்னும் பரம்பரையாக இப்பொழுது இருப்பது போலவே இருக்க வேண்டியதுதானே. தீண்டாதார்கள் இதுவரையிலும் போராடிக் கொண்டு வரும் எந்த உரிமையைக் கொடுக்கும் படி செய்தார்? ஆகையால் திரு. காந்தியின் இத்தகைய பயமுறுத்தல் உண்மையாக இருந்தாலும், அது தீண்டாதாரின் கேட்டிற்கும், உயர்ந்த சாதி இந்துக்களின் பாதுகாப்பிற்குமே என்று நாம் கூறுவோம்.

அன்றியும், திரு. காந்தி அவர்கள், மற்ற பெருங்காரியங்களை யெல்லாம் விட்டு விட்டு இந்தத் தீண்டாதார் விஷயத்திற்கு மாத்திரம் இவ்வளவு பிடிவாதம் செய்வதன் அர்த்தம் விளங்குவது யாருக்கும் கொஞ்சம் சங்கடமாகவேதான் இருக்கக் கூடும். ஜனநாயகத்துவத்தைப் பற்றி பரிந்து பரிந்து பேசும் திரு. காந்தியவர்கள், தேசமக்களின் அபிப்பிராயத்தை மாற்றி, வகுப்புப் பிரச்சினைத் தீர்ப்பை ஒப்புக் கொள்ளாமல் வேறு ஒரு சிறந்த முடிவைச் செய்வதுதானே. இதற்கு பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம் ஒன்றும் தடை கூறவில்லையே. பிரதம மந்திரி, வகுப்புப் பிரச்சினைத் தீர்ப்பின் மேல் எழுதி இருக்கும் அபிப்பிராயத்தில், “வேறு சமரசமான முடிவை எல்லாச் சமூகத் தினரும் சேர்ந்து செய்வார்களாயின் அதை பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்தார் ஏற்றுக் கொள்ளுவார்கள்” என்று கூறியிருப்பது திரு. காந்தியவர்களுக்குத் தெரியாதா? இங்ஙனமிருக்க, பட்டினி கிடந்து உயிர் துறக்கத் துணிவது எவ்வளவு நேர்மையான செயலாகும் என்றுதான் கேட்கின்றோம்.

ஒரு காரியத்தைத் தானும் செய்யச் சக்தியில்லை. பிறர் செய்வதையும் ஒப்புக் கொள்வதில்லை என்றால், அத்தகைய மனிதரால் யாருக்கு என்ன

நன்மையுண்டு என்று ஆராய்ந்து பாருங்கள்.

உண்மையிலேயே திரு. காந்தியவர்கள் உயிர் விடுவதாயிருந்தாலும், அதற்குப் பயந்து கொண்டு தீண்டாதாருக்கு அளித்திருக்கும் தனித் தொகுதி அமைப்பு மாற்றப்படுமானால், அது ஒரு மனிதரைக் காப்பாற்ற வேண்டி, ஏழுகோடி மனிதர்களைப் பலிகொடுப்பதாகத்தான் முடியும் என்று தான் உறுதியாக நாம் கூறுவோம்.

இச்சமயத்தில் தேசாபிமானப் பட்டத்திற்கும் பத்திரிகைகளில் கொட்டை எழுத்துக்களில் புகழ்ந்து தங்களைப் பற்றி எழுதுவதற்கும் ஏமாந்து ஒருசில தீண்டாத தலைவர்கள் தங்களையும் இந்துக்களென்றும், ஆகையால் தாங்கள் இந்துக்களோடுதான் சேர்ந்திருக்க வேண்டும் என்றும் வீண் ஆர்ப்பாட்டம் செய்பவர்களின் வார்த்தையைக் கேட்டு யாரும் ஏமாற வேண்டாம். அவர்கள் இதுவரையிலும் இந்துக்கள் என்று சொல்லிக் கொண்டு அவர்களுடன் சேர்ந்திருந்ததனால் அடைந்த பலன் என்ன? என்பதை மாத்திரம் பொறுமையோடு சுயநலமில்லாமல் ஆராய்ந்து பார்ப்பார்களாயின் உண்மையுணர்ந்து கொள்ளாமல் போகமாட்டார்கள்.

குடி அரசு - தலையங்கம் - 18.09.1932

தீண்டாதார்க்கு விமோசனம் உண்டா?

திரு. காந்தியவர்கள் தற்பொழுது உண்ணாவிரதம் ஆரம்பித் திருப்பதைப் பற்றியே எங்கும் பேச்சாக இருக்கிறது. நமது நாட்டு அரசியல்வாதிகளும், சீர்திருத்த வாதிகளும், வருணாச்சிரம தரும வாதிகளும் கூட திரு. காந்தியவர்களின் உயிர் காப்பாற்றப்பட வேண்டும் என்பதைப் பற்றிப் பத்திரிகைகளிலும் அறிக்கைகள் வெளியிடுகின்றனர். பொதுக் கூட்டங்களிலும் பேசி வருகின்றனர். நாமும் அவருடைய உயிர் காப்பாற்றப்பட வேண்டுமென்பதை மனப்பூர்வமாக ஒப்புக் கொள்ளுகிறோம்.

ஆனால், திரு. காந்தியவர்கள் எதற்காக உண்ணா விரதமிருக்கிறார்? அவர் உண்ணா விரதமிருப்பதன் மூலம், அவர் கருதுகின்ற காரியமோ, அல்லது ஏழை மக்களுக்கு விடுதலையோ பூரணமாக ஏற்பட்டுவிடுமா? என்பதைப் பற்றி நம்மைப் பொறுத்தவரை ஒன்றும் ஏற்பட முடியாது என்றுதான் கூறுவோம். தாழ்த்தப்பட்ட சமூகத்தார்க்குத் தேர்தலில் தனித் தொகுதி அளித்திருப்பதால், இந்து மதம் பிளவுபட்டு விட்டதென்றும், தாழ்த்தப்பட்ட சமூகத்தாரும் இந்து மதத்திலிருந்து பிரிந்து விட நேர்ந்து விடுமென்றும், ஆகையால், இந்து மதம் காப்பாற்றப்படவும், தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் இந்து சமூகத்திலிருந்து பிரியாமலிருக்கவும் வேண்டுமானால் தனித் தொகுதியை ரத்துச் செய்ய வேண்டும் என்றும் கூறியே இப்பொழுது உண்ணா விரதமிருந்து வருகிறார். திரு.காந்தியவர்கள் சென்ற 20 - 9 - 32ல் பத்திரிகைப் பிரதிநிதிகளுக்குப் பேட்டி கொடுத்துப் பேசி கொண்டிருந்தபோது அவர் கூறிய விஷயங்களைக் கவனித்தால் இவ்வுண்மையைத் தெரிந்து கொள்ளலாம்.

“தனித் தொகுதித் தேர்தல் முறையை ரத்துச் செய்வதன் மூலம் எனது உண்ணாவிரதம் பொதுவாக முடிவு பெறும்; ஆனாலும் எனது விரதத்தின் அடிப்படையான எண்ணம் ஒரு பொழுதும் நிறைவேறியதாகாது. நான் என்னையும் ஒரு தீண்டாதானைக் கொண்டிருப்பதனால், தீண்டக் கூடியவர்களுக்கும், தீண்டக்கூடாதவர்களுக்கும் தற்கால சாந்தியாக ஏற்படும் எந்த ஒப்பந்தத்தையும் நான் ஒப்புக் கொள்ள முடியாது. தீண்டாமையை அடியோடு கல்லி எறிந்து விட

வேண்டும் என்பதே எனது ஆவல். நான் அதன் பொருட்டே உயிரோடிருக்கிறேன். அதை ஒழிக்க சந்தோஷத்தோடு எனது உயிரை இழக்கவும் தயாராக இருக்கிறேன். இரு சாராருக்கும் நிலையான உடன்படிக்கை ஏற்படவேண்டுமென்பதே எனது ஆவல். இவ்வாறு ஏற்படும் ஒப்பந்தத்தினால் இப்பொழுதே தீண்டாதார்களுக்கு நன்மை ஏற்படவேண்டும். ஆகையால் இந்தியா முழுதும் ஆட்சேபணையின்றி ஒப்புக் கொள்ளக் கூடிய ஒப்பந்தமே ஏற்பட வேண்டும் ஒப்பந்தம். ஏற்பட்டு விட்டது என்று வீண் ஆர்ப்பாட்டம் செய்வதில் பயனில்லை.”

என்று சொல்லியிருப்பதைக் கொண்டு, திரு. காந்தியவர்கள் உண்மையிலேயே தீண்டாதவர்களின் நன்மையைக் கருதியே தான், அதாவது அவர்களுடைய சமத்துவத்தைக் கருதியே தான் உண்ணா விரதமிருந்து வருகிறார் என்று கூறலாம். ஆனால், திரு. காந்தியவர்கள் இதற்குமுன் கூறிக் கொண்டு வந்த சில விஷயங்களை நினைக்கும்பொழுது, இவர் எந்த அளவில் தீண்டாமை ஒழித்தலையும், அவர்களுக்குச் சமத்துவம் கொடுக்க வேண்டுமென்பதையும் ஒப்புக் கொள்ளுகிறார் என்பதில் சந்தேகம் ஏற்படும் என்பதில் ஐயமில்லை. அதாவது, வருணாச்சிர தருமம் இருக்க வேண்டும். ஆனால் தீண்டாமை ஒழிய வேண்டும் என்றும், “பிறப்பினால் மனிதர்களின் குணத்தில் வேறுபாடுகள் இருப்பதினால் பிறப்பில் வித்தியாசம் உண்டு” என்றும் இதற்குமுன் கூறியிருக்கிறார்.

இப்பொழுது இவைகளையெல்லாம் மறந்து விட்டு, உண்மையாகவே, இந்து சமூகத்துடன் தீண்டாதவர்களும் ஒன்றுபட்டு வாழ வேண்டும் என்று திரு. காந்தியவர்கள் அபிப்பிராயப்படுவதாகவே வைத்துக் கொள்ளுவோம். ஆயினும் இது தீண்டாதாரின் நன்மையின் பொருட்டா அல்லது இந்து மதத்தின் நன்மையின் பொருட்டா என்பதைப் பற்றி ஆராய்ந்தால், இந்துமத நன்மையின் பொருட்டேயென்பது வெளிப்படையாக விளங்கும். இதனை இதற்கும் (உண்ணாவிரதத்திற்கும்)

அரசியலுக்கும் எவ்வகையிலும் சம்பந்தமில்லை. ஆயினும் இதனால் அரசியல் விஷயத்தில் பலன் உண்டாகாது என்று கூறி விடவும் முடியாது. தீண்டாமையை விலக்கத் தகுந்த வழிகளைக் கைக் கொள்ளுவதால் அரசியல் விஷயத்திலும் சிறந்த பயன் உண்டாகும், அன்றியும் **அதில் மதம், தர்மம் சம்பந்தமான விஷயங்களும் அடங்கியிருக்கின்றன. நான் தீண்டாமையைக் கண்டிப்பதானது இந்து மதத்தில் உள்ள ஆபாசங்களின் அடிப்படையைக் கண்டிப்பதாகுமென்றே நான் நம்புகின்றேன். எனவே சுயராஜ்ய அரசியல் திட்டத்தைவிட அவ்விஷயம் மிகவும் முக்கியமானது..**

என்று பத்திரிகைப் பிரதிநிதிகளிடம் கூறியிருப்பதைக் கொண்டுமே, இந்தியா மந்திரிக்கு திரு. காந்தியவர்கள் எழுதியிருக்கும் கடிதத்தில்,

“இந்து தர்மம் சம்பந்தப்பட்டவரையில் தனித் தொகுதி முறை அச்சமூகத்தைச் சின்னா பின்னமாகச் சிதைத்து, உருப்படாமல் செய்து விடும். நான் சம்பந்தப்பட்டவரையில் இந்த வகுப்பாரின் தர்ம சம்பந்தமானதும், மத சம்பந்தமானதுமே முக்கியமானதாகும். தர்ம விஷயத்தையும் மத விஷயத்தையும் கவனிக்கும்போது அரசியல் விஷயம் முக்கியமானதா யிருந்தாலும் அது, தானே முக்கியமற்றதாகி மறைந்து விடுகிறது.”

என்று குறிப்பிட்டிருப்பதைக் கொண்டும் அறியலாம். இவைகளைக் கொண்டு, திரு. காந்தியவர்கள் உண்மையிலேயே தாழ்த்தப்பட்டார்கள் பால் அனுதாபங் கொண்டு அவர்களுக்குச் சகல சுதந்தரங்களும் அளிக்க வேண்டுமென்று கேட்பதும், இந்து மதம் அழியாமல் இருக்க வேண்டும் என்பதற்காகவே என்னும் உண்மையை உணர்ந்து கொள்ளலாம். திரு. காந்தியின் சுயராஜ்யத் திட்டம் கூட மதத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட சுயராஜ்யத் திட்டம் என்பதை நாம் பல தடவைகளில் விளக்கிக் காட்டியுள்ளோம்.

திரு. காந்தியவர்களின் நோக்கப்படி இந்து மதம் காப்பாற்றப்பட வேண்டுமானால் தீண்டாமையை ஒழித்து தீண்டாதார்களையும் இந்துக் களுடன் சேர்த்துக் கொள்ளப்படாத வரையில் இந்து மதம் நிலைத்து நிற்க முடியாது என்ற தீர்மானத்திற்கு திரு. காந்தி வந்து விட்டார் என்றே தெரிகின்றது. மற்ற இந்து மகாசபைக்காரர்களும், முஸ்லீம்களுக்கு எதிரான நோக்க முடைய மற்ற அரசியல் வாதிகளும் தீண்டாமை ஒழியாவிட்டாலும் அவர்களை இந்துக்களினின்றும் பிரிக்காமலிருந்தால்தான் இந்து மதம் நிலைக்க முடியும் என்பதை உணர்ந்து கொண்டார்கள். இதனாலேயே திரு. காந்திய வர்கள் உண்ணாவிரதம் ஆரம்பித்தவுடன் பலதிறப்பட்ட அபிப்பிராய முடையவர்களும் தீண்டாமையை ஒழிப்பதற்கும், தனித் தொகுதியை ரத்து செய்வதற்கும் பம்பாயில் சமரச மகாநாடு கூட்டி ஆலோசனை செய் திருக்கிறார்கள்.

இச்சமயத்தில், தீண்டாதார்களையும், அவர்களின் தலைவர்களையும் சமாதானப்படுத்துவதற்காகப் பல கோயில்களை அவர்களுக்காகத் திறந்து விடப்படுவதாகவும், பல குளங்களிலும் கிணறுகளிலும் தண்ணீர் எடுக்க அனுமதிக்கப் படுகிறதாகவும் பத்திரிகைகளில் காணப்படுகின்றன. உண்மையிலேயே இத்தகைய உரிமைகளும், இன்னும் தீண்டாதார் கேட்கும் உரிமை களும் தீண்டாதார்களுக்குக் கொடுக்கப் பட்டுவிட்டால், அவர்கள் இந்துக் களோடு சேர்ந்திருப்பது பற்றியோ, அல்லது தனித் தொகுதித் தேர்தலை ரத்து செய்து பொதுத் தொகுதியில் ஸ்தானங்கள் ஒதுக்கி வைக்க ஏற்பாடு செய்வதைப் பற்றியோ நாம் கவலைப்பட போவதில்லை.

ஆனால் தீண்டாதாருக்கு இத்தகைய உரிமைகளையளிக்க சநாதன தர்ம இந்துக்கள் ஒரு நாளும் சம்மதப்பட மாட்டார்கள் என்றேதான் நாம் கூறுகின்றோம்.

இதற்கு உதாரணம் வேண்டுமானால் இப்பொழுது நடக்கும் நிகழ்ச்சிகளைப் பார்த்தாலே விளங்கும். இன்று கோயில்களைத் திறந்து விடப் படுவதாகச் செய்தி வருவதெல்லாம் வட நாட்டிலிருந்து தான் வருகின்றன. அங்கும் பிரபலமாக விளங்கும் பொதுக் கோயில்கள், எதையும் திறந்து விட்டதாகக் காணமுடியவில்லை. அநாமதேய கோயில்களையும் சிலர் தங்கள் சொந்தக் கோயில்களையும் திறந்து விட்டிருப்பதாகத்தான் செய்திகள் கிடைக்கின்றன. தென்னாட்டைப் பொறுத்தவரையில் அந்தப் பேச்சுக் கூட இல்லை. நமது மாகாணத்திலும் சென்னை, சிதம்பரம், திருச்சி, மதுரை, கும்பகோணம், ஸ்ரீரங்கம், திருநெல்வேலி போன்ற பெரிய ஊர்களிலும் தீண்டாமையை ஒழிக்க வேண்டும் என்றும், அதன் மூலம் திரு. காந்தியின் பட்டினி விரதத் தையும், தனித் தொகுதியையும் மாற்ற வேண்டும் என்றும் கூட்டங்கள் போட்டுப் பேசியிருக்கிறார்கள். ஆனால் இவ்வூர்களில் உள்ள கோவில்களில் பிரவேசிக்கவோ, அவைகளைத் திறந்துவிடச் செய்யவோ முயற்சி செய்வதாகத் தெரியவில்லை.

சென்னையில் கந்தசாமி கோயிலில், சில ஆதிதிராவிடர்கள் சென்றதாகச் செய்தி வந்தது. மறுநாள் கோயில் அடைக்கப்பட்டுவிட்டது. மைலாப்பூர் கோவிலுக்குள் செல்ல அனுமதி கேட்பதற்காகச் சென்ற உயர்ந்த சாதி இந்துக்களையே கோயிலுக்குள் விடாமல் கதவடைத்து விட்டார்கள். இந்த நிகழ்ச்சியிலிருந்தே, தென்னாட்டில் உள்ள மற்ற கோயில்களில் தீண்டாதார்கள் செல்லக் கலபத்தில் அனுமதிப்பார்களா? என்பதை ஆலோசித்தால் உண்மை விளங்காமற் போகாது.

அன்றியும், இச்சமயத்தில் கோயில் பிரவேசத்திற்கு வைதீகர்களின் எதிர்ப்புக் கிளம்பியிருப்பதையும் கவனிக்க வேண்டுகிறோம். குருவாயூரில் நீண்ட காலமாக கோயில் பிரவேசத்திற்காகச் சத்தியாக்கிரகம் செய்யப்பட்டும் வைதீக இந்துக்களின் மனம் இன்னும் இரங்கவில்லை. இன்னும் திரு. காந்தியவர்கள் உண்ணாவிரதம் ஆரம்பித்தும் கூட அங்கு கோயில் கதவு தாழ்த்தப்பட்டவர்களின் பொருட்டு அடைக்கப்பட்டே இருக்கிறது. நாசிக் கிலுள்ள ஆலயத்தில் தாழ்த்தப்பட்டோரை அனுமதிக்க வேண்டும் என்று சொல்லிச் சில இந்துத் தலைவர்கள் முயற்சி செய்வதைக் கண்டு வைதீகர்கள் எதிர் சத்தியாக்கிரகம் செய்யத் தொடங்கியிருக்கிறார்கள். அகமதாபாத்தில் உள்ள காளியின் ஆலயத்தில் தாழ்த்தப்பட்டாரும் போகலாம் எனச் சிலர் முயற்சியால் போடப்பட்டிருந்த விளம்பரத்தைக் கண்டு வைதீகர்கள் பரப்பரப் படைந்து ஒன்றுகூடி அவ்விளம்பரத்தை எடுத்தெறிந்துவிட்டனர், தாழ்த்தப்பட்டார் யாரும் அக்கோயிலுக்குள் நுழைய முடியாதபடி மறியலும் செய்யத் தொடங்கி விட்டனர். பம்பாய் வைஷ்ணவ குருமார்களில் ஒருவரான திரு.

கோகுல நாத்தி நெளரோஜி என்பவர் தாழ்த்தப்பட்டவர்களைக் கோயிலில் விட அநுமதிப்பதை மறுத்து ஒரு அறிக்கையை வெளியிட்டிருக்கிறார். அதில்,

“சநாதன தர்மிகள் சம்மந்தப்பட்டவரையில் அவர்களுக்கு மதமே முக்கியமானதாகும், இரண்டாவதாகவே அரசியல் விஷயங் கவனிக்கப்படும். எங்கள் சமயத்திலும் கொள்கையிலும் அரசாங்கம் தலையிடா திருந்தால் அவர்கள் மற்ற விஷயங்களில் எவ்வாறு இருந்தாலும் நாங்கள் மாகாண சட்டசபைகளிலும், இந்தியா சட்ட சபைகளிலும் ஸ்தானங்கள் வேண்டுமென்று போராடமாட்டோம்.”

என்று குறிப்பிட்டிருப்பது கவனிக்கத்தக்கதாகும். இன்னும் பம்பாய் வருணாச்சிரம சுயராஜிய சங்கத்தார் வெளியிட்டிருக்கும் அறிக்கையில்

“சமயமும், சமய சம்பந்தமான கொள்கைகளுமே எங்களுக்கு மிகவும் முக்கியமானதாகும். சட்டசபைகள் எங்கள் மதத் திலோ மதாச்சாரத்திலோ தலையிடுவதை நாங்கள் பார்த்துச் சகித்துக் கொண்டிருக்க முடியாது.”

என்று குறிப்பிட்டிருக்கின்றார்கள். இன்னும் தென்னாட்டில் உள்ள சிதம்பரம், சீரங்கம், கும்பகோணம், திருச்சிராப்பள்ளி, மதுரை, திருவாரூர் போன்ற ஊர்களில் உள்ள பெரிய கோவில்களில் தீண்டாதாரை அழைத்துக் கொண்டு போக ஆரம்பித்தால் அப்பொழுது கும்பகோணப் பார்ப்பனர்கள் என்ன செய்வார்கள் என்பது தெரியும்.

ஆகையால் உண்மையிலேயே திரு. காந்தியவர்கள் விரும்புவது போலத் தீண்டாதார்களுக்குச் சமத்துவம் கொடுக்கும் விஷயத்தில் வைதீகர்கள் சிறிதும் விட்டுக் கொடுக்கவே மாட்டார்கள் என்பது நிச்சயம். தீண்டாதார்க்குக் கொடுத்துள்ள தனித் தொகுதியை ரத்துச் செய்ய வேண்டும் என்று திரு. காந்தியவர்கள் கூறுவதற்கு மாத்திரம்தான் இன்று வைதீகர்களும் அவருடைய உயிர் காப்பாற்றப்பட வேண்டும் என்று கூறுகின்றார்கள். இப்பொழுது திரு. காந்தி ‘தனித்தொகுதி ரத்து’ என்னும் பேச்சை விட்டு விட்டுத் தீண்டாதார்க்குக் கோயில் பிரவேசம் போன்ற உரிமைகளைக் கொடுக்க வேண்டும். இன்றேல் பட்டினி கிடந்து இறப்பேன் என்று கூறுவாரானால் இன்று சமரசம் பேச முன் வந்திருக்கும் வைதீகர்களில் நூற்றுக்குத் தொண்ணூற்றொன்பது பேர் “இந்து மதத்துரோகியாகிய காந்தி பட்டினி கிடந்து இறக்கட்டும். அது பற்றி யாரும் கவலைப்பட வேண்டாம்” என்று நெஞ்சிரக்கமில்லாமல் கூற முன்வந்திருப்பார்கள் என்று சத்தியஞ் செய்து கூறுகிறோம்.

ஆகையால் திரு. காந்தி செய்யும் பிடிவாதத்தினால், தீண்டாதார்களும், அவர்களுடைய சமூகத்தைப் பலி கொடுத்து, தனித்தொகுதித் தேர்தல் முறையை ரத்துச் செய்யச் சம்மதித்து திரு. காந்தியின் உயிரைக் காப்பாற்றினாலும், தீண்டாச் சமூகத்தினரின் அடிமையும், கஷ்டமும் நீங்கப் போவ

தில்லையென்றே உறுதியாகக் கூறுவோம். திரு. காந்தியவர்கள், பிடிவாதமாகத் தீண்டாமையை ஒழிப்பதற்கு முயல்வாரானால், முன்பு “தீண்டாமை விலக்குத்” திட்டத்தைக் கொண்டிருந்த ஒத்துழையாமை இயக்கத்தை, நமது நாட்டுப் பார்ப்பனர்கள், சுயராஜ்யக் கட்சியைக் கிளப்பி அதன் மூலம் ஒழித் ததைப் போல இப்பொழுதும் புதிதாக ஏதாவதொரு கட்சியைக் கிளப்பி அதன் மூலம் அடக்கி விடுவார்கள் என்பதில் ஐயமில்லை. அன்றியும் முன்பு போல் திரு. காந்தியையும் மூலையில் உட்கார வைத்து விடுவார்கள் என்பதிலும் ஆட்சேபணையில்லை.

ஆகையால் தீண்டாதார்களின் உரிமைகள் முழுவதும் சட்ட மூலமாக ஏற்பட வேண்டும். ராவ் பகதூர் ஆர். சீனிவாசன் அவர்கள் கூறுவது போல, தீண்டாமை என்பதைக் குற்றமாகக் கருதும்படி சட்டத்தின் மூலம் ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். இவ்வாறு அவர்கள் உரிமை முழுவதும் சட்ட மூலம் ஏற்பட்டபின் அவர்களுக்கு எந்தத் தொகுதி இருந்தாலும் கவலையில்லை. இது ஏற்படுவதற்கு முன் அவர்களுக்குரிய தனித்தொகுதி முறையை ஒழிக்க முயல்வது அவர்கள் சமூகத்தை என்றென்றும் விடுதலையில்லாமற் செய்வதற்கு முயலும் சதியாலோசனை என்று தான் நாம் கூறுவோம்.

ஆகையால், தீண்டாதாருக்குள் பிளவுண்டாகும் பொருட்டு அவர் களுடைய தலைவர்களில் சிலரைத் தங்கள் வசமாக்கும் பொருட்டும், தீண்டாதார் சமத்துவத்தைப் பற்றி வெறும் வாய்ப்பேச்சு பேசுவதில் கடுகளவும் பயனில்லை. “தீண்டாதார் பொருட்டு காந்தி பட்டினி கிடக்கிறார். ஆகையால் நாமும் பட்டினி கிடக்க வேண்டும். அவருடைய உயிருக்காகப் பிரார்த்தனை செய்ய வேண்டும்” என்று பிரசாரம் பண்ணுவதிலும், பட்டினி கிடப்பதிலும், பிரார்த்தனை பண்ணுவதிலும் பலனில்லை. இந்தப் பட்டினியும், பிரார்த்தனையும் இன்னும் மக்களை மூடர்களாக்கவும் பகுத்தறிவற்றவர் களாக்கவும் தான் பயன்படும். சென்ற 20 -9-32ல் சென்னை மாகாணத்தில் பட்டினி கிடந்த பார்ப்பனர்கள் எத்தனை பேர்? அவர்கள் தீண்டாதாருக்கு அன்றைய தினம் என்ன செய்தார்கள் என்று கேட்கிறோம்.

ஆகையால் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களும், அவர்களுடைய தலைவர் களின் பட்டினியையும் பிரார்த்தனையையுங் கண்டு ஏமாற வேண்டாம் என்று எச்சரிக்கை செய்கின்றோம். சட்ட மூலமாகத் தீண்டாதார்களுக்குள்ள தடை களும், துன்பங்களும், கொடுமைகளும் ஒழியாதவரையில் அவர்கள் தனித் தொகுதியை விட்டுக் கொடுத்து கூட்டுத் தொகுதியை ஏற்றுக் கொள்வது அவர் களுடைய அழிவுக்குக் காரணமாகுமென்று தீர்மானமாகக் கூறுகின்றோம்.

குடி அரசு - தலையங்கம் - 25.09.1932

உண்ணாவிரதம் பலன்

திரு. காந்தியவர்கள் உண்ணாவிரதமிருந்ததன் பலனாகத் தாழ்த்தப் பட்டோர்க்கு ஏற்பட்டிருந்த தனித்தொகுதித் தேர்தல் முறை ரத்து செய்யப் பட்டுவிட்டது. புனாவில் இந்துத் தலைவர்கள் என்பவர்களும், தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்புத் தலைவர்கள் என்பவர்களும் கூடிச் செய்து கொண்ட சமரச முடிவை பிரிட்டிஷ் பிரதம மந்திரியவர்கள் ஆட்சேபணையின்றி ஒப்புக் கொண்டு விட்டார். திரு. காந்தியும் தனது உண்ணா விரதத்தை முடித்து விட்டார்.

திரு. காந்தியவர்கள் உண்ணாவிரதமிருந்ததனாலும், தலைவர்கள் என்பவர்கள் சமரச மகாநாடு கூடி ஒப்பந்தஞ் செய்து கொண்டதனாலும், அவ் வொப்பந்தத்தை பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம் அங்கீகரித்துக் கொண்டு, தாழ்த்தப் பட்டவர்களின் தனித் தொகுதித் தேர்தல் முறையை ரத்து செய்ததனாலும் உண்டான பலன் என்ன என்பதை மாத்திரம் பார்ப்போம்.

பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்தின் வகுப்புப் பிரச்சினைத் தீர்ப்பின்படி, தாழ்த்தப்பட்டோர்க்கு இந்தியாவில் உள்ள ஒவ்வொரு மகாணச் சட்டசபை களுக்கும் ஏற்பட்டிருந்த மொத்த ஸ்தானங்கள் எழுபத்தொன்று. இந்த எழுபத் தொன்று ஸ்தானங்களுக்கும் தெரிந்தெடுக்கப்படும் பிரதிநிதிகள் அனை வரும், அந்த வகுப்பினரின் ஓட்டுக்களாலேயே தெரிந்தெடுக்கப் படுவார் களாகையினால், அவர்கள் யாருடைய தயவுக்கும், தாட்சண்யத்திற்கும் கட்டுப்படாமல் தங்கள் சமூக நன்மைக்கு உண்மையாகவும், உறுதியாகவும், தைரியமாகவும் போராடலாம். தங்கள் சமூகத்திற்கு எதிராக உள்ள வேறு கூட்டத்தாரின் தயவில் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு, அவர்களுடைய தயவு தாட் சண்யங்களுக்கும் கட்டுப்பட்டிருக்கும் நிலையில் உள்ள நூற்றுக்கணக்கான பிரதிநிதிகளைவிட, யாருடைய தயவையும் பொருட்படுத்தாமல் சுயேச்சை யாகத் தமது சமூக உரிமைக்குப் போராடும் நிலையில் உள்ள சில பிரதிநிதிகள் இருந்தாலும் போதும் என்பதே நமது அபிப்பிராயம். இதனாலேயே நாம் ஆதி முதல் தாழ்த்தப்பட்டார்க்குத் தனித்தொகுதித் தேர்தல் முறைதான் வேண்டு மென்றும் கூறி வந்தோம். அச்சமூகத்தைச் சேர்ந்தவர்களும் இவ்வாறே கூறிவந்தார்கள். ஆனால் திரு. காந்தியவர்கள் பட்டினி கிடந்ததன் பலனாகத் தாழ்த்தப்பட்டார்க்கு ஏற்பட்டிருந்த இந்தச் சௌகரியம் பலிகொடுக்கப்பட்டு விட்டது.

இனி இப்பொழுது ஏற்பட்டிருக்கும் ஒப்பந்தத்தைப் பற்றிச் சிறிது ஆராய்வோம். இவ்வொப்பந்தப்படி, இந்தியா முழுவதுமுள்ள எல்லா மாகாண சட்டசபைகளுக்கும், பொதுத் தொகுதியின் மூலம் தேர்ந்தெடுக்கப்படும் மொத்த ஸ்தானங்களில் எண்ணிக்கை நூற்றுநூற்பத்தெட்டாகும். இந்த நூற்று நூற்பத்தெட்டு ஸ்தானங்களுக்கும் தேர்ந்தெடுக்கப்படும் நூற்று நூற்பத்தெட்டு பிரதிநிதிகளும் இந்துக்கள் ஓட்டினாலும் தாழ்த்தப்பட்டார்கள் களின் ஓட்டினாலும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட வேண்டும். இதில் ஒவ்வொரு ஸ்தானங்களுக்கும் அபேட்சகராக நான்கு பிரதிநிதிகளே முன்வரலாம். இந்த நான்கு பிரதிநிதிகளும் முதலில் தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்பு ஓட்டர்களால் மாத்திரம் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு பிறகு அவர்கள் பொதுத் தொகுதியில் போட்டி போட வேண்டும்.

இவ்வாறு தாழ்த்தப்பட்டாருக்கு முன்னிருந்ததைக் காட்டிலும் இரண்டு பங்கு ஸ்தானங்களுக்கு மேல் அதிகமான ஸ்தானங்கள் ஏற்பட்டு விட்டதனாலும் பூர்வாங்கத் தேர்தல் முறை ஏற்பட்டிருப்பதனாலும் தனித் தொகுதியை விட அதிக செளகரியம் ஏற்பட்டு விட்டதென்றும் தேசியப் பத்திரிகைகள் என்பன வெவ்வேறு ஓரேயடியாக ஆர்ப்பாட்டம் புரிகின்றன. ஆனால் உண்மையில் எவ்வளவு ஸ்தானங்கள் அதிகப்பட்டாலும் இதனால் தனித்தொகுதியை விட அச்சமூகத்திற்கு ஒன்றும் நன்மையுண்டாகி விட வழியில்லை என்பதில் சந்தேகமில்லை. டாக்டர். அம்பெட்காரின் பிடிவாதத்தினால் பூர்வாங்கத் தேர்தல் முறை ஏற்பட்டிருப்பது ஒன்றுதான், சிலராவது அச்சமூகத்தினரின் நம்பிக்கைக்குப் பாத்திரமுள்ள பிரதிநிதிகள் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டலாம் என்று எண்ண இடமிருக்கிறது.

தாழ்த்தப்பட்டவர்களில் வயது வந்தவர்களுக்கெல்லாம் ஓட்டுரிமை அளித்தாலும் கூட, உயர்ந்த ஜாதி இந்துக்களின் ஓட்டர்கள் தொகையே அதிகமாக இருக்கும். இந்நிலையில் தாழ்த்தப்பட்டவர்களாலேயே பூர்வாங்கமாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு, பொதுத் தொகுதியில் நிறுத்தப்படும் நான்கு அபேட்சகர்களில் யார் உயர்ந்த ஜாதி இந்துக்களின் நம்பிக்கைக்குப் பாத்திரமாயிருக்கிறார்களோ அவர்கள் தான் சட்டசபைக்குத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட முடியும். முற்றும் தாழ்த்தப்பட்டார் உரிமைக்கு அஞ்சாமல் போராடும் பிரதிநிதிகள் தேர்ந்தெடுக்கப்படமுடியாது. உதாரணமாக, ஒரு ஸ்தானத்திற்கு நடைபெற வேண்டிய பூர்வாங்கத் தேர்தலில், ராவ் பகதூர், சீனிவாசன், டாக்டர் அம்பெட்கார், திரு. வி. ஐ. முனிசாமி பிள்ளை, ஒரு வெற்றிவேலு இன்னுஞ் சிலர் போட்டிப் போடுகிறார்கள் என்று வைத்துக் கொள்ளுவோம். இவர்களில் முதல் மூவரும், அவ்வகுப்பினரின் மெஜாரிட்டியான ஓட்டர்களால் தெரிந்தெடுக்கப்படுவார்கள் என்பதில் யாரும் சந்தேகப்பட வேண்டியதில்லை. நான்காவதாக, உள்ள வெற்றிவேலு என்பவரிடம் அச்சமூக மக்களுக்கு நம்பிக்கையில்லாவிட்டாலும், இந்து சமூகத்தைச் சேர்ந்த பெரிய மிராசு தார்கள், அய்யர், அய்யங்கார்கள் முதலியவர்களின் முயற்சியால் அவர்

நான்காவது அபேட்சகராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறார் என்று வைத்துக் கொள்ளுவோம். இவ்வாறு பூர்வாங்கத் தேர்தலில், தாழ்த்தப்பட்ட சமூகத்தாரின் முழு ஆதரவோடும் முதன்மையாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட ராவ் பகதூர் சீனிவாசன், டாக்டர் அம்பெட்கார் திரு. வி. ஐ. முனிசாமி பிள்ளை ஆகியவர்கள் இந்து மிராசுதாரர்கள் அய்யர், அய்யங்கார்கள் ஆகியவர்களின் சொல்லுக்குத் தாளம் போடும் வெற்றிவேலு ஆகிய நால்வரும் ஒரு ஸ்தானத்திற்கும் போட்டி போடுவார்களானால் இவர்களில் யார் தேர்ந்தெடுக்கப்படுவார்கள் என்று கேட்கின்றோம். பணக்கார மிராசுதார்களின் சொல்லை யும், அய்யர், அய்யங்கார்களின் சொல்லையும், கைகட்டி, வாய்பொத்திக் குனிந்து நின்று கேட்டு அதன்படி நடக்கத் தயாராக இருக்கும் வெற்றிவேலு என்பவரே தேர்ந்தெடுக்கப்படுவார் என்பதை யார் மறுக்க முடியும்? ஆகவே இத்தகைய பிரதிநிதிகளாகவே சட்டசபைக்கு வந்து சேர்வார்களாயின் அவர்களால் அச்சமூகத்திற்கு என்ன நன்மை உண்டாகிவிட முடியும்? இத்தகைய பிரதிநிதிகளின் எண்ணிக்கை எவ்வளவு இருந்தால் என்ன?

இப்படி யில்லாமல் பூர்வாங்கத் தேர்தலில் தேர்ந்தெடுக்கப்படும் நான்கு பிரதிநிதிகளும் அச்சமூகத்தின் நம்பிக்கைக்கும் பாத்திரமுடைய பிரதிநிதிகளாகவே தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டால்தான் பொதுத்தொகுதியில் போட்டிப் போட்டு வெற்றி பெறும் பிரதிநிதி அச்சமூகத்தின் உண்மையான பிரதிநிதியாக இருக்க முடியும். இவ்வாறே இந்த 148 ஸ்தானங்களுக்கும் பூர்வாங்கத் தேர்தல் நடத்தினாலும் அவைகளுக்கு அபேட்சகர்களாக நின்று வெற்றி பெறும் 592 அபேட்சகர்களும் அச்சமூகத்தின் நம்பிக்கைக்குப் பாத்திரமுடையவர்களாகத்தான் இருப்பார்களென்று கூற முடியாது. ஆகையால் புதிய தேர்தல் முறையின்படி, தாழ்த்தப்பட்டோர் சமூகத்தின் உண்மையான பிரதிநிதிகளாக ஒரு சில பிரதிநிதிகளாவது தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறார்களோ இல்லையோ என்பது சந்தேகம் என்றுதான் கூறுவோம். இக்காரணங்களால் தான் தனித் தொகுதி தேர்தல் முறையைவிட கூட்டுத் தொகுதி தேர்தல் முறை எந்த வகையினும் சிறந்ததல்ல என்று கூறுகின்றோம். தாழ்த்தப்பட்ட சமூகத்தினரும் கூறுகின்றார்கள்.

ஆயினும் பூர்வாங்கத் தேர்தல் முறையை ஏற்படுத்தியிருப்பதன் மூலம் உண்மையுடன் போராடக் கூடிய சில பிரதிநிதிகளாவது சட்டசபைக்கு வரக்கூடும் என்ற நம்பிக்கைக்கு இடமாக இவ்வொப்பந்த மாவது ஏற்பட்டது பற்றிச் சிறிது ஆறுதலடைகின்றோம். இதன் மூலம் திரு. காந்தியவர்களின் பிராணத்தியாகத்தைத் தடுத்த டாக்டர் அம்பெட்கார், சர். சாப்ரு, திரு. ஜெயகர் முதலியவர்களின் முயற்சியையும் பாராட்டுகின்றோம். ஆனால் திரு. காந்தியவர்களின் பட்டினியின் மூலம் தாழ்த்தப்பட்டவர்களுக்குச் சட்டசபை பிரதிநிதித்துவத்தில் ஏற்பட்டிருந்த நன்மையில் முக்கால் பாகம் நாசமாக்கப்பட்டது என்பதையும் கூறாமல் இருக்க முடியவில்லை.

அடுத்தபடியாக இவ்வுண்ணாவிரதத்தின் மூலம் ஏற்பட்ட பலன் என்ன என்பதைப் பார்ப்போம். திரு. காந்தியவர்கள் எதைச் செய்தாலும், எதைப் பேசினாலும் “கடவுள் கட்டளை” “கடவுள் அபிப்பிராயம்” என்ற பாடம் படிக்கின்றனவர் என்பது நமக்கு புதிய விஷயமல்ல. நமது நாட்டில் வாழும் குருட்டு நம்பிக்கையுள்ள பாமர மக்களையெல்லாம் ஏமாற்ற வேண்டுமானால், “கடவுளை” யும், “மதத்தை” யும் இழுத்தால் தான் முடியும் என்பது திரு. காந்தியவர்களுக்கு நன்றாய் தெரிந்த விஷயம். மனிதனுடைய செய்கைக்கும், அபிப்பிராயத்திற்கும் மதிப்பு கொடுக்கும் அறிவு இன்னும் நமது மக்களுக்கு உண்டாகவில்லை. ஆகையால் “எனது செய்கை” “எனது அபிப்பிராயம்” என்று சொல்லி யார் எதைச் செய்தாலும், சொன்னாலும், அவைகள் எவ்வளவு உண்மையாயிருந்தாலும், நன்மையுண்டாக்கக் கூடியவைகளாயிருந்தாலும், அவைகளுக்கு நமது தேசத்தில் கௌரவம் ஏற்படுவதில்லை. ஆகையால் தான் திரு. காந்தியார் எதையும் கடவுள் தலையில் போட்டுப் பாமர மக்களை ஏமாற்றுகிறார் என்பதில் கடுகளவு சந்தேகமில்லை. ஆகவே, வழக்கப்படி உண்ணா விரதத்திற்கும் “கடவுளை” இழுத்து விட்டார்.

அன்றியும், தமது உண்ணாவிரதத்தின் நோக்கமும் தனித் தொகுதியை ரத்து செய்வது மாத்திரமன்று, தாழ்த்தப்பட்டார்க்குத் தற்போதுள்ள சமூகத் தடைகளையெல்லாம் ஒழித்து அவர்களையும் இந்து சமூகத்துடன் ஒன்றுபடச் செய்ய வேண்டும் என்று நன்றாக வற்புறுத்திக் கூறினார். இதனால், பலர் அச்சமூகத்தார்க்குக் கோயில் பிரவேச உரிமை அளிக்கவும், மற்றும் குளம், கிணறு, பள்ளிக் கூடம் முதலியவைகளில் சமஉரிமை அளிக்கவும் முயற்சி செய்தனர். இம்முயற்சியும் தீவிரமாக நடந்தது வடநாட்டிலேயாகும். தென்னாட்டில் அவ்வளவு மும்முரமாக நடைபெறவில்லை. ஆனால் பல விடங்களில் உபவாசங்களும், கோயில்களில் பூசைகளும், கூட்டங்களில் பிரார்த்தனைகளும் செய்யப்பட்டன. இவைகளின் மூலம் பாமர மக்களை, “உபவாசம்” “பூசை” “பிரார்த்தனை” முதலியவைகளில் தெய்வத் தன்மையிருப்பதாகவும், அவைகளின் மூலம் காரிய சித்திகள் உண்டு என்பதாகவும் நம்பச் செய்யப்பட்டன. இத்தகைய முட்டாள் தனந்தான் நமது மக்களை இன்று சோம்பேறிகளாகவும், மூடர்களாகவும், அடிமைகளாகவும் ஆக்கி வைத்திருக்கின்றன என்பதை அறிந்திருந்தும், காந்தி பக்தர்கள் இப்பிரசாரம் பண்ணியது அயோக்கியத்தனத்தைத் தவிர வேறல்ல என்றே கூறுவோம். ஆகவே திரு. காந்தியின் விரதத்தால் நமது நாட்டுக்குக் கிடைத்த இரண்டாவது பலன் “உபவாசம்” “பூசை” “பிரார்த்தனை” என்னும் சோம்பேரித் தனப்பிரச்சாரமும், முட்டாள் தனப்பிரச்சாரமும், குருட்டு நம்பிக்கைப் பிரச்சாரமும் செய்யப்பட்டதுதான்.

திரு. காந்தியின் விருப்பத்தின் படியும், திரு. ராஜகோபாலாச்சாரியின் அறிக்கையின் படியும், உபவாசமும், பிரார்த்தனையும் செய்த நமது நாட்டுப் பார்ப்பனர்களில் யாராவது தீண்டாதார்க்கு என்ன உபகாரம் பண்ணினார்கள்

என்று கேட்கின்றோம். திரு. காந்தி இந்து மதத்தைக் காப்பாற்றப் பாடுபடுகிறார் என்னும் எண்ணத்துடன் அவர் பொருட்டு உபவாசமும் பிரார்த்தனையும் செய்தார்களேயொழிய தீண்டாதார் துயரம் அகல வேண்டும் என்னும் கருத்துடன் இவைகளைச் செய்த பார்ப்பனர் ஒருவரேனும் நமது நாட்டில் உண்டா?

தனித் தொகுதியை ஒழிக்கும் விஷயத்தில் உயிரைவிடத் துணிந்த திரு. காந்தியின் பொருட்டு நாடெங்கும், பத்திரிகைகளும் காந்தி பக்தர்களும் பிரசாரமும், விளம்பரமும் பண்ணியதில் பதினாயிரத்தில் ஒரு பங்காவது, தீண்டாமையை ஒழிக்க உண்ணாவிரத மிருக்கும் திரு. கேளப்பன் பொருட்டுச் செய்யப்படுகிறதா என்று பாருங்கள். குருவாயூர் கோயிலில் தாழ்த்தப்பட்டோரை அனுமதித்தாலொழிய தனது உண்ணா விரதத்தை நிறுத்துவதில்லையென்று சென்ற 20 - 9 - 32 முதல் திரு. கேளப்பன் அவர்கள் உண்ணா விரதமிருந்து வருகிறார். இதற்காக எத்தனை பேர், உபவாசமும் பிரார்த்தனையும் செய்யப் போகிறார்கள்? இதைக் கொண்டே தீண்டாமையை உண்மையாக விலக்கும் விஷயத்தில் நமது நாட்டு உயர்ந்த சாதி மக்களுக்கு எவ்வளவு கவலையிருக்கிறதென்பதைத் தெரிந்து கொள்ளலாம்.

ஆனால் திரு. காந்தியவர்கள், உண்ணா விரதத்தை முடித்தபின் கூறியுள்ள அபிப்பிராயத்திலும் அதற்குமுன் குறிப்பிட்டது போலவே, “தீண்டாமையை குறிப்பிட்ட ஒரு காலத்திற்குள் மும்முரமாக வேலை செய்து ஒழிக்காவிட்டால் மீண்டும் உண்ணாவிரதத்தை கைகொள்ளுவேன்” என்று கூறியிருக்கிறார்.

இவ்வாறு உண்ணாவிரதமிருப்பாரானால், அப்பொழுது, தற்சமயம், திரு. **கேளப்பன்** அவர்களின் உண்ணாவிரதத்தின் பொருட்டு நமது நாட்டு பார்ப்பனர்களும், காந்தி பக்தர்களும் எவ்வளவு கவலை எடுத்துக் கொள்ளுகிறார்களோ அவ்வளவு கவலைதான் எடுத்து கொள்ளுவார்கள் என்று உறுதியாகக் கூறுகின்றோம்.

நாம் சென்ற வாரத்தில் குறிப்பிட்டிருந்தது போலவே ஒரு பார்ப்பனராவது திரு. காந்தியிடம் அனுதாபங் காட்டமாட்டார் என்பது உண்மை. இப்பொழுதே தீண்டாமையை விலக்குக்கு எதிர்ப் பிரசாரங்களும் கண்டனங்களும் புறப்பட்டு விட்டன இன்னும் புறப்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றன. ஆகையால் இனி திரு. காந்தியை எந்த பார்ப்பனரும் லட்சியம் பண்ண மாட்டார்கள் என்பது நிச்சயம்.

ஆகையால் உண்மையிலேயே தீண்டாதார்க்கு விமோசனம் உண்டாக வேண்டுமானால் அவர்கள் இந்துக்களை நம்பியிருப்பதனாலாவது அவர்களோடு சேர்ந்திப்பதனாலாவது முடியாது என்பதை அறிய வேண்டும்.

கேவலம் கோயில் பிரவேசத்தால் மாத்திரம் அவர்கள் நன்மையடைந்து விட முடியாது. கோயில்களின் மேல் பக்தி கொண்டு நம்பிக்கை வைத்துக் கொண்டு அவைகளில் பிரவேசிக்கும் உரிமை மாத்திரம் பெறுவார்களாயின் நன்மைக்குப் பதிலாகத் தற்பொழுது இருப்பதை விட அவர்களுக்கு இன்னும் அதிக தீமையையே உண்டாக்கும் என்பதில் தடையில்லை கொஞ்சம் நஞ்சும் சம்பாதிக்கும் பொருளையும் கோயில் உற்சவங்களுக்குச் செல்லுவதன் மூலமும் ‘அர்ச்சனைகள்’ ‘பூஜைகள்’ என்பவைகளின் பெயரால் செலவழிப்பதன் மூலமும் இன்னும் வறுமையடையவார்களென்பது திண்ணம். ஆகையால் ‘பொதுச் சொத்தாகிய கோயிலில் நமக்கும் செல்ல உரிமையிருக்க வேண்டும்’ என்னும் எண்ணத்துடன் மாத்திரம் கோயில் பிரவேசத்தை ஆதரிக்க வேண்டும் என்றுதான் நாம் தாழ்த்தப்பட்ட சமூகத்தார்க்கு எச்சரிக்கை செய்கின்றோம்.

நிற்க திரு. காந்தியின் உண்ணாவிரதத்தின் மூலம் தீண்டாமை விலக்கு விஷயத்தில் வெற்றி ஏற்பட்டதா என்று பார்த்தால் நமது தமிழ்நாட்டை பொறுத்த வரையிலும் ஒன்றுமில்லை என்று தான் சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது.

இனி திரு. காந்தியின் வெற்றி என்று எல்லோரும் பிரசாரம் பண்ணுவதில் ஏதாவது அர்த்தமிருக்கிறதா? என்று பார்ப்போம். அவர் இதற்கு முன் தாழ்த்தப்பட்டார்களும் பொதுத் தொகுதியின் மூலம் போட்டிபோட்டுச் சட்ட சபைகளுக்கு வரவேண்டும் என்று கூறினாரே யொழிய பொதுத் தொகுதியில் ஸ்தானங்கள் ஒதுக்கி வைப்பதைக் கூட ஒப்புக் கொள்ளவில்லை. ஆனால் இப்பொழுதோ, பொதுத் தொகுதியில் ஸ்தானங்கள் ஒதுக்கி வைப்பதையும் அதற்கும் கூடத் தனித் தொகுதித் தேர்தல் போலவே பூர்வாங்கத் தேர்தல் நடத்தும் முறையும் ஒப்புக் கொண்டிருக்கிறார். ஆகவே இதில் திரு. காந்தியின் கொள்கைக்கு வெற்றி ஏதாவது இருக்கிறதா? என்று பாருங்கள். தனித் தொகுதித் தேர்தல் முறையை ரத்து செய்த வெற்றியை அவர் கடவுள் சக்தியால் பெற்றார் ‘ஆத்ம சக்தி’யால் பெற்றார் என்று கூறுவதும் புரட்டு என்று சொல்வோம். “கடவுள் சக்தி”யும் ‘ஆத்ம சக்தியும்’ இருந்தால் இவர் ஏன் பட்டினி கிடந்து பிடிவாதம் பண்ண வேண்டும்? பட்டினி கிடந்து பிடிவாதம் பண்ணினால் தான் ‘கடவுள் சக்தி’யும் ‘ஆத்ம சக்தி’யும் தன்னுடைய அதிகாரத்தைச் செலுத்துமா? ஆகையால் ‘கடவுள் சக்தி’ ‘ஆத்ம சக்தி’ என்று பிரசாரம் பண்ணுவதெல்லாம் மக்களை ஏமாற்ற வேண்டிச் செய்யப் படும் பிரசாரம் என்றே சொல்லுவோம்.

ஆகையால் திரு. காந்தியின் உண்ணாவிரதத்தால் நமது நாட்டுக்கு ஏற்பட்டபலன் தீண்டாதாரர்களின் சட்டசபைப் பிரதிநிதித்துவம் பாதிக்கப் பட்டதும் ‘உபவாசம்’, ‘பிரார்த்தனை’ முதலிய மூட நம்பிக்கைகளைப் ‘பிரசாரம்’ பண்ணப்பட்டதும் தான் என்று அறியலாம்.

குடி அரசு - தலையங்கம் - 02.10.1932

மண்ணுருண்டை மாளவியாக்கள்

திரு. காந்தியார் அவர்கள் தீண்டாதார்க்கு ஏற்பட்டிருந்த தனித் தொகுதியை ஒழிக்கும் பொருட்டுச் சில தினங்களுக்கு முன் உண்ணாவிரதமிருக்கத் தொடங்கியதும், அதன் பின் தலைவர்கள் என்பவர்கள் பம்பாயில் சமரச மகாநாடு கூட்டியதும், அதில் தீண்டாதாரின் தனித் தொகுதி முறை பலிகொடுக்கப்பட்டதும் பழைய சங்கதிகளாகி விட்டனவென்று கூற முடியாது. இவ்வாறு தலைவர்களின் மகாநாட்டைக் கூட்டி ஒரு சமரச முடிவை யுண்டாக்கப் பாடுபட்டவர்களில் திரு. பண்டித மாளவியாவே முதன்மையானவர் என்று எங்கும் புகழப்பட்டு வருகிறது. தனித்தொகுதியை ஒழிக்க விரதமிருந்த திரு. காந்தியாரோ தனித் தொகுதியை ஒழிப்பது மட்டும் போதாது, தாழ்த்தப் பட்டார்க்கு “ஜாதி இந்துக்களுக்கு இருந்து வரும் சகல உரிமைகளும் கொடுக்கப்படவேண்டும்” என்று கூறினார். ஆகையால் தீண்டாதார் தலைவர்கள் தனித் தொகுதியை விட்டுக் கொடுத்துப் பொதுத் தொகுதித் தேர்தல் முறையை ஒப்புக் கொள்ளும்படி செய்வதற்காக நாடெங்கு முள்ள காங்கிரஸ் வாதிகளும், சீர்திருத்தவாதிகளும் தீண்டாமையை விலக்கு வதற்கு முயற்சி செய்வதாகப் பாவனைகள் செய்தனர். வடநாட்டில் பல கோயில்களைத் திறந்து விட்டு விட்டதாகவும் சில இடங்களில் தீண்டாத வகுப்பினருடன் உயர்ந்த வகுப்பு இந்துக்கள் சமபந்தி போஜனம் செய்ததாகவும், தண்ணீர் அருந்தியதாகவும், தின்பண்டம் தின்றதாகவும் செய்திகள் வெளிவந்தன.

தீண்டாதார்க்குப் பூணூல் போட்டு தீட்சை செய்வித்து அவர்கள் மீது ஒட்டிக் கொண்டிருக்கும் “சண்டாளத்துவ”த்தைப் போக்க முயற்சித்த திரு. மாளவியா புரோகிதர், ஒரு நிபந்தனையுமில்லாமல் தன்னுடைய வீட்டிற்குத் தீண்டாதாரை அழைத்துச் சென்றதாகவும் தனது வீட்டிலுள்ள சொந்தக் கோயிலைத் தீண்டாதார்க்காகத் திறந்து விட்டதாகவும் பத்திரிகைகளில் வெளிவந்தன. வேதங்களையும், ஆகமங்களையும், ஸ்மிருதிகளையும், புராணங்களையும் உருப்போட்டு உருப்போட்டு மூளையில் சுரணையே இல்லாமல் இருக்கும் மரக்கட்டை வைதீகர்களுக்கெல்லாம் தலைவராக விளங்கும் திரு. பண்டித மாளவியாவே பூணூல் போடுதல், தீக்ஷை செய்வித்தல், கங்கையில் குளிப்பாட்டுதல் ஆகிய ஒரு சடங்குமில்லாமலேயே தீண்டாமையை ஒழித்துவிட்டார் என்னும் செய்தியைக் கேட்டவுடன் பத்திரிகைகளெல்லாம் அவரை அளவு கடந்து புகழத் தொடங்கின, வைதீகப்

பார்ப்பனர்கள் ஒன்றும் சொல்லுவதற்கு வழியில்லாமல் திகைப்படைந்தனர்.

ஆனால் நாம் மாத்திரம், இவைகளெல்லாம், தீண்டாதார்களை ஏமாற்றித் தனித் தொகுதித் தேர்தல் முறையை ஒழிப்பதற்காகச் செய்யப்படும் கண்கட்டி வித்தைகள் என்றே கூறிவந்தோம்.

இந்து மதத்தை அப்படியே வைத்துக் கொண்டு இந்துமத சாஸ்திரங்களை அப்படியே வைத்துக் கொண்டு தீண்டாமையை ஒழிக்க வேண்டும் என்று கூறுவது சுத்த அயோக்கியத்தனம் என்று சொல்லிக் கொண்டே வந்தோம். இத்தகைய நமது அபிப்பிராயம் சிறிதும் குற்றமுள்ள தல்ல என்பதைக் காட்ட திரு. மாளவியாவைப் பற்றித் தற்போது வெளி வந்திருக்கும் செய்தி ஒன்றே போதுமானதாகும்.

“வைதீக மாளவியா தீண்டாமையை ஒழிப்பதற்கு முனைந்து விட்டார் என்று புகழப்பட்ட வருணாச்சிரம தரும மாளவியா, களிமண்ணும் கங்கா ஜலமும் எடுத்துக் கொண்டு இங்கிலாந்துக்குக் கப்பலேறிச் சென்ற மாளவியா, பம்பாயைச் சேர்ந்த கல்பதேவி என்னுமிடத்தில் சென்ற 2 - 10 - 32ல் ஒரு கூட்டத்தில் பேசும்போது ‘பழய கருப்பனே கருப்பன்’ என்னும் சங்கதிக்கு வந்து விட்டார். அவர்,

“சம்பந்தி போஜனம், கலப்புமணம் இவைகளைப் பொறுத்த வரையில் ஜாதிக் கட்டுப்பாடுகளை ஒழிக்கும் விஷயத்தை நான் ஒப்புக் கொள்ள முடியாது. தனிப்பட்ட வகையினாலோ, குடும்ப சம்பந்தத்தினாலோ இம்முறைகளை அனுசரிக்க முயற்சிப்பது முடியாது காரியம்”

என்று பேசியுள்ளார். இதிலிருந்த திரு. மாளவியா புரோகிதரின் மனப்பான்மை என்ன என்பதைத் தெரிந்து கொள்ளலாம்.

ஜாதிக் கட்டுப்பாடு அதாவது வருணாச்சிரம தர்மம் இருக்கும் வரையிலும் தீண்டாமை ஒழியும் என்று பகுத்தறியும் முளையையுடைய எவராவது ஒப்புக் கொள்ள முடியுமா? இன்று நமது நாட்டு மக்கள் ஒருவரை ஒருவர் துவேஷிப்பதற்கும், ஒரு வகுப்பினர்க்கு மற்றொரு வகுப்பினர் கொடுமை செய்வதற்கும் காரணமாயிருப்பது பாழும் ஜாதிக்கட்டுப்பாடு, அதாவது வருணாச்சிரம தருமம் என்பதை கடுகளவு புத்தியுள்ளவர்கள் கூட மறுக்க முன் வரமாட்டார்களே. உயர்ஜாதி இந்துக்கள் தாம் வசிக்கும் தெருவில் தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் நடந்தால் தீட்டுப்பட்டுவிடும் என்று நினைப்பது ஜாதி அகங்காரமல்லவா? அவர்கள் தம்முடன் சமத்துவமாக உட்காரக் கூடாதென்று நினைப்பதும், பள்ளிக்கூடங்கள், காப்பி கிளப்புகள் முதலியவைகளில் தம்முடன் சமமாக உட்கார்ந்து படிக்கவோ சாப்பிடவோ இடந்தராமலிருப்பதற்கும் காரணம் அர்த்தமற்ற ஜாதிக் கட்டுப்பாடு அல்லவா? ஆகையால்

ஜாதிக் கட்டுப்பாட்டை வைத்துக் கொண்டால் ஜாதி உயர்வு தாழ்வை அப்படியே வைத்துக் கொண்டால் வருணாச்சிரம தருமம் என்னும் அர்த்தமற்ற கொள்கையை ஒப்புக் கொண்டால் எப்படித் தீண்டாமை அடியோடு போக முடியும் என்று யோசனை செய்து பார்க்கும் படி கூறுகின்றோம்.

உண்மையிலேயே தீண்டாமை ஒழிய வேண்டுமானால் முதலில் சாதி வித்தியாசம் ஒழிந்தாக வேண்டும். சாதி வித்தியாசம் ஒழிய வேண்டுமானால் சாதிக்கட்டுப்பாடும், வருணாச்சிரம தருமங்களும் குழிவெட்டிப் புதைக்கப் பட்டாக வேண்டும். இவைகளை நிறைவேற்றச் சம்பந்தி போஜனமும் கலப்பு மணமும் எங்கும் நடைபெற வேண்டும். தீண்டாதார்கள் மக்கள் எல்லாம் வைதீகப் பார்ப்பனர்களின் வீட்டு மாப்பிள்ளைகளாகவும், மருமக்கள் களாகவும் வேண்டும். வைதீகப் பார்ப்பனர்களுடைய மக்களும் தீண்டாதார்கள் வீட்டு மாப்பிள்ளைகளாகவும் மருமக்களாகவும் ஆக வேண்டும். இவ்வாறே ஒவ்வொரு சாதிகளும் தமக்கு மேற்பட்ட சாதிகளுடனும், கீழ்ப்பட்ட சாதிகளுடனும் கலந்து ஒன்றாக வேண்டும். இப்படியே “பஞ்சமர்” முதல் “பார்ப்பனர்” வரையுள்ள எல்லா வகுப்புகளும் கலந்து ஒன்றாகும் வரையிலும் ஜாதிகள் ஒழியாது தீண்டாமையும் ஒழியாது.

இன்று இக்காரியங்களுக்குத் தடையாய் இருப்பன இந்து மதமும், அதில் உள்ள வேத, புராண, இதிகாச சாஸ்திரங்களும், அவைகளைப் படித்து விட்டுச் சொந்த புத்தியில்லாதிருக்கும் திரு மாளவியா போன்ற மண்ணு ருண்டைகளுமே யாகும்.

ஆனால் இந்த திரு. மாளவியா பண்டிதர், தீண்டாதார்களுக்குக் கோவில் பிரவேசம் அளிக்க வேண்டும் என்றும், குளம், கிணறு, நடைபாதை, பள்ளிக்கூடம் முதலியவைகளில் சமத்துவம் அளிக்க வேண்டும் என்று மாத்திரம் பேசுகிறார். இதன் பொருட்டுத் தென்னாட்டிற்கும் பிரசாரம் பண்ணவரப் போகிறாராம். அவர் தென்னாட்டிற்கு வருவாரானால் கட்டாயம் அவமானப்படுவார் என்று மாத்திரம் தெரிவிக்க விரும்புகிறோம்.

சாதிகள் ஒழியாமல் - சாதி கட்டுப்பாடுகள் அழியாமல் - வருணாச்சிரம தருமம் மாளாமல் - திரு. மாளவியா சொல்லும் தீண்டாமை ஒழியப் போவ தில்லை; ஒரு சமயம் சட்டத்தின் மூலம் கோயில் பிரவேசம் மற்றும் பொது ஸ்தாபனங்களில் சம உரிமை முதலியவைகளை ஏற்படுத்தாமலும் அதனால் தாழ்த்தப்பட்டார்க்கு எள்ளத்தனையும் நலங்கிடைக்கப் போவதில்லை. உயர்ந்த வகுப்பினர் என்பவர்கள் வாயில்லாப் பூச்சிகளாகிய அவர்களை இன்னும் ஈவு இரக்கமின்றிக் கொடுமைப்படுத்தவே முன்வருவார்கள் என்பது திண்ணம்.

தீண்டாமை ஒழிவதற்காக “இன்னொரு முறை பட்டினிகிடக்கப் போகிறேன்” என்று சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் திரு. காந்தியடிகளும் இதே

கொள்கையுடையவர் தான் என்பதை நாம் இப்பொழுது கூறவேண்டிய தில்லை. நமது “குடி அரசு” வாசகர்களுக்கெல்லாம் நன்றாய்த் தெரிந்த விஷயமாகும். ஆகையால்தான் திரு. காந்தியார், திரு. மாளவியா போன்ற வர்களின் ஆதிக்கத்தில் உள்ள ‘காங்கிரஸ்’ சபையில் மதப் பாதுகாப்பையும் ஜாதிப் பாதுகாப்பையும், சாஸ்திரப் பாதுகாப்பையும், நாகரீகப் பாதுகாப்பையும் திட்டங்களாக அமைத்து வைத்துக் கொண்டிருக்கின்றார்கள் என்பதும் முன்பே பல தடவைகள் விளக்கிக் கூறப்பட்ட விஷயமாகும். ஆகையால் தற்போதைய கொள்கையையுடைய காங்கிரஸ் ஸ்தாபனம் இருக்கும் வரையிலும் திரு. காந்தியார், திரு. பண்டித மாளவியா போன்றவர்கள் காங்கிரசைக் கைப்பற்றிக் கொண்டிருக்கும் வரையிலும் – ஜாதியோ, வருணாச்சிரம தருமமோ; ஜாதிக் கட்டுப்பாடோ, தீண்டாமையையோ ஒழிவதற்குச் சிறிதும் வழியேயில்லை யென்று சத்தியமாகக் கூறுவோம்.

இது நிற்க, இனி, திரு. மாளவியா அவர்களும் திரு. காந்தி அவர்களும் சொல்லுகிறபடியாவது, கோயில்களிலும் குளம் கிணறு நடைபாதை பள்ளிக் கூடம் முதலியவைகளிலுமாவது தீண்டாதார்க்குச் சமவுரிமையளிக்க நமது நாட்டு வைதீகர்கள் சம்மதிப்பார்களா என்று கேட்கின்றோம். தமிழ் நாட்டில், இப்பொழுதே எங்கும் பகுத்தறிவற்ற மண்ணுருண்டைக் கூட்டத்தார், “மதம் போச்சு, சாஸ்திரம் போச்சு, பழக்க வழக்கம் போச்சு” என்று கூச்சலிட ஆரம்பித்து விட்டார்கள். சில தினங் களுக்கு முன் (2 - 10 - 32) தஞ்சையில் வாயள வில் வைதீகம் பேசும் வக்கீல் பார்ப்பனர்கள் கூடிய வருணாச்சிரம தர்மக் கூட்டத்தில் தீண்டாதார்க்குக் கோயில் பிரவேசம் அளிக்கும் விஷயத்தைக் கண்டித்துத் தீர்மானங்கள் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. அக்கூட்டத்தினர், கோயில் பிரவேசத்தின் பொருட்டு குருவாயூரில் திரு. கேளப்பன் அவர்கள் உண்ணாவிரதம் இருந்ததைக் கண்டித்தும், கள்ளிக் கோட்டை சாமொரின் அவர்கள் குருவாயூரில் கோயிலைத் தீண்டாதார்களுக்குத் திறந்து விடாமலிருந்த செய்கையைப் பாராட்டியும் தீண்டாமையை ஒழிக்க முயலுவதும், கோயில் பிரவேசமளிக்க முயலுவதும் இந்து மத ஆகம, வேத, புராண சாஸ்திரங்களுக்குப் பொருத்தமுடையதல்ல வென்றும் தீர்மானங்கள் நிறைவேற்றியிருக்கின்றார்கள். இன்னும் கோயில் பிரவேசத்தின் பொருட்டுச் சென்னைச் சட்டசபையில் சட்டம் நிறைவேற்ற அனுமதியளிக்கக் கூடாது என்று கவர்னர் வைசிராய் முதலியவர்களை வேண்டிக் கொள்ளுவதாகவும் தீர்மானம் பண்ணியிருக்கிறார்கள்.

மற்றொரு வைதீகராகிய திரு. ராஜா பகதூர் கிருஷ்ணமாச்சாரியார் என்பவர் தீண்டாமை ஒழிக்கும் விஷயத்தில் அரசாங்கமே கவனம் செலுத்திவரும் சுதேச முஸ்லிம் சமஸ்தானமாகிய ஹைதராபாத்திற்குப் போய் தீண்டாமை விலக்குக்கு எதிர் பிரசாரம் பண்ணுகிறார். ஹைதராபாத்தில் சென்ற 30 - 9 - 32ல் கூடிய வக்கீல்களில் மகாநாட்டில், திரு. ராஜா பகதூர் கிருஷ்ணமாச்சாரியார் தலைமை வகித்துப் பேசும் போது,

“சமூக, மத சம்பந்தமான விஷயங்களில் அரசாங்கத்தார் தலையிடக்கூடாது”

என்றும்,

“இந்து மதமும், இஸ்லாம் மதமும் கடவுளால் வெளியிடப் பட்ட மதமாதலால் இவைகளில் சட்டத்தைப் புகுத்துவது சரியாகாது”

என்றும் வைதீகப்பிரசாரம் பண்ணியிருக்கிறார். திரு. ஆச்சாரியார் இந்து மதத்துடன் மதத்தையும் சேர்த்துக் கொண்டு பேசியது முஸ்லிம் மதத்தைப் பற்றி அவருக்குள்ள கவலையைக் காட்டவா? அல்லது ஹைதராபாத் அரசாங்கத்தாரை ஏமாற்றவா? என்று கேட்கின்றோம்.

இன்னும் வைதீக பார்ப்பனர்களுடைய பிடிவாதத்தை அறிய வேண்டுமானால் சில நாட்களுக்கு முன் ஒரு பிரபலமான தமிழ் தினசரி ஒன்றில் பார்ப்பன கனபாடி ஒருவர் எழுதியிருக்கும் ஒரு கட்டுரையில் உள்ள சில விஷயங்களைக் கவனித்தால் உண்மை விளங்கும். அவை:-

“ஒரு வகுப்பாரது நோக்கத்தை நிறைவேற்ற இன்னொரு வகுப்பாரது உணர்ச்சி பாதிக்கப் படலாகாது. நமது தேசத்தவர் “ஹிந்துக்கள்” என ஒரு வழிப்பாடாய் அழைக்கப்பட்டாலும், வெவ்வேறு வகுப்பிற்குரிய வாழ்க்கையையும் உடையவர்களாகவே இருக்கின்றனர். ஒரு வகுப்பாரைப் புண்படுத்திப் பட்டினிகிடந்து ஒன்றைப் பெறுவது சிலாக்கிய மல்ல”

என்று குறிப்பிட்டிருப்பதைக் கொண்டு, தற்போதிருக்கும், ஜாதி வித்தியாசங்களும், பழக்கவழக்கங்களும் மாற்றுவதும் மாற்றுவதற்கு முயலுவதும் சரியல்ல என்பதே வைதீகர்களின் எண்ணம் என்பதை உணரலாம். ஆகவே, இனி திரு. காந்தியவர்கள் பட்டினி கிடந்தாலும் அதை எந்த வைதீகரும் ஆதரிக்கப் போவதில்லையென்பதையும் இப்பொழுதே நிச்சயப்படுத்திக் கொள்ளலாம். மேலும்,

“உத்சவ காலங்களில் சுவாமி ஊர்வலம் வருவதும், உத்சவ முடிவில் நடக்கப்படும் ரதோத்சவமும் தாழ்ந்த வகுப்பினருக்குக் காட்சி கொடுக்கவே யென்பதை யாவரும் அறியலாம். ரதோத்சவ காலங்களில் தீண்டாதார்கள் என்பவர்களைத் தீண்டலும் தரும் என்பது வைதீகர்களது கொள்கை. எனவே தாழ்த்தப்பட்டவர்களை இந்துக்கள் சமஉரிமை கொடுத்துச் சகோதரர்களாகவே பாவிக்கின்றனர். இப்பொழுது புதிய வழியில் அவர்களைக் கோவில்களில் புகுந்து வணங்கச் செய்ய வேண்டுமெனத் தலைவர்கள் முயலுவதைக் கண்டு வைதீகர்களாகிய நாங்கள் வருந்துகிறோம்.”

என்று குறிப்பிட்டிருப்பதைக் கொண்டு கோயில் பிரவேச விஷயத்தில் வைதீகர் கொண்டுள்ள மனப்பான்மையை அறியலாம்.

மேற்கூறிய பல விஷயங்களையும் உதாரணங்களையுங்கொண்டு, திரு. மாளவியா பண்டிதர் பிரசாரம் பண்ணப் போவதாகக் கூறும் போலித் தீண்டாமை ஒழிப்புப் பிரசாரத்தைக் கூட ஆதரிக்க எந்த வைதீகரும் தயாராயில்லை என்பதை அறியலாம்.

ஆகவே யாரும் திரு. காந்தியோ அல்லது, திரு. மாளவியாவோ, அல்லது காங்கிரசோ செய்யும் தீண்டாமை விலக்குப் பிரசாரத்தைக் கண்டு ஏமாற வேண்டாம், தீண்டாமை ஒழிப்புப் பிரசாரம் பண்ணும் காங்கிரஸ் பார்ப்பனர்களை “ஜாதிகளை அழிப்பதற்கும் ஜாதிக்கட்டுப்பாடுகளை அழிப்பதற்கும், காரணமாக இருக்கும் கலப்பு மணத்தையும் சமபந்தி போஜனத்தையும் ஒப்புக் கொள்ளுகிறார்களா” என்று கேட்டால் அவர் களுடைய குட்டு வெளிப்பட்டுப் போகும். சமபந்தி போஜனத்திற்கு அனேகர் ஒப்புக் கொண்டாலும், கலப்பு மண விஷயத்தை ஒப்புக் கொள்ளத் துணிய மாட்டார்கள். இதற்கு நமது நாட்டு பார்ப்பனர்கள் சிலர் மனப்பூர்வமா ஒப்புக் கொண்டாலும், திரு. மாளவியா போன்ற வைதீகர்கள் ஒரு நாளும் ஒப்புக் கொள்ளவே மாட்டார்கள். ஆகையால் எல்லோருக்கும் இந்து மதப்பிரசாரம் பண்ணும் காங்கிரசிடமும் அதன்பிரச்சாரர்களிடமும் ஜாக்கிரதையாயிருக்கும்படி எச்சரிக்கை செய்கின்றோம்.

குடி அரசு - தலையங்கம் - 09.10.1932

ஜஸ்மீன் கட்சி கொலை செய்யப்படுமா?

சென்ற வாரத்தில் தஞ்சையில் கூடிய பன்னிரண்டாவது பார்ப்பன ரல்லாதார் மகாநாட்டில் நடந்த மானக்கேடானக் காரியங்களைக் கேட்ட எந்த பார்ப்பனரல்லாதாரும், பார்த்த எந்தப் பார்ப்பனரல்லாதாரும், வெட்கமடைந்து தலையைத் தொங்க விட்டுக் கொள்ளாமலிருக்க முடியாது. தேசத்தின் நன்மைக்காக உழைக்கின்றோம் என்றும், சமூகத்தின் நன்மைக்காக உழைக்கின்றோம் என்றும் சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் படித்த கூட்டத்தாரும், பணக்காரக் கூட்டத்தாரும் ஆகிய பார்ப்பனரல்லாதார்களே சாதாரண முறட்டு, அறிவற்ற காலிகளைப்போல் ஒருவரோடு ஒருவர் மோசமாக நடந்து கொண்ட நடத்தையை நினைக்கும் போது உண்மை பார்ப்பனரல்லாதார் இரத்தம் கொதிக்காமலிராது. பார்ப்பனரல்லாதார் கட்சியை எப்படியேனும் குழி தோண்டி புதைத்துவிட வேண்டுமென்று வெகுநாட்களாக முயற்சி செய்து கொண்டிருந்த பார்ப்பனர்களும், பார்ப்பனக் கூலிகளும் சந்தோசப் பட்டுத் தலைகால் தெரியாமல் கூத்தாடவும், பார்ப்பனரல்லாதாரின் சமூக நலத்தைப் போதிய அளவு கவனிக்கா விட்டாலும் ஏதோ பார்ப்பனரல்லாதாரின் நன்மைக்காக உழைப்பதாகச் சொல்லிக் கொண்டாவது ஒரு கட்சி இருக்கிறதே என்று நினைத்துக் கொண்டிருக்கின்றவர்களின் நெஞ்சந் துடிக்கவும் ஆன காரியங்கள் நடந்ததைப் பற்றி நினைக்கும் பார்ப்பன ரல்லாதார் எவரும் ஆத்திரமடையாமலிருக்க முடியாது. ராஜாக்களும், மந்திரிகளும், ஜமீன்தாரர்களும், ஜில்லாபோர்டு தலைவர்களும், தாலுகா போர்டு தலைவர்களும், முனிசிபல் தலைவர்களும், சட்டசபை உறுப்பினர் களும், வியாபாரிகளும், பணக்காரர்களும், நிலச்சுவான்தார்களாகிய பார்ப்பனரல்லாதார்கள் ஒன்று கூடிய ஒரு மகாநாடு குழப்பத்தில் நடந்ததென் றால் இதைவிடப் பார்ப்பனரல்லாதார் சமூகத்திற்கு அழியாத, வெட்கங்கெட்ட வசை மொழி வேறு என்ன தான் வேண்டும்? மேலே கூறிய பெரிய மனிதர்களென்று சொல்லக்கூடிய பார்ப்பனரல்லாதார்களே ஒரு மகா நாட்டைச் சமாதானத்தோடு நடத்த யோக்கியதை இல்லாமற் போய் விட்டார் கள் என்றால், “பார்ப்பனரல்லாதார்க்கு மூளையில்லை, திறமையில்லை” என்று நினைத்துக் கொண்டும் சொல்லிக் கொண்டிருக்கும், பார்ப்பனர் களுக்குத் தகுந்த பதில் கூறப் பார்ப்பனரல்லாதார்க்கு வாயுண்டா என்று தான் கேட்கின்றோம்.

தஞ்சை மகாநாட்டில் எந்த கட்சியினர் செய்தது சரி, எந்த கட்சியினர் செய்தது தப்பு என்பதைப்பற்றி நாம் ஒன்றும் கூற விரும்பவில்லை. ஆனால் எந்தக் கட்சியினராயிருந்தாலும், கூட்டத்தை கலைப்பதற்கென்றும், மகாநாடு நடைபெற வொட்டாமல் சத்தம் போடுவதற்கென்றுமே ஒரு கூட்டத்தை மகாநாட்டுப் பிரதிநிதிகளாக்கிக் கொண்டு வந்ததை விட வெறுக்கத்தகுந்ததும், கண்டிக்கத்தகுந்ததுமான காரியம் வேறில்லை. அதிலும் சத்தம் போடு என்றால் சத்தம் போடவும், பேசாமலிரு என்றால் பேசாமலிருக்கவும் ஆன மக்களையும், வேறு அறிவோ, படிப்போ ஒன்று மில்லாத மக்களையும் பிரதிநிதியாக அழைத்துக் கொண்டு வந்திருந்ததாகச் சொல்லப்படும் விஷயம் இன்னும் கேவலமாகும். அன்றியும், ஜஸ்டிஸ் கட்சியைத் தொலைக்க வேண்டும் என்னும் எண்ணமுடைய காங்கிரஸ் கட்சியை சேர்ந்தவர்களும், எப்படியாவது ஜஸ்டிஸ் கட்சியில் பிளவு உண்டாக்கி அதை அதிகாரப் பதவியிலிருந்து வீழ்த்தி, அவ்வதிகாரத்தைத் தாங்கள் கைப்பற்றிக் கொள்ள வேண்டும் என்னும் நோக்கமுடைய இதர கட்சியினரும் மகாநாட்டுக்குப் பிரதிநிதிகள் என்ற பெயருடன் வந்திருந்தது வியப்பைத் தரக்கூடிய செய்தியாகும். இத்தகைய பிரதிநிதிகளைக் கொண்ட ஒரு மகாநாடு எப்படி ஒழுங்காக நடக்க முடியுமென்றுதான் கேட்கிறோம். இம்மாதிரியான மக்களை மகாநாட்டுக்குப் பிரதிநிதிகளாக அழைத்து வந்தவர்களும், அழைத்துவர உதவி செய்தவர்களும், அவர்களைப் பிரதிநிதிகளாக ஒப்புக் கொண்டு அனுமதித் தவர்களும் யாராயிருந்தாலும் சரி அவர்கள் செய்கை மிகவும் கண்டிக்கக் கூடியதும், இகழ்க்கூடியதும் பரிகரிக்கக் கூடியதும் ஆகுமென்றே நாம் கூறுவோம்.

உண்மையிலேயே ஜஸ்டிஸ் கட்சியின் தலைவர்கள் அனைவரும், பார்ப்பனரல்லாத ஏழை மக்களுக்கும், தேச மக்களுக்கும் நன்மை செய்ய வேண்டும் என்னும் எண்ணம் உடையவர்களாயிருந்தால் அவர்களுக்குள் இத்தகைய குழப்பமும், கலகமும், காலித்தனமும் நடந்திருக்க இடமே ஏற்பட்டிருக்காது. இதற்கு மாறாகக் கட்சித் தலைவர்கள் கட்சியின் பெயரால் பட்டம் பதவிகளைப் பெற்று சுயலாபம் பெறுவதில் பிடிவாத முடையவர்களாகவும், இவ் விஷயத்தில் ஒருவருக் கொருவர் விட்டுக் கொடுக்காதவர்களாகவும் இருந்த காரணத்தால் தான் இவ்வாறான கலகம் நேர்ந்தது. சுருக்கமாகக் கூற வேண்டுமானால் மந்திரி உத்தியோகத்தின் பொருட்டு தான் மகாநாட்டில் இம்மாதிரியான மானக்கேடு சம்பவித்தது என்று சொல்லி விடலாம். இதன் பொருட்டே ஒவ்வொருவரும் கூலிக்கு ஆள் பிடித்து பிரதிநிதிகளாகப் பலரைக் கொண்டு வர நேர்ந்தது என்பதிலும் சிறிதும் சந்தேகப்பட வேண்டியதில்லை.

நெல்லூர் மகாநாட்டுக்குப் பின் சென்ற மூன்று ஆண்டுகளாக மகாநாடு கூடாமல், இருந்ததே அக்கட்சித் தலைவர்களுக்குக் கட்சி முன்னேற்றத்திற்கு கவலை இருக்கிறதா? அல்லது தங்களுடைய சுயநல முன்னேற்றத்தில் கவலையிருக்கிறதா? என்பதைக் காட்டுவதற்குப் போதுமானதாகும்.

அன்றியும் தற்காலத்தில் அக்கட்சியில் உள்ளவர்களில் பலர் சுயநலத்தை உத்தேசித்துக் கட்சியின் அடிப்படையான கொள்கையையே மாற்றிக் கட்சியையே கொலை செய்யச் சில வருஷங்களாக முயன்று கொண்டிருக்கிறார்கள். இத்தகைய பார்ப்பனரல்லாத சமூகக் கொலைகாரர்களும் தஞ்சை மகாநாடு கலகத்தில் முடிந்ததற்கு ஒரு வகையில் காரண கர்த்தாக்களாவார்கள் என்பதையும் மறுக்க முடியாது. அதாவது பார்ப்பனரல்லாதார் கட்சியை ஆரம்பித்த ஆதிகர்த்தர்களாகிய திரு. டி. எம். நாயர், அவர்களும், சர். பி. தியாகராயர் அவர்களும் பார்ப்பனர்களால் மிதியுண்டு, தாழ்த்தப்பட்டுக் கிடந்த பார்ப்பனரல்லாதார் சமூகத்தை அரசியல் துறையிலும் சமுதாய முன்னேற்றத் துறையிலும், சமவுரிமையடையும்படி செய்ய வேண்டும் என்னும் நோக்கத்துடனேயே கட்சியை ஆரம்பித்தார்கள். அக்காலத்தில் பார்ப்பனர்களையும் சேர்த்துக் கொண்டு தேச நன்மைக்கென்றோ, ஏழைகளின் நன்மைக்கென்றோ ஆரம்பித்த எந்த இயக்கங்களும் சங்கங்களும் கடைசியில் பார்ப்பனர்களின் சுயநலத்திற்கே உபயோகப்படும் படி பார்ப்பனர்கள் செய்து வந்த தந்திரமாகிய அயோக்கியத்தனத்தை ஜஸ்டிஸ் கட்சி ஸ்தாபகர்கள் நன்றாய் அறிந்திருந்தார்கள். ஆகையினால் பார்ப்பனரல்லாதார் கட்சியானது அழியாமல் நிலைத்து நின்று பார்ப்பனரல்லாதார் சமூகத்திற்குச் சிறிதளவாவது நன்மை செய்ய வேண்டுமானால் அக்கட்சியில் பார்ப்பனர்களைச் சேர்த்துக் கொள்ளக் கூடாது என்ற திட்டத்தை அமைத்து வைத்தார்கள். இனியும் பார்ப்பனரல்லாதார் கட்சி சாவாமல் உயிரோடு இருக்க வேண்டுமானால், கட்சி ஸ்தாபகர்களின் நோக்கத்தையும் திட்டத்தையும் கொலை செய்யாமல் இருக்க வேண்டியதே பார்ப்பனரல்லாதார் கடமையாகும்.

தஞ்சை மகாநாட்டிலோ ஒரு கூட்டம், கட்சியில் பார்ப்பனர்களைச் சேர்ப்பதாகத் தீர்மானித்து விடவேண்டும் என்பதற்காக வெகு கஷ்டப்பட்டதாகத் தெரிகிறது. ஆனால் தஞ்சை மகாநாட்டின் பெரும் பாலான பிரதிநிதிகள் பார்ப்பனரைக் கட்சியில் சேர்ப்பதற்கு எதிரான மனப் பான்மையுடையவர்களாக இருந்தார்களென்ற விஷயம் பார்ப்பனரைச் சேர்க்கும் எண்ணமுடைய கூட்டத்தார்க்குத் தெரியும். ஆகையால் இவர்களும் மகாநாடு சரியாக நடைபெறாமல் போவதற்கு வெளிப்படையாக இல்லா விட்டாலும், மறைமுகமாகப் பல யோக்கிய மற்ற செயல்களைச் செய்து வந்தார்களென்று சொல்லப்படும் விஷயத்தையும் எளிதில் மறுக்க முடியாது.

அடுத்தபடியாகத் தலைவர் தேர்தல் விஷயமும் கலகத்திற்கு ஒரு முக்கியமான காரணமாகி விட்டது. தலைவர் தேர்தல் விஷயமும் தற்கால மந்திரிகளின் உத்தியோக விஷயத்தில் மாறுதலை உண்டாக்குமோ என்ற பயம், மந்திரிகளிடத்திலும், மந்திரிகளின் பாதந்தாங்கிகளிடத்திலும் குடி கொண்டிருந்த காரணமே கலகத்திற்கு முக்கிய காரணம் என்று சொல்லப்படுகின்றது. சில மாதங்களாக மந்திரிகளுக்குள் ஒற்றுமையில்லாதிருந்த

விஷயமும், தென்னிந்திய நல உரிமைச் சங்க நிர்வாக சபையில் மந்திரிகளின் மேல் நம்பிக்கை இல்லை என்னும் தீர்மானம் கொண்டுவரப்பட்டுப் பிறகு சமாதான விஷயமும், தஞ்சை மகா நாட்டுக்கு வந்த தலைவர்கள் இரு கட்சியினராக ஒவ்வொரு கட்சிக்கும் தனித்தனியே ஆள்பிடித்துக் கொண்டு வந்த விஷயமும், மந்திரிகளின் உத்தியோக விஷயமே கலகத்திற்கு முக்கிய காரணம் என்பதை நன்றாய் விளக்கிக் காட்டுகின்றன.

ஆகவே ஜஸ்டிஸ் கட்சியின் தலைவர்கள், சுயநலத்தை முன்னிட்டு யோக்கியப்பொறுப்பில்லாமல் நடந்து கொண்ட காரணத்தினால், பார்ப்பன ரல்லாதார் சமூகத்திற்கு நீங்காத பழியுண்டாகும் படி மகாநாடு குழப்பத்தில் நடந்து, தலைவர் பிரசங்கத்தோடு ஒத்திவைக்கப் பட்டிருக்கின்றது. இனி, ஒத்திவைக்கப்பட்ட மகாநாட்டை நான் கடத்தாமல், அந்தத் தஞ்சையிலேயே நடத்திக் கட்சியைக் கொலை செய்யாமல் கட்சியின் முன்னேற்றத்திற்கான வழிகளைக் காண்பார்களாயின் அப்பொழுது தான் இப்பொழுது ஏற்பட்டுள்ள அவமானத்திற்கு ஓரளவு பரிகாரம் தேடியதாகும் என்பதை எடுத்துக் காட்ட விரும்புகிறோம்.

இவ்வாறு மகாநாட்டை மீண்டும் நடத்த ஆரம்பிக்கும் பொழுது, தற்போது மகாநாடு குழப்பத்தோடு முடிந்ததற்குக் காரணமான தலைவர் தேர்தல் பிரச்சினைத் தகராறும், பார்ப்பனரை சேர்க்கும் பிரச்சினைத் தகராறும் முதலில் நிற்கும் என்பதில் ஐயமில்லை. ஆகையால், எவ்வித கலகமும் நடப்பதற்கு இடமில்லாத ஏற்பாடுகளுடன் மகாநாட்டை ஒழுங்காக நடத்து வதில் கட்சித் தலைவர்கள் பெரிதும் கவனம் செலுத்த வேண்டியது அவசியமாகும்.

இச்சமயத்தில் நாம் மேற்கூறிய தலைவர் தேர்தல், பார்ப்பனரைச் சேர்த்தல் ஆகிய இரண்டு விஷயங்களைப் பற்றி கட்சியின் அபிவிருத்தியின் பொருட்டு நமது அபிப்பிராயத்தை கூறி விட விரும்புகிறோம். கட்சித் தலைவர் யார் வருவதாக இருந்தாலும் அதைப் பற்றி நமக்குக் கவலை இல்லை; கட்சித் தலைவர் விஷயத்தில் ஆந்திரர், தமிழர், ஜமீன்தார், ஜமீன்தார் அல்லாதவர், நாயுடு, முதலியார் முதலிய வகுப்புத் துவேஷங்களை கிளப்பி விடுவது வடிகட்டின முட்டாள் தனமும், பொறுப்பற்றத் தன்மையும் என்றே நாம் கூறுவோம். யாராயிருந்தாலும் கட்சியின் அபிவிருத்தியில் நோக்க முடையவர்களாகவும், எதிர்கட்சிக் காரர்களை சமாதானம் பண்ணவேண்டும் என்னும் எண்ணத்துடன் கட்சிக் கொள்கையை விட்டுக் கொடுக்காதவர்களாயும், சுயநலத்தை கருதாதவர்களாயும் கட்சியின் அடிப்படை நோக்கமாகிய சமுதாயச் சீர்திருத்தம் அரசியல் முன்னேற்றம் இரண்டையும் ஒருங்கே நிறைவேற்றக் கூடியவர்களாயும் இருத்தல் வேண்டும். இத்தகைய ஒருவரை தேர்ந்தெடுத்தாலொழிய ஜஸ்டிஸ் கட்சி நிலைத்து நிற்காது என்பதை நாம் மிகவும் உறுதியோடும் உண்மையோடும் அறிவிக்கின்றோம்.

அடுத்தப்படி பார்ப்பனரைச் சேர்க்கும் விஷயத்தில் கட்சியினர் மிகவும் ஜாக்கிரதையாக இருக்க வேண்டும். சில பார்ப்பனர்கள் ஜஸ்டிஸ் கட்சியை வகுப்புவாதக் கட்சி என்றும் அரசியல் கட்சியல்ல வென்றும், தேசத்தின் பிரதிநிதித்துவம் பொருந்திய கட்சியல்ல வென்றும் கூறுகின்றார்களென்று சொல்லிக் கொண்டு கட்சியில் பார்ப்பனர்களைச் சேர்க்க முயற்சிப்பது கட்சியைக் கொலை செய்து விட்டுத் தாம் தேசாபிமானப்பட்டம் பெறுவதற்கும் எதிரிகளாகிய பார்ப்பனர்களின் ஆசீர்வாதத்தைப் பெறுவதற்கும் செய்யப்படும் சூழ்ச்சியேயாகும். இவ்வாறு கூறுகின்றவர்களின் புத்தியில் பார்ப்பனர்களின் வகுப்புவாதமும், சுயநலமும் இன்னும் ஒழியவில்லை என்னும் விஷயம் படவில்லையா என்று கேட்கிறோம். இது வரையிலும் பார்ப்பனர்களையும் சேர்த்துக் கொண்டிருக்கின்ற எந்த இயக்கமாயினும், எந்தச் சங்கமாயினும், தாழ்த்தப்பட்டிருக்கும் பார்ப்பனரல்லாதார் நிலையை உயர்த்தச் சிறிதளவாவது உதவி செய்திருக்கின்றனவா? என்பதை நன்றாய் யோசனை செய்து பார்க்க வேண்டுகிறோம். இப்பொழுதுள்ள ஜஸ்டிஸ் கட்சியானது எவ்வளவுதான் பார்ப்பனர்களின் வசை மொழிகளுக்கு உட்பட்டிருந்தாலும் உண்மையில் தேச மக்களுக்கு நன்மை செய்யும் கட்சி யென்பதை தேச மக்கள் ஒப்புக் கொண்டதற்கு அறிகுறியாக மூன்று முறை தேசமக்களின் ஆதரவைப் பெற்று அதிகமான உறுப்பினர்கள் சட்டசபைக்கும் தெரிந்தெடுக்கப்பட்டிருக்கின்றார்கள். இக்கட்சி அரசாங்கத்தாராலும் ஒரு அரசியல் கட்சியென அங்கீகரிக்கப்பட்டு அதிகாரப் பதவியிலும் இருந்து வந்திருக்கின்றது. இப்பொழுதும் இருந்து கொண்டிருக்கின்றது. ஆகவே பார்ப்பனரைச் சேர்க்காத காரணத்தால் கட்சியின் எந்த காரியம் தடைபட்டு விட்டது என்று கேட்கின்றோம்.

ஒருக்கால் இனி கூடப்போகும் மகாநாட்டில் பார்ப்பனர்களையும் கட்சியில் சேர்ப்பதென்று தீர்மானிப்பார்களாயின் அப்பொழுதே கட்சியின் ஆயுட்காலம் முடிந்து விட்டது. திரு. டி. எம். நாயர் அவர்களாலும், சர். தியாகராயராலும், பனகால் அரசராலும் தோற்றி வளர்க்கப்பட்ட கட்சியை அவர்களுக்குப் பின் வந்த சுயநலங் கொண்ட தலைவர்கள் கொலை செய்தார்கள் என்ற பழியை ஏற்காமல் போக முடியாது என்று எச்சரிக்கை செய்கின்றோம்.

இவ்வாறு பார்ப்பனர்களையும் கட்சியில் சேர்க்கப்பட்டுக் கட்சியும் குழி தோண்டி புதைக்கப்பட்டு அழியக் கூடிய காலம் வந்தாலும் அதனால் பார்ப்பனரல்லாதார் ஊக்கமும் உணர்ச்சியும் பாழாகப்போய் விடாது என்று நாம் நிச்சயமாக நம்புகின்றோம். மீண்டும் பழய கொள்கையையுடைய அதாவது பார்ப்பனர் சம்பந்த மில்லாததும் சமுதாய சீர்திருத்தக் கொள்கையையும் அரசியல் முன்னேற்றத்தையும் அடிப்படையாகக் கொண்ட ஒரு சுத்தமான பார்ப்பனரல்லாதார் கட்சி தோன்றாமல் போகாது என்பதும், தற்போதுள்ள ஜஸ்டிஸ் கட்சியை கொலை செய்வதற்கு முனைந்து நிற்கும்

துரோகிகளைப் பொது வாழ்விலிருந்து விரட்ட அவர்கள் பின்வாங்க மாட்டார்கள் என்பதும் நிச்சயம் என்று உறுதியாகக் கூறுகின்றோம்.

ஆகையால் தற்போதுள்ள ஜஸ்டிஸ் கட்சியில் உள்ள பொறுப்பாளிகள் உண்மையிலேயே பார்ப்பனரல்லாதார் சமூக நலத்தைக் கருதக் கூடியவர்களாயிருந்தால் பார்ப்பனரல்லாத சமூகத்தாரால் சமூகத் துரோகிகள் என்ற பழியைச் சுமக்க மனமில்லாதவர்களாயிருந்தால் சுயநலமின்றிக் கட்சியின் முன்னேற்றத்தின் விருப்பமுடையவர்களாயிருந்தால் திரு. டி. எம். நாயர் காலத்திலும், சர். தியாகராயர் காலத்திலும், பனக்கால் அரசர் காலத்திலும் இருந்த உண்மையான பார்ப்பனரல்லாதார் கட்சியை மீண்டும் உயிர்ப்பிக்க வேண்டுகின்றோம்.

குடி அரசு - தலையங்கம் - 16.10.1932

தீபாவளிக் கொள்ளை நோய்

ஒவ்வொரு வருஷமும் தவறாமல் வரும் பெரிய கொள்ளை நோய் சமீபத்தில் வரப் போகிறது. மக்களுடைய உயிரைக் கவர்ந்து செல்லும் கொள்ளை நோயினால் கூட அதிகக் கஷ்டமில்லை. ஆனால் மக்களை உயிரோடு வைத்து அவர்களுடைய இரத்தத்தையும், செல்வத்தையும், அறிவையும் உறிஞ்சி விடும் கொள்ளை நோய்களுக்கே அதிகமாக அஞ்ச வேண்டும். அத்தகைய கொள்ளை நோய்கள் இந்து மதத்தில் ஏராளமாக இருக்கின்றன. இவைகளில் எல்லாம் மிகவும் பெரியதாகிய கொள்ளை நோய் தான் இவ்வாரத்தில் வருகிறது. அக் கொள்ளை நோய் தீபாவளிப் பண்டிகையாகும். ஆகையால் எல்லா மக்களையும் ஐக்கிரதையாயிருக்கும்படி எச்சரிக்க வேண்டும் என்பதற்காகவே நாம் அக்கொள்ளை நோயின் கொடுமைகளை எடுத்துக் காட்ட முன்வந்தோம்.

இந்தியர்கள் அவர்களுக்குள்ளும், இந்துக்கள் என்பவர்கள் மற்ற சமூகத்தாரைக் காட்டிலும் செல்வத்திலும், அறிவிலும், வீரத்திலும் தாழ்ந்து அடிமை மனப்பான்மை மிகுந்தவர்களாயிருப்பதற்குக் காரணம், இந்து மதமும், அதன் மூலம் ஏற்பட்டுள்ள பண்டிகைகளுமே என்பதை நமது இயக்கம் நன்றாய் விளக்கிக் காட்டியிருக்கின்றது. இந்து மதமும் இந்து மதத்தின் பேரால் ஏற்பட்டு வழங்கிவரும் பண்டிகைகளும் இல்லாதிருக்குமானால் நமது மக்கள் எவ்வளவோ உயர்ந்த நிலையிலும், சுதந்திர முடையவர்களாகவும் அறிவுடையவர்களாகவும் இருப்பார்கள் என்பதில் ஐயமில்லை. இன்று மதத்தையும், மதப்பண்டிகைகளையும், லட்சியம் பண்ணாமல் தங்கள் சொந்த புத்தியின் வழியே நடந்து, இவ்வுலகத்தில், சுகமாக வாழ்வதற்கு வழியைக் கண்டு பிடிப்பதில் முனைந்து நிற்கும் மக்களே பகுத்தறிவு உடையவர்களாகவும், அடிமைத் தன்மை இல்லாதவர்களாகவும், தரித்திரமில்லாதவர்களாகவும், வாழ்வதை நாம் கண்கூடாகக் காணக்கூடிய நிலைமையிலிருக்கிறோம். இருந்தும் நமது நாட்டு முன்னேற்றத்திற்காகப் பாடுபடுவதாக ஆர்ப்பாட்டம் புரிந்து கொண்டிருக்கும் எவரும், மற்ற நாட்டு மக்கள் சுதந்திரமடைவதற்குக் கைக்கொண்ட உண்மையான வழிகளைப் பற்றிச் சிந்திக்கவோ அது பற்றி நமது மக்களிடையே பிரசாரம் பண்ணவோ முன் வராமலிருக்கின்றனர். ஆனால் நாம் மாத்திரம் ஆதிமுதல், இந்துமதமும், இந்துமதப் பண்டிகை

களும் ஒழிந்தாலொழிய நமது மக்கள், செல்வத்திலோ, அறிவிலோ, சமத்துவத்திலோ ஒரு நாளும் முன்னேற முடியாது என்று சொல்லி வருகிறோம்.

இப்பொழுது நமது கண்முன் நிற்கும் தீபாவளிப் பண்டிகையை எடுத்துக் கொள்ளுவோம். இப்பண்டிகையினால் நமது நாட்டு மக்களுக்கு உண்டாகும் பொருள் நஷ்டம் சரீரத் துன்பம் எவ்வளவு? அன்றியும் சிறு குழந்தைகள் முதல் வயதானவர்கள் வரையுள்ள எல்லோர் மனத்திலும் பதியும் மூட நம்பிக்கை எவ்வளவு? இவற்றை எல்லாம் ஜன சமூகத்திற்கு எடுத்துக் காட்டி அவர்களைச் சீர்திருத்த எந்த தேசாபிமானியாவது முயற்சி எடுத்துக்கொள்கின்றானா?

முதலில் இப்பண்டிகையினால் மக்களுடைய அறிவு எவ்வாறு மழுங்க வைக்கப்படுகிறது என்பதைப்பற்றிச் சிறிது ஆராய்வோம். இதை அறிய வேண்டுமானால் இதன் பொருட்டு - அதாவது இப்பண்டிகையை ‘தெய்வீக’மானது என்று மக்கள் நம்பவைக்கும் பொருட்டு ஏற்பட்டிருக்கும் புராணக் கதையை ஆராய்ந்தாலே இதன் உண்மை விளங்கும். ஆதலால் அக்கதையைக் கீழே குறித்துக் காட்டுகிறோம்.

“பூமி தேவி” என்னும் இந்த மண்ணுக்கும், “மகா விஷ்ணு” என்று சொல்லப்படும் ஒரு தெய்வத்திற்கும் “நரகா சூரன்” என்னும் ஒரு மகன் பிறந்தானாம். அவன் அதிக பலசாலியாக இருந்து கொண்டு பார்ப்பனர் களுக்கு துணைவராகிய “தேவர்கள்” என்பவர்களை யெல்லாம் மிகவும் கஷ்டப்படுத்திக் கொண்டிருந்தானாம். ஆதலால், தேவர்களெல்லாம், தமிழர் குலமாகிய அசுரர் குலத்தைச் சேர்ந்தவனாகச் சொல்லப்பட்ட “நரகாசுர”னுடைய கொடுமையை சகிக்க முடியாமல் “மகாவிஷ்ணு” என்னும் அந்த தெய்வத்தினிடம் சென்று முறையிட்டார்களாம். மகா விஷ்ணு என்பவரும், அந்த நரகாசுரனைக் கொன்று தேவர்களுடைய கஷ்டத்தை நீக்குவதாகக் கூறினாராம். அப்பொழுது பூமிதேவி, நரகாசுரனைக் கொல்லும் போது தன்னையும் உடன் வைத்துக் கொண்டே தன் மகனைக் கொல்லும்படி வேண்டிக் கொண்டாளாம். அதற்கு மகா விஷ்ணுவும் சம்மதித்தாராம்.

அதன் பிறகு மகா விஷ்ணு கிருஷ்ணனாகப் பிறந்து, சத்திய பாமையாகப் பிறந்திருந்த பூமி தேவியையும் தன்னுடன் அழைத்துக் கொண்டு போய் ஒரு தீவில் வசித்து வந்த நரகாசுரனைக் கொன்றானாம். கிருஷ்ணன் நரகாசுரனைக் கொன்ற போது, அவன் தான் இறந்த நாளை பூமியில் உள்ளவர்கள் கொண்டாட வேண்டுமென்று “வரம்” கேட்டானாம் கிருஷ்ணனும் அவ்வாறே “வரம்” கொடுத்தானாம்.

இது தான் தீபாவளிப் பண்டிகைக்காகக் கற்பிக்கப்பட்டிருக்கும் கதை. இக்கதையை நம்பி தீபாவளிப் பண்டிகை கொண்டாடும் மக்களை சிறிதாவது புத்தியுள்ளவர்களென்று கூறமுடியுமா என்பதை நன்றாய் யோசனை செய்துப் பாருங்கள்!

முதலில் நமது கண்ணுக்கு முன் காணப்படும் இந்த மண் ஒரு பெண்ணாக இருக்க முடியுமா? இரண்டாவது ‘மகாவிஷ்ணு’ என ஒரு தெய்வம் கடைகளில் விற்கும் பண்டங்களில் இருப்பது போல, பல பெண்ணாதிகளுடன், ஒரு குருவியின் மேல் உட்கார்ந்து கொண்டோ, அல்லது பாம்பின் மேல் படுத்துக்கொண்டோ, சமுத்திரத்தில் மிதந்துகொண்டோ இன்றும் இருப்பதாகக் கூறப்படுவதும், இதற்குமுன் இருந்ததாகச் சொல்லப்படுவதும் அறிவுக்குப் பொருத்தமான செய்தியா?

இப்படிப்பட்ட ஒரு தெய்வத்திற்கும் மண்ணுக்கும் ஒரு பிள்ளை பிறந்தது என்று சொல்லுவது எவ்வளவு புரட்டு? ஆரம்பமே புரட்டாயிருக்கும் போது மற்றவைகளெல்லாம் எப்படியிருக்குமென்பதை இன்னும் நாம் விரித்துக் காட்ட வேண்டியதில்லை. ஆகவே, இத்தகைய அர்த்தமற்ற கதையைத் “தெய்வீக”முள்ளதாக நம்பிக்கொண்டு, இதன் பொருட்டு ஒரு தேசம் கோடிக்கணக்கான பொருளை ஒரே நாளில் செலவு செய்யுமானால், அதை அறிவுடைய தேசமென்று சொல்ல முடியுமா?

இந்தக் கதையை நம்பியே “நரகசதுர்த்தி” என ஒரு நாளைக் குறிப்பிட்டுக் கொண்டு அன்று விடியற் காலையில் எழுந்து எண்ணெய் தேய்த்து முழுகுவதும், எண்ணெய்ப் பலகாரங்களை வயிறு புடைக்கத் தின்பதும் பட்டாசுக் கட்டுகளைக் கொளுத்துவதுமான செயல்களை செய்து பண்டிகை கொண்டாடுகின்றனர்.

இவ்வாறு செய்வதனால், மக்களுக்கு மதப் புரட்டிலும், பண்டிகை புரட்டிலும், புராணப் புரட்டிலும், அவதாரப் புரட்டிலும் பார்ப்பன வம்சத்தைச் சேர்ந்ததேவர்கள் அனைவரும் பரிசுத்தமானவர்கள், உயர்ந்தவர்கள், தமிழர் வம்சத்தை சேர்ந்தவர்களாகிய அசுரர்கள் அனைவரும் அயோக்கியர்கள், தாழ்ந்தவர்கள் என்னும் புரட்டிலும் நம்பிக்கையுண்டாகி, அவர்கள் அறிவு குன்றிப் போகின்றது. அன்றியும், மக்கள், பண்டிதர்கள், புரோகிதர்கள், மதவாதிகள் என்னும் புரட்டர்களுக்கு இன்னும் அடிமையாகவே இருக்கக் கூடிய நிலையையும் அடைகிறார்கள் என்பதை யார் மறுக்க முடியும்?

இனி இப்பண்டிகையினால் உண்டாகும் பொருள் நஷ்டத்தையும், சுகாதாரக் குறைவையும் கவனிப்போம். ஏழை முதல் பணக்காரன் வரையுள்ள எல்லா இந்துக்களும் இதையொரு “தெய்வீக” மான பண்டிகையென்று கருதுவதால், எப்பாடுபட்டாவது எவ்வளவு பணத்தை செலவழித்தாவது, பணமில்லாவிட்டால் கடன் வாங்கியாவது, இதைக் கொண்டாட வேண்டுமென்று தமது அறியாமையால் நினைக்கிறார்கள்.. இவர்களில் பணக்காரர்கள், இப்பண்டிகையின் பொருட்டு எக்கேடு கெட்டாலும், எந்தச் சந்தியில் நின்றாலும் அதைப்பற்றி நமக்கு கவலையில்லை. ஆனால் ஏழைமக்களும், பணக்காரர்களைப் பார்த்தும், அர்த்தமற்ற தெய்வீகத்தையும் புராணக் கதைகளையும் நம்பியும், வீணாக அறிவின்றிக் கஷ்டப்படு

123 ————— பெரியாரின் எழுத்தும் பேச்சும்: தொகுதி - 15

மதம்” என்னும் ஒரு புதிய மதத்தின் பேரால் கொண்டாடச் செய்ய வேண்டும் என்னும் எண்ணமுண்டாகி அவ்வாறே செய்தும் வருகிறார்கள். இதற்கு உதாரணமாக, காந்தி ஜெயந்தி, நேரு ஜெயந்தி, திலகர் ஜெயந்தி, தாஸ் ஜெயந்தி, லஜபதி நாள், சத்தியாக்கிரக நாள், டண்டி நாள், புனா ஒப்பந்த நாள், உண்ணா விரத நாள் என்பவை போன்ற பல நாட்களைக் குறிப்பிட்ட அவைகளைப் பண்டிகைகள் போலக் கொண்டாடும்படி செய்து வருவதைக் கூறலாம். ஆகவே இத்தகையவர்கள், புராதனமானதென்று சொல்லப்படும் தீபாவளி போன்ற பண்டிகைகளைப் பற்றி பிரசாரம் பண்ணாமல் விட்டு விடுவார்களா?

இன்று தீபாவளிப் பண்டிகையின் விசேஷத்தைக் கூறிக் கதர்ப் பிரசாரம் பண்ணும் தேசியவாதிகள் உண்மையில், பகுத்தறிவுடைவர்களா யிருந்தால், நமது நாட்டுச் செல்வம் அன்னிய நாட்டுக்குச் செல்லக் கூடாது என்ற எண்ணமுடையவர்களாயிருந்தால், நமது மக்கள் அனைவரும் அறிவுடையவர்களாக ஒற்றுமையுடன் வாழ வேண்டும் என்னும் நோக்கமு டையவர்களாயிருந்தால் தீபாவளிப் பண்டிகையையும் இது போன்ற மற்றப் பண்டிகைகளையும் ஒழிப்பதற்கே முயற்சி செய்ய வேண்டும். தீபாவளிப் பண்டிகையை ஒழிப்பதன் மூலம், அன்னிய நாட்டிற்குப் பட்டாசுகளின் மூலம் செல்லும் கோடிக்கணக்கான ரூபாய்களையும், துணிகளின் மூலம் செல்லும் கோடிக்கணக்கான ரூபாய்களையும் செல்லாமல் தடுப்பதனால் நமது நாட் டிற்கு லாபமுண்டா? அல்லது தீபாவளிப் பண்டிகையை கொண்டாடுவதன் மூலம் ஆயிரக்கணக்கான ரூபாய்களுக்குக் கதர் விற்பனை புரிவதனால் லாபமுண்டாவென்று கேட்கிறோம்.

ஆகவே உண்மையாக ஆராய்ந்து பார்த்தால் நமது நாட்டில் உள்ள தேசியவாதிகளோ, சமயவாதிகளோ, புரோகிதர்களோ, பண்டிதர்களோ, காங்கிரஸ்வாதிகளோ அனைவரும் மக்களை இந்து மதத்தின் பேராலும் பண்டிகைகளின் பேராலும், ஏமாற்றி இன்னும் அடிமைகளாகவே வைத் திருந்து தங்கள் சுயநலத்தைச் சாதித்துக் கொள்ளவே முயற்சி செய்கிறார்கள் என்பதை அறியலாம்.

ஆதலால், உண்மையில் விடுதலை பெற நினைக்கின்றவர், மூட நம்பிக்கையினின்று நீங்க நினைக்கின்றவர்கள், மதமும் பண்டிகைகளும் ஒழிந்து மக்களைப் பிடித்த பீடை நீங்க வேண்டுமென்று நினைப்பவர்கள் அனைவரும், தீபாவளிப் பண்டிகையை அடியோடு ஒழிக்க வேண்டுகிறோம். தீபாவளிப் பண்டிகைக்கென்று, பணத்தையும் செலவு செய்து புத்தியையும் கெடுத்துக் கொள்ளாமல் அந்த நாளையும் மற்றச் சாதாரணமான நாளைப் போலவே கழிக்கும் படி வேண்டுகின்றோம். ஆகவே இக்கொள்ளை நோய்க்கு இடங்கொடாமல், அதைத் தடுக்குமாறு எல்லோருக்கும் எச்சரிக்கை செய்கின்றோம்.

குடி அரசு - தலையங்கம் - 23.10.1932

கோயில் பிரவேச மசோதா

அடுத்து வரப்போகும் சென்னைச் சட்ட சபைக் கூட்டத்தில், மாஜி மந்திரி டாக்டர் சுப்பராயன் அவர்களால் சட்டமாக்கும் பொருட்டு ஆலயப் பிரவேச மசோதா ஒன்று கொண்டு வரப்போவதாக அறிகின்றோம். டாக்டர் சுப்பராயன் அவர்கள், சமூக சீர்திருத்த விஷயத்தில் உண்மையான பற்றும் ஆர்வமும், செய்கையளவில் நடத்திக் காட்டும் குணமும் உடையவர் என்பதை யாரும் மறுக்க முடியாது. ஆகவே இப்பொழுது அவர் கொண்டு வரப்போகும் ஆலயப் பிரவேச மசோதாவைக் கொண்டு, அவர் வெறும் புகழுக்காகவோ, ஏமாற்றலுக்காகவோ இக்காரியத்தைச் செய்ய முன் வந்திருக் கிறார் என்று யாரும் கூற முடியாது. அவர் எல்லாச் சமூகத்தின்பாலும் கொண்டிருக்கும், உண்மையான சமத்துவ எண்ணத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டே, தாழ்த்தப்பட்டவர்களுக்கும் கோயில்களில் சமவுரிமை வழங்க வேண்டும் என்னும் அந்தரங்க எண்ணத்துடனேயே இம்மசோதாவைக் கொண்டு வரப்போகிறார் என்று ஐயமறக் கூறுவோம். ஆனால் இம்மசோதா சென்னைச் சட்டசபையில் சட்டமாக நிறைவேறுமா? நிறைவேறாதா? என்பதைப் பற்றி இப்பொழுது நாம் ஒன்றும் துணிந்து கூறுவதற்கில்லை. ஆனால் அரசாங்கத்தார், இம்மசோதாவுக்கு ஆதரவளிக்காவிட்டாலும் கூட, மனம் வைத்தால், சென்னைச் சட்டசபை அரசாங்கத்தின் தயவில்லாமலே, இம்மசோதாவைச் சட்டமாக்கி விட முடியும். எப்படியெனில் இப்பொழுது சென்னைச் சட்டசபையில் அதிகாரத்தில் இருக்கும் கட்சியும், மெஜாரிட்டி யாகயிருக்கும் கட்சியும் ஜஸ்டிஸ் கட்சியாகும். இப்பொழுது ஆலயப் பிரவேச மசோதாவைக் கொண்டு வரப்போகும், திரு. சுப்பராயன் அவர்கள் எதிர்க் கட்சியின் தலைவராவார். ஆகவே திரு. சுப்பராயன் அவர்களின் மசோதாவை அவருடைய கட்சியைச் சேர்ந்தவர்களெல்லாம் ஆதரிப்பார்கள் என்பதில் ஐயமில்லை. சட்டசபையின் மெஜாரிட்டிக் கட்சியினரான ஜஸ்டிஸ் கட்சி யினரும் இம்மசோதாவை ஆதரிப்பார்களானால், அது சட்டமாகிவிடு மென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை.

ஜஸ்டிஸ் கட்சியினரோ, சமூகச் சீர்திருத்தக் கொள்கையையே அடிப்படை நோக்கமாகக் கொண்டவர்கள். அவர்கள் பல ஆண்டுகளாக எல்லா வகுப்பினர்களுக்கும் ஆலயங்களில் சமவுரிமை இருக்க வேண்டும் என்னும் விஷயத்தை ஆதரித்து வருபவர்கள். ஆகையால், அவர்கள் தமது எதிர்க்கட்சித் தலைவரால் கொண்டு வரப்படும் மசோதா என்ற அற்பமான

காரணத்தை மாத்திரம் கருதி, இந்த நல்ல மசோதாவை எதிர்க்கமாட்டார்கள் என்றே நாம் நிச்சயமாக நம்புகின்றோம். ஒரு சமயம் ஜஸ்டிஸ் கட்சியினர், திரு. சுப்பராயன் அவர்களுடைய கட்சிக்கும், தமது கட்சிக்குமுள்ள அரசியல் அபிப்பிராயங்களை முன்னிட்டும், “எதிர்க் கட்சியினர் எந்த நல்ல மசோதாவைக் கொண்டு வந்தாலும் அதை எதிர்ப்பதே நமது கடமை” என்னும் அரசியல் வஞ்சந் தீர்க்கும் கொள்கையை முன்னிட்டும், இம்மசோதாவை ஆதரிக்காமல் நடுநிலைமை வகித்தாலும், அல்லது எதிர்த்தாலும், அது மிகவும் வெறுக்கத்தகுந்த செய்கை யாகுமென்றே நாம் கூறி எச்சரிக்கின்றோம்.

இப்பொழுது வரப்போகும் ஆலயப் பிரவேச மசோதா சட்டமாகுமானால், அதன் மூலம் எல்லா வகுப்பைச் சேர்ந்த இந்துக்களும், இந்து மதக் கோயில்களில் தடையில்லாமல் செல்லுவதற்கு உரிமையுண்டாகுமென்பது நிச்சயம். ஆதலால் இத்தகைய மசோதா ஒன்று சென்னைச் சட்டசபையில் வரப்போகிறது என்று தெரிந்த உடனேயே, நமது நாட்டு வைதீகர்கள் அதைக் கண்டனம் செய்ய ஆரம்பித்து விட்டார்கள். இந்த மசோதாவைச் சட்ட சபையில் கொண்டு வர அனுமதியளிக்கக் கூடாது என்று மேன்மை தங்கிய வைசிராய், கவர்னர் முதலியவர்களுக்கு தந்திகளும் தீர்மானங்களும் அனுப்பியிருக்கிறார்கள். இன்னும் அனுப்பிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இன்னும் பல பொதுக் கூட்டங்கள் என்னும் பெயரால் வைதீகர்கள் இம்மசோதாவைக் கண்டித்துக் கொண்டு வருகிறார்கள். தீண்டாதார்களுக்கு ஆலயப் பிரவேசம் அளிப்பது சாஸ்திரங்களுக்கு விரோதம்; மதத்திற்கு விரோதம்; பழக்க வழக்கங்களுக்கு விரோதம்; ஆகையால் தீண்டாதார்க்குக் கோயில் பிரவேசம் அளிக்கும்படியான சட்டஞ் செய்யக் கூடாது என்று கூச்சலிடுகின்றனர். இக்கூச்சலைச் சட்ட சபை உறுப்பினர்களும், அரசாங்கத் தார்களும் ஒரு சிறிதும் லட்சியம் பண்ணாமல், டாக்டர் சுப்பராயன் அவர்களின் மசோதாவைச் சிறந்த திருத்தங்களுடன் சட்டமாகச் செய்ய ஆதரவளிக்க வேண்டுகிறோம். வெகு காலமாக நமது நாட்டில் கோயில் பிரவேசத் திற்குத் தடை செய்து கொண்டிருந்த சமூகம் பார்ப்பன சமூகம் ஒன்றேயாகும். இன்று அச்சமூகத்திலும், பகுத்தறியும் மூளையற்ற - சாத்திரப்பித்தும், சுயநலப் பித்தும் கொண்ட வைதீகர்களே கோயில் பிரவேசத்திற்குத் தடை கூறிக் கொண்டிருக்கின்றவர்கள். ஆதலால். மற்ற சமூகங்களின் ஜனத் தொகையை விட, மிகக் குறைந்த ஜனத் தொகையையுடைய ஒரு சமூகத்திலுள்ள சில எண்ணிக்கையையுடைய வைதீகர்களின் கூச்சலுக்கோ, தடைக்கோ பயந்து சென்னைச் சட்ட சபையானது இம்மசோதாவை நிராகரிக்குமாயின் அதை விட பேடித் தன்மையான செயல் வேறொன்றும் இருக்க முடியாது என்பதை முன்னெச்சரிக்கையாகவே கூறிவிட விரும்புகிறோம்.

இச்சமயம், “தீண்டாதார்களின் ஆலயப் பிரவேசத்திற்குப் பொது ஜனங்கள் விரோதமாக இருக்கிறார்கள்” என்னும் சாக்குச் சொல்ல முடியாது.

இந்தியா முழுவதும், சுதேச சமஸ்தானங்களிலும் கூட, தீண்டாதார்க்கு ஆலயப்பிரவேச உரிமையும், மற்றும் இந்துக்களுடன் சம உரிமையும் இருக்க வேண்டும் என்னும் கொள்கையை ஆதரித்து வருகிறார்கள். பொது ஜனங்களின் அபிப்பிராயம் அவர்கள் சமத்துவ உரிமைக்குச் சாதகமாகவே திரும்பி இருக்கிறது என்பதை நாட்டில் ஒவ்வொரு நாளும் நடந்து கொண்டு வரும் நிகழ்ச்சிகளைக் காண்போர் தெரிந்து கொள்ளலாம். ஆதலால் அரசாங்கத் தாரும், சட்டசபை உறுப்பினர்களும் இச்சந்தர்ப்பத்தைக் கை நழுவ விடாமலிருக்க வேண்டும். இச்சந்தர்ப்பத்தைக் கை நழுவ விட்டு விடுவார்களானால், அவர்கள் பொதுஜன அபிப்பிராயத்தை அலட்சியம் செய்தவர்களாகவும், பொது ஜன நம்பிக்கைக்குச் சிறிதும் தகுதியில்லாதவர்களாகவும், ஆகிவிடுவார்களென்று எச்சரிக்கை செய்ய விரும்புகிறோம்.

டாக்டர் சுப்பராயன் கட்சியினரும், ஜஸ்டிஸ் கட்சியினரும் அரசாங்கத் தாரும், உண்மையிலேயே எல்லாச் சமூகங்களும் ஒற்றுமையடைய வேண்டும் என நினைப்பார்களாயின் “இந்து மத ஆலயங்களில் எல்லோரும் அதாவது எல்லா மதத்தைச் சேர்ந்தவர்களும் செல்லலாம்” என்பதாகச் சட்டம் செய்ய வேண்டும்.

இப்பொழுது திரு. சுப்பராயன் அவர்களால் கொண்டு வரப்போகும் மசோதாவில் “இந்துக்களாக இருக்கும் எல்லா வகுப்பினரும் மட்டும் தான் இந்து மத ஆலயங்களுக்குள் செல்ல உரிமை இருக்க வேண்டும்” என்று கோருவதாகத் தெரிகிறது. ஆகையினால் இதை நாம் மேலே கூறியவாறு திருத்தி அமைக்க முயல வேண்டுகிறோம். இவ்வாறு செய்வது எவ்வகையிலும் குற்றமாகாது. இன்று முஸ்லிம்களுடைய மசூதிகளில் முஸ்லிம்கள் அல்லாதவர்களும் சென்று தொழுவதற்கு உரிமையுண்டு. முஸ்லிம்கள் அந்நிய மதத்தினரைத் தங்கள் மசூதிக்குள் வரக் கூடாது என்று தடுப்பதாகத் தெரியவில்லை. அது போலவே கிறிஸ்துவர்களுடைய கோயில்களிலும் யாரும் சென்று வணங்கலாம். அங்கு நடக்கும் “ஜபத்தி” கலந்து கொள்ளலாம். கிறிஸ்துவர்களும் அந்நிய மதத்தினர் தங்கள் கோயில்களுக்குள் வரக் கூடாது என்று தடை செய்வதில்லை. இது போலவே புத்தர் கோயில்களிலும் எந்த மதத்தினர்களும் தாராளமாகச் செல்லலாம் இம்மாதிரியே இந்து மதக் கோயில்களுக்குள்ளும் எல்லா மதத்தினரும், ஜாதி வித்தியாசம் இல்லாமல் செல்லுவதற்கு உரிமையளிப்பதால் என்ன முழுக்கிப் போய்விடும்? என்று கேட்கிறோம். இவ்வாறு செய்வதனால் பல மதத்தினர்களுள்ளும் சமத்துவம் உண்டாவதற்கும் வழியாகும். ஆகையால் இம்முறையில் மசோதாவைத் திருத்தியமைத்து நிறைவேற்றச் சென்னைச் சட்டசபை தைரியமாக முன் வருமா? என்று தான் நாம் கேட்கிறோம்.

சென்னைச் சட்டசபையில் இத்தகைய மசோதா சட்டமாக நிறைவேறுமானால், இது இந்தியாவுக்கே ஒரு வழிகாட்டியாக இருக்கும். சென்னைச் சட்டசபைக்கும், இப்பொழுது சென்னைச் சட்டசபையிலிருக்கும், ஜஸ்டிஸ்

கட்சிக்கும், ஐக்கிய தேசியக் கட்சிக்கும் என்றென்றும் அழியாத புகழும் உண்டு. இதற்கு மாறாக இம்மசோதாவைக் கொலை செய்து விடுவார்களாயின், இக்கொலைக்குக் காரணமாக இருந்த கட்சியினர்களுக்கும் தனிப்பட்ட உறுப்பினர்களுக்கும் என்றென்றும் அழியாத வசையே உண்டாகும் என்பதையும் எடுத்துக்காட்ட விரும்புகிறோம்.

இனி, இவ்வாலயப் பிரவேச விஷயத்தில், நமக்கு இவ்வளவு அக்கரை இருப்பதற்குக் காரணம் என்னவென்பது நம் தோழர்களுக்கெல்லாம் தெரிந்த விஷயமாகும். “எல்லோரும் கோயில்களில் சென்று வணங்கவேண்டும், அங்கு தெய்வமிருக்கிறது; அல்லது கடவுளிருக்கிறது” என்னும் நோக்கத்துடன் நாம் கோயில் பிரவேசத்தை ஆதரிக்கவில்லை. கோயில்களும் தேசத்தின் பொதுச்சொத்து என்ற முறையில் வணங்குவதற்கோ, அல்லது வேடிக்கை பார்ப்பதற்கோ, அல்லது சுமாவோ, அவைகளுக்குள் நுழையக் கூடிய உரிமை தேசமக்கள் அனைவருக்கும் இருக்க வேண்டும் என்னும் எண்ணத்துடனேயே நாம் கோயில் பிரவேசத்தை முழுமனதுடன் ஆதரிக்கின்றோம். இதற்காகச் சட்டஞ்செய்யப்படும் முயற்சியையும் வரவேற்கிறோம் என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறோம்.

குடி அரசு - தலையங்கம் - 30.10.1932

கொழும்பில் ஈ.வெ. இராமசாமி

தமிழ் நாட்டில் நான் செய்துள்ள சிறிய தொண்டை முன்னிட்டும் எமது மேல் நாட்டு பிராயணத்தை முன்னிட்டும் எம்மை உபசரிக்கும் நோக்கமாகச் செய்த வந்தனோபசாரங்களுக்கு நான் எனது உண்மையான நன்றியறிதலை செலுத்துகிறேன். நீங்கள் என்னை அதிகம் புகழ்ந்து விட்டீர்கள். இருந்தும் எனது கொள்கையை நீங்கள் பூரணமாக ஒப்புக் கொள்ளுகிறீர்கள் என்று இதனால் எனக்குத் தோன்றுகிறது.

இன்று உலகத்தில் விடுதலையின் பேரால், சுதந்திரத்தின்பேரால் எவ்வளவு அக்கிரமங்கள் நடக்கின்றன. மதாபிமானம், தேசாபிமானம், கடவுளாபிமானம் என்ற பேரால் எத்தனை பேர் வயிறு பிழைக்கின்றனர். லக்ஷக் கணக்கான நமது சகோதரர், உடன் பிறந்தார், ஊனுடையின்றிக் கஷ்டப்பட்டுச் சாகின்ற இந்நாட்களில் அவர்களுடைய இன்னல்களை நீக்க வழி தேடுவதை விட்டுக் கடவுளைப் பற்றி பேசி என்ன பயன்?

நாம் ஆலோசனைக்காரார். அதுவே நமது கொள்கை; அதுவே சுயமரியாதைக் கட்சியின் அடிப்படையான கொள்கை. நமக்குத் தோன்றுகிற எண்ணங்களை ஆலோசித்து அலசிப் பார்க்க வேண்டும். அதற்குப் பயப்படக் கூடாது. எனக்குக் கடவுளைப் பற்றியே கவலையில்லை. உலகத்தில் எத்தனை பேர் இருக்கிறார்கள்? அதுபோல் கடவுளும் ஒருவர் இருக்கட்டும். அதுபற்றி என்ன விசாரம்? ஆனால் நாள்முழுதும் பாடுபட்டும், வேலை செய்தும் குடிக்கக் கஞ்சிக்கு வழியில்லாது அலையும் நம் சகோதரர்களை திரும்பிப் பார் என்றால் நமது மதப்பிரசாரர்கள் கடவுளைப் பார் என்கின்றார்கள்.

மக்கள் கஷ்டத்தினின்றும் விடுதலையடைய வேண்டும். இதற்குச் சம்மதமான கடவுள் இருக்கட்டும் மற்றக் கடவுள்கள் வேண்டாம். இவ்வளவுதான் நாம் சொல்வது.

மக்கள் கஷ்டங்களை நிவர்த்தி பண்ண முடியாத தேசபிமானம் வேண்டாம். தேசாபிமானம் நாளைக்கு; இன்றைக்கு வயிற்றுச் சோற்றுக்கு.

விஷயங்களைப் பரிசோதனைசெய்து பாருங்கள். பார்த்து அதற் கேற்றவாறு நடவுங்கள். உள்ளதை உள்ளவாறே நோக்குங்கள்.

நான் மனிதன். என் அறிவைக் கொண்டு விஷயங்களைத் தேடி இம்முடிவுக்கு வந்தேன். ஒன்றையும் வெறுக்க வேண்டாம். ஒன்றையும் மறுக்கவும் வேண்டாம். அவர் சொல்லிவிட்டார், இவர் சொல்லிவிட்டார் என்று ஒன்றையுஞ் செய்யாதேயுங்கள். இன்னொருவனுக்கு அடிமையாய் உங்கள் மனச் சாட்சியை விற்றுவிட வேண்டாம். எதையும் அலசிப்பாருங்கள். ஆராயுங்கள். எண்ணங்களை அடக்கி ஆண்ட காலம் மலையேறி விட்டது. சுயஅறிவுக்கு மதிப்புக் கொடுக்க வேண்டிய காலம் இது.

நாம் எண்ண வேண்டியது, ஆராய வேண்டியதெல்லாம் முன்னேயே எமது ஆன்றோரால் ஆய்விட்டது என்று நீங்கள் கொள்ள வேண்டாம். நான் சொல்லுவது முற்றும் சரியென்றும் நீங்கள் கொள்ள வேண்டாம். எதையும் ஆராய்ந்து உண்மை தேறிக்கொள்ளுங்கள்.

எனக்கு மதாபிமானம் இல்லையென்று நீங்கள் கருத வேண்டாம். 25 வருட காலமாக நான் ஒரு கோவிலில் தர்மகர்த்தாவாகவிருந்து, அக் கோயிலின் கிரமங்களையெல்லாம் ஒழுங்காக நடத்தி வந்தேன். எனக்கு தேசாபிமானம் இல்லையென்றும் நீங்கள் சொல்லவேண்டாம். 1 தடவைக்கு 3, 4 தடவை தேசீய விஷயமாக ஜெயிலுக்குச் சென்றேன். ஆனால் இந்த அபிமானமெல்லாம் நம் ஏழைச் சகோதரருக்கு விமோசனம் கொண்டுவராது. ஆதலால் தான் அபிமானமொன்றும் நமக்கு வேண்டாம். மனுஷாபிமானமே வேண்டுமென்று ஜனங்களுக்கு நான் எனக்குத் தோன்றிய வரை போதிக்கத் தலைப் பட்டேன். சோம்பேறி ஞானமும் மதாபிமானமும் பசி கொண்ட மகனுக்கு அவன் பசியைத் தீர்க்குமா? எண்ணத்துக்குச் சுதந்திரம் கொடுங்கள். மனுஷாபிமானத்தையும் சுயமரியாதையையும் காப்பாற்றுங்கள். ஏழைகளின் கஷ்டத்திற்கு நிவாரணத் தேடுங்கள்.

குறிப்பு: 23-10-1932 ஆம் நாள் கொழும்பு மருதானை எல்பின்ஸ்டோன் காட்சி சாலையில் மலையாளி சுயாபிமானிச் சங்கத்தாராலும் கொழும்பு சுயமரியாதைச் சங்கத்தாராலும் அளிக்கப்பட்ட வரவேற்பு பத்திரம் அளிக்கப்பட்ட கூட்டத்தில் ஆற்றிய உரை.

குடி அரசு - சொற்பொழிவு - 30.10.1932

கொழும்பில் ஈ. வெ. இராமசாமி

“நான் சாதாரண மனிதனில் ஒருவராக வாழ்ந்து வருகிறேன். யாவரும் என் அபிப்பிராயப்படி நடக்க வேண்டுமென்று திரு. சாரநாதன் கூறினார். அது என் கொள்கைக்கு முற்றிலும் மாறானது. நீங்கள் கேட்டு நீங்களே சிந்தித்து நன்மையானதைச் செய்ய வேண்டுமேயல்லாமல் ஒருவர் கூறுகிறபடி செய்யக்கூடாது. மனிதர்கள் சுய அறிவில் நம்பிக்கை வைக்கவேண்டும். விஷயங்களை நன்றாய் அலசிப் பார்க்க வேண்டும். 100-க்கு 99பேர் ஒப்புக் கொண்டாலும் நீங்கள் அலசிப் பார்த்தே அறிய வேண்டும். உலகத் திலுள்ள சகல தேசங்களிலும் தலைவர்களின் கட்டளைப்படி நடந்தவர்கள் கஷ்டத் திலாழ்ந்து வருகிறார்கள். நடுநிலைமையிலிருந்து விஷயங்களை கிரகிக்க வேண்டும். என்னில் கடவுளிருக்கிறாரென்று நான் கூறவில்லை. நான் கூறும் விஷயங்களை ஆலோசித்துப் பாருங்கள். சகாயத்தைப் பெறுவதற்காகவோ, வேறு சுயநலம் காரணமாகவோ நான் இங்கு வந்திருக்கவில்லை.

நாட்டிலே மக்களிடையே பல நிலைமைகளைக் காண்கிறோம். ஒரு கூட்டத்தார் கஷ்டப்படுகிறார்கள், ஒரு கூட்டத்தார் இன்புற்று சுக போகங் களை அனுபவித்து வருகிறார்கள். உலகப் பரப்பில் இந்த வித்தியாச மிருக்கிறது. தேசம், மதம், ஜாதி, பாஷை முதலானவற்றின் பேரால் சரித்திர கால முதல் மக்கள் கஷ்டமடைந்து வருகிறார்கள். அவதார புருஷர்களும், தலைவர்களும் கூறின விஷயங்களை அவர்கள் பின்பற்றி வந்தார்கள். ஆதியில் மனிதர் ஒழிக்க விரும்பின காரியங்கள் இன்று வரை ஒழிக்கப் படவில்லை. அவதார காலங்களிலும் அன்னியராட்சியில்லாத காலங்களிலும் இதே கஷ்டம் நிலவி வந்தது. அதை மாற்றும் காரணத்தை மனிதர் உணர வில்லை. ஆதி முதல் நாம் எடுத்துக் கொண்ட நோக்கம் தீர்ந்த பாடில்லை. ஆகையால் புதிய முறைகளைக் கண்டுபிடிக்க நடுநிலைமை வகித்துச் சிந்திக்க வேண்டும்.

நம்முடைய நாட்டில் பறையனென்றும் பார்ப்பானென்றும், நிழல் படக் கூடாதென்றும் ஒரு பகுதி துவேஷம் வைத்து வருகிறது. பார்ப்பனரைப் பூதேவரென்றும், உயர்ந்த ஜாதியென்றும் சரித்திர காலம் முதல் கருதி வருகிறார்கள். காரணம் மனித சமூக பந்தத்திலில்லாததே உனக்கும் எனக்கும்

என்ன வித்தியாசமென்று கேட்டால் மதவிரோதமென்றும், நாஸ்திகமென்றும் கூறப்படுகிறது. இந்த அக்கிரமங்களை அழிக்க முற்படுகிறவன் தேசத் துரோகியென்றும், மதத் துரோகியென்றும் கருதப்படுகிறான். மனுதர்ம சாஸ்திரங்களையும் வேதங்களையும், ஆதாரமாகக் காட்டி கடவுள் சிருஷ்டி, பகவான் செயல், பகவான் வாக்கென்றும் கூறுகிறார்கள். அவற்றை குழி தோண்டிப் புதைக்க நீங்கள் தயாராயிருந்தால் மட்டும் வெற்றி பெற்று விளங்கலாம். தேசாபிமானி உயர்வு தாழ்வை ஒப்புக் கொள்வானாகில் அவனுடைய தேசாபிமானம் நமக்குவேண்டாம்.

ஒருவனுக்கு பைத்தியம் பிடித்திருந்தாலொழிய கடவுளையும் தேசத் தலைவர்களையும், குறை கூற முன்வரமாட்டான். அவன் உண்மைத் தொண்டின் காரணமாகவே குறை கூறுகிறான். மக்களை ஏமாற்றி பிழைத்து வருபவர்கள் தங்கள் நிலைமையை பலப்படுத்த பகவான் கட்டளை என்று முடிச்சு போட்டு வைத்திருக்கிறார்கள். அக்காலத்தில் மனிதர்கள் சோம்பேறி களாயிருந்த படியால் ஆகேஷபமின்றி அதற்கு கட்டுப்பட்டிருந்தார்கள். அடிமைத்தன அஸ்திபாரம் வலுத்தவுடன் ஜனங்கள் பகுத்தறிவால் அலசிப் பார்க்க முன்வந்தார்கள். முன்ஜன்மத்தைப் பற்றி இப்பொழுது நினைப் பாரில்லை. அவர்கள் வேதங்களையும், சாஸ்திரங்களையும் மதத்தோடு சேர்த்துத் தீக்கொளுத்தவும் குழி தோண்டிப் புதைக்கவும் முன் வந்திருக் கிறார்கள். சமஉரிமையை ஒப்புக் கொள்ளாதவர்களின் அபாரமான ஆதாரங்கள் குழிதோண்டிப் புதைக்கப்படவேண்டும். ஏழைகள் பட்டினி கிடக்கும் பொழுது ஆஸ்திமான்கள் சுகபோகமாக வாழ்ந்திருக்க முடியாது. **பொறுமை, அடுத்த ஜென்மம், மோட்சம் முதலான போதனைகளெல் லாம்போதும், இறந்து பிறகுதான் பொறுமையின் பலன் கிடைக்கும்.** பொறுமையைப் போதிக்கும் தரகர்கள்வேண்டாம். ஒற்றுமை ஏற்பட்டால் என்ன நேரிடுமோயென்று பயந்தவர்கள் தேசாபிமானம், மதாபிமானமென்று பறை சாற்றி வருகிறார்கள். வெறுப்பையும் பொறாமையுமேற்படுத்தும் மதங்கள் தான் தோன்றின. கீழ் நாட்டின் கஷ்டங்களே மேல் நாட்டிலு மிருக்கின்றன. ஆங்கு மதச் சட்டம் முதலானவையிருப்பதால் கஷ்டப் படுவோர் இருக்கிறார்கள். மானிகையில் வசிப்போரும் இருக்கிறார்கள். அரசனில்லாத குடியாட்சி நடைபெறும் தேசத்திலும் இதே கஷ்டங்களி ருக்கின்றன. முதலாளிகளுக்குக் கின்றார்கள். பாதிரிமார்களும் பிரசாரம் செய்து வருகிறார்கள் என்றாலும் மதக் கோட்பாடுகளை வெறுத்தே வருகிறார்கள்.

நம் மக்களின் விடுதலையைக் கருதுவோர் உண்மையோடு நடுநிலை மையில் விஷயங்களை ஆலோசிக்க வேண்டும். அடக்குமுறைகளும் பழிப்புக்களுமேற்படலாம் பயந்தவர்களால் ஒன்றும் செய்ய முடியாது. நம்பிக்கையும் தியாகம் செய்யும் குணமுமிருந்தால் மட்டும் வெற்றி பெறலாம். நாஸ்திகனென்று பழித்தால் பழிப்போரின் அபிப்பிராயம் அவர்களோ டிருக்கட்டும். ஆகேஷங்களைப் பொருட்படுத்த வேண்டாம். நம்முடைய

சொந்த அபிப்பிராயத்தைக் கடைபிடிக்காதவர்கள் மூடர்களாயிருந்து வந்தார்கள். சில ஜாதியார் படிப்பதை பாவச் செயலாகக் கருதி வந்தார்கள். படிக்க சிலர்க்கு சந்தர்ப்பமேற்படவில்லை. கல்வியறிவில்லாதவர்களை தந்திரக்காரர்கள் ஏமாற்றி வந்தார்கள். பாமரமக்களின் அபிப்பிராயத்தைத் தகர்க்க முயற்சிகளெடுக்கப்பட்டாலும் நாம் பொறுமையை இழக்காமல் நம் காரியத்தில் கண்ணாயிருக்க வேண்டும்.

மதங்களின் பேராலும் சடங்குகளின் பேராலும் மக்கள் எத்தகைய இன்னல்களையடைந்து வருகிறார்கள். கோவில்களுக்கும் உற்சவங்களுக்கும் கோவில் சொத்துக்களுக்கும் எவ்வளவு பொருள் வீணில் விரையம் செய்யப்பட்டு வருகின்றது. திருப்பதியில் வருஷம் 20 லட்சம் ரூபாய் காணிக்கை கிடைக்கிறது. காணிக்கை கொடுப்போர் பிரயாணம் செய்து வரும் செலவைப் பாருங்கள். அக்கோவிலுக்கு இரண்டு கோடி ரூபாய் சொத்திருக் கிறது. அரைவட்டி போட்டுப்பார்த்தால் எத்தனை லட்சம் கிடைக்கும். கடவுளுக்காக பட்டை நாமத்தோடு பிச்சையெடுத்த பணம் யார் வயிற்றில் விழுகிறது? கணக்குப் பார்த்தால் பாவமாம். காணிக்கை கொடுத்தவனிலும் அச்சொத்தை அனுபவித்து வருகிறவர்களிலும் ஏதாவது மாறுதலேற்பட்டு வருகிறதா? ஒரு ரூபாய் வட்டியில் சேர்த்து 5000 ரூபாய் காணிக்கை கொடுத்தவன் அடுத்த வருஷத்தில் ஒன்றரை ரூபாய் வட்டி வசூலிக்கிறான். **கஷ்டத்தை அதிகரிக்கவே கடவுள் உணர்ச்சி மனிதரிலேற்பட்டு வரு கிறது.** இதைப்பற்றி சுய அபிப்பிராயங்களைத் தெரிவித்தால் நாஸ்திகமாம். தென்னாட்டில் ஜில்லாவுக்கொரு பெரிய உபத்திரவம் (ஆலயம்) இருந்து வருகிறது. பிழைப்பிற்காக அயல் நாடுகளுக்குச் சென்றால் அந்நாடுகளில் அவர்களுக்கு முன் சுவாமிகள் சென்று விடுகிறார்கள். இந்தியாவில் 35 கோடியில் தாழ்த்தப்பட்டோர் நீங்கலாக 16 கோடி உயர் ஜாதி இந்துக்களிருக் கிறார்கள். நபரொன்றுக்கு இரண்டு கடவுளைக் கும்பிடுவோர் ஏழை ஜனங் களை அயல் நாடுகளுக்குத் துரத்தி வருகிறார்கள். நம் புத்திக் கெட்டின நன்மையான காரியத்தைச்செய்ய வேண்டுமானால் மூடப்பயம் ஒழிய வேண்டும். சுயமரியாதையின் நோக்கம் இதுவே. சாமிகளுடைய சுய மரியாதையற்றத் தன்மையை நாம் அறிந்து வருகிறோம். **தேசபத்தியும் கடவுள் பத்தியும் மதபத்தியுமில்லாத தேசத்தில் மட்டும் வேலையில்லாத கஷ்டப்படும் மக்களிருக்க மாட்டார்கள். அங்கு கொடுமைக்காரரும் ஆஸ்திமான்களுமில்லை. இதை எந்த இடத்திலும் கூறத்தயாராய் இருக்கிறேன்.** நான் கூறுவது தப்பிதமாய்த் தோன்றினால் பைத்தியக்காரனின் கூற்றாக நினைத்துக் கொள்ளுங்கள்.”

குறிப்பு: 23-10-1932 இல் கொழும்பு கால்பேஸ் மைதானத்தில் சுயமரியாதைச் சங்கத்தார் ஆதரவில் மாலையில் நடந்த பொதுக் கூட்டத்தில் ஆற்றிய சொற்பொழிவு.

குடி அரசு - சொற்பொழிவு - 30.10.1932

கடவுளைப் பற்றி நினைக்க முடியா தொழில் முயற்சி

மேல் நாட்டினர் முற்போக்கு

“நான் ஓர் நாஸ்திகனல்ல, தாராள எண்ண முடையோன். நான் ஒரு தேசியவாதியுமல்ல, தேசாபிமானியுமல்ல. ஆனால் தீவிர ஜீவரக்ஷா எண்ண முடையவன். எனக்கு ஜாதி என்பதோ, ஜாதியென்பதின் பேரால் கற்பிக்கப் படும் உயர்வு தாழ்வுகளோ கிடையாது. அத்தகைய எண்ணத்தையே நான் எதிர்ப்பவன். ஆதரிப்பவனல்ல. தாங்கள் மேல் ஜாதியார், உயர்ந்தவர்கள் என்று சொல்லிக் கொண்டு, மனிதரது ஜீவாதாரமான உரிமைகளாகிய தெருவில் நடத்தல், கோவிலுக்குள் செல்லல் முதலியவற்றை மறுத்துக் கொண்டு, ஏனையோர்க்கும் சமத்துவம் வேண்டுமென்று செய்கிற முயற்சியைக் கண்டிக்கிறேன்.”

“காலமெல்லாம் பண்டய பழக்கவழக்கங்களும், மூடக் கொள்கைகளும் நிலைத்தே நிற்க வேண்டுமென்றால் ஒரு பறையன் என்று சொல்லப் படுகின்றவனோ, அல்லது சக்கிலி என்று சொல்லப் படுகின்றவனோ, மிருகத்தைவிடக் கேவலமாக நடந்தப்பட்டே வர எப்படி இந்தியா அவன் தாய் நாடு தான் என்று எண்ணமுடியும்? ஒரு பொது சேவைக்கு அவர்களை நம்மோடு ஒத்துழைக்க எதிர்பார்க்க முடியுமா?”

வேலையில்லாத் திண்டாட்டம்

கஷ்டப்படுகின்ற தொழிலாளிகள் அரசாங்கத்தை நடத்துகின்றவர்களாயிருக்கவேண்டும். ஜனங்களின் நன்மைக்காக, ஜனங்களாலேயே நடத்தப்படுகின்ற அரசாங்கமாயிருத்தல் வேண்டும். இந்தியாவைப் பற்றியுள்ள வறுமையை அகற்றக் கூடிய அரசாங்கமாயிருக்க வேண்டும். பிரான்ஸ், ஜெர்மனி, கிரீஸ், ஐக்கிய தேசம் முதலியனவெல்லாம் குடியரசு நாடுகளாகவே இருக்கின்றன. ஆனால் எங்கும் வேலையில்லாத் திண்டாட்டமே தலைவிரித்து ஆடுகிறது. ரஷ்யா ஒன்றில் மட்டும் வேலை இல்லாத் திண்டாட்டமே கிடையாது. ஒரு சில பிச்சைக்காரர்கள்தான் இருக்கிறார்கள். அவர்களெல்லாம் வயது சென்றவர்களும், அங்கவீனர்களுமே, அவர்களை அரசாங்கம் போஷிக்கிறது. உண்மையில் அது ஒரு புதிய உலகம் அதுபோல் முன்னொரு

போதும், எந்நாட்டிலும் சீர்திருத்தம் நடந்தேறியதேயில்லை. அந்நாடு தொழிலாளர் மயமாகவே இருக்கிறது. தோட்டி முதல் தொண்டமான் ஈறாக எல்லோரும் அரசாங்கத் தொழிலாளராகவே கருதப்படுகின்றனர் அங்கு எல்லா மனிதரும் சமமாகவே கருதப்படுகின்றனர். மக்களுக்குள் உயர்வு தாழ்வு என்பதே கிடையாது. வியாபாரம், தொழில், வர்த்தகம், கல்வி முதலிய சமூக அபிவிருத்திக்கான தொழில்களெல்லாம் அரசாங்கப் பொறுப்பிலேயே நடைபெற்று வருகின்றன. விவசாயம் ஐக்கிய முறையில் அரசாங்கப் பொறுப்பில் பரிபாலிக்கப்பட்டு வருகிறது.

“அங்கு சமயமென்பது ஒன்றுமே கிடையாது. ஜனசமூக நன்மையே சமயம். அதுவே சன்மார்க்கம். கிறிஸ்துவ கோயில்களுண்டு. அதற்கு அரசாங்கத்தார் எவ்வித பணஉதவியும் செய்வது கிடையாது. அவர்களுக்கு கடவுளைப் பற்றியோ, மதத்தைப் பற்றியோ கவலையோ, விசாரமோ கிடையாது.”

“குற்றம் செய்தவர்களை அரசாங்கம் ஒரு நவீன முறையில் தண்டிக்கிறது. அவர்களுக்கு சகல செளகரியங்களும் செய்து கொடுக்கப்பட்டாலும், அவர்கள் சம்பளத்தில் ஒரு பாகம் அபராதத் தொகையாக பறிமுதல் செய்யப்படுகிறது. பலமுறை குற்றம் செய்தவர்களை சுகாதார நிலையத்திற்கனுப்பி அங்கு அவர்களது மனோ நிலை மாறத்தக்க சிகிச்சைகள் செய்யப்படுகின்றன.”

“பாடசாலைகள் மூலமாயும் சினிமாக்கள் மூலமாயும் இதுவரை கற்றிராத பாமர மக்களுக்கும் தொழிற் முயற்சியை அஸ்திவாரமாகக் கொண்ட கல்வி கற்பிக்கப்படுகிறது. ஒரு மதத்தையும் பின் பற்றாத அரசாங்கம், மத எதிர்ப்பு சங்கத்திற்கு போதிய உதவியளித்து வருகிறது.”

நான் இத்தேசத்தைப் பார்வையிடச் சென்றதின் நோக்கமெல்லாம், அங்குள்ள நிலைமைகளைச் சரிவர அறியவும், அத்தேசத்தைப் பற்றிப் பெருமிதப்படுத்திக் கூறும் கதைகள் உண்மையா வென்று அறியவுமே யாகும். அரசாங்கம் தாம் தேசத்தை புணருத்தாரணம் செய்ய வேண்டுமென்பதிலேயே தீவிர கவனம் செலுத்துவதால் கடவுளைப் பற்றியோ மதத்தைப் பற்றியோ நினைப்பதற்கு அவர்களுக்கு நேரமில்லை.”

“எகிப்து நாட்டில் பர்தா(கோஷா) முறை அநேகமாக அழிந்து விட்டதென்றே சொல்லலாம். சில வயோதிகக் கிழவிகள் மட்டும் அதைவிடவில்லை. எகிப்திய பெண்கள் ஆங்கில மாதரைப் போலவே ஆடை அணிந்து கொள்ளுகிறார்கள். துருக்கி தேசத்தில் அதி தீவிரமான மாறுதல்கள் ஏற்பட்டுள்ளன. சமூகமுன்னேற்றத்தில் துருக்கி மாதர் அதிக பிரயத்தனம் எடுத்து வருகிறார்கள். சமீபத்தில் ஒரு துருக்கி மாது போலீஸ் சூப்பரெண்டாக நியமனம் பெற்றிருக்கிறார்.”

குறிப்பு : கொழும்பில் 17 - 10 - 32இல் சிலோன் டெய்லி நியூஸ் பத்திரிகை பிரதிநிதியொருவருக்கு பேட்டி கொடுத்துப் பேசியது.

குடி அரசு - நோர்கானல் - 30.10.1932

பரோடாவில் ஆலயப் பிரவேசம்

சுதேச சமஸ்தானங்களில் முற்போக்கான காரியங்களை முதன்மையாகச் செய்து வரும் சமஸ்தானம் பரோடா சமஸ்தானம் ஒன்றே யென்பதை நாம் கூற வேண்டியதில்லை. அதிலும் தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் விஷயத்தில், பரோடா அரசாங்கம் மிகவும் அனுதாபங் கொண்டு அவர்களுக்குப் பல நன்மைகள் செய்து கொண்டு வருகின்றது. தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்புப் பிள்ளைகளை எல்லாப் பள்ளிக் கூடங்களிலும் ஆக்ஷேபனையின்றிச் சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டுமெனச் சென்ற வருஷத்தில் பரோடா அரசாங்கத்தார் உத்தரவு பிறப்பித்தனர். இவ்வுத்தரவை அகங்காரம் பிடித்த உயர் ஜாதி இந்துக்கள் எவ்வளவோ எதிர்த்தனர். பள்ளிக் கூடங்களில் சேரவந்த தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்புப் பிள்ளைகளுக்கு எவ்வளவோ கஷ்டங்களை உண்டாக்கினார்கள்; தங்கள் பிள்ளைகளை ஜாதி இந்துக்களின் பிள்ளைகள் வாசிக்கும் பள்ளிக் கூடங்களுக்கு அனுப்பிய தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்புக் குடும்பத்தினரின் குடிசைகளை நெருப்புக் கிரையாக்கினர்; அவர்கள் தண்ணீர் எடுக்கும் கிணறுகளில் மண்ணெண்ணெயை ஊற்றிக் குடி தண்ணீருக்குத் திண்டாட விட்டனர். இவ்வாறு உயர் ஜாதி இந்துக்கள் தாழ்த்தப்பட்டவர்களுக்குச் சகிக்க முடியாத கொடுமைகளைச் செய்தாலும், அவர்கள் அரசாங்கத்தார் தமக்குக் கொடுத்த சுதந்தரத்தை உபயோகிக்காமல் விட்டு விடவில்லை. அரசாங்கத்தாரும், தாம் பிறப்பித்த உத்தரவை மாற்றாமல், பிடிவாதமாகவே நிறைவேற்றினார்கள். இவ்வகையில் அரசாங்கம் கொண்டிருந்த உறுதியை தாழ்த்தப்பட்ட சமூகத்தினர் பால் அனுதாபம் உள்ள எவரும் பாராட்டாமலிருக்க முடியாது.

இப்பொழுது இன்னும் சிறந்த துணிகரமான காரியமாக, தாழ்த்தப்பட்டார் அனைவரும் கோயிலுக்குள் செல்ல உரிமையுண்டு என்றும் உத்தரவு பிறப்பித்ததை நாம் பாராட்டுகிறோம். இதற்கு முன் “போர்” சமஸ்தானத்திலும் இவ்வாறே தாழ்த்தப்பட்ட சமூகத்தார்க்குக் கோயில் பிரவேசம் அளித்திருக்கின்றனர். அதைப் பின்பற்றி பரோடாவும் தைரியத்தோடு வைதீகர்களின் எதிர்ப்பைச் சிறிதும் பொருட்படுத்தாமல் இக்காரியத்தைச் செய்ததைப் பாராட்டுகிறோம்.

இப்பொழுது தான் சென்னைச் சட்டசபையில், “தாழ்த்தப்பட்டவர்களுக்குக் கோயில் பிரவேசம் அளிக்கத்தக்க சட்டத்தை ஏற்படுத்துமாறு

அரசாங்கத்திற்கு சிபார்சு செய்வதாகத்” தீர்மானம் நிறைவேறியிருக்கின்றது. சென்னை அரசாங்கத்தார், இத்தீர்மானத்தை அனுசரித்தும் “பரோடா” “போர்” முதலிய சமஸ்தானங்கள் செய்திருக்கும் உத்தரவுகளைப் பார்த்தும், தாமதமில்லாமல் தாழ்த்தப்பட்டவர்களுக்குக் கோயில் பிரவேசம் அளிக்கத் தகுந்த சட்டத்தை நிறைவேற்ற முன்வருமா? என்று கேட்கிறோம். சுதேச சமஸ்தானங்கள் இக்காரியத்தைச் செய்த பின்னும், சென்னை மாகாணப் பொது ஜனங்களின் பிரதிநிதியாகிய சட்டசபை இக்காரியத்தை நிறைவேற்ற வேண்டுமென்று சிபார்சு செய்த பிறகும் சென்னை அரசாங்கம் மௌனஞ் சாதித்துக் கொண்டு வாளாவிருக்குமாயின் அது நேர்மையும் ஒழுங்கும் ஆகாது என்பதைச் சொல்ல விரும்புகிறோம். அரசாங்கத்தின் நோக்கம் எல்லா வகுப்பினருக்கும் சமத்துவமளிப்பதும், எல்லா வகுப்பினருக்கும் நீதிபுரிவதும் அல்ல வென்று பொது ஜனங்கள் நினைக்கும் படி இருக்கும். ஆகையால் சென்னை அரசாங்கம் சிறிதும் தாமதம் இல்லாமல் “பரோடா” “போர்” முதலிய சமஸ்தானங்கள் செய்தது போலத் தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்பினர்க்கு ஆலயங்களில் சமஉரிமை வழங்க ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும் என்று கூறுகின்றோம்.

குடி அரசு - துணைத் தலையங்கம் - 06.11.1932

கத்தோலிக்கப் பெரியார்கள்

சுயமரியாதை இயக்கமும், குடி அரசும், “கடவுள்” என்று சொல்லப் படும் ஒன்றை ஒழிப்பதற்கு என்றோ, அல்லது அது இல்லை யென்று நிலை நாட்டுவதற்கென்றோ அல்லது அது உண்டு யென்று நிலை நாட்டுவதற்கென்றோ தோன்றியவைகள் அல்ல; குறிப்பிட்ட எந்த ஒரு மதத்தின் மீதும் துவேஷம் கொண்டு அதை ஒழிப்பதற்குப் புறப்பட்டவையுமல்ல. ஆனால், ஜாதியின் பேராலோ, அல்லது மதத்தின் பேராலோ அல்லது சாஸ்திரங்களின் பேராலோ மற்ற எதன் பேராலோ ஜன சமூகத்தில் ஏற்பட்டிருக்கும் எவ்விதமான உயர்வு தாழ்வுகளையும் ஒழித்து மக்களுக்குள் சமத்துவத்தை உண்டாக்கவே இவ்வியக்கம் ஏற்பட்டதாகும். மனிதர்களை மனிதர்கள் பலவகையான அர்த்தமற்ற காரணங்களைச் சொல்லிப் பரம்பரையாகக் கொடுமைப் படுத்தி வரும் அக்கிரமத்தை - அது எந்த வகையான பரிசுத்தமான பெயரால் நடைபெற்று வந்தாலும் அதை ஒழிக்கவே இவ்வியக்கம் தோன்றியதாகும். இவ்வியக்கத்தின் உண்மைக் கருத்தை உணர்வோர் இதை ஒரு “ஜீவரக்ஷக அறிவியக்கம்” என்று ஒப்புக் கொள்ளாமல் போகமாட்டார்கள்.

ஆனால் மக்களுடைய சமவுரிமைக்கு விரோதமாகவும், அவர்களைக் கொடுமைக்கு உட்படுத்துவதாகவும், அவர்களுடைய அறிவையும், சுதந்திரத்தையும், தடைசெய்வதாகவும் உள்ளவை எவையானாலும், அவை, கடவுளோ, மதமோ, சாஸ்திரமோ, ஜாதியோ, அரசாங்கமோ, மற்று எவையோ அவைகளை யெல்லாம் அடியோடு அழிப்பதற்கு இவ்வியக்கம் சிறிதும் பின்வாங்காது.

ஆகையால் இவ்வியக்கத்தைக் கண்டு, மக்கள் அனைவரும் சமவுரிமை பெற வேண்டும் என்று விரும்புகின்ற எவரும் - மனிதர்களின் கையில் அகப்பட்டுப் பரம்பரையாகக் கொடுமையனுபவித்து வருகிற மக்களை விடுதலை செய்ய வேண்டுமென்று நினைக்கின்ற எவரும் - ஜாதிக் கொடுமையினின்றும், மதக் கொடுமையினின்றும் மக்கள் விடுபட வேண்டும் என்று விரும்புகின்ற எவரும் - சிறிதும் பயப்பட வேண்டிய அவசியமே இல்லை. ஆனால், மதத்தினாலோ, ஜாதியினாலோ, மூடச் சடங்குகளினாலோ, சாத்திரங்களினாலோ ஏழை மக்களை அடக்கி வைத்துத் தாமே ஆதிக்கம்

செலுத்த வேண்டும் என்று நினைக்கின்ற வன்னெஞ்சர்கள் அனைவரும் பயப்பட்டுத்தான் ஆக வேண்டும். இத்தகைய வன்னெஞ்சகச் சுயநல பிரியர்களின் ஜீவாதார உரிமைகளை வேரோடு அறுக்க முனைந்து நிற்பதில் சுயமரியாதை இயக்கத்திற்கு ஒப்பாக வேறொன்றையும் கூற முடியாது.

இந்த உண்மையான காரணத்தை உணர்ந்தே, இப்பொழுது இவ்வியக்கத்தைப் பல மதத்தைச் சேர்ந்தவர்களும், பல ஜாதியைச் சேர்ந்தவர்களும், பல கொள்கைகளை உடையவர்களும் ஆதரித்து வருகின்றார்கள். நமது இயக்கத்தில் “கடவுள் இல்லை” என்று சொல்வோரும் இருக்கின்றார்கள். கடவுள் உண்டு என்று சொல்லுவோரும்; நம்புவோரும் இருக்கின்றார்கள். இவ்விஷயம் ஒவ்வொருவருடைய தனிப்பட்ட அபிப்பிராயமாகும். ஆனால் இயக்கத்திற்குக் கடவுளைப் பற்றிய கவலையே இல்லை.

இந்த நிலையில், இப்பொழுது நமது இயக்கத்தைப் பகிரங்கமாக எதிர்க்கப் புறப்பட்டிருக்கின்றவர்கள் கத்தோலிக்கக் கிறிஸ்தவப் பாதிரிமார்களேயாவார்கள். இவர்கள் நமது இயக்கத்தைக் கண்டு பயந்து, இப்பொழுது நமது இயக்கத்தையும், குடி அரசையும் எதிர்க்கப் புறப்பட்டிருப்பதன் காரணம் நமக்கு விளங்கவில்லை. ஏழை மக்களைச் சுதந்திரமின்றிக் கட்டுப்படுத்திக் கொடுமைப்படுத்துங் கூட்டத்தார்க்கு நமது இயக்கமும், குடி அரசும் விரோதமாகத்தான் காணப்படும் என்ற உண்மையை வைத்துப் பார்க்கும் போது, இந்த கத்தோலிக்க மதப் பாதிரிமார்கள் சுயமரியாதை இயக்கத்தின் விரோதத்திற்கு இலக்கானவர்களா யிருக்கலாமோ என்ற சந்தேகம் தோன்றுவது இயல்பேயாகும்.

கத்தோலிக்க மதத்திலுள்ள தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்புக் கிறிஸ்தவர்களின் நிலையை எடுத்துக் கொண்டால், அவர்கள் படும் கஷ்டத்திற்கும், இந்து மதத்தைச் சேர்ந்த தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் படும் கஷ்டத்திற்கும் ஒன்றும் வித்தியாசமில்லை என்றே சொல்லலாம். தாழ்த்தப்பட்ட சமூகத்தைச் சேர்ந்த கிறிஸ்துவர்களுக்கு உயர்குலக் கிறிஸ்துவர்கள் செல்லும் மாதா கோயில் களுக்குச் சென்று அவர்களுடன் சமமாக இருந்து வணங்குவதற்கு உரிமையில்லை. கிறிஸ்து மத சம்பந்தமாக வைக்கப்பட்டிருக்கும் கலாசாலைகளிலும் சாப்பாட்டு விடுதிகளிலும், உயர்குலக் கிறிஸ்துவர்களுக்குச் செய்து கொடுக்கப்படும் செளகரியங்கள் தாழ்த்தப்பட்ட சமூக கிறிஸ்தவர்களுக்குச் செய்து கொடுக்கப்படுவதில்லை; இன்னும் இவை போன்ற பல புகார்கள் நீண்ட நாட்களாக இருந்து வருகின்றன. ஆனால் தாழ்த்தப்பட்ட சமூகத்தைச் சேர்ந்த கிறிஸ்துவர் வீடுகளில் நடைபெறும் நன்மை தீமை ஆகிய விசேஷங்களில் பாதிரி மார்களுக்கும் கோயில்களுக்கும் சேர வேண்டிய பொருளை மாத்திரம் வாங்குவதில் தவறுவதில்லை. இவ்விஷயங்களெல்லாம் தாழ்த்தப்பட்ட கிறிஸ்துவர்கள் மகாநாடுகளின் மூலம் வெளிப்படுத்தப் பட்டிருக்கின்றன.

இக்காரணங்களால் இப்பொழுது கிறிஸ்துவர்களில் பலர் பாதிரிமார்களைப் பகிஷ்கரித்துச் சுயமரியாதை முறைப்படி கல்யாணம் முதலிய காரியங் களைத் தாங்களே செய்து கொள்ளத் தொடங்கி விட்டார்கள். இம்முறையில் திருச்சி ஜில்லாவில் மாத்திரம் சுமார் 150 கல்யாணங்கள் வரையிலும் பாதிரிமார்களை நீக்கி நடைபெற்றிருக்கின்றன என்று தெரிகின்றது. இதற்கு ஒரு வகையில் சுயமரியாதை இயக்கமும் குடி அரசும் காரணமாகும் என்பதை அவர்கள் நன்றாய் அறிந்திருக்கிறார்கள். இக்காரணத்தால் தான் அவர்கள் சுயமரியாதை இயக்கத்தை எதிர்க்கப் புறப்பட்டிருக்கிறார்கள் என்பதில் ஐயமில்லை.

அவர்கள், இவ்வியக்கத்தால், தமது மதத்தில் கட்டுண்டு, தமது சொற்களுக்கு அடங்கி நடந்து கொண்டு வரும் பாமர மக்கள் அனைவரும் விழிப்படைந்து விடுவார்கள் என்பதை அறிந்து கொண்டு, தமது முழு அதிகாரத்தையும் செலுத்திக் கத்தோலிக்கக் கிறிஸ்துவர்கள் மத்தியில் சுயமரியாதை இயக்கத்தை பரவாமல் தடுக்க முயலுகிறார்கள். சமீபத்தில் கோயம்புத்தூர் ஜில்லாவில் உள்ள கத்தோலிக்கர்களுக்கெல்லாம், அந்த மதகுருவாகிய “மேற்றிராணியார்” என்பவர் “குடி அரசிலும், சுயமரியாதை இயக்கத்திலும் யாரும் சம்பந்தம் வைத்துக் கொள்ளக் கூடாது, “குடி அரசு” வரவழைத்துப் படிப்பவர்கள் 15 நாட்களுக்குள் அதை நிறுத்தி விட வேண்டும்” என்று ஒரு சுற்றுத் தரவு அனுப்பி, 15 நாட்களில் குடி அரசை நிறுத்தாதவர்களை ஜாதிப்பிரஷ்டம் செய்து விட்டதாகக் கூறப்படுகிறது.

சென்ற 30. 10. 32 - இல் திருச்சியில் நடந்த கத்தோலிக்க வாலிபர் மகாநாட்டில், சுயமரியாதை இயக்கத்தைக் கண்டிப்பதாகவும், வாசக சாலை களிலும் பொதுமேடைகளிலும், பத்திரிகைகளிலும் இவ்வியக்கத்தை எதிர்த்துப் பிரசாரம் பண்ணவேண்டும் என்றும் தீர்மானித்திருக்கின்றார்கள்.

இவ்வாறு பாதிரிமார்களும் அவர்களுடைய பக்தர்கள் சிலரும் செய்யும் வீண் மிரட்டலைக் கண்டு நமது இயக்கமோ, குடி அரசோ சிறிதும் அஞ்சப் போவதில்லை. ஆனால் ஜன சமூகத்திற்கு நன்மையை உண்டாக்கு வதற்கெனத் தோன்றிய இவ்வியக்கத்தைக் கண்டு நடுங்கும் கத்தோலிக்க குருமார்களுக்கும், அவர்களுடைய சீடர்களுக்கும் சில விஷயங்களைச் சொல்ல விரும்புகின்றோம்.

கத்தோலிக்க மதத்தில் உள்ள மக்கள், கத்தோலிக்க குருமார்களைப் பகிஷ்கரிக்க ஆரம்பித்திருப்பதற்கும், பாதிரிமார்களின் கட்டுப்பாடுகளை மீற ஆரம்பித்திருப்பதற்கும், சுயமரியாதை இயக்கமே முழுதும் காரணமல்ல; மதத்தினாலும், மத குருமார்களின் நடத்தைகளாலும், கட்டுப்பாடுகளாலும், அந்த மக்களுக்கு உண்டாகி இருக்கும் கஷ்டமே காரணமாகும். ஆகையால் மக்களின் செளகரியத்திற்கு ஏற்றபடி மதக்கட்டுப்பாடுகளைத் தளர்த்துவதும் மதக் கொள்கைகளைத் திருத்தி அமைப்பதுமே மக்களைத் திருப்திப்படுத்தக்

கூடிய செய்கைகளாகும். இதை விட்டு, மக்களுடைய அறிவையும், சுதந்தரத் தையும், சமத்துவத்தையும் வளர்க்க முன் வந்துள்ள சுயமரியாதை இயக்கத்தை ஒழித்து விடுவதென்றால் அது ஒருக்காலும் முடியாத காரியம்.

மத குருமார்கள் சொல்லுவதையெல்லாம் உண்மையென்று நம்பி அவர்களுக்கு அடிமையாக இருக்கும் காலம் மறைந்து வருகிறது. மக்கள் வரவர அறிவு வளர்ச்சி பெற்று வருகின்றனர். “நாமும் மனிதர்” என்ற உணர்ச்சி எல்லா மனிதர்களிடமும் உண்டாகிக் கொண்டு வருகிறது. ஜாதி வித்தியாசங்கள் எல்லாம் பெயரளவில் இருந்தாலும், சில அறிவில்லாதவர்கள் விடாப்பிடியாகப் பிடித்துக் கொண்டிருந்தாலும், உண்மையில் அது தானாகவே அழிந்து கொண்டே வருகிறது.

மதங்களும், தற்பொழுது புரோகிதக் கூட்டத்தாரின் வயிற்றுப் பிழைப்புக்காக மாத்திரம் அவர்களால் இருப்பதாகச் சொல்லப்பட்டு வரு கின்றதே ஒழிய, பொது ஜனங்கள் அவற்றைச் சிறிதும் லட்சியம் பண்ணுவ தில்லை. பெயரளவில் மதங்கள் உலவி வருகின்றனவேயொழிய உண்மையில் அவைகள் இல்லவேயில்லை; மதக்கட்டளைகளும், மதசாஸ்திரங்களும் பாமர மக்களை ஏமாற்றுவதற்காக மத குருமார்களால் வாயளவில் சொல்லவும் படிக்கவும் மாத்திரம் உபயோகப் படுகின்றனவேயன்றி, அவைகளின் படி நடப்பவர்கள் யாருமில்லை; அவைகள் தாமாகவே அழிந்து கொண்டதான் வருகின்றன. இன்னும் ஜன சமூகங்களின் பழக்க வழக்கங்களிலும், அதிதீவிரமாக மாறுதல் அடைந்து கொண்டே வருகின்றன. இந்த மாறுதல் களை இனி எவராலும் தடுக்க முடியாது. இன்னும் சில ஆண்டுகளில் இம் மாறுதல் காரணமாக, மதங்களும், ஜாதிகளும், சடங்குகளும் புரோகிதக் கூட்டங்களும் கட்டாயம் அடியோடு அழிந்தே போகும். இந்த மாறுதலை ஒட்டியே சுயமரியாதை இயக்கமும் சீர்திருத்தம் செய்ய உழைத்து வருகிறது. ஆகையால் இவ்வியக்கத்தை அடக்கி விடலாம் எனக் கனவு காண்பதில் ஒன்றும் அர்த்தமில்லை என்று கூற விரும்புகின்றோம்.

சுயமரியாதை இயக்கத்தை எதிர்த்து எவ்வளவு பிரசாரம் செய்ய வேண்டுமோ அவ்வளவும் செய்து பார்த்தாகி விட்டது. சைவப்பெரியார்கள் செய்த எதிர்ப்பிரசாரத்தைவிட, வைணவப் பெரியார்கள் செய்த எதிர்ப் பிரசாரத்தைவிட காங்கிரஸ் பெரியார்கள் செய்த எதிர்ப்பிரசாரத்தைவிட கத்தோலிக்கப் பெரியார்கள் ஒன்றும் அதிகமான எதிர்ப்பிரசாரம் பண்ணி விடப் போவதில்லை. அன்றியும், சுயமரியாதை இயக்கமும், குடி அரசும் எப்பொழுதும் எதிர்ப்பிரசாரத்தைச் சந்தோஷத்தோடு வரவேற்குமே யொழிய அதைக் கண்டு அஞ்சுகின்ற வழக்கமில்லை என்பதை இச்சமயத்தில் நினைப்பூட்ட விரும்புகின்றோம்.

ஏனெனில், இது வரையில் எதிர்ப் பிரசாரத்தினால் இவ்வியக்கமும் குடி அரசும் செல்வாக்கும், வளர்ச்சியும், வலுவும் பெற்றனவே ஒழிய சிறிதும்

குறைவடையவில்லை. ஆகையால், கத்தோலிக்கர்கள் செய்யும் ஆர்ப்பாட்டத்தால், இப்பொழுது, தமிழ் நாடு, மலேயா, பர்மா, சிலோன் முதலிய இடங்களில் நன்றாக வேருன்றியிருக்கும் சுயமரியாதை இயக்கமும், குடி அரசும் மற்றைய தேசங்களிலும் சென்று பரவும் என்பதில் ஐயமில்லை. ஆகையால், தாராளமாகக் கத்தோலிக்கப் பெரியார்கள் எதிர்ப்பிரசாரம் செய்ய முன்வரட்டும் என்று அறை கூவி அழைக்கின்றோம்.

ஆனால் உண்மை எப்பொழுதாவது வெளிப்பட்டுத்தான் தீரும். உண்மையை எப்பொழுதும் பின்பற்ற மக்கள் தயாராகத்தான் இருப்பார்கள். பொய்யான கட்டுப்பாடுகளும், மக்களை ஏமாற்றுவதற்கு - அடிமைப் படுத்துவதற்கு என்று ஏற்படுத்தி வைத்துள்ள மதக் கட்டுகளும் இனி நிலைத்து நிற்க முடியாது; அழிந்து தான் தீரும் என்று மாத்திரம் கடைசியாகத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறோம். அன்றியும், தங்கள் கொள்கைகளும் செய்கைகளும், நடத்தைகளும், வார்த்தைகளும், பரிசுத்தமானவை; உண்மையானவை; அழிய முடியாத “தெய்வீகத்” தன்மை பொருந்தியவை என்ற உண்மையான நம்பிக்கையுடையவர்களாயிருந்தால் அவர்கள் எதற்கும் அஞ்ச வேண்டியதில்லை. உண்மையான - அழியாத - “தெய்வீக”த் தன்மை பொருந்திய மதத்தைச் சுயமரியாதை இயக்கமோ, மற்ற எதுவோ அழித்து விட முடியாது. ஆதலால் கத்தோலிக்கப் பெரியார்கள் தங்கள் மதத்திலும், தங்களுடைய கட்டுப்பாடுகளிலும், பழக்க வழக்கங்களிலும் உண்மையான நம்பிக்கையுடையவர்களாய் இருந்தால் ஏன் சுயமரியாதை இயக்கத்தையும் குடி அரசையும் கண்டு நடு நடுங்க வேண்டும் என்று கேட்கின்றோம்? ஆகவே, அவர்களுடைய கொள்கையில் அவர்களுக்கே நம்பிக்கையில்லையா என்று கேட்கின்றோம்.

மதக் கட்டுப்பாடுகளினாலும், மதகுருமார்களாலும், தங்கள் அறிவும், சுதந்திரமும், செல்வமும் பாழாகின்றன என்ற உணர்ச்சி பெற்ற மக்களை, “சுயமரியாதை இயக்கத்தோடு சம்பந்தம் வைத்துக் கொள்ளக் கூடாது என்று சொல்லுவதனாலோ, “குடி அரசைப் படிக்கக் கூடாது” என்று கூறுவதனாலோ அடக்கி விட முடியாது என்று எச்சரிக்கின்றோம். நாலா பக்கமும் அறிவு வெள்ளமும், சுதந்தர வெள்ளமும், சமத்துவ வெள்ளமும் பெருக்கெடுத்து வந்து பெரிய பெரிய அலைகளுடன் மோதும் போது நடுவில் உள்ள மூடப் பழக்க வழக்கம், அர்த்த மற்ற பயங்கரமான கட்டுப் பாடுகள், அறிவுக்குப் பொருந்தாத கோட்டுப்பாடுகள் ஆகியவைகள் சேர்ந்த மணல் முட்டு எப்படி நிலைத்து நிற்கும்? என்று யோசனை செய்து பார்க்க வேண்டுகிறோம்.

ஆகையால் இனி, எந்த விதமான பிரசாரம் செய்தாலும் ஜாதிப் பகிஷ்காரம், மதப் பகிஷ்காரம், போன்ற பூச்சாண்டிகளைக் காட்டினாலும் பகுத்தறிவுடைய மக்களை பயமுறுத்த முடியாது. ஜாதியும் வேண்டாம், மதமும் வேண்டாம் என்று சொல்லும், சுயமரியாதை இயக்கத்தோடு

சம்பந்தப்பட்டவர்கள் குடி அரசைப் படிப்பவர்கள், ஜாதி பிரஷ்டத்திற்கும் மதப் பிரஷ்டத்திற்கும் அஞ்சுவார்களா? ஆகையால் கத்தோலிக்கப் பெரியார்களின் மிரட்டலும் ஆர்ப்பாட்டமும் வீண் என்பதை எடுத்துக் காட்ட விரும்புகிறோம்.

குடி அரசு - தலையங்கம் - 06.11.1932

ஆதி திராவிட அபிவிருத்தி சங்கத்தார் வரவேற்பு

அன்பார்ந்த சகோதரர்களே! சகோதரிகளே!! அக்கிராசனரவர்கள் எம்மைப்பற்றி அதிக புகழ்ச்சியாகக் கூறிவிட்டார்கள். நான் அவைகளுக்கு அருகதையுடையவனல்ல என்றாலும், நமது மக்கள் தங்களது பகுத்தறிவைக் கொண்டு நமது சுயமரியாதை இயக்கக் கொள்கைகளை ஒப்புக் கொள்கிறது ஒன்றே எமக்கு திருப்திகரமாகவிருக்கிறது. “தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் ஈடேறும் வழி” என்பதாக என்னை பேசும்படி கேட்கப்பட்டிருக்கிறது. இதைப் பற்றி வியாக்கியானம் அதிகம் செய்ய வேண்டியதில்லை என்றே கருதுகிறேன். ஏனெனில் பாஷாபிமானம், தேசாபிமானம், மதாபிமானம், குலாபிமானம் என்பவைகளின் உட்கருத்தை ஊன்றிக் கவனித்தால் தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் ஈடேறும் வழி தானாகவே தோன்றும். எப்படி எனில் குறிப்பிட்ட எந்த விதமான அபிமானத்தை எடுத்துக் கொண்ட போதிலும், அநேகமாக அந்த அபிமானத்தின் பேரால் ஏமாற்றுகளே நடைபெறுகின்றன. தாழ்த்தப்பட்ட மக்களின் தலைவராகவுள்ளவர்கள் இவைகளை ஊன்றிக் கவனித்து - அலசிப்பார்த்து - உரைகல்லில் வைத்து உரசிப்பார்க்க வேண்டும். அவ்வாறு அவர்கள் பார்ப்பார்களேயானால் வாஸ்தவத்திலே தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் ஈடேறும் வழியை எளிதில் கண்டு கொள்வதற்கு ஏதுகரமாக விருக்கும். மக்களது முன்னேற்றத்திற்கு தடைகல்லாக விருக்கும் காரியங்கள் எதுவுண்டோ அவைகளை தகர்த்தெறிய வேண்டும். வீணாக - ஆடம்பரமாக நாங்களும் தலைவர்கள் தான் என்று வீரம் பேசிக் கொள்வதில் பயனில்லை. நமக்குப் பகுத்தறிவு இருக்கிறது. அப்பகுத்தறிவின் பயனால் இடையூறாக இருக்கும் காரியங்களை மனோதிடத்துடன் தகர்த்தெறிய முன்வர வேண்டும். அன்றே முன்னேற - ஈடேர வழி ஏற்படுமென்பதில் சிறிதும் ஐயமில்லை.

குறிப்பு : ஆதி திராவிட அபிவிருத்தி சங்கத்தின் ஆதரவில் கொழும்பு கும்பனித் தெரு, சி. எம். எஸ். பாட சாலையில் 22. 10. 1932- இல் நடைபெற்ற வரவேற்பு கூட்டத்தில் ஆற்றிய சொற்பொழிவு.

குடி அரசு - சொற்பொழிவு - 06.11.1932

ஈ.வெ.ரா. குறிப்பு

தோழர்களே, எனது மேல் நாட்டுச் சுற்றுப் பிரயாணம் ஒருவாறு வெற்றியுடன் முடிந்து 11-11-32 தேதி காலை ஈரோடு வந்து சேர்ந்திருக்கிறேன். நீண்ட பிரயாணத்தினால் நான் சிறிது களைப்புற்றிருந்தாலும் சமீபத்தில் களைப்பு நீங்கி இயக்க வேலையை மும்முரமாய் தொடங்க உறுதி கொண்டிருக்கிறேன். என்னுடன் கூட வந்த தோழர் ராமநாதன் அவர்கள் என்னை மார்செயில்லில் இந்தியாவுக்கு கப்பலேற்றி விட்டு ஜினிவாவுக்கு சென்று இருக்கிறார். அங்கு சில விஷயம் அறிந்து 2 அல்லது 3 மாதத்தில் இந்தியா திரும்புவதாக சொல்லிப் போயிருக்கிறார். அதற்குள் கூடிய சீக்கிரம் நமது இயக்கத் தோழர்கள் பலரை கூட்டிக் கலந்து பேசி ஒரு வேலைத் திட்டத்துடன் தீவிர பிரசாரம் நடத்த உத்தேசித் திருக்கிறேன்.

சீக்கிரத்தில் எனது சுற்றுப் பிரயாணத்தின் விருத்தாந்தங்களையும், காட்சிகளையும், அதனால் நான் கொண்ட கருத்துக்களையும் அதை எந்த அளவுக்கு நாம் பின்பற்ற வேண்டும் என்பதையும் விளக்கி சீக்கிரம் பத்திரிகையில் வெளியிடவும் உத்தேசித்து இருக்கிறேன். நான் இங்கு இவ்வாத போது இயக்கத்தை தொடர்ந்து முன்னிலும் பல மடங்கு அதிகமாக எழுத்தாலும் உபன்யாசங்களாலும் மகாநாடுகள் கூட்டியும் மக்களுக்கு உண்மை உணர்ச்சிக்களை ஊட்டி தீவிரமாய் வேலை செய்து வந்த தோழர்கள் யாவருக்கும் நான் என் மனப்பூர்வமான நன்றியறிதலைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

முக்கிய குறிப்பு

இயக்கத் தோழர்களும் இயக்க அபிமான தோழர்களும் இனி ஒருவருக்கொருவர் அழைத்துக் கொள்ளுவதிலும், பெயருக்கு முன்னால் பின்னால் மரியாதை வார்த்தை சேர்ப்பது என்பதிலும் ஒரே மாதிரியாக “தோழர்” என்கின்ற பதத்தையே உபயோகிக்க வேண்டும் என்றும், மகா - ள - ஸ்ரீ, கனம், திருவாளர், திரு, தலைவர், பெரியார், திருமதி, ஸ்ரீஜத் என்பது போன்ற வார்த்தைகள் சேர்த்து பேசுவோ எழுதவோ கூடாது என்று வணக்கமாய் வேண்டிக் கொள்ளுகிறேன். “குடி அரசி” லும் அடுத்த வாரம் முதல் அந்தப்படியே செய்ய வேண்டுமென்று தெரிவித்துக் கொண்டிருக்கிறேன். -ஈ.வெ.ரா

குடி அரசு - அறிக்கை - 13.11.1932

ஈ. வெ. இராமசாமியின் கொழும்பு விஜயம்

கொழும்பு பர்ஷியன் ஹோட்டல் விருந்து

இன்று உலகில் பெரும் பாகத்தில் நடக்கும் தேசப்பக்திக் கிளர்ச்சிக்கும் ஜாதியக் கிளர்ச்சிக்கும் அரசியல் கிளர்ச்சிக்கும் தனது அபிப்பிராயம் மாறு பட்டிருப்பதாகவும் இவ்வித கிளர்ச்சிகள் கஷ்டப்படும் மக்களுக்கு எவ்வித மாறுதலையோ பயனையோ கொடுக்காதென்றும் ஏழை மக்களின் கஷ்டங்களைச் சொல்லிக் கொண்டு அதின் பேரால் சோம்பேரி வாழ்க்கைப் பிரியர்களாலும், பேராசைக் காரர்களாலும் நடத்தப்படும் போட்டி “வியாபாரங்களே” இன்று தேசியமாயும், ஜாதீயமாயும் மதாபிமானமாயும் இருக்கின்றதே தவிர அவற்றுள் நாணயமோ உண்மையோ சிறிதும் தன்னால் காணக்கூடவில்லை யென்றும், உலகில், ஒரு பெரிய மாறுதல், அதாவது வெடி மருந்து சாலையில் தீப்பிடித்து வெடிக் கிளம்புவது போல் சமீபத்தில் ஏற்படப் போகின்றதென்றும் வாழ இஷ்டமிருக்கின்றவர்கள் அதற்குத் தகுந்தபடி தங்களை ஆக்கிக் கொள்ள வேண்டுமென்றும், இப்போதையப் பெரும்பாக கிளர்ச்சிகள் உலக உண்மைக் கஷ்டத்தைக் கஷ்டப்படும் மக்கள் அறிய முடியாமல் இருப்பதற்குச் செய்யும் தந்திரமென்றும் பேசினார்.

குறிப்பு : 20-10-1932 இரவு கொழும்பு பர்ஷியன் விடுதியில் தோழர் டி.சாரனாதன் மற்றும் சில செட்டித் தெரு தோழர்கள் ஆகியோர் அளித்த விருந்தில் கலந்து கொண்டு பேசியது.

குடி அரசு - சொற்பொழிவு - 13.11.1932

கொழும்பு கெயிட்டி தியேட்டர் வரவேற்பு

இந்த சினிமாக் காட்சி பார்ப்பதற்கு மிக அதிசயமாயும் ரம்மியமாயும் காணப்பட்டாலும், இதைப் பார்ப்பதனால் ஏற்படும் பயன் மூடநம்பிக்கையும் அடிமைத் தனமும் தவிர வேறு ஒன்றும் இல்லை என்றும், இந்த மூட நம்பிக்கையும், அடிமைத் தன்மையையும் சோம்பேரிகள் பயன்படுத்திக் கொண்டு ஏழைகளை வருத்தி செல்வம் பெருகிக்கொள்ள பயன்படுகின்ற தென்றும், இனி இப்படிப்பட்ட காட்சிகள் தடுக்கப்பட வேண்டுமென்றும், பகுத்தறிவும், சுதந்திரமும் ஏற்படக் கூடிய விஷயங்களையே நாடகமாகவோ, படக் காட்சியாகவோ காட்ட இந்த தியேட்டர் சொந்தக்காரர் முயற்சிக்க வேண்டுமென்றும், உண்மையான சுதந்திர, சமத்துவத் தேசங்களில் உள்ள காட்சிகள் அப்படித்தான் இருக்கின்ற தென்றும் சொன்னார்.

குறிப்பு : 21-10-1932 மாலை கொழும்பு கெயிட்டி திரையரங்கில் சில சிங்கள வாலிபர்களால் நடத்தப்பட்ட திரைப்படக் காட்சியைப் பார்த்தும் வரவேற்புப் பத்திரத்திற்கு பதில் அளித்தும் பேசியது.

குடி அரசு - சொற்பொழிவு - 13.11.1932

ஆதி திராவிடர் சங்க வரவேற்பு

தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் ஈடேற ஒரே ஒரு வழிதான் உண்டென்றும், அது உலகில் உள்ள தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் எல்லாம் ஒன்று சேர வேண்டிய முயற்சி எடுக்க வேண்டு மென்றும், அம்முயற்சிக்கு எதிரியாய் இருக்கும் சாதனங் களான தேசாபிமானம், மதாபிமானம் என்பவைகளை அடியோடு அழித்து உலக ஏழைகள் அபிமானம் - உலக தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் அபிமானம் என்பதன் உணர்ச்சியுடன் வேலை செய்யத் துணிய வேண்டும் என்றும், உலக மனித சமூகத்தை 2 வகுப்பாகத்தான் பிரிக்க வேண்டு மென்றும், அது ஒன்று, தொழில் செய்து கஷ்டப்பட்டு வாழும் ஏழை, மற்றொன்று தொழில் செய்யா மல் மற்றவர்கள் தொழிலின் பயனை அனுபவிக்கும் சோம்பேரி செல்வ வான்கள் என்றும் இரண்டே பிரிவாகப் பிரிந்து போராடி விடுதலை அடையத் தயாராயிருக்க வேண்டு மென்றும் பேசினார்.

கடைசியாக ஒரு உபதேசியார் எழுந்து ராமசாமிபின் உழைப்பையும் உபதேசத்தையும் தான் பல வருஷங்களாகப் பார்த்து வருவதாகவும், அவர் மூலம் தான் மக்கள் கஷ்டம் ஒழியக் கூடுமென்றும், ஆனால் அவர் கடவுளை நம்பவில்லை யென்று சொல்லுவது தனக்கு வருத்தத்தைக் கொடுக்கிற தென்றும் சொன்னார்.) அதற்கு ராமசாமி பதிலளிக்கையில், கடவுளை நம்ப வேண்டும் என்பது ஒரு அடக்கு முறை என்றும், அது அவனவன் சொந்த விஷயமாகப் பாவிக்க வேண்டுமென்றும் கடவுள் மீது சிறிதாவது நம்பிக்கை இருப்பவர்கள் ராமசாமியால் கடவுள் இல்லாமல் போய் விடுமோ என்று பயப் பட வேண்டியதில்லை என்றும், உலகில் நடக்கும் அக்கிரமங்களுக்கும், ஏழைகளை வஞ்சித்து கொடுமைபடுத்தி வேலை வாங்கி சோம்பேரியாய் வாழும் அயோக்கியத்தனத்திற்கும் பெரிதும் கடவுள் நம்பிக்கைக்காரர்கள் தான் காரணஸ்தர்களாகவும் பொருப்பாளிகளாகவும் இருக்கின்றார்களே ஒழிய வேறில்லை என்றும், ஆதலால் கடவுள் நம்பிக்கை போய் விட்டால் உலகம் என்ன கதியாகும் என்று யாரும் பயப்பட வேண்டியதில்லை என்றும் சொன்னார்.

குறிப்பு : 22-10-1932 இரவு கொழும்பு ராதாபுரம் டிவிஷன் திருநெல்வேலி ஜில்லா ஆதிதிராவிடர் சங்கத்தின் வரவேற்புக்கு நன்றி தெரிவித்துப் பேசியது.

குடி அரசு - சொற்பொழிவு - 13.11.1932

**வைதீகப் பார்ப்பானுக்கும் கோயில் பிரவேச
பார்ப்பானுக்கும் சம்பாஷணை**

- தேசியத் துரோகி

வைதீகப் பார்ப்பனர்: என்ன சாஸ்திரிகளே! நீங்கள் கூட பறைப் பசங்களை கோயிலுக்குள் விடுவது சரியென்று சொல்லுகிறீர்! நீரே இப்படிச் சொல்ல ஆரம்பித்துவிட்டால் பிறகு நம்ம சாஸ்திரங்கள் என்ன ஆவது?

கோபில் பிரேவேச பார்ப்பனர்: ஆமாம்! என்ன பண்ணுது! இனி சாஸ்திரத்தையும் மதத்தையும் சொல்லி அந்தப் பசங்களின் சுதந்திரத்தைத் தடுக்க முடியாது. அந்தப் பசங்களும் நம் சாஸ்திரத்தில் என்ன சொல்லுகிறது என்று தெரிந்து கொண்டார்கள். அவர்கள் ஏதாவது கேட்கும் போது நாம் சாஸ்திரமென்றோ மதமென்றோ சொன்னால், உடனே அவர்கள் நீங்கள் அவைகளின் படி நடக்கிறீர்களா? என்று கேட்டு விடுகிறார்கள்? அதற்கு நம் மால் சரியான பதில் சொல்ல முடியவில்லை. ஆகையால் அவர்கள் சொல்றதை ஆமோதித்தால் தான் நம்மையும் நாலு மனுஷாள் நல்லவன் என்று சொல்லுவான்கள் போலிருக்கிறதா?

வை - பா: இதற்காகவா நாம் பயந்து விடுகிறது? பிறகு நம்ம ஜாதிக்கே ஆபத்து வந்து விடுமே. சாஸ்திரம், பிராமணாளாகிய நம்ம செளகரியத்திற்கு ஏற்படுத்தியதுதானே! சாஸ்திரத்திற்கே அதிகாரிகள் நாம் தானே! நாம் அதன் படி நடந்தால் என்ன? நடக்காவிட்டால் என்ன? நம்மைக் கேட்க இந்தப் பசங்களுக்கு என்ன அதிகாரமுண்டு?

கோ. பி: பா சரிதான் காணும். நீர் சொல்றதை யார் காது கொடுத்துக் கேட்கிறார்கள். சாஸ்திரத்தின்படி நடந்தால் தானே நீ பார்ப்பான்? நீ, பார்ப்பானுக்குச் சொல்லப்பட்ட எல்லா கர்மாக்களையும் செய்கிறாயா? இங்கி லீஷ் படித்து உத்தியோகம் பண்ணும்படி உங்கள் சாஸ்திரம் சொல்லுகிறதா? காப்பி கிளப் வைத்திருக்கிறவனையும், கள் குடிப்பவனையும், கப்பலேறி செல்பவனையும் மிபேச்சர்களாகிய ஆங்கிலேயர்களுடன் கைக்குலுக்குகிற வனையும் பார்ப்பான் என்று சொல்ல உங்கள் சாஸ்திரம் இடங்கொடுக்

கிறதா? இப்படிப் பட்டவர்களை யெல்லாம் பார்ப்பனர்கள் என்று நீங்கள் ஒப்புக் கொண்டு அவர்களுக்கு எல்லா விடங்களிலும் சமத்துவம் வழங்கும் போது நாங்களும் ஏன் சமத்துவம் பெறக் கூடாது? என்று கேட்கிறார்களே இதற்கு என்ன சொல்வது?

வை - பா: இதற்குத்தானா சமாதானம் சொல்ல முடியாது? காயத்திரி ஜெபம் பண்ணும் சுதந்தரம் பார்ப்பானுக்குத் தான் உண்டு. ஆகையால் அவன் எந்தப் பாபத்தைச் செய்தாலும் காயத்திரி ஜெபம் பண்ணி அதை நீக்கிக் கொள்ளுகிறான். அதனால் அவன் சுத்த பார்ப்பனாகி விடுகிறான் என்ற சமாதானத்தைச் சொல்லுமே.

கோ - பி - பா: சரி, நீர் சொல்வற சமதானத்தையே சொல்லுவதாக வைத்துக் கொள்ளுவோம். அப்பொழுது, அந்தக் காயத்திரி ஜெபத்தை எங்களுக்கும் கற்றுக் கொடுங்களேன், நாங்கள் அதை ஜெபித்துக் கொண்டு பார்ப்பானாகி விடுகிறோம் என்று சொன்னால் என்ன சொல்லுகிறது?

வை - பா: காயத்திரி ஜெபத்தைச் சூத்திராளுக்கும், பஞ்சமாளுக்கும் கற்றுக் கொடுக்கச் சாஸ்திரமில்லை என்று சொல்லி விட்டால் போகிறது.

கோ. பி. பா: ஆரிய சமাজத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் எல்லோருக்கும் காயத்திரி மந்திரத்தைக் கற்றுத் கொடுத்துப் பார்ப்பானாக்கி விடுகிறார்களே; அந்த மாதிரி நீங்களும் செய்யுங்களேன்; என்று சொன்னால் என்ன சொல்லுகிறது?

வை - பா: ஆரிய சமাজத்தார் செய்வது தப்பு. அவர்கள் இந்து மதத்தைச் சேர்ந்தவாள் அல்ல; அவாள் முக்கால் நாஸ்திகாள் என்று சொல்லி விடுவது தான் நல்லது.

கோ. பி. பா: சரி, நீர் சொல்ற சமாதானத்தைச் சொன்னால் எல்லாரும் கேட்பார்களா? சுயமரியாதைக்காரர்கள் கேட்கும் கேள்விகளுக்குச் சமாதானம் சொல்ல முடியாமலிருக்கிறதே. அவர்கள் ஒரேடிடாக, “சாஸ்திரங்க ளெல்லாம் பொய் அவைகள் பார்ப்பனர்களின் வயிற்றுப் பிழைப்புக்காக ஏற்பட்டவை. மனிதர்களுக்குள் சிறிதும் வித்தியாசமே இல்லை. எல்லா மனிதர்களுக்கும் எல்லாச் சதந்தரங்களும் உண்டு. உலகத்தில் உள்ள வித்தியாசங்கள் எல்லாம் மனிதனால் ஏற்பட்டவை தான், அதுவும் சுயநலத் தால் ஏற்பட்டவைகள்” என்று கூறி சமதர்ம வாதம் புகிறார்களே அவர்களை எப்படிச் சமாதானப் படுத்த முடியும்?

வை - பா. அடே அப்பா! சுயமரியாதைக்காரர்களா? அவர்கள் பெயரைக் கேட்டவுடனேயே எனது வயிறு கலங்குகிறது. எல்லாம் அவர்களால்

வந்த வினைதான், அவர்கள் சொல்லும் வாதங்களுக்கு ஒன்றும் சமாதானம் கூற முடியாதுதான். அவர்கள் கொடுத்த சாட்டையால்தான், நம்ம ராஜகோபாலச்சாரி கூட இப்பொழுது கோயில் பிரவேசத்தைப் பற்றி அதிதீவிரமாகப் பிரசாரம் பண்ணுகிறார். அவர்களுக்குக் கூற வேண்டிய சமாதானம் ஒன்றுதான். நீங்கள் நால்திகர்கள், உங்களுக்கு ஒன்றும் சொல்ல முடியாது என்று சொல்லி விட வேண்டியது தான். மற்றவர்களிடமும், அவர்களைப் பற்றி “நால்திகர்கள், மதத் துரோகிகள், தேசத்துரோகிகள்” என்று கூறிவிட்டால் சரியாகப் போய்விடும். ஆகையால் அதைப் பற்றிக் கவலை வேண்டாம்.

கோ - பி - பா: ஆமாம் ! இவ்வளவு சிரமந்தான் நமக்கு எதற்கு? நம்மால்தான் சாஸ்திரத்தின் படி நடக்க முடியவில்லை. எதோ சம்மாவாவது சாஸ்திரம்! சாஸ்திரம்! என்று சொல்லிக் கொண்டு வருகிறோம். ராஜ கோபாலாச்சாரியார் முதலியவர்கள் சொல்லுகிறபடி கோயில்களில் ஆதி திராவிடர்கள் முதலான தாழ்த்தப்பட்டவர்களை யெல்லாம் விட்டு விட்டால் தான் என்ன? சாஸ்திரம் போனால் போகிறது? இனி மேல் தானா சாஸ்திரம் போக வேண்டும், அது தான் முன்னமே போய்விட்டதே!

வை - பா: அட பைத்தியமே! உமக்குச் சிறிதும் விஷயம் புரியவில்லையே. ஏதோ, சாஸ்திரம், மதம் என்று சொல்லிக் கொண்டிருப்பதனால் தான் கொஞ்சமாவது நமக்கு மதிப்பிருக்கிறது. நம்மை ஒன்றுத் தெரியாத பாமரமக்களாவது உயர்ந்த ஜாதியென்று நினைத்துக் கொண்டிருக்கின்றார்கள் இல்லா விட்டால் அதுவும் போய்விடுமே! என்ன செய்கிறது?

கோ. பி. பா: இப்பொழுதான் நமக்கு என்ன மதிப்பிடுக்கிறது? நம்மை எவன் மதிக்கிறான்; இனி மேல் தானா நம்முடைய மதிப்புக் கெடவேண்டும்? யார் நமது வார்த்தையைக் கேட்கப் போகிறார்கள்?

வை - பா: அப்படியா? எத்தனையோ சோணகிரிகள் இல்லையா? கும்பகோணத்தில் ராம்பகதூர் முத்துக் குமரசாமி செட்டியார் அவர்கள் போன்றவர்கள் இல்லையா? அவர்களெல்லாம் நமக்குக் கௌரவும் கொடுப்பதால் தானே நம்ம சாஸ்திரத்தையும் நம்புகிறார்கள்? அவர்கள் கோயில் பிரவேசத்திற்கு எதிராக இல்லையா? அவர்களைப்போல இன்னும் பத்து பணக்காரர் சூத்திரார் நம்மை அடாதித்தால் போதாதா?

கோ. பி. பா: ஓகோ! கோ! இப்பொழுதான் விஷயம் புரிந்தது! நாம் சாஸ்திரத்தின் படி நடக்காவிட்டாலும், நமக்கு அதில் நம்பிக்கையில்லா விட்டாலும், நாம் சாஸ்திரங்களைத் தெய்வீகமானவைகள் என்றும் கடவுளால் ஏற்பட்டவைகள் என்றும், அவைகளை மீறி நடந்தால், பாவம், மதம் போய் விடும், தோஷம் சம்பவிக்கும் என்ற பிரச்சாரம் பண்ணுவதனால், நமக்கு

லாபமுண்டு என்று தெரிந்துக் கொண்டேன். இம்மாதிரி பிரசாரம் பண்ணி னால்தான், ஒன்றுந்தெரியாத பார்ப்பனரல்லாதார் நம்மை மதிப்பார்கள், நாமும் அவர்களை மிரட்டி மதத்தின் போராலும், சாஸ்திரங்களின் பேராலும் காசு பறிக்கலாம் என்று சொல்லுகிறீர். சரி. இனி நானும் கோயில் பிரவேசப் பேச்சை விட்டு விடுகிறேன். எதிர்ப்பிரசாரம் ஆரம்பித்து விடுகிறேன்.

வை - பா: சந்தோஷம், அதுதான் சரி, இப்படிச் செய்தால் தான், சுய மரியாதைக்காரர்கள் தேசாதிகாரிகளாக வரும் வரையிலாவது நம்முடைய சூழ்ச்சிகள் நிலைத்திருக்கும். இன்றேல் பிராமணீயமே அழிந்து போகும்.

குடி அரசு - உரையாடல் - 13.11.1932

இலங்கை உபந்யாசம்

அன்புள்ள தலைவரே! வீரமும், எழுச்சியும், சுயமரியாதை உணர்ச்சியும் உள்ள வாலிபர்களே!!

தலைவரின் முன்னுரையிலும், உபசாரப் பத்திரங்களிலும், மற்றும் பேசியவர்களும் அளவுக்கு மீறி என்னைப் பற்றியும், எனது சிறு தொண்டைப் பற்றியும் புகழ்ந்து கூறி இருக்கிறீர்கள். அப்படிப்பட்ட புகழ்ச்சிகளுக்கு நான் சிறிதும் தகுதியுடையேன் அல்லன் என்பதை முதலில் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். அதோடு கூடவே இதன்மூலம் நீங்கள் எனது கொள்கைகளையும், தொண்டையும் ஆதரிக்கிறீர்கள் என்பதை உணர்ந்து மகிழ்ச்சியடைகிறேன்.

மனித சமூகம்

தோழர்களே! எனது அபிப்பிராயத்திற்கும், முயற்சிக்கும், குறிப்பிடத் தகுந்த அளவு எதிர்ப்பு இருக்கின்றது என்பதை நான் அறியாமலோ, அல்லது அறிந்தும் அவைகளை மறைக்க முயலவோ இல்லை. யார் எவ்வளவு எதிர்த்த போதிலும், யார் எவ்வளவுக்கு தூஷித்து விஷமப் பிரசாரம் செய்த போதிலும், யார் எவ்வளவு எனது அபிப்பிராயம் வெளியில் பரவாமல் இருக்கும் படியும் சூழ்ச்சிகள் செய்து மக்களின் கவனத்தை வேறுபக்கம் திருப்பிய போதிலும், உலகத்தில் எல்லா பக்கத்திலும் வேத புராண சரித்திரகாலம் முதல் இன்றைய வரையிலும் மனித சமூகமானது கடவுள், ஜாதி, மதம், தேசம் என்னும் பேர்களால் பிரிவுபட்டு உயர்ந்தவன் - தாழ்ந்தவன், ஏழை - பணக்காரன், முதலாளி - தொழிலாளி, அரசன் - பிரஜைகள், அதிகாரி - குடி ஜனங்கள், குரு - சிஷ்யன் என்பனவாகிய பல தன்மையில் வகுப்பு வித்தியாசங்களுக்காளாகி மேல் கீழ் தரத்தோடு கட்டுப்பாடான சமுதாயக் கொடுமைகளாலும், அரசாங்கச் சட்டங்களாலும் கொடுமைக்குள்ளாகி வந்திருக்கின்றது - வருகின்றது என்பதை மாத்திரம் யாராலும் மறுக்கவும் மறைக்கவும் முடியாது என்று உறுதியாய்ச் சொல்லுவேன். இவ்வகுப்பு பேதங்களால் மக்கள் படும் துன்பத்தையும். அனுபவிக்கும் இழிவையும் அல்லும் பகலும் காடுகளிலும், மேடுகளிலும், தொழிற்சாலைகளிலும், கஷ்டமான வேலைகளைச் செய்தும், வயிறார கஞ்சி இல்லாமலும் குடியிருக்க மழைக்கும், வெய்யிலுக்கும்,

மறைவுக்கும், நிழலும் இல்லாமலும் எத்தனை பேர் அவதிப்படுகிறார்கள் என்பதை சிந்தித்துப் பாருங்கள். அவர்களது நிலைமையை உங்கள் மனத்தில் உருவகப்படுத்திப்பாருங்கள். இந்தக் கொடுமைகள் எத்தனை காலமாக இருந்து வருகின்றன? இன்றா? நேற்றா? இது அன்னிய அரசு ஆட்சியாலா? குடி ஆட்சி இல்லாததாலா? தர்ம தேவதை ஆட்சி, அவதார ஆட்சி, தெய்வாம்ச ஆட்சி இல்லாததாலா? என்பதையும் சிந்தித்துப் பாருங்கள். உலக சரித்திரம் கிடைத்தது முதல் உலகத்தில் எந்த பாகத்தில் எந்த ஆட்சியால் என்றைய தினம் இந்தக் கொடுமைகள் இல்லாதிருந்தது என்பதைச் சற்று நினைவுக்குக் கொண்டு வந்து பாருங்கள்.

காரணம்

தோழர்களே! இனி இதற்கு அடிப்படையாகவும், அரணாகவும் இருந்து வரும் காரணங்கள் எவை என்பதை நீங்கள் சற்று நடுநிலைமையில் இருந்து சிந்தித்துப் பார்த்தீர்களானால் இக்கொடுமைகளுக்கு முக்கியக் காரணம் முற்கூறிய மதம், கடவுள், ஜாதீயம், தேசீயம் என்பவையாகிய மயக்க உணர்வை மக்களுக்கு ஏற்றி அதன் பயனாக பெரும்பான்மையான மனித சமூகத்தை மடமையாக்கி ஏய்த்து, அடிமைப்படுத்தி தங்கள் சுயநலமே பிரதானமெனக் கருதி சோம்பேறிகளாய் இருந்து கொண்டு சுகம் அனுபவித்து வரும் ஒரு சிறு கூட்ட மக்களின் சூழ்ச்சியே ஒழிய வேறில்லை என்பதைத் தெள்ளத் தெளிய உணர்வீர்கள்.

இந்த சூழ்ச்சிகளை யாராவது வெளிப்படுத்தக் கிளம்பி விட்டாலோ உடனே அப்படிப்பட்ட காரியத்தை நாஸ்திகம் என்றும், மதத்துரோகம் என்றும், தேசத் துரோகமென்றும், தேசியத்துக்கு விரோதமென்றும் சிலர் சொல்லி அடக்கி விடப்பார்க்கிறார்கள். இப்படிச் சொல்லி அடக்குகின்ற வர்கள் யார் என்று பார்த்தாலோ அவர்கள் பெரிதும் மேல் நிலையில் இருந்து கொண்டும், சரீரத்தினால் சிறிதும் பாடு படாமல் சோம்பேரி வாழ்க்கையில் இருந்து கொண்டும் அன்னியன் உழைப்பின் சுக மனுபவிக்கும் ஒரு சிறு கூட்டத்தாரும் மற்றும் அவர்களால் தங்கள் நிலைமையைக் காப்பாற்றிக் கொள்வதற்காக என்று ஏற்படுத்தப்பட்டு இருக்கும் அவர்களது கூலிப் பிரசாரகர்களுமே யாவார்கள். அதோடு “ஈன ஜாதி” யாராயும் ஏழைகளாயும் தொழிலாளர்களாயும் கூலிகளாயும் கருதப்பட்டும் கீழ் நிலையில் இருந்து வெகுசாலமாய் தலைமுறை தலைமுறையாக இழிவு படுத்தப்பட்டும் அரைப் பட்டினி கிடந்து உழலும் மக்களிலும் சிலர் அவர்களுடன் சேர்ந்து கொண்டு மேற்கண்டபடி கூப்பாடு போடுவதையும் பார்க்கலாம். இதற்குச் சமாதானம் சொல்லுவதென்பது சிலருக்கு சற்று கஷ்டமானதாகக் காணப்பட்டாலும் கூர்ந்து கவனித்தால் மேற்கண்ட உயர்நிலையை நிரந்தரமாய்க் காப்பாற்றிக் கொள்ள வேண்டும் என்கின்ற கருத்தின் மீது செய்து கொண்டிருக்கும் ஏற்பாடுகளான கடவுள், மதம், தேசீயம், தேசம் ஆகியவற்றின் ஸ்தாபனங்

களும் அவற்றிற்குள்ள கவசமும் காப்பும் அவை சம்பந்தமான பிரசாரங் களுமேதான் காரணம் என்பது தெளிவாய் விளங்காமல் போகாது.

என்ன செய்ய வேண்டும்?

ஆகையால் மேற்கண்ட - கஷ்டப்படும் மக்களுக்கு விடுதலையும் சமத்துவமும் வேண்டுமானால் முதலில் அக்கவசங்களையும், காப்புகளையும் உடைத்தெறிய வேண்டும். அவற்றின் பிரசாரங்களையும் முறியடித்துத் துரத்த வேண்டும். அஃதில்லாமல் வேறு எவ்வளவு பாடுபட்ட போதிலும் கஷ்டப் படும் மக்கள் ஒருநாளும் விடுதலை அடைய முடியாது. இக்காரியம் செய்வது என்பது அவ்வளவு சுலபமான காரியம் அல்ல. செய்பவர்களுக்கு மகத்தான உறுதியும் தன்னல மறுப்பும் வேண்டும். அனேக துன்பங்களுக்கும், தொல்லை களுக்கும், பழிப்புகளுக்கும் நஷ்டங்களுக்கும் ஆளாகத் தயாராய் இருக்க வேண்டும். “ஊரார் நம்மைப்பற்றி என்ன சொல்லுகிறார்கள் - சொல்லு வார்கள்” என்பதைப் பற்றிச் சிறிதும் சிந்திக்கக் கூடாது. போலி மானாபி மானங்களையும், கௌரவங்களையும், வசவுகளையும் துச்சமாய் கருத வேண்டும். பாமர மக்களால், சுயநல சூட்சிக்காரர்களால் வசவு கேட்கவும் உயிர் விடவும் கூட தயாராயும் இருக்க வேண்டும். இந்த நிலையில் உள்ளவர்களால் அல்லாமல் வேறு யாராலும் இக்காரியங்கள் ஒரு சிறிதும் செய்ய முடியாது என்பதை ஞாபகத்தில் வையுங்கள்.

தானாக ஏற்பட்டதல்ல

தோழர்களே! கடவுள், மதம், ஜாதீயம், தேசீயம், தேசாபிமானம் என்பவைகள் எல்லாம் மக்களுக்கு இயற்கையாக தானாக ஏற்பட்ட உணர்ச்சிகள் அல்ல. சகல துறைகளிலும் மேல்படியிலுள்ளவர்கள் தங்கள் நிலை நிரந்தர மாயிருக்க ஏற்படுத்திக்கொண்டிருக்கும் கட்டுப்பாடான ஸ்தாபனங்களின் மூலம் பாமர மக்களுக்குள் புகுத்தப்பட்ட உணர்ச்சிகளேயாகும். இந்தப்படி புகுத்தப் படவேண்டிய அவசியமும், காரணமும் என்னவென்று பார்த்தால் அவை முற்றும் பொருளாதார உள் எண்ணத்தையும், அன்னியர் உழைப் பாலேயே வாழ வேண்டும் என்கின்ற உள் எண்ணத்தையும் கொண்ட பேராசையும், சோம்பேரி வாழ்க்கைப் பிரியமுமேயாகும்.

ஆதியில்

ஆதியில் மனிதர்கள் காடுகளில் தனிமையாய் - சுயேச்சையாய் திரிந்த - இயற்கை வாழ்க்கையிலிருந்து சமூக கூட்டு வாழ்க்கைக்கு வரும் போது அவனவன் தன் தனக்கு வேண்டிய சகல காரியங்களையும் தானே செய்து கொண்டும், அவசியமான பரஸ்பர உதவிகளை வழங்கிக் கொண்டும் ஒரே சமூகமாய் சமத்துவமாய் வாழலாம் என்று எண்ணியே ஒழிய மற்றபடி

மற்றொருவனை அடிமைப்படுத்தி அவனிடம் தனக்கு வேண்டிய எல்லா வேலையையும் வாங்கிக் கொண்டு ஏய்த்து அவனை உலக சுகபோகங்களில் பட்டினிப் போட்டு தான் மாத்திரம் சோம்பேரியாய் இருந்து வாழ்ந்து கொண்டு எல்லா சுகபோகங்களையும் தானே அனுபவித்துக் கொண்டு இருப்பதற்கோ அல்லது மற்றவனுக்கு அடிமையாய் இருந்து கஷ்டப்பட்டு உழைத்து அவ்வுழைப்பின் பெரும் பயனை மற்றவன் அனுபவிக்க விட்டு விட்டு தான் பட்டினி கிடப்பதற்கோ அல்ல என்பது நேர்மையுள்ள மனிதர் யாவரும் ஒப்புக் கொள்ளத்தக்க விஷயமாகும்.

ஆனால் நாள் ஏற ஏற மக்களுக்குள் சிலருக்கு பேராசையும், பொறாமையும் சோம்பேரித் தனமும் வலுக்க வலுக்க அவற்றிலிருந்து செல்வவானும் அரசனுக்கு குருவும் ஏற்பட்டு பிறகு அவற்றை நிலை நிறுத்த ஆத்மா, கடவுள், வேதம், ரிஷிகள், மகாத்மாக்கள் ஆகியவைகளைக் கற்பித்து பிறகு அவைகளின் மூலம் கடவுள் செயல், முன் ஜென்மம், பின் ஜென்மம், கர்மம், பாவம், புண்ணியம், மேல் உலகம், கீழ் உலகம், தீர்ப்பு நாள், மோகஷம், நரகம் ஆகியவைகளும் கற்பிக்க வேண்டியதாய் விட்டது.

இந்த கற்பனைகளின் பயன் தான் பெரும்பான்மையான மக்கள் பாமரர்களாகவும் ஏமாற்றப் படவும், கொடுமைக்குள்ளாகவும் மற்றவர்களுக்கு அடிமையாகி உழைக்கவும் உழைத்தும், சரியான கூலி கிடைக்காமல் பட்டினிக் கிடந்துழல்வதை பொருமையுடன் பொறுத்துக் கொள்ளவுமான காரியங்கள் நடந்து வருவதுடன் அவை எங்கும் என்றும் நிலைத்தும் நிற்கின்றன. எப்படியாயினும் இந்த நிலை அடியோடு அழிபட வேண்டும். அதற்காக அதன் காப்புகளான மேற்குறிப்பிட்ட கடவுள், மதம், தேசியம், ஜாதியும் என்பவைகளும் அவற்றின் பேறுகளான ஆத்மா, முன் ஜென்மம், கர்மம், தீர்ப்பு, மோகஷ நரகம், பாவ புண்ணியம் ஆகியவைகளாகிய போலி உணர்ச்சிகளும் அவற்றின் ஸ்தாபனங்களும் உடைத்தெரியப் பட வேண்டும்.

தலை விதி

கஷ்டப்படுகிற மனிதர்கள் தாங்கள் பாடுபட்டும் பட்டினி இருக்க நேருவதையும், “யோக்கியமாய்” “நாணயமாய்” நடந்து ‘இழிவாய்’ ‘கீழ் மக்களாய்’ கருதப் படுவதுமான தங்களது கொடுமையின் நிலைமைக்கு மற்றவர்களால் தாங்கள் ஏமாற்றப் படுவதுதான் காரணம் என்பதை உணராமல் தங்களுடைய முன் ஜென்ம கர்ம பலன் - தலை விதி - கடவுள் செயல் என்பதாகக் கருதிக் கொண்டு சிறிதும் முன்னேறுவதற்கு முயற்சி செய்யாமலும் சூழ்ச்சியின் தன்மையை உணராமலும் இருப்பதோடு தங்கள் நிலைமையைப் பற்றி சிறிதும் அதிருப்திகூட அடையக் கூடாதென்று கருதி தங்கள் நிலையைப் பற்றி தாங்களே சமாதானமும் சாந்தமும் அடைந்து கொள்ளுகிறார்கள். வெளியில் சொல்லிக் கொள்ளக் கூட வெட்கப்படு

கிறார்கள். ஏனெனில் கஷ்டப்படுகின்ற மக்களுக்கு கடவுள் உணர்ச்சியும் மதமும் இதைத்தான் போதிக்கின்றது. எப்படி என்றால்:-

‘ஓ கஷ்டப் படுகின்ற மனிதனே! கஷ்டப் பட்டும் பட்டினி கிடக்கின்ற இளைத்த ஏழை மனிதனே!! நீ உனது முன்ஜென்ம பாப கர்ம பலத்தினால் தலை விதியால் - கடவுள் சித்தத்தால், இம்மாதிரி துன்பத்தை அனுபவிக்கின்றாய். இந்த ஜன்மத்தில் நீ உனக்கேற்பட்ட இந்த நிலைமையை பொறுமையுடன் ஏற்று சமாதானமும் சாந்தமும் அடைந்து இருப்பாயாகில் அடுத்த ஜன்மத்தில் சுகப்படுவாய் மேலான பிறவி பெறுவாய் - அல்லது மேல் உலகில் மோகஷம், என்னும் மேன்மையை அடைவாய் - கடவுள் சன்மானம் அருளுவார், என்கின்ற” உபதேசமேயாகும்.

இந்த பொருமை உபதேசமும், சாந்த உபதேசமும், சமாதான உபதேசமும், மக்களை கோழைகளாகவும், முற்போக்கற்றவர்களாகவும் செய்து அவர்களது கஷ்டத்திலிருந்தும், இழிவிலிருந்தும் முன்னேற முடியாமலும் விடுபட முடியாமலும், சுயமரியாதை உணர்ச்சி பெராமலும் இருந்து உயிர் வாழும் படி செய்து வந்திருக்கிறது.

இவ்வளவு தானா?

இவ்வளவு மாத்திரம் தானா? இக்கடவுள் உணர்ச்சியும் மதமும் செல்வந்தர்களுக்கும், மிராசுதாரர்களுக்கும், மற்றும் உத்தியோகம் வியாபாரம், லேவாதேவி என்னும் பேர்களால் ஏழைகளிடமிருந்து பெரும் பணம் கொள்ளை கொண்டு மற்றவர்களை பட்டினி போட்டு பெரும் பணம் சேர்க்கும் பணக்காரர்களுக்கும் போதிப்பது என்ன என்பதைப் பார்த்தாலோ அது,

“ஓ பிரபுக்களே! செல்வவான்களே!! ஏராளமாக மேலும், மேலும் பணம் சேர்க்கும் பணக்காரர்களே!!! லக்ஷியபுத்திரர்களே!! நீங்கள் முன்ஜன்மத்தில் செய்த புண்ணிய கர்மங்களால் கடவுள் உங்கள் மீது வைத்த கருணையினால் இவ்வுயர் நிலையை அடைந்திருக்கிறீர்கள், இவ்வேராளமான பண வருவாய்கள் உங்களுக்கு ஏற்பட்டிருக்கும் இச்சக போகம் உங்களுக்கு கிடைத்ததற்குக் காரணம் கடவுள் சித்தமேயாகும். ஆதலால் நீங்கள் கடவுள் பக்தி உள்ளவர்களாக இருந்து கடவுளுக்குக் காணிக்கை செலுத்துவதன் மூலமும் கடவுளுக்குக் கோயில் கட்டுவதன் மூலம் கடவுள் பக்தர்களான பாதிரி குரு, பிராமணர் முதலியவர்களுக்கு மரியாதை செய்து சத்திரம், மடம் முதலிய உதவி அளிப்பதன் மூலமும் நன்றி செலுத்தி இந்நிலையை நிலை நிறுத்திக் கொள்ளுவதுடன் மோகஷ லோகத்திலும் சுலபமாக இடம் சம்பாதித்துக் கொள்ளுங்கள்” என்பதேயாகும். ஆகவே தோழர்களே! இந்த காரணங்களாலேயே மக்களில்

உயர்வு - தாழ்வும், எஜமான் - அடிமையும், முதலாளி - தொழிலாளியும், அரசன் - குடிகளும், குரு - சிஷ்யனும், ஏற்பட்டிருக்கின்றன என்பதை இப்போதாவது உணருகிறீர்களா?

அரசன்

உலகிற்கு அரசன் அரசாக்கி என்பதாக ஒரு வகை இருந்து வருவதின் காரணமெல்லாம் கூட செல்வவான்களின் செல்வங்களை காப்பாற்றவும், சோம்பேரி வாழ்க்கைகளையும், அவர்களது தத்துவங்களையும் பிறர் இகழாமல் இருக்கவுமே ஒழிய மற்றபடி மக்கள் சமூகம் துன்பப் படாமலோ, மற்றவர்களாய் கொடுமைப் படுத்தப் படாமலோ சகல துறைகளிலும் உயர்வு தாழ்வு கொடுமை இல்லாமலோ, இருப்பதற்காக அல்லவே அல்ல என்பதை நீங்கள் உறுதியாய் நம்புங்கள்.

இது போலவேதான் முன் குறிப்பிட்ட கடவுள் மத உணர்ச்சி கற்பிக்கப் படுவதும் ஏழைகள் தாங்கள் படும் கஷ்டங்களுக்கு காரணம் முதலாளிகளின் சூழ்ச்சியும், சோம்பேரிகளின் தத்துவங்களும் என்பதை உணராமல் இருப்பதற்காகவே ஒழிய வேறில்லை.

உதாரணம்

உதாரணம் வேண்டுமானால், இன்றைய தினம் கஷ்டப் படுவதாகவும், இழிவு படுத்தப்பட்டதாகவும், பட்டினிகிடந்து துன்பப் படுவதாகவும், ஏழைகளாகவும் காணப்படும் மக்களில் அனேகரை அணுகி அவர்களது இவ்வித கஷ்ட நிலைக்கு காரணம் என்ன என்று கேட்டுப் பாருங்கள் உடனே அவர்கள் சற்றும் தயக்கமின்றி தங்களின் கஷ்ட நிலைக்கு தங்கள் “தலைவிதி” என்றும் “முன்ஜன்ம கர்ம பலன்” என்றும் “கடவுள் சித்தம்” என்றும் “ஆண்டவன் கட்டளை” என்றும் தான் பதில் சொல்லுவார்களே யொழிய பிற மனிதர்களால் - அரசாங்க சட்டத்தால் - செல்வவான்களின் சூழ்ச்சியால், சோம்பேரிகளின் தந்திரத்தால், தாங்கள் ஏமாற்றப்பட்டு, அடிமைப் படுத்தப் பட்டு, அவதிப்படுவதாக ஒரு நாளும் சொல்ல மாட்டார்கள். ஆதலால் தான் ஏழைகளின் கஷ்டங்களை விலக்க வேண்டுமென்பவர்கள் முதலிய அதற்கு அஸ்திவாரமான காரண காரியங்களை கண்டுபிடித்து அழித்தெரிய வேண்டும் என்று சொல்ல வேண்டியிருக்கின்றது.

கடவுள்

கடவுள் என்பது அருத்தமும் குறிப்பும் அற்ற வார்த்தையாய் இருந்து வந்த போதிலும் அது மனித சமூகத்தில் 100க்கு 99 மக்களை பிடித்து தன்வயப்படுத்தி மடமையாக்கி ஆதிக்கம் செலுத்தி வருகின்றது. கடவுள்

என்ற வார்த்தை கற்பிக்கப்பட்டு பல ஆயிரக்கணக்கான வருஷங்கள் ஆயிருந்த போதிலும் கூட கடவுள் என்பது இன்னது என்று குறிப்பாக குளறு படி இல்லாமல் - தெளிவுபட உணர்த்தியவர்களோ உணர்ந்தவர்களோ இது வரையில் காணக்கிடைக்கவில்லை. பொதுவாக அந்தப்படி ஒரு உணர்ச்சியை மக்களுக்குள் எப்படியாவது புகுத்தி அவர்களைப் பயப்படுத்தி வைக்க வேண்டும் என்கின்ற அவசியத்தினால் அதற்கு என்று வேறு ஒரு (மானச) உலகத்தையும், பாவபுண்ணிய பயனையும், மோகக்ஷ நரகத்தையும், கற்பித்து அதை பரப்ப பலவித ஸ்தாபனங்களை உண்டாக்கி அதன் பிரசாரத்தின் பேரால் பிழைக்க ஒரு கூட்டத்தையும் ஏற்பாடு செய்து அக்கூட்டத்திற்கு அதிலேயே பிழைத்துத் தீர வேண்டியதான நிலைமையையும் ஏற்படுத்தி விட்டதால் வெகு சுலபமாகவும் செல்வாக்காகவும், அதன் பிரசாரம் நடக்கவும் மக்களை தன் வயப்படுத்தவும் ஆன காரியங்கள் நடந்து கொண்டே வருகின்றன. கடவுள் என்றால் என்ன? என்றாலும் கடவுள் என்றால் என்ன? என்பதை உணருவதற்கில்லாமலும் உணர வேண்டும் என்று நினைப்பதற்கில்லாமலும் இருந்து வருகிறது.

யாராவது கடவுளைப் பற்றி நெருக்கிப் பிடித்துக் கேட்டால் அது முழுவதும் முன்னுக்குப் பின் முரணான கருத்துக்களையும் செய்கைகளையும் கொண்டிருப்பதும், ஆளுக்கு ஒரு வித வியாக்கியானம் கூறுவதுமாய் இருப்பதோடல்லாமல் வேறு விதமாய் குறிப்பான பதில் கிடைப்பது என்பது அறிதாகவேயிருக்கிறது.

கடவுள் என்பது சர்வ வல்லமையும் சர்வ வியாபகமும், சர்வசக்தியும் கொண்ட ஒரு ஒப்பற்ற தனி பொருளென்று சொல்லப்பட்டு விட்டு உடனேயே அது கண்ணுக்குத் தெரியாதது என்றும், மனதிற்குத் தோன்றாதது என்றும் சொல்லப்படுவதோடல்லாமல் அதற்கு உருவம் இல்லை யென்றும், குணம் இல்லை யென்றும், இன்ன தன்மையது என்று விளக்க முடியாதது என்றும் சொல்லப்பட்டு விடுகின்றது.

ஒரு வேடிக்கை

இவற்றுள் மற்றொரு வேடிக்கை என்ன வென்றால் இப்படிப்பட்ட ஒரு கடவுள் தன்மையை அதாவது “சர்வ சக்தியும் சர்வ வியாபகமும், உடையதும் கண்ணுக்கும் மனதிற்கும் தென்படாததும், குணமும் உருவமும் இன்ன தன்மையென்று குறிப்பிடக் கூடிய தன்மையும் இல்லாதது”மான ஒரு கடவுளை நிலை நிறுத்தவும் அதைப் பற்றி மக்கள் நம்பிக்கை கொள்ளவும் “கடவுளால் உண்டாக்கப் பட்ட” மக்களிலேயே பலர் வக்காலத்துப் பெற்று கடவுளை நிரூபிக்க ஒழுங்கற்ற முறையிலும் ஒழுக்க ஈனமான முறையிலும் எவ்வளவோ பாடு படவேண்டியிருப்பதுமேயாகும்.

மற்றும் அப்படிப்பட்ட வக்காலத்துக்காரர் தங்கள் சொந்த நிலையில் தங்களால் செய்யப்படும் ஒவ்வொரு காரியத்தையும் தாங்களே செய்வதாகவும் தங்களால் சொல்லப் படும் ஒவ்வொரு விஷயமும் தாங்களே அறிந்து சொல்லுவதாகவும் நினைத்தே பேசியும் நடந்தும் வருகிறார்கள். அது மாத்திரமல்லாமல் மற்றவர்களால் செய்யப்படும் - சொல்லப்படும் ஒவ்வொரு விஷயத்தையும் மற்றவர்கள் தங்களுக்குச் செய்வதாகவும் சொல்லுவதாகவும், எழுதுவதாகவும் கருதுவதுடன், மற்றவர்கள் மீது துவேஷமும், வெறுப்பும், விருப்பம் கொண்டு அவர்களை இன்ன இன்னபடி நடவுங்கள் என்றும் தங்களுக்கு இன்ன இன்ன காரியங்களைச் செய்து கொடுங்கள் என்றும் கோறுகிறார்களேயல்லாமல் “இவையெல்லாம் சர்வ வல்லமை உள்ள கடவுள்” செயலால்தான் நடக்கின்றது, நடந்து விடும் என்ற நம்பிக்கையும் உறுதியும் தைரியமும் இல்லாதவர்களாகவே இருக்கிறார்கள்.

மற்றொரு சாரர்

மற்றொரு சாரர் “கடவுளைப் பார்க்கா விட்டாலும், உணரா விட்டாலும் உலகப் படைப்புக்கும் நடக்கும் ஏதாவது ஒரு கர்த்தாவோ காரணமோ இருக்க வேண்டாமா? அப்படிப்பட்ட கர்த்தாவோ காரணமோதான் கடவுள்” என்று சொல்லுகிறார்கள். மற்றொரு சாரர் “உலகத் தோற்றத்திற்கும், நடப்புக்கும் ஏதாவது ஒரு சக்தி (FORCE) ஆவது இருக்கு மல்லவா? அதுதான் கடவுள்” என்கிறார்கள்.

மற்றொரு சாரர் “இயற்கையே - அழகே - அன்பே - சத்தியமே கடவுள்” என்றும் இன்னும் பலவாராக சொல்லுகிறார்கள். ஆனால் நமது நாட்டைப் பொருத்தவரை மக்கள் கடவுளுக்கு மனித உருவம் கற்பித்து சாதாரண மனித வாழ்க்கையிலுள்ள பெண்டு பிள்ளை முதலியவைகளைக் கற்பித்து, செல்வவானுக்குள்ள குணங்களையும் சுகபோகங்களையும் கற்பித்து, அதற்குக் கோவில் பூசை உற்சவம் கல்யாணம் சாந்தி முகூர்த்தம் முதலியவைகளைக் கற்பித்து வணக்கத்திற்காக என்று கோடான கோடி ரூபாய்களை செலவு செய்யச் செய்து மக்களை அதுவும் ஏழைமக்களை வாட்டி வளவெடுத்து தொல்லைப் படுத்தியும் வருகிறார்கள். இப்படியாக கடவுளைப் பற்றி இன்னும் பல விதமாய் அபிப்பிராயங்கள் சொல்லப் படும் காரியத்திலும் பல செய்யப்பட்டும் வருகின்றன. இந்த விதமான கடவுளைப் பற்றி அர்த்தமற்ற - குறிப்பற்ற - பரிகாசத்திற்கும் முட்டாள் தனத்திற்கும் இடமான அபிப்பிராயங்களும் மற்றும் பாமர மக்களை தந்திரக்காரர்கள் ஏமாற்றுவதற்கான முறைகள் கொண்ட கருத்துக்களும் விவகாரங்களும் இன்றோ நேற்றோ அல்லாமல் வெகு காலமாகவே இருந்து வருகின்றது. அன்றியும் இக்கருத்துக்களை மதக்கொள்கைகள் என்பவற்றின் மூலமாகவும் அரசாங்கச் சட்டங்களின் மூலமாகவும் மறுத்துப் பேச இடங்கொடுக்கப்படாமலும் மீறிப் பேசினால் தண்டித்தும் மதவெறியால் என்றும்

கொடுமைப்படுத்தியும் தான் காப்பாற்றப்பட்டும் நிலை நிறுத்தப்பட்டும் வந்திருக்கின்றது.

இன்றும் கூட

இன்றும் கூட நமது இயக்கப் பிரசாரங்களில் அவற்றின் கொள்கைகளைப் பற்றி ஆட்சேபிக்கக் கூடிய வகை சுலபத்தில் இல்லாமல் இருப்பதால் வேறு வழியில் தந்திரமாய் அதாவது “சு. ம. இயக்கக் கொள்கைகள் எல்லாம் சரி, அது ஏழை மக்களுக்குத் தான் பாடுபடுகின்றது. ஏழை பணக்காரன் என்கின்ற வித்தியாசம் கூடாதென்கின்றது. ஆனால் அது கடவுள் இல்லை என்று சொல்லுகின்றது மதத்தை அழிக்கின்றது மக்களை நாவ்திக மாக்குகின்றது, அதுதான் எமக்குப் பிடிக்கவில்லை. ஆதலால் அதைவளர விடக் கூடாது” என்று சொல்லுவதன் மூலம் நமக்கு எதிர் பிரசாரம் செய்கின்றார்கள். மற்றும் பல இடங்களில் நாம் போகு முன்பே நாவ்திகள் வந்து விட்டான், மதத்துரோகி வந்து விட்டான் என்று விஷமப் பிரசாரம் செய்து மக்களை நமது பிரசங்கத்தை - நான் என்ன சொல்லுகிறேன் என்பதை கேட்க அனுமதிக்க கூட மறுக்கின்றார்கள். மற்றும் சில இடங்களில் பலாத்கார முறையில் - காலித்தனமான முறையில் நமது பிரசாரத்தை கலைக்க முயற்சிக் கிறார்கள்.

காரணம்

இதன் காரணம் என்ன வென்று பார்க்கப் போனால் கண்டு பிடிப்பது மிகவும் சாதாரணமான விஷயமேயாகும். அதாவது அவர்களது “எங்கும் நிறைந்த” “எல்லாம் வல்ல” “அவனன்றி ஓர் அணுவும் அசையாததான்” கடவுள் நம்பிக்கையும் அப்படிப்பட்ட கடவுளின் அவதாரங்களாலும் கடவுள் அம்சம் பெற்றவர்களாலும் கடவுள் குமாரராலும் உண்டாக்கப்பட்ட மத நம்பிக்கையுமே யொழிய வேறில்லை என்று சொல்லப்படுகிறது. ஆகவே இதன் கருத்து என்ன வென்றால் எல்லாம் வல்ல, எங்கும் நிறைந்த கடவுள் உணர்ச்சியும், தத்துவமும், ஒரு சாதாரண மனிதனால் அழிக்கப்பட்டுவிடும் என்றும், கடவுள் அவதாரம், அம்சம், குமாரன், தூதன் ஆகியவர்கள் மூலம் உபதேசிக்கப் பட்ட மதமானது ஒரு சாதாரண மனிதன் முயற்சியால் அழிக்கப் பட்டு விடும் என்றும் இதனால் மனித சமூகத்தின் மேன்மை போய் விடும் என்றும் பயந்தே இம்மாதிரி விஷமப் பிரசாரம் செய்வதாயும், பலாத்கார செயல்கள் கூட செய்ய வேண்டி இருப்பதாயும் தீர்மானிக்க வேண்டி இருக்கிறது. இவ்விதமாக கடவுள் நம்பிக்கையின் பேரால், மத நம்பிக்கையின் பேரால் பலாத்காரச் செயல் - எதிர்ப் பிரசாரம் - விஷமப் பிரசாரம் ஆகியவைகள் செய்யப்படுவது பெரிதும் அறியாமையால் என்றோ, மதத்தையும் கடவுள் தன்மையையும் சரிவர உணராததினால் என்றோ அல்லது மதவெறி கடவுள் வெறி என்றோ சொல்லி விட முடியாது. ஏனெனில் கடவுளும் மதமும் உலகில்

மக்கள் தோன்றிய காலமுதலே அவற்றிற்கு எதிரிடையான கருத்துடைய வர்களையும், அவற்றை ஒப்புக் கொள்ளாதவர்களையும் அரசாங்கமும், மத ஸ்தாபனக்காரர்களும் கொண்டும், சித்திரவதை செய்தும், தண்டித்தும், கொடுமை செய்தும் வந்திருப்பதானது கடவுள் மதம் சம்பந்தமான சரித்திரங்களாலும், பிரசார முறைகளாலும் நன்றாய் உணரலாம். இக்கொள்கை முறையை இன்னும் சில சமயக்காரர்களும் கையாண்டு வருவதையும் நம் போன்றவர்கள் கடவுள், மத நம்பிக்கைக்காரர்கள் என்பவர்களால் நடத்தப் படுவதையும் கொண்டு உணரலாம். ஆகவே இதன் கருத்து சுய நலமும் சோம்பேரி வாழ்க்கைப் பிரியமும் ஒழிய வேறில்லை.

மதம்

மதம் என்பதும் “சர்வ வல்லமையும்” “சர்வ வியாபகமும்” உள்ளதாகச் சொல்லப்படும் கடவுள் உணர்ச்சியை மக்களிடம் பெருக்கவும், அதை நிலை நிறுத்தவும் ஏற்பட்ட ஸ்தாபனங்களாய் இருந்து வருகின்றனவே யொழிய மற்றபடி எந்த மதத்தாலாவது, அதைச் சேர்ந்த உலக மக்கள் வாழ்க்கையிலோ பொருளாதாரத்திலோ சுதந்திரமோ, சமத்துவமோ பெற்று, கேவலம் ஜீவனத்திற்காக மற்ற மனிதனுக்கு அடிமையாகாமல் வாழ்வதற்கு இடமளித்திருப்பதாய் காண முடியவில்லை. ஒரு மதக்காரனே தன் மதத்தைச் சேர்ந்த மற்றொருவனை அடிமைக் கொண்டிருக்கிறான். ஆனால் அவன் மத நம்பிக்கையென்பது “மக்கள் யாவரும் கடவுள் பிள்ளைகள்” “எல்லோரும் சமமானவர்கள்” என்று போதிப்பதாகத்தான் சொல்லுகிறான். ஆனால் ஏழை, பணக்காரன், கூலிக்காரன், எஜமான் என்கின்ற வித்தியாசம் எப்படி ஏற்பட்டது என்பதை மாத்திரம் உணரும்போது “எல்லாம் வல்ல கடவுள் சக்தியையும், சமத்துவ மத போதனையையும்” மறந்து விடுகின்றான்.

மதம் என்பது ஒரு போதை (தரும் – வெறி உண்டாக்கும்) வஸ்து என்று பல அறிஞர் கூறியிருப்பது போல் மதத்தின் ஆதிக்கத்தில் கட்டுண்டு இருப்பவர்களுக்கு ஆவேசமும், வெறியும் உண்டாவது தான் முக்கிய பலனாக இருக்கிறதேயொழிய அது கஷ்டப்படுகின்ற, ஒரு பாவமுமறியாத பாமர மக்களுக்கு காரியத்தில் இன்று என்ன நன்மை செய்திருக்கிறது? செய்கிறது? மதத்தால் மக்களுக்கு என்ன ஒழுக்கம் ஏற்பட்டிருக்கிறது? என்ற கேள்விக்கு (“இது மதத்துரோகமான கேள்வி” என்று சொல்லுவதல்லாமல் வேறு) எவ்விதமான பதிலும் சொல்லுவதற்கு இடம் காணவில்லை.

எல்லா மதங்களும் கடவுள் அருளால், கடவுள் அம்சம் பெற்றவர்களால், அவரால் அனுப்பப்பட்டவர்களால் ஏற்பட்டதாகச் சொல்லப்பட்டாலும் ஒரு மதத்திற்கும், மற்றொரு மதத்திற்கும் நடப்பு, வேஷங்கள், சடங்குகள் ஆகியவைகளுடன் மற்றும் பல முக்கிய விஷயங்களில் பெருத்த மாறுபாடும், துவேஷமும், வெறுப்பும் சிறிதாவது காணப்படுவானேன், என்பதைப் பார்த்தால் ஒன்றா பத்து மதங்கள் இருந்தால் அதில் ஒன்று

உண்மை போக பாக்கி ஒன்பது மதங்கள் பொய்யாகத் தான் இருக்க வேண்டும். அல்லது ஒவ்வொரு மதமும் வெவ்வேறு கடவுள் அருளால் ஏற்பட்டதாயிருக்க வேண்டுமேயொழிய ஒரே கடவுள் அருளால் ஏற்பட்டதாயிருக்காது. எப்படியிருந்தாலும் சர்வசக்தி, சர்வ வல்லமை, சர்வ வியாபகம் உள்ள ஒரு கடவுள் அருளால் எந்த மதமாவது ஏற்பட்டது என்று சொல்வது பகுத்தறிவுக்கும், விவகாரத்திற்கும் நிற்காத காரியமேயாகும் அன்றியும் ஒரேமதத்தை அனுசரிக்கிற மக்கள் எல்லோரும் ஒரே மாதிரி நடக்கிறார்கள் என்று சொல்லுவதற்கோ, அல்லது மதசக்தியானது மக்கள் யாவரும் ஒரே மாதிரி நடத்தப்பட பயன்படுகின்றது என்று சொல்லுவதற்கோ இடமில்லாமல்தான் எல்லா மதங்களும் இருந்து வருகிறது. ஏனெனில் ஊருக்கு ஒரு விதம் வகுப்புக்கு ஒரு விதம் நடப்பதுடன் வெளிப்படையாகவே ஒரே ஊரில் ஒரே மதக் கொள்கைக்கு பல வித வியாக்கியானங்களும் ஏற்பட்டு இருப்பதுடன் நடப்புகளும் எண்ணங்களும் வேறுபட்டிருக்கின்றன. ஒரு சமயம் இப்படி மாறுபட்டு நடப்பவர்கள் எல்லோரும் மூட மக்கள் என்றும், மதத்தை சரிவர உணராதவர்கள் என்றும் சுலபமாய் சொல்லி விடலாம். ஆனாலும் அந்த மதத்தை நம்பி அதை தலைமுறை தலைமுறையாக பின்பற்றி வந்த மக்களின் கதி அதுதானா என்பதும் அம்மதத்திற்கு உள்ள சக்தி அவ்வளவு தானா? என்பதுமாவது யோசிக்க வேண்டிய முக்கிய விஷயமல்லவா? என்று கேட்கின்றேன்.

எது எப்படியிருந்தாலும்

எது எப்படியிருந்த போதிலும் முன் குறிப்பிட்ட அதாவது “சர்வ சக்தி சர்வ வியாபகம் சர்வ தயாளத்துவம் கொண்ட கடவுளால்” சிருஷ்டிக்கப்பட்டவர்களாகவும் “சர்வ சமரசம் கொண்ட மதத்தை”ப் பின் பற்றியவர்களாகவும் உள்ள மக்களுக்குள் ஒருவன் ரிஷ்ட வண்டி இழுத்து கஷ்டப்படவும், ஒருவன் அதின் மேல் சுகமாய் உட்கார்ந்து சுவாரி செய்யவும், ஒருவன் கிரீடத்தை அணிந்து பல்லாக்கில் சுவாரி செய்யவும் 16 பேர்கள் முக்கி முக்கி சுமந்து செல்லவும் அக்கடவுளும் மதமும் எப்படி அனுமதித்தது என்ற கேள்விக்கு “அது நமக்குத் தெரியாது சர்வ சக்தி உள்ள கடவுள் செயல்” என்பதைத் தவிர இது வரை எந்த கடவுள் நம்பிக்கைக் காரரும் மத நம்பிக்கைக்காரரும் வேறு பதில் சொன்னதாகத் தெரியவில்லை. ஒரு சமயம் இச்செய்கைக்கு முறையே ஒருவனின் அதாவது “ரிஷ்ட வண்டியிழுப்பவனின் முட்டாள்தனமும், சுவாரி செய்பவனின் அயோக்கியத்தனமும்” என்று பதில் சொல்லக் கூடுமானாலும் சர்வசக்தியும் சர்வ வியாபகமும் சர்வ தயா பரத்துவமும் உள்ள கடவுளுக்குள் சர்வ மனித சமூக சமத்துவமாகிய மதத்திற்கும் தன்னை ஏற்றித் துதித்துப் பின்பற்றும் மக்களின் இம்மடமையையும், அயோக்கியத் தனத்தையும் நிறுத்த முடிய வில்லை என்பதாவது விளக்குகின்றதா இல்லையா? என்பதை பொருமையோடு பகுத்தறிவுடன் நடுநிலையில் இருந்து யோசித்துப் பாருங்கள்.

சற்று கவனியுங்கள்

தோழர்களே இங்கு சற்று கவனியுங்கள். என்னவென்றால் மேல் சொன்ன கடவுள் உணர்ச்சியும் மத உணர்ச்சியும் மேற்சொன்ன மடமையையும் அக்கிரமத்தையும் ஒழிப்பதற்குச் சிறிதும் பயன் படாமலிருப்பதோடு அம் மடமையையும், கொடுமையையும் நிலை நிறுத்துவதற்கும், அமுல் நடத்துவதற்கும் பயன்பட்டு வருகின்றதா இல்லையா என்பதை பரிசுத்த நிலையிலிருந்து யோசித்துப் பாருங்கள்.

கடவுள், மத உணர்ச்சியானது மக்களின் சுதந்திரத்திற்கும் சமத்துவ வாழ்விற்கும் இவ்வளவு இடையூறுகளுக்கும் தார தம்மியங்களுக்கும் இடந்தராதிருக்குமானால் நான் அவைகளைப் பற்றி இவ்வளவு கவலை எடுத்துக் கொள்ள வேண்டிய அவசியமே ஏற்பட்டிருக்காது. கடவுள், மத பிரசாரத்தின் பேரால் வயிற்றுப் பிழைப்பு நடத்த வேண்டியவர்களின் பரிதாபத்திற்காகவாவது சுமமா விட்டு விடுவேன் என்பதை நம்புங்கள். ஏனெனில் ஒரு மனிதன் அனாவசியமாய் அர்த்தமும் குறிப்பும் அற்ற வார்த்தைக்காக பைத்தியம் பிடித்திருந்தாலொழிய போராடிக் கொண்டிருக்க முடியாது. ஆனால் அதனால் பாமரமக்கள் சமூகத்திற்கு விளையும் கெடுதியைப் பார்க்கும் போது உண்மையான உணர்ச்சி உள்ளவன் அதை ஒழிக்கப் போராடாமல் இருக்க முடியாது.

கவலையில்லை

கடைசியாக “உலக உற்பத்திற்கும் இயற்கைத் தோற்றங்களுக்கும் நடப்புக்கும் ஏதாவது ஒரு காரணப் பொருள் இருக்க வேண்டாமா” என்று கேட்பதின் மூலம் எப்படியாவது ஒரு சக்தி உண்டு என்பதை ஒப்புக் கொள்ளச் செய்து அதிலிருந்தே ஒரு கடவுளை கற்பிக்க முயற்சிகள் செய்யப்படுவதையும் அத்தோடேயே சர்வசக்தி, சர்வ வியாபக கடவுள் நம்பிக்கைக் காரர்கள் திருப்தி அடைந்து விடுவதையும் பிறகு அதை அஸ்திவாரமாக வைத்துப் பெரிய ஆகாய கோட்டைகள் கட்டுவதையும் பார்த்திருக்கிறேன். உலக உற்பத்திக்கும் அதில் காணப்படும் தோற்றங்களுக்கும் நடப்புகளுக்கும் விஞ்ஞானம் என்னும் சைன்சை தொடர்ந்து கொண்டே போனால் சமாதானம் கிடைக்கலாமானாலும் பிறகு “சைன்ஸுக்கு யார் கர்த்தா” என்கின்ற கேள்வியும் பிறக்கும். அதை இதுவரை எந்த அறிவாளியும் கண்டு பிடிக்கவில்லை என்று பதில் சொன்னால் “அதுதான் கடவுள்” என்று சொல்லி திருப்தி அடைவார்கள். அப்படியானால் அந்தக் கடவுளுக்கு யார் கர்த்தா அவர் எப்படி உண்டானார், அவரின் நடவடிக்கைக்கு என்ன காரணம் என்பதான கேள்விகளை முன்னைய விஷயங்களுக்கு போடப்பட்ட கேள்விகளைப் போலவே, போட்டோமானால் அப்படிப்பட்ட கேள்வி கேட்கக் கூடாது என்றும், கடவுளும், சக்தியும் தானாக உண்டான தென்றும் அதற்குக்

கால வரை இல்லையென்றும் சொல்லுவார்கள். அச்சமாதானத்தால் நாம் திருப்தியடையாவிட்டால் அல்லது இது உங்களுக்கு எப்படித் தெரிந்தது என்று கேட்டால் (அல்லது கடவுள் தானாக உண்டாகும் போது இயற்கை தானாக உண்டாகாதா என்று கேட்டால்) உடனே நம்மை நாஸ்திகன் என்று சொல்லி விடுவார்கள். இந்த மாதிரி நிலையில் தான் ஏதோ யூகத்தின் மீது அதுவும் “ஏதாவது ஒரு காரணம் இருக்க வேண்டாமா” என்கிற யூகத்தின் மீதே “இதுவாயிருக்கலாம் அல்லது அதுவாயிருக்கலாம்” என்கின்ற பொறுப்பற்ற நிலையில் கற்பிக்கப்பட்ட ஒரு கடவுள் என்பதைப் பற்றி நாம் சிறிதும் கவலைப் படுவதில்லை.

பொறுப்பு ஏற்றுவது

ஆனால் அப்படிப்பட்டதின் மீது மனித வாழ்க்கையின் பொறுப்பு களை சுமத்துவதும், அதை வணங்குவது, தொழுவது, பிரார்த்தனை செய்வது என்பதும், அதை வணங்கினால் பிரார்த்தித்தால் தொழுதால் அதற்காக நேரத்தையும் அறிவையும் பணத்தையும் செலவு செய்தால் பயன் பெறலாம் என்பதும் பிரதிபலன் உண்டென்பதும் பாவங்கள் மன்னிக்கப் படுமென்பதும், மற்றும் மனிதனால் தன் சுயநலத்திற்காகவும் சோம்பேரி வாழ்க்கைப் பிரியத்திற்காகவும் பிறருக்குச் செய்யப்படும் சூட்சிக்கும் அக்கிரமத்திற்கும் கடவுள் செயலே காரணம் எனச் சொல்லி ஏமாற்றுவதைப் பார்த்தால் பிறகு எப்படிப்பட்ட கடவுள் உணர்ச்சியானாலும் அது எங்கிருந்த போதிலும் அதை அழித்தே தீர வேண்டியிருக்கிறது.

திருடனுக்கும் கடவுள்

அன்றியும் திருடப் போகிற ஒரு திருடன் தான் திருடப் புறப்படு முன் தனக்கு “நல்ல திருட்டுக் கிடைக்க வேண்டும்” என்று கடவுளை பிரார்த்தித்து விட்டுப் புறப்படுகிறான். நல்ல திருட்டுக் கிடைத்தவுடன் அதில் ஒரு சிறு பாகத்தை கடவுளுக்கும் அதன் திருப்பணிகளுக்கும் செலவு செய்து கடவுள் உணர்ச்சியை அனுபவிக்கிறான். இது போலவே ஒரு கொலைகாரனும் தான். விடுதலை அடையக் கடவுளைத் துதித்து விடுதலையடைந்த உடன் கடவுளுக்கு பூசை அபிஷேக முதலியது செய்து நன்றி செலுத்துகிறான். இது போலவே சொத்துக்களை வைத்திருக்கும் உடமைஸ்தனும் தனது சொத்துக்களைத் திருடர்கள் கொள்ளை கொள்ளக் கூடாது என்று கடவுளைப் பிரார்த்தித்து நன்றி செலுத்துகிறான். இது போலவே கடவுள் நம்பிக்கை உள்ள சகல சோம்பேரிகளும் செல்வவான்களும் கடவுள் பிரார்த்தனையின் மீதே தங்கள் வியாபாரத்தை நடத்துகின்றார்கள்.

ஆகவே கடவுள் செயலும் கடவுள் கருணையும் எவ்வளவு ஒழுக்க குறைவுக்கும் அநீதிக்கும் இடம் தருகின்றது என்று பாருங்கள். அவை இதைத் தவிர வேறு எதற்காவது பயன்படுகின்றதா என்றும் பாருங்கள்.

மத விஷயத்திலும்

மதம் என்றால் என்ன என்கிற விவகார காலத்தில் மதவாதிகள் “மனித சமூக வாழ்க்கை ஒழுங்காகவும் ஒரு கட்டுப் பாட்டிற்கு உள்பட்டும் நடைபெறுவதற்காக அனுபோகஸ்தர்களால் வகுக்கப்பட்ட திட்டங்களே மதம் என்றும், மதக் கொள்கைகள் என்றும் அவை காலதேச வர்த்தமானத்திற்கு ஏற்றவாறு திருத்திக் கொள்ளக் கூடியது என்றும் சொல்வதுடன் அதற்கு உதாரணமாக அவ்வப்போது பல சீர்திருத்தவாதிகள் தோன்றி புதிய திட்டங்கள் ஏற்படுத்த சீர்திருத்தி இருக்கிறார்கள் என்றும் ஒரு சிலரால் சொல்லப்பட்டு இதுதான் மதம் என்பதின் அருத்தம் என்று சொல்லி அதனிடம் நமக்குத் தகரார் இருக்கக் கூடாது என்கிறார்கள். அப்படியானால் அக்கொள்கைகளின் குண தோசங்களைப் பொருத்தும் அதனால் ஏற்படும் பயன்களைக் குறித்தும் யோசிக்கவும் திருத்தவும் ஒவ்வொருவருக்கும் உரிமை உண்டு என்பதை அவர்கள் ஒப்புக் கொள்ளத் தயாராயிருக்க வேண்டும்.

அப்படிக்கில்லாமல் மதம் என்பது மனித சக்திக்கு மீறிய ஒரு சக்தியையுடைய மக்களால் ஏற்படுத்தப் பட்டது என்றும், அதன் கொள்கைகள் எல்லாம் எங்கும் எக்காலத்திற்கும் ஒரே மாதிரியாய் இருக்கத்தக்கது என்றும், அவைகளில் எக்காலத்திலும் எவ்வித மாற்றமும் ஏற்படுத்த எவருக்கும் உரிமை இல்லை என்றும், அதனால் யாருக்கு எவ்வளவு கெடுதி இருந்த போதிலும் பயனில்லாத போதிலும் பின்பற்றித் தான் ஆக வேண்டும் என்றும் சொல்லப்படுமானால் அப்படிப் பட்ட மதத்தை நாம் சிறிதும் ஒப்புக் கொள்ள முடியாது என்பதுடன் அவ்வித மூட அடுக்கு முறை உணர்ச்சியை கொண்ட மதத்தை என்ன விலை கொடுத்தாவது அழித்தாக வேண்டும். ஏனெனில் அவை மனித சமூக முற்போக்கை தடை செய்வதுடன் மனித சமூக ஒற்றுமைக்கும் சுதந்திரத்திற்கும் சம உரிமைக்கும் இடையூராய் இருக்கின்றன.

மற்றும் மதத்தின் பேரால் அநேக அற்புதங்களும், இயற்கைக்கும் மனித சக்திக்கும் மீறிய காரியங்களும் பலர் செய்ததாகவும் கதைகள் கட்டி மக்களை மூடர்களாகவும், மூட நம்பிக்கைகாரர்களாகவும் ஆக்கப்பட்டு வருகின்றதுடன் ஏராளமான பொருளும் முயற்சியும் நேரமும் மனித சமூக நன்மைக்கும் சமத்துவத்துக்கும் உபயோகப்படாமல் பாழாக்கப் படுகின்றன. அன்றியும் அறிவும் ஆராய்ச்சியும் கட்டுப் படுத்தப்பட்டு அடிமையாக்கப் படுகின்றன. இவ்வளவு கேட்டை எப்படி சகித்துக் கொண்டிருக்க முடியும், ஏன் சகிக்க வேண்டும் என்று யோசித்துப் பாருங்கள்.

தேசியம்

தேசியம், தேசியம் என்பதும் முற்கூறியவைகளை போன்ற ஒரு போலி உணர்ச்சிதான். ஏனெனில் தேசிய உணர்ச்சி என்பதானது இன்று உலக பொது மக்கள், அதாவது உலகில் எங்கும் பெரும்பான்மையாய் இருந்து வரும்

மக்கள் தொழில் இன்றியும், தொழில் செய்தாலும் ஜீவனத்திற்கும் வாழ்விற்கும் போதிய வசதிகள் இன்றியும் கஷ்டப்படும் ஒரு உண்மையை மறைப்பதற்கும் மற்றும் அப்படிப்பட்ட கஷ்டப்படும் மக்கள் ஒன்று சேர்ந்து தங்களுடைய நிலைமைக்கு பரிகாரம் தேடுவதை தடைப் படுத்தவும் ஆங்காங்குள்ள செல்வந்தர்களால் அதிகாரப் பிரியர்களால் சோம்பேறி வாழ்க்கை சபாவி களால் கற்பிக்கப்பட்ட சூக்ஷியாகும். தேசியம் என்பதும் மனிதனுக்கு ஒரு மயக்கமும் வெறியும் உண்டாக்கும் வார்த்தையாக ஆகிவிட்டது.

தேசம் என்றால் எது?

தேசம் என்றால் எது? உலகப் பரப்பு ஐந்து கண்டங்களாகப் பிரிக்கப் பட்டிருக்கின்றது. ஒவ்வொரு கண்டத்திற்கும் பல தேசங்கள் இருக்கின்றன. ஒவ்வொரு தேசத்திற்கும் பல மாகாணங்கள் இருக்கின்றன, ஒவ்வொரு மாகாணத்திற்கும் பல ஜில்லாக்களும், மற்றும் பல உட்பிரிவுகளும் இருக்கின்றன. இவைதவிர ஒவ்வொரு கண்டத்திலும், தேசத்திலும் மாகாணத்திலும் பல மாதிரியான பிறவிகளும், பல ஜாதிகளும், பல பாஷைகளும், பல மதங்களும், பல உட்பிரிவுகளும், பல பழக்க வழக்கங்களும் இருக்கின்றன. இவை அவரவர்களுக்கு தெய்வக் கட்டளை என்றும் மதக் கட்டளை என்றும் தேசிய கொள்கை என்றும் தங்கள் வாழ்நாளில் எப்பொழுதும் மாற்ற முடியாது என்றும் இவைகளில் எதையும் காப்பாற்ற உயிர் விட்டாவது முயற்சிக்க வேண்டும் என்றும் கருதிக் கொண்டிருப்பதாகும். இவற்றின் பயனாய் மக்கள் ஒருவருக்கொருவர் வேற்றுமை உணர்ச்சி கொண்டிருப்பதை நன்றாய் பார்க்கின்றோம். அன்றியும் உலகத்தில் உள்ள தேசம் முழுவதிலும் உயர்ந்த ஜாதி தாழ்ந்த ஜாதி, ஏழை - பணக்காரன், கீழ் நிலை - மேல் நிலை, கஷ்டப் படுகின்றவன் - கஷ்டப்படுத்துகிறவன் முதலிய கொடுமைகள் இருந்தும் வருகின்றன. இவற்றுள் என்ன கொள்கைமீது எப்படிப்பட்ட மக்கள் எவ்வளவு விஸ்தீரணத்தை பிரித்துக் கொண்டு தங்களுக்கென தனித்த தேசம் தேசியம் என்ற ஒன்றைச் சொல்லிக் கொள்ளுவது என்பது எனக்கு புரிய வில்லை. நமது தேசம் என்று எந்த விஸ்தீரணத்தையும் தன்மையையும் தனிப்படுத்திக் கொண்டு பேசினாலும், அதிலுள்ள தன்மைகள் என்னென்னவோ, அதிலுள்ள மனிதர்களின் நிலை என்னென்னவோ, அதுதான் மற்ற எந்த தேசம் என்பதிலும் நாடு என்பதிலும் இருந்து வருகிறது. நாம் குறிப்பிடும் தேசத்தில் உள்ள பெரும்பான்மையான மக்கள் எவ்வளவு கஷ்டப்படுகின்றவர்களா கவும் தாழ்மைப் படுத்தப்பட்டவர்களாகவும் இருந்து வருகின்றார்களோ அவ்வளவு நிலையில் தான் மற்ற தேசத்தார் என்கின்ற மக்களும் இருந்து வருகிறார்கள். நம்முடைய தேசம் என்பதிலுள்ள எந்த விதமான மக்களின் துயரம் நீக்கப் பாடுபடுகின்றோம் என்கின்றோமே, அந்த விதமான துயரம் கொண்ட மக்கள் அன்னிய தேசம் என்பதிலும் இருந்துதான் வருகின்றார்கள். நம்முடைய தேசியம் என்பதிலேயே எந்த விதமான மக்கள் சோம்பேறி களாகவும் சூழ்ச்சிக் காரர்களாகவும், செல்வவார்களாகவும் அரசாங்க

ஆதிக்கக் காரர்களாகவும், குருமார்களாகவும் இருந்து பெரும்பான்மையான பொது ஜனங்களை பல சூழ்ச்சிகளால் அடக்கி ஆண்டு அடிமைகளாக்கி பட்டினி போட்டு வதைத்து தாங்கள் பெருஞ் செல்வம் சேர்த்து வாழ்ந்து சுகபோகம் அனுபவித்து வருகின்றார்களோ அது போலத்தான் அன்னிய தேசம் என்பதிலும் சிலர் இருந்து அந்நாட்டு பெரும் பான்மையான மக்களை கொடுமைப்படுத்தி வருகின்றார்கள். இந்த நிலைமையில் என்னக் கொள்கையைக் கொண்டு எந்த லட்சியத்தைக் கொண்டு உலகப் பரப்பில் ஒரு அளவை மாத்திரம் பிரித்துத் தேசாபிமானம் காட்டுவது என்று கேள்கின்றேன்.

துருக்கி தேசத்துக்கும், இந்தியா தேசத்திற்கும் சண்டை வந்தால் இந்திய இஸ்லாமியர்களுக்கு தேசாபிமானம் இந்தியாவுக்கா? துருக்கிக்கு? ஹைதராபாத்துக்கும் மைசூருக்கும் யுத்தம் தொடங்கினால் ஹைதராபாத்து இந்தியர்கள் தேசாபிமானம் மைசூருக்கா? ஹைதராபாத்துக்கா? ஆகவே தேசம் தேசாபிமானம் என்கின்ற வார்த்தைகளும் கடவுள் மதம் என்பது போன்றே ஒரு வகுப்பாருடைய சுய நலத்திற்கு ஏற்ற ஒரு சூழ்ச்சி வார்த்தை என்று சொல்ல வேண்டியிருப்பதைத் தவிர வேறு ஒன்றும் சொல்ல முடியவில்லை. முடிவாகக் கூறும் பட்சத்தில் தேசாபிமானம் என்பது ஒவ்வொரு தேச முதலாளியும் மற்ற தேச முதலாளிகளுடன் சண்டை போட்டு தங்கள் தங்கள் முதலை பெருக்கிக் கொள்ள ஏழை மக்களை - பாமர மக்களை பலி கொடுப்பதற்காக கற்பித்துக் கொண்ட தந்திர வார்த்தையாகும்.

உதாரணமாக இங்கிலாந்து தேச முதலாளிகள் அமெரிக்கா நியூயார்க் தேச முதலாளிகளுடன் சண்டை போட்டு வெற்றி பெற்று தங்கள் செல்வத்தை மேலும், மேலும் பெருக்கிக் கொள்ள வேண்டும் என்கின்ற ஆசை ஏற்பட்டால் அல்லது நியூயார்க் முதலாளிகள் வேறு தந்திரத்தின் மூலம் இங்கிலாந்து தேசத்துக்கு முதலாளிகளின் செல்வத்தை கொள்ளை கொள்ள முயற்சிப் பதாயிருந்தால் இங்கிலாந்து தேசத்து முதலாளிகள் இங்கிலாந்து தேசது ஏழைமக்களையும் பாமர மக்களையும் பார்த்து “ஓ இங்கிலாந்து தேசீய வீரர்களே, தேசாபிமானிகளே தேசத்துக்கு நெருக்கடி வந்து விட்டது. இங்கிலாந்து மாதா உங்கள் கடமைகளைச் செய்ய அழைக்கிறாள் ஓடி வாருங்கள், ஓடி வாருங்கள்” என்று கூப்பாடு போடுவார்கள். கூலிகளை அமர்த்தியும் வயிற்றுப் பிழைப்பு பத்திரிகை காரர்களுக்கு எலும்பு போட்டும் பிரசாரம் செய்விப்பார்கள். இது போலவே அமெரிக்க முதலாளியும் தன் தேசம் நெருக்கடி நிலையில் இருப்பதாகவும் அமெரிக்க மாதா அங்குள்ள பாமர மக்களையும், வேலையில்லாமல் வயிற்றுக் கஞ்சிக்கு வகையில்லாமல் பட்டினி கிடக்கும் ஏழை மக்களையும் தங்கள் கடமையைச் செய்ய அழைப்பதாகவும், கூலிக் கொண்டு கூலி கொடுத்து பிரசாரம் செய்வார்கள். இரண்டு தேச ஏழை மக்களும் மற்றும் சாப்பாட்டிற்கு அறவே வேறு வழியில்லாத மக்களும் கிளர்ச்சியில் சேர்ந்தும் பட்டாளத்தில் சேர்ந்தும் துப்பாக்கியை

துாக்கிக் கொண்டு சண்டைக்குப் போய் ஒருவரை ஒருவர் சுட்டுக் கொண்டு கொள்ளுவார்கள் சிறைப்பிடிப்பதின் மூலம் இரு தேச சிறையையும் நிரப்பி விடுவார்கள். கணக்குப் பார்த்தால் இரு கக்ஷியிலும் பத்து லக்ஷக் கணக்கான மக்கள் உயிர் விட்டிருப்பார்கள். பிறகு இருவரும் ராஜியாகப் போயோ அல்லது யாராவது ஒருவர் ஜெயித்தோ இருப்பார்கள்.

ஜெயம் பெற்றவர்களுக்கு முதலோடு முதல் சேரும், அல்லது தங்கள் முதல் என்றும் குறையாத மாதிரியில் பத்திர மேற்பட்டிருக்கும். ஆனால் சுட்டுக் கொண்டு செத்தவர்களுக்கு சடுகாடும் அவர்கள் பெண் ஜாதிகளுக்கு சிறு பிச்சையும் அல்லாமல் மற்ற ஏழை மக்களுக்கு என்ன பயன் என்பதை யோசித்துப் பாருங்கள். அமெரிக்கா குடி அரசு நாடாவதற்கும் அன்னிய ஆக்ஷியைத் துரத்துவதற்கும் அமெரிக்க ஏழைமக்கள் தொழிலாளி மக்கள் எவ்வளவு பாடு பட்டிருப்பார்கள் எவ்வளவு உயிர்ப்பலி கொடுத்திருப்பார்கள் என்பதை அமெரிக்கா “விடுதலைச் சரித்திரத்தை புரட்டிப் பாருங்கள். இன்று அதன் பயனாக உலகில் அமெரிக்காவிலேயே அதிகமான செல்வவான் களும், வியாபாரிகளும், விவசாயப் பெருக்கும் இருந்து வருகின்றன. ஆனால் ஏழைகள் படும் கஷ்டமும் வேலையில்லாத பட்டினியும் தொழிலாளிகள் அனுபவிக்கும் கொடுமையும் அமெரிக்காவில் இன்றைய தினம் இருந்து வருவது வேறு எந்த நாட்டிற்கும் குறைந்ததல்ல.

தோழர்களே! அமெரிக்கா தேசாபிமானத்தின் தன்மையும் அதன் பயனையும் சிந்தித்துப் பாருங்கள். அமெரிக்கா அன்னிய ஆக்ஷியை ஒழித் தாலும் ஒரு அரசனையே விரட்டி விட்டு “குடிகளின் ஆக்ஷி” ஏற்படுத்திக் கொண்டதாலும் ஏழைமக்களுக்கு என்ன பயன் ஏற்பட்டது என்பதை மற்றொரு தரம் யோசித்துப் பாருங்கள்.

இந்த வங்கையில் இருந்து கொண்டு இந்திய தேசாபிமானம் பேசும் தேசீய வீரர்களைப் பற்றி சற்று சிந்தித்துப் பாருங்கள், அவர்கள் ஏறக்குறைய அத்தனை பேருக்கும் 100க்கு 90 பேர் இந்தியா முதலிய தேசத்தில் இருந்து வந்து இலங்கை தேசத்தை சுரண்டிக் கொண்டு போக இருக்கிறவர்களும் அவர்களுக்கு உதவியாளர்களாய் - அடிமைகளாய் இருப்பவர்களும் ஆகும்.

லேவாதேவிகாரர்கள் பெரிதும் மாதம் 100க்கு 12 வரை வட்டி வாங்கி ஏழை மக்களையும் இலங்கை வாசிகளையும் பாப்பராக்கி கொள்ளை கொண்டு போக வந்தவர்களும், விவசாயக்காரர் பெரிதும் இலங்கை பூமி களை ஏராளமாய் கைப்பற்றி விவசாயம் செய்து கூலிகள் வயிற்றில் அடித்து பொருள் சேர்த்து கொள்ளை கொண்டு போக வந்தவர்களும், வியாபாரிகள் கொள்ளை லாபம் அடித்து இலங்கை செல்வத்தை கொள்ளை கொண்டு போக வந்தவர்களும், உத்தியோகஸ்தர்கள் இலங்கை ஆக்ஷியில் வந்து புகுந்து இலங்கையர்களின் அனுபவத்தில் மண்ணைப் போட்டு பணம் சுரண்டிக் கொண்டிருக்கும் படித்த கூட்டத்தாரும் ஆணவம் பிடித்த வன்னெஞ்சு

பார்ப்பனர்களுமாகக் கூடிக் கொண்டு இந்திய தேசாபிமானக் கூப்பாடு போடுகின்றார்கள்.

வெள்ளைக்காரனான அன்னியன் 100 -க்கு வருஷம் 6 வட்டிக்கு கொடுத்தால் கருப்பனான அன்னியன் 100க்கு மாதம் 6 வட்டிக்கு கொடுக்கிறான். வெள்ளையன் பணக்காரர்களிடம் வட்டி வாங்கினால் கருப்பன் ஏழைகளிடம், கூலிகளிடம் வட்டி வாங்கி கொடுமைப் படுத்துகிறான்.

இந்தப் படி மக்களை சதித்து கொள்ளை அடிப்பவர்களே (வெள்ளையரிலும், கருப்பர்களிலும்) எங்கும் கடவுளபிமானம் மதாபிமானம் தேச அபிமானம் பேசுகிறார்கள்.

ஆகவே இவ்விஷயங்களை அதாவது கடவுள், மதம், தேசம், என்கின்ற விஷயங்களை இனி அறவே மறந்து விடுங்கள். அவை ஒரு நாளும்கஷ்டப்படும் மக்களுக்குப் பயனளிக்காது, உலகில் ஏழை பணக்காரன் என்று இரண்டு வகுப்புக்கள் இருக்கவும் ஏழைகளைத் தொழிலாளிகளை, பணக்காரரும் சோம்பேரிகளும் வஞ்சித்து நிரந்தரமாய் வாழவும் தான் பயன்படும்.

முடிவு

தோழர்களே! முடிவாக ஒன்று கூறுகிறேன். சரீரத்தினால் நெற்றி வியர்வை சொட்ட கஷ்டப்படும் மக்களை பாருங்கள்.. வேலை இல்லாமல் திண்டாடும் மக்களையும், அவர்களது பெண்பிள்ளைகளின் பட்டினியையும், கொடுமையையும் பாருங்கள். வீடு வாசல் இல்லாமல் மூட்டை முடிச்சுகளை தலையில் சுமந்து கொண்டு கஞ்சிக்கு ஊர் ஊராய்த் திரியும் கூலி மக்களைப் பாருங்கள். இவ்வித மக்கள் உலகில் எங்கெங்கு யார் யாரால் கஷ்டப்படுத்தப் படுகிறார்கள் என்பதையும் பாருங்கள். உயர்ந்தவன் - தாழ்ந்தவன், பார்ப்பான் - பறையன், முதலாளி - தொழிலாளி, குரு - சிஷ்யன், மகாத்மா - சாதாரண ஆத்மா, அரசன் - குடிகள், அதிகாரி - பிரஜை என்பவை முதலாகிய பாகுபாடுகளை இடித்துத் தள்ளி தரை மட்டமாக்குங்கள். அதன் மீது தேசம், மதம், ஜாதி என்கின்ற பாகுபாடு இல்லாததும், மனித சமூகம் சமஉரிமை - சமநிலை என்கின்ற கட்டடத்தை கட்டுங்கள். இதைச் செய்ய நீங்கள் உலகில் உள்ள கஷ்டப் படும் எல்லா மக்களுடனும் ஜாதி, மதம், தேசம் என்கின்ற வித்தியாசம் இல்லாமல், பிரிவினைக்கு ஆளாகாமல் ஒன்று சேருங்கள். அப்போது நீங்கள் கண்டிப்பாய் வெற்றி அடைவீர்கள்.

தேசபக்தி தேசீயம் என்னும் சூழ்ச்சியானது பல வருஷங்களாக மக்களை அன்னிய நாட்டு நடப்புகளையும் அன்னிய நாட்டு மக்கள் நிலைமையையும் உணர முடியாமல் செய்து வந்த காரணமே உலக ஒற்றுமை ஏற்பட முடியாமல் இருந்து வருகின்றது.

தெளிவாய் சொல்ல வேண்டுமானால்

“அன்னிய ஆட்சி” “சுயாட்சி” என்பதெல்லாம் அறவே ஏழை மக்களுக்கு பயனற்றதும் சூழ்ச்சி நிறைந்ததுமேயாகும். சுயாட்சி உள்ள நாட்டிலும், சுயராஜ்யம் உள்ள ஊரிலும் ராஜாவே இல்லாத குடி அரசு தேசத்திலும் பணக்காரன் கொடுமையும், பாதிரியின் சூழ்ச்சியும், ஏழைகளின் கஷ்டமும், பாமர மக்களின் மடமையும் இருந்துதான் வருகின்றது. கடவுள் பக்தியும் மத பக்தியும் தேசாபிமானமும் நிறைந்து ததும்பும் நாடுகளிலும் இக்கொடுமைகள் இருந்துதான் வருகின்றது. கடவுளுக்காகவும், மதத்துக்காகவும் கோடான கோடி ரூபாய் செலவளித்து பலி கொடுத்து பக்தி செலுத்தி வரும் நாட்டிலும் இக்கொடுமைகள் இருந்துதான் வருகின்றன. ஆனால் கடவுள், மதம், தேசீயம் ஆகியவைகள் அழிக்கப்பட்ட அடியோடு இல்லாத இடங்களில் மாத்திரம் பணக்காரக் கொடுமையும், சோம்பேரி வாழ்க்கையும், பட்டினி கஷ்டமும், உயர்வு தாழ்வு நிலையும் காணப்படவில்லை.

அவ்வூராருக்கு கடவுள் மத தேச அபிமானம் இல்லை. மனித சமூக சமத்துவ அபிமானம் மாத்திரமே பிரதானமாய் காணப்பட்டது. அங்கு பணக்காரன் - ஏழை, முதலாளி - தொழிலாளி, அதிகாரி - குடி ஜனங்கள் என்கின்ற வித்தியாசமே காணப்படவில்லை.

அங்குள்ள சகல சொத்திற்கும் அங்குள்ள சகல மக்களும் சம சுதந்திர முள்ளவர்களாய் இருந்து வருகிறார்கள். எல்லா மக்களுக்கும் சரி அளவு வேலையும், போதுமான ஆகாரமும் சுக சௌகரியமும் இருந்து சமமாய் அனுபவிக்கப்பட்டு வருகிறது. “நாளைக்கு என் செய்வது” என்ற கவலையே இல்லாமல் வாழ்ந்து வருகிறார்கள். கடவுளும் மதமும் இல்லாததால் அந்நாடு பூமிக்குள் அமிழ்ந்து போக வில்லை.

அந்நாட்டு மக்களுக்கு ஆண் பெண் அடங்கலுக்கும் ஏற்பட்ட தைரியமும், உயிருக்குத் துணிந்த வீரமும் சமத்துவ உணர்ச்சியும் கடவுளையும் மதத்தையும் நம்பிய தேசாபிமானமுள்ள எந்த நாட்டாரிடமும் காண முடியாதாயிருக்கிறது. நமது நாட்டிலே சகல பொருப்பையும் கடவுள் மீது போட்டுவிட்டு சோம்பேறி ஞானம் பேசுபவர்களே மலிந்து இருக்கிறார்கள். நமது தலைவர்கள் என்பவர்களோ அதைச் சாதிக்கிறேன் இதை செய்கிறேன் என்று பேசி மக்களை ஏய்த்து பயன் அடைவதும், முடியாவிட்டால் கடவுள் மீது பழிபோட்டு நழுவிக்கொள்ளுவதுமானவர்கள். கடவுள் மீது நம்பிக்கையுள்ள நமது மக்கள் வீரமோ ஒரு சிறு உண்மை தியாகம் செய்ய வேண்டி ஏற்பட்டாலும் “நான் எதற்கும் தயார்தான் ஆனால் எனக்கு எதாவது கஷ்டம் வந்து விட்டால் என் பெண்டு பிள்ளைகளுக்கு என்னகதி என்றுதான் யோசிக்க வேண்டியிருக்கின்றது” என்ற அளவோடு நிற்கக் கூடியதாகும். கடவுளை நம்பாதவர்களும், கடவுள் மீது எவ்வித பொருப்பும் போடாத

வர்களு மாயிருக்கிறவர்களும், கடவுள் உணர்ச்சியை அடியோடு ஒழித்து கொண்டவர்களுமான மக்கள் உள்ள நாட்டில் “நாளொன்று என்ன கதி” என்கின்ற பேச்சேகிடையாது. ஒவ்வொருவரும் தன்னம்பிக்கை உடையவர்களாகவே காணப்படுகின்றார்கள்.

அந்த நிலைமைதான் “நம் நாட்டுக்கும் மற்றும் உலக மெங்கும் வேண்டும். அதற்காகவே வாலிபர்கள் எல்லோரும் உழைக்க வேண்டும். அதுவே இப்போது நமது முன்னணியில் இருக்கும் வேலையாகும்.

புரட்சி வாழ்க! பொதுவுடமை ஒங்குக!

குறிப்பு: ஐரோப்பா, ஆப்பிரிக்கா தேசங்களில் சுற்றுப் பயணம் செய்துவிட்டு. 17.10.1932 இலங்கை அடைந்து அங்கு சுற்றுப் பயணம் செய்து, கொழும்பு கண்டி, நாவல் பட்டிய, ஹட்டன், யாழ்ப்பாணம், பருத்தித்துறை, தூத்துக்குடி, மதுரை முதலிய இடங்களில் பல ஸ்தாபனங்களின் சார்பாக கொடுக்கப்பட்ட சுமார் 20 வரவேற்பிலும் பொதுக்கூட்டங்களிலும் பேசிய சொற்பொழிவு தொகுப்பு.

குடி அரசு - சொற்பொழிவு - 20.11.1932

கோயில் நுழைவும் ஒற்றுமை மகநாடும்

இன்று “இந்திய தேசிய துறையில் கோயில் நுழைவு பிரசாரத்திற்கும் ஒற்றுமை பிரசாரத்திற்கும்” தான் அதிக விளம்பரங்கள் காணப்படுகின்றன ஏனெனில் தோழர் ராம்சே மாக்கடனாண்டு அவர்களின் வகுப்புப் பிரச்சினை தீர்ப்புக்காக வென்று தோழர் காந்தியவர்களால் செய்யப்பட்ட பட்டினியின் பிரசாரம் பொது ஜனங்களின் மனதை கவரும் படி செய்து விட்டது. மற்றொரு புறம் வைசிராய் அவர்களின் அடக்குமுறை பெருவாரியான தேசபக்தர்கள் என்பவர்களுக்கு தேசிய வேலை செய்ய இடமில்லாமல் செய்து விட்டதால் எப்படியாவது ஒரு புதியத் துறையைக் கண்டு பிடிக்க வேண்டிய அவசியமும் ஏற்பட்டு விட்டது. ஆகவே இவ்விரண்டின் பயன்களால் கோவில் நுழைவும் ஒற்றுமை மகநாடும் உச்சஸ்தானம் பெற்று விட்டன.

இக்காரியங்கள் இரண்டும் இன்று தேசியத்திற்காகவே செய்யப் படுவதாய் கூறப்படும், அந்தப்படி மக்களை நம்பும் படியும் செய்திருந்தாலும் நாம் அதை ஒப்புக் கொள்ள முடியாது. ஏனெனில் தேசியம் என்பதின் தத்துவம் எப்படி இருந்த போதிலும் இன்றையதினம் தேசியத்திற்காக வென்று இவ்வளவு பாடுபடுகின்றவர்கள் தோழர் ராம்சே மாக்கடனாண்ட் தீர்ப்புக்கு முன் இவ்விஷயங்களில் இவ்வளவு பாடுபட்டிருந்தால் அதற்கு ஏதாவது ஓர் அர்த்தமுண்டு என்று சொல்லலாம். அப்படிக்கில்லாமல் வட்ட மேஜை மகாநாட்டில் “எல்லா வகுப்புகளுக்கும் நாங்கள் தான் பிரதிநிதிகள், எதைப் பற்றியும் பேச எங்களுக்குத் தான் உரிமை உண்டு. மற்றவர்களெல்லாம் சரியான பிரதிநிதிகள் அல்ல, சுயராஜ்யம் கொடுத்து விட்டால் வகுப்புத் தகராறுகள் எல்லாம் தானே தீர்ந்து விடும், வகுப்புத் தகராறுக் கெல்லாம் சர்க்காரரே காரணம், தாழ்த்தப் பட்டவர்களுக்கு எங்கள் உயிர் போனாலும் தனிப் பிரதிநிதித்துவம் கொடுக்க சம்மதிக்க மாட்டோம்” என்பதாக வெல்லாம் சொல்லிய பின் சர்க்காரே பிரவேசித்து வகுப்புத் தகராறு விஷயத்தில் தங்கள் தீர்ப்புகளை ஏதோ ஒரு விதத்தில் கொடுத்து அந்த வகுப்பு மக்களை தங்கள் சுவாதீனம் செய்து கொண்ட பிறகு இப்போது அவர்களை தங்கள் பக்கம் இழுக்கக் கருதி சர்க்கார் கொடுத்ததைவிட தாங்கள் அதிகமாய் கொடுப்பதாகச் சொல்லுவது போல் பேசி சில ஏற்பாடுகளையும் செய்து கொண்டு கோவில் நுழைவைப் பற்றியும் ஒற்றுமையைப் பற்றியும் பேசினால் இதில் நாணயம்

இருப்பதாய் யார்தான் நம்புவார்கள். இதை இந்து சமூகம் செய்யும் இந்து மதப் பிரசாரம் என்று சொல்லாமல் பொது நல நன்மையான காரியம் என்று எப்படி சொல்ல முடியும்? ஏனெனில் தோழர் ராம்சே மாக்கடனாலின் தீர்ப்பானது தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்குத் தனித் தொகுதியின் மூலம் தனிப் பிரதிநிதித்துவம் கொடுத்தானது அவர்களை (தாழ்த்தப்பட்ட மக்களை) நாளடைவில் இந்து சமூக அடிமை வாழ்விலிருந்து பிரித்து பொது சமூக வாழ்வில் ஒரு அளவு சுதந்திரர்களாக ஆக்கி விடுகிறது. அதாவது மக மதியர்களுக்கு சுமார் 20 வருஷங்களுக்கு முன் கொடுக்கப்பட்ட தனித் தொகுதியானது எப்படி மகமதிய சமூகத்தை இந்து சமூகத்திலிருந்து நிரந்தரமாய் பிரிந்து விட்டதோ அதுபோலவே இந்த தாழ்த்தப்பட்ட சமூகமும் தனித் தொகுதி பெற்றால் கண்டிப்பாய் அது இந்து சமூகத்திலிருந்து பிரிந்தே போய்விட்டதாகத்தான் முடியும். ஆனால் மகமதிய சமூகம் தனித் தொகுதி பெற்ற பின்புதான் அது தன் காலிலேயே நிற்கக் கூடிய ஒரு பலத்தையும் செளகரியத்தையும் பெற்றது என்பது எவராலும் மறுக்க முடியாததாகும். அது போலவே தாழ்த்தப்பட்ட சமூகமும் தனித் தொகுதி பெற்று விட்டால் அடுத்த 10 வருஷ காலத்திற்குள் அது மற்ற எவருடைய உதவியையும் தயவையும் எதிர்பாராமல் தன் காலிலேயே நிற்கக் கூடிய பலத்தையும் செளகரியத்தையும் பெற்று விடும் என்பதில் சிறிதும் சந்தேகிக்க இடமில்லை.

இவ்விரு சமூகமும் அதாவது மகமதிய சமூகமும், தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் சமூகமும் சமூகவாழ்வில் சுதந்திரம் பெற்று மற்றவர்களுடைய தயவும், பிச்சையும் அவசியமில்லாமல் தங்கள் தங்கள் கால்களிலேயே நிற்கும் படியான நிலைமை ஏற்பட்டு விட்டால் இந்து சமூகம் என்பதானது இன்று சொல்லிக் கொள்வது போல இந்தியாவில் “ஒரு பெரிய பலம் பொருந்திய சமூகம்” என்பதாகச் சொல்லிக் கொள்ள இடமில்லாமல் போவதோடு மகமதிய சமூகமும் தாழ்த்தப்பட்ட சமூகமும் அதனதன் சமூகக் கொள்கையின் பயனாகக் கலந்து கொள்ள ஒன்றுக் கொன்று அன்னியோன்னியம் ஏற்பட்டு விட நேரும் போது இந்து சமூகம் சிறுபான்மை சமூகம் என்று சொல்லும் படியான நிலைமைக்கும் பரிகரிக்கத் தக்க நிலைமைக்கும் வந்து விடும். அதோடு மாத்திரமல்லாமல் இந்து சமூகத்தில் இருக்கின்ற காரணத்தில் இன்னும் எந்தெந்த உள் சமூகங்கள் சமூக வாழ்வில் சுதந்திரமும் சமத்துவமும் அற்று இழிவு படுத்தப் படுகின்றனவோ அவையெல்லாம் இப்படியே வெளிக் கிளம்பவும் நேரிட்டு விடும். அப்போது இந்து சமூகம் என்பது தானாகவே அமுலாரற்ற பிணமாய் ஒழிந்து விடும். இந்தக் காரணங்களாலேயே மக்களுக்கு சமூக வாழ்வில் சமத்துவமும், சுதந்திரமும் இல்லா விட்டாலுங்கூட இந்து சமூகம் மேன்மையாய் இருந்து ஆதிக்கம் செலுத்துவதை மாத்திரம் விட்டு விடக் கூடாது என்கின்ற இந்து சமூகத் தலைவர்கள் என்பவர்களின் எண்ணமே இந்த ஒற்றுமை மகாநாடுகளுக்கும், கோவில் நுழைவுக்கும் அஸ்திவாரமாய் இருந்து வருகின்றது.

தோழர் ராம்சே மாக்கடனாலின் வகுப்புதீர்ப்பு ஒழிந்து தனித் தொகுதி மாறி, பொதுத் தொகுதி நிலை நின்று அரசியலிலும் இந்து சமூகத்திற்கே ஆதிக்கம் வந்து விட்டது என்று ஆனவுடன் “கோவில் நுழைவு சுயராஜ்ஜியம் கிடைத்தப் பிறகு பார்த்துக் கொள்ளலாம் என்றும்” “ஒற்றுமை என்பது சுயராஜ்ஜியம் கிடைத்த பிறகு தானாகவே ஏற்பட்டு விடும்” என்றும் தாராளமாய் சொல்லப்பட்டு விடும். பிறகு ‘பழய குருடி கதவை திரடி’ என்கின்ற நிலைமை ஏற்படுவதில் சந்தேகமிருக்க நியாயமில்லை.

தவிரவும் இந்த கோவில்களுக்கு செல்வாக்குகள் இருந்த காலத்தில் கோவில் நுழைவைப் பற்றி பேசுவது பெருத்த அபவாதமாகவும், மதத் துரோகமாகவும், கலகாஸ்பதமாகவும் இருந்து வந்தது. இன்றை தினம் உலகத்தில் கோவில்களுக்கு மதிப்பு குறைந்து சில தேசங்களில் கோவிலுக்கு போவது முட்டாள்தனம் என்று கருதப்படும் சில தேசங்களில் கோவில்கள் இடிக்கப்படும் போனபின்பும் நமது நாட்டிலும் கோவில்களின் புரட்டுகள் வெளியாகி அவற்றின் மதிப்பு குறைந்து அதன் பேரால் உயர் நிலையில் இருப்பவர்களுடையவும், வயிற்றுப் பிழைப்பு மதக் காரர்களுடையவும் யோக்கியதை வெளியாகி அவர்கள் மக்களால் வெறுக்கப்பட ஆரம்பித்த பிறகே தான் இப்போது கோவில் நுழைவு இவ்வளவு முக்கியஸ்தானம் பெற்று விட்டது.

கோவில் நுழைவு வெற்றி பெற்றால் இந்து சமூகம் சிறிது பலப்படும் என்றும் இன்னும் கொஞ்சகாலத்திற்காவது அதற்கு அழிவு வராமல் காப்பாற்றலாம் என்றுமே இப்போது கோவில் நுழைவுக்காரர்கள் கருதி வேலை செய்கிறார்களே யொழிய “சர்வ சமரச கடவுளின்” தரிசனத்தையும் அருளையும் தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் அடைய வேண்டும் என்பதாக ஒரு புதிய உணர்ச்சி ஏற்பட்டதற்காக அல்ல என்பதை சிறிது யோசனை உள்ளவர்களும் உணர்ந்து விடக் கூடும். அன்றியும் பகுத்தறிவையும் சம சுதந்திர நோக்கத்தையும் கொண்டு இப்போது கோவில் நுழைவுக்கு ஆதரவு தேட எவரும் வரவில்லை யென்பதும் கோவில் நுழைவு பிரசாரத்தின் உபன்யாசங்களையும் எடுத்துக் காட்டும் ஆதாரங்களையும் பார்த்தால் நன்றாய்விளங்கும் மற்றெதற்கென்றால் “மதத்தில் மத சாஸ்திரத்தில் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களின் கோவில் நுழைவை ஆட்சேபிக்க இடமில்லை” என்றுதான் சொல்லப் படுகின்றது. ஆகவே மதத்தில் மதசாஸ்திரத்தில் ஆட்சேபனை இருந்தால் அவர்கள் கதி என்ன ஆவது என்பதைச் சிந்தித்துப் பாருங்கள். மதத்தையும் மத சாஸ்திரத்தையும் பற்றி பேசி அடைகின்ற ஆதரவு நாணையமான தென்றோ, நிலைக்கக் கூடியதென்றோ நாம் ஒருக்காலும் சொல்லி விட முடியாது. ஏனென்றால் “இந்து மதத்தில்” ஆதரவு இருக்கின்றதா இல்லையா என்பது சுலபத்தில் முடிவு கட்டக் கூடிய காரியமல்ல. ஏனெனில் இந்து மதம் என்று ஒரு மத முண்டா? அதற்கு ஏதாவது ஒரு குறிப்பிட்ட சாஸ்திரமோ ஆதாரமோ உண்டா என்பது போன்ற விஷயங்களும் விவகாரங்களும் யாவரும் அறிந்ததே

யாகும். ஆனால் ஒரு சிலரின் நன்மைக்கு ஏற்ற விதமாக மாத்திரம் செளகரியத் துக்கு தக்கபடி சமயத்திற்குத் தகுந்தபடி ஆதாரங்கள் தேடலாம், வியாக்கியானங்கள் செய்து கொள்ளலாம் என்கின்ற செளகரியம் மாத்திரம் இந்து மதம் என்னும் பேரால் இருந்து வருகின்றது. இந்த செளகரியமும் சந்தர்ப்பமும் தீர்ந்த பிறகு எப்படி வேண்டுமானாலும் ஆதாரம் கிடைக்கக் கூடும். எப்படி வேண்டுமானாலும் வியாக்கியானம் செய்யலாம். ஆதலால் இந்த ஆதரவைக் கொண்டு கோயிலுக்குள் நுழைய விடுவது என்பது ஆபத்தானது என்பதை ஒவ்வொருவரும் ஞாபகத்தில் இருத்தல் வேண்டும்.

சாதாரணமாய் தீண்டாமை முதலிய ஜாதி வித்தியாசத்திற்கு அஸ்திவாரமாய் இருப்பது பொருளாதார தத்துவமேயாகும். பொருளாதார வித்தியாச தத்துவத்திற்கு ஆதாரமாய் இருப்பது மதமேயாகும். இந்த இரண்டும் இருக்கிற வரை ஒற்றுமைக் குறைவும், தீண்டாமைத் தன்மையும் ஏதாவது ஒரு வேஷத்தில் இருந்து கொண்டுதான் இருக்கும். தீண்டாமை முதலிய ஜாதி வித்தியாசமானது ஏதோ முட்டாள்தனத்தினால் ஏற்படுத்தப்பட்டது என்று சொல்லுவது ஒரு நாளும் ஒப்புக் கொள்ள முடியாது. மற்றென்னவெனில் அது மிகவும் பொருளாதாரத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட முன்னாக்கிரதையான சுயநல அயோக்கியத் தனத்தினால் ஏற்படுத்தப்பட்டதாகும். அந்நிலை கட்டுப்பாடாகவும் நிலையாகவும் இருப்பதற்கே சாஸ்திர ஆதாரங்களும் மதக் கோட்பாடுகளும் ஏற்படுத்தப் பட்டவைகளாகும். அன்றியும் இன்றையத் தினம் நமது நாட்டில் தீண்டாமையும், ஜாதி வித்தியாசமும் செய்யும் கொடுமையின் பயனெல்லாம் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்கு பெரிதும் பொருளாதாரக் கொடுமையை விளைவிப்பதல்லாமல் மற்றபடி “கடவுள் தரிசனமும் மோட்ச சாதனமும்” கிடைக்காமலிருப்பதல்ல. அப்படிப்பட்ட, அதாவது பொருளாதாரத் துறையில் கொடுமை படுத்தப்பட்ட மக்களுக்கு கோவில் களில் உள்ள கடவுள் தரிசனத்தால் என்ன பயன் கிடைக்கக் கூடும்? ஏதோ அவர்கள் பாடுபட்டு சம்பாதித்த சிறிது பொருளையும் கோவிலுக்கு கொண்டு போய் கடவுள் தரிசனை என்னும் பேரால் தொலைத்து விட்டு அடிமைத் தன்மையையும் பொறுப்பற்ற தன்மையையும் பெற நேரிடுவதைத் தவிர வேறு என்ன லாபம் அடையக் கூடும்? ஆகவே இந்த கோவில் நுழைவுப் பிரசாரம் இப்போது கடவுள் பிரசாரத்துக்கும், மத பிரசாரத்துக்கும், சாஸ்திர புராண பிரசாரத்துக்கும்தான் அஸ்திவாரமாகப் பயன்படுகிறது. என்பதே நமது அபிப்பிராயம்.

நம்மைப் பொருத்தவரை நாம் “கோவில் பிரவேசம்” என்பதற்கு அனுகூலமாகத் தான் இருக்கின்றோம். எதற்காக என்றால் உயர்வு தாழ்வு மேல் ஜாதி, கீழ் ஜாதி என்பவற்றை நிலை நிறுத்தவும் மக்களுக்குள் கொள்வினை, கொடுப்பினை, உண்பன, தின்பன ஆகியவை இல்லாமல் பிரித்து வைக்கவும் அவற்றை அனுபவத்தில் நடத்தவும் நிலைநிறுத்தவும் ஏற்பட்ட பல சூழ்ச்சி ஸ்தாபனங்களில் கோவில் பிரவேசத்தடுப்பும் கோவிலுக்குள் ஏற்படுத்தப்

பட்டிருக்கும் பல வித்தியாசங்களும் முக்கியமானவைகளில் ஒன்று என்பதாகத்தான் கருதி இருக்கிறோம். ஆதலால் அவற்றை ஒழிக்க கோவில் நுழைவு தடுப்பும் வித்தியாசங்களும் அழிக்கப் பட வேண்டியது அவசியமாகும். ஆனால் அது பக்திக்காக என்றும் கடவுள் தரிசனைக்காவென்றும் சொல்வதையும் அதன் பேரால் மதம், சாஸ்திரம், புராணம் ஆகியவைகளை பிரசாரம் செய்து மக்களுக்கு மூட நம்பிக்கையை உண்டாக்க முயற்சிப்பதையும் கண்டிக்காமல் இருப்பதற்கில்லை. ஒற்றுமை என்னும் விஷயத்திலும் மதம், மத வித்தியாசம் என்பவைகள் உள்ளவரை இரு சமூகத்திற்கு உண்மையான ஒற்றுமை என்பதைக் கண்டு பிடிக்க முடியாது. “சுய ராஜ்யம்” என்பது கிடைத்து விட்டாலும் உண்மையான ஒற்றுமை என்பது ஏற்பட்டு விடாது.

உதாரணமாக இன்றைய தினம் துருக்கியும் “சுயராஜ்யம்” பெற்ற நாடு. கிரீஸ் தேசமும் “சுயராஜ்யம்” பெற்ற நாடு. இரு நாடுகளுக்கும் ஏற்பட்ட அபிப்பிராய பேதத்தால் கிரீஸில் இருந்த இஸ்லாமியர்கள் பத்து லக்ஷக்கணக்காய் துருக்கிக்கு துரத்தப்பட்டு விட்டார்கள். துருக்கியிலிருந்து கிறிஸ்தவர்கள் பத்து லக்ஷக்கணக்காய் கிரீசுக்கு குடியேறி விட்டார்கள். ஆனால் இதற்கு சமாதானம் “அவர்கள் துரத்தப்பட வில்லை. தானாகவே அவரவர்கள் தேசத்திற்கு ஓடி விட்டார்கள்” என்று சொல்லக் கூடும். எப்படி யிருந்தாலும் அபிப்பிராய பேத மேற்பட்ட காலத்தில் மதம் காரணமாய் சொத்து சுகங்களை விட்டு விட்டு பெண்டு பிள்ளைகளை நாட்டை விட்டு ஓடும் படியாய் ஏற்பட்டு இன்று சாப்பாட்டிற்கில்லாமல் பட்டினியாய் கிடந்து தவிக்க நேரிட்டிருக்கிறது என்பதை மறுக்க முடியாது.

மற்றும் சில “சுயராஜ்ய” நாடுகளிலும் கத்தோலிக்கர்களுக்கும் புராட்டாஸ்டெண்டுகளுக்கும் அபிப்பிராய பேத மேற்பட்டு பல கொடுமைகள் அடைந்து வருகிறார்கள். இவற்றிற்கெல்லாம் அன்னிய ஆட்சி இருந்து கலகங்களையும் அபிப்பிராய பேதங்களையும் ஏற்படுத்திக் கொண்டிருக்கிற தென்றே சொல்லி விட முடியாது.

ஆகவே மக்களுக்குள் உண்மையான ஒற்றுமை ஏற்பட வேண்டுமானால் தீண்டாமை நீங்கி உண்மையான சமத்துவம் ஏற்பட வேண்டுமானாலும் மதங்கள் ஒழிந்து பொருளாதாரத் துறையில் மக்கள் எல்லோருக்கும் சமத்துவம் இருக்கும் படியான ஏற்பாடுகளுக்கு ஏற்ற காரியங்கள் செய்ய பட்டாலொழிய மற்றெந்த வழியாலும் சாத்தியப் பட கூடியதில்லை என்றே சொல்லுவோம்.

எனவே அதை விட்டு விட்டு ஒற்றுமை மகாநாடுகளுக்கும் கோவில் நுழைவு பிரசாரமும் செய்வது முற்கூறிய படி இந்து மதப் பிரசாரமும் சாஸ்திரப் புராணப் பிரசாரமும் என்றுதான் சொல்ல வேண்டிருக்கிறது. இம்மாதிரி பிரசாரங்களால் நாட்டிற்கோ, மனித சமூகத்திற்கோ ஒரு நன்மை

ஹரிஜனங்கள்

இந்திய தேசியம் என்னும் சுயராஜ்ய முயற்சி தோல்வியடைந்தவுடன் இந்து மதப்பிரசாரம் தொடங்கப்பட்டு அதற்கான முயற்சிகள் செய்யப்பட்டு வருவது யாரும் அறியாததல்ல.

உண்மையைச் சொல்லுமிடத்து இந்திய தேசியமென்பதே இந்து மத ஆதிக்கமே தவிர வேறல்ல. இக்கருத்தை இதற்கு முன் பல தடவைகளில் விளக்கியிருக்கின்றோம். இந்திய தேசியம் இந்து மத ஆதிக்கத்திற்கு பாடுபடுகின்றது என்று நன்றாய் விளங்கியதால் தான் இந்து மதத்தின் காரணமாய் உயர் நிலையில் இருப்பவர்களான 100க்கு 90 வீதமுள்ள பார்ப்பனர்கள் காப்பிக் கடை, வக்கீல், குமாஸ்தா உள்பட யாவரும் தேசியப் பிரசாரத்தை நடத்துகிறார்கள். அதோடு மாத்திரமல்லாமல் மத உணர்ச்சியால் தான், மதத்தின் கற்பனையின் பயனாகத் தான் தாங்கள் செல்வவான்களாக இருக்க முடிகின்றது என்று கருதிய செல்வவான்கள் எல்லோரும் இந்த தேசிய முயற்சிக்கு கோடிக் கணக்கான ரூபாய்களை உதவி வருகின்றார்கள். அதற்கு பிரதி உபகாரமாகவே தான் இந்திய தேசியத்தில் முக்கிய கொள்கையாக, **“மதத்தையும், மத ஆதாரங்களையும் காப்பாற்றப்படும்”** என்றும், எல்லா மதங்களினுடைய எல்லா ஆதாரங்களையும் எல்லா மதசம்பந்தமான பழக்க வழக்கங்களையும் காப்பாற்றப்படும் என்றும் உறுதி கூறுவதாக திட்டம் போட்டுக் கொண்டார்கள். இதன் பயன் எல்லா மதங்களுக்கும் சமமானது தான் என்பதாகக் காணப்பட்டாலும், பலர் அந்தப்படியே நம்பியிருந்தாலும், மேற்கண்ட கொள்கைகள் அமுலில் இருக்கும் வரை இந்து மத சமூகம் என்பது தான் எப்போதும் மெஜாரிட்டியாகவும், மற்ற மத சமூகங்கள் என்பது எப்போதும் மைனாரிட்டியாகவுமே இருந்து வருவதற்கு ஏதுவாய் இருக்கும். எப்படி ஆன போதிலும் இம்மத பாதுகாப்புகள் என்பவை மேல் ஜாதிக் காரணையும் பணக்காரர்களையும் காப்பாற்றவும் நிலை நிறுத்தவும் பலமான ஆயுதமாக இருந்து வரப் போகின்றனவே தவிர, பல மதங்களிலும் உள்ள தாழ்த்தப் பட்ட மக்களையும், ஏழை மக்களையும் கூலித் தொழிலாளி என்ற மக்களையும் ஈடேற்றச் செய்யப் போவதில்லை என்பதோடு வேறு வழியில் ஈடேற முயர்ச்சித்தாலும் அதைத் தடைப்படுத்தவே பயன் படப்போகிறது என்பது மாத்திரம் உறுதி.

அன்றியும் இன்றைய தேசிய மதப்பிரசாரர்களும் இந்த விஷயங்கள் தெரிந்து தான் தங்களின் இன்றைய உயர் நிலைக்கும், செல்வ நிலைக்கும் ஆபத்து வந்து விடக் கூடாது என்று கருதியே அவசர அவசரமாக மதப் பாதுகாப்பையும் மத ஆதார பாதுகாப்பையும் வெகு நாளைய பழக்க வழக்க பாதுகாப்பையும் அரசியல் திட்டத்தில் புகுத்தி பந்தோபஸ்த்து செய்து கொண்டார்கள்.

தாழ்ந்த ஜாதி என்பது ஒழியவேண்டுமானால் உயர்ந்த ஜாதி என்பது ஒழிய வேண்டாமா? ஏழ்மைத் தன்மை ஒழிய வேண்டுமானால் பணக்காரத் தன்மை ஒழிய வேண்டாமா? என்பது நடு நிலையில் இருந்து நியாயக் கண்களுடன் பார்த்தால் மூடனுக்கும் விளங்காமல் போகாது. ஆகவே மதம் வேண்டும், சாஸ்திரம் வேண்டும், வர்ணாசிரம தர்மம் வேண்டும், இவ்வளவும் போராமல் வெகு நாளைய பழக்க வழக்கங்களும் வேண்டும். இவ்வளவு மாத்திரம் அல்லாமல் இந்தியாவிலுள்ள சுதேச சமஸ்தான அரசர்களும் அவர்களது ஆட்சிகளும் இருக்க வேண்டும் என்றும் தீர்மானித்துக் கொண்டால் பிறகு சுயராஜ்ஜியம் என்பது என்ன அது யாருடைய நன்மைக்கு பயன்படக் கூடியது என்பது யோசிக்க தக்க விஷயமல்லவா? என்று கேள்கின்றோம்.

தோழர் காந்தியுள்பட “சுதேச சமஸ்தான அரசர்கள் இந்தியாவில் இருக்க வேண்டியது சரி” என்று ஒப்புக் கொண்ட பிறகு வட்ட மேஜை மகா நாட்டிலும் ஏற்றுக் கொண்ட பிறகு சுயராஜ்யம் என்பதன் பொருள் என்ன என்பது சிறிது யோசித்தாலும் விளங்காமல் போகாது.

ஆகவே வரப்போகும் சுயராஜ்ஜியத்தில் மதம், சாஸ்திரம், ஜாதி, அரசன், முதலாளி, தொழிலாளி, ஹரிஜனங்கள் ஆகியவைகள் இருக்கும் என்பதும் அந்நிலைகள் காப்பாற்றப்படும் என்பதும் மறுக்க கூடியதல்ல.

தோழர்களே! தேசிய சமதர்ம வாதிகளே இப்படிப்பட்ட சுயராஜ்ய முயற்சிக்கு - தேசிய முயற்சிக்கு மக்களுக்குள் சகல துறைகளிலும், ஒற்றுமையும் சமத்துவமும் வேண்டும் என்பவர்கள் ஒத்துழைக்க வேண்டியதா? அல்லது தடையாய் இருந்து அம்முயற்சிகளை முறியடிக்க வேண்டியதா? என்பதை யோசித்துப் பாருங்கள்.

சென்ற வாரம் நாம் குறிப்பிட்டபடி ஒற்றுமை மகாநாட்டில் என்ன செய்ய முடிந்தது? “இந்து மதத்திற்கு விரோதமாய் இருக்கக் கூடாது. அதைக் குற்றம் சொல்லக் கூடாது” அதன் மோசத்தையும் சூழ்ச்சிகளையும் வெளியிடக் கூடாது” என்கின்ற ஒப்பந்தத்தை மகமதியர்களிடம் பெற்றுக் கொண்டு அதற்கு பதிலாக அவர்களுக்கு ஏதோ சில பிச்சைகள் போல் கொடுத்து ஏமாற்றப் பட்டு விட்டது. அங்கு கூடியிருந்த முஸ்லீம்கள் உண்மையிலேயே சமதர்ம வாதிகளாய் இருந்திருப்பார்களானால் அவர்கள் எந்த விதத்தில் இந்த

ஒப்பந்தத்திற்கு கட்டுப்பட்டிருக்க முடிந்தது என்பதே நமது கேள்வி? இந்து மதத்தில் உள்ள ஊழல்களும், மோசங்களும், கொடுமைகளும், சூழ்ச்சிகளும் அவர்களுக்குத் தெரியாதா? அம்மதத்தால் 100க்கு 90 மக்கள் பலர் கீழ் ஜாதியாயும், பலர் ஏழைகளாயும், பலர் கூலிகளாயும், பலர் பிச்சைக்காரர்களாகவும் இழிவு படுத்தப்பட்டு கஷ்டப்படுவதும் தெரியாதா?

மகமதிய மதம் தன் சமூகத்தை மாத்திரம் தான் காப்பாற்ற வேண்டியது. அதற்காகவே மற்ற மத மக்கள் எவ்வளவு இழிவும், கொடுமையும் படுத்தப் பட்டாலும் அதற்கு சம்மதித்து பயன் பெற்றுக் கொள்ள வேண்டியதும் என்றுதான் போதிக்கின்றதா? என்று கேள்கின்றோம். ஆகவே இந்து முஸ்லீம் ஒற்றுமையானது இந்திய சமூக ஏழை மக்களுக்கு, தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்கு பெருந்த ஆபத்தாகவும் எவ்வகையாலும் வேறு வித சிபார்சோ ஆதரவோ வருவதற்கு இடமில்லாமலும் செய்து விட்டது என்பது தான் நமது முடிவு.

அது போலவே பூனா ஒப்பந்தமும் தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் விஷயத்தில் அவர்கள் வெகுகாலமாக கஷ்டப்பட்டு வாதாடி சிறிது கூட இந்து சமூக உயர் நிலை மக்கள் என்பவர்களின் உதவியே இல்லாமல் - அவர்களது எதிர்ப்பையும் சமாளித்து ஏதோ சிறிது தலை தூக்கிப் பார்க்க அடைந்த நிலையை பெரிய பாராங்கல்லைத் தூக்கி அதன் தலையில் போட்டு கசகச வென்று நகங்கும் படி செய்தது போல் நாசமாக்கப்பட்டு விட்டது. போதாக்குறைக்கு மறுபடியும் என்றென்றைக்கும் தலை தூக்க அவர்களுக்கு ஞாபகமே உண்டாகாதபடி அவர்களுக்கிடையில் கடவுள் பிரசாரமும் மதப் பிரசாரமும் செய்ய புகுந்தாய் விட்டது.

இது “குதிரை கீழே தூக்கிப் போட்டது மல்லாமல் புதைக்க குழியும் தோண்டிற்றாம்” என்ற பழமொழிப் படியே ஆகிவிட்டது. எப்படியெனில் தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் அல்லது தீண்டப்படாதவர்கள் என்கின்ற சமூகத்தார் தங்களை உயர்ந்த ஜாதியார் என்பவர்களிடம் இருந்து பிரித்து தங்களுக்குத் தனித்த தொகுதி வேண்டும் என்று கேழ்ப்பதற்கு ஏற்பட்ட காரணம் தான் என்ன?

இந்து சமூகத்துள் தாங்கள் கலந்திருந்தால் தாங்கள் விடுதலை அடைந்து மனிதனாக வாழமுடியாதென்றும், அதற்கு காரணம் இந்து சமூக மதக் கொள்கைகள் என்றும் உணர்ந்தே தென்னாடு முதல் வடநாடு பஞ்சாப் வரையில் உள்ள தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் தாங்கள் இந்து மதஸ்தர்கள் அல்ல என்று சொல்லிக்கூடத் தங்களுக்குத் தனித்தொகுதி கேட்டார்கள். அப்படிப்பட்டவர்களை இந்துக்கள் தான் என்று சொல்லச் செய்து அவர்கள் தனித் தொகுதியையும் கெடுத்து அவர்களுக்கு ஹரிஜனங்கள் என்று பெயரும் கொடுத்து, அவர்களுக்குள் மதப்பிரசாரம் செய்வது என்பது எப்படிப்பட்ட கொடுமையான காரியமாகும்? என்பதை வாசகர்களே உணர்ந்து கொள்ளவும்.

அவர்களுக்கு ஹரிஜனங்கள் என்று பெயர் சூட்டியதானது அவர்களை எந்த வழியிலாவது தீண்டப்படாதார் அல்லாதவர்கள் என்று குறிப்பிட இடமிருக்கின்றதா என்று பாருங்கள். பறையர் என்றாலும் ஆதி திராவிடர் என்றாலும் ஹரிஜனங்கள் என்றாலும் இவைகளில் எது உயர்ந்த பெயராகும். இந்த மூன்று பெயர்களையும் நினைக்கும் போதே தீண்டாதவர்களுக்கு இடப்பட்ட பெயர் என்றுதான் புலப்படுகின்றதே தவிர இவற்றுள் அவர்கள் தீண்டப்படாதவர்கள் அல்ல என்பதற்கு என்ன அடையாளம் இருக்கிறது.

ஒரு சமயம் இந்துக்கள் அல்லாதவர்கள், மகமதியர்கள், புத்தர்கள் என்று பெயர் வைத்திருந்தாலாவது மற்றக் காரியங்களில் எப்படி இருந்தாலும் தீண்டாதவர்கள் என்கின்ற எண்ணம் தோன்றாதவாறு மறைவு படலாம். அப்படிக்கில்லாததால் இதை “பட்டுக்குஞ்சம் கட்டிய துடப்பக் கட்டை” என்பதுபோல் ஹரிஜனங்கள் என்ற பெயர் இருக்கின்றது என்று தான் சொல்ல வேண்டும். அன்றியும் ஆதிதிராவிடர் என்ற பெயராவது தீண்டாதவர்கள் என்பதை மறைக்காவிட்டாலும் இந்த நாட்டின் பழங்குடிமக்கள் என்ற கருத்தையாவது கொண்டிருக்கின்றது என்பதாக எண்ண இடமுண்டு.

ஆனால் இந்த “ஹரிஜனங்கள்” என்பது அவர்களுக்கு தீண்டாதார் என்ற பட்டத்தை மறைக்காமல் போவதோடு (ஏனெனில் அந்தப் பெயரானது தீண்டப்படாதாருக்கு தோழர் காந்தியால் வைக்கப்பட்ட பெயர் என்பது தெரியாமல் போகாது) ஹரி என்கின்ற ஒரு கடவுளை பூஜிப்பவர்கள் என்றும் அதற்கு பக்தி செய்ய வேண்டியவர்கள் என்றும் ஏற்பட வேண்டியதாய் இருக்கின்றது. தோழர் காந்தி ஒரு வைணவர் ஆனதாலும் தோழர் ராஜ கோபாலாச்சாரியார் ஒரு வைணவர் ஆனதாலும் தங்கள் மதத்தைப் பெருக்க வைணவக் கடவுள் பெயரைக் கொடுக்க வேண்டியதாய் விட்டது.

“சைவ ரத்தம் ஓடும் சைவர்களான சைவ” தேசியவாதிகள் இதை எப்படிப் பொருத்துக் கொண்டிருக்கின்றார்களோ நமக்கு தெரியவில்லை.

நிற்க,

தீண்டாமை விலக்கு பிரசாரம் என்பதாக பெயரை வைத்து வட நாட்டு பணக்காரர்களிடமும் மதக்காரர்களிடமும் லக்ஷக்கணக்கான பணத்தை வசூல் செய்து தென்னாட்டில் (திருச்சியில்) தீண்டாமை மகாநாடு கூட்டி ஒவ்வொரு ஊர்களிலும் கமிட்டிகள் ஏற்படுத்தி அவைகளுக்கு பணத்தை விநியோகித்து பெரிய பிரசாரங்கள் செய்யப் போவதாய்த் தீர்மானித்திருக்கிறார்கள். இதன் பிரசார வேலைத் திட்டம் என்ன என்பதை தோழர்களே “தேசிய சமதர்மவாதிகளே” சற்று சிந்தித்துப் பாருங்கள். “ஜாதி இந்துக்களிடையேயும் ஹரிஜனங்கள் இடையே **“ஹரி கதைகள் பஜனைகள் செய்வது”** மேஜிக் லண்டன் படக் காக்கிகளுடன் பிரசாரங்கள் செய்வது துண்டு பிரசாரம் வழங்குவது” என்பதாகும்.

(இது 23 - 11 - 32 தேதி இந்தியா பத்திரிகையில் 10வது பக்கம் 2வது கலத்தில் குறிப்பிடப் பட்டிருக்கிறது. அன்றியும் இது அகில இந்திய தீண்டாமை விலக்கு சங்கத் தமிழ் நாட்டு ஸ்தாபன காரியதரிசியால் அனுப்பப் பட்ட உத்தியோக தோரணயான அறிக்கையாகும்).

ஆகவே தேசியத்தின் போக்கு என்ன? தீண்டாமை விலக்கின் இரகசியம் என்ன? ஹரிஜனங்கள் என்ற பட்டத்தின் சூக்ஷி என்ன என்பதை இப்போதாவது சிந்தித்துப் பாருங்கள்.

குடி அரசு - தலையங்கம் - 27.11.1932

தோழர் எஸ். ராமநாதன்

தோழர் ராமநாதன் அவர்கள் ஐரோப்பாவிலேயே தங்கிக் கொண்ட விஷயத்தைப் பற்றி பல பத்திரிகைகள் பல விதமாக எழுதி பொது ஜனங்களுக்குள் ஒரு வித தப்பு அபிப்பிராயத்தை உண்டு பண்ண முயற்சிப்பதாய் தெரிய வருகின்றது. அது என்னவெனில்

1. தோழர் ராமநாதன் கையில் ஒரு காசு கூட கொடுக்காமல் அவரை காலாவுடன் பிரான்ஸ் ஆஸ்பத்திரியில் விட்டு விட்டு ஓடி வந்து விட்டதாக ஒரு கூற்று.

2. தோழர் ராமநாதனை மார்சேல்ஸ் நடுத்தெருவில் கையில் ஒரு காசு கூட இல்லாத நிலையில் விட்டு விட்டு வந்ததாக மற்றொரு கூற்று.

3. தோழர் ராமநாதனை மார்சேல்ஸ் தெருக்களில் ஒரு காசு கூட நான் கொடுக்காமல் விட்டு விட்டு வந்து விட்டதாகவும், ஆனால் தன்கையில் தன் தங்கை எவ்வளவோ கஷ்டப்பட்டு சேர்த்து வைத்திருந்ததை அனுப்பி இருப்பதாகவும், அது சிறு தொகை - செலவுக்கு போராதது போலவும், குறிப்பிட்டு இங்கு ஒரு கனவானை தனக்கு கடனாக 300 ரூபாய் அனுப்பும்படி கேட்டுக் கொண்டிருப்பதாய் மற்றொரு கூற்றும். இன்னும் பல.

மேல் கண்ட இவைகளை யெல்லாம் நிரூபிக்க தோழர் ராமநாதனால் எழுதப்பட்ட கடிதங்கள் என்பதாக சில பத்திரிகைகளில் பிரசுரிக்கப்பட்ட கடிதங்களேயாகும். அவையாவன

1. 4. 11. 32 தேதி தாருல் இஸ்லாம் உப தலையங்கம்.

“எமது நண்பர் ஒருவருக்குத் திரு. எஸ். இராமநாதன் அவர்கள் எழுதிய கடிதத்திலிருந்து, அவர்கள் ஜினீவாவில் (ஸ்விட்ஜர்லாந்து) இருப்பதாகவும், பிரான்சில் அவரை ஆஸ்பத்திரியில் விட்டு விட்டு, தோழர் ஈ. வெ. ராவும், ராமும் ருஷ்யா போய் விட்டதாகவும் செய்தி எட்டியது.”

மற்றொன்று ஜினிவாவிலிருந்து,

2. “நாயக்கரது வருகையைப் பற்றி தெரிந்திருப்பீர்கள் என்று நினைக்கிறேன். கையில் ஒரு காசு கூட இல்லாத நிலையில் அவர் மார்க்செய்லன் வீதிகளில் என்னை விட்டு விட்டு வந்து விட்டார். அது அவருடைய சுபாவம், ஆகையால் அதைப் பற்றிக்குறை கூறுவதற்கில்லை. என்னுடைய சகோதரி சேகரித்து அனுப்பக் கூடிய சிறிய தொகையைக் கொண்டு கஷ்டத்துடன் நாட்களைக் கழித்து வருகின்றேன். தங்களுக்கு வேறு பலவித செலவு இருக்குமென்பது தெரிந்தாலும், தாங்கள் இது சமயம் ரூ. 300 கடனாகக் கொடுக்க கடமைப் பட்டுள்ளீர்கள் என்று தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். இந்தத் தொகையை தங்களால் அனுப்ப முடியாதிருந்தால் கூடுமானதையாவது அனுப்ப வேண்டுகிறேன்” என்பதாகும்.

இவற்றை சிலர் நம்பியும், சிலர் நம்பாமலும், இதன் உண்மைதான் என்னமாய் இருக்கக் கூடும் என்பதை அறிய ஆசைப்பட்டும் இருப்பதாக தெரிய வருகிறது.

இதைப் பற்றி இது சமயம் மிகச் சுருக்கமாகவே விளக்கினால் போதும் என்று கருதுகிறேன். ஏனெனில் தோழர் ராமநாதன் இங்கு பக்கத்தில் ஆஜர் இல்லை என்பது ஒரு புறம் இருந்தாலும் மேல்கண்ட கூற்றுகளைப் பொருத்த வரையில் தான் பொது ஜனங்களும் உண்மை அறிய ஆசைப் படுவார்கள் ஆனதினாலும் பத்திரிகைகளில் காணப்பட்ட மேற்கண்ட கூற்றுக்கள், அவை தானாகவே ஒன்றுக் கொன்று முரணாய் இருப்பதை வாசகர்கள் கூர்ந்து கவனித்தாலே ஒருவாறு உண்மை உணரலாம். ஆனதினாலும், மற்றும் அதைப் பரப்ப முயற்சிக்கின்றவர்களின் மனப் போக்கை கவனித்துப் பார்த்தால் என்ன கருத்துடன் இந்த பிரசாரம் செய்யப் படுகிறது என்பது தெளிவாகுமான தினாலும் வெகு சுருக்கத்திலேயே இருப்பது நலம் என்று கருதுகிறேன்.

தோழர் ராமநாதன் காயலாவுடன் எந்த ஆஸ்பத்திரியிலும் விட்டு விட்டு வரப்படவில்லை என்பது அவர் கடிதங்கள் என்பவைகள் ஒன்றிலிருந்தே வெளிப்படுகிறது. அவர் கையில் ஒரு காசு கூட இல்லாமல் விட்டு விட்டு வரப்படவில்லை என்பதும் அவரது கடிதங்கள் என்பவைகளின் மற்றொன்றிலிருந்து விளங்குகின்றது. ஆகவே பிரசாரத்திற்கு ஆதாரமான இரண்டு கூற்றுகளும் உண்மையில்லை என்பதை நான் எடுத்துக் காட்ட வேண்டியதில்லை. ஆனால் தோழர் ராமநாதனால் எனக்கு எழுதப்பட்ட இரண்டு கடிதத்தை இதில் பிரசுரிக்கிறேன்.

அவ்விரண்டு கடிதத்தையும் பார்த்தால் ஒன்று தோழர் ராமநாதன் இந்தியாவுக்கு வர இஷ்டப்படவில்லை என்பதும், நாம் அழைத்தும் அதை மறுத்திருப்பதும், என்னை மாத்திரம் தனியாய் இந்தியாவுக்குப் போகும்படி வலியுறுத்தி இருப்பதும் விளங்கும். இதன் காரணம் அவரது குடும்பத்தாருக்

கும் நெருங்கிய நண்பர்களுக்கும் தெரியும்) மற்றொன்று நான் இந்தியா வந்து சேர்ந்த பிறகு தோழர் ராமநாதனால் ஜினிவாவிலிருந்து எழுதி இருப்பது விளங்கும். அவையாவன:-

Madrid Hospital
17-8-1932

நமஸ்காரம்,

எனக்கு உடம்பு கொஞ்சம் செளக்கியமாய் விட்டபடியால் உடுப்பு தேவையாய் இருக்கிறது. அதற்கு சவுக்காரம் போடாதவைகளை வீட்டுக் காரியிடம் கொடுத்து போடச் சொல்லி காயவைத்து ஒரு செட் பூட்ஸ் Socks உடன் அனுப்பி வைக்க வேண்டுகிறேன். கை பையில் Brush Paste சவரம் பண்ணிக் கொள்ள கத்தி பெட்டி சோப்பும் கடிதம் எழுத காகிதம், கவர், பென்சில், ஸ்டாம்பும் அனுப்ப வேண்டுகிறேன். அவ்விடமுள்ள என் புஸ்தகத்தில் Bertrand Russel அனுப்புவது நலம்.

தாங்கள் எனக்காக காலம்கடத்தாமல் மேல் கொண்டு போவதே சரி என்று மறு படியும் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

இங்கு வேலைக்காரர்களுக்கு ஏதாவது கொடுப்பது வழக்கமாகையால் சில்லரை கொஞ்சம் அனுப்ப வேண்டுகிறேன்.

ராமநாதன்.

குறிப்பு:- இந்த ஆஸ்பத்திரி மாட்ரிட்டுக்கு 6 மைல் தூரத்தில் Tetuan victorias என்ற இடத்தில் கட்டப்பட்டது. அங்கிருந்து மாட்ரிட்டுக்கு எழுதப்பட்டது.

II

S. Ramanathan
C/O Thomas cook.
Geneva, Switzer Land,
26-10-32.

அன்புள்ள அய்யா,

மேற்கண்ட எனது விலாசத்திற்கு “குடி அரசு” பத்திரிகை அனுப்பி வர வேண்டுகிறேன். மதத்தைப் பற்றிய புத்தகம் வெளியிட்டிருந்தால் நான்கு பிரதிகள் அனுப்பவும். பர்லினில் இருந்த ராமு இந்தியாவுக்குத் திரும்புவதாகச் சொல்லிவிட்டு இங்கிலாந்து போனதாகக் கேள்விப்படுகிறேன். அவ்விடம் திரும்பிவந்த விபரம் எழுத வேண்டுகிறேன்.

தங்கள் அன்பன்
ராமநாதன்.

இந்தக் கடிதம் நான் இந்தியாவுக்கு வந்ததுமேல் 13-11-32. தேதியில் ஈரோடு விலாசத்திற்கு கிடைத்தது.

இந்தக் கடிதங்கள் தோழர் ராமநாதனின் நிலையையும், என்ன நடந்திருக்கக்கூடும் என்பதையும் தானாகவே சொல்லும்.

தவிர தோழர் ராமநாதன் கையில் பணம் இல்லை என்பது உண்மை அல்ல என்பதை அவர் மற்றொரு நண்பருக்கு எழுதி இருப்பதாக சொல்லப் படும் கடிதங்கள் ஒன்றின் மூலமாகவே விளங்குமானாலும் அதைப் பற்றியும் சற்று விளக்குவோம்.

அவர் இந்தியாவுக்குத் திரும்புவது இல்லை என்கின்ற விஷயத்தை தனது சகோதரிக்கு சூசனையாய் காட்டி எழுதி செலவுக்கு அனுப்பும் படி எழுதிய கடிதத்தின் மீது அவ்வம்மையார் வருத்தப்பட்டு அவசியம் திரும்பி வரும்படி கெஞ்சிக் கேட்டுக் கொண்டும் மற்றும் அவர் கேட்டப்படி 300 ரூபாய் அனுப்பி இருந்த தொகையின் செக் ஒன்று என்னை அவர் பயணம் அனுப்பும் முதல்நாள் வரையில் மாற்றாமல் வைத்திருந்து அன்று தான் மாற்றிக் கொண்டார். இதோடு அவர் இந்தியாவுக்கு வருவதில்லை என்று சொன்ன பிறகும், அவர் தனக்கு பணம் தேவையில்லை என்று சொன்ன பிறகும் அவர் கப்பலை விட்டு இறங்கும் போது நான் கொடுத்த 5 பவுனும் மற்றும் அவரிடம் சில்லரையாய் இருந்த தொகையும் சேர்த்து சற்றேறக் குறைய 400 நானூறு ரூ. போல் அவர் கைவசம் இருந்தது. அவரது தங்கை அனுப்பிய ரூபாய் சுமார் ஒரு மாத காலமாய் செக்கு மாற்றாமலும், அதிலிருந்து செலவழிக்கச் செய்யாமலும் இருக்கும்படி வற்புறுத்தியவன் நானே யாகும்.

அன்றியும் அவர் ஜினிவாவுக்குப் போவதாய் பயணம் சொல்லி கொண்டு கப்பல் விட்டு இறங்கும் போது எப்பொழுது தான் இந்தியாவுக்கு வருவதாக உத்தேசம் என்று கேட்டதற்கு, ‘அதைப் பற்றி நான் முடிவு செய்ய வில்லை. இரண்டு மூன்று மாதத்தில் திரும்பலாம் என்று யோசித்திருக்கிறேன்’ என்று சொன்னார்.

எப்படியாவது இந்தியாவிற்கு திரும்பி வருவதுதான் கிரமமாகும் என்றும் சொன்னேன். கப்பல் புறப்பட இருந்ததால் என்னிடம் ரூபாய் பெற்றதும் ஆகட்டும் என்று சொல்லிக் கொண்டு அவசரமாய் கப்பலை விட்டு இறங்கினார்.

ஆகவே கையிலும் பணம் இருக்க நானும் கொடுத்து வந்திருக்க இந்தியாவுக்கு வருவதானால் இனியும் பணம் அனுப்பச் செய்கிறேன் என்று சொல்லியும் வந்திருக்க, தோழர் ராமநாதனை கையில் ஒரு காகம் இல்லாமல் நோயுடன் ஆஸ்பத்திரியில் விட்டு வந்ததும், மார்ச்செல்ஸ் தெருவில் விட்டு

வந்ததும் எவ்வளவு தூரம் உண்மையாய் இருக்கக் கூடும் என்பதை நாம் விளக்க வேண்டியதில்லை. நேரில் நடந்த வார்த்தைகள் என்பது எப்படி இருந்தாலும் இதில் பிரகரிக்கப்பட்ட எல்லா கடிதங்களிலிருந்தும் பொது ஜனங்கள் கருத வேண்டிய விஷயம் மூன்றேயாகும்.

1. தோழர் ராமநாதன் அவருடைய இந்திய நண்பர்களுக்கு எழுதிய கடிதங்கள் என்பவை கற்பனைக் கடிதங்களாக இருக்குமா?

2. அல்லது எனக்கு எழுதப்பட்டக் கடிதங்கள் என்பவை கற்பனையாக இருக்குமா?

3. எல்லாக் கடிதங்களும் தோழர் ராமநாதன் அவர்களால் உண்மையாகவே எழுதப்பட்டிருக்குமானால் அவர் நிலைமைதான் என்னவாக இருக்கக் கூடும் என்பவைகளேயாகும்.

இது விஷயத்தில் எப்படி வேண்டுமானாலும் கருதிக் கொள்ளவோ, முடிவு செய்து கொள்ளவோ வாசகர்களுக்கு பூரண சுதந்திரமும் போதிய அனுபவமும் உண்டு என்றே கருதி இதுசமயம் இத்துடன் முடிக்கின்றேன்.

ஈ. வெ. ரா.

குடி அரசு - அறிக்கை - 27.11.1932

அய்ய நாடார் மறைந்தார்

தோழர் ஊ. பு. அ. செளந்திர பாண்டியன் எம். எல். சி. அவர்களது அருமைத் தந்தையார் பட்டிவீரன்பட்டி, பழமையான பிரபல குடும்பஸ்தரும் பெரும் புகழ் பெற்றவரும் சமூகத்திற்கே நாயகமாய் இருந்து சமூக சமதர்மத் துக்கு வெகுகாலமாகவே போராடிக் கொண்டிருந்த வருமான தோழர் ஊ. பு. அய்ய நாடார் அவர்கள் காயலாவாய் இருந்து 18 தேதி இரவு 10 மணிக்கு காலம் சென்றார் என்ற சேதியைக் கேட்டு வருந்துகின்றோம். தோழர் அய்ய நாடார் அவர்கள் தென்னாட்டில் சமூக சீர்திருத்த முயற்சிகள் ஏற்படுவதற்கு முன்பும் சுயமரியாதை இயக்கம் தோன்றுவதற்கும் முன்பு இருந்தே சகல சமூகமும் ஒன்றுபட வேண்டும் என்றும், உயர்வு தாழ்வு கூடாதென்றும் போராடி வந்ததுடன் மூடப் பழக்கவழக்கங்களையும், திதி திவசம் போன்ற பார்ப்பன சூழ்ச்சிகளையும் அறவே வெறுத்து பிரசாரம் செய்து வந்தவர் களுமாவார். அது மாத்திரமல்லாமல் சுயமரியாதை இயக்கத்திற்கும் அது தோன்றிய காலமுதல் குடும்பத்துடன் சுற்றத்தாருடன் ஒத்துழைத்து அதற்கு அளவு கடந்த ஆதரவு அளித்துவந்தவருமாவார். இப்படிப்பட்ட பெரியார் தனது 60 வயதில் அருமை மனைவியாரையும் கண்கள் போன்ற மக்களாகிய தோழர் செளந்திரபாண்டியன், ரங்கசாமி மற்றும் சகோதரிகளான பெண் மக்களையும் விட்டு மறைந்தது மிக்க பரிதாபகரமான விஷயமாகும்.

அவரது மக்கள் யாவரும் இயற்கையை உணர்ந்த மதிவள்ளல்கள். ஆனதால் அன்னியரின் தேறுதலும் ஆறுதலும் தேவை இருக்காது என்றே கருதுகிறோம்.

குடி அரசு - துணைத் தலையங்கம் - 27.11.1932

ஆதிதிராவிட வாலிபர்கள் வரவேற்பு

தோழர்களே! நீங்கள் இங்கு எனக்கு உபசாரப் பத்திரம் வாசித்துக் கொடுக்கப் பட்டதைப் பற்றியும், தலைவர் புகழ்ந்து பேசியதைப் பற்றியும், நான் சிறிதும் பெருமையாகக் கொள்ளவில்லை. ஏனெனில் நான் பிறந்து வளர்ந்ததும் இந்த ஊர். நீங்கள் பிறந்து வளர்ந்ததும் இந்த ஊர். அன்றியும் சுமார் 10 வருஷத்திற்கு முந்திய வரையில் உங்களுக்கும் எனக்கும் வெகு நெருங்கிய சம்மந்தம் இருந்து வந்திருக்கிறது. ஆதலால் உள்ளுர்க்காரர்கள் நெருங்கிய சம்மந்தம் இருந்து வந்தவர்கள் ஒருவரை ஒருவர் புகழ்ந்து கொள்வது என்பது பரிசுக்கத்தக்கது என்றே கருதுகிறேன். உங்கள் பத்திரத் தில் உள்ளூரிலிருக்கிற உங்களை நான் முன்போல் கவனிக்கவில்லை என்று கண்டு இருக்கிறீர்கள். முன்போல் உங்களுக்குப் பலவித நன்மைகள் செய்ய வில்லை என்று சொல்லுகிறீர்கள். இவைகள் வாஸ்தவமாயிருக்கலாம். ஏனெ னில் நான் இந்த ஊர் முனிசிபல் சேர்மனாய் இருந்த காலத்தில் உங்கள் தெரு விற்கு என்று அதிக சலுகை காட்டினது போல் இப்போது நான் ஈடுபட்டி ருக்கும் காரியத்தில் தனி சலுகை என்றும், பொருள் சம்மந்தமாயும் நான் எதைச் செய்யமுடியும்? என் சொந்தத்திலும் எனக்கு முன்பு இருந்த மாதிரி யான பொருள் வருவாய் கிடையாது. பொதுக் காரியங்களின் உண்மை யாய் உழைப்பவர்களுக்கு வரும்படி இல்லாமல் போவதோடு கைபொருளும் சிதைந்து போய் விடும். ஆதலால் பொருள் மூலமாய் செய்யும் நன்மைகள் செய்வது கஷ்டமான காரியம்.

மற்றபடி நீங்கள் குறிப்பிட்டப் படியே உங்கள் சமூக விஷயத்தில் பொதுவாக ஒரு புரட்சிப் போன்ற காரியத்தை சுயமரியாதை இயக்கம் செய்திருக்கிறது என்று சொல்லுவதைக் கேட்டு நான் மிகவும் மகிழ்ச்சி அடை கிறேன். நான் காங்கிரசில் இருக்கும் போதும் தீண்டாதார் விஷயத்தைப் பற்றியே அதிகம் உழைத்திருக்கிறேன். வைக்கம் சத்தியாக்கிரகம் என்பதும் தீண்டாமை விலக்குக்காகத் தான் ஏற்பட்டதே தவிர வேறில்லை. 3 வருடத் திற்கு முன் நடந்த ஈரோடு கோயில் பிரவேசம் என்பதும் அது சம்மந்தமான வழக்கும் தீண்டாமை விலக்கு சம்மந்தமாக ஏற்பட்டதே தவிர வேறில்லை.

இன்னும் சுயமரியாதை இயக்கத்திலும் தீண்டாமை விலக்குத் தத்துவம் தான் முக்கிய இடம் பெற்றிருக்கிறது. அது விஷயமாய் சம பந்தி போஜனம், கலப்பு மணம் முதலியவைகள் கூட ஜாதி வித்தியாசம் என்பது சிறிதும் பாராமல் அநேக காரியங்கள் நடை பெற்று வருவதை நீங்கள் உணர்ந்தே இருக்கிறீர்கள். இங்கு சற்று முன் பேசிய தோழர் அன்ன பூரணியம்மாள் ஒரு “பறப்பெண்” அவரை மணம் செய்து கொண்ட இங்கிருக்கும் தோழர் ரத்தினசபாபதி ஒரு “திருநெல்வேலி சைவர்” ஒன்றுக் கொன்று எவ்வளவு வித்தியாசம் பாவிக்கப்படுவது மாறி இன்று “சதிபதி”களாய் உங்கள் முன் விளங்குவதைப் பாருங்கள். உங்கள் சமூகத்துக்கு சகல துறைகளிலும் சர்க்கார் உத்தியோகத்திலும் தனி பிரதி நிதித்துவம் எப்படி வந்தது? ஓர் காலத்தில் “சுயமரியாதை இயக்க மந்திரிகளாய்” இருந்த டாக்டர் சுப்பராயன், தோழர் முத்தைய முதலியார் ஆகியவர்கள் காலத்தில் தான் இது ஏற்பட்டது. அது போலவே சட்டசபை முதலிய ஸ்தாபனங்களிலும் கூட உங்களுக்குத் தனி பிரதிநிதித்துவம் எப்படிக்கிடைத்தது. “உலகமே வெறுத்துத் தள்ளிய” சைமன் கமிஷனை சுய மரியாதை இயக்கம் தான் உங்கள் நன்மைக்காக வரவேற்று, உங்கள் குறைபாடுகளைச் சொல்லிக் கொள்ளும் படி வேண்டிக் கொண்டதுடன் உங்கள் குறைபாடுகளையும் அது அறியும்படி செய்தது. அதன் பயன் தான் இப்போது எத்தனையோ பேர் தடுத்தும் சூழ்ச்சி செய்தும் ஒரு அளவா வது நீங்கள் அவைகளிலும் ஸ்தானம் பெற முடிந்தது. உங்களுக்குத் தனிக் கிணறும், தனிக் கோவிலும் கட்ட வேண்டுமென்று சொன்ன தேசியங்களும், மாளவியாக்களும் உங்களுக்கு பொது கிணற்றில் உரிமையும், பொதுக் கோவில்களில் அனுமதியும் கொடுக்கிறோம் என்று வாயலவிலாவது சொல்லக் கூடிய நிலைமை எப்படி ஏற்பட்டது? சுயமரியாதை இயக்கம் உங்கள் நிலைமையை உத்தேசித்தும், தேசியத்தின் வண்டவாளத்தை வெளிப் படுத்தியும் தீண்டாமை விலக்கின் சூட்சியை வெளியாக்கியும் செய்த பிரசார மல்லவா என்பதைச் சற்று யோசித்துப் பாருங்கள். இந்த காரியங்களுக்காக சுயமரியாதை இயக்கமும், தோழர்களும் பொது ஜனங்களிடத்தில் எவ்வளவு கெட்ட பெயர் வாங்கினார்கள், எவ்வளவு பழிப்புக்கும் தூஷணைக்கும் ஆளானார்கள் என்பது உங்களுக்குத் தெரியாதா?

இவற்றை யெல்லாம் யோசித்துப் பார்த்தால் உங்களுக்கு ஏதாவது நன்மை ஏற்பட்டதா இல்லையா என்பது நன்றாய் விளங்கும். இனிமேல் நீங்கள் ஒன்றுக்கும் கவலைப் பட வேண்டியதில்லை. இனியும் 10 வருஷக் காலத்திற்குள் தீண்டாமை இந்திய நாட்டை விட்டு பறந்தே ஓடிவிடும். தேசிய சூட்சி குறுக்கிடாமலிருந்தால் இன்னும் உங்களுக்கு எவ்வளவோ நன்மை ஏற்பட மார்க்கமுண்டு. எப்படி யெனில் உலகம் ஒரு பெரும் புரட்சிக்கு தயாராகிக் கொண்டு வருகின்றது. அப்புரட்சி வெற்றி பெற்றாலும், தோல்வி அடைந்தாலும் தீண்டாமையும், தாழ்த்தப்பட்ட தன்மையும் சமீபத்தில் அழிந்துதான் தீரும். இந்த நாட்டில் பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம் ஏற்பட்டு 160 வருஷ காலமாகியும் தீண்டாமை ஒழிக்கப் படாமல் இருப்பது பிரிட்டிஷாருக்குப்

பெருத்த அவமானகரமான காரியமாகும். அவர்கள் இனி ஆட்சி செய்ய தகுதியுடையவர்கள் அல்ல என்பதற்கு இந்த ஒரு காரணமே போதும். பிரிட்டிஷார் இந்தியப் பொது ஜனங்கள் மீது, பார்ப்பனர் மீது, இந்து மதத்தின் மீது பழி போடலாமானாலும், இவர்களுக்கு அறிவும் யோக்கியப் பொருப்பும்தான் எங்கு போயிற்று என்ற கேள்விக்கு இவர்கள் என்ன பதில் சொல்லுவார்கள். ஆகவே இனி யாருடைய தயவும் தேவையில்லாமலேயே காரியங்கள் நடந்து விடும். உலகத்தில் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்கு சுயமரியாதை உதயம் ஆகி விட்டது. அதன் முன் எந்த மதமும், எந்தக் கடவுளும், எந்த மகாத்மாக்களும், எந்த தேசியமும், எந்த அரசாங்கமும் இனி தடையாய் இருக்க முடியாது. இவைகள் இத்தனையும் அதன் வேகத்தில் கலந்து கொண்டு உங்களுக்கு நாங்கள் தான் நன்மை செய்தோம் என்று சொல்லி போலி உரிமை கொண்டாடி மக்களை ஏய்க்கவே அவைகள் இப்போது பாடுபடுகின்றன. இந்த ஏய்ப்பில் நீங்கள் சிக்கி விடாதீர்கள். உங்களுக்கு விடுதலை வேண்டுமானால், சமத்துவம் வேண்டுமானால் எந்த மதத்தையும், எந்த கடவுளையும், எந்த தேசியத்தையும், எந்த மகாத்மாவையும், எந்த அரசாங்கத்தையும் எதிர்பாராதீர்கள். இவைகள் ஒன்றினாலும் உங்களுடைய தீண்டாமையை ஒழித்து சமதர்மம் கொடுக்க முடியாது. உங்களுக்கு சுயமரியாதை உணர்ச்சி ஏற்பட வேண்டும். அவ்வுணர்ச்சி உண்மையாக உங்களுக்கு ஏற்பட்டால் உங்களை அறியாமலே பெரியதொரு புரட்சி ஏற்பட்டு விடும். அதில் நீங்கள் மாத்திரம் சமத்துவ மடைந்து உலக சுகபோகங்களில் சம சுதந்திரம் பெறுவதோடு நில்லாமல் உலகிற்கே சமதர்மம் வழங்கக் கூடியவர்களாகி விடுவீர்கள். ஆனால் நீங்கள் உண்மை சுயமரியாதை வீரர்களாக வேண்டும். மதத்திற்கு ஆளாவதோ, கடவுளுக்கு அடிமையாவதோ, தேசியத்திற்கும், அரசாங்கத்திற்கும் அடிமையாவதோ ஆன காரியங்களில் எதில் கட்டுப்பட்டு விட்டாலும் உங்கள் புரட்சி அடங்கிவிடும், வலுவற்றதாகி விடும். பிறகு பழய கருப்பன்தான் ஆய் விடுவீர்கள்.

நான் ஏன் இப்படி சொல்லுகிறேன்? எனக்கு மதமும் கடவுளும் இருந்திருக்கவில்லையா? இந்த ஊர் கோவில்களைப் போய் பாருங்கள். எங்கள் குடும்பப் பெயர் அங்கெல்லாம் இருக்கின்றதா இல்லையா? நாமம் பூசிக் கொண்டோ சாம்பல் அடித்துக் கொண்டோ இந்த ஊருக்கு வந்த “பாகவதர்” “அடியார்” என்பவர்களான சோம்பேறிகளுக்கெல்லாம் சத்திரம் போல் சாப்பாடு போட்டு வந்ததை நீங்கள் அறியீர்களா? சர்க்காரோடு தோளோடு தோள் போட்டு அதிகாரிகளுடன் உரைத்து நீங்கள் அறியீர்களா? தேசியத்தில் முன்னணியில் நின்று குடும்பத்துடன் அலைந்ததும் பலதடவை சிறை சென்றதும், நீங்கள் அறியீர்களா? நீங்கள் உள்ளூர்க்காரர்கள். ஆனதால் சகலமும் நேரில் பார்த்தவர்களானதால் இதை உங்களிடம் சொல்லுகிறேன். அயலூர்க்காரர்களுக்கு வேண்டுமானால் இது மயக்கத்தைக் கொடுக்கக் கூடியதாக இருக்கலாம். அப்படி இருக்க இப்போது ஏன் இவைகள் அவ்வளவும் புரட்டு என்றும் உங்களுக்கு பயன்படாதது என்றும், பணக்காரர்

களுடையவும் சோம்பேரி வயிற்றுப் பிழைப்புக் காரர்களுடையவும் நன்மைக்கு ஏற்ற ஆயுதங்கள் என்றும் ஏன் சொல்லுகிறேன். எல்லாவற்றையும் நான் அனுபவித்து பார்த்து விட்டேன். என்னுடைய 40, 50 வருஷ உலக அனுபவமும் இவைகளை சந்தேகமற விளக்கி விட்டது. ஆகவே நீங்கள் துணிவு கொண்ட புரட்சிக்குத் தயாராகுங்கள். நீங்கள் ஏன் கீழ் ஜாதி? என்று உங்களையே கேள்வி கேளுங்கள். கடவுள் காரணம் என்று தோன்றினால் உடனே அந்தக் கடவுளை தூள்தூளாக உடைத்தெரியுங்கள். மதக் கட்டளை என்று தோன்றினால் அம்மதத்தை சின்னா பின்னமாக்குங்கள் அல்லது அரசாட்சி முறை என்று கண்டால் அதை அழித்திடுங்கள். அல்லது மனிதர்களுடைய சூழ்ச்சி சுயநலப்பித்து என்று தோன்றினால் தைரியமாய் அவர்களுடம் இனிமேல் இந்தப் புரட்டு நடக்காது என்று சொல்லுங்கள். உங்கள் புரட்டுகளை உணர்ந்து விட்டோம் நல்ல தனத்தில் யோக்கியமாய் நடக்கிறீர்களா அல்லது இதற்காக எங்கள் உயிரை இழக்க வேண்டியதுதானா என்று கேளுங்கள்.

இதில் ஒன்றும் தப்பிதமில்லை. ஏனெனில் பாடுபட்ட நீங்கள் பட்டினி கிடக்கவும், கீழ் ஜாதியாய் இருக்கவும், சோம்பேரியாய் இருந்தவர் செல்வ வானாய் இருக்கவும், மேல் ஜாதியாய் இருக்கவும் ஏற்பட்ட முறைகள் எது வானாலும் அதை ஒழிப்பது எவ்விதத்திலும் குற்றமாகாது. அவை புரட்டின் பேரிலும் சூழ்ச்சியின் பேரிலும் சுயநலத்தின் பேரிலுமே கட்டப் பட்ட கட்டடமாகும். உங்களுக்கு உண்மையான சுயமரியாதை உணர்ச்சி வந்து விட்டால் அது மணலால் கட்டிய வீடு சரிந்து விழுவது போல் அது தானே சரிந்து விழுந்து விடும். ஆதலால் நீங்கள் உங்கள் பங்கை அடைய எதன் பேராலும் பின் வாங்காதீர்கள். உங்களுக்கு எந்த கோவிலுக்குள் போய் எந்தக் கடவுளை வணங்க அனுமதி கிடைத்து விட்டாலும் இதனால் எல்லாம் இன்று நீங்கள் படும் அரை பட்டினி அவஸ்தையையும், அரை நிர்வாண அவஸ்தையையும், கல்வி இல்லாமல் தற்குறிகளாய் மடையர்களாய் ஆக்கி வைத்திருக்கும் பகுத்தறிவற்ற அவஸ்தையும் ஒரு காலமும் நீங்கிவிடப் போவதில்லை. அதற்கு ஏற்ற முயற்சிகளே செய்ய வேண்டும். அதிலே வெற்றிபெற வேண்டும். அதற்காகத்தான் சுயமரியாதை உணர்ச்சி வேண்டுமென்கிறோம்.

குறிப்பு: வெளிநாடு சென்று திரும்பியபின் ஈரோட்டில் 27. 11. 1932ந் தேதி ஆதிதிராவிட வாலிபர்கள் கொடுத்த வரவேற்பில் ஆற்றிய சொற்பொழிவு.

குடி அரசு - சொற்பொழிவு - 04.12.1932

ஏன் பயப்பட வேண்டும்?

இன்று இந்தியாவில் சிறப்பாக தென்னிந்தியாவில் எங்கு பார்த்தாலும் எந்தப் பத்திரிகையைப் பார்த்தாலும், எந்த ஸ்தாபனங்களைப் பார்த்தாலும் அவற்றின் உள் மர்மம் “நாஸ்திகத்தை”க் கண்டு நடுங்கி “ஆஸ்திக”ப் பிரசாரம் செய்வதையே முக்கிய லட்சியமாகக் கொண்டு இருப்பதாகத் தெரிய வருகின்றது.

இதற்கு உண்மையான காரணம் என்னவெனில் இன்றையத்தினம் உலகில் காணப்படும் வலுத்தவன் இளைத்தவன் நிலைமைக்கு அடிக் காரணமாய் இருந்து சோம்பேரிகளுக்கும், பேராசைக்காரர்களுக்கும், முறடர்களுக்கும் ஆதரவாயிருந்து அவர்களது நிலைமையை மேலும் மேலும் பலப்படுத்தி நிலை பெறச் செய்து வந்திருப்பது இந்த ஆஸ்திகமே யாகும். விளக்கமாகச் சொல்ல வேண்டுமானால் ஆஸ்திகம் என்பதாக ஒன்று இல்லா திருந்திருக்குமானால் உலகில் மேல் ஜாதிக்காரனுக்கு இடமேது? குருமார்கள், முல்வாக்கள், பாதிரிமார்கள், அர்ச்சுனர்கள், புரோகிதர்கள், பண்டார சன்னதிகள், பட்டக்காரர்கள், மடாதிபதிகள் ஆகியவர்களுக்கு இடமேது? பிரபுக்கள், முதலாளிகள், லேவாதேவிக்காரர்கள், மிராசுதாரர்கள், பண்ணையார்கள், ஜமீன்தாரர்கள், ராஜாக்கள், மகாராஜாக்கள், இளவரசுகள், லட்சுமி புத்திரர்கள் ஆகியவர்களுக்கு இடமேது?

அன்றியும் இந்த ஆஸ்திகம் என்பது இல்லாதிருந்திருக்குமானால் கீழ் ஜாதிக்காரன், ஏழை, பிச்சைக்காரன், கூலி வேலையாள் முதலிய இழிவு படுத்தப்பட்ட - அடிமைப் படுத்தப்பட்ட, தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்கு இடமேது? என்பவைகளைக் கூர்ந்த அறிவு கொண்டு நடுநிலை என்னும் கண்ணாடி மூலம் பார்த்தால் யாவருக்கும் இதன் உண்மை நன்கு விளங்கும்.

அன்றியும் இன்றைய ஆஸ்திகப் பிரசாரர்கள் எல்லாம் எங்கு பார்த்தாலும் சரீரத்தினால் சிறிதும் பாடுபடாமல், நோகாமல் உட்கார்ந்து கொண்டு ஊரார் உழைப்பில் உண்டு உடுத்தித் திரியும் சோம்பேரிகளும் நயவஞ்சகர்களுமாகவே இருக்கின்றார்களே ஒழிய வேறு யாராவது இவ்வளவு இருக்கிறார்களா? என்பதைக் கவனித்தாலும் உண்மை விளங்காமல் போகாது.

மேலும் இந்த ஆஸ்திகக் கூட்டம் எல்லாம் நாத்திகத்திற்கு அணுவளவாவது பதில் சொல்ல யோக்கியதை இல்லாமல் இருந்தாலும் நாத்திகம் பரவுவதற்குக் காரணம் என்ன என்பதைக் கண்டு பிடித்து அதை சரிப்படுத்துவதற்கு யோக்கியதையோ இஷ்டமோ இல்லாமல் இருந்தாலும் அதைப் பற்றிக் கவனிப்ப தென்பதில்லாமல் ஒரே அடியாய் இது ரஷியப் பிரசாரம், போல்ஸ்விக் பிரசாரம் இவை மக்களை மிருகப் பிராயத்திற்குக் கொண்டு வரும் பிரசாரம், என்று சொல்லிப் பாமர மக்களின் மடமையை உபயோகப் படுத்திக் கொண்டு அவர்களை வெறியார்களாக்கி அதனால் ஆத்திகத்தை நிலைநிறுத்தி விடலாம் என்றே கருதுகிறார்கள். பாமரமக்களும், ஏழை மக்களும் தாழ்த்தப்பட்டு இழிவு படுத்தப்பட்ட மக்களும் என்றென்றைக்கும் மூடர்களாகவே இருப்பார்கள் என்று நினைத்துக் கொண்டிருப்பது தன்னைத் தானே ஏமாற்றிக் கொண்டிருப்பதாகத் தான் முடியுமே அல்லாமல் மற்றபடி அதனால் யாதொரு பயனும் ஏற்படப் போவதில்லை என்பது மாத்திரம் உறுதி.

நாத்திகம் “ரஷ்யாவிலிருந்து பரவுகின்றது” என்று சொல்லி விடுவதன் மூலமாகவே ஆத்திகர்கள் நாத்திகத்திற்கு ஒரு இழிவு கற்பிக்க முயற்சிக்கின்றார்கள் அதற்கு உதாரணமாக ரஷ்யாவின் நாத்திக திட்டத் தையும் வெளிப்படுத்தி இருக்கின்றார்கள்.

அதாவது ரஷிய சர்க்கார் தங்கள் நாட்டில் 5 வருஷங்களுக்குள் கடவுள், மதம், கோயில் ஆகியவைகள் இல்லாமல் இருக்க ஏற்பாடு செய்திருக்கிறார்கள். இந்த 5 -வருஷ நான்ஸ்த்திக திட்டத்தைப் பற்றி லண்டன் பார்லிமெண்டு மெம்பர் தோழர் ஆதல்ட்ச்சஸ் என்பவர் பேசிய ஒரு விருந்துப் பேச்சில் குறிப்பிட்ட தென்னவென்றால்:-

1. முதல் வருஷத்தில் கோவில்களையும், மார்க்க ஆராதனைகளையும் இடங்களையும் மூடிவிடுவது.

2. இரண்டாவது வருஷத்தில் எந்த வீடுகளிலும் பிரார்த்தனைக்கு இடம் இருக்கக் கூடாது என்பதுடன், சர்க்கார் உத்தியோகத்தில் மத சம்பந்தமான எண்ணமுடையவர்கள் யாவரும் இல்லாமல் செய்து விடுவது மத சம்பந்தமான புஸ்தகங்கள் ஆதாரங்களெல்லாம் அழிக்கப்பட்டாகவேண்டும். நாத்திக படம், நாடகம், சினிமா முதலியவை நூற்றுக் கணக்காக நடத்த வேண்டும்.

3. மூன்றாவது 5 வருஷத்தில் எந்த வீடுகளிலும் கடவுள் என்ற உச்சரிப்பே இல்லாதபடி செய்து விடுவது. இந்த உத்திரவுக்கு கீழ் படியாதவர்களை தேசத்தை விட்டு வெளியாக்கி விடுவது.

4. எல்லாக் கோவில்களையும் பிரார்த்தனை ஸ்தலங்களையும் பொது நன்மைக்கு பயன்படும்படி சினிமா இளைப்பாறும் மண்டபம், காலப் போக்கு ஸ்தலம் ஆகியவைகளாக மாற்றுவது.

5. ஐந்தாவது வருஷத்தில் அதாவது 1-5-37க்குள் கடவுளுக்கு வீடோ வணங்க இடமோ நினைக்க உள்ளமோ ரஷிய எல்லைக்குள் இருக்கக் கூடாது.

என்பதாகும். இந்தக் காரியங்களில் ரஷியர் வெற்றி பெற்று விடுவார்கள் என்பதற்கு இப்போதே அங்கு பல அறிகுறிகள் காணப்படுகின்றன. அன்றியும் ரஷ்யா இந்த நிலை எய்தி விட்டால் அங்குள்ள மனித சமூக விடுதலையும் சமத்துவமும் சுதந்திரமும் பெற்றுக் கவலை இன்றி மேன்மையால் வாழ்வார்கள் என்பதற்கும் அங்கு அநேக அறிகுறிகள் தோன்றுகின்றன. எப்படியெனில் ரஷியர்கள் கடவுளையும் மதத்தையும் அழிக்கவேண்டும் என்று கருதியது இன்று நேற்றல்ல. வெகுகாலமாகவே கருதி வந்திருக்கிறார்கள்.

என்றைய தினம் கஷ்டப்படுகின்ற மக்களுக்கு தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்கு ஏழைமக்களுக்கு, தொழிலாளிகளுக்கு தங்கள் கஷ்டத்தையும் இழிவையும் பசிக் கொடுமையையும் நீக்கிக் கொள்ள வேண்டும் என்கின்ற உண்மையான எண்ணம் உதிக்கின்றதோ அன்றே கடவுளும் மதமும், ஓடித்தான் தீர வேண்டும், மறைந்து தான் ஆகவேண்டும்.

ஆகவே ரஷிய ஜனங்கள் கொடுங்கோன்மையிலும், முதலாளிகள் பிரபுக்கள்மார் ஆதிக்கத்தினாலும் அனுபவித்து வந்த துன்பங்களில் இருந்து மீள் வேண்டும் என்று கருதிய நிமிடமே கடவுள் பேரிலும், மதத்தின் பேரிலும், பாய்ந்து அவற்றின் பிடித்தத்தை மக்களிடே இருந்து தளர்த்தி விரட்டி அடிக்க ஆரம்பித்து விட்டார்கள். அவர்களது வெற்றி முரசொலி “கடவுளை ஒழிப்பது பணக்காரர்களை ஒழிப்பதாகும்” “மதத்தை ஒழிப்பது உயர்வு தாழ்வை அழிப்பதாகும்” என்பதேயாகும்.

இந்த முரசை ரஷியாவெங்கும் அடித்து ரஷியமக்களின் உள்ளத்தில் கல்லின் மேலேழுதிய எழுத்துப்போல் பதியவைத்த பிறகுதான் கொடுங்கோன்மை வேருடன் சாய்ந்தழிந்தது பணக்காரத் தன்மை அதன் கிளைகளுடனும் சுற்றங்களுடனும் மறைந் தொழிந்தது.

கடவுளும், மதமும் ஒழிந்து விட்டதால் “மக்களுக்கு” ஆபத்து என்பது ரஷியாவில் இல்லை என்பது ஓரளவுக்கு ரூஜுப் படுத்தப் பட்டதை நாமும் நன்றாய் மனப் பூர்வமாய் ஒப்புக் கொள்ளுகிறோம். ஆனால் எந்த மாதிரியான மக்களுக்கு ஆபத்து ஏற்பட்டது என்பது தான் இங்கு கவனிக்க வேண்டிய முக்கிய விஷயமாகும். எனவே எப்படிப்பட்ட மக்களுக்கு ஆபத்து வந்து விட்டது என்றால், இன்றைய தினம் இந்தியாவில் ஆத்தீகப் பிரசாரமும் மதப் பிரசாரமும் செய்யும் மக்களைப் போன்ற மக்களுக்குத் தான் ரஷியாவிலும் கடவுளும் மதமும் ஒழிந்ததால் ஆபத்து வந்துவிட்டது. இப்படிப்பட்ட மக்கள் அங்கு 100க்கு 5 பேர்களோ 7 பேர்களோ தான்

அதாவது சக்கிரவர்த்திகளாகவும், அரசர்களாகவும், ஜமீன்தாரர்களாகவும், முதலாளிகளாகவும் பெரியபெரிய உத்தியோகஸ்தர் டாக்டர்கள் வக்கீல்கள் போன்ற பல ஊரான் உழைப்பில் கொள்ளை அடிப்பவர்களாகவும், பாதிரி களாகவும் முல்லாக்களாகவும், குருமார்களாகவும் மேல் ஜாதிக்காரர்களாகவும் இருந்து வந்த மக்களுக்கே தான் ஆபத்து வந்து விட்டது.

மற்றபடி இவர்கள் தவிர்ந்த மற்ற 100க்கு 90 பேர்களுக்கு மேற்பட்ட ஏழைகள் தொழிலாளிகள் கீழ்மைப்பட்டவர்கள் என்று சொல்லத்தக்க மக்கள் யாவருக்குமே மேன்மை கிடைத்து விட்டது. அதுவும் தூங்கும் போது கீழ் மகனாய் கூலியாய் அடிமையாயிருந்து விழித்தெழும்போது மேன்மகனாய் விடுதலை பெற்றவனாய் சமவுரிமை அடைந்தவனாய் ஆனதுபோல் நிலைமை உயர்ந்து விட்டது.

ஆகவே கடவுளும் மதமும் ஒழிவதின் மூலம் மக்கள் சமூகத்திற்கு எந்த நாட்டிற்கும் இவ்வித “ஆபத்து” நிலைமைதான் ஏற்படக்கூடும். இந்தப்படியான “ஆபத்து” நிலையை தாழ்த்தப்பட்ட அடிமைப்படுத்தப்பட்ட ஏழைத் தொழிலாளிமக்கள் அதுவும் இந்தியாவில் மாத்திரமல்லாமல் ரஷியா தவிர உலகமெங்கனும் 100க்கு 90 பேர்களாயிருப்பவர்கள் மேளதாளம் வைத்து வருந்தி வருந்தி அழைத்து வரவேற்க வேண்டி யவர்களாகவே இருக்கிறார்கள். இவர்களை இனி ஹரிபஜனையினாலும் ஆண்டவன் மகிமை யினாலும் - அடியார்கள் தூதர்கள் பெருமையினாலும் ஒரு நாளும் மறக் கடித்து விட முடியாது.

உலகத்தில் எந்த ஆண்டவனை நம்பின சமூகமும் எந்த மதத்தை ஏற்ற சமூகமும், இந்த கதியில்தான் இருந்து வருகின்றதே யொழிய “ஆண்ட வனையும் அவனை அடையும் மார்க்கத்தையும்” ஒழித்த ரஷியாவைப்போல் மனித சமூகம் உயர்வு தாழ்வு இல்லாமல் சமதர்மமாய் இருப்பதாக யாராவது சொல்ல முடியுமா?

பணக்காரர்கள் கோவில்கள், சர்ச்சுகள், மசூதிகள் கட்டியதினாலும் வேத பாடசாலைகள், யுனிவர்சிட்டிகள் மதரசாக்கள் கட்டி விட்டதினாலேயும் பத்திரிகைக்காரர்கள் வேதத்தின் பெருமையையும், புராணத்தின் மகிமை யையும், பக்கம் பக்கமாய் எழுதி “ஆண்டவனையும் மார்க்கத்தையும்” புகழ்ந்து கொண்டு “நாஸ்திகர்”களை வைவதினாலேயும் ஏழை மக்கள், இழிவுபடுத்தப்பட்ட மக்கள், பாடுபட்டுப் பட்டினி கிடக்கும் மக்கள் எழுத்து வாசனை அறிய வகையில்லாமல் தடுத்து தாழ்த்திவைக்கப் பட்டிருக்கும் மக்கள் கண்களில் மண்ணைப் போட்டு விடமுடியுமா? என்றுதான் கேட்கின்றோம்.

இப்படிப்பட்ட மக்கள் எந்த நாட்டில் எந்த மார்க்கத்தில் எந்த ஆண்டவன் படைப்பில் இல்லாமலிருக்கின்றார்கள்? என்று பந்தயம் கட்டி

கேட்கின்றோம். இந்த குறைகளுக்கு கொடுமைகளுக்கு ஆண்டவன் செயல் என்பதல்லாமல் வேறு என்ன பதில் இந்த ஆத்திகர்கள் சொல்லக் கூடும் என்று பணிவாய்க் கேட்கின்றோம். உலகம் தோன்றி பல “லட்சக்கணக்கான” காலங்களாகி விட்டன. “கடவுள்கள்” தோன்றி வெகு காலம் ஆகிவிட்டன. மார்க்கங்கள் தோன்றி ஆயிரக்கணக்கான வருஷங்களாகி விட்டன. இத் தனை கால கடவுள் - மத ஆட்சியிலும் மனித சமூகம் சீர்படவில்லை. கவலை யில்லாமல் வயிற்றுக்கு ஆகாரமில்லை. மனிதனுக்கு மனிதன் அடிமைப்பட்டு உழைக்காமல் வாழ முடியவில்லை என்கின்றதான நிலைகள் இன்னமும் இருக்குமானால் இந்த கடவுள்களும், மார்க்கங்களும் இனி அரை நிமிஷ மாவது உலகில் இருக்க அருகதை உண்டா என்றுதான் கேட்கின்றோம்.

160 வருஷ காலம் இந்தியாவை பிரிட்டிஷார் ஏகபோக சர்வாதிகார சக்கிரவர்த்தியாய் ஆண்டும் இந்தியாவில் 100க்கு 90 தற்குறிகளும் 100க்கு 97க்கு கீழ் ஜாதியாரும் மற்றும் தீண்டாத ஜாதியும், தெருவில் நடக்காத ஜாதியும் இன்னும் இந்தியாவில் இருப்பதினால் அவர்கள் இந்தியாவை ஆள ஒரு சிறிதும் யோக்கியதை கிடையாது என்று எப்படி சொல்லுகின்றோமோ, அவர்களை விரட்டி அடிக்க எப்படி பாடுபடுகின்றோமோ, அதுபோல் தான் ஏன்? இன்னும் அதற்கும் மேலாகத்தான் இந்தக் கடவுள்களையும் மார்க்கங்களையும் விரட்டி அடிக்க கடமைப் பட்டிருக்கின்றோம். எப்படி எந்த மதமும், எந்த மார்க்கமும் மக்களை சமமாக பாவிக்காது சமமாக ஆக்காது; இதுவரை பாவிக்கவும் இல்லை, ஆக்கவும் இல்லை என்று சொல்லு கிறோமோ, அதுபோல் தான் இன்று உலகில் வேறு எந்த அரசும், ஆட்சியும் மக்களை சமமாக பாவிக்க வில்லை - நடத்தவில்லை என்று சொல்லி எப்படிப் பட்ட ஆட்சியும் வேண்டியதில்லை, சமதர்ம ஆட்சியே வேண்டும் என் கின்றோம். இதனால் யாருக்கு என்ன கஷ்டம் என்பது நமக்கு விளங்க வில்லை. யாராவது “எங்கள் ஆண்டவன் கட்டளை, எங்கள் மார்க்க கொள்கை எங்கள் அரசியல் முறை இதுதான்” என்று சொல்ல வருவார் களானால் குஷாலாய் வரட்டும் மண்டியிட்டு வரவேற்கக்காத்திருக்கிறோம். அவர்களோடு ஒன்றுபடக் கலர முன்னிர்க்கிறோம். அதில்லாமல் “இது போல்ஷவிக் பிரசாரம்” “இது மனித சமூகத்திற்கு ஆபத்து” “இது தேசியத்திற்கு ஆபத்து” “இது சுயராஜ்ஜியத்திற்கு ஆபத்து” “இது சட்டத் திற்கும் நீதிக்கும் அமைதிக்கும் ஆபத்து” என்கிறதான பூச்சாண்டிகளைக் கொண்டு ஏழைகள் - பட்டினி கிடக்கின்றவர்கள் - கீழ்மைப் படுத்தப் பட்டவர்கள் கண்களில் முளகு பொடியைக் தூவ முற்பட்டால் கண்கள் போனாலும் உயிர் போனாலும் எத்தனை காலமாவதானாலும் எப்பாடு பட்டா கிலும் இதைச் சாதித்துத் தீர வேண்டு மென்றுதான் சொல்லுவோம் - அவர் களுக்கு இதை தவிர வேறு மார்க்கம் இல்லை என்றுதான் சொல்லுவோம்.

குடி அரசு - தலையங்கம் - 04.12.1932

ஈ.வெ.ராமசாமிக்கு முனிசிபல் உபசாரம்

ஈரோடு முசினிபல் சேர்மென் அவர்களே, ஸ்கூல் போர்ட் காரியதரிசி அவர்களே!! மஹா ஜன ஸ்கூல் ஹெட்மாஸ்டர் அவர்களே,

தாங்கள் வாசித்துக் கொடுத்த உபசாரப் பத்திரத்திற்காக நான் பெருமை கொள்ள வேண்டியவனும் நன்றி செலுத்தவேண்டியவனு மாவேன். ஆனால் இவைகளை எனக்கு நானே செய்து கொண்டது போல் கருதினேயானால் இதனால் ஒரு மகிழ்ச்சியும் நன்றி செலுத்த வேண்டிய அவசியமும் எப்படி ஏற்படும்.

ஏனெனில் இந்த ஊரிலுள்ள மிகப் பழமையான ஸ்தாபனங்களான இம்மூன்றும் அவைவேறு நான்வேறு என்று பிரிப்பதற்கு முடியாத மாதிரியில் ஒன்றிலிருந்து வருகின்ற ஸ்தாபனங்களல்லவா? என்பதை யோசித்துப் பாருங்கள். அவற்றின் நிர்வாகிகளாகிய தாங்களும், மற்றும் தங்கள் சகாக்களும் சகோதரர்கள் போன்ற நெருங்கிய அன்பர்களாய் இருக்கிறவர்கள் அல்லவா என்பதை யோசித்துப் பாருங்கள். ஆகவே இப்படிப்பட்ட நிலையில் அளிக்கப்படும் மரியாதைகளை நான் எப்படி போற்றக் கூடும்? எப்படி அரியதென்று எண்ணக் கூடும்? என்றாலும் தாங்கள் எல்லோரும் என்னை உற்சாகப்படுத்தவும் என்னிடம் வேலை வாங்கவும் உங்களுக்கு இருக்கின்ற அவாவை காட்டுவதற்கு ஆக பயன்படுத்திக் கொண்ட ஆயுதங்கள் என்றே கருதி அந்தப்படியே நடக்கிறேன் என்பதாக உறுதி கூறுவதைத் தான் உபசாரத்திற்குப் பதிலாகவும் நன்றி கூறுவதாகவும் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

தோழர்களே, உங்கள் உபசாரப் பத்திரங்களில் கண்டுள்ள புகழ்ச்சி வாக்கியங்கள் என்னை சந்தோஷிக்கச் செய்யவில்லை அதற்குப் பதிலாக என்னை வெட்கப் படவே செய்தது. ஏனெனில் அந்தப்படி அளவுக்கு மீறி புகழ்ந்து கூறியிருக்கிறீர்கள். என்றாலும் அவற்றில் சுயமரியாதை இயக்கத் தையும் சமதர்மக் கொள்கைகளையும் குறிப்பிட்டுப் பாராட்டி இருப்பதில் நான் மிக மிக திருப்தியும் மகிழ்ச்சியும் அடைகின்றேன். இவ்விரண்டு விஷயங்களும் இப்போது நமது நாட்டில் சிலருக்கு எருதுகளுக்கு முன்னால் சிகப்பு

வேஷ்டியைப் போட்டால் அது எப்படி மிரண்டு துள்ளித் துள்ளி குதிக்குமோ அதுபோல் ஒரு விஷயத்தையும் நடுக்கத்தையும் கொடுத்திருக்கிறது. அதனால் எவ்வளவோ தூரம் தங்களை மறந்து கண்டபடி பேசுகிறார்கள். இப்படிப்பட்ட பேச்சுக்கள் எல்லாவற்றையும் ஒரே அடியாய் நான் அலட்சியம் செய்து விடுவதில்லை. சிலவற்றைப் பற்றியாவது நான் சிந்திப்பதுண்டு. அப்படி சிந்திப்பதில் நான் மயங்கத்தக்க விஷயம் ஒன்றும் எட்டாவிட்டாலும் அப்படிப்பட்ட நபர்களில் இதை உத்தேசித்து பார்க்கின்ற போது ஒரு சமயம் நமது லட்சியங்கள் மக்களுக்கு ஏதாவது கெடுதி அளிக்கக் கூடியதோ என்கின்ற எண்ணம் தோன்றி அயரச் செய்வதுண்டு. ஆனால் அப்படிப்பட்ட அயர்வுகளைப் போக்கும் ஒப்பற்ற மருந்து போல் உங்கள் உபசாரப் பத்திர வாக்கியங்கள் காணப்படுகின்றன.

அப்படிப்பட்டவர்களுடைய கூப்பாடுகளுக்கும் ஆவலாதி களுக்கும் தக்க சமாதானங்கள் உங்கள் பத்திரங்களில் இருக்கின்றன. அது மாத்திரம் மல்லாமல் அவைகள் இயற்கைதான் என்றும் அவற்றில் சிறிதும் லட்சியம் செய்யக் கூடாதென்றும் கண்டுள்ள தைரிய வார்த்தைகள் நிரம்பிக் கிடக்கின்றன. ஆகவே அவற்றிற்காக நான் நன்றி செலுத்தக் கடமைப்பட்டவன்.

இந்தச் சமயத்தில் நான் ஏதாவது சில வார்த்தைகள் சொல்ல வேண்டுமென்று நீங்கள் எதிர்பார்க்கிறீர்கள் என்று எனக்கு தெரிகிறது. நான் எதைப் பற்றி பேசக் கூடும்? ஸ்தல ஸ்தாபனங்கள், கல்வி என்கின்ற இரண்டு விஷயங்களைப் பற்றிப் பேசுவதே பொருத்தமுடையது என்று கருதுகிறேன்.

தோழர்களே!

நமது நாட்டு ஸ்தல ஸ்தாபனங்கள் என்பதானது நாட்டு மக்களின் நன்மைக்கு ஏற்பட்டது என்று சொல்லப்பட்டாலும் அவற்றின் நிர்வாகப் பரிபாலனமானது சுதந்தரமானது. நாட்டு மக்கள் கையில் ஒப்படைக்கப் பட்டிருப்பதாய் கூறப்பட்டாலும் அவைகள் எல்லாம் உண்மையான நாட்டுமக்கள் நலனுக்கு நடப்பதாகவும் உண்மையான நாட்டு மக்கள் கைக்கும் வந்திருப்பதாகவும் ஒரு சிறிதும் கூற முடியாது. நாட்டு மக்கள் என்றால் யார் நாட்டு மக்களை மாத்திரம் அல்லாமல் உலக மக்களையே இரண்டு விதமாகத் தான் பிரிக்கலாம்.

ஒரு பிரிவில் 1. செல்வவான்கள் 2. முதலாளிகள். 3. மிராசுதாரர்கள். 4. பெரிய வரும்படியுள்ள உத்தியோகஸ்தர்கள், புரோகிதர்கள், படிப்புள்ளவர்கள் போன்றவர்கள் அடங்குவார்கள். மற்றொரு பிரிவில் 1. ஏழைகள் 2. தொழிலாளிகள். 3. பயிரிடும் குடியானவர்கள். 4. கூலியாட்கள் இம்மாதிகள் கீழ் ஜாதிக்காரர்கள், பாமரர்கள் போன்றவர்கள் அடங்குவார்கள். முதல் வகுப்புப் பிரிவில் மொத்த ஜனங்களில் 100க்கு 10பேர்களுக்குள் அடங்கிய

எண்ணிக்கையுள்ளவர்கள் இருப்பார்கள். பிற்பட்ட வகுப்பில் 100க்கு 90 பேர்களுக்கு மேல் இருப்பார்கள்.

ஆகவே மேற்கண்ட இரண்டு வகுப்புகளுக்கு பிரதிநிதிகள் யாராயிருக்கிறார்கள். மேற்கண்ட ஸ்தாபன நிர்வாகங்கள் யார் கையில் இருக்கின்றன என்பவற்றைச் சற்று சிந்தித்துப் பாருங்கள். 100க்கு 90 பேர் கொண்ட கஷ்டப்படும், கீழ் நிலைமையிலுள்ள மக்களுக்கு 100க்கு 10 பேர் கொண்ட சுகமனுபவித்துக் கொண்டிருக்கும் மேல் நிலையிலுள்ள மக்கள் இருக்கிறார்கள். இந்த முறையை எப்படி ஜனநாயகம் என்று சொல்ல முடியும், இந்த ஸ்தாபனங்களை எப்படி ஜனப்பிரதிநிதித்துவம் பொருந்தியது என்று சொல்ல முடியும். பெயரளவில் பொது ஜனங்களுக்கு ஒட்டுக் கொடுக்கப்பட்டு இருக்கிறது என்று சொல்லலாமே ஒழிய பொது ஜன பிரதி நிதித்துவத்திற்கு பயன்படக் கூடியதாய் இருக்கின்றா பாருங்கள். எந்த ஸ்தாபனமும் எந்த நாட்டிலும் இப்படித்தான் இருந்து வருகின்றன. ஏழைகளுக்கு ஏற்ற மாதிரி லட்சியம் மாற்றப்பட்டாலொழிய மற்றப்படி எவ்விதத் திட்டத்திலும் உண்மையான பலன் ஏற்படாது. எவ்வளவோ கஷ்டப்பட்டு ஆட்சிமுறையை மாற்றியிருப்பதாக நினைத்துக் கொண்டாலும் இதுவரை நிர்வாக ஆட்சி எதுவாயிலாவது மாறுபாட்டைந்து இருப்பதாகக் கருதமுடியுமா என்று பாருங்கள்.

கஷ்டப்படும் மனிதனுக்கு சுகப்படும் மனிதன் பிரதிநிதியாகவும், ஏழைக்கு செல்வவான் பிரதிநிதியாகவும், தொழிலாளிக்கு முதலாளி பிரதிநிதியாகவும், கீழ் ஜாதிக்கு மேல்ஜாதி பிரதிநிதியாகவும், அடிமைப்பட்டப் பெண் சமூகத்துக்கு ஆதிக்கம் செலுத்தும் ஆண்சமூகம் பிரதிநிதியாகவும் தானே பெரிதும் பிரதிநிதித்துவம் பெற்றிருக்கிறது. இதை ஞாயம் என்று சொல்ல முடியுமா? எலிகளுக்கு பூனை பிரதிநிதிகளாய் வருவதாய் இருந்தால் பயன் உண்டாகுமா என்று யோசித்துப் பாருங்கள். அன்றியும் இன்றைய ஸ்தல ஸ்தாபனங்கள் ஏழைகளுக்கு உதவும் படியாய், ஏழைகள் கிரமமான பிரதிநிதித்துவம் பெரும்படியாய் அமைக்கப்பட வேண்டும். ஏழை மக்களுக்குத் தங்கள் நிலைமையையும் அதன் காரணத்தையும் உணரும் படியாகவும் அதற்குப் பரிகாரம் தேட யோக்கியதை உண்டாகும் படியாகவும் கற்பிக்கப்பட வேண்டும். அவர்கள் பெறும் பிரதிநிதித்துவத்தை சரியானபடி பிரயோகித்துக் கொள்ளவும் கற்பிக்கப்பட வேண்டும்.

இப்போது செல்வவான்களுக்கும் படித்த கூட்டத்தாருக்கும், தங்கள் நிலைமையும் அதை அடையும் விர்த்தி செய்யும் மார்க்கமும், அதற்காக ஸ்தல ஸ்தாபனங்களை எப்படி அடைவது அதில் தங்கள் நன்மை எப்படி மேலும் மேலும் பெருக பயன்படுத்திக்கொள்வது என்பது நன்றாய் தெரியும். அதுபோல் மற்றவர்களைப் பார்க்க வேண்டாமா. தேசத்தின் முன்னேற்றம், விடுதலை, சுதந்திரம் என்பவைகள் பெரும்பான்மையான 100க்கு 90 ஆக

உள்ள மக்கள் சமூகத்தின் முன்னேற்றம் விடுதலை சுதந்திரம் ஆகியவை களைப் பொருத்ததா 100க்கு 10 பேராக உள்ள மக்களின் ஏற்கனவே உயர் நிலையில் உள்ள மக்களின் நன்மையைப் பொருத்ததா என்று பாருங்கள். நாம் இப்படிச் சொல்லுவதற்கு ஆக வருத்தப் படாதீர்கள். உங்கள் மீது சிறிதும் தப்பிதம் சொல்ல முடியாது. மற்றவர்களை விட ஈரோடு எவ்வளவோ ஏழைகளுக்கு பயன்படக் கூடிய நிலையில் இருக்கிறது. இது மாத்திரமல்ல மற்ற நாடுகளை விட இந்தியா இந்தக் காரியத்தில் அதிக மோசம் என்று சொல்லி விட முடியாது. வெகுசாலமாக நாகரீகத்தில் சிறந்து விளங்கும் ஜெர்மனி தேசம் சமதர்ம ஜனநாயகமாய் இருந்தும் சக்கரவர்த்தியையும் அரசனையும் பட்டத்தில் இருந்து இறக்கி தேசத்தை விட்டு விரட்டி அடித்து ஜனங்களே அரசாட்சி புரிகிறார்கள் என்று சொல்லப்பட்டாலும் அங்கு, இங்குள்ள ஏழைகளை விட அதிக ஏழைகள் கஷ்டப்படுகிறார்கள் மக்களுக்கு வேலையே இல்லாமல் திண்டாடுகிறார்கள். ஒவ்வொரு பெரிய தொழிற்சாலைகளும் வியாபார ஸ்தலங்களும் 3ல் 2 பாகம் மூடிக்கிடக்கின்றன. விபசாரித்தனத்தினால் பணம் சம்பாதித்து வயிறு வளர்க்க வேண்டிய பெண்களின் எண்ணிக்கை வேலையல்ல. நல்ல கௌரவமான கடைத் தெருக்களில் பெருத்த கூட்டங்களுக்கிடையில் பகல் காலத்தில் கையைப் பிடித்து ருமுக்கு வரும் படி அழைக்கிறார்கள்.

நல்ல ஆபீசுகள் கம்பெனிகள் இருக்கும் தெருக்களின் மேல் மாடிகள் எல்லாம் பெரிதும் விபசாரப் பிழைப்பு பெண்கள் காணப்படுகிறார்கள். பட்டணங்களை விட்டு தோட்டம் காடுகளில் வசிக்க ஆசைப்படுகிறார்கள் ஜர்மனி ஒரு சமயம் சண்டையினால் தோல்வியுற்றதால் இந்தக் கஷ்டம் அனுபவிக்கின்றதோ என்னமோ என்று நீங்கள் கருதக்கூடும்.

“குபேர பட்டண”மாகிய அமெரிக்காவை எடுத்துக் கொள்ளுங்கள், அமெரிக்கப் பெண்களை லண்டனில் சந்தித்தக் காலத்தில் அவர்களும் தங்கள் ஊர் ஏழைகளின் நிலைமையைப் பற்றிச் சொல்லும் போது அங்கு அநேகர் தொழில் இல்லாமல், வீடு இல்லாமல் பட்டினியாய் அவஸ்தைப் படுவதுடன் ரோட்டுகளில் ரிப்பேருக்காக போடப்பட்டுள்ள முனிசிபல் குழாய்களுக்குள் படுத்துக் கொள்ளுகிறார்கள் என்று சொன்னார்கள். இந்தப் படியே இன்னும் சில தேசங்களில் நேரில் பார்த்தோம். இங்கிலாந்து கிராமங்களில் சென்று அங்குள்ள தொழிலாளர்கள் வீடுகளிலிருந்து அவர்கள் வாழ்க்கையில் கலந்து பார்த்ததில் வெறும் உருளைக் கிழங்கையும், முள்ளங்கிக் கீரைகளையும் வேக வைத்து, உப்புத் தூவி சாப்பிடுகிறார்கள். எங்களுக்கும் அதைத்தான் கொடுத்தார்கள். அந்தப் படி கஷ்டப்படும் தொழிலாள ஏழைகள் நம்மிடம் வெகு அன்பாயும் நம் நாட்டு தொழிலாளிகளிடம் அனுதாபமாயும் நடந்து கொள்கிறார்கள். இவற்றிற் கெல்லாம் தேசமோ, தேசாபிமானமோ காரணமல்ல, மனுஷாபிமானமும், கஷ்டப்படும் மக்களின் வகுப்பு அபிமானமுமேயாகும்.

ஆகவே நமது தேச ஆட்சியினாலும் ஸ்தல ஸ்தாபன ஆட்சியினாலும், மனுஷ அபிமானத்தாலும், கஷ்டப்படும் மக்களை அதிலிருந்து விடுதலை செய்ய அந்த வகுப்பு அபிமானத்தாலுமே தான் ஆட்சி நடத்தப்படும் மாதிரியில் இருக்க வேண்டும் என்பது எனது அபிப்பிராயம். இவை தங்களுக்கு மாறுபாடாகக் காணலாம். ஆனால் நான் சொல்லுவது தான் சரி. நீங்கள் அபிப்பிராயப் படுவது தப்பு என்று நான் சொல்ல வரவில்லை. நான் சொல்லுவதை யோசித்து தாங்கள் காண்பதையும், தாங்கள் அனுபவத்தில் அனுபவிப்பதையும் மற்றும் உலக நிலையை கேள்விப் படுவதையும் சேர்த்து கலந்து ஆலோசித்து தங்களுக்கு தோன்றுகின்ற முடிவுக்கு வரவேண்டுமென்றும் வந்த முடிவுப்படி நடக்க வேண்டுமென்றும் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

குறிப்பு:- 03.12.1932 இல் ஈரோடு நகர முனிசிபல் வரவேற்பு கூட்டத்தில் சொற்பொழிவு.

குடி அரசு - சொற்பொழிவு - 11.12.1932.

தொழிலாளர்கள்

முதலாளிகளுக்கு தங்களது வாழ்நாளைப் பற்றிய கவலை என்பதே கிடையாது. மற்றபடி அவர்களது கவலை எல்லாம் தங்களுக்கு வேண்டியது போக மீதி இருப்பதை எப்படி பத்திரப் படுத்துவது, எப்படி பெருக்குவது, எப்படி சுகபோகங்களைப் பெருக்கி அனுபவிப்பது என்பவை போன்றவை களைப் பொருத்ததேயாகும்.

இவர்கள் வேலை செய்து அன்றாடம் கூலி பெற்று ஜீவிக்கும் ஜனங்களைப்போல் நாளை சாப்பாட்டிற்கு என்ன செய்வது, வீட்டு வாடகைக்கு என்ன செய்வது, துணிக்கு என்ன செய்வது, குழந்தை பிறந்து விட்டதே அதற்கு வகை என்ன? அதற்கு பால் எங்கே? படிப்புக்குப் பணம் எங்கே? அதை எப்படி வளர்ப்பது? வியாதி வந்து விட்டதே! எப்படி தப்புவது? வைத்தியனுக்கு பணம் எங்கே? என்பது போன்ற கவலைகளை அவர்கள் அறிந்திருக்கவே மாட்டார்கள். இந்த கவலைகள் எல்லாம் தொழிலில் ஜீவிப்பவர்களைத்தான் பற்றிக் கொண்டிருக்கிறது. ஆனால் ஒருதேசம் என்பது இருப்பதற்கே காரணமும் ஆதாரமும் தொழில் செய்யும் மக்களால் தானே தவிர வேறில்லை. இந்த மக்களின் தொழிலின் பயனை அனுபவிப்பதினால் தான் சிலர் முதலாளிமார்களாகி தங்கள் முதலாளி தத்துவம் நிலை நிற்கவும் பெருகவும் ஒரு அரசாங்கத்தை ஏற்படுத்தி அதற்கு ஓர் அரசனை ஏற்படுத்திக் கொண்டு தொழிலாளிகளை அடக்கி வைத்து வாழ்ந்து வருகிறார்கள் அரசனென்றால் ஒரு வேலையும் செய்யாமல் அநாவசியமான ஜீவனாய் இருந்து கொண்டு, வாரம் ஒன்றுக்கு பத்தாயிரம் பவுன்போல் உதவி தொகையும், மேல்கொண்ட தனது முழுச் செலவுக்கும் வேறு படித்தொகையும் பெற்றுக் கொண்டு, தன்னுடைய கையெழுத்தை எங்கு வேண்டுமானாலும் எப்படி வேண்டுமானாலும் போட்டுக் கொள்வதற்கு முதலாளிமார்களுக்கு அனுமதி கொடுத்து தன் பெயரால் எதையும் செய்யும்படி விட்டுக் கொண்டும், சில சமயங்களில் முதலாளிமார்கள் சொல்லிக் கொடுத்ததை சொல்லிக் கொண்டு இருப்பவரே ஆகும். உண்மையிலேயே இந்தக் காரியம் தவிர மற்றெதுவும் தெரியாத வரையும் சிறிதும் சுயமரியாதை அற்றவர்களையும்தான் மிக நல்ல அரசர் என்று முதலாளிமார்கள் கொண்டாடுவார்கள். இளவரசர் என்பதும்

இதே சங்கதியில் சிறிது குறைந்த அளவு கொண்டவர் என்பதைத் தவிர வேறொன்றுமில்லை.

இந்தக் கூட்டங்கள் தொழிலாளிகளிடம் அதாவது வேலை செய்து ஜீவனம் செய்யும் கூலிஜனங்களிடம் மிக அன்பு இருப்பதாகக் காட்டிக் கொண்டு இவர்களுக்காக பரிதாபப்படுகிறவர்கள் போலவும் பேசிக் கொண்டு, தொழிலாளர் சங்கம் என்றும் பொது ஜனசேவை சங்கம் என்றும் ஏற்படுத்தி, அவைகளுக்குத் தாங்களே முழு நிர்வாகிகளாய் இருந்து கொண்டு அவர்களது கூலிக்காரத் தன்மையும், ஏழ்மைத் தன்மையும் நிரந்தரமாய் இருக்கவும், தாங்கள் மேலும் மேலும் முதலாளிகளாகி நிரந்தர பிரபுக்களாக இருக்கவும் ஆன காரியங்களைச் செய்து கொண்டு தொழிலாளர்களை ஏமாற்றிக் கொண்டே வருவார்கள். இன்று இருந்து வரும் தொழிலாளர்கள் சங்கங்கள் தொழிலாளர்களை நசுக்கவும், ஏய்க்கவும் ஏற்பட்டவைகளேயாகும். இன்று உலகில் நடைபெறும் எல்லாவிதமான அக்கிரமங்களுக்கும் அநியாயங்களுக்கும் தொழிலாளிகள் பேரால் பொது ஜனங்கள் பாமர ஜனங்கள் பேரால் ஏற்பட்ட சங்கங்கள், கட்சிகள் ஆகியவைகளேயாகும். இவை ஒரு புறமிருக்க இச்சங்கங்கள் உண்மையாக தொழிலாளிகளுக்கும் பொது ஏழை ஜனங்களுக்கும் பாடுபட என்ற கட்சிகளையும் உண்மையாகவே உலகத்தில் தொழில் செய்து பிழைக்கும் மக்கள் ஆட்சிக்கு வேண்டும் என்று பாடுபடும் கட்சிகளாகிய சமதர்மக் கட்சி பொதுவுடைமை கட்சிகளாகியவைகளையும் அழிக்கப்பாடுபடுகின்றன. அவைகளுக்கு நேர் விரோதமாகவே பாடுபடுகின்றன. தொழிலாளிகள் கூடி தங்கள் நலத்தைப் பெருக்குவதற்கும், தங்கள் கஷ்டத்தைக் குறைத்துக் கொள்வதற்கும் தங்கள் வேலைக்குத் தகுந்த கூலிகிடைப்பதற்கும் முயற்சி செய்யப்படும் வேலைகள் எல்லாம் சட்ட விரோதமானதாகப் பாவிக்கப்படுகிறது. தொழிலாளிகளை மோசம் செய்து அவர்களை வாட்டி இம்சித்து வேலைவாங்கி, வயிறார கஞ்சிக்கும். இடுப்பாரத்துணிக்கும் வெளியில் மழை மேல் படாமல் குடியிருக்க வீட்டுக்கும் வகை இல்லாமல் கொடுமைப்படுத்தி மோசம் செய்வது சட்ட சம்மதமாகக் கருதப்படுகிறது. தொழிலாளிகளை மோசம் செய்யும் முதலாளிகள் செயல்களை எல்லாம் தொழில் திறமையாகவும், நிர்வாகத் திறமையாகவும் கருதப்படுகிறது. முதலாளியைத் தொழிலாளி ஏமாற்றுவது நாணயக் குறைவானது, நம்பிக்கைத் துரோகமானது, திருட்டுக் குற்றத்தில் சேர்ந்தது என்பதாக ஆகிவிடுகின்றது. இதற்குக் காரணம் எல்லாம் முதலாளிமார்கள் ஆட்சி வலுத்திருக்கிறது. அவர்களுக்கு சங்கம் இருக்கிறது. அதற்கு அரசாங்கத்தின் சலுகை இருக்கிறது, அவர்களது நன்மைக்கு என்றால் உலக முதலாளிகள் எல்லாம் ஒன்று கூடி விடுகிறார்கள். முதலாளிகள் நன்மையில் ஒவ்வொரு முதலாளிக்கும் கவலை இருக்கிறது. அரசாங்கமும் அவர்கள் கைவசமிருக்கிறது. சட்டசபை அவர்கள் கைவசமிருக்கிறது. சட்டசபையில் 100க்கு 90பேர் அவர்கள் இனத்தவர்களாகவே அவர்களைத் தழுவி ஆதரிப்பவர்களாகவே சேர்ந்து விடுகிறார்கள் ஆனால் தொழிலாளிகளுக்கோ

உண்மையான சங்கம் என்பது இல்லை. ஒற்றுமை என்பது இல்லை. தக்க பிரதிநிதித்துவம் என்பதில்லை ஒன்று படக் கவலையுமில்லை மார்க்கமும் இல்லை, தொழிலாளிகளை முதலாளிகள் தங்கள் நன்மைக்கு உபயோகித்துக் கொள்ளுகிறார்கள் தொழிலாளிகளை ஆயுதங்களாகக் கொண்டுதான் முதலாளிகள் ஒருவரோடொருவர் யுத்தம் செய்து கொள்ளுகிறார்கள். இரண்டு முதலாளிகள் சண்டை போட்டுக் கொள்ளுகிறார்கள். இரண்டு முதலாளிகள் சண்டை போட்டுக் கொள்வதின் பயன் தொழிலாளிக்குத் தான் நஷ்டமாகவும் உயிர் பலியாகவும் முடிகின்றதே தவிர முதலாளிகளுக்கு ஒன்றும் நஷ்டம் இல்லை. சரீரத்தில் வேலை செய்யாத சோம்பேறி அன்னியர்கள் உழைப்பில் வாழ்கின்றவன் ஆகியவர்களுக்கே தொழிலாளிகள் ஓட்டுக் கொடுத்து தங்கள் பிரதிநிதியாக ஆக்கிக் கொள்ளுகிறார்கள். பிறகு இந்த சோம்பேரிகள் ஊரார் உழைப்பில் வாழ்கின்றவர்கள் தொழிலாளிகளின் பிரதிநிதிகளாய் ஆனவுடன் முதலாளிகளாகவே ஆகப்பார்க்கின்றார்கள் அனேகர் முதலாளிகளாகவே ஆகிவிடுகிறார்கள். அனேகர் முதலாளிகளுக்கு உளவாளிகளாயிருந்து தொழிலாளிகள் நலத்தை விற்று தொழிலாளிகளைக் காட்டிக் கொடுத்துத் தாங்கள் வாழ்கிறார்கள்.

சரீரத்தில் பாடுபடுகின்றவன் தவிர, வேறுயாரும் தொழிலாளிகளுக்குப் பிரதிநிதியாக இருக்கக் கூடாது. எந்த சபையிலும் தொழில் செய்பவனே தொழிலாளர் பிரதிநிதியாக இருக்க வேண்டும். உலகின் சகல துறைகளைச் சேர்ந்த ஆட்சிகளும் தொழிலாளர்கள் கைக்குள்ளாகவே வரவேண்டும். அப்படிப்பட்ட ஆட்சிதான் தரும், அப்படிப்பட்ட ஆட்சி தான் பொது ஜன ஆட்சியாகும், அப்படிப்பட்ட பொது ஜன ஆட்சி என்பது உலகப் பொது ஜனங்கள் நன்மைகளை எல்லாம் கருதியதாக இருக்க வேண்டும். அப்படிக்கில்லாமல் ஒரு தேசத் தொழிலாளிகள் மாத்திரம் அந்த ஆட்சி பெற்றால் போதும் என்பது தற்கொலையேயாகும். அதனால் உலக தொழிலாளர் கஷ்டம் நீங்காது. மற்ற தேசத் தொழிலாளர் கஷ்டம் அதிகரிக்கும். உலக தொழிலாளர் யாவருமே விடுதலை பெற்று ஆட்சிபெறும் மார்க்கந்தான் நிரந்தரமான நன்மையை கொடுக்கும். இல்லாத வரை மற்ற தேச முதலாளிகள் ஒன்று சேர்ந்து தனித்தேச தொழிலாளர் ஆட்சியை அளிக்கப் பார்ப்பார்கள்.

உலகில் வேலை செய்பவர்களைத் தவிர மற்றவர்கள் இருக்கக் கூடாது. ஒருவர் செளக்கியமாயிருக்க மற்றவன் கஷ்டப்படுவது, பட்டினி கிடப்பது ஜீவனத்திற்கு மார்க்கமில்லாமல் திண்டாடுவது என்கின்ற நிலைமை எங்கிருந்தாலும் அவைகள் ஒழிக்கப்பட வேண்டும். அவைகளுக்குக் காரணமானவைகள் வேருடன் அழிக்கப்பட வேண்டும்.

யந்திரங்களால் ஏற்பட்டது சரீரங்களால் கஷ்டப்படும் மக்களின் கஷ்டத்தை குறைத்து வேலைகளை சுருவாகவே ஒழிய மற்றபடி வேலை செய்யும் ஆட்களைப் பட்டினி போட்டு விட்டு முதலாளிகள் கொள்ளை

லாபம் சம்பாதித்து பணம் சேர்ப்பதற்காகவல்ல என்பதை பொது ஜனங்களும் முதலாளிகளும் உணரவேண்டும். யந்திரங்கள் வேலை செய்வதால் ஏற்படும் லாபம் ஏராளமாய் இருக்கும் போது, பொது ஜனங்கள் ஏன் பட்டினி கிடக்க வேண்டும். யந்திர லாபத்திற்கு விதிக்கப்படும் வரிகள் உத்தியோகஸ்தர்கள் சம்பளக் கொள்ளைக்கும் அரசர்கள் அதிகார வர்க்கக்காரர்கள் அனுபவக் கொள்ளைக்கும் மக்களை அடக்க என்று வளர்க்கப்படும் பட்டாள செலவுக்கு மேலாய் விடுகிறதே தவிர பட்டினி கிடந்து சாகும் மக்களைப் பற்றி கவலையே கிடையாது. அரசாங்கம் தொழிலாளிகளுடையதாகுமானால், பொது ஜனங்களுடையதாகுமானால் இந்த யந்திர சாலை லாபமெல்லாம், பொது ஜனங்களுக்குக் கிடைக்கும், தொழில் செய்பவர்களுக்கெல்லாம் வேலை நேரத்தைக் குறைத்து வேலையைப் பங்கிட்டுக் கொடுத்து ஜீவனத்திற்கு வேண்டியதை கொடுக்க முடியும். முதலாளிகள் வசம் முதலாளிகள் ஆதிக்கத்தில் ஆட்சி இருக்கும் வரை ரூபாய்க்கு 5 ரூபாய் லாபம் கிடைக்கும் படியான தொழிலாயிருந்தாலும் அவை முதலாளிவர்க்கத்திற்கும் அதிகார வர்க்கத்திற்கும் தான் கொள்ளை போகுமே யொழிய ஒரு நாளும் தொழிலாளி வர்க்கம் தாராளமாய் ஜீவிக்கப்பயன் படாது. இந்த சுவல்ப யந்திரத்தின் பயனாகவே இத்தனை பேர்கள் பட்டினி கிடக்கிறார்கள் என்றால் இனியும் அதிகமாக எத்தனையோ மாதிரியான யந்திரங்கள் ஏற்படப் போகின்றது என்று சொல்லிக் கொள்ளப்படுகிறது போல் ஏற்பட்டால், அப்போதைய நிலை என்னாகும் என்பதை யோசித்துப்பாருங்கள். வேலையாளுக்கு வேலையில்லை ஆனதினால் யந்திரங்கள் வேண்டாம் என்று சொல்லுவதா? அல்லது யந்திரத்தின் வேலை சுருவின் பயனை வேலையாட்கள் அனுபவிக்க வேண்டுமே தவிர முதலாளிவர்க்கம் கொள்ளை அடிக்கக் கூடாது என்பதா என்பதைப் பற்றி யோசித்துப் பாருங்கள். அதிகாரிகள் அடிக்கும் கொள்ளையை நிறுத்த வேண்டுமானால் முதலாளி ஆதிக்க அரசாங்கத்தைக் கவிழ்க்க வேண்டும் அப்பொழுதுதான் உலகில் எல்லா மக்களும் சுகமாக வாழலாம்.

தொழிலாளர் ஆட்சி செய்யும் அரசாங்கம் நடக்கும் ரஷியாவைப் பாருங்கள். அங்கு யந்திரங்கள் தினத்திற்கு தினம் பெருகி, ஒவ்வொரு யந்திர சாலைகளிலும் பத்தாயிரம் இருபதாயிரம், முப்பதாயிரம் ஆணும் பெண்ணும் சரி சமமாக வேலை செய்கிறார்கள். அங்கு ஒருவருக்குக் கூட வேலையில்லை என்று சொல்ல முடியாது. ஒருவராவது பட்டினி கிடக்கிறார்கள் என்று சொல்ல முடியாது. ஒருவருக்காவது நாளைக்கு என்ன செய்வது என்ற கவலையே கிடையாது. ஓ தேசியவாதிகளே! இதற்கென்ன பதில் சொல்லு கிறீர்கள்?

குடி அரசு - தலையங்கம் - 11.12.1932

தேசியத்தின் விளைவு

- தேசியத்தரோகி

1914ம் வருஷம் முதல் 1918ம் வருஷம் வரை நடந்த உலக மகா யுத்தமானது அதில் சம்பந்தப்பட்ட ஒவ்வொரு தேச மக்களையும் தேசியம் - தேசாபிமானம் என்பவற்றின் பேரால் செய்யப்பட்ட பிரசாரத்தின் பயனாகவே அந்த யுத்தத்தில் சம்பந்தப்படும்படி செய்து. இந்த உலக மகாயுத்தத்தின் பயனாய் கொல்லப் பட்டவர்கள் 9743914 கிட்டத் தட்ட ஒரு கோடிபேர் காயம் பட்டவர்கள் 2,09,27,459 இரண்டு கோடிப் பெயர்களுக்கு மேலானவர்கள் காணாமல் போனவர்கள் 30,00,000. இந்த மகாயுத்தத்திற்கு செலவான துகை 70,00,00,00,000 பவுன் (ஏழு ஆயிரம் கோடி பவுன்) அதாவது 10,00,00,00,00,000 ஒரு லட்சம் கோடி ரூபாய்கள் ஆகும்.

இது நிற்க இன்றைய தினம் உலக யுத்தத்தை எதிர் பார்த்து “தேசாபி மானத்தின் காரணமாக” என்று தேசத்தைக் காப்பாற்றுவதற்காக உலக அரசாங்கங்கள் மொத்தமும் செலவு செய்யும் தொகை சென்ற 1931ம் வருஷத்திற்கு மாத்திரம் 80,00,00,000 என்பது கோடி பவுன் அதாவது 1080,00,00,000 ஆயிரத்து என்பது கோடி ரூபாய் ஆகும்.

இதை தினக்கணக்காய் பிரித்தால் தினம் 1க்கு 2000000 பவுன் (இருபது லட்சம் பவுன்) அதாவது நாள் 1க்கு 27000000 இரண்டே முக்கால் கோடி ரூபாய் செலவு செய்யப்படுகின்றது.

பிரிட்டிஷ் அரசாங்கமானது தனது அரசாட்சி வரி வரும்படியில் உள்ள ஒவ்வொரு பவுன் வரும் படியிலும் 13 ஷில்லிங் யுத்த தேசாபி மானத்திற்காக. தேசத்தைக் காப்பாற்ற தேசிய கடனுக்கும் சேனை தளவாடங் களுக்காக அதாவது

யுத்தக் கடனுக்கு வட்டி	0 - 9 - 0
யுத்த வீரருக்கு பென்ஷன்	0 - 1 - 3
தற்கால ராணுவத்திற்கும்	0 - 2 - 9

ஆக : 0 - 13 - 0

ஷே பதின்மூன்று ஷில்லிங் போக பாக்கி இருக்கும்

ஷில்லிங்கில் கல்விக்கு 0 - 1 - 5

உத்தியோக பென்ஷன் 0 - 1 - 3

ஸ்தலஸ்தாபன உதவி 0 - 1 - 2

வேலை இல்லாதவர்களுக்கு பிச்சை 0 - 1 - 2

வீட்டு வசதி கோர்ட்டு வசதி வகையறாவுக்கு 0 - 0 - 8

போலீஸ் 0 - 0 - 6

விவசாயம் சுகாதாரம் 0 - 0 - 2

சில்லரை 0 - 0 - 3

ஆக : 0 - 7 - 0

ஆக பிரஜைகளின் நன்மைக்கு என்று ஏழு ஷில்லிங்கும் செலவு செய்யப்படுகிறது.

அதாவது மேற்கண்ட யுத்தக் கடன் வட்டிக்காக என்று செலவு செய்யப்படும். 9 ஷில்லிங்கும் முதலாளிமார்களுக்கே போய்ச்சேரும் தேசாபிமானத்திற்காக ஏற்பட்ட காரியத்தின் பயனாய் இன்று முதலாளி மார்கள் தேச அரசினர் வரும் படியில் கிட்டத்தட்ட சரிபகுதியை உலக முள்ள எலும் அனுபவிக்க மார்க்கம் ஏற்படுத்திக் கொள்ளப்பட்டது.

எனவே பல கோடிக்கணக்கான மக்களை பலி கொடுத்து காயப்படுத்தி காணாமல் போகச் செய்ததும் அல்லாமல், மக்களிடத்தில் வாட்டிப் பிழிந்து வசூல் செய்யும் வரியிலும் நூற்றுக்கு 65 பாகத்தை தேசத்தைக் காப்பாற்ற என்னும் பேரால் இராணுவத்திற்கும், தள வாடங்களுக்கும் செலவு செய்தும், இந்த தேசத்தில் இன்று பத்து லட்சக் கணக்கான மக்கள் வேலையில்லாமலும், ஜீவனத்துக்கு தங்களுக்கும் தங்கள் பெண்டு பிள்ளைகளுக்கும் அரை வயிற்றுக்கு போதுமான கஞ்சிக்கூட மார்க்கமில்லாமலும் தவித்து வருகிறார்கள். இது பாமர ஜனங்களுடைய - ஏழை ஜனங்களுடைய தேசாபிமான முட்டாள் தனமா? அல்லது பணக்காரனுடைய 'படித்த' கூட்டத்தாருடைய தேசாபிமான பித்தலாட்டமா? என்பதைச் சிந்தித்துப் பாருங்கள். அடுத்த வாரம் தேசியக்கடன் என்றால் என்ன? என்பதைப் பற்றி எழுதுகிறேன்.

குடி அரசு - கட்டுரை - 11. 12. 1932

புரட்சி என்றால் என்ன? ஏன் பயப்பட வேண்டும்?

சுயமரியாதை உணர்ச்சிக் கொண்ட வாலிபத் தோழர்களே, இன்று நீங்கள் எனக்கு வாசித்துக் கொடுத்த உபசாரப்பத்திரத்திற்கு நான் உண்மையாகவே மகிழ்ச்சியடைகிறேன். ஏனெனில் இந்த உபசாரப் பத்திரம் உங்களுக்குள் தோன்றித் ததும்பும் சுயமரியாதை உணர்ச்சியை முன்னிட்டே நீங்கள் இதை வாசித்துக் கொடுத்திருக்கிறீர்கள் என்று உங்கள் உபசாரப் பத்திர வாக்கியங்களில் இருந்தே உணருகிறேன்.

தோழர்களே! உங்கள் உபசாரப் பத்திரத்தின் தலைப்பிலே புரட்சி வாழ்க! பொதுவுடமை ஓங்குக! என்று குறிப்பிட்டிருக்கும் வார்த்தையைக் கண்ட அநேகர் எடுத்துக்கு முன்னால் சிகப்புத் துணியை விசிறினால் மிரண்டு மிரண்டு துள்ளுவது போல் பயப்படுவதாகத் தெரிகிறது. ஆனால் இவ்வளவு பயப்படத் தகுந்த காரண காரியங்கள் ஏதும் அவ்வார்த்தையில் அடங்கியிருப்பதாய் நான் கருதவில்லை.

ஆனால், அவ்வார்த்தையானது பயப்படத்தக்க முறையில் கற்பிக்கப் பட்டு விட்டது. எது போலென்றால் “பூச்சாண்டி” என்றால் அதற்கு அர்த்தம் இன்னதுதான் என்று தெரியாமலேயே குழந்தைகளைப் பயப்படுத்தி வைத்திருப்பது போல் உங்களில் அநேகரைப் புரட்சி என்றால் அதன் அருத்தம் என்ன? பயன் என்ன? என்கின்ற விஷயம் உணராமல் பயப்படும் படி செய்யப்பட்டாய் விட்டது.

புரட்சி

புரட்சி என்றால் என்ன? அது பயப்பட வேண்டிய விஷயமா என்பதைப் பற்றி சற்று யோசித்துப் பார்ப்போம்.

சாதாரணமாக ஒரு மனிதன் ஒரு இடம் விட்டு மற்றொரு இடத்திற்குப் போவதற்குத் தரையில் ஒரு மணிக்கு 3 - மைல் வீதம் நடந்து கொண்டிருந்த நிலைமை மாறி, ஒரு மணிக்கு 400 மைல் ஆகாயத்தில் பறக்கும் படியான

நிலையை அடைய யோசிப்பானேயானால் நடக்கும் விஷயத்தில் அது ஒரு பெரிய பிரம்மாண்டமான புரட்சியேயாகும்.

இந்தப்படியான புரட்சியில் வெற்றி பெற்ற ஒருவன் ஆகாயத்தில் 1 மணிக்கு 400 மைல் பறக்கும் போது 3 மைல் வீதம் நடையிலேயே இருக்கிற ஒருவன் அதிசயப் பட வேண்டியதுதான். ஆனால் பயப்படுவதற்கு இதில் ஒன்றும் இல்லை. இதனால் யாருக்கும் எவ்விதக் கெடுதியும் இல்லை. எந்த ஒரு காரியத்தையும் மனிதன் அவனுடைய வெகுநாளைய பழக்கம், வழக்கம், நம்பிக்கை ஆகியவைகளுக்கு விரோதமாக ஆக்க முயற்சித்தால் அதைப் புரட்சி என்று தான் சொல்லுவார்கள். ஆனால் அதனால் அனுகூலம் அடைக்கின்றவர்கள் அதை நன்மையான காரியம் என்று சொல்லிப் புகழவும், அதனால் தீமையடைக்கின்றவர்கள் அதைக் கெட்ட காரியம் என்று சொல்லி இகழவும், சரியான முறையில் எதிர்க்க சக்தி இல்லாதவர்கள் தப்பர்த்தம் கற்பித்து மக்களுக்குள் புகுத்தி அதன் மூலம் எதிர்ப்பு ஏற்படச் செய்வார்கள். ஆனால் மனித சமூகத்தில் புரட்சி என்பது மிகச் சாதாரணமாய் இருந்து காரியத்தில் நடைபெற்று தான் வருகின்றது. மனிதனுக்கு முற்போக்கு அறிவும், அக்கறையும். ஏற்பட ஏற்பட புதிய புதிய உணர்ச்சிகள் தோன்றத் தோன்ற மாறுதல்கள் என்கின்ற புரட்சிகள் உண்டாக்கிக் கொண்டேதான் இருக்கும். புரட்சிகள் என்றால் என்ன? ஒரு விஷயம் அதன் பழக்க வழக்க நிலையில் இருந்து மாற்றம் அடைவதும் அதிலும் அது அடியோடு தலைகீழ் நிலை அடையும்படி மாற்றமடைவதுமேதான் புரட்சி என்று சொல்லப்படுவதாகும். அந்தப்படி இப்போது நம் கண் முன்னாலேயே எவ்வளவோ புரட்சிகளைக் காதால் கேட்டு விட்டோம் கண்ணால் பார்த்து விட்டோம். ஒவ்வொரு புரட்சியிலும் எந்தெந்த தேசம் பூமிக்குள் போய் விட்டது? எந்த சமூகம் பூண்டற்றுப் போய் விட்டது? மாறுதலேற்படும்போது சற்று தட்புடலாய் மக்கள் மிரளுவதும் சிறிது நாளானவுடன் அது இயற்கையாய் ஆகிவிடுவதும், பிறகு அதிலிருந்து மற்றொரு புரட்சி ஆரம்பிப்பதும் சகஜந்தானே. சாதாரணமாக அரசியல் துறையில் ஏற்பட்ட புரட்சியை எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். நமது நாட்டில் அரசர்களெல்லாம் “கடவுள் அவதாரங்களல்லவா, கடவுள் அம்சங்களல்லவா, கடவுள் அருள் பெற்றவர்களல்லவா? கடவுள் கடைசம் பெற்றவர்களல்லவா” இது தானே அரசனைப் பற்றிய நமது சாஸ்திரங்கள் என்பவைகளிலும் புராணங்கள் என்பவைகளிலும் சொல்லப் பட்ட சத்திய வாக்கு? சமீப காலம் வரை நாம் அரசரை விஷ்ணு அம்சம் என்று சொல்லிக் கொண்டிருக்க வில்லையா? அரசர் கடவுள் அவதார அம்சம் என்பதாகக் கூறிக் கொண்டும் புராணங்கள் படித்துக் கொண்டும் இருக்க வில்லையா? இன்றும் பலர் அம்மாதிரி படித்துக் கொண்டிருக்கிறார்களா? இல்லையா? ஆனால் நாம் இப்போது என்ன சொல்லுகிறோம்? மனித சமூகத்திற்கு அரசன் எதற்கு? என்று கேட்கும் நிலைமைக்கு வந்து விட வில்லையா? எங்களுக்கு ஒரு சக்கரவர்த்தியோ அரசனோ இருப்பது எங்கள் சுய மரியாதைக்கு குறைவு என்று சொல்ல வந்து விட்டோமா? இல்லையா? ராஜபக்தி, ராஜ வாழ்த்து,

அடிமைத் தனம் என்று சொல்ல வந்து விட்டோமா? இல்லையா? அந்தப் படியே பல தேசங்களில் அரசர்கள் ஒழிந்தும் விட்டார்களா? இல்லையா? ஆகவே அரசியல் துறையில் இது ஒரு பெரிய புரட்சியா? இல்லையா? என்று உங்களைக் கேட்கின்றேன். இந்த புரட்சியால் என்ன ஆபத்து வந்து விட்டது? எந்த தேசம் மண்ணில் புதைந்து விட்டது? யார் வாய் வெந்து போய் விட்டது? யார் தலைபோய் விட்டது? அரசர்கள் ஒழிக்கப் பட்ட தேசம் நெருப்புப் பற்றி எரிந்து விட்டதா? அல்லது பாலை வனமாகி விட்டதா? சுமார் 40, 50 வருஷங்களுக்குமுன் அரசாங்கத்தைக் குறை கூறவோ மாற்றவோ யாராவது நம் நாட்டில் கருதியிருப்பார்களா என்று யோசித்துப் பாருங்கள். எந்தப் புராணத்திலாவது, சாஸ்திரத்திலாவது அரசன் வேண்டாம் என்று சொன்னதாகப் பார்த்திருக்கிறோமா? இன்று எப்படி தைரியமாய்ச் சொல்ல வந்து விட்டோம்? இது ஒரு பெரிய புரட்சியா அல்லவா என்று யோசித்துப் பாருங்கள். இது போலவே மக்களில் ஒரு சாராரை “பூதேவர்கள்” (இந்த உலகக் கடவுள்கள்) என்றும் மற்றொரு சாராரை கண்ணினாலும் பார்க்க முடியாதவர்கள் என்றும், சண்டாளர்கள் என்றும் கருதியிருந்தோமா? இல்லையா? இதற்கு வேத சாஸ்திர புராண ஆதாரங்கள், கடவுள் வாக்குகள் இருக்கின்றது என்று சொல்லி “பூதேவர்கள்” காலில் விழுந்து கும்பிட்டு “சண்டாளர்களை” தெருவில் நடக்க விடாமல் துரத்தி அடித்தும் வந்தோமா இல்லையா? ஆனால் இன்று அவர்களைத் தெருவில் மாத்திரம் அல்லாமல் கோவிலுக்குள் கூட்டிக் கொண்டு போக வேண்டும் என்று சொல்லுகின்றோமா? இல்லையா? இப்படிச் சொல்லுகின்றவர்கள் “மகாத்மா” என்று அழைக்கப்படுகிறார்களா இல்லையா?

மற்றும் இம்மாதிரி “சண்டாளர்கள்” கண்ணுக்கே தென்படக் கூடாது, கிட்டவே வரக் கூடாது என்று இருந்ததெல்லாம் போய் இப்போது அவர்கள் பக்கத்தில் போய் உட்கார ஆள் மேல் ஆள்கள் போட்டிப் போட்டு அய்யங்கார், சாஸ்திரிகள், நாவ்ஜீக்கள், பண்டார சன்னதிகள், பட்டக்காரர்கள் ஆளுக்கு 10 ஆயிரம் 15 ஆயிரம் ரூபாய்கள் (தேர்தல்களில்) செலவு செய்து அந்த ஸ்தானங்களை அடைய முயற்சிக்கிறார்களா இல்லையா? சமூக வழக்கங்களில் 10 வயது பெண்ணை கட்டிக் கொடுக்கா விட்டால் பெற்றோர்கள் “நரகத்துக்கு”ப் போய் விடுவார்கள், பெண்ணும் விபசார தோஷத்திற்கு ஆளாய் விடும் என்று கூறிய வேத சாஸ்திரங்களையும் “ரிஷிகள்” வாக்கியங்களையும் பழக்க வழக்கங்களையும், குப்பையில் தள்ளிவிட்டு 14 வயதான பிறகு, பெண் ருதுவான பிறகு தான் கல்யாணம் செய்ய வேண்டும் இல்லா விட்டால் தண்டனை அடைய வேண்டும் என்று சொல்லி சட்டம் செய்து விட்டோமா இல்லையா?

எனவே இவைகள் எல்லாம் சமூகப் புரட்சியேயாகும். இதனால் யாருக்கு என்ன ஆபத்து வந்து விட்டது? யார் என்ன கஷ்டப்படுகிறார்கள்?

ஆகவே அரசியல் துறையிலும் சமூகத்துறையிலும் எவ்வளவு புரட்சிகள் செய்ய முன் வந்து விட்டோம் – செய்தும் விட்டோம். இவைகள் எவ்வளவு சர்வ சாதாரணமான விஷயமாகவும் மிகவும் ஞாயமானதாகவும், அறிவுடைமையாகவும், மக்கள் சமூகத்திற்கு நன்மை பயக்கக் கூடியதாகவும் கருதப்படுகின்றது என்பதைக் கவனித்துப் பாருங்கள்.

மற்றும் “உலகத்தையே படைத்துக் காக்கும் கடவுள்” விஷயம் இன்று உலகில், நம் நாட்டில் என்ன பாடுபடுகின்றது? அக்கடவுளையடையும் மார்க்கமாகிய மத விஷயம் இன்று என்ன பாடுபடுகின்றது? இவைகள் கடவுள் புரட்சி மதப் புரட்சியல்லவா? இதனால் மக்களுக்கு என்ன ஆபத்து வந்து விட்டது? ஆகவே இவ்விஷயங்களில் ஆபத்து, ஆபத்து என்று சொல்லப் படுவதெல்லாம் நன்றாய் யோசித்துப் பார்த்தால் அவற்றால் யார் யார் நன்மை அடைந்து வந்தார்களோ அவர்களுக்குத் தான் சிறிது ஆபத்தாய்க் காணப் படுகின்றதே அல்லாமல் வேறு என்ன? இவர்கள் யார்? இவர்கள் மக்கள் சமூகத்தில் 100க்கு எத்தனை பேர்கள்? என்று பார்த்தால் லட்சியம் செய்யக் கூடிய அளவா என்பது விளங்கும். ஆகவே அரசியல், சமூக இயல், அறிவியல் ஆகியவற்றில் பெருத்த புரட்சிகள் ஏற்பட்டு அவை சாதாரணமாய் நடந்து வருகின்றதை நீங்கள் பார்க்கிறீர்கள். எனவே மேற்கண்ட புரட்சிகள் போல் அதாவது அரசன் ஏன்? உயர்ந்த ஜாதி ஏன்? தாழ்ந்த ஜாதி ஏன்? கடவுள் ஏன்? மதம் ஏன்? என்று சொல்லுவது போலவே இப்போது பணக்காரன் ஏன்? பிரபு ஏன்? முதலாளி ஏன்? ஏழை ஏன்? அடிமை ஏன்? என்று கேள்கிறோம். இந்தப்படி ஏன் கேட்கின்றோம்? முதன் முதலில் ஏதோ ஒரு விஷயத்தில் மாறுதலையடைய துணிந்து விட்டோம். அதற்கு ஏற்பட்டிருந்த கட்டுப்பாடு காவல் ஆகியவைகளை அலட்சியம் செய்து விட்டோம். அதே தைரியமும், அதே அறிவும், அதே அவசியமும், அதே முற்போக்கு உணர்ச்சியும் அதற்கு அடுத்த நிலைமைக்கு மக்களைத் தானாகவே கொண்டு போகின்றது.

பட்டாளம், பீரங்கி, ஆகாயக் கப்பல், வெடிகுண்டு, 20 மைல் பீரங்கி விஷப்புகை, வெடி முதலிய பலமும் ‘கடவுள் அவதாரமும்’ உள்ள அரசனை, நீ வேண்டாம் மூட்டை கட்டிக் கொள் என்று சொல்லக் கூடிய நிலை ஏற்பட்டு அது நியாயமும் அவசியமும் என்று தோன்றிப் பல அரசர்கள் ஒழிக்கப் பட்டும் போன பிறகு, அதை விட கஷ்டமானதும் நினைக்க முடியாததுமான காரியமா இந்த பணக்காரன் ஏன்? ஏழை ஏன்? என்று கேட்கும் விஷயம் என்று தான் கேட்கிறேன். முன்னையதைவிட இதற்கு என்ன அதிக தைரியம் வேண்டும்? என்ன அதிக பலம் வேண்டும்? அல்லது இது என்ன ஒரு பெரிய பாவமான காரியமாகும்? அரசன், ஜாதி, கடவுள், மதம் பழக்க வழக்கம் ஆகியவையெல்லாம் பணக்காரனையும், பார்ப்பானையும், காப்பாற்ற ஏற்பாடு செய்து கற்பித்து வைத்த சாதனங்களே யொழிய இவர்கள் இயற்கையா? காற்றைப் போல் இன்றியமையாததா? எப்பொழுது அவைகளுக்கே ஆபத்து வந்து விட்டதோ அப்பொழுதே பணக்காரர்கள் நிலை காவலில்லா சொத்து

காணாமல் போவது போல், மறைவு பட வேண்டியதுதானே? இதனால் யாருக்கு என்ன நஷ்டம்? உண்மையான நடு நிலைமையும் அறிவும் இருக்கிறவன் இதை எப்படி குற்றம் என்று சொல்ல முடியும்?

இது சாதாரணமாய் அறிவும் முற்போக்கு உணர்ச்சியும் உள்ள எவனுக்கும் தோன்றக் கூடிய காரியம் தானே? இதை வெளியில் சொல்லுவது தப்பு – சட்ட விரோதம் என்று மிரட்டினால் சிலர் வேண்டுமானால் வாயில் சொல்ல பயப்படுவார்கள். ஆனால் இது அவர்கள் மனதில் உதிக்கக்கூடாது என்று சொல்ல முடியுமா? ஒரு சமயம் சிலர் இது சாத்தியப்படுமா? என்று கேட்கலாம். இப்படி கேட்பது வேறு விஷயம். ஒரு விஷயம் சரியா தப்பா என்று கவனித்த பிறகு தான் அது சாத்தியப்படுமா என்கின்றதைப் பற்றி யோசிக்க வேண்டும்.

சாத்தியப்படுமா?

அரசன் வேண்டாம் என்கின்ற விஷயத்தை நாம் அசாத்திய விஷயம் என்றா கருதுகின்றோம்? அரசனுக்கு உள்ள படை, பட்டாளம், வெடிகுண்டு, பீரங்கிகளை யெல்லாம் விட, இந்தப் பணக்காரனுக்கும் முதலாளிக்கும் என்ன அவ்வளவு பலமான காவல் இருக்கின்றது? அரசனை விட பணக்காரனுக்கு என்ன அவ்வளவு அதிகமான வேத சாஸ்திர புராணப் பாதுகாப்புகள் இருக்கிறது? அவர்கள் நிலைமையே இப்போது காற்றாய்ப்பறக்கின்றது. பணக்காரர்கள் நிலைமைக்கு என்ன பளுவு இருக்கிறது? வரிசைக் கிரமத்தில் இவர்கள் நிலைமையும் மாற்றமடைய வேண்டியது தானே? சுமமா சமய சந்தர்ப்பம் இல்லாமல் அரசனையும் பார்ப்பானையும் திட்டி, ஊரார் மெச்சும் படி பேசி, கடவுளையும் மதத்தையும் பரிகாசம் பண்ணிக் கொண்டு இருப்பது தான் சுயமரியாதைக் கட்சியின் லக்ஷியமா? என்று யோசித்துப் பாருங்கள்.

ஒரு மனிதனின் சுயமரியாதை உணர்ச்சிக்கு எது எது பாதகமாய் காணப்படுகின்றதோ அவைகளை யெல்லாம் மாற்றுவது தான் உண்மையான சுயமரியாதை இயக்கத்தின் நோக்கமாகுமே தவிர அரசனுக்குப் பதிலாக பார்ப்பானை ஏற்றி வைப்பதும் பார்ப்பானுக்குப் பதிலாக பணக்காரனைப் பட்டத்தில் வைப்பதும் ஒரு நாளும் சுய மரியாதையாகாது; இவையெல்லாம் சுய நலமரியாதையேயாகும்.

அன்றியும் அரசன் வேண்டாம் என்றாலும், பார்ப்பான் வேண்டாம் என்றாலும், பணக்காரன் வேண்டாம் என்றாலும் இதனால் கஷ்டப்படும் மக்கள் 100க்கு 10 பேர்கள் கூட இருக்க மாட்டார்கள். இவை ஒழிந்தால் சுகப்படும் மக்கள் 100க்கு 90 பேர்களுக்கு மேல் இருப்பார்கள். ஆகவே யாருடைய நன்மைக்கு ஏற்ற காரியம் செய்யப் பட வேண்டியது அறிவாளி யின் கடமை என்பதை சிந்தித்துப் பாருங்கள். உண்மையான ஜீவ காருண்யம்

உள்ளவர்கள் வெறும் கோழியைத் தலை கீழாக கொண்டு போகப் படுவதையும், மாட்டின் கழுத்தில் ஒரு சிறு புண் இருப்பதையும் ஜீவ காருண்யம் என்று எண்ண மாட்டார்கள். பெரும் பான்மையான மக்கள் வெகு சிறு பான்மையோரின் சுயநலத்தால் எவ்வளவு கஷ்டப் படுகின்றார்கள் என்பதைத் தான் கவனிப்பார்கள்.

“ஐயோ இந்தப் புரட்சியால் பணக்காரர்களின் மனம் பதறுமே” என்று ஒரு அறிவாளியும் கருத மாட்டான். எப்படி யெனில் ஒரு திருடனுக்காகப் பயந்து 100 பேர்கள் தங்கள் வீட்டுக் கதவைத் தாளிட்டுப் படுத்துக் கொண்டால் திருடன் பாடு பட்டினிதான். அதனால் திருடன் மனம் பதருமே - ஏமாற்ற மடைய நேரிடுமே - அவன் பிள்ளைக் குட்டிகள் பதறுவார்களென்று சொல்லி எல்லோரும் கதவை திறந்து போட்டே படுத்துக் கொள்ளுங்கள்” என்று சொன்னால் இதை ஜீவகாருண்ய மென்று நீங்கள் ஒப்பு கொள்ளுவீர்களா? பெரிய மாறுதல்கள் உண்டாக்கப்பட வேண்டிய அவசியங்கள் ஏற்பட்டால் குறுகிய நோக்கக்காரர்களும் சுயநல நோக்கக்காரர்களும் சில சமயங்களில் மனக் கஷ்டப்படத்தான் நேரும். அதற்கு யார் என்ன செய்ய முடியும். எலியும், பூனையும், பாம்பும், தேளும் போகின்ற கோவிலுக்குள் மனிதர் போவதனால் எத்தனை சங்கராச்சாரிகள் மனம் பதருகிறது? இதில் ஏதாவது நாணையமோ, உண்மையோ இருக்க முடியுமா?

இதற்காக எவ்வித பலாத்காரமும் செய்து தான் ஆக வேண்டும் என்பது நமது கருத்தல்ல ஆனால் பலாத்காரத்துக்கு பலவந்தமாய் வருபவர்களிடமிருந்து எப்படி மீள வேண்டுமோ அதற்கு தயாராய்த்தான் இருக்க வேண்டும். இதற்காக எந்தப் பணக்காரரும் கஷ்டப்பட வேண்டியிருக்காது; யாரும் பட்டினிகிடக்க நேராது. நல்லுணர்வு ஏற்பட்டு விட்டால் இது ஒரு நொடியில் முடியக் கூடிய காரியமேயாகும்.

உலகில் பொருளாதார நெருக்கடியினால் ஏழைகள் தொழிலாளர்கள் கஷ்டப்படுகிறார்கள் என்றால் பணக்காரர்களும் முதலாளிகளும் மாத்திரம் சுகப்படுகிறார்கள் சந்தோஷப்படுகிறார்கள் என்று சொல்லி விட முடியுமா? ஒவ்வொரு கருத்துள்ள பணக்காரனுக்கும் இருக்கின்ற கவலை உங்களுக்குத் தெரியாததா? அவன் அதை சம்பாதிக்கும் வழியில் கஷ்டப்படுவதை விட கவலைப்படுவதை விட அதிகமாகவே அதை காப்பாற்றுவதிலும் கவலைப்படுகிறான்; லாப நஷ்டம் வரும் காலையிலும் அதிக லாபம் வர வில்லையே என்றும் நஷ்டம் வந்து விட்டதே என்றும் தான் கஷ்டப் படுகிறான். எவ்வளவு இருந்த போதிலும் இன்னும் பொருள் சேர வேண்டுமென்றே ஆசைப்படுகிறான். கவலையும் பொறாமையும் அவனுக்குச் சமமாகத்தான் இருந்து வருகின்றது; எவ்வளவோ கஷ்டங்களையும் தொல்லைகளையும் சகித்துக் கொண்டும் பெருங் கவலைக்கு ஆளாய்க் கொண்டும் தான் தன்னைப் பணக்காரன் என்று பிறர் மதிக்க வேண்டுமென்று கருதுகிறான். இதனால்

உண்மையில் லாபம் ஒன்று மில்லை. ஆனால் உலகத்தில் உள்ள பழக்கம் வழக்கம் பெருமையின் முறை ஆகியவைகளுக்கு அடிமைப்பட்டே பணக்காரனாக ஆசைப்படுகிறான். ஆகவே பணக்காரத்தன்மை என்பது போய் விடுவதால் மனித சமூகத்துக்கு ஒரு கஷ்டமும் வந்து விடாது; பணக்காரத்தன்மை போய் விட்டால் எல்லா மக்களின் நன்மையைப் பொருத்த காரியங்களையெல்லாம் கவனிக்க வேண்டிய சமதர்மக் கொள்கை கொண்ட ஆட்சிதான் நடைபெறும்.

மனித சமூகத்தின் கஷ்ட நிலைமைக்கும், இழி தன்மைக்கும், ஓய்வற்ற தன்மைக்கும், சதா கவலைக்கும் காரணமாயிருப்பதே இந்த பணக்காரத் தன்மையும் ஏழ்மைத்தன்மையுமேயாகும்.

மனிதப் பிறவி உயர்ந்த தென்றும், அருமையான தென்றும், மற்ற ஜீவராசிகளை விட மேம்பட்ட அறிவின் பயனை அனுபவிப்பதென்றும் சொல்லுகிறார்கள். நான் அதை ஒப்புக் கொள்ள முடியாது.

இன்றைய மனித சமூகத் திட்டம் சரியென்று ஒப்புக் கொள்வதனால் “அறிது அறிது மானிடராய்ப் பிறத்தலிது” என்பது சோம்பேரிகள், பகுத்தறி வற்றவர்கள் ஆகியவர்களின் ஞானம் என்று சொல்ல வேண்டியிருப்பதோடு நான் “இழிவு, இழிவு மனிதராய் பிறத்தல் இழிவு” என்றுதான் சொல்லுவேன். மனிதப் பிறப்பின் இழிவுக்கும், கஷ்டத்திற்கும் அவனது இன்றைய வாழ்க்கைத் திட்டமே காரணமாய் இருக்கிறது; மனிதனை விட மற்ற ஜீவப் பிராணிகளில் தன் இனத்தை அடிமை கொண்டு வருத்தி வதைத்து வாழ்கின்ற ஜீவன் மிக அபுருபமேயாகும்.

மனிதனை விட மற்ற ஜீவ பிராணிகளில் நாளைக்கு என் கதி என்ன? என் பிள்ளை குட்டி பேத்தி பிதிர் ஆகியவர்களுக்கு என்ன கதி? உலகம் உள்ள நாள் வரை நானும் என் சந்ததியும் உலகிலுள்ளவர்களுக்குக் கெல்லாம் மேலாய் வாழ்வதற்கு என்ன மார்க்கம் என்று கருதி தன் சமூகத்தையோ சகல வித அயோக்கியத்தனங்களாலும் வதைத்து நலம் பெரும் ஜீவன்கள் மிக மிக அருமையாகவே இருக்கும். மனித சமூகத்தாலேயே எதை எதை இழிவான கொடுமையான குணம் என்று கருதுகின்றோமோ அவை யெல்லாம் உலகிலுள்ள எந்த இழிவான ஜீவன் என்று சொல்லப்படுவதை விட மனிதனிடத்திலேயே அதிகமாய் இருக்கின்றது. கழுதை மேல் கழுதை சவாரி செய்கின்றதா? புலிமேல் புலி சவாரி செய்கின்றதா? பாம்பு தேள் ஆகியவை மேல் பாம்பு தேள் சவாரி செய்கின்றதா? ஆனால் மனிதன் மேல் மனிதன் செய்கின்றானா இல்லையா! ஆகவே மனிதனிடம் என்ன உயர்வான குணங்கள் இருக்கக் காண்கின்றோம்?

அரசன், ஜாதி, மதம், கடவுள், பணக்காரன் ஆகிய தன்மைகள் எல்லாம் மேல் கண்ட இழி தன்மைக்கும் அக்கிரமத்தன்மைக்கு மனித ஜீவகாருண்ய

மற்றத் தன்மைக்கும் அனுகூலமாய் இருக்கின்றதா? இல்லையா?

மனிதன் தனது சமூகத்தை வஞ்சித்துப் பொருள் சேர்த்து “பகுத்தறிவுள்ள” தனது பெண்டு பிள்ளைக்கு பணம் சேர்த்து வைக்க வேண்டுமென்று சொல்லுகிறான். ஆனால் மிருகம், பசுவி் ஆகியவைகள் பகுத்தறிவு இல்லாத தனது பெண்டு பிள்ளைகளுக்குச் சொத்து சேர்த்து வைக்க கருதுவதில்லை. தனது குட்டிகளையும் குஞ்சுகளையும் அவை தானாக ஓடியாடும் பருவம் வந்தவுடன், தனித்து வாழ்ந்து கொள்ளும்படி கடித்தும் கொத்தியும் துரத்தி விடுகின்றது. அவற்றைப் பற்றிய கவலையோ ஞாபகமோ கூட அவை களுக்குக் கிடையாது.

மனிதனின் பிறப்பு கடவுளால் என்கிறோம். இறப்பு கடவுளால் என்கிறோம். இவ்விருண்டுக்கும் காரணமாய் காணப்படுவது. மனிதன் நடப்பாய் இருப்பதால் அந்த நடப்பும் கடவுளால் தான் என்று சொல்ல வேண்டியதாகின்றது.

ஆகவே மனிதனின் நடப்பையும் கடவுளால் தான் நடைபெறு கின்றது என்று சொல்லுகிறார்கள். மனிதனுடைய நடப்போ பெரிதும் நான் மேலே சொல்லியது போலவேதான் கவலையும் கொடுமையும் நிறைந்ததாய் இருந்து வருகின்றது. இப்படிப்பட்ட நடப்புக்குக் கடவுளை காரணமாக்குகின்றவர்கள் இதன் பயனாகிய பிறப்பு இறப்புக்குக் கடவுளை காரணமாக்குகின்றவர்கள் கடவுளை மேன்மைப்படுத்தினவர்களா? அல்லது கீழ்மைப்படுத்தினவர்களா? என்று யோசித்துப் பாருங்கள்.

செல்வவான் (சோம்பேறியாயிருந்து வாழ உரிமையுடையவன்) என்கின்ற ஒரு நிலைமை உலகில் இல்லையானால் கடவுளுக்கும் மதத்திற்கும் ஜாதிக்கும் அரசனுக்கும் உலகில் இடம் இருக்குமா? என்று யோசித்துப் பாருங்கள்.

குறிப்பு : 06-12-1932 ஆம் நாள் ஈரோடு சுயமரியாதை இளைஞர்கள் அளித்த வரவேற்பு பத்திரத்திற்கு பதில் அளித்து பேசியது.

(தொடரும்)

குடி அரசு - சொற்பொழிவு - 18.12.1932

சங்கராச்சாரியும் காந்தியும்

உலக மக்கள் அறிவு விருத்திக்கும், ஒற்றுமைக்கும் சமூக பொருளாதார சமத்துவத்திற்கும், விடுதலைக்கும், சுதந்திரத்திற்கும் பரம விரோதிகளாயிருப்பவர்கள் மதத்தலைவர்களும், மத நம்பிக்கை கொண்ட ஜனத்தலைவர்களுமேயாவார்கள். இவர்களது சூட்சிகள் தான் உலக மக்கள் ஒற்றுமையைப் பிரித்து சின்னாபின்னமாக்கி, வலுத்தவன் இளைத்தவனை வதைத்து, அவனது இரத்தத்தை உருஞ்சி வாழும் முறையை நிலை நிருத்தி வருகிறது.

குறிப்பாகச் சொல்ல வேண்டுமானால் ஐரோப்பாவிலுள்ள கிறிஸ்து மதத்தலைவராகிய போப்பும், அவரது சிப்பந்திகளாகிய பாபிரிக் கூட்டமும் இல்லாதிருக்குமானால் உலக இயற்கை விஷயங்களில் எவ்வளவோ முற்போக்கு பெற்றுள்ள ஐரோப்பியர்கள் இம்மாதிரி நாடு பிடிக்கும் நாட்டு வெறியும், உலக செல்வங்கள் தங்கள் தங்கள் நாடுகளுக்கே வரவேண்டும் என்கின்ற செல்வ வெறியும், அந்தப்படி பல நாடுகளை கொள்ளை கொண்டும் பல தேச மக்களை வதைத்தும் தேடிய பொருள்களை அந்நாட்டு ஏழை மக்களுக்குப் பயன்படுத்தாமல் தாங்கள் (ஒரு சிறு கூட்டம்) மாத்திரமே அனுபவிக்கும் குணமும் ஏற்பட்டிருக்க நியாயமிருக்காது.

அது போலவே ருஷியா தேசத்திலும் “மகாத்மா” டால்ஸ்டாய் என்கின்ற ஒரு மத நம்பிக்கை கொண்ட மனிதர் போன்றவர்கள் ஜனத்தலைவராயில்லாதிருந்தால் அந்நாடு வெகுகாலத்திற்கு முன்னதாகவே அதன் பழைய காட்டுமிராண்டித் தன்மையில் இருந்து மீண்டிருக்கும்.

நம் இந்திய நாட்டின் இன்றைய நிலையைப் பற்றியும் யோசிப்போமேயானால், மேல் கண்ட முட்டுக் கட்டைகள் போலவே மதத் தலைவர்கள் என்னும் சங்கராச்சாரிகள் போன்ற கூட்டத்தாராலும் ஜனத்தலைவர் என்னும் “மகாத்மா” காந்தி போன்றாராலும் இன்றுவரை இந்திய நாடு காட்டுமிராண்டித் தன்மையில் இருந்து மீள வகையின்றித் தத்தளிக்கின்றது.

ருஷியாவின் முன்னேற்றத்திற்கு, அதாவது அதன் காட்டுமிராண்டித் தன்மையிலிருந்து விடபட, டால்ஸ்டாய் எப்படி கடவுள் பெயரையும், மதத்தின் பெயரையும் சொல்லிக் கொண்டு முட்டுக்கட்டையாயிருந்தாரோ

அதே போல் ஏன்? இன்னும் அதை விட மோசமாக தோழர் காந்தியின் நாடகத்தால் இந்தியா இன்னும் ஆயிரக்கணக்கான வருஷங்களுக்கு முந்திய காட்டுமிராண்டித் தன்மைக்கு அழைத்துச் செல்லப்படுகின்றது. மனித சமூகத்திற்கு மௌடீகத் தன்மை அதாவது தெளிவு இல்லாமல் குழப்ப மடைந்து கொண்டிருக்கும் தன்மை பெரிதும் கடவுளையும் மதத்தையும் பற்றியதேயாகும். அந்த இடத்தை நன்றாய் அறிந்து அதை உபயோகப் படுத்திக்கொள்ள வகை தெரிந்தவர்கள் யாராயிருந்தாலும் எவ்வளவு சாதாரண - உண்மையற்ற - நிலையற்ற - பயனற்ற மனிதராய் இருந்தாலும் அவர்கள் ஏதாவது ஒரு வகையில் வெற்றி பெற்றே தீருவார்கள்.

அந்த முறையில் தான் இன்று இந்தியாவானது தோழர் காந்தி கையிலும், சங்கராச்சாரி கையிலும் சிக்கிக் கொண்டு சித்திரவதை செய்யப் பட்டு வருகின்றது. “தொட்டது தொண்ணூரிலும்” தோவ்வியடைந்த தோழர் காந்தி, இன்று மக்கள் கவனத்தை கோவிலுக்குத் திருப்பிக் கடவுள் பிரசாரத்தை ஆரம்பித்து விட்டு மக்களுக்கு கடவுள் வெறியை உண்டாக்கி வருகிறார். அவரது சிஷ்யகோடிகள், அதாவது அவரது நாடகத்தில் உப பாத்திரர்களாயிருந்து பிழைத்துத் தீர வேண்டியவர்கள் - புகழடைய வேண்டியவர்கள் எல்லோரும் திருப்பதி உண்டியல்காரர்கள் போல் “பகவான்” நாமத்தை ஸ்மரணை செய்வதிலும் “அவரது பெருமையை” காலக்ஷேபம் செய்வதிலும் ஒரு புரம் பெருத்த பிரசாரம் செய்கிறார்கள். மற்றொரு புரத்திலோ சங்கராச்சாரியாரும், அவரது கூட்டமாகிய பார்ப்பன கோஷ்டியும் கரை புரண்டோடும் காட்டு வெள்ளம் போல் மதப்பிரசாரமும், சாஸ்திரப் பிரசாரமும் செய்கின்றார்கள். “தமிழ் நாடு” “காந்தி” ஆகிய இரண்டொரு பத்திரிகைகள் தவிர ஏனைய “தேசிய” பத்திரிகைகளும், “தேசிய” வாதிகளும், “தேச” பக்தர்களும் எப்படியாவது தங்களுக்கு வயிற்றுப் பிழைப்பும், வாழ்வும், புகழும் ஓட்டும் கிடைத்தால் போது மென்று, உப்பு கண்டம் (மாமிசம்) திருட்டுக் கொடுத்த பார்ப்பனர் போல் வாயை மூடிக் கொண்டு ஒரு பக்கம் தலையும் மற்றொரு பக்கம் வாலும் காட்டிக் கொண்டு வாளாய் கிடைக்கின்றார்கள். சமீபகாலமாக ஒரு இரண்டு மூன்று வார காலமாய் அதாவது காந்தி நாடகத்தில் குருவாயூர் கோவில் பிரவேச காந்தி பட்டினி பாகம் நடிக்கத் துடங்கியவுடன் “சும்மா கிடந்த சங்கை ஊதிக் கெடுத்தான் . . .” என்பது போலாகி சங்கராச்சாரியும் மற்றும் உள்ள பார்ப்பனர்களும் எழுதும் விஷயங்கள் பத்தி பத்தியாய் கலம் கலமாய் பக்கம் பக்கமாய் பத்திரிகைகளில் கொள்ளை போகின்றன. அவற்றில் இதற்கு முன் சூத்திரன் என்று சொல்வதற்கு பார்ப்பனர்களில் பெரிய பெரிய ஆள்களெல்லாம் பயந்து நடுங்கிக் கிடந்தது போய் இப்போது அக்ஷிபாத்திர பார்ப்பனர்கள் முதல் யாவரும் சூத்திரன், சூத்திரன் என்று வரிக்கொரு வார்த்தையும், சண்டாளன், சண்டாளன் என்று பத்திக்கு பல வார்த்தையுமாக அவசரமாய் அள்ளிக் கொடுக்கிறார்கள். ஏன் என்று கேட்க நாதியில்லை.

இதுதான் இன்றைய தேசிய வேலையாய் போய் விட்டது. கோவிலுக்குப் போய் எவன் ‘மோட்ச’ மடைந்தாலென்ன? அடையா விட்டாலென்ன? எந்தக் கோயில் இடிந்து நாசமாய்ப் போனால் நமக் கென்ன? இந்த சாக்கை வைத்துக் கொண்டு இந்த யோக்கியர்கள் ஏன் சூத்திரன், சண்டாளன் என்பவைகளை நிர்ணயம் செய்ய பாடுபட வேண்டும்? என்பது தான் நமது கேள்வி.

ஒரு பார்ப்பான் “தீண்டப்படாதவர்கள், ஆதிதிராவிடர், ஹரிஜனங்கள் என்பவர்கள் எல்லோரும் சண்டாளர்கள் ஆனதினால் கோவிலுக்குள் போகக் கூடாது” என்று எழுதுவதும், மற்றொரு பார்ப்பான் “அது சரியல்ல சண்டாளர் என்பது பஞ்சமர்கள் அல்ல. மற்ற யார் என்றால் மேல் ஜாதி பெண்ணுக்கும் கீழ் ஜாதி ஆணுக்கும் பிறந்தவர்கள் தான் சண்டாளர்கள்” என்று எழுதுவதும், அப்படிப் பிறந்தவர்கள் யார் யார் என்று பார்க்கப் போனால் செட்டி, நாயுடு, நாடார், முதலி, கவுண்டர், கோனார், குயவர், நாவிதர் என்று ஒரு “ஸ்மிருதி” சொல்லுவதும், மற்றொரு ஸ்மிருதியில் பார்ப்பனர் தவிர மற்றவர்கள் எல்லாம் என்று சொல்லுவதும், அதாவது “கலியுகத்தில் பிராமணர்கள் தவிர மற்றக்ஷத்திரியர், வைசியர் கிடையாது. சூத்திரர்தான் உண்டு. அவர்களுக்குள் இருக்கும் ஜாதிகளுக்கு ஆதாரம் கலப்புப் பிரவி, விபசாரப் பிரவி” என்று காணப்படுவதும் இந்த ஆதாரங்களை தைரியமாய் வெளிப்படுத்தி ஜனங்களுக்குள் செல்வாக்கு ஏற்படுத்தி நிலைக்கச் செய்வதும் ஆன காரியங்களே இன்று கோவில் பிரவேசமாகவும், எதிர்ப்பாகவும் இருந்து வருகின்றது.

இதை ஆட்சேபிக்காமல் சகித்துக் கொண்டு இருக்கும் மக்கள் தான் இன்று முதல் நெம்பர் தேசியப் பத்திராதிபர்களாகவும், தேச பக்தர்களாகவும் விளங்குகிறார்கள். ஓட்டுக்காகவும் வயிற்றுப் பிழைப்புக்காகவும் பத்திரிகை வியாபாரத்திற்காகவும், தீண்டாமை விலக்கு கோவில் பிரவேசம் ஆகிய நடிப்பில் பாத்திரர்களாய் (வேஷதாரிகளாய்) அமர்ந்தவர்களுக்கு மானம், வெட்கம், சொரணை இருப்பதற்கு ஞாயமில்லை. ஏனெனில் பசி வந்திடப் பத்தும் பறந்து போகும் என்பதும், கருமமே கண்ணாயினார் என்பதும் இவர்களை மாத்திரம் விட்டு விடாது. ஆனால் உண்மையில் சமத்துவத்தை விரும்புகிறேன். சமதர்மம் எனது கொள்கை என்கின்ற வீரர்கள் இதை ஏன் சகிக்கிறார்கள் என்கின்ற ரகசியம் மாத்திரம் நமக்கு விளங்கவில்லை.

இரண்டு ஆச்சாரியார்கள்

யாரோ இரண்டு பேர் சண்டை போட்டுக் கொள்ளுவதில் அதில் சம்பந்தமில்லாதவர்களை எதற்காகச் சூத்திரன் என்றும் சண்டாளன் என்றும், பல ஜாதிக் கலப்பு என்றும் சொல்வது என்பது தான் நமது கேள்வி, அதில் ஒரு கட்சியார் அபிப்பிராயப்படி அதாவது வைதீக சங்கராச்சாரி அபிப்பி

ராயப்படி பார்த்தால் தீண்டப்படாதவர்கள் சண்டாளராகிறார்கள். சீர்திருத்த ஆச்சாரியார் அபிப்பிராயப்படி பார்த்தால் பார்ப்பனரல்லாத மற்ற ஜாதியார் சண்டாளராகிறார்கள் இதற்குள் தீண்டாதவர்களும் மற்றவர்களும் சேர்ந்து விடுகிறார்கள்.

இதை யோசித்தோமானால் சங்கராச்சாரி கூட்டம் ஆழாக்கை தலை கீழாகக் குப்புறக்கவிழ்த்தி அளப்பதாய் சொன்னால், சீர்திருத்த ஆச்சாரியார் ஆழாக்கைப் படுக்கை வசத்தில் வைத்து அளந்து போடச் சொல்லுகிறார். இவர்களில் யார் யோக்கியர் என்பதை விளங்கவில்லை.

நம்மைப் பொருத்தவரை படுக்க வைத்து அளக்கும் சீர்திருத்த ஆச்சாரியை விட குப்புறக் கவிழ்ந்து அளக்கும் சங்கராச்சாரியாரையே (கூறை வீட்டில் ஏறிக் கொள்ளிக் கட்டை வைத்து விளையாடுபவரே இரு வரில் யோக்கியர் என்பது போல்) யோக்கியர் என்று சொல்லுவோம்.

சங்கராச்சாரி

இது நிற்க, சங்கராச்சாரியின் அட்டகாசமும், ஆணவமும், கொள்ளையும் இன்று சென்னையில் தாண்டவமாடுகின்றது. ஏன்என்று கேட்பாரில்லை? பார்ப்பனரல்லாத மக்கள் அவர் காலில் 1000, 2000, 3000, 5000, 10000 ரூ. கணக்காய் கொண்டு போய்க் கொட்டி பெண்டு பிள்ளைகளுடன் விழுந்து கும்பிட்டு பாத தீர்த்தம் வாங்கி சாப்பிட்டு விட்டு வருகிறார்கள். சங்கராச்சாரி கால் கழுவின தண்ணீர் இன்று தங்கத்தை விட ஏன் - வைரத்தை விட அதிக விலைக்கு விற்கப்படுகின்றது. சுயராஜ்யம் கேட்கும் ஆட்களும் காந்தி சுயராஜ்யத்திற்கு அதாவது ராமராஜ்யத்திற்கு 1000, 10000 என்று காந்தி சிஷ்யர்கள் வயிற்றுப் பிழைப்புக்கு அள்ளியள்ளிக் கொடுத்த ஆட்களும் இதில் அதிகம் இருக்கின்றார்கள். இவர்களுக்கு எதாவது கடுகளவு அறிவாவது சுயமரியாதையாவது இருக்கின்றதா? என்பது தான் நமது சந்தேகம்.

சங்கராச்சாரி என்றால் என்ன? யாருக்கு சங்கராச்சாரி? அவரது கொள்கை என்ன? நடப்பு என்ன? வேஷம் என்ன? எண்ணம் என்ன? அனுபவம் என்ன? என்பது போன்ற ஓவ்வொன்றையும் யாராவது கவனித்தார்களா? அல்லது கவனித்தும் வேண்டுமென்றே தெரியாதவர்கள் போல் நடந்து கொள்ளுகிறார்களா? என்பது நமக்கு விளங்கவில்லை.

தோழர்களே! சற்று கவனித்துப் பாருங்கள். சங்கராச்சாரியார் என்பவர் ஒரு விதமான “ஆணவம் பிடித்த நாள்திகக் கொள்கைக்காரர்” அதாவது கடவுள் என்று ஒரு தனிப் பொருள் கிடையாது என்பதோடு தானே தான் கடவுள் என்ற கொள்கையுடையவர்.

ஆனால் அவர் தினமும் பூஜிக்கும் உருவமோ ஒரு தனிக் கடவுள் உருவம். அதிலும் பெண் கடவுள், அதாவது “சக்தி பூஜை” வேஷமோ, சைவவேஷம், விபூதி பட்டை பட்டையாய் பூசிக் கொள்வது.

நிலையோ சந்யாசி நிலை அதாவது தலை மொட்டை காவிவஸ்திரம்.

அனுபவமோ, ராஜபோகம் யானை - குதிரை - பல்லக்கு படை எடுப்பிடி ஆள்கள்.

இந்த நிலையில் உள்ள இவரால் பொது மக்களுக்கு ஏற்படும் பயனோ தெண்டவரி அடாவது சர்க்கார் தண்ட வரியை விட மோசமான வரி. பார்ப்பன உத்தியோகஸ்தர்களையும் செல்வாக்கான பார்ப்பன வக்கீல்களையும், பார்ப்பன பத்திராதிபர்களையும் விட்டு மிரட்டியும் தாட்சணயத்திற்கு கட்டுப் படுத்தப்படக் கூடிய தந்திரத்தைச் செய்தும் மக்களின் விதரை நசுக்குவது போல் நிர்ப்பந்தப் படுத்தி பணம் வசூல் செய்வது.

இப்படி வசூல் செய்யப்பட்ட பணத்தைக் கொண்டு செய்யப்படும் காரியமோ பார்ப்பன சோம்பேறிகளுக்கும், கொட்டாப்புளிகளுக்கும் பாணை பாணையாய் பாயாசம் வடையுடன் பொங்கிப் போடுவது.

பணங்கொடுத்தவர்களுக்கு பயனோ, கொடுப்பதையும் கொடுத்து சங்கராச்சாரி காவில் பெண்டு பிள்ளைகளுடன் விழுந்து போராக்குறைக்கு அவர் கால் கழுவின தண்ணீரையும் குடித்து விட்டு வந்து வீடு சேருவது.

இவ்வளவோடு இந்த சீன் முடிவு பெருவதில்லை. பணம் கொடுத்த பார்ப்பனரல்லாதார் வீடு வந்து சேருவதற்கு முன்பதாகவே பணம் கொடுத்த பார்ப்பனரல்லாதார்களை பார்த்ததற்காகவும் அவர்களுடன் பேசினதற்காகவும் அந்த தோஷ பரிகாரத்துக்காக இவர்கள் பணத்திலேயே பார்ப்பனர்ஃ்கு தானம் வழங்குவதும், அவரும் குளித்து முழுகி தீட்டைஃ கழித்து விட்டு ஐபம் செய்து தோஷத்தை பரிகாரம் செய்து கொள்ளுவதும் ஆஃகும்.

இவை ஒரு புறமிருக்க இவருக்கு தனியோக்கியதை என்ன என்பதைப் பார்ப்போம். இவர் ஒரு சாதாரண பார்ப்பனர். இவருக்கு முன் அந்தப் பட்டத்தில் இருந்தவர் இவரைப் பிடித்து வைத்து விட்டுப் போனார் என்பதைத் தவிர வேறு ஒரு யோக்கியதையோ அருகதையோ கிடையாது. இவருக்குப் பிறகு யார் அந்தப் பட்டத்துக்கு வருவார் என்பதும் இவர் பிடித்து வைக்கும் ஆளேயொழிய வேறில்லை. இவர் காலம் முடியும் வரை எந்த வழியிலாவது இவருக்கு திருப்தியாய் நடந்து கொள்ளுகின்றவர்கள் அந்த ஸ்தானத்திற்கு அருகதையாகி விடுவார்கள். ஆகவே வாக்கு சுதந்திரம், ஓட்டு சுதந்திரம், ஜனநாயகம் கேட்கின்றோம் என்று சொல்லும் பார்ப்பனர்கள் அதை விட மேலானதாகக் கருதும் தங்கள் மத விஷயத்தில் “ஆத் மாத்த

பாரமார்த்திக” விஷயத்தில் எப்படி நடந்து கொள்ளுகிறார்கள் என்பதையும் இந்தப்படி நடந்துக் கொள்வது அறிவில்லாமலா அல்லது மேதாவித் தனத்தாலா அல்லது இதுவும் சுயராஜ்யம் தேசியம் என்பதைப் போன்ற ஒரு சூட்சியாலா என்று யோசித்துப் பாருங்கள்.

நிற்க, “சகலத்தையும், துறந்து ஆன்ம கோடிகள் உய்வதற்காக உலகில் தோன்றிய அவதார புருஷரான” “சங்கராச்சாரிய சுவாமிகள்” யானை, குதிரை, பல்லக்கு இதைத் தூக்க 32 ஆள்கள் மற்றும் படைகொடி எதற்கு என்று கேட்பது ஒரு புறமிருக்க இவருக்கு அதாவது இந்த சன்யாசிக்கு “பிச்சைக்கு” என்று தினம் 1க்கு 500 ரூ. அழுவது எதற்காக என்று கேட்கின்றோம். இவர் பக்தாள் வீடுகளுக்குச் செல்லத் தனித்தனி ரேட்டுகள் எதற்காக என்று கேட்கின்றோம்.

இந்தப்படி வசூலித்த பணத்தைக் கொண்டு பொங்கிப் பொங்கிப் போடும் சமாராதனையில் பணம் கொடுத்த பார்ப்பனரல்லாதார் ஏன் கலந்து கொள்ளக் கூடாது என்று கேட்கின்றோம்?

ஒரு சமூகத்தில் எவ்வளவுதான் அடி முட்டாள்கள் இருந்து விட்டாலும் அதை இன்ன அளவு தான் ஏமாற்றுவது என்கின்ற ஒரு பகஷாதாபமாவது இருக்க வேண்டாமா? என்று கேட்கின்றோம்.

இவைகளையெல்லாம் நன்றாய் யோசித்துப் பார்த்தோமேயானால் இது ஒரு பார்ப்பனப் பிரசாரம் என்றும் பார்ப்பன ஆதிக்கத்திற்காக செய்யப்படும் பார்ப்பன மத சூழ்ச்சிப் பிரசாரம் என்றும் சொல்லாமல் வேறு என்ன சொல்ல இருக்கின்றது.

காந்தியை மகாத்மா ஆக்கினதில் எத்தனை சோம்பேறிகளுக்கு வயிற்றுப் பிழைப்புக்கும் உத்தியோகம், பதவி புகழ் வேட்டைக்கும் இடம் கிடைத்ததோ அதை விட எத்தனையோ மடங்கு அதிகமான பேருக்கு ஒரு பார்ப்பனரை சங்கராச்சாரி லோக குரு ஆக்கினதில் வயிற்றுப் பிழைப்பு மாத்திரமில்லாமல் உயர்ந்த ஜாதி நிலையும் ஏற்பட்டு வருகின்றது.

சங்கராச்சாரி இன்னார் என்றும் அவருடைய யோக்கியதை இன்ன தென்றும் நம்மைவிட பல மடங்கு அதிகமாகவே பார்ப்பனருக்கும் தெரியுமானாலும் அதை ஒரு சாதனமாய் வைத்து அதாவது கோவில் ஒரு கல்லை நட்டு அதன் மூலமாக மக்களைக் கொள்ளை அடிப்பது போல் மத வியாபாரம் நடத்துகிறார்கள். இந்த மாய்கையில் பார்ப்பனரல்லாத மக்கள் சிக்கி பணத்தை அள்ளிக் கொடுப்பதென்றால் அறிவுள்ள யாருக்குத் தான் வயிறு கொதிக்காது என்று கேட்கின்றோம்.

இந்த லட்சணத்தில் அவர் குருவாயூர் கோவில் பிரவேசத்தைப் பற்றி ஜாமொரீனுக்கு “சண்டாளர்களைக் கோவிலுக்குள் விடாதே” என்று தந்தி கொடுத்திருக்கிறோம் இது எவ்வளவு அயாக்கியத்னமான காரியம் என்று கேட்கின்றோம். இவருக்கும் அதாவது சங்கராச்சாரிக்கும் குருவாயூருக்கும் எந்த விதத்தில் சம்மந்தம் என்று கேட்கின்றோம்.

அப்துல்காதருக்கும், ஆடி அமாவாசைக்கும் உள்ள சம்மந்தம் போல் இவரோ, தானே கடவுள் என்பவர், சைவ வேஷக்காரர். சக்தி பூசைக்காரர், சன்னியாசி, துறவி ஆகிய இத்தனைக்கும் சம்மந்தம் இல்லாத ஒரு கல்லுருவம் உள்ள இடம் அதுவும் விஷ்ணுசாமி என்கின்ற பெயர்கொண்ட கல் உருவம் உள்ள கோவில் அதுவும் “பாமர மக்களை உஜ்ஜீவிக்கச் செய்ய அச்சாவதாரமாய் எழுந்தருளி இருக்கும்” இடம், அதுவும் ஒரு மனித உருவ ஸ்திரீயின் வயிற்றில் பிறந்து வளர்ந்து பிறகு கடவுளாகி வந்த ஐதீகத்தை ஆதாரமாய் வைத்து செய்யப்பட்ட உருவத்தினிடம் ஒரு கூட்டத்தாரை மாத்திரம் போக விடப்படக்கூடாது என்றும், அவர்கள் சண்டாளர்கள் என்றும், தந்தி கொடுப்பதென்றால் அதுவும் எப்படிப்பட்ட சமயத்தில் இரண்டு உயிர்கள் அதாவது ஒரு “மகாத்மா” என்னும் உயிரும் மற்றொன்று “மகாத்மா வினது” பிரீதிக்கு பாத்திரமான உயிரும் ஆக “இரண்டு உயிரும் செத்தாலும் சரி அதைப்பற்றி யாரும் கவலைப்பட வேண்டியதில்லை, கல்லுருவத்தினிடம் மாத்திரம் மனிதனை விட்டு விடாதே” என்கின்ற கருத்தின் மீது தந்தி கொடுப்பதென்றால் இதன் ஆணவத்தையும், அகம்பாவத்தையும் என்னவென்று சொல்வது? ஒரு சமயம் இவருக்கு ஜீவன்களிடத்தில் அன்பும், சமத்துவமும் நேரான ஞானமும் இருந்திருக்குமானால் “யார் செத்தாலும் கவலையில்லை மக்களில் ஒரு சமூகத்திற்கும் ஒருவித இழிவும் இருக்கக் கூடாது எல்லோரையும் உள்ளே விட்டு அவர்களுக்கு உள்ள இழிவை நீக்குங்கள்” என்று தந்தி கொடுத்திருந்தால் இவரை மனித சமூகத்தில் சேர்க்கலாம். அப்படிக்கில்லாமல் இந்தப்படி தந்தி கொடுப்பதை நினைத்தால் இந்த ஸ்தாபனத்தின் அட்டீழியம் எவ்வளவு என்பதுதான் முன் வந்து நிற்கின்றது.

தோழர்கள் காந்தியும், கேளப்பனும் செத்துப் போவார்களே என்று நாம் சிறிதும் கவலை கொண்டு இவ்விதம் எழுதவில்லை. அவர்கள் இருவரும் எப்படியாவது, என்றைக்காவது சாகின்றவர்கள் தாம் என்பது நமக்கு நன்றாய் தெரியும். அவர்கள் தங்களுடைய உயிரை வியாதிக்கும் மூப்புக்கும் பலியாய் கொடுப்பதை விட ஒரு புகழுக்கோ அல்லது தாங்கள் நல்லது என்று நினைக்கிற ஒரு காரியத்திற்கோ பலி கொடுப்போமே என்று எண்ணி இருக்கலாம். அல்லது பல காரணங்களால் வாழ்க்கையில் வெறுப்புத் தோன்றி இருக்கலாம். ஆதலால் நமக்கு அதைப் பற்றி கவலை இல்லை. சங்கராச்சாரியாரின் இப்படிப்பட்ட காரியமும் அவர் ஆதரவால் நடத்தப்படும் பார்ப்பன ஆதிக்கப் பிரசாரமும் சகிக்கக் கூடியதாயில்லை. என்பதற்காகவே

இதை எழுதுகின்றோம். சங்கராச்சாரி சென்னையில் இன்னும் ஒரு மாத காலம் தங்கப் போவதாகவும் அதற்கு பல பேர் பார்ப்பனரல்லாதார்களே இன்றும் பல ஆயிர ரூபாய்கள் கொடுக்கப் போவதாகவும் யாரோ ஒரு மார்வாடி சேட் ஒரு மாதத்திய செலவையும் அதாவது சுமார் 10, 20 ஆயிரம் ரூபாயையும் பொருத்துக் கொள்ளப் போவதாகவும் கேள்விப்பட்டோம். இது உண்மையாய் இருக்குமானால் இதை மனதார அனுமதிக்கலாமா? என்பதே தான் இப்போதைய நமது கேள்வி. நாட்டில் உள்ள பண நெருக்கடி எவ்வளவு? ஏழைகள் தொழிலாளர்கள் வேலையில்லாமல் கூலி இல்லாமல் பிள்ளை குட்டிகளுடன் பட்டினி கிடந்து தொல்லைப்படுவது எவ்வளவு? உதாரணமாக எம். எஸ். எம். ரயில்வே தொழிலாளர்கள் வேலையில்லாத காரணத்தால் சிலரால் வேலை நிறுத்தம் செய்யப்பட்டு அவரவர்கள் வீட்டு அடுப்பில் பூனைக்குட்டிகள் தூங்கிக் கொண்டிருக்கின்றன. அவர்களது பிள்ளை குட்டிகள் பட்டினியால் மடிகின்றன.

ஏன் என்று கேட்க நாதியில்லை. ஆனால் சோம்பேறிப் பார்ப்பனர் களுக்கு தின்று கொழுக்க என்று சமாராதனைக்கு பதினாயிரக் கணக்கான ரூபாய் கொள்ளை போகின்றதுடன் வேகின்ற வீட்டில் பிடிங்கினது லாபம் என்பது போல் வேலை நிறுத்தத்தை ஆதரவாய் வைத்துக் கொண்டு தாங்கள் பெரிய மனிதர்களாகவும் நோகாமல் சட்ட சபைக்குப் போகவும் சூழ்ச்சிகள் நடைபெறுகின்றன. இதைத் தவிர வேறு என்ன நடக்கின்றது என்று கேட்கின்றோம்.

தேசியப் பத்திரிகைகள் தொழிலாளர்களிடத்தில் சுயமரியாதைக் கொள்கைகளைப் பற்றி விஷமப் பிரசாரம் செய்து விட்டு தங்கள் பத்திரிகை யில் சங்கராச்சாரி பிரசாரத்திற்கு தினம் 5 கலமும், சீர்திருத்த ஆச்சாரிக்கு தினம் 10 கலமும் இடம் ஒதுக்குவதைத் தவிர மற்றும் இதில் பிரவேசித்தால் தங்களுக்கு ஏதாவது தலைமை ஸ்தானம் கிடைக்குமா என்றும் மீன்கொத்தி குருவிபோல் பார்ப்பதைத் தவிர வேறு என்ன செய்கின்றன என்று கேட்கின்றோம்.

ஆகவே நாம் முடிவாகச் சொல்லுவதென்ன வென்றால் கள், சாராயக் கடை மறியலை விட, அன்னியத்துணி மறியலைவிட மற்றும் கோவில் பிரவேசத்திற்கு உயிர் விடுவதை விட, சங்கராச்சாரி கொள்ளையையும், அட்டூழியத்தையும், அவர் பார்ப்பனரல்லாத மக்களை இழிவு படுத்திப் பிரசாரம் செய்வதையும் அடக்குவதற்குப் பாடுபடுவதே முக்கிய கடமை என்று சொல்லுகின்றோம். ஏனெனில் இது நமது சமூகத்திற்கே அவமானம்! அவமானம்!! அளவு கடந்த அவமானம்!!!

குடி அரசு - தலையங்கம் - 18.12.1932

இங்கிலாந்தில் ஈ.வே.ராமசாயி பிரசங்கம் தொழில் கட்சியின் போலித் தன்மை

தோழர்களே!

இந்தியர்களாகிய எங்களை நீங்கள் ஒரு பரிகசிக்கத் தகுந்த சமூகமாகக் கருதலாம். ஆனால் நாங்கள் பிரிட்டிஷ் தொழில்க் கஷியை மிக மிகப் பரிக சிக்கத்தக்க விஷயமாய் கருதுகிறோம் என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

ஏனெனில் தொழில் கஷித் தலைவராகியத் தோழர் லான்ஸ்பரி அவர்கள் சிப்பாய்கள் சுடுவதையும், கொல்லுவதையும் தாம் சிறிதும் விரும்புவதில்லை என்று பெருமை பேசிக் கொள்ளுகிறார். ஆனால் எங்கள் கார்வாத் (Gharwath) சேனைகள் நிராயுதபாணிகளான மக்களைச் சுடுவதற்கு மறுத்ததற்காகத் தோழர். லான்ஸ்பரியின் தொழிற்க்குக் கவர்ன்மெண்டானது அந்தச் சிப்பாய்களுக்கு 15-வருஷ கடின காவல் தண்டனை விதித்திருக்கிறது என்பதை ஞாபகப்படுத்துகிறேன்.

2. தொழிலாளர் சங்கமாகிய டிரேட் யூனியனை ஆதரிப்பதாகவும், அதில் சேர்ந்து உழைப்பதாகவும் பறை சாற்றுகிறீர்கள். ஆனால் எங்கள் ஏழை இந்திய சுரங்க வேலைக்காரர்களும், மற்ற தொழிலாளிகளும், சேர்ந்து ஒரு ட்ரேட் யூனியன் சங்கம் ஸ்தாபித் ததற்காக அதன் அதிகாரிகளையும், அதற்கு உதவி செய்த பிரிட்டிஷ் தோழர்களையும் வெளியில் இருக்க விடாமல் உங்கள் தொழில் க்குக் கி அரசாங்கமானது மீரத்து சிறையில் அடைத்துப் போட்டு விட்டது.

3. தோழர் லான்ஸ்பரி அவர்கள் இந்தியர்கள் விஷயத்தில் மிக்க அனுதாபமிருப்பதாகவும், இந்தியர்கள் சுடப்படுவதையும், அடிக்கப் படுவதையும், சிறையில் அடைக்கப்படுவதையும் தாம் விரும்புவதில்லை என்றும் சொல்லிக் கொள்வதாகக் கேள்விப் பட்டேன். ஆனால் தோழர் லான்ஸ்பரி யுடைய தொழில் க்குக் கி அரசாங்க கேபினட்டானது சுமார் 80000 பேர் வரை இந்திய ஆண் பெண்களை

ஜெயிலில் அடைத்திருக்கிறது, ஆயிரக்கணக்கான மக்களை சுட்டுத் தள்ளிக் கொண்டிருக்கிறது.

ஆப்ரிடிகள் கிராமங்களின் மீது ஆயிரக் கணக்கான தடவை ஆகாயப் படை மூலம் கொடுமை செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

நூற்றுக்கணக்கான பர்மியர்களையும், கிராமத்தாரையும் சுட்டுக் கொன்று இருக்கிறார்கள். இதற்கு என்ன பதில் சொல்லுகிறீர்கள்?

4. இந்திய சுரங்கங்களில் 10 மணி நேர வேலைக்கு 8 அணா கூலிக்கு இந்தியர்களிடம் வேலை வாங்கப்படுகின்றது. சுமார் 40 ஆயிரம் பெண்கள் தினம் ஐந்தணா கூலிக்கு பூமிக்குள் வேலை செய்து கொண்டு இருக்கிறார்கள்.

இந்த கொடுமையையும், ஆபாசத்தையும் நிறுத்த தொழில் கட்சி அரசாங்கம் என்ன செய்தது?

5. தோழர் லான்ஸ்பரி அவர்கள் இங்கிலாந்தில் தொழிலாளிகளை ஆதரிக்க வேண்டும் என்று பேசுகிறார். ஆனால் இந்திய விஷயத்தில் தோழர் காந்தியையும், இர்வின் பிரபுவையும் கொடுமை யான வட்ட மேஜை மகா நாட்டையும் ஆதரிக்கிறார். அவ்வளவோடு மாத்திரமல்லாமல் இந்தியாவானது இந்திய அரசர்களும், ஜமீன்தாரர்களும், முதலாளிமார்களும், ஐரோப்பிய வியாபாரிகளுமே ஆதிக்கம் வகிக்கும் படியானதும் தொழிலாளிகளுக்கும், குடித்தனக்காரர்களுக்கும் பாத்தியமும் - பொருப்பும், இல்லாததுமான ஒரு அரசியல் சபை மூலம் இந்திய நிர்வாகம் நடக்கும் படியான காரியத்திற்கு உதவி செய்கிறார். இதற்கு என்ன பதில் சொல்லுகிறீர்கள்?

6. தோழர் லான்ஸ்பரி அவர்கள் யுத்தத்தையும், யுத்த முஸ்தீபையும் வெறுக்கிறதாக சொல்லுகிறார்கள். ஆனால் இந்தியாவில் உள்ள பிரிட்டிஷ் துருப்புகளையும், பிரிட்டிஷ் வைசிராயையும் திருப்பி அழைத்துக் கொள்ள மறுக்கிறார்.

7. கடைசியாக இருந்த தொழிற் கட்சி அரசாங்கமானது இரண்டு வருஷ காலத்தில் அனுப்பிய ஆகாய சண்டைக் கப்பல்களையும், வெடிகுண்டுகளையும், மோட்டார் பீரங்கி வண்டிகளையும் கவசம் செய்த மோட்டார் வண்டிகளையும், யந்திரத் துப்பாக்கிகளையும், பிரிட்டிஷ் பட்டாளங்களையும் கணக்கு பார்த்தால் பால்ட்வின் அரசாங்கமானது தனது 5 வருஷம் ஆட்சியில் அனுப்பப்பட்டதை விட அதிகமாகவே இருக்கிறது. தோழர்களே! இவற்றிலிருந்து பிரிட்டிஷ் தொழிலாளர் பார்ட்டி என்று சொல்லப்படும் சமதர்ம பார்ட்டியின் யோக்கியதையை அறிந்து கொள்வது என்பது எங்களுக்கு மிகக் கஷ்டமாகவே இருக்கிறது.

ஆதலால் யாக்கையார் தொழிலாளிகளே நீங்கள் இந்த போலிகட்சிகளையும், கொள்கைகளையும், நம்பாமல் மனித சமூக விடுதலைக்கும், சுதந்திரத்துக்கும் சமத்துவத்திற்கும் உண்மையாகவே போராட உலகத் தொழிலாளர்களின் ஒற்றுமையை எதிர் நோக்கிக் கொண்டிருங்கள்.

குறிப்பு : 20-06-1932 ஆம் நாள் இங்கிலாந்து மேக்ஸ்ப்ரோ (பான்சிலே) லேக் பார்க்கில் பிரிட்டிஷ் தொழிற்கட்சித் தலைவர் தோழர் லான்ஸ்பரி பேசியதற்கு பதில் அளித்து உரை.

குடி அரசு - சொற்பொழிவு - 18.12.1932

வேலைத் திட்டக் கூட்டம்

இந்த மாதம் 28, 29 தேதி புதன், வியாழக் கிழமைகளில், ஈரோட்டில், சுயமரியாதை இயக்கத்தின் 1933 வருஷத்திய வேலைத் திட்டத்தைப் பற்றி யோசிக்க ஒரு கூட்டம் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. அதற்காக சுய மரியாதை இயக்கத்து பிரமுகர்களும், தீவிர பிரசாரர்களும் அபிமானிகளும் ஆதரவளிப்பவர்களுமான தோழர் பலருக்கு அழைப்பு அனுப்பப்பட்டிருக்கிறது. சில முக்கிய பிரபலஸ்தர்களுக்கு அழைப்பு வந்து சேராமலோ, அல்லது அனுப்பத் தவறிப்போயோ இருந்தாலும் இருக்கலாம். அவற்றை யெல்லாம் லட்சியம் செய்யாமல் இயக்க அபிமானிகள் உள்பட யாவரும் விஜயம் செய்து ஒரு வேலைத் திட்டம் நிர்ணயிக்க உதவி செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகின்றோம். இதுவரை சுயமரியாதை இயக்கம் பெரிதும் பிரசார நிலையிலேயே இருந்து வந்திருக்கிறது என்றாலும் அது தோன்றியது முதல் நாளுக்கு நாள் முற்போக்கான, கொள்கைகளையே படிப்படியாய் கைக் கொண்டு பிரசாரம் செய்து வந்திருப்பதின் மூலம் பெரிதும் தமிழ் நாட்டு மக்களின் உள்ளத்தில் ஒரு பெரிய புரட்சி உணர்ச்சியை உண்டாக்கி இருப்பதுடன் குறுகிய நோக்கமும் சுயநல பிரதானமும் கொண்டவர்கள் உள்ளத்தில் பெரும் அச்சத்தையும் ஆத்திரத்தையும் உண்டாக்கி வந்திருக்கிறது.

தீவிர முற்போக்குகள் ஏற்படுகின்ற எந்த தேசத்திலும், எந்த காலத்திலும் சுயநல மக்களுக்கு இவ்வித அச்சமும் ஆத்திரமும் தோன்றி, சிறிது காலம் புத்தி தடுமாறி தாறுமாராய் திரிந்து விட்டு கடைசியாய் உள் நுழைந்து கொள்வது இயல்பேயாகும். ஆனால் உண்மையான கவலையோடு மக்களின் முற்போக்கிற்கு உழைக்கின்றவர்கள் இவற்றை லட்சியம் செய்யாமல் புது புது கொள்கைகளுடன் மேலே மேலே போய்க் கொண்டிருப்பார்களேயானால் பழய கொள்கைகள் என்பவை எதிரிகளால் சகிக்கக் கூடியதாகவும் சாதாரண மானதாகவும் கருதக் கூடியதாகி, புதுக் கொள்கைகளோடு மாத்திரம் போரிடுபவர்களாக ஆகிவிடுவார்கள். அப்படிக்கில்லாவிட்டால் குறிப்பிட்ட கொள்கையைப் பற்றியே விவகாரம் நடத்திக் கொண்டிருக்க நேரிட்டு முயற்சிகளுக்கு முன்னேற்ற மென்பதில்லாமல் தேக்கம் உண்டாய் விடும். ஒரு விஷயத்தைப் பற்றி சரியோ, தப்போ என்பதை கவனிக்காமல், எதைச் சொன்னாலும் ஏட்டிக்குப் போட்டியாய் வம்பளந்து வயிறு வளர்ப்பதையே

வாழ்க்கையாய் கொண்ட மக்கள் உலகம் எங்கும் இருந்து தான் வருகின்றார்கள். இவர்களுடைய உதவி யாருக்கும் எவ்வளவு குறைந்த விலைக்கும் கிடைக்கக் கூடும்.

ஆதலால் முற்போக்கால் புதுக் கொள்கைகளால் சுயநல பங்கமடையக் கூடிய மக்கள் இக்கூட்டத்தின் உதவியால் ஒரு சாதாரண விஷயத்திற்கெல்லாம் ஆகாயம் இடிந்து விழப்போவதை தடுக்க வேண்டியவர்கள் போல் மாய்மாலக் கூப்பாடு போட்டு அங்கு மிங்கும் திரிந்து பாமர மக்களை ஏமாற்றி ஆதரவு தேட அலைவார்கள்.

நிற்க, மக்கள் நலத்தில் கவலைக் கொண்டு பொது காரியத்தில் முனைந்திருப்பவர்கள் சிறிதாவது ஏதாவதொரு காரியத்தைச் செய்து சாதிக்க வேண்டும் என்று கருதுவார்களேயானால் அவர்களுக்கு முக்கியமான ஒரு யோக்கியதை இருக்க வேண்டும். அதென்னவென்றால் இப்படிப்பட்ட போலிக் கூப்பாடுகளுக்கும், கூலி மாரடிப்புகளுக்கும் மனம் கலங்காமல் இருக்க வேண்டியதே யாகும். மற்றும் “நமது கொள்கையைப் பற்றி ஊரார் என்ன நினைப்பார்கள். நம்மைப் பற்றி ஊரார் என்ன பேசுவார்கள்” என்கின்ற விஷயத்தைப் பற்றி எவ்வளவுக் கெவ்வளவு கவனியாமல் யாவர் அலட்சிய மாய் இருக்கிறார்களோ அவர்களேதான். அவ்வளவுக்கவ்வளவு புதிய எண்ணங்களையும், புதிய உணர்ச்சிகளையும், புதிய கொள்கைகளையும், மக்களுக்குள் புகுத்தவும், அதை காரிய அனுபவத்தில் கொண்டு செலுத்தச் செய்யவும் தகுதி உடையவர்கள் ஆவார்கள்.

உதாரணமாக நிர்வாணக் கொள்கையை ஒரு நாட்டில் வெற்றி பெற நடத்த வேண்டும் என்று ஒருவன் கருதுவானேயானால் அவன் அக்கொள்கையின் அவசியத்தையும், சரியா தப்பா என்பதையும் கவனிக்க வேண்டுமே யொழிய மற்றபடி இக்கொள்கையை எடுத்து சொன்னால் மக்கள் என்ன சொல்லுவார்கள் என்று நினைப்பானே யாகில் அக் கொள்கைக்காரன் அந்த வேலைக்கு தகுதி அற்றவனே ஆவான். நிர்வாணக் கொள்கையை பிரசாரம் செய்ய ஆரம்பித்தால் பஞ்சாலை துணியாலை வியாபாரிகள் எல்லோரும் எதிர் பிரசாரத்திற்கு வந்து விடுவார்கள். ஐவுளி வியாபாரிகள், ஆக்கர்கள் எல்லோரும் விஷமப் பிரசாரத்திற்கு வருவார்கள். இவர்கள் வார்த்தைகளைக் கேட்ட சாதாரண பாமரமக்கள் எல்லோரும் நிர்வாணப் பிரசாரர்கள் மீது கல்லெடுத்துப் போடவும் வருவார்கள். இவற்றை சமாளிக்கவோ அல்லது அதன் பயனை அடையவோ தயாராயிருப்பவர்கள் தான் இந்தப் பிரசாரத்தில் புகவேண்டும். இவர்கள் தான் வெற்றி பெறக் கூடும். அப்படிக்கில்லாமல் “நமது உருவப்படம் மூடர் வீட்டில் பூஜையில் இருக்க வேண்டும்” என்று கருதுகின்றவர்கள் இவ்வேலைகளைச் செய்யச் சிறிதும் தகுதியற்றவர்களே யாவார்கள். ஆதலால் தனக்குள் உறுதியும் அதனால் ஏற்படும் பலனை அனுபவிக்க துணிவும் உள்ளவர்களால் தான் பயன்படத்தக்க மாறுதல்களை

உண்டாக்க முடியுமென்றும், அப்படிப் பட்டவர்களால்தான் உலகில் தலை கீழான மாறுதல்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன என்றும் எடுத்துக் காட்டுவதற் காகவே இதைக் குறிப்பிட்டோம்.

நிற்க, 1933 இடுத்துக்கு என்று நாம் வகுக்கப்போகும் திட்டங்களில் பல பொது ஜனங்கள் என்பவர்களும் அரசாங்கத்தார் என்பவர்களும், குற்றங் கூறக் கூடியதாகவும், குற்றமாய் கருதக் கூடியதாகவும் இருக்கலாம். ஆனாலும் அவ்விதக்கத்தில் அத்திட்டங்களில் நம்பிக்கையும் பற்றும் கொண்டவர் களும், முதலாவதாக இத்திட்டங்களை வெளியிட்டால் ஜனங்கள் என்ன சொல்லுவார்கள், அரசாங்கத்தார் என்ன சொல்லுவார்கள் என்பதை மறந்து, இது சரியா, தப்பா, அவசியமா, அவசியமில்லையா என்பதைத்தான் யோசிக்க வேண்டும் என்று தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறோம். பொது ஜன அபிப்பிராயம் என்பதை எப்படி லட்சியம் செய்யக் கூடாது என்று சொல்லுகின்றோமே அப்படித்தான் சர்க்கார் (அரசாங்கத்தார்) என்ன சொல்லுவார்கள் - என்ன செய்வார்கள் என்பதையும் லட்சியம் செய்யக் கூடாது என்று தெரிவித்துக் கொள்ளுகின்றோம். பொது ஜனங்களோ பாமரர்கள் - மூடநம்பிக்கையில் பற்று கொண்டவர்கள் பகுத்தறிவு தடை படுத்தப்பட்டவர்கள். சர்க்கார், என்பதோ சுயநலமே உருவாய் கொண்ட முதலாளித் தன்மையும் எஜமானத் தன்மையும் கொண்டது. அதாவது இந்த இரண்டுப் பிரிவும் முதலாளி (செல்வவான்கள்) களாலும், சோம்பேரி (பார்ப்பனர்கள்)களாலும் நடத்தப் படுவனவாகும். மேற்கண்ட செல்வமும், பார்ப்பனியமும் மதம், அரசாங்கம் என்னும் சாதனங்களாலேயே காக்கப்படுவதாகும். ஆகவே ஒன்றுக் கொன்று கலபத்தில் பிரிக்க முடியாத சம்மந்தமும் ஆதரவும் கொண்டவைகள். எனவே பொது ஜனங்களானாலும், சர்க்காரானாலும் செல்வவான்களுக்கும் சோம்பேரிகளுக்கும் விபரீதத்தை விளைவிக்கக் கூடிய எந்தக் கொள்கை களையும் எதிர்த்தே தீருவார்கள். ஆதலால் இவ்விரண்டு வகை எதிர்ப்புக்கும் தயாராயிருந்து தான் நாம் நமது திட்டங்களை வகுக்க வேண்டியவர்களாய் இருக்கிறோம். தீவிரமான, அவசியமான வேலைத் திட்டம் வகுக்க கருதும் தோழர்கள் இந்த இரண்டு எதிர்ப்பையும் சமாளிக்க உறுதி கொண்டு வந்தால் தான் சரியான திட்டங்களை வகுக்க முடியும் என்பதை தெரிவித்துக் கொள்ளுகின்றோம்.

இப்பொழுது இரண்டுவகை திட்டங்கள் யோசனைக்கு கொண்டு வருவதற்காக சில தோழர்களால் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கின்றன. ஒன்று சுயமரியாதை சமதர்மக் கட்சித் திட்டம் என்னும் பேராலும், மற்றொன்று சுயமரியாதை கட்சி இதுவரையில் செய்து வந்தது போலவே பிரசாரத்தின் மூலமாக பல துறையிலும் சீர்திருத்தங்கள் செய்து மக்களுக்கு உலக ஒற்றுமையையும் பகுத்தறிவையும், அன்பையும் உண்டாக்குவது என்பது இரண்டைப் பற்றியும் சுருக்கமாக விளக்க வேண்டுமானால் முன்னையது சில கொள்கை களை வகுத்து அதை நிறைவேற்ற சட்டசபை முதலிய அரசியல் பொது

ஸ்தாபனங்களைக் கைப்பற்றி அதன் மூலம் நடத்துவிட்பது என்பது, பின்னை யது அரசியல் ஸ்தாபனங்களை லட்சியம் செய்யாமல் மக்களிடையே பல கொள்கைகளைப் பிரசாரம் செய்து கொண்டே உலகப் புரட்சியை எதிர் நோக்கிக் கொண்டிருக்க வேண்டுமென்பது மற்றொன்று. இந்த இரண்டு வித வேலையும் தனித்தனியே நடத்தப்படலாம் என்பது. ஆகவே இந்த விஷயங் கள் எல்லாம் நன்றாய் பொறுப்புடன் ஆலோசிக்கப்படப் பட்டு ஒரு முடிவுக்கு வரவேண்டியது அவசியமாகும்.

ஆதலால் உண்மை விடுதலையிலும், உண்மை சமத்துவத்திலும் பற்று கொண்ட சுயமரியாதைத் தோழர்கள் அவசியம் விஜயம் செய்து கூட்டத்தின் உத்தேசத்தை நிறைவேற்றிக்கொடுக்க வேண்டுமாய்க் கேட்டுக் கொள்ளப் படுகிறார்கள்.

குடி அரசு - தலையங்கம் - 25.12.1932

அருஞ்சொல் பொருள்

ஆக்கர்	- திரிந்துகொண்டே துணி முதலிய விற்போன்
காலகாஸ்பதம்	- கலகத்துக்கான இடம்
சதித்து	- அழித்து, வஞ்சித்து
சர்வ வியாபகம்	- எங்கும் பரவி நிற்பது
பக்ஷாதாபம்	- இரக்கம்
மடிசஞ்சி	- புல் அல்லது கம்பளியாலான பை
விருத்தாந்தம்	- வரலாறு
ஸ்மரணை	- ஞாபகம்

